ALASTAIR REYNOLDS

PREFECTUL

TREI

SCIENCE FICTION

ALASTAIR REYNOLDS

PREFECTUL

Mamei și tatălui meu,
pentru patruzeci de ani de iubire și încurajare.

CAPITOLUL 1

Thalia Ng își simți greutatea sporind când elevatorul țâșni prin spița care pornea din butucul de andocare al habitatului. Își îngădui să plutească spre podea, încercând să aprecieze punctul în care forța aparentă atingea 1 *g* standard. Thalia spera că acesta nu era unul dintre habitatele ce insistau asupra unei gravitații puritan de mari, ca și cum împleticirea în condiții de 2*g* ar fi însemnat cumva o îmbunătățire morală. Centura cu șficbiciul și instrumentele pentru analiza nucleului de scrutin îi atârna deja greu pe șolduri.

— Thalia, rosti Dreyfus încet pe când elevatorul încetinea către oprire, încearcă să nu mai pari atât de agitată.

Femeia își trase în jos tivul tunicii.

— Scuzați-mă, sir.

— O să te descurci perfect.

— Mi-ar fi plăcut să fi beneficiat de mai mult timp, sir. Să fi putut afla mai multe despre Casa Perigal.

— Ai fost informată asupra destinației noastre imediat după ce am părăsit Panoplia.

— Asta s-a întâmplat cu numai o oră în urmă, sir.

El o privi, cu ochiul drept leneș aproape închis.

— Care-i indicele vitezei tale de lecturare?

— Trei, sir. Nimic excepțional.

Dreyfus supse din bulbul de cafea pe care-l luase cu el din navă. Thalia i-o materializase neagră ca smoala, așa cum îi plăcea șefului ei.

— Bănuiesc că a fost *realmente* un fișier rezumativ lung.

— Peste o mie de paragrafe, sir.

— Nu există nimic important pe lângă cele prezentate în training.

— Așa sper. În același timp însă, mi-a fost imposibil să nu remarc...

— Ce anume? întrebă Dreyfus cu blândețe.

— Numele dumneavoastră, sir, apare peste tot în fișierul rezumativ.

— Caitlin Perigal și cu mine am avut parte de multe dezacorduri, zise el cu o grimasă. Așa cum sunt convins că-și va da osteneala să-mi reamintească.

— Te poți bizui pe asta, spuse Sparver, celălalt adjunct de teren din echipa de restricționare.

Dreyfus își puse mâna cu degete groase pe umărul Thaliei.

— Tot ce trebuie să ții minte este că te afli aici pentru un singur lucru: preluarea dovezilor. Sparver și cu mine ne vom ocupa de celelalte distrageri.

Un val de căldură și umiditate îi lovi cu un plesnet dur când ușile elevatorului se pliară, deschizându-se. Aburi se umflau în aer pe cât putea vedea Thalia cu ochii. Stăteau la intrarea unei caverne enorme, excavate în torul stâncos al periferiei roții. Mare parte din suprafața vizibilă consta din bazine cu apă dispuse pe niveluri subtil diferite, conectate printr-un sistem ingenios de canale cu ecluze. Oameni se bălăceau, înotau sau se jucau în apă. Majoritatea erau complet dezbrăcați. Thalia zări umani standard și oameni foarte îndepărtați de umani. Zări forme suple care puteau să nu fie deloc oameni.

Dreyfus scoase din buzunarul tunicii o pereche de ochelari bulbucați și șterse de mânecă picăturile de condens de pe lentilele întunecate. Thalia îi urmă exemplul, își puse propriii ochelari și văzu schimbările arătate de aceștia. Mulți dintre oamenii aparent goi erau, de fapt, mascați sau îmbrăcați, sau cel puțin parțial ascunși înapoia unor blocuri mișcătoare de culori sau de penaje asemănătoare unor iluzii. Unii își schimbaseră mărimile și formele. Câțiva deveniseră chiar invizibili, deși umbrele asigurau contururi pâlpâitoare care le indicau adevărata prezență. Structuri ramificate luminoase – Thalia nu putea preciza dacă erau sculpturi sau o formă de vizualizare de date asociate unui joc-mintal aflat în plină desfășurare – se ridicau mult deasupra complexului de bazine.

— Uite și comitetul de primire, spuse Dreyfus.

Ceva venea spre ei, urmând o potecă uscată care unduia printre bazine. O pereche de picioare femeiești atrăgătoare, în ciorapi lungi, se ridica pentru a susține o tavă plată, acoperită de băuturi. Tocurile înalte țăcăneau, plasând un pantof înaintea

celuilalt cu o precizie obsesivă. Suprafața lichidelor din pahare rămânea perfect nemișcată.

Mâna Thaliei se apropie de centură.

— Ușurel, murmură Dreyfus.

Servitorul se opri în fața lor.

— Bun sosit la Casa Perigal, prefecților, rosti el cu glas pițigăiat. Doriți ceva de băut?

— Mulțumim, răspunse Thalia, dar ar trebui…

Dreyfus puse jos bulbul cu cafea și șovăi cu mâna deasupra tăvii.

— Ce ai recomanda?

— Vinul roșu este acceptabil.

— Roșu să fie atunci.

Luă un pahar și-l ridică la buze, suficient de aproape ca să miroasă aroma. Thalia luă, de asemenea, un pahar. Numai Sparver se abținu: metabolismul lui nu putea face față alcoolului.

— Urmați-mă, vă rog. Vă voi conduce la matriarhă.

Urmară picioarele prin cavernă, șerpuind printre bazine. Dacă sosirea le trecuse aparent neobservată, luxul acela pierise. Thalia simțea furnicături pe ceafă din partea atenției stânjenitoare pe care o atrăgeau acum.

Suiră către unul dintre bazinele cele mai de sus, unde patru pești ornamentali din fier revărsau apă prin boturile căscate. Trei adulți pluteau, afundați până la piept în spumă parfumată. Doi erau bărbați. Al treilea era Caitlin Perigal, al cărei chip îl recunoscu din fișierul rezumativ. Umerii și brațele ei musculoase se subțiau spre mâini elegant palmate cu unghii verde-acid. O pană de păun îi împodobea părul. Nimfe și satiri verzi îi zumzăiau în jurul capului.

— Bun sosit, prefecților, zise ea cu toată căldura heliului superfluid.

— Bun găsit, matriarhă Perigal, rosti Dreyfus, oprindu-se la câțiva centimetri de marginea bazinului. Însoțitorii mei sunt prefecții-adjuncți de teren Sparver Bancal și Thalia Ng. Noi ne-am mai întâlnit, desigur.

Perigal se întoarse languros către tovarășii ei.

— Grasul cu aer adormit este Tom Dreyfus, explică ea.

Unul dintre bărbați – un aristocrat cu păr alb, lung – îl examină pe Dreyfus cu ochi cenușii, reci. Penajul lui îl zugrăvea

în tușe impresioniste.

— Căile voastre s-au mai intersectat, Caitlin?

Perigal se foi, plesnind apa cu coada musculoasă ce-i fusese grefată în locul picioarelor. Thalia atinse butonul de pe rama ochelarilor, ca să verifice dacă era o coadă reală sau o halucinație.

— Menirea lui Dreyfus pare să fie găsirea de canale legale obscure prin care să mă hărțuiască, spuse Perigal.

Dreyfus nu păru impresionat.

— Îmi îndeplinesc doar misiunea. Nu-i vina mea că tu insiști să fii o parte din ea.

— Insist, nu-i așa?

— Așa se pare. Apropo, frumoasă coadă. Ce s-a întâmplat cu picioarele?

Perigal arătă din cap spre tava umblătoare.

— Le țin în preajmă, ca subiect de conversație.

— Fiecare cu gusturile lui.

— Da, ăsta-i principiul general. Perigal se aplecă în față în bazin și glasul i se înăspri. Bun, ajunge cu politețurile. Fă-ți inspecția, termină ce ai de făcut și dup-aia cară-te dracului din habitatul meu.

— N-am venit să inspectez habitatul, zise Dreyfus.

Thalia se încordă fără să vrea. Acesta era momentul de care se temuse și pe care, în același timp, îl anticipase în tăcere.

— De ce ai venit atunci? întrebă Perigal.

Dreyfus scoase din buzunarul tunicii un card și-l ridică spre ochi, mijindu-i ușor. Înainte de a citi, privi scurt la Thalia și Sparver.

— Caitlin Perigal, în calitate de matriarhă a acestui habitat, ești acuzată prin prezenta de încălcarea de categoria a cincea a procesului democratic, respectiv de modificarea aparatului de scrutin în beneficiul premeditat al casei tale.

Perigal bolborosi ceva și obrajii i se înroșiră de indignare, dar Dreyfus ridică mâna, cerând tăcere și continuă să citească:

— Pe durata procesului de investigare, habitatul tău va fi restricționat. Tot traficul fizic între Casa Perigal și restul sistemului, inclusiv Orașul Abisului, este acum suspendat. Nu vor fi permise niciun fel de transmisiuni, fie ele emisii sau recepții. Oricărei tentative de încălcare a acestor sancțiuni i se va răspunde prin forță distructivă. Rezoluția este finală și

obligatorie.

Dreyfus făcu o pauză, apoi coborî cardul.

— Starea de restricționare începe din clipa aceasta.

Urmă o tăcere apăsătoare, întreruptă doar de clipocitul lin al apei de marginea bazinului.

— Asta-i o glumă, nu-i așa? rosti în cele urmă bărbatul cu ochi cenușii, privind-o încurajator pe Perigal. Te rog, spune-mi că-i o glumă.

— Deci s-a ajuns și la așa ceva, spuse matriarha. Dreyfus, am știut dintotdeauna că ești o jigodie, însă nu crezusem niciodată c-o să decazi chiar în halul ăsta.

Dreyfus puse cardul lângă bazin.

— Acesta este rezumatul dosarului împotriva ta. Mie mi se pare fără fisură, dar nu sunt decât un modest prefect de teren. Își atinse bărbia cu un deget, de parcă tocmai și-ar fi reamintit ceva. Acum am nevoie de o mică favoare.

— Nu ești în toate mințile.

— Te rog să emiți o întrerupere prioritară către toți cetățenii și oaspeții tăi. Anunță-i că a intrat în vigoare o restricționare și că vor pierde contactul cu universul exterior. Reamintește-le că situația se poate prelungi pe un termen nedefinit, poate chiar un secol. Spune-le că dacă au mesaje de transmis celor iubiți din afara Casei Perigal, dispun de șase sute de secunde pentru a o face.

Se întoarse spre Thalia și Sparver și coborî glasul, totuși nu într-atât de mult încât Perigal să nu-l poată auzi: – Adjuncților, știți ce să faceți. Dacă cineva vă obstrucționează sau refuză să coopereze, aveți autorizația de eutanasiere.

* * *

Tranzitul periferic se deplasa rapid, mișcarea sa contracarând gravitația centrifugă a roții care se învârtea lent. Thalia stătea încruntată lângă Sparver.

— Nu-i corect, spuse ea.

— Ce anume?

— Mă gândesc la toți oamenii care au rămas blocați aici accidental, cei aflați, pur și simplu, în vizită…

— Câteodată unica soluție fiabilă nu-i corectă pentru toți.

— Dar separați de Inelul Sclipitor, de Yellowstone, de prieteni și familie, de abstracții, de programele lor medicale… unii dintre ei ar putea, realmente, muri aici înainte de sfârșitul

restricționării.

— Atunci ar fi trebuit să se fi gândit la asta anterior. Dacă nu-ți place ideea de a fi prins într-o restricționare, fă-ți temele în privința habitatului.

— Mi se pare o opinie crudă.

— Cei de-aici au încălcat democrația. N-o să mă perpelesc nopțile din cauza lor, dacă democrația le răspunde cu aceeași monedă.

Thalia își simți greutatea revenind, când se apropiară de destinație și tranzitul încetini. Cei doi prefecți debarcară în altă cavernă, mai mică și mai luminoasă decât prima. Pardoseala de aici era o întindere de plăci albe și negre care se îmbinau, lustruite până la nivelul unei străluciri somptuoase. Dintr-o deschidere din mijlocul pardoselii se ridica o structură cilindrică de lărgimea unui trunchi de copac, cu vârful ascuțit aproape atingând plafonul. Suprafața neagră a cilindrului pâlpâia cu reprezentări schematice ale fluxurilor de date aidoma unor motive decorative roșii și albastre ce se schimbau rapid. O scară elicoidală fără balustradă suia în jurul coloanei, oferind acces la ramurile ca niște cioturi ale porturilor de interfețe.

Un bărbat în uniformă bej – Thalia bănui că era un tehnician sau un fel de funcționar – stătea lângă baza trunchiului. Chipul lui era un studiu al suspiciunii.

— Nu vă apropiați, rosti el.

Sparver îi răspunse:

— N-a anunțat Perigal că venim încoace și că nu trebuie să fim obstrucționați?

— Este un șiretlic. Sunteți agenți ai Casei Cantarini.

Sparver îl privi cu scepticism.

— Semăn eu cu un agent al Casei Cantarini?

— Un agent ar putea semăna cu oricine.

— Eu sunt un porc. Cât de probabil este ca ei să trimită un specimen hâd ca mine, când există alternativă?

— Nu-mi pot asuma riscul. Dacă atingi nucleul acesta, îmi voi pierde slujba, îmi voi pierde statutul, totul.

— Sir, spuse Thalia, vă rog să vă îndepărtați.

— Îmi pare rău. Nu vă pot lăsa mai aproape. Bărbatul deschise palma și dezvălui un dispozitiv argintiu-mat, care avea inserat un buton roșu de detonare. Armele sunt deja ațintite asupra voastră. Vă rog să nu mă siliți să le utilizez.

— Dacă ne ucizi, Panoplia va trimite și mai mulți prefecți, zise Sparver.

Pielea Thaliei se înfioră. Putea simți cercetarea armelor acelea ascunse, gata s-o dezintegreze la tremurul degetului mare al bărbatului.

— N-o să vă ucid dacă vă întoarceți și plecați.

— Vom pleca după ce vom culege dovezile.

Mâna lui Sparver se apropie de centură. Desprinse mânerul șficbiciului său și-l smuci, pentru a derula filamentul. Acesta pocni când se extinse la lungimea maximă, izbind podeaua.

— Are dreptate, spuse Thalia luptându-se să-și stăpânească tremurul din glas. Noi suntem Panoplia.

— Vă rog. Degetul mare al bărbatului mângâie butonul. Voi face tot ce este necesar pentru a proteja nucleul.

Sparver eliberă șficbiciul. Mânerul rămase la înălțimea centurii, susținut de extremitatea bobinată a filamentului său rigidizat. Se legăna dintr-o parte în alta, cu mișcarea întrebătoare a unui șarpe. După aceea se curbă și se orientă spre bărbat.

Un punct roșu-strălucitor apăru pe mărul lui Adam al paznicului.

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare, rosti Sparver. Cât de mult îți iubești degetele?

Bărbatul inspiră adânc și-și ținu respirația.

— Șficbiciul te-a marcat acum, continuă Sparver. Dacă detectează intenții ostile – și este foarte, foarte bun în detectarea intențiilor ostile –, te va ataca mai rapid decât poate călători un impuls nervos în lungul brațului tău. Când va ajunge la tine, va face ceva destul de neplăcut cu muchia ascuțită a filamentului.

Bărbatul deschise gura pentru a spune ceva, dar nu se auzi decât un croncănit răgușit. Deschise ambele brațe, rășchirându-și toate degetele pe cât putea de mult.

— O reacție de bun-simț, încuviință Sparver. Păstrează postura asta, însă îndepărtează-te de nucleu.

Dădu din cap către Thalia, dându-i aprobarea de a începe preluarea dovezilor. Șficbiciul rămase lângă el, urmărindu-l cu capul său bont pe bărbatul care se îndepărta încetișor de coloana centrală.

Thalia se apropie de nucleu. Era design standard, instalat în

ultimii douăzeci de ani, așa că știa cu exactitate de unde să înceapă.

— Sunt prefectul-adjunct de teren Thalia Ng, rosti ea cu glas tare. Confirmare identitate.

— Bun sosit, prefect-adjunct de teren Thalia Ng, veni răspunsul cu glasul asexuat, comun tuturor nucleelor. Cum te pot ajuta?

Thalia apelă mintal codul de unică folosință pe care-l primise după plecarea cuterului de la Panoplie.

— Confirmare prioritate de acces de securitate Narcis Opt Palisandru.

— Prioritate confirmată. Prefect-adjunct de teren Thalia Ng, dispui din clipa aceasta de șase sute de secunde de autorizare.

— Dezactivare acces bilateral spre abstracția exterioară.

— Accesul a fost blocat.

Liniile roșii dispărură. Coloana arăta acum doar trafic albastru. Niciun semnal nu ajungea sau nu pleca din habitat. Aproape imediat traficul albastru se intensifică, fiindcă cetățenii începură să intre în panică și expediau interogări de urgență spre nucleu.

Thalia se uită la bărbatul pe care șficbiciul lui Sparver continua să-l supravegheze. Pentru prima oară în viața lui, implanturile nu-i mai comunicau constant cu matricea informațională aflată dincolo de Casa Perigal. Separarea aceea trebuie să se fi simțit precum căderea unei ghilotine.

Reveni cu atenția la nucleu.

— Pregătește pachete rezumative fizice în triplicat pentru tot traficul de date intrat și ieșit din habitatul acesta în ultima mie de zile.

— Pregătesc pachetele. Te rog să aștepți un moment.

Thalia ridică mâna și-și atinse laringofonul.

— Sunt Thalia, sir. Am început preluarea dovezilor. În cel mult zece minute ar trebui să fim la dumneavoastră.

Nu căpătă niciun răspuns. Așteptă câteva clipe, lăsându-i lui Dreyfus timp să-și activeze propriul laringofon, totuși nu auzi nimic.

Întoarse ochii către Sparver.

— Niciun răspuns.

— Poate că șeful e ocupat.

— Ar fi trebuit să-mi fi răspuns de acum. Sunt îngrijorată. Poate c-ar trebui să revenim acolo, să vedem…

— Thalia, avem nevoie de pachetele rezumative. În cinci minute nu vei mai avea acces la nucleu.

Sparver avea dreptate. Codul de unică folosință – valabil pentru zece minute de activitate nerestricționată – nu avea să-i asigure accesul la nucleu și pentru a doua oară.

— Grăbește-te, rosti ea printre dinții încleștați.

Încercă din nou să ia legătura cu Dreyfus și nu căpătă nici acum vreun răspuns. Parcă după o eternitate, nucleul ejectă pachetele rezumative printr-o fantă din apropierea bazei. Thalia strânse laolaltă dischetele groase și le fixă în siguranță la centură. Deși era absurd, putea să jure că simțea greutatea informațiilor din ele. Ar fi fost nevoie de zile întregi pentru a comprima volumul acela de date printr-un fascicul.

— Ai terminat? întrebă Sparver.

— Asta-i tot ce avem nevoie. Putem lăsa abstracția locală să ruleze.

— Și dacă ei vor încerca să ocolească blocajul pe care tocmai l-ai instalat?

— Atunci se vor alege cu un nucleu mort. Vor fi norocoși dacă sistemul de susținere biotică va mai funcționa, cu atât mai puțin abstracția.

Thalia reveni la nucleu și-l autoriză să anuleze privilegiul de acces al Panopliei pe care tocmai i-l acordase.

— Asta-i tot, zise ea simțind o neașteptată senzație de anticlimax.

— Perfect! N-a fost așa greu, nu?

— Mă îngrijorează șeful.

— De vină este roca din care-i construit habitatul ăsta, care ne blochează semnalele. Sparver zâmbi iarăși către tehnician: noi am terminat. Să am încredere că nu vei face nicio prostie dacă iau șficbiciul de pe tine?

Bărbatul înghiți cu greu un nod și încuviință ușor din cap.

— Voi presupune că ai zis „da”, urmă Sparver.

Întinse mâna și chemă șficbiciul. Printr-un zvâcnet din coadă, arma sări cu mânerul în palma lui Sparver și filamentul îi dispăru cu un șuierat.

Sparver mângâie mânerul și-l prinse la centură.

— Haide să mergem și să vedem ce-i cu șeful.

Când ajunseră cu tranzitul periferic înapoi la Dreyfus, îl găsiră stând în picioare, singur și nemișcat, în mijlocul unei scene de

carnagiu aproape de nedescris. Ținea ochelarii într-o mână și șficbiciul în cealaltă.

Thalia își scoase și ea ochelarii, ca să poată vedea situația așa cum era în realitate. Oameni țipau, fugeau și plescăiau prin apă, pentru a se îndepărta de prefect și de subiectele atenției sale. Ambii oaspeți ai lui Caitlin Perigal se năruiseră în apa rozalie de sânge. Bărbatul cu păr alb își pierduse antebrațul, care zăcea pe marginea din marmură a bazinului, cu mâna ațintită acuzator spre Dreyfus. Dincolo de încheietură, pielea era umflată, ca și cum o armă grefată pe os încercase să iasă la suprafață. Din nările celuilalt bărbat, care tremura de parcă ar fi fost încercat de o criză de epilepsie, se prelingeau picături de sânge. Ochii holbați fixau plafonul. Trei-patru oaspeți din apropiere își îngrijeau răni cu diverse grade de severitate. Din cauza sângelui din apă – care trecuse dintr-un bazin în altul prin intermediul cascadelor și canalelor – era dificil de precizat câți oameni fuseseră afectați. Servitori medicali sosiseră deja și se ocupau de cei răniți mai grav, totuși până și mașinăriile păreau derutate.

Perigal continua să fie în viață, dar răsufla greoi. O tăietură îi brăzda obrazul drept de la colțul gurii până la ureche. Respira întretăiat, cu ochii larg deschiși și palizi de furie și frică.

— Ai greșit în privința asta, murmură ea. Ai greșit în privința asta și-o să plătești.

Dreyfus se întoarse fără grabă la apropierea lui Sparver și Thalia.

— Ați luat pachetele?

Thalia își simțea gura uscată.

— Da, se sili ea să răspundă și, în același timp, să-și păstreze sângele rece așa cum i-o cerea profesia.

— Atunci să-i dăm drumul. Aici am terminat.

CAPITOLUL 2

Dreyfus parcursese jumătate din intervalul până la mijlocul cabinetului prefectului-suprem, când cordonul de distanță sigură îl smuci, oprindu-l. Absorbită de unul dintre display-urile ei murale, Jane Aumonier nu păru să-i sesizeze pentru o clipă prezența. Bărbatul își drese ușor glasul înainte de a începe să vorbească.

— Dacă dorești să-mi dau demisia, o pot face imediat.

Aumonier întoarse capul să-l privească, fără să-și miște restul corpului.

— Pe ce temei, Tom?

— Rămâne la latitudinea ta. Dacă am comis o eroare procedurală sau dacă m-am făcut vinovat de decizii necorespunzătoare, ajunge doar să o spui.

— Dacă ai comis vreo eroare, a fost că n-ai întreprins destule pentru a te apăra pe tine și pe adjuncții tăi. Care a fost numărul final al victimelor?

— Șase, spuse Dreyfus.

— Am avut parte de alte cazuri mult mai urâte. Perigal va fi întotdeauna o nucă tare. Ținând seama de toate la care ne-am fi putut aștepta, un număr final mai mic de zece victime mi se pare perfect acceptabil.

— Sperasem ca situația să nu ajungă la nivelul acela.

— A fost opțiunea lui Perigal, nu a ta.

— Continui să cred că n-am terminat cu ea. Ceea ce mi-a spus…

Dreyfus făcu o pauză, convins că Aumonier avea destule griji și fără a o împovăra cu îndoielile lui.

— Simt ca și cum s-ar fi plătit o poliță, iar un prefect n-ar trebui să simtă așa ceva.

— Este omenesc.

— Perigal a scăpat în trecut, fiindcă n-am fost destul de inteligenți sau de rapizi pentru a o supune unui audit înainte ca dovezile să fi expirat. Dar chiar dacă am fi fost în stare s-o acuzăm de ceva, delictele ei nu ar fi meritat un secol de restricționare.

— Nu știm nici dacă de data aceasta se va ajunge la așa ceva.

— Crezi că va scăpa din nou?

— Asta depinde de dovezi. A sosit momentul să-ți pui la treabă noua expertă strălucitoare din echipa ta.

— Am toată încrederea în Thalia.

— Atunci n-ai de ce să te temi. Dacă Perigal este vinovată, starea de restricționare va continua. Dacă dovezile nu dezvăluie nimic, Casei Perigal i se va permite reintegrarea în Inelul Sclipitor.

— Fără șase oameni.

— Cetățenii intră în panică atunci când pierd abstracția. Asta nu-i problema noastră.

Dreyfus încercă să-i descifreze expresia femeii, întrebându-se ce anume îi scăpa. Nu stătea în obiceiul lui Aumonier să-l întrebe câte persoane muriseră în timpul unei operațiuni; în condiții normale, ea ar fi îngropat cifrele în memorie înainte ca el să fi revenit în Panoplie. Masca ei lipsită de emoții era la fel de indescifrabilă ca întotdeauna. Dreyfus își putea aminti cum arătase Aumonier când zâmbea, ori râdea, ori se înfuria, cum fusese înainte de contactul cu Ceasornicarul, însă amintirea aceea necesita un efort de voință tot mai mare.

— Scuză-mă, rosti el, dar... pentru ce m-ai chemat, de fapt, dacă aceasta nu este o admonestare?

— Pentru conversație? Pentru tachinare? Pentru căldura tovărășiei umane?

— Nu cred.

— Se întâmplă ceva. Vestea a sosit pe când erai plecat. Este la fel de delicat ca afacerea Perigal, dacă nu chiar mai mult. De asemenea, foarte urgent. Trebuie să acționăm imediat.

— Altă restricționare?

— Nu. Din păcate, n-ar mai avea niciun rost.

— Poftim?

Aumonier întinse un braț spre perete, mărind una dintre fațetele display. Era acoperită de imaginea unui habitat sferic, o bilă cenușie încețoșată de detalii microscopice, înconjurată de benzi tropicale de panouri solare, cu o rețea de oglinzi vaste staționate în dreptul polilor și în jurul ecuatorului. Scara era dificil de evaluat, deși Dreyfus se îndoia că habitatul ar fi avut diametrul mai mic de un kilometru.

— N-o să-l recunoști. Este o imagine recentă a Bulei Ruskin-Sartorious, un habitat cochilie de magnitudine cinci de pe orbitele exterioare înalte. Până acum n-a mai fost investigat de Panoplie.

— Ce delict s-a comis?

— Iar aceasta este o imagine mai recentă, din urmă cu trei ore.

Bula Ruskin-Sartorious fusese spintecată, tăiată pe mijloc aidoma unui glob ocular crestat de un brici.

Tăietura aproape că despicase habitatul în două emisfere. De ambele părți ale tăieturii, materialul habitatului fusese carbonizat și era negru ca noaptea. Structurile dinăuntru continuau să strălucească roșu-incandescent.

— Victime? întrebă Dreyfus, controlându-și oroarea.

— Ultimul recensământ stabilise o populație de nouă sute șaizeci. Credem că au murit toți, dar trebuie să trimitem o echipă pentru o examinare fizică imediată. Nu poate fi eliminată probabilitatea existenței unor supraviețuitori. În cazul cel mai defavorabil, ar putea fi recuperabile nivelurile-beta.

— De ce nu vuiește Inelul?

— Pentru că n-am difuzat știrea. Nu pare să fi fost un accident.

— Cineva o să observe că Ruskin-Sartorious a dispărut de pe rețele.

— Ei participau la abstracție doar la un nivel superficial, îndeajuns pentru a putea continua să simulăm deocamdată existența habitatului complet funcțional, utilizându-ne privilegiile de rețea.

— Și cât va dura... „deocamdată”?

— Estimarea cea mai bună? Sub douăzeci și șase de ore. Treisprezece ore ar putea fi mai aproape de realitate.

— Ce se va întâmpla când se va afla vestea?

— Ne vom confrunta cu o criză majoră. Cred că știu cine a făcut asta, dar trebuie să fiu absolut sigură înainte de a acționa în direcția respectivă. De aceea vreau să pleci imediat spre Ruskin-Sartorious. Ia oricâți oameni ai nevoie. Preia dovezile și recuperabilele și întoarce-te în Panoplie. După aceea vom vedea.

Dreyfus privi din nou imaginea habitatului spintecat.

— Un singur lucru putea face asta, nu? Și nici măcar nu este o armă.

— Se pare că vedem lucrurile în același fel, încuviință Aumonier.

* * *

Pereții sălii tactice erau din lemn de tec cu granulație fină, lăcuiți orbitor. Nu existau nici ferestre, nici tablouri, nicio tușă de umanitate. Mobilierul masiv și întunecat era în totalitate din materie inertă crescută, tăiată și modelată de natură și ebeniști. Ușile duble erau încastrate în bronz ciocănit, țintuite cu nituri uriașe din alamă; pe fiecare ușă era incrustată versiunea stilizată a mănușii ridicate ce reprezenta simbolul Panopliei. Mănușa ar fi trebuit să simbolizeze protecție, dar putea fi interpretată la fel de lesne ca un pumn amenințător, încleștat

pentru a izbi în dușmani sau în trădători.

— Te rog să începi, Ng, rosti prefectul-senior Michael Crissel, așezat vizavi de Thalia.

Ea puse dischetele recuperate pe marginea mesei, cât pe ce să le scape din cauza nervozității.

— Mulțumesc, prefect-senior. Acestea sunt pachetele rezumative fizice în triplicat de la nucleul de scrutin Perigal. Indică din bărbie către forma de angrenaj a habitatului Perigal, reprezentat ca un simbol micuț în Planetariumul Solid din sala tactică, mărită și ridicată deasupra planului său orbital real. Datele au fost copiate în arhivele noastre – toate cele o mie de zile pe care le conțin. Am verificat, iar cele trei rezumate concordă și nu există indicații de modificări.

— Ce ai descoperit?

— Am dispus numai de câteva ore, ceea ce nu înseamnă realmente timp suficient decât pentru o examinare superfici…

Prefectul-senior Gaston Clearmountain pufni nerăbdător.

— Termină cu vorbele de umplutură, Ng. Spune-ne ce ai găsit.

— Da, sir, rosti Thalia aproape bâlbâindu-se. Analiza preliminară confirmă totul din raportul de restricționare. Casa Perigal se face într-adevăr vinovată de modificarea procesului democratic. În minimum opt cazuri, a putut influența tiparele de vot în sufragii marginale, fie în propriul său avantaj, fie în avantajul unor aliați. Numărul cazurilor poate fi mai mare. După ce vom derula auditul complet al pachetelor, vom avea o imagine mai clară.

— Sperasem să avem o imagine mai clară acum, zise Clearmountain.

Prefectul-senior Sheridan Gaffney se aplecă în față în scaunul lui negru uriaș, care scârțâi.

— Ușurel, Gaston, mormăi el. Ng a fost supusă unor presiuni serioase ca să termine cât mai repede.

Gaffney era faimos pentru iritabilitate și intoleranța recunoscută față de incompetenți, dar în calitate de șef al Securității Interne și al antrenamentelor cu șficbiciul, bărbatul cu glas aspru o tratase întotdeauna pe Thalia cu obiectivitate impecabilă, ba chiar cu încurajări. Acum ea îl percepea ca unicul ei aliat neambiguu din sală. Situația ar fi fost complet diferită dacă ar fi fost prezenți Dreyfus sau Jane Aumonier, însă Dreyfus lipsea (autorizația sa Furnicar i-ar fi permis să participe la

ședință, deși nu era prefect-senior), iar poziția în care apărea de obicei prefectul-suprem – sub forma unei proiecții – era în mod neașteptat neocupată. În drum spre sală, Thalia auzise zvonuri potrivit cărora clocotea altă criză, neasociată recentei lor restricționări. Ceilalți prefecți-seniori nu erau nici de partea ei, nici împotriva ei. Michael Crissel era un bărbat cu aspect blând, cu trăsături de cărturar și comportament rezervat. Se știa că fusese cândva un excelent prefect de teren, totuși petrecuse mare parte din ultimii douăzeci de ani în interiorul Panopliei și se detașase de realitatea dură a misiunilor din exterior. Cariera de teren a lui Lillian Baudry se încheiase când un șficbici defect îi detonase în mână. Îi refăcuseră corpul, dar sistemul nervos nu-i mai fusese niciodată același. S-ar fi putut lăsa în grija specialiștilor medicali din alte părți ale Inelului Sclipitor, însă implicațiile de securitate ale tratării în exterior ar fi însemnat să părăsească Panoplia pentru totdeauna. Ea alesese datoria mai presus de sănătate, deși asta însemna să stea la întruniri ca o păpușă rigidă din porțelan.

Prezența a numai patru prefecți-seniori reprezenta o măsură a importanței raportului Thaliei. În general în sală ar fi fost șase sau șapte dintre cei zece prefecți-seniori permanenți, dar azi numărul scaunelor goale din jurul mesei era mai mare decât de obicei. Desigur, ei doreau soluționarea cât mai rapidă a cazului acestuia… însă asta nu însemna că l-ar fi văzut altfel decât ca pe un punctuleț minor din programul cazurilor Panopliei.

— Să rezumăm, spuse Clearmountain. Avem pachetele, care ne confirmă suspiciunile că Perigal își vârâse degetele în borcanul cu dulceață. Restricționarea se poate menține. Tot ce trebuie să facem în continuare este să etanșăm breșa de securitate înainte ca altcineva s-o exploateze în același fel.

— De acord, sir, aprobă Thalia.

— Care este dimensiunea exactă a pagubelor cauzate de aceste violări ale scrutinului? întrebă Baudry.

— Nu se poate vorbi despre nimic major pe ansamblul general, răspunse Thalia. Toate violările s-au înregistrat în sufragii despre subiecte relativ minore. Poate că Perigal intenționa să încline balanța și în votări mai importante, însă dacă ar fi încercat, ar fi crescut gradul de probabilitate al descoperirii. Să fiu sinceră, ținând seama de nivelul de supraveghere și verificare pe care-l avem deja de câte ori se

petrece ceva important, nu-mi pot imagina cum cineva ar izbuti să influențeze voturile într-o măsură utilă din punct de vedere statistic.

— *Rolul* tău este de a-ți imagina exact asta, zise Michael Crissel.

— O știe și ea, șopti Gaffney.

Thalia se întoarse către Crissel.

— Scuzați-mă, sir. Am vrut să spun că – ținând seama de tot ceea ce știm – este improbabil. Nu se poate dovedi nici măcar că sistemul ar fi inviolabil; Teorema Incompletitudinii lui Gödel…

— Ng, vorbi apăsat Crissel, nu am nevoie de o prelegere despre Gödel.

— Vreau să spun, sir, că sistemul se autotestează prin utilizare. Practic, Casa Perigal ne-a făcut o favoare. Acum știm că există o eroare logică pe care n-o detectasem anterior și care permite o influențare infimă a sufragiilor. O vom repara și vom merge mai departe. Cândva, în viitor, altcineva va fi creativ și va descoperi altă fisură. O vom repara și pe aceea. Aceasta este însăși natura procesului.

— Prin urmare, spuse Baudry, ești încrezătoare că putem astupa breșa aceasta?

— Absolut, prefect-senior. Este foarte simplu.

— Dacă este „simplu”, cum se face că n-am observat-o până acum?

— Pentru că a fost introdusă chiar de noi, răspunse Thalia încercând să nu sune prea plină de sine. Noi am astupat o breșă – crezând că eram inteligenți – și, fără să vrem, am deschis alta. Greșeala rezidă în rutina noastră de abordare a erorilor. Ea a fost concepută pentru a împiedica pierderea voturilor valide, dar a permis în mod accidental înregistrarea frauduloasă de voturi suplimentare.

— Probabil că nu-i o noutate absolută, comentă sec Crissel.

Thalia își încrucișă degetele pe masă, străduindu-se să găsească nota exactă între apărare și detașare profesională.

— A fost regretabil. Dar până în prezent doar o mână de habitate au exploatat fisura.

— „Regretabil”? repetă Clearmountain. Eu i-aș spune „condamnabil”.

— Sir, rutina de abordare a erorilor existentă are deja douăzeci și două de milioane de linii de cod și include subrutine

scrise acum mai bine de două sute douăzeci de ani, în Primul Sistem. Programatorii aceia nici măcar nu vorbeau canasiana modernă. Citirea documentației lor este ca… descifrarea sanscritei sau așa ceva.

— Ng are dreptate, zise Gaffney. Ei au făcut tot ce au putut mai bine. Iar fisura secundară era într-atât de subtilă, încât doar cinci habitate din zece mii au încercat s-o exploateze. Cred că putem să etichetăm cazul ca pe o experiență dobândită și să trecem mai departe.

— Cu condiția bineînțeles de a avea o soluție fiabilă, spuse Baudry și încuviință rigid din cap spre Thalia: Ai spus că va fi o chestiune simplă?

— De data aceasta, da. Corijarea ei nu este nici pe departe atât de complicată pe cât a fost modificarea ce a introdus eroarea. Trebuie modificate numai câteva mii de linii. Aș dori totuși să rulez manual primele instalări, pur și simplu pentru a reconcilia orice probleme neanticipate cauzate de arhitecturile diferite ale nucleelor. După ce sunt satisfăcută, putem implementa live în toate cele zece mii.

Gaffney o privi scrutător pe Thalia.

— Este clar că trebuie să facem ordine cât mai rapid în porcăria asta. Vreau să fim gata să începem implementarea actualizării înainte ca restricționarea Perigal să-i devină asociată, așa cum nu mă îndoiesc că se va întâmpla. Consiliul special pentru dovezi are acces la pachetele rezumative?

— Da, sir, începând din dimineața aceasta.

Gaffney scoase o batistă și-și tamponă transpirația care-i strălucea pe frunte.

— Estimând după cazurile anterioare, ne putem aștepta la o decizie a consiliului în următoarele zece zile. Te poți încadra?

— Sir, dacă o cereți, putem implementa live în două zile. Sunt sigură că testările nu vor depista anomalii.

— Am fost siguri și data trecută, îi reaminti Gaffney. Haide să nu comitem aceeași greșeală de două ori.

Între data trecută și acum există totuși o diferență, își spuse Thalia. Nu făcuse parte din echipă la ultima actualizare și nu putea vorbi în numele predecesorilor ei, dar ea n-ar fi îngăduit niciodată scăparea unei asemenea erori.

— N-o vom face, rosti cu glas tare.

* * *

Dreyfus privi scena dezastrului de pe platforma de observare a unui cuter al Panopliei. Fusese rapid, reflectă el, dar poate nu îndeajuns de rapid pentru a fi nedureros sau milos. Habitatul era acum un cadavru depresurizat.

Când ceea ce-l spintecase atinsese atmosfera din interiorul cochiliei, cauzase dilatarea ei într-o sferă clocotindă de aer și aburi supraîncălziți. Oamenii n-ar fi avut timp să ajungă la navete, la capsulele de salvare sau nici chiar la criptele blindate de securitate. Pe de altă parte, ar fi avut timp să înțeleagă ce se petrecea. Majoritatea celor din Inelul Sclipitor nu se așteptau să moară, cu atât mai puțin în groază și agonie.

— N-arată prea bine, comentă Sparver. Tot mai vrei să intri, înainte de a ne ajunge din urmă criminaliștii?

— S-ar putea să mai recuperăm ceva din nucleele de date, răspunse Dreyfus cu resemnare posomorâtă.

Nu avea nicio siguranță în privința nucleelor.

— Ce fel de armă a făcut asta?

— Nu cred c-a fost o armă.

— După cum se vede, n-aș zice că se datorează unui impact. Materialul este carbonizat, ceea ce sugerează o sursă energetică direcționată. Ar fi putut Agregații să fi inventat ceva atât de teribil? Toți spun că au arme uriașe pitite pe undeva.

Dreyfus clătină din cap.

— Dacă Păianjenii ar fi dorit să se lupte cu un habitat izolat, ar fi făcut o treabă mult mai curată.

— Totuși…

— Jane are o idee interesantă despre ceea ce a cauzat asta. Nu este însă deloc încântată de implicații.

Dreyfus și Sparver trecură prin peretele-costumier în vid, după care străbătură o succesiune de ecluze pneumatice învechite, totuși încă funcționale. Ecluzele îi introduceau în incinte de recepție tot mai mari, întunecate acum și depresurizate. Interioarele lor erau pline de norișori de sfărâmături ce se roteau lent, din care Dreyfus nu reuși să identifice mai nimic. Harta internă de pe vizor se baza pe datele oferite voluntar de Ruskin-Sartorious la ultimul recensământ. Nucleul de scrutin – unde ar fi găsit probabil eventualele niveluri-beta rămase întregi – ar fi trebuit să se găsească pe suprafața interioară a sferei, în apropierea ecuatorului. Nu puteau decât să spere că fasciculul nu-l atinsese.

Spațiile interioare principale – Bula cu diametrul de doi kilometri fusese partiționată în zone-areal separate – erau caverne negre și carbonizate, presărate de ruine deformate de căldură sau distorsionate de presiune. În apropierea spintecăturii, păienjenișuri de metal structural continuau să strălucească în locurile prin care fuseseră retezate de fasciculul ucigaș. Se părea că Bula fusese o cultură de imponderabilitate, cu mijloace limitate de producere a gravitației artificiale. Asemenea locuri erau frecvente în Inel, iar cetățenii lor creșteau subțiri, înalți și eleganți și manifestau tendința de a nu călători foarte mult.

Sparver și Dreyfus plutiră prin centrul sferei, utilizându-și jeturile costumelor pentru a ocoli fragmentele mari de ruine. Costumele începuseră deja să avertizeze asupra nivelurilor ridicate de radiații, ceea ce nu diminua cu nimic bănuielile lui Dreyfus că Aumonier avea dreptate în privința autorilor dezastrului. Pentru instrumentarea unui caz aveau însă nevoie de alte dovezi decât citirile costumelor.

— Am găsit ceva, anunță Sparver brusc după ce se îndepărtaseră câteva zeci de metri unul de celălalt.

— Ce anume?

— Aici plutește ceva mare. Ar putea fi o bucată de navă.

Dreyfus era sceptic.

— În interiorul habitatului?

— Uită-te și singur, șefule.

Dreyfus își direcționă costumul spre Sparver și-și proiectă luminile către obiectul plutitor. Sparver avusese dreptate în sensul că, la prima vedere, obiectul semăna cu un fragment dintr-o navă sau cu altă piesă indescriptibilă dintr-o mașinărie de mari dimensiuni. Privit din apropiere devenea însă limpede că nu era nici una, nici alta. Obiectul înnegrit era o lucrare de artă, aparent doar pe jumătate terminată.

Cineva începuse cu o bucată de rocă bogată în metal, un bolovan în formă de cartof cu diametrul de zece-doisprezece metri. Avea un luciu bleumarin, care trecea în verde-măsliniu acolo unde razele de lumină îl loveau sub anumite unghiuri. Una dintre fețele sale era încă grosolană și neprelucrată, dar cealaltă dezvăluia o formă sculpturală complexă. Porțiuni din fața sculptată se aflau deocamdată într-o etapă de prelucrare rudimentară, totuși altele lăsau impresia că fuseseră finisate la

un grad foarte înalt, fiind definitivate până la scara centimetrilor. Felul cum piatra cursese și se întărise în jurul zonelor prelucrate sugera că artistul utilizase arzătoare cu fuziune, nu freze sau dălți. Formele lichide ale rocii topite deveniseră o parte integrală a piesei, încorporate în compoziție la un nivel care nu putea fi accidental.

Ceea ce nu însemna că Dreyfus ar fi avut habar ce anume reprezenta. Din rocă ieșea un chip de bărbat, dar era orientat cu capul în jos din unghiul din care privea prefectul. Își roti costumul și pentru o clipă, fugitiv, avu impresia că recunoaște fața, că îi aparținea unei celebrități sau unui personaj istoric, nu cuiva pe care să-l fi cunoscut personal. Însă momentul trecu și chipul pierdu orice urmă vagă de familiaritate pe care putea s-o fi avut. De fapt poate că era mai bine așa. Expresia bărbatului era greu de descifrat: fie extaz, fie spaimă devoratoare de suflet.

— Înțelegi ceva din ea? întrebă Sparver.

— Nu știu, zise Dreyfus. Poate că nivelurile-beta ne vor spune ceva, dacă vreunul dintre ele se dovedește recuperabil.

Își apropie costumul și mai mult și lansă un reper adeziv pe roca plutitoare, pentru a fi remorcată de criminaliști.

Merseră mai departe către rana de intrare, până când planară imediat lângă marginea spintecăturii. În fața lor, blindajul etanș la aer fusese carbonizat și exfoliat, dezvăluind roca topită și remodelată care formase învelișul Bulei. Fasciculul fiersese, topise și resolidificase roca în formațiuni organice, tulburător de similare celor din sculptură, sclipind negru-sticlos sub razele de pe căștile oamenilor. Prin deschiderea lată de zece metri se vedeau stele. Undeva pe acolo, reflectă Dreyfus, era tot ce mai rămăsese din ecosistemul interior al habitatului, sub forma unui nor care se dilata întruna în vidul cosmic.

Avansă costumul în despicătură. Pluti în jos pe jumătate din grosimea învelișului tăiat și se opri lângă un obiect scânteietor încastrat în roca resolidificată. Era o bucată de metal, probabil o porțiune din blindajul care se desprinsese și fusese după aceea prins de solidificarea rocii. Dreyfus desprinse un cutter de la centură și decupă o secțiune de mărimea palmei. În apropiere zări altă scânteiere, apoi a treia. În decurs de un minut, colectă trei mostre diferite pe care le stocă în buzunarul ventral al costumului.

— Ai găsit ceva? întrebă Sparver.

— Probabil. Dacă a fost efectul unui jet propulsiv, metalul acesta trebuie să fi cules o mulțime de particule subatomice. Vor fi urme de spalație, izotopi grei și produse de fragmentare. Criminaliștii ne pot spune dacă semnăturile corespund propulsiilor Agregate.

Acum o spusese, nu mai era deja un secret.

— Bun, dar indiferent de ce ar spune criminaliștii, de ce ar fi vrut Ultranauții să facă asta? întrebă Sparver. Doar nu puteau spera să scape neobservați.

— Poate că exact asta au vrut: să lovească și să fugă. Poate că nu vor mai reveni în sistemul acesta decât peste decenii sau poate chiar secole. Crezi că până atunci îi va mai păsa cuiva de ce anume s-a întâmplat cu Ruskin-Sartorious?

După o secundă de gândire, Sparver rosti:

— Ție ți-ar păsa.

— Eu n-o să mai trăiesc până atunci. Nici tu n-o să mai trăiești.

— Ești într-o dispoziție neobișnuit de veselă.

— Sparver, aici au murit nouă sute șaizeci de oameni. Nu-i tocmai un eveniment care să-mi facă pasul mai sprințar.

Dreyfus privi în jur, dar nu zări altă mostră criminalistică ușor accesibilă. Echipa de analize avea să sosească în scurt timp, însă munca realmente grea urma să aștepte până când cazul avea să devină public și Panoplia nu ar mai fi fost silită să acționeze sub paravanul secretomaniei.

Până atunci, oricum avea să izbucnească infernul.

— Să mergem la nucleul de scrutin, spuse el retrăgându-și costumul din crăpătură. Cu cât plecăm mai repede de aici, cu atât mai bine. Simt deja cum stafiile devin iritate.

CAPITOLUL 3

În mod accidental sau deliberat – Dreyfus nu fusese niciodată suficient de curios ca să afle –, cele patru deschideri principale de pe fața de fugă a Panopliei sugerau chipul rânjitor și fantomatic al unui dovleac de Halloween. Nu se întreprinsese nicio încercare de a netezi sau contura crusta exterioară a rocii sau de a-i conferi vreo simetrie. În jurul lui Yellowstone se roteau o mie de asteroizi similari: bolovani cioopliți grosolan și aduși pe orbite de parcare, unde așteptau demolarea și

remodelarea în habitate noi, strălucitoare. Acesta era însă unicul care conținea prefecți: cu totul, nici măcar o mie, de la prefectul-suprem însăși până la cei mai necopți prefecți de teren, abia ieșiți din rândurile cadeților.

Cuterul andocă în nasul chipului Panopliei, de unde un rack îl aduse pe poziția sa, alături de un grup de nave ușoare de constrângere similare. Dreyfus și Sparver înmânară pachetele cu dovezi unui membru al echipei criminaliste care-i aștepta și semnară documentele însoțitoare. Benzi transportoare îi purtară mai adânc în asteroid, până la una dintre secțiunile rotitoare.

— Ne vedem peste treisprezece ore, rosti Dreyfus când ajunseră la intersecția dintre secțiunea antrenamentelor de teren și inelul dormitoarelor cadeților. Odihnește-te, fiindcă mă aștept să avem o zi plină.

— Dar tu?

— Am de pus în ordine niște chestii.

— Cum crezi, scutură Sparver din cap. Este metabolismul tău. Fă ce vrei cu el.

Dreyfus se simțea obosit, totuși gândurile îi erau invadate de Caitlin Perigal și de habitatul distrus, și știa că ar fi fost zadarnic să încerce să adoarmă. De aceea reveni în apartamentul lui numai cât să treacă printr-un perete-spălător și să materializeze alte haine. La vremea când ieși pentru a merge prin asteroid, luminile se diminuaseră pentru schimbul de noapte din ciclul operațional de douăzeci și șase de ore al Panopliei. Toți cadeții dormeau; refectoriul, sălile de antrenamente și cele de clasă erau pustii.

Thalia se găsea însă tot în biroul ei. Peretele-parolă era transparent, așa încât bărbatul intră silențios. Rămase îndărătul ei ca un tată ce-și admiră fata care-și face conștiincioasă temele. Ea continua să lucreze la implicațiile cazului Perigal, așezată în fața unui perete acoperit de cod derulant. Dreyfus privi amețit liniile de simboluri întrepătrunse, care nu-i spuneau absolut nimic.

— Îmi pare rău că te întrerup, rosti el încet când văzu că Thalia nu ridică ochii.

— Sir! tresări femeia surprinsă. Crezusem că încă nu v-ați întors.

— Este evident că zvonurile circulă.

Thalia opri derularea liniilor de cod.

— Am auzit doar că fierbe un soi de criză.

— Asta se întâmplă permanent, nu? îi trânti pe birou o geantă neagră, grea. Știu că ești deja ocupată, dar mă tem că va trebui să-ți sporesc sarcinile.

— Este în regulă, sir.

— În geanta aceasta se află douăsprezece niveluri-beta recuperabile. Le-am scos dintr-un nucleu avariat, așa încât sunt probabil pline de erori. Aș dori să repari ce poți.

— De unde provin?

— Dintr-un loc numit Ruskin-Sartorious. De acum nu mai există. Dintre cei nouă sute șaizeci de oameni care au trăit acolo, singurii supraviețuitori sunt configurațiile din aceste niveluri-beta.

— Doar douăsprezece, din toate persoanele acelea?

— Asta-i tot ce am găsit. Mă îndoiesc că o să obții douăsprezece invocații stabile, totuși fă ce poți. Apelează-mă imediat ce recuperezi pe cineva cu care pot vorbi.

Thalia reveni cu privirea la peretele acoperit cu linii de cod.

— De fapt, continuă Dreyfus, aș dori invocațiile acelea cât mai repede posibil. Nu vreau să neglijezi Perigalul, însă cazul acesta pare tot mai serios cu fiecare oră ce trece.

— Ce s-a întâmplat? șopti ea. Cum au murit oamenii aceia.

— Urât, spuse Dreyfus.

* * *

Cordonul de distanță sigură îl smuci, oprindu-l în prezența lui Jane Aumonier.

— Criminaliștii au început să lucreze, spuse bărbatul. În mai puțin de o oră ar trebui să avem un răspuns în privința mostrelor acelora.

— Nu că ar fi cine știe ce îndoieli, replică Aumonier. Sunt convinsă – dacă ăsta-i cuvântul potrivit – că vor asocia distrugerea cu fasciculul unei propulsii Agregate.

Îi indică lui Dreyfus o porțiune din perete pe care o mărise înainte de sosirea lui. Acolo încremenise în stop-cadru o formă sur-argintie lucioasă, care semăna cu un avion de hârtie construit de un copil.

— Gaffney a vorbit cu Controlul Centralizat al Traficului. Au izbutit să refacă ruta acestei nave. Se numește *Isonul umbrelor.*

— Au găsit-o acolo, la Bulă?

— Destul de aproape pentru ce ne interesează. Nicio altă

luminălucă n-a fost în apropiere.

— Unde este acum?

— Ascunsă în Roiul de Parcare.

Aumonier lărgi altă porțiune a peretelui și Dreyfus văzu un ghem de licurici, atât de dens în mijloc, încât nu putea fi separat în puncte luminoase individuale. Unei singure nave nu i-ar fi fost greu să se piardă în nucleul compact.

— A plecat vreuna de când a început atacul? întrebă el.

— Niciuna. Am pus Roiul sub supraveghere strictă.

— Și în eventualitatea în care una ar evada de acolo?

— Prefer să nu mă gândesc la asta.

— Dar te-ai gândit.

Ea încuviință infinitezimal.

— Teoretic, unul dintre crucișătoarele noastre interplanetare ar putea urmări o luminălucă până la norul Oort. Dar la ce ne-ar ajuta asta? Dacă ei nu vor să se oprească ori să ne permită accesul la bord… nimic din ce avem *noi* nu-i va convinge. Să fiu sinceră, confruntarea directă cu Ultranauții este singura situație de care m-am temut din clipa în care mi-au dat postul ăsta.

— Avem vreo precedență pentru nava asta?

— Nimic, Tom. De ce?

— Mă întrebam care o fi fost motivul.

— Și eu. Poate că unul dintre recuperabile poate să arunce vreo lumină în privința asta.

— Dacă avem noroc, zise Dreyfus. N-avem decât douăsprezece și probabil că majoritatea sunt avariate.

— Și copiile de rezervă? Ruskin-Sartorious nu și-ar fi ținut toate ouăle într-un singur coș.

— De acord. Este totuși improbabil ca actualizările să fi fost mai frecvente de o dată pe zi, în cazul cel mai fericit. Mai probabil este o dată pe săptămână.

— Amintirile perimate pot fi mai bune decât nimic, dacă asta-i tot ce avem. Tonul femeii se schimbă, devenind mai personal. Tom, trebuie să-ți mai cer o favoare. Mă tem că va fi chiar mai dificilă și mai delicată decât Perigal.

— Vrei să vorbesc cu Ultranauții.

— Vreau să te duci la Roi. Deocamdată nu trebuie să intri, dar vreau să știe că suntem cu ochii pe ei. Vreau să știe că dacă încearcă să ascundă nava aceea – ori s-o ajute în orice fel să se sustragă justiției –, nu vom trata situația cu nepăsare.

Dreyfus parcurse rapid în minte mai multe opțiuni, încercând să deducă ce model de navă le-ar fi trimis Ultranauților semnalul cel mai eficient. Nimic din experiența lui anterioară cu echipajele navelor stelare nu-i oferea suficiente idei.

— Voi pleca imediat, rosti el pregătindu-se să se retragă înapoi spre perete.

— Aș prefera să n-o faci, replică Aumonier. Odihnește-te mai întâi. Acționăm contra cronometru în situația aceasta, totuși vreau să-i fierbem nițel pe Ultranauți, să se întrebe care va fi răspunsul nostru. Nu suntem chiar lipsiți de gheare. Îi putem lovi în rețelele de comerț, acolo unde doare cu adevărat. E timpul să-i facem și pe *ei* să se simtă inconfortabil.

* * *

Altundeva un obiect cădea prin Inelul Sclipitor.

Era o sferă cu diametrul de doi metri, care urma o traiectorie atent calculată prin spațiul cosmic, care avea s-o strecoare prin interstițiile efemere din sistemele de urmărire civile ale CCT-ului și Panopliei cu precizia unei dansatoare șerpuind printre eșarfe. Ruta nonvelișului era, pur și simplu, o precauție suplimentară care însemnase doar o cheltuială infimă de timp de calcul și o întârziere la fel de mică a orei de plecare. Era de acum aproape invizibilă potrivit standardelor celor mai pătrunzătoare metode de supraveghere pe rază scurtă.

Detectă brusc intruziunea de lumină a unei frecvențe foarte specifice, care fusese programată să nu devieze. O mașinărie din adâncul nonvelișului procesă structura temporală a luminii și extrase un mesaj codificat într-un format așteptat. Aceeași mașinărie compuse un răspuns și-l expedie înapoi către sursa pulsației originale.

O pulsație de confirmare sosi peste câteva milisecunde.

Nonvelișul permisese să fie detectat. Asta făcea parte din plan.

După trei ore, o navă se poziționă deasupra nonvelișului, utilizând senzori gravitaționali pentru a-și desăvârși apropierea finală. Nonvelișul fu ascuns rapid în cala navei. Cleme îl fixară nemișcat. După ce detectă că sosise în siguranță, nonvelișul își destinse structura învelișului din materiapidă, pregătindu-se să-și scoată încărcătura. Când luminile se aprinseră și aerul inundă cala, suprafața nonvelișului pâlpâi în aparența unei bile mari,

cromate. Greutatea reveni, când nava porni, îndepărtându-se de punctul de rendez-vous.

În cală intră o siluetă în costum spațial negru, fără însemne. Se ghemui lângă nonveliș și-l privi deschizându-se. Sfera se fisură pe circumferință, iar o emisferă se ridică vertical și se plie, dezvăluindu-i pe ocupant. Un cocon sticlos de sisteme de susținere biotică se prelinse de pe forma fetus. Omul respira, dar era la limita conștiinței.

Bărbatul în costum își scoase casca.

— Bine ai revenit în lume, Anthony Theobald Ruskin-Sartorious.

Bărbatul din nonveliș gemu și se foi. Ochii îi erau acoperiți și lipiți cu gel protector. Îi curăță cu dosul palmelor, apoi îi miji până își găsiră focalizarea.

— Am sosit?

— Ești la bordul navei. Exact cum ai plănuit.

Ușurarea lui era palpabilă.

— Crezusem că nu se va mai termina niciodată. Patru ore în chestia asta… parc-au trecut un milion de ani.

— Parcă aș paria că este primul disconfort fizic pe care l-ai cunoscut în viața ta.

Bărbatul în costum spațial negru se ridicase acum, cu picioarele ușor depărtate, încordat în semigravitația produsă de accelerația navei.

Anthony Theobald îngustă ochii spre el.

— Te cunosc?

— Acum mă cunoști.

— Credeam că mă va aștepta Raichle.

— Raichle n-a putut ajunge. Am venit eu în locul lui. Presupun că n-ai nimic împotrivă.

— Bineînțeles că n-am…

Totuși obișnuitul autocontrol al lui Anthony Theobald îl trăda. Bărbatul în costum spațial simți unde de teamă radiind dinspre el. Valuri de frică și bănuială, ca și încăpățânarea arogantă de a pricepe că planurile de evadare nu-i fuseseră pe atât de perfecte pe cât păruseră când intrase în nonveliș.

— S-a petrecut cu adevărat? Ruskin-Sartorious nu mai există?

— Nu mai există. Ultranauții au făcut treabă bună. Ai scăpat la timp de acolo.

— Și ceilalți? Restul?

— Aș fi surprins dacă în Bulă ar mai fi rămas pe undeva un singur fascicul intact de ADN omenesc.

— Delphine... În glasul lui Anthony Theobald se auzi un fior chinuitor. Sărmana mea fiică?

— Ai acceptat convenția. Ai fost singurul cu clauză de ieșire.

— Vreau să știu cine ești. Dacă nu te-a trimis Raichle, cum ai știut unde să găsești nonvelișul?

— Am știut, fiindcă mi-a spus-o el. La interogatoriu.

— Cine ești?

— Nu asta este problema, Anthony Theobald. Problema curentă este de ce adăposteai tu ticăloșia aceea în micul și drăguțul tău habitat familial.

— Nu adăposteam pe nimeni. Nu știu despre ce vorbești.

Bărbatul în costum spațial duse mâna între omoplați și desprinse un obiect mic, în formă de mâner. Îl cântări în palmă, ca pe o bâtă sau un baston de jandarm.

— Cred că a sosit momentul să întâlnești un prieten apropiat, personal, al meu.

— Ai înțeles greșit. Chestia din subteran era doar...

Bărbatul făcu o mișcare bizară de șfichiuire din mâner și ceva țâșni afară, extinzându-se până la podea. Era aproape invizibil de fin, reflectând lumina intermitent. Părea să biciuiască pardoseala mânat de propria sa voință, ca și cum ar fi căutat ceva.

Bărbatul eliberă mânerul, care rămase locului, însă filamentul lui spiralat se rigidiză pentru a-l susține. Mânerul se roti până când cilindrul negru al capului său fu ațintit direct spre Anthony Theobald. Acesta ridică o mână împotriva laserului, care-i trasă o linie sclipitoare, oscilantă, peste ochi.

Îl marcase acum și bărbatul în negru încuviință imperceptibil din cap.

— Ia chestia asta de pe mine.

— Acesta este un șficbici model C, spuse bărbatul în costum spațial. Comparativ cu ultima versiune, are câteva caracteristici suplimentare. Una dintre ele se numește „mod interogare”. S-o testăm?

Șficbiciul începu să se apropie de Anthony Theobald.

* * *

Dreyfus era singur în apartamentul său. Își preparase un ceai,

îngăduindu-și să se afunde complet în sarcina aceea, după care îngenunche la o masă neagră, joasă și lăsă fiertura fierbinte de culoarea ghimbirului să se răcească înainte de a sorbi. Camera se umplu cu clinchetele unor clopoței de vânt îndepărtați; în aleatoriul aparent al sunetelor se deslușea o melodie spectral de firavă. În mod obișnuit se potrivea cu dispoziția sa, însă azi Dreyfus flutură din mână reducând nivelul sonor până aproape de tăcere absolută. Încercă ceaiul, dar continua să fie prea fierbinte.

Se întoarse cu fața la un perete gol, din hârtie de orez. Ridică o mână și descrise un gest obișnuit de materializare, pe care-l utilizase de mii de ori. Peretele se lumină cu petice pătrățoase, viu colorate. Culorile se definiră într-un mozaic de fețe dispuse într-o schemă compozițională, cu imaginile mai mari aglomerate în partea centrală. Toate fețele aparțineau aceleiași femei, dar proveneau din etape diferite ale vieții ei, astfel încât păreau imagini ale unor persoane diferite. Uneori, femeia privea în obiectiv, alteori, privea chiorâș sau fusese surprinsă pe neașteptate. Avea pomeți înalți, un prognatism ușor și ochi de bronz superb, presărați cu fulgi de aur intens. Părul negru îl purta de obicei în bucle mici. Zâmbea în multe imagini, chiar și în cele în care nu-și dăduse seama că fusese fotografiată. Zâmbise mult.

Dreyfus privi fotografiile ca și cum ar fi fost un puzzle pe care trebuia să-l rezolve.

Ceva lipsea. Cu ochiul minții putea să vadă cum femeia din imagini se întorcea spre el cu flori în mână, îngenunchind în solul proaspăt săpat. Imaginea era vie, însă când încerca să se concentreze asupra oricărei părți din ea, detaliile îi scăpau atenției. Știa că amintirea trebuia să provină de undeva, totuși n-o putea asocia cu niciuna dintre imaginile existente deja pe perete.

Încercase s-o plaseze de aproape unsprezece ani.

Ceaiul se răcise îndeajuns cât să-l bea. Sorbi încetișor, concentrându-se asupra mozaicului de fețe. Pe neașteptate compoziția îl izbi ca fiind strident de dezechilibrată în colțul din dreapta-sus, în ciuda faptului că fusese mulțumit de ea multe luni. Ridică o mână și modifică amplasarea imaginilor, iar peretele îi ascultă gesturile cu supunere ireproșabilă. Arăta mai bine acum, dar știa că, în timp, avea să-l nemulțumească. Până

nu găsea piesa aceea lipsă, mozaicul avea să fie mereu lipsit de armonie.

Se gândi la cele întâmplate și se retrase de dinaintea amintirii, chiar când o îmbrățișa.

Șase ore lipsă.

— Erai bine, îi spuse femeii de pe perete. Erai în siguranță. N-a ajuns la tine înaintea noastră.

Își impusese să creadă asta, de parcă nimic altceva din univers n-ar fi contat la fel de mult.

Dreyfus făcu imaginile să dispară, lăsând peretele din hârtie de orez la fel de gol pe cât fusese când intrase în odaie. Termină ceaiul dintr-o înghițitură, abia simțindu-i gustul când îi curse pe gât. Pe aceeași porțiune din perete, apelă o sinteză operațională a zilei, întrebându-se dacă echipa criminalistă obținuse ceva despre sculptura văzută de el și Sparver în Ruskin-Sartorious. Dar când sinteza apăru pe perete, nici imaginile, nici cuvintele nu erau lizibile. Putea distinge forme în imagini, litere individuale în cuvinte, însă undeva între perete și creierul lui apăruse un filtru de amestecare.

Cu întârziere, Dreyfus își dădu seama că neglijase să-și facă injecția regulată cu Furnicar. Dislexia de securitate izbea odată cu destrămarea ultimei lui amplificări de autorizare.

Se ridică de la masă și se apropie de partea din perete pe unde se distribuia amplificatorul. Când întinse mâna spre suprafața gri-perlată, amplificatorul apăru într-o nișă. Era un tub cenușiu-deschis, ștanțat cu mănușa Panopliei și un cod de bare de securitate identic celui de pe uniforma sa. Pe o parte a amplificatorului scria: *Autorizare Furnicar.*

Pentru autoadministrare numai de către prefectul de teren Tom Dreyfus. Folosirea neautorizată poate duce la deces permanent ireversibil.

Dreyfus își suflecă mâneca și lipi tubul de pielea antebrațului. Simți o furnicătură rece când amplificatorul își expedie conținutul în corpul său, dar niciun fel de disconfort.

Se retrase în dormitor. Dormi profund, însă fără vise. Când se trezi, după trei-patru ore, sinteza de pe perete era limpede precum cristalul.

O studie o vreme, apoi decise că le acordase suficient timp Ultranauților.

CAPITOLUL 4

O alarmă piui pe consola cuterului. Dreyfus împinse înapoi în perete bulbul de cafea și studie afișajul. Ceva se apropia dinspre Roiul de Parcare, dar era prea mic pentru a fi o luminălucă. Prudent, ridică cu un grad postura defensivă a cuterului. Arme se depliară și armară, fără a se face însă vizibile prin carcasă. Dreyfus ajunse la concluzia că obiectul care se apropia se mișca prea încet pentru a fi o torpilă eficientă. După câteva momente, videocamerele cuterului se fixară ferm și definiră conturul în racursi al unei navete mici de legătură. Vehiculul avea forma unui craniu cabalin fără ochi. Blindajul negru era echilibrat cu o libelulă stacojie, trasată în filamente strălucitoare.

Primi o invitație de a deschide comunicații exclusiv audio.

— Bun venit, prefectule, rosti un glas masculin în rusișa modernă, fără accent. Cum te pot ajuta?

Nu fără efort, Dreyfus schimbă vitezele verbale.

— Mă poți ajuta rămânând pe loc. Nu am intrat în Roi.

— Ești însă foarte aproape de perimetrul exterior. Asta ar sugera o intenție de pătrundere.

— Cu cine vorbesc?

— Aș putea pune aceeași întrebare, prefectule.

— Dețin autoritate legală în acest spațiu aerian. Asta este tot ce trebuie să știi. Bănuiesc că am de-a face cu un reprezentant desemnat al Roiului?

După o pauză – care nu avea nicio legătură cu decalajul temporal –, vocea răspunse:

— Îmi poți spune Comandantul-portului Seraphim. Vorbesc în numele tuturor navelor adunate în Roi sau andocate la unitatea de service centrală.

— Asta ar face din tine un Ultranaut?

— Nu, judecând după definiția foarte îngustă pe care ai atribuit-o termenului. Nu sunt supusul niciunei nave sau echipaj. În același timp însă, câtă vreme se găsesc aici, toate echipajele răspund în fața mea.

Dreyfus își examină memoria, dar nu-și reaminti vreun contact anterior cu cineva numit Seraphim, indiferent dacă fusese sau nu Ultranaut.

— Asta îmi ușurează atunci mult sarcina.

— Ce vrei să spui, prefectule?

— S-ar putea să necesit acces la unul dintre echipajele tale.

— Asta ar fi oarecum ilegal.

— Nu la fel de ilegal ca ațintirea unui jet propulsiv asupra unui habitat în care trăiau nouă sute șaizeci de oameni, Comandant-al-portului.

Urmă din nou o pauză prelungă. Dreyfus simți o furnicătură de transpirație pe dosul palmelor. Amintise de Ruskin-Sartorious, încălcând instrucțiunile apăsate ale Janei Aumonier. Însă Aumonier nu anticipase că el va fi abordat de cineva dispus să vorbească în numele întregului Roi.

— De ce ai armele în stare de operare, prefectule? Le pot vedea prin carcasa ta, în ciuda placărilor de camuflare. Nu ești neliniștit, nu-i așa?

— Doar rațional. Dacă ți-aș fi putut vedea armele, m-aș fi așteptat ca și ele să fie în stare de operare.

— *Touché,* chicoti Comandantul-portului Seraphim. Dar eu nu sunt neliniștit. Am datoria de a-mi proteja Roiul.

— Oricare dintre navele voastre poate cauza mai multe distrugeri decât oricare dintre navele noastre. Cred că asta a fost deja demonstrat în mod adecvat.

— Da, așa ai spus. Aceasta este o acuzație serioasă.

— N-aș fi făcut-o dacă n-aș fi avut dovezi concrete.

— Cum ar fi?

— Mișcări ale navei. Mostre criminalistice din habitat, ce corespund fasciculului uneia dintre propulsiile voastre. Dacă dorești, îți pot oferi chiar și numele na…

— Cred că ar trebui să discutăm personal, rosti Comandantul-portului Seraphim cu o grabă la care Dreyfus nu se așteptase. Dezactivează-ți armele, te rog. Mă voi apropia și voi iniția andocare fizică cu ecluza ta ventrală.

— Nu ți-am acordat permisiunea respectivă.

— Dar o vei face.

În timp ce ecluza își executa ciclul – rulând protocoalele privind presiunile și mixurile atmosferice diferite din ambele nave –, Dreyfus își goli mintea de toate prejudecățile. Era inutil să faci presupuneri despre aspectul fizic al Ultranauților. Puteau să arate la fel de umani ca orice agent al Panopliei și totuși să fie ticsiți cu mașinării tăinuite și periculoase.

Văzuse totuși și Ultranauți mai stranii decât Comandantul-portului Seraphim. Membrele și torsul acestuia erau înglobate în blindajul verde-strălucitor al unui exoschelet de amplificare.

Capul îi era mult mai mic, cu gura și nasul ascunse înapoia unui dispozitiv respirator în formă de grilă din argint, care părea grefat. În partea stângă a craniului se vedea o mufă cromată de inputuri – Ultranauții preferau conexiunea directă când interfațau cu mașinile lor –, dar în rest nu existau niciun fel de sugestii de ciborgizare extinsă. Părul lung și negru îi era strâns la spate într-o singură coadă împletită. Mâinile albe și delicate îi reaminteau lui Dreyfus de amprentele lăsate de aripile păsărilor în rocile străvechi.

— Mulțumesc pentru că mi-ai permis accesul la bord, spuse Seraphim cu glasul răsunând de undeva de sub gât.

Dreyfus se prezentă și-l conduse pe Ultranaut în zona locuibilă a cuterului.

— Îți pot oferi ceva, în semn de ospitalitate?

— Poți face dializa sângelui?

— Mă tem că nu.

— Păcat. Nava mea are probleme în purjarea toxinelor de oboseală. Cred că trebuie schimbate filtrele, dar se pare că-mi este imposibil să găsesc timp pentru a reveni la unitatea de service centrală.

— Atunci o cafea?

— O să te refuz, prefectule. Să vorbim despre acest subiect dezagreabil.

— Nouă sute șaizeci de victime depășesc cu mult nivelul de „dezagreabil”. Oamenii aceia nici măcar nu existau pe radarul meu, Comandantul-portului, ceea ce înseamnă că erau, pur și simplu, ființe umane decente care încercau să-și ducă viețile fără să facă rău altora. Niciunul dintre ei n-a supraviețuit.

— Îmi pare rău de moartea lor. Îmi pare rău cu adevărat. Și noi avem suflete, prefect Dreyfus. Și noi avem conștiință. Dar, te asigur, ce s-a întâmplat acolo s-ar putea să nu fie ceea ce pare.

— Pot să plasez *Isonul umbrelor* suficient de aproape pentru a elimina implicarea oricărei alte nave.

Seraphim își atinse cu o mână partea laterală a măștii respiratorii, părând să ajusteze la nivel microscopic setările influxului de aer.

— Te-ai gândit la posibilitatea ca altcineva să fi comis crima, dar să fi procedat astfel încât să pară acțiunea unui echipaj nevinovat care se afla întâmplător în vecinătate?

— Eu și șeful meu nu ne dorim altceva decât un pretext care să ne îngăduie să nu stârnim necazuri cu Ultranauții. Noi însă cunoaștem o singură tehnologie care ar fi putut spinteca Bula Ruskin-Sartorious – mai exact o propulsie Agregată.

— Ați eliminat alte posibilități: de pildă, o armă?

— Nu există nimic care să fi putut face asta.

— Poate că nimic care să ne fie cunoscut acum, dar nimeni nu poate nega că în trecut n-au fost create lucruri teribile și distrugătoare ce ar fi putut supraviețui. Cu toții am auzit vorbindu-se despre arme din clasa-iad…

— Seraphim, rosti Dreyfus cu răbdare, eu sunt prefect. Eu mă ocup de date cunoscute, nu de speculații. Și nu este nevoie să caut arme fabuloase din epocile întunecate. Eu am dovada implicării unei propulsii. Asta-i tot ce-mi trebuie.

— Trebuie să fie totuși vorba despre o greșeală. Niciun echipaj n-ar înfăptui o asemenea atrocitate.

— Chiar și dacă ar fi ratat o afacere?

— Prefect Dreyfus, doar copiii acționează din ranchiună. Noi nu suntem copii.

— Foarte bine. Ce părere ai atunci despre un accident?

— O propulsie Agregată nu *se activează* spontan.

— Perfect, atunci cineva trebuie să fi acționat comenzile. Mă bucur c-am lămurit asta.

— N-am lămurit nimic. Ce te aștepți să fac?

— Vreau să împiedici *Isonul umbrelor* să părăsească Roiul. Acesta este primul pas. Pasul al doilea este să împiedici toți membrii echipajului să plece din navă. În pasul al treilea îți vei folosi influența pentru a-l aduce pe căpitan în fața justiției.

— Îmi ceri să fac o mulțime de pași, prefectule.

— Asta mi-e meseria.

— Și dacă n-o să mă conformez?

— Va trebui să modificăm clauzele comerciale existente. Comandantul-portului, în Inelul Sclipitor există zece mii de habitate deschise pentru afaceri, dar nu poți să vorbești cu niciunul dintre ele fără binecuvântarea noastră.

— O să găsim căi ocolitoare.

— Nu mă-ndoiesc. Aș dori totuși să văd cum vi se vor păstra marjele de profit. Bănuiesc că situația poate deveni foarte neplăcută pentru cineva aflat în poziția ta.

— Să nu ne amenințați niciodată, prefectule.

— De ce n-am face-o?

— Pentru că aveți nevoie de noi într-o măsură mult mai mare decât avem noi de voi.

* * *

Sparver ciocăni înainte de a intra în biroul Thaliei, deși peretele-parolă era transparent. În calitate de prefect-adjunct de teren gradul III – rangul cel mai înalt înainte de promovarea la statutul integral de prefect de teren –, Sparver se situa cu două grade deasupra femeii.

Ar fi fost perfect firesc, ca parte din drepturile sale oficiale, să intre neanunțat, așa cum Dreyfus ar fi procedat cu certitudine. Totuși din clipa în care Thalia se alăturase echipei, Sparver o tratase în mod scrupulos ca pe o egală. Fiica lui Jason Ng avea și așa destule pe cap, fără să mai fie nevoită să facă față meschinelor etalări de rang, mai ales din partea altui adjunct.

— Șeful te ține ocupată? rosti el când Thalia întoarse capul.

— N-am ce face, răspunse femeia și sorbi dintr-un recipient cu cafea, apoi își frecă pleoapele. Problema Perigal era deja un subiect de înaltă prioritate, înainte să fi apărut Ruskin-Sartorious. Mă bucur însă că Dreyfus are încredere în mine să rezolv ambele sarcini.

Sparver se opri lângă consola ei și scană informațiile ce se derulau pe mai multe display-uri. Thalia nu acorda importanță abilității de a citi rapid, dar indicele ei Klausner era mult mai mare decât al bărbatului.

— Șeful are încredere în tine. Nu-ți face griji în privința asta.

— Are totuși și unele îndoieli.

— De ce crezi asta?

Thalia opri derulările de pe display-uri.

— Ar fi fost normal să mă ia la Bula Ruskin-Sartorious. Cunosc arhitectura nucleelor mai bine decât oricine.

— Erai deja ocupată.

— Iar acum sunt încă și mai ocupată. Nu era tocmai un argument pentru ca să nu particip și eu.

— Dreyfus știa că eu mă pot ocupa de nucleu, zise Sparver. Dacă am fi întâlnit vreo dificultate, puteai să iei un cuter și în mai puțin de o oră să ni te alături în Bulă.

— Bănuiesc că da.

— Thalia, ascultă-mă. Șeful te vede într-o lumină foarte, foarte bună. Poate că n-o dovedește, dar așa-i felul lui de a se

comporta. În primul rând, nu te-ar fi adus în echipă dacă ar fi gândit altfel. Crede-mă când îți spun asta.

— Mă îngrijorează doar să nu creadă că nu mă ridic la înălțimea așteptărilor.

— A spus ceva în privința asta?

— Nu, se încruntă Thalia, nu tocmai.

— Atunci?

— Mă tot întreb de ce nu mi-a cerut să-l însoțesc la Bulă.

— Fiindcă era o operațiune potențial periculoasă.

— Mai periculoasă decât o restricționare?

— Potențial, da. Dacă cineva a dorit atât de mult să distrugă Bula, ar fi putut foarte bine să revină și s-o mai atace o dată, dacă-i vedea pe prefecți mișunând prin interior.

— Dar n-a făcut-o.

— Posibilitatea rămâne totuși validă. Motivul pentru care Dreyfus nu ți-a cerut să te alături echipei – pe lângă faptul că a încercat să nu te epuizeze fizic – a fost că n-a dorit să-și plaseze unul dintre cei mai buni adjuncți într-un mediu de risc ridicat. Restricționarea este altceva – trebuia să faci parte din echipă. Dar de data aceasta? Cred că șeful a luat decizia corectă. Și n-are absolut nicio legătură cu vreo lipsă de abilități din partea ta.

Thalia coborî ochii stingherită.

— Bănuiesc că toate astea ți se par niște prostii…

— Câtuși de puțin. Când am început să lucrez cu el, am petrecut luni bune întrebându-mă ce dracu' greșeam. Niciun cuvânt de laudă nu i-a scăpat vreodată de pe buze.

Apoi, treptat, am înțeles: pentru Dreyfus, lauda coincide cu păstrarea în echipă.

— Dar acum… se poartă altfel, nu?

— Nu tocmai. Din când în când îmi aruncă vreo firimitură de încurajare, însă în rest primesc exact același tratament ca tine.

— Nu mi se pare chiar așa.

— Asta pentru că ești deocamdată membra cea mai recentă a echipei. Când voi căpăta statutul integral, voi fi promovat în altă secțiune și tu-mi vei lua locul. După aceea Dreyfus va aduce pe cineva nou, care se va simți exact așa cum te simți tu acum.

Thalia privi peste umărul bărbatului către peretele-parolă care aștepta.

— Tu ții la el?

— N-aș lucra pentru nimeni altul din Panoplie.

— Nu asta te-am întrebat.

— Știu, dar ăsta-i răspunsul pe care-l primești. Sparver deschise brațele. Eu sunt un hiperporc, Thalia. Există prefecți care din cauza asta nici nu mă privesc în ochi. Dreyfus mi-a solicitat în mod explicit să fac parte din echipa lui. Poate fi pe cât vrea de necomunicativ și glacial, dar eu tot îi sunt recunoscător pentru asta.

— Există prefecți care nu m-ar privi nici pe mine în ochi, zise Thalia.

— Vezi? Amândoi îi suntem datori șefului. Ce-ar fi acum să-mi transferi și mie ceva din sarcinile astea, ca să văd cum te-aș putea despovăra?

— Nu-i nevoie să faci asta.

— Și nici nu susțin că știu la fel de multe ca tine despre nivelurile-beta. M-am gândit însă că ar putea exista niște teste de rutină pe care să le rulez în timp ce te ocupi de chestiile inteligente.

— Dacă tot ai pomenit despre asta... Degetele femeii alergară din nou peste consolă. Am rulat algoritmi de recuperare standard pe toate cele douăsprezece recuperabile, utilizând protocoalele Tianjun. Cinci-șase dintre ele par alterate fără speranțe, totuși mai trebuie să rulez un set de teste pentru a fi absolut sigură.

Sparver încuviință din cap.

— Utilizând protocoalele Lisichansk, presupun?

— Probabil că nu va conta deloc – dacă nu poți obține o resurecție curată cu Tianjun, Lisichansk n-ar trebui să aibă mai mult succes. Trebuie totuși executate, pentru completitudine.

— Mă apuc de ele.

— Mulțumesc.

— Te mai pot ajuta cu ceva?

Thalia coborî ochii asupra degetelor care-i rămăseseră încordate deasupra consolei.

— Ar mai fi ceva. Nu-i însă același gen de favoare.

— Zi!

— Când m-am alăturat echipei, te-am întrebat ce i s-a întâmplat lui Dreyfus, de ce se comportă în felul în care o face.

— Parcă îmi amintesc ceva, vag.

— Ai zis că nu deții toate răspunsurile, dar că-ntr-o bună zi îmi vei spune tot ce știi.

— Așa-i, recunoscu el.

— Au trecut cinci ani, Sparver. Îmi poți spune ceva acum.

— Te-ai interesat și-n alte părți?

— Nu prea obișnuiesc să mă interesez în alte părți, în caz că n-ai observat.

— Corect. Ai rulat o interogare prin Turbine?

— Nu mi s-a părut corect să scotocesc fără știrea lui.

— Pe când discuțiile despre el nu sunt același lucru.

— Este altceva, replică ea aruncându-i o căutătură de avertizare. Te rog ca pe un prieten să-mi spui ce i s-a întâmplat.

Sparver simți cum ceva din el cedează. Îi făcuse o promisiune femeii când se alăturase echipei și n-o putea încălca acum, deși sperase că ea o uitase.

— Nu-i vorba despre ce i s-a întâmplat lui Dreyfus, ci unei persoane dragi lui, pe nume Valery Chapelon.

Își dădu seama că numele nu însemna nimic pentru Thalia.

— Soția lui?

Sparver încuviință lent, simțind ca și cum ar fi comis o trădare dureroasă a încrederii.

— Ce s-a întâmplat? urmă Thalia.

— Au trecut de atunci unsprezece ani. Acum întreabă-te de câți ani este Jane Aumonier în starea actuală și asta ar trebui să-ți spună tot ce trebuie să știi.

Așteptă ca reacția ei să-i apară pe chip.

* * *

Jane Aumonier plutea cu brațele încrucișate, bărbia ridicată și ochii strălucitori de intensitatea concentrării.

— Te-ai întors mai repede decât mă așteptasem, rosti ea când cordonul de distanță sigură îl opri pe Dreyfus.

— Am înregistrat un progres.

— Îmi reamintesc că recomandarea mea a fost să nu te implici.

— Mi-au forțat mâna. N-am intrat în Roi, dar am discutat cu cineva care susținea că vorbește în numele lor.

— În cazul acesta cred că l-ai întâlnit pe comandantul-portului.

— N-am știut că vă cunoașteți.

— Da, ne-am întâlnit o dată sau de două ori în trecut. Niciodată față în față. Este un individ lunecos, însă, una peste alta, îl prefer mai degrabă pe el decât pe majoritatea

predecesorilor lui. Senzația mea este că-i deschis la controverse raționale.

Dreyfus s-ar fi foit stingher, dacă n-ar fi plutit la capătul cordonului.

— Așa sper.

Chipul de obicei inexpresiv al lui Aumonier deveni sever.

— Nu l-ai încolțit, nu?

— N-avem timp de drăgălășenii. Când se va auzi că Ultranauții ard habitatele cu propulsiile, Seraphim și amicii lui vor avea mai multe griji decât cele câteva sugestii blânde din partea mea.

Atenția lui Aumonier reveni la unul dintre display-uri. Ochii îi deveniră mați; pentru o clipă trupul și mintea ar fi putut să-i fi fost la secunde-lumină depărtare.

— Da, ai dreptate, nu dispunem de mult timp. Eforturile noastre de a camufla catastrofa au deocamdată succes, dar cu fiecare oră respingem tot mai multe interogări. La celelalte habitate începe să circule zvonul că *ceva* trebuie să se fi întâmplat. Nu-i decât o chestiune de timp până când cineva decide să arunce o privire rapidă ori să trimită o interogare la care nu putem răspunde în mod convingător.

— Și atunci...?

— Atunci viața devine interesantă, replică Aumonier sumbru.

— Caz în care sunt mulțumit că am fost convingător. Dacă Seraphim este omul rezonabil despre care afirmi tu că ar fi, poate că vom ajunge undeva.

— Ne jucăm cu focul, Tom.

— Nu noi am ales jocul, îi reaminti el. Pentru asta ne plătesc.

Aumonier tăcu. Dreyfus începuse să creadă că terminase cu el, că revenise cu atenția la display-urile murale mereu schimbătoare și uitase de prezența lui. Așa ceva se mai întâmplase și nu-l deranja. Dar când femeia vorbi, prefectul știu că nu făcuse decât să-și adune curajul pentru a discuta despre ceva dureros.

— Tom, trebuie să afli ceva. Este vorba despre scarabeu.

— O veste bună? întrebă el, în ciuda faptului că totul din glasul ei afirma contrariul.

— Nu, nu-i o veste bună. Sau, cel puțin, este ceva ce noi nu înțelegem. Din punctul meu de vedere, asta-i o veste rea prin definiție.

— Spune-mi.
— Știi ce mă îngrijorează cel mai mult câteodată? Nu faptul că nu vor putea niciodată să mi-l scoată. Am încredere în abilitățile lor, poate chiar într-o măsură mai mare decât ei înșiși. Echipa lui Demikhov este cea mai bună la care puteam spera vreodată.
— Atunci ce te îngrijorează? întrebă încetișor Dreyfus.
— Că nu voi putea să visez. Ce se-ntâmplă când nu visezi de unsprezece ani, Tom? Știe cineva cu adevărat?
— Sunt convins că vei putea să visezi.
— Nu știm totuși cu certitudine. Dacă zonele acelea din creierul meu care obișnuiau să viseze s-au ofilit fiindcă n-au fost utilizate? Dacă rolul lor a fost preluat de altă zonă? Să știi că asta se-ntâmplă. Creierul se adaptează și recablează permanent.
— O să visezi, rosti el ca și cum asigurarea aceea ar fi trebuit să fi fost suficientă.
După o pauză, Aumonier spuse:
— Au detectat o schimbare în interiorul lui. Niște componente s-au deplasat. Am simțit-o eu însămi. Ei nu știu cum să interpreteze schimbarea.
— Crezusem că Demikhov a spus că înțeleg totul din interiorul lui.
— N-a afirmat asta niciodată, ci doar că știau destule ca să fie-n stare să mi-l scoată într-o bună zi.
Dreyfus studie obiectul atașat de ceafa lui Aumonier. Era o mașinărie de mărimea pumnului, de forma unui gândac roșu, cromat, fixat prin picioarele sale, gheare sterile care-i intrau în piele.
— De ce tocmai acum? întrebă el.
— Ultimele zile au fost stresante pentru noi toți. Nu pot scoate prea multe de la Demikhov, dar îi pot ghici gândurile. Știm deja că scarabeul este racordat la coloana mea vertebrală, așa că-mi poate citi în timp real compoziția chimică a sângelui. Bănuim de asemenea că are un câmp de sondare, astfel încât știe dacă încep să adorm. N-am nicio îndoială în privința asta – ocazional simt mâncărimea, când își trece degetele prin creierul meu. Cred că are destule pe baza cărora să acționeze, Tom. Răspunde la nivelurile mele de stres. Ceva din mine a trecut un prag și scarabeul a răspuns în concordanță.
— Dar în afară de schimbare, de mișcarea componentelor, n-a

făcut nimic?

— Poate că se pregătește pentru ceva, așteptând ca nivelurile mele de stres să mai crească. Însă nimeni din Laboratorul Somnului nu-mi spune nimic. Cred că-i îngrijorează ce s-ar putea întâmpla dacă aș deveni încă și mai stresată.

— O să vorbesc cu Demikhov, zise Dreyfus. Să aflu adevărul exact.

— Ți-aș fi recunoscător.

— Măcar atâta pot face.

— Chestia este că nu pot lăsa asta să mă distragă de la criza curentă. Mă gândisem însă că meriți să știi. Înghiți un nod vădit. În cazul în care mi se întâmplă ceva.

CAPITOLUL 5

Peretele-parolă se autoetanșă în nonexistență înapoia prefectului-senior Gaffney. Tocmai revenise de la Ospiciul Idlewild și sinusurile îi erau încă blocate după expunerea la aerul uscat ca de cuptor de la bordul corvetei. Se scobi într-o nară, apoi șterse supărătoarea materie nazală de perete, unde se topi în matricea absorbantă a materiapidei.

Încăperea – inima Securității Interne – era rece, nemișcată și pustie ca partea cea mai adâncă și mai umedă a unei rețele de peșteri. Dar pe măsură ce Gaffney înaintă în ea, sistemele reacționară față de prezența lui și materializară mobilier și comodități, modelate după preferințele lui ergonomice obișnuite. Gaffney se instală înaintea unei console concave, din care se ridicau câteva display-uri subțiri ca membrana. Pe consolă apărură simboluri, conturate în albastru-neon. Degetele bărbatului patinară peste ele, introducând lanțuri complexe de comenzi de securitate cu sintaxă bogată, înșiruindu-le aidoma mărgelelor pe un fir. Text și grafică se învolburară peste display-uri, derulându-se pâlpâitor, cu viteză mare. Prefectul se mândrea cu una dintre cele mai ridicate viteze de lectură dintre toți agenții operativi ai Panopliei.

Hăt departe, în inima lipsită de greutate a Panopliei, Turbinele de Căutare treierară prin cantități inimaginabile de cunoștințe arhivate. Era o iluzie, totuși Gaffney jura că putea simți vuietul subteran al mașinăriilor de interogare; că aproape percepea presiunea datelor ce goneau prin ele, ca pe cea a apei dintr-un furtun de pompieri.

Încetini viteza fluxului când se apropie de punctul de focalizare a căutării sale.

— Avertisment, anunță sistemul. Intrați într-un tezaur de date de înaltă securitate. Autorizația Furnicar este acum obligatorie. Dacă nu aveți autorizație Furnicar, încetați continuarea interogărilor.

Gaffney continuă. El nu numai că avea autorizație Furnicar, ci hotăra cine putea s-o capete.

— Categoria: sisteme de armament, arhivare, interdicție, spuse sistemul.

Gaffney își rafină pentru ultima oară parametrii de interogare.

— Articol specific regăsit, spuse sistemul. Robot de război. Clasa coleopteră.

— Arată-mi! șuieră Gaffney și mâinile îi repetară comanda verbală.

Diagrame liniare și ilustrații de tip cutaway ticsiră display-urile. Gaffney miji ochii și privi mai atent. În unele reprezentări, coleopterele erau însoțite de siluete umane, pentru a oferi o idee asupra mărimii lor. Roboții erau mai mici decât se așteptase, până ce-și aminti că una dintre principalele lor utilizări fusese infiltrarea. Potrivit tuturor relatărilor, erau rapizi și cu grad ridicat de autonomie tactică.

Desigur, nu exista niciun om în viață care să aibă amintiri clare despre coleoptere. Marcajele de date de pe adnotări erau vechi de cel puțin un secol.

Mâinile lui Gaffney se mișcară din nou. Display-urile se umplură acum cu linii derulante de text și simboluri în LAM, Limbajul Asamblor Manufacturier, care putea fi citit de oameni. Instrucțiunile deveniră o ceață amețitoare. Ceața începu să danseze și să freamăte în ritmuri subtile, dezvăluind o structură la scară mare din codul de secvențare. Aici se aflau comenzile care, dacă erau introduse într-o manufactură suficient de echipată, duceau la producerea unei coleoptere complet funcționale.

Sau a mai multora.

După ce verificase dacă scriptul LAM era complet și lipsit de erori, Gaffney închistă codul într-o partiție privată a propriei sale zone de management al securității. În eventualitatea improbabilă că l-ar fi găsit cineva, nu ar fi văzut decât planificările intrare/ieșire de rutină pentru pereții-parolă etanși

la presiune din interiorul Panopliei.

Reveni la nivelul superior al stivei de interogare. Degetele îi șovăiră deasupra tastelor. Comută pe comenzi exclusiv verbale.

— Recuperare precedențe pe termenul de căutare Torță.

— Repetați, vă rog, termenul de căutare.

— Torță, rosti Gaffney cu încetineală exagerată.

Se așteptase la câteva rezultate, dar în niciun caz la multitudinea de precedențe care umplură display-urile. Aplică filtre și reduse numărul lor. Cu toate acestea, când termină, continua să fie dezolant de mare și nu zărea nimic măcar pe departe conectat cu Panoplia ori cu ceea ce o interesa în asemenea măsură pe Aurora.

Torță.

Ce dracu-nsemna? Aflase cuvântul de la Anthony Theobald și își îngăduise să creadă că era ceva util, îndeajuns pentru a înceta să-l sondeze pe bărbat înainte să devină un recrut nedoritor pentru Starea Vegetativă Persistentă. Însă acum după ce-i dăduse drumul, când era singur cu Turbinele de Căutare, Gaffney se întrebă dacă n-ar fi trebuit să fi pătruns mai adânc.

— Mi-ai vândut o mârțoagă moartă, Tony, rosti el cu glas tare. Ai fost un băiat tare afurisit.

Chiar însă pe când rostea cuvintele acelea își aminti altceva ce-i spusese Anthony Theobald. Cei care lăsaseră să le scape parola respectivă îi dezvăluiseră cândva că operațiunile lor erau supernegre. Imposibil de urmărit, de atribuit și oficial contestabile la toate nivelurile comenzii și controlului Panopliei, inclusiv în vârf de tot, la Regina Scarabeului.

Cu alte cuvinte, nu era deloc surprinzător că nu găsise nimic într-o căutare de două minute. Torța putea să însemne cu totul altceva. Dar apropierea de adevăr avea să necesite mai mult decât o unică ședere în fața consolei.

Gaffney petrecu următoarele cinci minute acoperindu-și urmele, ștergând din jurnalele de interogare ale Turbinelor de Căutare orice indiciu despre scotocirea sa. Apoi alte cinci minute pentru a acoperi urmele *acelei* acoperiri. Când termină, era sigur că nici chiar el însuși n-ar fi fost în stare să-și urmărească propriul parcurs.

Se ridică de la consolă și o dematerializă, laolaltă cu scaunul pe care-l folosise. Își șterse după aceea fruntea cu mâneca tunicii, își trecu degetele prin părul roșcat sârmos și se îndreptă

către peretele-parolă.

Știa că tocmai făcuse ceva „greșit”, tot așa cum fusese „greșit” să-l intercepteze, sondeze și azvârle pe ghinionistul Anthony Theobald. Însă totul, așa cum îi plăcea Aurorei să-i reamintească, depindea de unghiul din care vedeai situația. Nu era nimic greșit în a-i proteja pe cetățeni, chiar dacă principala protecție pe care o necesitau era împotriva trăsăturilor celor mai rele ale firilor lor.

Iar Aurora avea întotdeauna dreptate.

* * *

Nivelul-beta îl privea pe Dreyfus cu indiferență glacială. Dreyfus îl fixa îndatoritor, parcă așteptând poanta unei glume. Era o tehnică de anchetare veche, care de obicei obținea rezultate.

Silueta imaginară era masculină, mai înaltă decât Dreyfus, cu chip ascuțit și corp ascuns sub faldurile voluminoase ale unei robe sau halat purpuriu. Umărul și brațul drept îi erau acoperite de piele neagră matlasată, iar mâna vizibilă purta mănușă și inele. Părul sur tuns scurt, curbura acvilină a nasului, solemnitatea expresiei, postura generală aduceau în minte statuia unui senator roman puternic. Doar o vagă transluciditate o făcea să pară mai puțin decât complet solidă.

După ce tăcerea se prelungi până aproape de punctul de rupere, Anthony Theobald rosti:

— Prefectule, dacă nu doreai să-mi pui întrebări, poate că n-ar fi trebuit să mă fi readus la viață.

— Am multe întrebări de pus, rosti degajat Dreyfus. Voiam doar să-ți ofer șansa de a vorbi tu primul.

— Bănuiesc că tu ești persoana menționată de colega ta la ultima mea invocare.

Thalia activase deja nivelul-beta pentru a-i testa starea de pregătire pentru investigare. Dintre cele douăsprezece niveluri-beta recuperate de la Ruskin-Sartorious, numai trei fuseseră considerate suficient de funcționale pentru a oferi mărturii utile, în ciuda eforturilor depuse de Thalia și Sparver pentru a le repara pe celelalte nouă.

— Mă numesc Dreyfus, rosti el binevoitor. Bun venit în Panoplie, cetățene.

— Poate că-i vina mea, dar „bun-venit“ nu are tocmai gradul necesar de solemnitate.

— Am fost pur și simplu politicos, replică Dreyfus. Convingerea mea personală este că nivelurile-beta nu pot pretinde conștiință de sine. În ceea ce mă privește, nu ești decât un simplu element de dovezi criminalistice. Faptul că pot vorbi cu tine – faptul că poți susține că te simți viu – este cu totul irelevant.

— Ce liniștitor să întâlnesc pe cineva cu păreri atât de iluminate! Care-i opinia ta despre femei? Le consideri capabile de rațiune completă sau și în privința lor dăinuie unele rezerve?

— Nu am nicio problemă cu femeile. Am însă o problemă reală cu entitățile software care pretind că sunt vii și după aceea se așteaptă să le fie acordate drepturile și privilegiile celor vii.

— Dacă eu nu sunt viu, cum mă pot „aștepta” la ceva, la orice?

— Nu spun că nu poți să fii convingător. Dar în clipa în care voi percepe evitare sau camuflare, te voi expedia înapoi la congelare. Odată ce vei fi acolo, nu-ți voi mai putea garanta securitatea. Lucrurile o iau razna. Fișiere sunt șterse din greșeală.

— Un polițist din școala veche, încuviință aprobator Anthony Theobald. Sare peste antreuri și trece direct la felul principal de amenințări și intimidări. De fapt, te salut cu încântare. Este o abordare înviorător de directă.

— Asta doar ca să ne putem înțelege reciproc.

— Acum ești pregătit să-mi spui ce s-a-ntâmplat?

Dreyfus își scărpină colacul de grăsime de la ceafă, care i se revărsa peste partea din spate a gulerului.

— Fișierele mele de background spun că ai fost capul familiei din Bula Ruskin-Sartorious. Potrivit ultimului recensământ, ai condus peste nouă sute de supuși.

— Membri liberi ai familiei și cetățeni. Repet întrebarea: ce s-a-ntâmplat?

— Cât de multe ți-a spus adjuncta mea?

— Nimic util.

— Bravo ei! Voi începe prin a-ți spune că Ruskin-Sartorious nu mai există. Habitatul tău a fost spintecat de jetul de propulsie al unei nave spațiale luminălucă, *Isonul umbrelor.* Se pare că ar fi fost o acțiune deliberată. Îți reamintești evenimentul acela?

Anthony Theobald își pierduse parțial degajarea; linia dură a

maxilarelor i se înmuiase.

— Nu am nicio amintire despre asta.

— Care-i ultimul lucru pe care ți-l reamintești? Numele navei îți sună familiar?

— Sună mai mult decât familiar, prefectule. Ne găseam în negocieri cu *Isonul umbrelor.* Nava staționa lângă Ruskin-Sartorious.

— De ce nu utiliza Roiul, ca toate celelalte nave?

— Era ceva legat de naveta lor pe distanțe mari. Era mai simplu să deplaseze toată nava și să utilizeze apoi una dintre navetele noastre cu rază scurtă de acțiune. Dețineam facilitățile necesare și echipajul lui Dravidian părea destul de încântat să fie găzduit și distrat pe cheltuiala noastră.

Fusese prima menționare a numelui căpitanului.

— Discuții comerciale?

Anthony Theobald se uită la Dreyfus de parcă întrebarea ar fi fost absurdă.

— Ce alt motiv există pentru a trata cu Ultranauții?

— Eram, pur și simplu, curios. Cum au mers negocierile?

— Agreabil, la început.

— Și după aceea?

— Mai puțin agreabil. Nu aveam experiență în negocierile cu ei. Să fiu sincer, sperasem că nu se va ajunge la o situație atât de tristă. Trecusem prin niște dificultăți financiare și mă așteptasem ca legătura dintre Vernon și Delphine să ne netezească cumva calea… Dar n-a fost să fie. În cele din urmă n-am avut alternativă decât să tratăm cu Ultranauții.

— Ce sperai să vindeți?

— Lucrările Delphinei, bineînțeles.

Dreyfus încuviință de parcă n-ar mai fi fost necesare alte explicații, dar fișă informația pentru referințe ulterioare. Thalia îl informase deja că ceilalți doi martori stabili erau Delphine Ruskin-Sartorious și iubitul ei Vernon Tregent.

— Când ai fost vizitat de Ultranauți, cu cine ai negociat în principal?

— Cu Dravidian.

— Ce impresie ți-a lăsat?

— L-am găsit destul de deschis pentru un ciborg sau himeric, sau oricum doresc ei să fie numiți. A părut interesat de unele mostre din lucrările Delphinei. Simțea că ar putea obține un preț

bun pe ele pe una dintre celelalte planete.

— Care era următoarea lui escală?

— Mărturisesc că nu-mi reamintesc. Fand… Marginea Cerului… Primul Sistem… sau alt loc uitat de lume. Ce mai conta pentru mine, odată ce vindea lucrările?

— Poate conta pentru Delphine.

— Atunci n-ai decât să discuți asta cu ea. Unica mea grijă era beneficiul economic pentru Ruskin-Sartorious.

— Și ai rămas cu impresia că Dravidian oferea un preț corect?

— Normal că aș fi preferat mai mult, totuși oferta părea destul de rezonabilă. Judecând după starea navei și a echipajului, Dravidian avea propriile lui dificultăți financiare.

— Așadar, ai fost încântat de târg. Ai vândut marfa Ultranauților. Dravidian și-a luat rămas-bun și a plecat. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Nu, lucrurile nu s-au petrecut tocmai așa. Negocierile se îndreptau încetișor spre final, când Delphine a primit un mesaj anonim, pe care mi l-a remis imediat. Mesajul sugera că n-ar trebui să avem încredere în Dravidian, că prețul pe care ni-l oferea era mult sub valoarea reală de pe piață și că ar fi fost mai bine dacă am fi tratat cu alți Ultranauți.

— Însă nu aveați acces la alții.

— Până atunci, nu. Mesajul lăsa totuși să se înțeleagă că ar fi existat părți interesate.

— Cum ați reacționat?

— Ne-am consultat. Eu am fost suspicios, insistând să încheiem afacerea cu Dravidian, deoarece căzusem la o înțelegere. Delphine însă a obiectat. Și-a utilizat privilegiul executiv pentru a bloca tranzacția. Evident, Vernon a susținut-o. Am fost furios, dar nici pe jumătate pe cât de furios a fost Dravidian. A spus că-i fusese jignită onoarea navei și a echipajului. A proferat amenințări, spunând că fapta noastră ne va costa enorm.

— Iar apoi?

— Echipajul lui a revenit în navă. Naveta noastră s-a întors. Am văzut-o pe *Isonul umbrelor* pornind. Anthony Theobald deschise larg brațele. Și asta-i tot ce-mi amintesc. Așa cum mi-ai reamintit cu atâta considerație, sunt o simulare nivel-beta: te poți bizui pe percepțiile mele privind sistemele de supraveghere distribuite ale habitatului. Percepțiile acelea ar fi fost procesate

și consolidate în nucleu, dar procedura n-ar fi fost instantanee. N-ar fi fost timp suficient pentru încorporarea acelor observații finale în modelul meu de personalitate înainte de distrugerea lui Ruskin-Sartorious.

— Ți-ai amintit totuși destule.

— Aceeași poveste o vei auzi și de la alții. Anthony Theobald îl privi cu atenție pe Dreyfus. Există și *alții,* nu?

— Nu-ți pot spune. Deocamdată nu mi-am încheiat investigația.

— Intenționezi să-l anchetezi și pe Dravidian?

— Îi voi ancheta pe toți cei despre care cred că ar putea avea o idee despre atac.

— Prefectule, nu poți îngădui ca atrocitatea aceasta să rămână nepedepsită. Lui Ruskin-Sartorious i s-a întâmplat ceva teribil. Cineva trebuie să plătească pentru fapta aceea.

— Sunt convins că va plăti, rosti Dreyfus.

După ce trimise simularea în stocare – în ciuda dorințelor ei –, Dreyfus petrecu un minut pentru a-și nota propriile idei pe compad. Opiniile lui despre nivelurile-beta nu îmbunătățiseră desigur relația și totuși simțise o ostilitate de netăgăduit din partea patriarhului lui Ruskin-Sartorious. Ar fi fost însă o eroare să insiste prea mult asupra ei. Nimeni nu se dădea în vânt după Panoplie, iar morții reînviați nu constituiau o excepție.

Invocă al doilea recuperabil valid, optând pentru utilizarea unei metode mai puțin dure.

— Salut, Vernon, rosti către bărbatul cu aspect tineresc care tocmai apăruse; avea chip plăcut, onest și păr des, blond și buclat. Bun venit în Panoplie. Îmi pare foarte rău că trebuie să ți-o spun, dar, în cazul în care colega mea n-a fost destul de limpede, primara ta este moartă.

— Am înțeles asta, spuse Vernon Tregent. Vreau totuși să știu ce s-a-ntâmplat cu Delphine. Colega ta n-a vrut să-mi spună nimic. Ea a reușit să scape? Ați aflat ceva de la nivelul ei beta?

— O să ajungem și acolo, dar mai întâi trebuie să clarific altceva. Nu vreau să pară jignitor, însă există oameni care cred în sanctitatea nivelurilor-beta și oameni care nu cred, și mă tem că eu fac parte din a doua categorie.

— Perfect, ridică Vernon din umeri. Nici eu nu cred în sanctitatea nivelurilor-beta.

Dreyfus reacționă cu surprindere întârziată.

— Cum poți să nu crezi? *Ești* unul dintre ele.

— Însă răspunsurile mele sunt guvernate de convingerile lui Vernon, așa cum au fost ele demonstrate în nenumărate rânduri. Vernon nu credea că nivelurile-beta ar fi ceva mai mult decât niște simulacre istețe. Era foarte vehement în privința asta. Ca urmare, eu împărtășesc aceeași opinie.

— Bun… făcu Dreyfus mai puțin sigur pe sine. În felul acesta sarcina mea se ușurează considerabil.

După care un imbold necunoscut îl făcu să ofere mai multe informații nesolicitate decât ar fi considerat înțelept în condiții normale.

— Am recuperat-o pe Delphine. Încă n-am anchetat-o, dar colega mea crede că s-a păstrat destul de bine pentru ca ea să slujească drept martor util.

Vernon închise ochii. Ridică bărbia, ca și cum ar fi mulțumit în gând infinității albe și opace care slujea drept plafon.

— Mă bucur. Dacă cineva merita să scape, atunci nu putea fi decât Delphine. Spune-mi acum ce s-a-ntâmplat.

— Numele Dravidian îți spune ceva?

— Dacă te referi la căpitanul Ultranaut… atunci da, înseamnă foarte mult. Ce s-a-ntâmplat?

— Nu-ți mai amintești?

— N-aș fi întrebat dacă mi-aș fi amintit.

Dreyfus gândi că se repeta povestea din cazul lui Anthony Theobald. Nicio amintire a evenimentelor finale, deoarece sistemele de înregistrare nu avuseseră timp să actualizeze nivelurile-beta în procesoarele nucleelor.

— Habitatul vostru a fost distrus, spuse el. Căpitanul – presupunem că Dravidian a dat ordinul – se pare că a decis să-l despice cu jetul propulsiei.

— Dravidian n-ar fi… Apoi Vernon amuți, de parcă abia acum înțelegea adevăratele dimensiuni teribile ale crimei. Nu pot să cred c-ar fi făcut ceva atât de ticălos, la o asemenea scară. Nu există nicio îndoială în privința evenimentului?

— Eu însumi am pășit peste ruine. Dovezile criminalistice sunt de netăgăduit. Iar unul dintre ceilalți martori mi-a spus că Dravidian n-a fost încântat de anularea înțelegerii.

Vernon își duse vârfurile degetelor la tâmple și miji ochii.

— Țin minte că eram pe punctul să batem palma. După aceea a sosit mesajul… Țin minte că Delphine l-a primit.

— În care spunea să nu aveți încredere în Dravidian?

— În care spunea că am putea obține o ofertă mai bună în altă parte. Anthony Theobald a fost furios, bineînțeles: dorea atât de mult banii aceia, încât era dispus să vândă arta Delphinei pe degeaba. Vernon încleștă pumnul, pentru a sublinia ideea și urmă: însă era munca ei de o viață! Își pusese tot sufletul în ea. N-aș fi putut să tac și s-o văd vândută pentru un preț mai mic decât cel corect.

— Așadar, tu și Delphine ați decis întreruperea negocierilor.

— L-am rugat pe Dravidian să nu ne poarte pică.

— El însă n-a primit cu ușurință respingerea.

— A părut scos din minți, de parcă fusese înșelat, de parcă credea cu adevărat că oferea un preț onest pentru arta Delphinei. A spus că se va gândi de două ori dacă va mai face vreodată afaceri cu noi. A spus că era contrar oricăror reguli să te retragi din negocieri într-o etapă atât de avansată a lor.

Vernon clătină din cap.

— Dar ca de aici să ajungi la… la distrugerea căminului Delphinei… nimic din spusele lui nu indicase că ar fi fost *atât* de furios. Vreau să spun că există totuși o diferență între a te înfuria și a ucide, nu?

— Mai mică decât ai crede.

— Crezi că el a făcut-o, prefectule? Crezi că Dravidian a fost în stare de așa ceva?

— Să revenim la Delphine. Ea era artistă?

— Așa consideram unii dintre noi.

— Ce fel de artă?

— În principal, sculptură. Lucrările ei erau excepționale. Avea tot dreptul să dorească prețurile cele mai bune pentru ele.

Dreyfus se gândi la chipul pe care-l văzuse sculptat în bolovanul care plutea prin ruinele lui Ruskin-Sartorious. Nu putea nega forța pe care o degaja, dar în rezumatul criminalistic nu-i fusese atribuită nicio însemnătate.

— În momentul atacului lucra la ceva?

— Nu tocmai… de mai multe luni, fusese ocupată cu o lucrare mare ce făcea parte din seria ei Lascaille. Tânărul strânse din umeri. Era pur și simplu o etapă prin care trecea.

Cuvântul „Lascaille” însemnă ceva pentru Dreyfus, tot așa cum fusese sigur că recunoscuse fața din rocă, însă niciunul dintre indicii nu proiecta vreo lumină imediată asupra celuilalt.

Era doar o operă de artă, totuși orice care ar fi oferit o fereastră în mintea Delphinei putea fi util în determinarea rolului femeii în evenimentele din Bulă. Își făcu o însemnare mentală să examineze problema ulterior.

— Care era relația voastră? Erați căsătoriți?

— Trebuia să ne căsătorim. Ruskin-Sartorious trecea prin dificultăți financiare și Anthony Theobald se gândise că ar putea rezolva problemele Bulei măritându-și fata cu fiul altui habitat. Avea deja legături cu Macro Hektor Industrial – noi îi instalaserăm defensivele anticoliziune, așa că ne era îndatorat. Eu eram descendentul uneia dintre cele mai puternice familii din interiorul lui Industrial. Negocierile s-au derulat pe la spatele nostru. Delphine și cu mine n-am fost foarte încântați. Surâse trist și continuă: Dar asta nu ne-a împiedicat să ne îndrăgostim unul de celălalt în mod real.

— Prin urmare, Anthony Theobald a obținut ceea ce dorise?

— Nu tocmai. Familia mea se așteptase să devin partener în afacerea cu proiectarea sistemelor defensive, însă am avut din păcate alte planuri. Am decis să plec din Industrial, retezând legăturile atât cu familia mea, cât și cu afacerea, și să mă alătur Delphinei în Bulă. Arta ei mă inspirase și mă convinsesem că în mine ar putea exista același geniu încă nedescoperit. Mi-au trebuit aproape trei luni ca să-mi dau seama că nu aveam niciun fel de talent nefructificat.

— Unor oameni le trebuie o viață ca să înțeleagă asta.

— În același timp mi-am dat seama că aș putea s-o ajut pe Delphine. Am decis să devin agentul ei, promovatorul, brokerul, oricum ai vrea să-i spui. De aceea am șovăit într-atât să accept oferta lui Dravidian.

— Pot înțelege că Anthony Theobald n-a fost tocmai încântat de niciuna dintre acțiunile tale: nici că ai retezat legăturile cu familia bogată, nici că ai stricat afacerea cu Dravidian.

— Da, am simțit niște rețineri.

— Crezi că a fost îndeajuns de furios pentru a fi gata să-și ucidă propria fiică și familie?

— Nu. Poate că eu și Anthony Theobald nu ne-am înțeles niciodată prea bine, dar știam că-și iubea fiica. El n-ar fi jucat niciodată un rol în așa ceva.

Vernon Tregent îl fixă cu intensitate pe Dreyfus.

— De ce cauți însă alt făptaș, când îl ai deja pe Dravidian?

— Nu fac altceva decât să mă asigur că nu scap nicio pistă. Dacă te gândești la ceva, o să-mi spui, nu-i așa?

— Sigur că da, încuviință tânărul, dar o umbră de suspiciune îi traversă chipul. Bineînțeles, ar trebui să fiu sigur că mă pot încrede în tine.

— Și de ce n-ai avea încredere în mine?

— În primul rând, de unde știu că ești cu adevărat un prefect sau că Bula Ruskin-Sartorious a fost cu adevărat distrusă? La fel de bine aș fi putut să fiu răpit de pirați de date. Nu am nicio dovadă că aceasta este Panoplia.

— Nimic din ceea ce-ți pot arăta sau spune n-ar reprezenta vreo diferență în privința asta.

Vernon rămase mult timp pe gânduri înainte de a răspunde.

— Știu. Iar în clipa de față nu sunt sigur că am văzut sau auzit destule pentru a putea lua o decizie logică.

— Dacă știi ceva care m-ar putea ajuta la investigație, ar trebui să-mi spui acum.

— Vreau să stau de vorbă cu Delphine.

— Exclus. Amândoi sunteți martori și nu pot permite ca depozițiile voastre individuale să fie invalidate prin contaminare reciprocă.

— Noi ne iubim, prefectule.

— Omologii voștri umani se iubeau. Este o diferență.

— Nu crezi realmente în noi, așa-i?

— Nici tu.

— Însă Delphine crede. Ea crede, prefectule. Asta-i tot ce contează pentru mine. Ochii lui Vernon păreau să strălucească prin el. Pe mine n-ai decât să mă zdrobești dacă vrei, dar n-o zdrobi pe Delphine.

— Oprire invocație, rosti Dreyfus.

Când încăperea fu goală, luă compadul dintre genunchi și începu să-și organizeze gândurile în privința lui Vernon, utilizând vechiul mod de introducere cu stilusul pe care-l prefera. Ceva îi oprea totuși mâna: un fior de neliniște pe care nu-l putea ignora. Mai anchetase de multe ori simulări la nivel-beta și se considera destul de versat în abordarea lor. Niciodată nu percepuse vreun suflet îndărătul inteligenței artificiale și nici acum n-ar fi spus că ar fi perceput vreunul. Totuși *ceva* diferea. Nu mai simțise că ar fi trebuit să câștige încrederea unui nivel-beta și nici nu se întrebase ce ar fi putut semnifica câștigarea acelei încrederi.

Aveai încredere în mașini, dar nu te așteptai vreodată ca ele să întoarcă favoarea respectivă.

— Invocare Delphine Ruskin-Sartorious, rosti el.

Femeia se materializă în incinta de anchetare. Era mai înaltă decât Dreyfus, îmbrăcată într-un halat alb, simplu, cu mânecile suflecate până la coate și pantaloni rulați până nițel mai jos de genunchi, cu papuci albi fără toc și brațele încrucișate peste piept. Era ușor înclinată într-o parte, sprijinindu-și greutatea pe un picior, de parcă aștepta să se întâmple ceva. Pe încheieturile mâinilor purta brățări din argint, dar nicio altă podoabă. Chipul în formă de inimă era banal, fără a fi urât. Avea trăsături simple, minimaliste, fără machiaj. Ochii îi erau verde-marin foarte deschis. Părul era pieptănat pe spate, legat cu ceva ce părea o cârpă murdară. Câteva șuvițe ondulate scăpaseră și-i încadrau fața.

— Delphine? întrebă Dreyfus.

— Da. Unde sunt?

— Te afli în Panoplie. Mă tem că am vești foarte proaste. Bula Ruskin-Sartorious a fost distrusă.

Delphine încuviință, ca și cum se temuse în secret de știrea aceea.

— Am întrebat-o pe colega ta despre Vernon. Nu mi-a spus nimic, dar am citit printre rânduri. Știam că trebuie să fie ceva rău. Vernon…

— Vernon a murit. La fel ca toți locuitorii habitatului. Îmi pare rău. Am reușit totuși să recuperăm nivelul-beta al lui Vernon.

Ea închise scurt ochii, apoi îi redeschise.

— Vreau să vorbesc cu el.

— Nu este posibil. Un impuls de moment îl făcu pe Dreyfus să adauge: Cel puțin, nu imediat. Poate mai târziu. Mai întâi însă trebuie să vorbesc cu tine singură. Ce i s-a întâmplat Bulei nu pare a fi un accident. Dacă a fost un act deliberat, este una dintre cele mai teribile crime comise de la Cei Optzeci. Doresc să văd aplicarea justiției, dar pentru asta am nevoie de cooperarea totală a tuturor martorilor care au supraviețuit.

— Ai spus că n-a supraviețuit nimeni.

— Nu avem decât trei niveluri-beta. Cred că am început să punem laolaltă ce s-a întâmplat, dar depoziția ta va conta în aceeași măsură ca a celorlalți.

— Dacă pot ajuta, o voi face.

— Trebuie să știu ce s-a petrecut în momentele finale. Am înțeles că sperați să vindeți unor terți o parte din lucrările tale.

— Lui Dravidian, da.

— Spune-mi tot ce știi despre Dravidian, de la început. După aceea, povestește-mi despre arta ta.

— De ce te-ar interesa arta?

— Este asociată crimei. Simt că trebuie să știu despre ea.

— Doar atât? Altfel, arta nu te interesează?

— Sunt un om cu gusturi simple.

— Dar știi ce anume îți place.

Dreyfus surâse ușor.

— Am văzut sculptura la care lucrai… cea mare, cu chipul.

— Și ce părere ai avut despre ea?

— M-a tulburat.

— Asta și intenționa. Poate că nu ești un om cu gusturi atât de simple pe cât crezi.

Dreyfus o studie câteva clipe, apoi spuse:

— Pari să-ți accepți moartea cu destulă ușurință.

— Nu sunt moartă.

— Eu investighez uciderea ta.

— Așa cum și trebuie să faci – o versiune a mea a fost omorâtă. Însă cea care contează – cea care contează pentru mine acum – este cea care-ți vorbește. Oricât de greu ți-ar putea fi să accepți, eu mă simt complet vie. Nu mă-nțelege greșit: doresc aplicarea justiției. Dar în niciun caz nu-mi voi boci moartea.

— Îți admir tăria convingerilor.

— Nu-i vorba despre convingeri, ci despre felul în care simt. Am fost crescută de o familie care privea simularea nivel-beta ca pe o stare de existență perfect naturală. Mama a murit în Orașul Abisului, cu ani înainte de a mă naște dintr-o copie donată a uterului ei. Am cunoscut-o doar din nivelul ei beta, totuși a fost la fel de reală pentru mine ca oricare altă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Nu mă-ndoiesc.

— Dacă o persoană apropiată ție ar muri, ai refuza să-i accepți autenticitatea nivelului-beta?

— Nu s-a pus niciodată problema asta.

Femeia păru sceptică.

— Adică n-a murit nimeni apropiat ție – nimeni cu o copie de

rezervă nivel-beta? Nimeni din domeniul *tău* de activitate?

— N-am spus asta.

— Așadar, cineva a murit.

— Nu ne aflăm aici pentru a discuta chestiuni teoretice, spuse Dreyfus.

— Nu sunt sigură că mă pot gândi la ceva mai puțin teoretic decât viața și moartea.

— Să revenim la Dravidian.

— Am atins un punct sensibil, nu-i așa?

— Povestește-mi despre Ultranauți.

Dar chiar în clipa când Delphine începu să vorbească – expresia de pe fața ei anunța că nu-i va răspunde în mod direct la întrebare –, conturul negru al unei uși se ivi în peretele-parolă din spate. Suprafața albă din interiorul conturului curse, deschizându-se atât cât să lase să treacă corpul îndesat al lui Sparver, după care se reetanșă în urma lui.

— Oprire invocație, rosti Dreyfus iritat că fusese deranjat. Sparver, am spus că nu trebuie să fiu…

— Trebuia s-ajung la tine, șefule. Este urgent.

— De ce nu m-ai apelat atunci pe brățară?

— Pentru că ai dezactivat-o.

— Ah! Dreyfus își privi mâneca. Așa este.

— Jane mi-a cerut să te scot din orice ai face, indiferent cât ai țipa și ai da din picioare. A apărut ceva nou.

Dreyfus șopti o comandă de trimitere a Delphinei în stocare.

— Ar fi bine să fie ceva important, îi spuse lui Sparver după ce nivelul-beta a dispărut. Mă apropiam de obținerea unor depoziții incontestabile, care legau *Isonul umbrelor* de Bulă. Asta-i toată muniția de care am nevoie ca să revin la Seraphim. Atunci nu va avea alternativă, decât să-mi permită accesul la navă.

— Nu cred că trebuie să-l convingi să-ți permită accesul.

Dreyfus se încruntă pentru o clipă, încă iritat.

— Poftim?

— A pornit deja. Se îndreaptă către noi.

CAPITOLUL 6

Când Sparver îl înghionti pe Dreyfus pentru a se trezi, ajunseseră în raza vizuală a *Isonului umbrelor.* Dreyfus se descâlci din plasa hamacului și-și urmă adjunctul pe puntea de zbor spațioasă a crucișătorului interplanetar. Prefecții de teren

erau autorizați să zboare în cutere, însă o navă atât de mare și de puternică precum *Circul democratic* avea nevoie de un echipaj propriu. Pe puntea de zbor existau trei operativi, toți purtând ochelari de imersie și mănuși de control negre, lungi până la cot. Pilotul-șef era Pell, un agent al Panopliei pe care Dreyfus îl cunoștea și respecta. Dreyfus mormăi un salut, îi ceru lui Sparver să-i materializeze un bulb de cafea, apoi solicită actualizarea.

— Jane a rulat un scrutin pentru nucleare, spuse hiperporcul. Putem acționa.

— Ce-i cu comandantul portului?

— N-a mai existat niciun alt contact cu Seraphim sau cu alt reprezentant al Ultranauților. Avem însă o mulțime de probleme secundare despre care să ne facem griji.

— Tocmai când începusem să mă obișnuiesc cu cele pe care le aveam deja.

— Cartierul general spune că în cazul Ruskin-Sartorious clocotește furtuna – știrea a început să răsufle. Nu toate datele – nimeni nu știe cu exactitate ce navă a fost implicată –, dar există o sută de milioane de cetățeni capabili să pună lucrurile cap la cap.

— Au început să deducă implicarea Ultranauților?

— Speculațiile în direcția respectivă sunt foarte clare. Unii au observat nava care plutește și încep să presupună că trebuie să fie legată de atrocitate.

— Grozav...

— Într-o lume perfectă, ar considera că nava este dovada comiterii unei crime și că Ultranauții au acționat cu iuțeala necesară, pedepsindu-și propriii oameni.

Dreyfus își scărpină tuleiele bărbii. Trebuia să se bărbierească.

— Dar dacă aceasta ar fi o lume perfectă, tu și cu mine n-am mai avea slujbe.

— Jane spune că trebuie să ținem seama de posibilitatea foarte reală ca unele părți să poată încerca acțiuni punitive unilaterale, dacă vor concluziona că Ultranauții au fost responsabili de distrugerea Bulei Ruskin-Sartorious.

— Cu alte cuvinte, am putea asista la un război între Inelul Sclipitor și Ultranauți.

— Sper că nimeni nu va fi chiar *atât* de idiot, zise Sparver. Pe

de altă parte, să nu uităm că avem de-a face cu umani standard.

— Eu sunt un uman standard.

— Tu ești straniu.

Căpitanul Pell se întoarse de la consolă spre ei și-și ridică ochelarii.

— Suntem pe cursul final, sir. Există multe sfărâmături și gaze care răbufnesc, așa că sugerez să ne menținem la trei mii de metri.

Pell activase transparența pe majoritatea carcasei, așa că *Isonul umbrelor* era vizibilă pe o traiectorie paralelă. Dreyfus observă că era ceva în neregulă cu nava Ultranauților. Lonjeroanele motoarelor se sfârșeau prin cioturi neregulate, deformate de metal încâlcit și blindaj de carcasă, fără urmă de motoare în sine. Părea ca și cum fuseseră smulse, amputate. Nava se deplasa în lateral, ca un crab, în loc să înainteze în direcția provei. Carcasa însăși dovedea semne de agresiune: fisuri mari și răni căscate acolo unde blindajul fusese rupt și dezvăluia măruntaie ascunse; mașinării care acum străluceau roșu-încins în urma unui atac necunoscut. Colaci de vapori cenușiu-albăstrui sângerau în spațiu, formând o spirală ce se lărgea în urma epavei care se rostogolea lent.

Nava, înțelese Dreyfus, ardea din interior spre exterior.

— Cred că asistăm la ceea ce în cercurile Ultranauților se numește aplicarea justiției, spuse Sparver.

— N-au decât s-o numească cum vor, se răsti Dreyfus. Eu am cerut martori, nu o navă plină de cadavre carbonizate. Se răsuci către Pell. În cât timp va ajunge la marginea Inelului Sclipitor?

— În patru ore și douăzeci și opt de minute.

— I-am spus Janei c-o vom distruge cu trei ore înainte de a ajunge la orbita celui mai exterior habitat. În felul ăsta mai beneficiem de nouăzeci de minute de grație. Care-i situația nuclearelor?

— Sunt armate și gata de lansare. Am identificat locuri de impact, dar am fi mai încântați dacă am stabiliza rostogolirea înainte de a trage. Momentan căutăm o opțiune pentru atașarea de direcționale.

— Cât puteți mai repede, te rog.

Specialiștii în direcționale erau pricepuți și, până când Dreyfus își termină cafeaua, ancoraseră deja cele trei unități pe noduri

sensibile la tensiune de pe carcasa distrusă a epavei.

— Acum aplicăm impulsuri corective, sir, îl informă unul dintre ei. Va mai dura însă o vreme. Trebuie să oprim rostogolirea unei nave de un milion de tone și nu vrem să se rupă ca un vreasc.

— Semne de mișcare sau activitate la bord? se interesă Dreyfus.

— Incendiile s-au stins, răspunse căpitanul Pell. Se pare că de acum tot aerul din interior a scăpat în spațiu. Căldura reziduală este prea mare ca să căutăm înăuntru puncte fierbinți de la supraviețuitori, dar continuăm baleiajele pentru semnături electromagnetice. Orice om care ar mai fi viu înăuntru ar purta costum și putem recepta zgomote EM de la sistemele de susținere biotică. Este totuși improbabil să găsim pe cineva.

— Nu am cerut o estimare probabilistică, zise Dreyfus, căruia începuseră să-i cedeze nervii.

Avură nevoie de alte treizeci de minute pentru a aduce sub control nava rostogolitoare. Specialiștii rotiră carcasa astfel încât îi orientară axa mare spre Inelul Sclipitor, minimizând secțiunea transversală de coliziune, pentru cazul în care s-ar fi întâmplat vreun accident cu nuclearele. Nu exista nicio posibilitate de utilizare a direcționalelor pentru a aduce luminăluca pe o traiectorie sigură; în cel mai bun caz, puteau s-o orienteze către una dintre orbitele cel mai puțin populate și să spere că va trece prin spațiul gol dintre habitate. De la distanța aceasta Inelul Sclipitor părea un cerc plat și neted de argint bătut: scânteierile individuale ale celor zece mii de habitate se încețoșau într-un arc de lumină.

Dreyfus continua să-și repete că spațiul acela continua să fie preponderent vid, totuși ochii nu puteau accepta asta.

— Cât mai este? întrebă el.

— Ați intrat în ultima oră, sir, îl informă Pell.

— Vreau o ecluză cât mai aproape de kilometrul frontal al navei. Dacă a supraviețuit cineva, acolo trebuie să fie.

Pell păru reticent.

— Sir, cred că înainte de a sui la bord, ar trebui să vedeți asta. Tocmai am receptat o emisie radio, mai intensă decât tot ce-am auzit de când am început apropierea.

— Ce tip?

— Comunicații exclusiv verbale. A fost slabă, totuși am izbutit s-o localizăm destul de bine. Întâmplător, corespunde cu unul

dintre punctele fierbinți pe care le monitorizam deja.

— Crezusem că ai spus că din cauza paraziților termici n-ați putut vedea niciun punct fierbinte.

— Mă referisem la punctele fierbinți din interiorul navei, sir. Acesta este în exterior.

— A supraviețuit cineva?

— Nu tocmai, sir. Se pare c-ar fi pe exteriorul carcasei. Dacă ne mai apropiem puțin, ar trebui să vă pot oferi o imagine.

Pell începu să apropie crucișătorul interplanetar de *Isonul umbrelor.* Era o operațiune plină de riscuri. Deși luminăluca fusese stabilizată și era probabil complet golită de aer, continua să purjeze vapori cu o rată impresionantă, pe măsură ce rezervele de apă îi fierbeau în vid. Vaporii aceia împroșcați spre exterior erau însoțiți de o erupție constantă de sfărâmături, de la bucățele cât niște degetare sclipitoare până la fragmente de metal contorsionat de mărimea unor case. Carcasa crucișătorului piuia și zăngănea la fiecare impact. Ocazional, Dreyfus percepea murmurul subsonic al vreunui tun automat al *Circului democratic* care intercepta o bucată mai mare.

Mai rămăseseră patruzeci și cinci de minute.

— Am izolat sunetul emisiei, sir, se adresă Pell lui Dreyfus. Doriți să ascultați?

— Dă-i drumul, se încruntă prefectul.

Când sonorul răbufni însă prin intercomul crucișătorului, înțelese reticența căpitanului de a-l transmite fără avertisment. Era ceva efemer, ca un țiuit aleatoriu, pe care-l receptezi când baleiezi scala frecvențelor radio. Dar în țiuitul acela exista ceva groaznic, o oroare implicită care-l străpunse pe Dreyfus până în măduva oaselor. Era o voce care zbiera de durere sau de teroare, ori de ambele; o voce care încapsula o stare primordială de chin uman. În fragmentul acela de sunet exista un întreg univers de suferință; îndeajuns pentru a deschide o ușă dintr-o parte a minții care era de obicei menținută închisă și zăvorâtă.

Nu era un sunet pe care Dreyfus să dorească să-l mai audă vreodată.

— Ai și imaginea?

— Chiar acum, sir. O afișez pe perete.

O parte din carcasa transparentă dezvălui o amplificare a provei luminălucii. Transfocă, mărindu-se amețitor, și pentru un

moment prefectul fu copleșit de detaliile complexe ale carcasei navei, ca o turlă gotică. Iar după aceea distinse singurul detaliu care nu aparținea locului acela.

Pe carcasă se afla o siluetă. Forma în costum spațial era răşchirată, cu membrele întinse ca și cum ar fi fost țintuite. Dreyfus știu, mai presus de orice îndoială, că-l privea pe căpitanul Dravidian.

Și că acesta era încă în viață.

* * *

Ultranauții fuseseră meticuloși cu victima lor. Îi țintuiseră extremitățile de carcasă, cu capul în direcția provei. În antebrațe și gambe îi fuseseră înfipte sau detonate pitoane, care străpungeau blindajul costumului și pătrundeau în carcasă. Dreyfus aprecie că erau aceleași pitoane pe care navele le utilizau pentru a se amara de asteroizi sau comete: cu vârf de hiperdiamant și ghimpi împotriva retractării accidentale. Rănile de intrare fuseseră sigilate cu etanșator de solidificare rapidă, împiedicând pierderea presiunii. Astfel imobilizat, Dravidian fusese sudat de carcasă în lungul marginilor membrelor sale și al mijlocului torsului. O dungă groasă și argintie de sudură în colț îl conecta de învelișul navei, creând o legătură continuă între blindajul costumului și materialul carcasei. Stând în imponderabilitate lângă Dravidian, ancorat de carcasă prin tălpile bocancilor, Dreyfus îl privi și-și dădu seama că niciun expert tăietor nu l-ar fi putut elibera pe martorul său în timpul care mai rămăsese.

Avea să-și însoțească nava până la pieire, indiferent dacă asta ar fi însemnat o coliziune în Inelul Sclipitor sau o clipită de anihilare nucleară. Prin vizorul său, ochii lui Dravidian îi urmăriră pe Dreyfus și Sparver. Erau largi și atenți, dar complet lipsiți de orice speranță.

Ultranautul știa exact ce șanse avea.

Dreyfus folosi mâna stângă pentru a derula cordonul de froptică din încheietura sa dreaptă. Designul costumului lui Dravidian nu-i era familiar: era probabil o improvizație grăbită din părți realizate manual și piese vechi, dintre care unele datau din epoca rachetelor chimice. Însă toate costumele fuseseră construite pentru un grad de intercompatibilitate. Jacurile pentru alimentare cu aer și energie se conformau câtorva interfețe standard și făceau asta de multe secole. Același lucru

era valabil și pentru inputurile de comunicații.

Dreyfus găsi jacul corespondent din mâneca lui Dravidian și introduse cordonul de froptică. Simți clicul slab al cuplării contactelor, iar peste o clipă în cască îi răsună fâșâitul unui circulator necunoscut de aer. Auzea sistemul de susținere biotică al lui Dravidian.

— Căpitane Dravidian? Sper că mă poți auzi. Sunt prefectul de teren Tom Dreyfus din Panoplie.

Pauza care urmă fu mai lungă decât se așteptase Dreyfus. Era aproape gata să renunțe la încercarea de a vorbi, când îl auzi pe Dravidian inspirând prelung și chinuit.

— Te pot auzi, prefect Dreyfus. Da, eu sunt Dravidian. A fost foarte abil din partea ta să ghicești.

— Îmi pare rău că n-am putut ajunge la tine mai devreme. Ți-am auzit transmisia. Părea că suferi.

Se auzi ceva similar unui chicotit.

— Am suferit.

— Și acum?

— Cel puțin suferința a dispărut. Spune-mi: ce-au făcut? Am simțit o durere incredibilă în extremități… dar nu puteam să văd. Mă țineau de mâini și de picioare. M-au tăiat în bucăți?

Dreyfus cercetă forma sudată, ca și cum ar fi trebuit să se reasigure că Dravidian se găsea în întregime acolo.

— Nu, răspunse el, nu te-au tăiat în bucăți.

— Asta-i bine. Înseamnă că voi muri cu un grad de demnitate.

— Mă tem că nu-nțeleg.

— Printre Ultranauți există o scară de pedepse, când ești acuzat de comiterea unui delict. Așa cum stau lucrurile, vinovăția mea a fost considerată extrem de probabilă, dar nu certă. Dacă ar fi considerat că toate posibilitățile de nevinovăție fuseseră eliminate, atunci m-ar fi tăiat în bucăți.

— Te-au țintuit de navă, spuse Dreyfus. Te-au țintuit și apoi te-au sudat.

— Da, am văzut lumina sudorilor.

— Nu te pot scoate din costumul acesta și nici nu pot desprinde costumul de carcasă. De asemenea, nu pot să tai o secțiune de carcasă. N-o pot face în numai treizeci de minute.

— Treizeci de minute?

— Mă tem că am primit ordinul de a distruge nava aceasta. Îmi pare rău că ai fost făcut să suferi, căpitane. Îți pot promite

că justiția *mea* va fi rapidă și curată, când va sosi.

— Nucleare?

— Va fi instantaneu. Ai cuvântul meu în privința asta.

— Este amabil din partea ta, prefectule. Și nu, nu m-am gândit cu seriozitate că ar exista vreo posibilitate de salvare. Când Ultranauții fac ceva…

Lăsă fraza neterminată.

Dreyfus încuviință, fiindcă nu era nevoie să o termine.

— Vorbești însă de justiție, continuă Dravidian când își recăpătă fie răsuflarea, fie limpezimea minții. Bănuiesc că asta înseamnă că ai o opinie precisă cu privire la vinovăția mea?

— Căpitane, s-a petrecut o crimă teribilă. Dovezile pe care le dețin nu lasă loc de îndoieli cu privire la implicarea navei tale.

— Am fugit, spuse Dravidian. Am fugit către adăpostul Roiului de Parcare, gândindu-mă că acolo voi fi în siguranță, că argumentele mele vor fi auzite de urechi înțelegătoare. N-ar fi trebuit să fi fugit. Ar fi trebuit să mă las pe mâna justiției voastre, nu a poporului meu.

— Te-aș fi ascultat indiferent ce ai avut de zis, replică Dreyfus.

— Ce s-a întâmplat… n-a fost ceea ce pare.

— Propulsia ta a distrus totuși habitatul acela.

— Da, asta recunosc.

— Ai plecat de acolo în stare de furie, pentru că fuseseși înșelat într-o afacere profitabilă.

— Mi-era necaz că familia a optat să închidă negocierile. Dar asta nu înseamnă că aș fi plănuit să-i omor pe toți.

— N-a fost un accident, Dravidian. Nimeni n-o să creadă asta.

— Nici n-am zis c-ar fi fost. A fost un act deliberat de genocid împotriva unui habitat inocent, însă eu n-am fost implicat în el. Adăugă cu o intensitate neașteptată: și nici echipajul meu.

— Ori s-a-ntâmplat, ori nu s-a-ntâmplat.

— Prefectule, cineva l-a *provocat.* Cineva s-a infiltrat în *Isonul umbrelor* și a utilizat-o împotriva Bulei Ruskin-Sartorious. Noi am fost arma, dar n-am fost ucigașul.

— Vrei să spui că a suit cineva la bordul navei și a făcut în așa fel încât să pornească și să oprească motoarele exact la momentul potrivit pentru a distruge Bula?

— Da, încuviință Dravidian resemnat de parcă toate speranțele lui de a fi crezut tocmai se evaporaseră. Exact așa a

fost.

— Regret că nu te pot crede pe cuvânt.

— Prefectule, pune-ți următoarea întrebare: oare ce aș putea eu câștiga dacă te-aș minți acum? Echipajul mi-a fost măcelărit, ars de viu la bordul propriei sale nave. M-au lăsat să le aud țipetele, rugămințile de îndurare. Nava mi-a fost sfâșiată, ca un animal turbat aruncat pradă lupilor. Eu am fost torturat și sudat de carcasă. În foarte scurt timp, voi muri.

— Totuși… începu Dreyfus.

— Nu știu de ce cineva ar fi dorit să se întâmple asta. Răspunsul la întrebarea aceasta nu-i sarcina mea, ci a ta. Dar îți jur că echipajul meu n-a comis nicio crimă.

— Ar trebui să începem să ne gândim la plecare, anunță încetișor Sparver.

Dreyfus ridică mâna, cerând tăcere, după care i se adresă lui Dravidian:

— Totuși cineva din echipajul tău trebuie să fi fost responsabil.

— Nu a fost cineva în care eu să fi avut încredere. Nu a fost cineva pe care să-l fi considerat cu adevărat membru al echipajului. Dar… poate a fost altcineva.

— Cine?

— După ce am ajuns pe orbita lui Yellowstone, am îmbarcat recruți noi. Unii membri ai echipajului au plecat să se alăture altor nave, alții au sosit în locul lor. Este posibil ca unul dintre recruții aceia…

— Căpitane?

Tonul lui Dravidian se schimbă, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee.

— S-a întâmplat ceva ciudat. Naveta noastră s-a defectat. De aceea a trebuit să ne apropiem cu toată nava de Ruskin-Sartorious, în loc să ne deplasăm cu naveta din Roi până la Bulă. N-am avut timp să ne facem griji despre cauza defecțiunii, pentru că negociam o afacere. Acum însă, când privesc retrospectiv… când nu am alte distrageri… sunt tot mai convins că defecțiunea navetei nu putea fi decât un sabotaj.

— Nu înțeleg.

— Cineva a defectat naveta în mod deliberat, pentru că dorea un pretext să aducă *Isonul umbrelor* suficient de aproape de Bulă pentru a o distruge. Crezusem că întâmplarea asta, cele ce

s-au săvârșit în numele nostru, a fost efectul mâniei cauzate de anularea înțelegerii. Că poate cineva din navă a considerat că Bula Ruskin-Sartorious trebuia pedepsită pentru asta. Acum nu mai sunt la fel de sigur.

Tăcu și chipul de dinapoia vizorului era complet nemișcat. Tocmai când Dreyfus începuse să creadă că Dravidian murise sau își pierduse cunoștința, buzele căpitanului se mișcară din nou:

— Acum mă-ntreb dacă nu cumva totul a fost premeditat?

— Nu numai crimă, ci crimă cu premeditare?

— Eu îți pot spune doar ce s-a întâmplat.

— Recruții aceia... îmi poți spune ceva despre ei?

— Au fost șase sau șapte. Amestecați, ca de obicei. Atât tipi duri, care mai fuseseră deja în alte nave, cât și boboci cu caș la gură, care nu deosebesc pupa de provă. N-am întâlnit personal pe niciunul dintre ei, ci doar le-am ținut obișnuitul discurs melodramatic când au sosit la bord.

— Niciun nume... nimic?

— Îmi pare rău, prefectule. Dacă aș fi avut mai multe să-ți spun, le-ai fi auzit.

Dreyfus încuviință. Nu exista absolut niciun motiv pentru care Dravidian să fi ascuns dovezi, dacă credea cu adevărat în propria sa nevinovăție.

— Nu pot să înțeleg de ce ar fi dorit cineva să distrugă Bula, dacă nu din răzbunare pentru o afacere nefinalizată?

— Tu ești investigatorul, prefectule. Tu ar trebui să-mi răspunzi.

— Tu vei muri, rosti încetișor Dreyfus. Nimic din ce spun sau fac eu nu mai poate schimba realitatea asta.

— Totuși crezi că s-ar putea să-ți fi spus adevărul.

— Cred că investigația trebuie să-și desfășoare cursul. Dacă faptele îți vor confirma nevinovăția, voi avea grijă să fie auzite.

— Sper că ești bun în meseria ta.

— Asta n-o pot spune eu.

— Cei care au făcut-o erau pregătiți să ucidă aproape o mie de oameni. Ba chiar mai mult, acum, după ce echipajul meu a plătit cu viața. Nu vor fi încântați ca un prefect să scotocească peste tot, încercând să le submineze reușita.

— Nu suntem plătiți ca să fim populari.

— Prefect Dreyfus, îmi pari un individ onest. O simt în glasul

tău. Ultranauții se pricep destul de bine la judecarea caracterului altora. Echipajul meu a fost alcătuit din asemenea indivizi onești. Chiar dacă nu mă poți exonera pe mine, te rog numai atât: fă tot ce poți ca să ridici rușinea asta de pe capetele lor. N-au meritat să moară în felul ăsta. *Isonul* a fost o navă bună până în ultima clipă. Nici ea n-a meritat să fie distrusă în felul ăsta. Șovăi, după care adăugă: Cum e cu nuclearele alea?

Dreyfus îl privi pe Sparver, care își atinse mâneca, de parcă ar fi purtat acolo un ceas.

— Douăzeci de minute, șefule.

Dreyfus privi în lungul provei, în direcția cursului navei moarte. Se uita de asemenea drept la Yellowstone și la Inelul Sclipitor. Planeta continua să fie luminată pe fața pe care era ziuă. Inelul părea mai lat decât îl văzuse ultima dată și nu era doar imaginația lui. Avea impresia că ar fi putut distinge granularitatea scânteietoare a habitatelor individuale. Cu timp și răbdare, și cunoștințele ce-i fuseseră impregnate despre orbitele lor, era sigur că ar fi putut chiar să înceapă să distingă cu ochiul liber structurile cele mai mari. Acolo, de pildă: sclipirea argintie de lângă curbura vestică a planetei nu era Caruselul Noua Veneție, care se deplasa în spațiul congestionat al orbitelor centrale? Și puțin mai la dreapta: salba de scântei roșu-rubinii nu era semnătura celor opt habitate ale Concatenării Remortale? În cazul acesta, strălucirea cu tonuri albăstrii din est trebuia să fie Casa Sammartini sau poate Institutul Sylveste pentru Studiul Lințolierilor.

— Cred că am terminat aici, căpitane.

— Încă ceva, prefectule. Poate că nu-i mare lucru, sau poate că te va ajuta. Asta va trebui să decizi singur.

— Continuă.

— Negocierile noastre cu Ruskin-Sartorious au fost desfășurate cu gradul uzual de discreție. Acesta este felul nostru. Cineva din exteriorul Bulei a putut totuși s-o contacteze pe Delphine și să-i promită o ofertă mai bună decât cea care fusese deja avansată. Asta înseamnă că persoana respectivă știa ce se petrece.

— Se poate să fi fost o lovitură norocoasă. V-au văzut nava staționând lângă Bulă, știau că lucrările de artă ale Delphinei erau pe piață și au pus lucrurile cap la cap.

— Și ne-au întrecut oferta cu o marjă precis calculată? Nu

cred, prefectule. Cineva depusese deja eforturi serioase pentru a aduce *Isonul* în poziția armei ucigașe. Mai trebuia doar să înscenize că noi ne-am fi răzbunat din furie. Iar pentru asta avea nevoie de un pretext plauzibil.

— Îmi spui, așadar, că... toată povestea cu colapsul negocierii n-a fost decât un șiretlic, care să ofere o justificare pentru atacul vostru?

— Exact.

Dreyfus simți în mintea sa deplasarea rău prevestitoare a pieselor de șah imaginare într-o configurație nouă și amenințătoare.

— Atunci trebuie să fi existat alt motiv pentru care cineva a dorit distrugerea Bulei Ruskin-Sartorious.

— Acum nu ți-a mai rămas decât să găsești motivul, răspunse Dravidian.

* * *

Căpitanul Pell lansă torpilele, care țâșniră prin vid spre *Isonul umbrelor.* La accelerația de 20 *g,* ajunseră la epavă în ceva mai mult de un minut și jumătate. În ultima clipă de dinaintea impactului se răspândiră în evantai, apoi reveniră din unghiuri diferite, astfel încât jeturile lor de evacuare formară ghearele unei mâini cu trei degete care se încleștă în pumn în jurul navei lui Dravidian cu nerăbdarea iute a prădătorului.

Cele trei explozii nucleare se încețoșară laolaltă într-o singură flamă inseparabilă. După ce radiațiile și sfărâmăturile se disipară, nimic nu mai rămase din nava ucigașă sau din căpitanul ei.

Dreyfus se întoarse cu spatele la fereastră, cu sentimentul rece și neplăcut că nu terminase încă treaba.

CAPITOLUL 7

În răcoarea izolată a anexei sale private de securitate, prefectul-senior Sheridan Gaffney se trezi privind fața Aurorei. Sosea printr-un canal nedetectabil, comunicarea lor mutuală fiind camuflată ca un schimb de date auxiliare de rutină. Bărbatul se așteptase la ea; își ordonase gândurile și compusese un set de întrebări și răspunsuri probabile, totuși îl făcea să se simtă tulburat și nepregătit, pur și simplu prin forța nimicitoare a privirii ei. Se gândi, și nu pentru prima oară, că probabil așa simțeai când erai interogat de o zeiță.

— A trecut ceva vreme, Sheridan, rosti ea.

— Îmi pare rău, replică el ștergându-și fruntea cu mâneca. Lucrurile s-au cam complicat pe-aici. Însă totul este sub control.

— Totul, Sheridan? Așadar, ești sigur că nu vor fi ramificații nefavorabile privind incidentul Ruskin-Sartorious?

— Nu cred că vor fi.

Se uita la o copilă-femeie, o fată de vârstă nedeterminată, care stătea pe un jilț simplu din lemn. Purta o pelerină din brocart verde-închis cu garnituri aurii, peste o rochie din brocart roșu-aprins, cu modele tot aurii. Degetele îi erau curbate în jurul reazemelor pentru brațe, jucându-se cu ele într-o manieră care sugera mai degrabă un ușor neastâmpăr, decât plictiseală sau nerăbdare reală.

Părul castaniu-auriu îi era pieptănat cu cărare pe mijloc și-i cădea pe umeri în simetrie perfectă, încadrându-i chipul cu o seninătate fermecătoare, surprinzătoare. Îndărătul capului ei, sugerând un halou, se afla un ornament strălucitor din aur, lucrat în basorelief într-un panou. Ochii îi erau albastru-lichid, plini de inteligență interogatoare. Bărbatul știa că ar fi fost în stare să facă orice pentru ochii aceia, pentru fața aceea.

— Nu *crezi* că vor fi? întrebă ea.

— Din păcate, cazul i-a fost repartizat lui Dreyfus. Ar fi fost mai bine dacă nu el și-ar fi băgat nasul în afacere, dar nu exista nicio cale prin care să-l înlătur din investigație fără să atrag atenția asupra mea.

— Ești șeful Securității, Sheridan. N-ai fi putut da dovadă de mai multă creativitate?

— Am fost ocupat până peste cap cu pregătirea terenului pentru Thalia Ng. Te asigur că asta a necesitat mai mult decât suficientă creativitate.

— Totuși, bărbatul acesta – Dreyfus – este un element imprevizibil. Trebuie ținut sub control.

— Nu-i chiar așa ușor, zise Gaffney având sentimentul că purtaseră deja discuția aceea de o mie de ori. Este prefectul de teren favorit al lui Jane Aumonier. I-a dat până și autorizație Furnicar, în ciuda protestelor mele. Dacă intervin prea mult, mi-o voi pune pe Jane în cârcă, metaforic vorbind. Încercă s-o îmbuneze pe Aurora cu un surâs. În clipa de față asta *nu ar fi* o idee bună.

— Jane reprezintă o problemă, spuse Aurora ignorându-i

complet zâmbetul. În același timp, nici nu putem amâna la nesfârșit confruntarea cu ea. Odată ce situația Thalia va fi stabilă, aș dori să-ți direcționezi o parte din energie spre înlăturarea lui Aumonier.

Gaffney izbuti să afișeze o brumă de scandalizare.

— Sper că nu-mi ceri s-o ucid.

— Noi nu suntem ucigași, rosti Aurora părând adecvat de șocată la auzul acelei sugestii.

— Tocmai am omorât nouă sute șaizeci de oameni. Dacă asta nu-i crimă, atunci este un mod tare-al dracului de a-ți face prieteni.

— Au fost victimele inevitabile ale unui război care a început deja, Sheridan. Deplâng soarta lor. Dacă aș fi putut cruța pe unul dintre ei, aș fi făcut-o. Dar trebuie să ne gândim la milioanele pe care-i vom salva, nu la sutele pe care trebuie să-i sacrificăm.

— Asta nu înseamnă că ai clipi înaintea uciderii lui Jane dacă ne-ar sta în cale.

— Sheridan, ea nu *trebuie* să moară. Este o femeie curajoasă și un prefect bun. Însă are principii. Ele sunt admirabile, în felul lor, dar o silesc să ne obstrucționeze planurile. Ar comite eroarea de a plasa loialitatea față de Panoplie mai presus de binele superior al oamenilor.

Gaffney reflectă asupra posibilităților.

— În ultima vreme, Aumonier a fost supusă la multe presiuni, asta-i sigur.

— Îndeajuns pentru a-l îngrijora pe doctorul Demikhov?

— Așa am înțeles.

— Ei bine, este cert că situația nu va deveni mai puțin stresantă pentru prefectul-suprem în viitorul apropiat. Poate că i-ai putea aranja înlăturarea de la putere pe temeiul comizerației?

— Ceilalți prefecți-seniori nu vor înghiți asta dacă vor crede că eu îi doresc postul.

— Sheridan, noi n-avem nevoie de tine în postul din vârf, ci vrem doar ca Jane să nu mai fie acolo. Ceilalți jucători-cheie – Crissel, Baudry, Clearmountain… care dintre ei i-ar fi succesorul firesc?

— În mod automat Baudry, care este cea mai vârstnică.

— Cum se va comporta?

— Este competentă, dar concentrată asupra detaliilor, nu are imaginea strategică de ansamblu a lui Jane. Când vom ieși în public, vom avea de jonglat multe mingi simultan. Cred că Baudry ar putea sfârși prin a scăpa câteva.

— Cu alte cuvinte, s-ar potrivi foarte bine cerințelor noastre.

Aurora părea încântată de el sau de ea; de obicei bărbatul nu putea preciza.

— Începe atunci să faci aranjamentele.

— Sunt încă îngrijorat în privința lui Dreyfus. Pot paria că va lupta de partea lui Jane. Baudry și ceilalți prefecți-seniori au mult respect pentru el, așa că va fi dificil s-o eliminăm când este el în preajmă.

— Atunci nu văd decât o posibilitate. Ar fi mai bine să-l îndepărtezi pe Dreyfus din tablou. El este prefect de teren, da?

— Vârstnic, totuși încă unul dintre cei mai buni.

— Munca de prefect de teren poate fi periculoasă.

Pentru o clipă Aurora păru absentă, ca și cum fața se retrăsese din mască. Gaffney răpăi cu degetele pe piedestalul scaunului său până ce ea reveni, simțindu-se aidoma unui școlar micuț lăsat singur într-o cancelarie mare.

— Poate că te-aș putea ajuta, continuă ea. Va trebui să-i știu mișcările când nu este în Panoplie. Bănuiesc că mi le poți transmite.

— Va fi riscant, dar…

— O să faci tot ce poți. Ocupă-te de asta, Sheridan. Și *nu-ți face griji.* Știu că ești un om bun și că-ți vine greu să-i amăgești pe alții. Instinctele tale sunt îndreptate către datorie și loialitate, pentru slujirea oamenilor. Am știut-o încă de la Iad-5. Tu ai privit în abisul moral al ororii aceleia, ai văzut la ce poate duce libertatea când nu este stăpânită și ai spus *ajunge*! Ai știut că trebuie întreprins ceva, chiar dacă ar însemna ca oamenii buni să întreprindă acțiuni neplăcute.

— Știu. Atâta doar că ocazional am îndoieli.

— Elimină-le. Elimină-le complet. Nu ți-am explicat consecințele inacțiunii noastre? Nu ți-am arătat frânturi din lumea ce va veni dacă nu vom acționa acum?

O făcuse, într-adevăr, și el știa că totul se rezuma la o alegere între două viitoruri contradictorii. Unul era un Inel Sclipitor sub conducerea blândă a unui tiran cu față umană, în care viețile celor o sută de milioane de cetățeni continuau practic ca și

anterior, este drept, cu unele restricții minore impuse libertăților civile. Celălalt era un Inel Sclipitor în ruine, cu populația decimată, cu gloriile prăbușite bântuite de spectre, fantome și monștri, dintre care unele fuseseră cândva oameni.

— Am datele despre coleoptere, spuse el când tăcerea devenise insuportabilă.

— Trebuie să le văd imediat.

— Le încapsulez în fluxul de comunicații.

Aurora închise ochii. Buzele i se întredeschiseră puțin, ca și cum ar fi fost transpusă într-un extaz indescriptibil. Bărbatul își imagină datele țâșnind din Panoplie, în hățișul labirintic al rețelei de date a Inelului Sclipitor, cu Aurora – indiferent ce ar fi fost ea, om sau mașină – sorbindu-le undeva la capătul unui lanț complex de routere și distribuitoare.

Gura ei se închise din nou când ochii i se deschiseră.

— Bravo, Gaffney. Totul pare a fi în ordine. Te-ai descurcat într-adevăr *foarte bine.*

— Ai atunci tot ce-ți trebuie? Ca să construiești coleopterele?

— N-o să știu sigur până n-o să am acces la o manufactură funcțională. Calul la ham se cunoaște, cum se zice. Nu am însă niciun motiv să mă îndoiesc că vor funcționa exact așa cum au fost concepute.

— Am citit notele tehnice, spuse Gaffney. Sunt niște coșmaruri.

— Și de aceea vor fi utilizate doar ca măsuri de absolut ultimă necesitate. Trebuie să avem însă mijloacele, Sheridan, pentru a putea împiedica pierderile inutile de vieți. În caz contrar, am fi neglijenți.

— Când vom face asta, vor muri oameni.

— Dacă n-o vom face, vor muri oameni. Of, Sheridan, ai ajuns până aici, ai făcut atât de multe lucruri bune pentru cauză. Te rog, nu tremura acum, la ultimul obstacol.

— N-o să „tremur”, spuse el detestându-i tonul.

— Ai încredere în mine, nu? Absolut, indiscutabil?

— Da.

— Atunci știi că facem ceea ce trebuie, lucrul moral, singurul lucru *uman.* Când tranziția se va încheia, cetățenii ne vor mulțumi din adâncul inimilor. Iar momentul acela se apropie, Sheridan. După ce au fost înlăturate toate obstacolele, mai puțin aceste câteva ultime și mărunte...

Gaffney învățase că onestitatea neezitantă era unica abordare inteligentă când discuta cu Aurora. Ea pătrundea dincolo de minciuni, străpungea eschivările ca un laser cu raze gama ce arde hârtia din orez.
— Mai există o problemă importantă pe care n-am abordat-o, începu el.
— Mărturisesc că nu-nțeleg.
— Ceasornicarul.
— L-am distrus. Cum ar putea să mai reprezinte o problemă?
Gaffney se foi pe scaun.
— Informațiile au fost eronate. L-au mutat pe Ceasornicar înainte ca noi să distrugem Ruskin-Sartorious.
Se așteptase la furie. Reacția blândă pe care o căpătă fu însă mai rea, deoarece implica furie înfrânată, stocată pentru a fi livrată ulterior.
— Cum poți să fii sigur?
— Criminaliștii au baleiat toată ruina. Ar fi etichetat orice anomalie, chiar dacă n-ar fi recunoscut cu ce aveau de-a face.
— Știm că a fost recent acolo. Ce s-a întâmplat?
— Au decis probabil să-l mute altundeva.
— De ce ar fi făcut asta?
— Probabil fiindcă au aflat că cineva se învârtea pe lângă secretul lor.
— Și cine ar putea fi persoanele respective? întrebă Aurora.
— Mi-ai cerut să aflu locul unde este ținut Ceasornicarul. Am făcut tot ce am putut, dar a trebuit să scotocesc prin date aflate în afara controlului meu, unde nu mi-am putut ascunde întotdeauna interogările. Am subliniat asta în mod repetat înainte de a-mi cere să-l găsesc.
— Atunci de ce ai așteptat până acum să-mi spui că a fost mutat?
— Pentru că am altă pistă, pe care încă o urmăresc. Mă gândisem că ar fi mai bine să aștept și să văd unde duce înainte de a-ți răpi din timpul prețios.
Dacă sarcasmul lui o iritase, nu se trădă. Aurora arăta, pur și simplu, neimpresionată.
— Care este pista aceasta?
— Anthony Theobald a supraviețuit distrugerii habitatului. Trebuie să fi suspectat că se-ntâmpla ceva. N-a ajuns însă departe. L-am interceptat și am rulat niște proceduri de

extragere.

— Ar fi fost cu totul improbabil ca el să știe unde l-au dus pe Ceasornicar.

— Știa *ceva.*

Ea păru din nou vag interesată.

— Nume, fețe?

— Numele și fețele n-ar fi însemnat nimic – agenții operativi care l-au vizitat pe Ceasornicar nu și-ar fi utilizat identitățile oficiale. Se pare însă că ocazional *ar fi fost* indiscreți. Unul dintre ei a scăpat odată un cuvânt în conversație, ceva ce Anthony Theobald n-ar fi trebuit în mod cert să audă.

— Un cuvânt.

— Torța, zise Gaffney.

— Atât? Un singur cuvânt, care ar fi putut însemna aproape orice?

— Speram că vei putea arunca vreo lumină asupra lui. Am rulat o căutare prin bazele de date, dar n-a dezvăluit nicio precedență semnificativă.

— Atunci nu înseamnă nimic.

— Sau se referă la ceva atât de secret, încât nu figurează nici măcar în fișierele de securitate maximă. Nu pot scotoci mai adânc fără riscul de a da peste aceleași genuri de declanșatori care se poate să-i fi alertat deja asupra interesului nostru față de Ceasornicar. Crezusem însă că tu…

Ea îl întrerupse brusc.

— Sheridan, nu sunt omniscientă. Există locuri în care tu poți să intri, dar eu nu, și invers. Dacă aș fi știut totul, dacă aș fi văzut totul, de ce aș mai fi avut nevoie de tine?

— Asta-i o întrebare foarte bună.

— Poate că într-adevăr *există* ceva numit Torța. Sunase ca o declarație de conciliere, totuși bărbatul putea simți apropierea remarcii usturătoare. Poate că este numele grupului sau celulei care l-a studiat pe Ceasornicar. În cazul acesta însă nu ne spune nimic ce n-am fi știut deja.

— Este un element care poate ajuta. O pârghie.

— Sau zgomot aleatoriu, extras din mintea unui muribund de către degetele râcâitoare ale unei sondări. *Tu* ce crezi?

— Eu cred că avem de-a face cu Panoplia, răspunse Gaffney.

— Crezi că propria ta organizație a optat să-l țină în viață, după toate câte i-a făcut chiar ei?

— Într-un fel pare logic. Când Ceasornicarul a evadat, Panoplia a fost cea care l-a închis înapoi în sticlă. Noi însă tot nu știm ce a fost sau de unde venise. Cine ar fi fost mai bine plasat ca să șterpelească sticla aceea pentru studii ulterioare? Cine, te întreb cu toată sinceritatea, ar fi fost atât de neglijent, încât *să nu facă* așa ceva?

După o vreme, ea răspunse:

— Raționamentul tău poate avea ceva valoare, Sheridan.

— De aceea eu cred că Torța ar putea fi numele de cod pentru o unitate din cadrul Panopliei. Acum trebuie să aflu cine face parte din Torță. Respectivii vor ști unde este Ceasornicarul. Dacă pot să ajung la unul dintre ei, să-l izolez și să-l sondez…

Pe când vorbea, mâna îi atinse ușor mânerul negru al șficbiciului său model C.

— Exceptând-o pe Jane Aumonier, n-ai ști de unde să începi.

— Pot să rulez o căutare sistematică și să-i examinez pe cei care au fost implicați cu unsprezece ani în urmă, oricât de periferic, și cine mai face încă parte din organizație. Riscă alt surâs. Aurora, eu am un atu. Ei încep să intre în panică, ceea ce înseamnă că este probabil să facă greșeli.

Sperase că vorbele lui aveau s-o consoleze, dar avură exact efectul opus.

— Sheridan, noi nu dorim ca ei să greșească. Dacă oamenii aceștia fac greșeli, îi pot permite Ceasornicarului să evadeze. Un asemenea rezultat n-ar fi catastrofal doar pentru planurile noastre. Ar fi catastrofal pentru Inelul Sclipitor, așa cum aproape s-a întâmplat acum unsprezece ani.

— Voi folosi discreția cuvenită. Crede-mă, nu va mai evada pentru a doua oară. Și chiar dacă o va face, știm cum trebuie procedat pentru a-l prinde din nou.

— Da, zise Aurora. Iar când o vom face, vom spera și ne vom ruga ca aceeași metodă să funcționeze de două ori consecutiv, nu? Răspunde-mi la o întrebare, sunt pur și simplu curioasă: *tu* ai fi putut da ordinul acela?

— La care ordin te referi?

— Știi foarte bine la ce mă refer. Chestia despre care nu le place lor să vorbească. Chestia pe care au făcut-o înainte de a bombarda cu nucleare Institutul Sylveste pentru Gândire Artificială.

— Fără să clipesc, răspunse el.

* * *

Thalia simți un fior pe ceafă când ușile duble masive se deschiseră înapoia ei. Când intrară, ceilalți prefecți erau angajați în conversații șoptite care, în mod evident, începuseră de mai multă vreme. Thalia fusese prea absorbită de munca ei pentru a fi atentă la criza din ultimele douăzeci și șase de ore, însă era limpede că ședința aceasta era considerată o diversiune necesară, totuși dezagreabilă.

— Să fim scurți, Thalia, rosti prefectul-senior Gaffney. Toți avem treburi la care să ne întoarcem. Putem concluziona că ai închis breșa din aparatura de scrutin?

— Sir, răspunse Thalia aproape bâlbâindu-se, am terminat actualizarea. Așa cum am spus mai devreme, n-a fost vorba decât despre două mii de linii de schimbări.

— Și ești convinsă că asta va astupa fisura de securitate pe care a putut-o utiliza Caitlin Perigal?

— Pe cât de convinsă voi putea fi vreodată, sir. Am supus noul cod la procesul oficial de testare și sistemul de validare n-a găsit nicio eroare după ce a simulat echivalentul a cincizeci de ani de tranzacții de sufragii. Este o rată a erorilor mai bună decât acceptaserăm înainte de ultima actualizare, sir. Nu văd niciun motiv pentru ca să nu-l putem implementa live.

Gaffney o privi cumva distrat, de parcă mintea îi părăsise deja sala, spre altă ședință, mai urgentă.

— În toate cele zece mii?

— Nu, sir, spuse Thalia cu răbdare. Își explicase deja planurile ultima oară când stătuse în sala aceasta, dar era evident că trebuia să mai reia totul o dată. Modificările aduse codului sunt relativ simple, însă actualizarea va implica acces de nivel ridicat la toate cele zece mii de nuclee de scrutin. Se va derula fără dificultate cu majoritatea nucleelor noi, totuși la instalațiile mai vechi există unele probleme pe care aș dori să le rezolv pe teren. Prin aceasta mă refer la vizite fizice, sir.

— Instalare directă? întrebă Michael Crissel.

Thalia încuviință energic.

— Însă numai pentru următoarele habitate.

Ridică un braț spre Planetariul Solid: un gest pe care acesta a știut să-l interpreteze. La comanda aceea, firele invizibil de fine din plafon retraseră cinci corpuri orbitale din volbura încremenită a Inelului Sclipitor. Materiapidă se prelinse în jos pe

fire și mări de o sută de ori reprezentările. Unul dintre cele cinci corpuri era chiar Panoplia, recunoscută imediat de toți cei prezenți în sală. Thalia le indică însă pe celelalte patru, numindu-le pe rând:

— Caruselul Noul Seattle-Tacoma. Clepsidra Chevelure-Sambuke. Szlumper Oneill. Casa Aubusson.

Lumina laser roșie trecu de la Panoplie la cele patru habitate, indicând ruta propusă de Thalia.

— În toate cazurile, cred că putem termina în mai puțin de treisprezece ore pe habitat. Oprirea abstracției va fi de ordinul milisecundelor, prea puțin pentru a fi observată realmente de cineva.

— În actuala stare de urgență nu ne putem dispensa de patru nave, spuse Gaffney.

— Nici nu mă aștept la așa ceva, sir. Aș dori să particip direct și personal la toate instalările, ceea ce înseamnă că le voi face secvențial. Chiar ținând cont de timpii de somn și deplasare între cele patru habitate, pot termina cele patru actualizări în mai puțin de șaizeci de ore.

— După care vei implementa live în tot Inelul?

— Dacă în cele patru instalații de testare nu vor apărea probleme, nu văd niciun motiv pentru a mai întârzia.

— Cred că ar trebui să așteptăm până după stingerea scandalului Ruskin-Sartorious, rosti prefectul-senior Baudry menținându-și obișnuita postură transfigurată.

În prezent, orice activitate neesențială înseamnă o rarefiere inutilă a resurselor. Presupun că Thalia se bazează pe o echipă de susținere completă, dar cu toată sinceritatea nu ne putem permite să realocăm personal-cheie într-un moment atât de sensibil, cu cetățenii smucind de lesă pentru a-i pedepsi pe Ultranauți.

— Poate că ai dreptate, încuviință Gaffney. Știu că Jane dorește soluționarea cât mai rapidă a anomaliei de scrutin, însă și ea va înțelege că trebuie să-i înfrânăm pe agresori până va apărea altceva care să le ocupe timpul.

— Mă scuzați, sir, spuse Thalia, dar nu mă bazez pe nimeni, decât pe mine însămi și un cuter care să mă deplaseze între habitate. Mă pot ocupa singură de actualizări.

Gaffney nu părea convins.

— Mi se pare o responsabilitate cam mare, Ng.

— În același timp este perfect logic, sir. Sunt familiarizată cu modificările de software și cu procedurile pentru instalarea lor. Constituie specialitatea mea de când m-am alăturat organizației. Ele reprezintă ceea ce respir și trăiesc eu. Nu cred că în Panoplie mai există cineva care să înțeleagă mecanismul scrutinului la fel de amănunțit ca mine.

— Rămâne totuși o povară grea pentru o singură persoană.

— O pot face, sir. În șaizeci de ore sau mai puțin dacă lucrurile merg bine, cazul poate să fie de domeniul trecutului.

Crissel și Gaffney schimbară priviri.

— Ar fi bine să-l putem clasa, rosti încet Crissel. Iar dacă Ng crede că poate face totul de una singură... nu va avea impact asupra activităților noastre curente.

— Eu sunt totuși de părere că ar trebui să așteptăm, zise Baudry.

— Nu știm cât va dura criza cu Ultranauții, spuse Crissel. Este posibil să stingem incendii și peste o lună. Nu putem lăsa nerezolvată până atunci breșa asta de securitate – se apropie scrutine esențiale și aparatura trebuie să fie în stare optimă.

— Dacă va avea necazuri, insistă Baudry, nu ne vom putea dispensa de o Echipă Tehnică Grea, care s-o ajute.

— Nu voi avea necazuri, replică Thalia.

Baudry nu păru impresionată.

— Ești spectaculos de sigură pe tine. Nicio actualizare a unui nucleu de scrutin nu înseamnă *rutină,* Ng. Trebuie să deconectezi abstracția locală, iar dacă n-o poți repune în funcțiune, vei avea de-a face cu o gloată răsculată. În situația aceea un șficbici nu va conta prea mult.

— Promit că nu vor fi dificultăți de natură tehnică. Cu excepția câtorva seniori de habitat, altcineva nici măcar nu trebuie să știe că am sosit acolo.

— De vorbit vorbești bine, spuse Gaffney pe tonul cuiva care n-are chef de contraziceri. O parte din mine spune să amânăm asta până îi putem acorda întreaga noastră atenție. Altă parte spune ce dracu', dacă Ng crede c-o poate face fără ajutor...

— Pot, sir, încuviință Thalia.

— Poate că ar trebui s-o anunțăm și pe Jane, rosti Crissel.

— Prefectul-suprem a cerut în mod explicit să nu fie deranjat cu probleme de proceduri minore, zise Baudry. Așa cum a subliniat foarte clar, nu se poate aștepta din partea ei să se

concentreze asupra unui număr atât de mare de cazuri.

Gaffney făcu o grimasă, chinuit de indecizie.

— Șaizeci de ore, zici?

— Începând din clipa aceasta, sir. Pot să plec imediat spre New Seattle-Tacoma. Thalia indică din bărbie spre linia roșie de laser care prezenta traiectoria. Conjuncția este favorabilă. Alocați-mi un cuter și în două ore pot fi înăuntrul lui Sea-Tac.

— Bine, aprobă Gaffney. Ne vom dispensa de un cuter pentru tine. Dar fără armament sau blindaj greu.

— Nu vă voi înșela așteptările, spuse Thalia.

— Înțeleg că vei avea nevoie de coduri de unică folosință pentru accesul la nucleu?

— Numai pentru cele patru, sir. În majoritate, activitatea mea n-ar trebui să necesite modificări la nivel profund, așa încât ar trebui să mă pot descurca în ferestrele de șase sute de secunde.

— O să-i cer atunci lui Vantrollier să ți le dea. Gaffney îi aruncă o privire de avertisment. Ești bună, Ng. Niciunul dintre noi nu are nevoie să se lase convins în privința asta. Dar asta nu înseamnă că te vom privi cu înțelegere dacă lucrurile vor merge prost. Depinde doar de tine acum. N-o da în bară.

— N-o s-o fac, sir.

— Bine. Atunci pleacă și actualizează nucleele acelea.

CAPITOLUL 8

Galeria ceasurilor acoperea doi pereți lungi; fiecare mecanism era închis într-o firidă etanșată cu sticlă, alături de o plăcuță neagră care consemna data și locul construirii obiectului, alături de orice alte observații semnificative. Ca de obicei, Dreyfus nu intenționa să se oprească în drumul său către sanctuarul Laboratorului Somnului al doctorului Demikhov, totuși ceva îl determina întotdeauna să se oprească, să aleagă un ceas și să-și utilizeze privilegiul Furnicar ca să deschidă firida, să scoată blestemăția și s-o țină în mâini. De data aceasta alese un ceas despre care nu credea să-l mai fi examinat până atunci, negru și îndeajuns de lipsit de ornamente pentru a-i fi scăpat curiozității în ocazii anterioare.

Îl putea auzi ticăind înapoia sticlei. Fusese întors probabil de unul dintre tehnicienii lui Demikhov.

Citi plăcuța:

Ceasul nr. 115

Locul și data găsirii: Laboratorul pentru Studii Cognitive, ISGA, 13:54, 17:03:15 Ora Standard Yellowstone.

Găsit de: Valery Chapelon.

Durata construcției: necunoscută.

Materiale primare: aliaje comune de fier.

Originea materialelor de bază: necunoscută.

Mișcarea: balansier cu ancoră.

Observații: microscopia electronică dezvăluie configurații fractale la scară atomică în arcul drept superior. Natura configurației fractale obscură, dar poate repeta detaliul vizibil pe articulația pendulului ceasului nr. 341.

Stare: funcțional.

Bombe cunoscute: niciuna.

Victime asociate: niciuna.

Nivel de risc estimat: redus.

Dreyfus deschise capacul de sticlă. Ticăitul se auzi mai tare. Bărbatul introduse mâinile înăuntru, de o parte și de cealaltă a carcasei din metal negru, și ridică ceasul, ținându-l de bază, până la nivelul ochilor. Ca toate celelalte, era surprinzător de greu, înțesat de mecanisme, însă în cazul acesta nu trebuia să fii atent la dantela delicată a frunzulițelor aurii ori la muchiile ascuțite ca lama. Ceasul avea un aspect grosolan, cu totul diferit de complexitatea și precizia mecanismului dinăuntru. Cadranul nu era protejat de sticlă. Limbile erau fire zbârcite de metal bătut, iar orele erau însemnate prin știuțuri lipite neregulat.

Dreyfus detesta să țină în mână oricare dintre ceasuri, totuși, de câte ori făcea pelerinajul la Laboratorul Somnului, constata că nu se putea împotrivi tentației. Modelele scarabeului din laboratorul lui Demikhov erau precise, însă numai Jane Aumonier putea să atingă scarabeul de pe ceafa ei. Ceasurile – toate cele patru sute nouăsprezece – constituiau singura legătură tangibilă cu entitatea însăși.

Prefectul se întrebase de mult dacă în ele nu exista un mesaj. În decursul lungii sale perioade de încarcerare în ISGA, ceasurile pe care le construise căpătaseră un grad mai mare de sofisticare și ingeniozitate. Cei care studiaseră entitatea presupuseseră că ea învăța din fiecare, inventând și inovând pe

măsură ce progresa.

Teoria respectivă era considerată acum incorectă. Analiza detaliilor microscopice gravate pe angrenajul principal al ceasornicului nr. 35 a dovedit că anticipa rafinamente – un regulator lamelar elegant și pendul gridiron – încorporate în serie abia la ceasul nr. 388. Întrucât entității i se interzisese accesul la artefactele sale de îndată ce erau descoperite, exista o singură concluzie posibilă: Ceasornicarul știuse dintotdeauna ce făcea.

Ceea ce însemna că își putuse plănui cu ușurință valul de ucideri, pe când cercetătorii crezuseră că aveau de-a face cu ceva inocent și sincer ca un copil, care nu dorea decât să i se îngăduie să construiască ceasuri.

Ceea ce însemna, în continuare, că în oricare dintre ceasuri putea exista un mesaj care încă nu fusese descifrat: care vorbea despre intențiile Ceasornicarului pentru femeia care petrecuse cel mai mult timp cu el, care crezuse că-l știa cel mai bine dintre toți. Oare o urâse pe ea mai mult decât pe toți ceilalți?

Dreyfus nu știa, dar spera că într-o bună zi un ceas i-ar putea dezvălui ceva.

Nu însă și astăzi.

Puse cu grijă ceasul nr. 115 la locul său, apoi etanșă fereastra. În jurul lui ticăiturile celorlalte ornice deveniră mai insistente, tic-tacurile sincronizându-se și defazându-se cu ritmuri subtile, până ce zgomotul terorizant îl sili să înainteze în Laboratorul Somnului.

Timp de unsprezece ani, departamentul lui Demikhov nu avusese altă preocupare decât înlăturarea scarabeului. Fiecare centimetru pătrat din Laboratorul Somnului de după galeria ceasurilor (care oferea în sine o imagine despre mentalitatea Ceasornicarului) era dovada efortului aceluia: pereții și paravanele despărțitoare erau acoperite cu scheme și secțiuni ale scarabeului și ale gazdei sale, mâzgălite de unsprezece ani de notițe și comentarii scrise de mână. Craniul și gâtul Janei Aumonier fuseseră scanate din toate unghiurile posibile, utilizând dispozitive suficient de puternice pentru a funcționa de la peste șapte metri distanță și a detalia totuși structura nervoasă și circulatorie. Sondele metalice pe care scarabeul le introdusese în șira spinării femeii erau vizibile în multiple secțiuni transversale, la grade diferite de pătrundere

structurală. Corpul principal al scarabeului fixat de gâtul ei fusese supus aceleiași varietăți de moduri de analiză. Detaliile interioare se distingeau în straturi pastelate transparente suprapuse.

Dreyfus atinse câteva display-uri, declanșând animații, simulări ale unor planuri de încercări de salvare, care fuseseră considerate nesatisfăcătoare. Bărbatul auzise estimări demne de încredere potrivit cărora mecanismul scarabeului ar fi necesitat sub șase zecimi de secundă pentru a o ucide pe Aumonier, ceea ce însemna că dacă ar fi putut aduce o mașinărie înăuntru și dezarma scarabeul în mai puțin de jumătate de secundă, ar fi putut avea o speranță s-o salveze. Prefectul nu invidia însă persoana care ar fi trebuit să ia decizia respectivă la momentul tentativei. Nu avea să fie Aumonier: aceea era o responsabilitate de la care ea abdicase de mult.

Se opri lângă un banc de lucru și ridică o machetă a scarabeului realizată din plastic fumuriu translucid.

Existau zeci de machete similare împrăștiate pe bancuri în diverse etape de demontare. Difereau ca detalii interne, în funcție de modul cum fuseseră interpretate scanările. Strategii de salvare atârnau de nuanțe infinit de subtile de analiză. La un moment dat echipa lui Demikhov fusese alcătuită din grupuri diferite ce urmau planuri radical opuse. Nu numai o dată fuseseră gata să se ia la bătaie în privința cursului corect de acțiune. Dreyfus se gândea la călugării care se certau în privința interpretărilor diferite ale scripturilor. Doar prezența discretă a lui Demikhov oprea întreaga operațiune să colapseze în acrimonie. El făcea asta de unsprezece ani, fără recompense vizibile.

Acum se afla la muncă, aplecat peste un banc într-o discuție șoptită cu trei dintre membrii echipei sale. Unelte și componente de scarabeu acopereau suprafața de lucru. Modelul anatomic al unui craniu – construit din piese din sticlă detașabile – își expunea structura gâtului și a coloanei vertebrale. Indicatori luminoși evidențiau zonele vulnerabile.

Probabil că Demikhov auzise apropierea lui Dreyfus. Își scoase ochelarii și-și pieptănă cu degetele șuvițe rare de păr de pe frunte. Iluminatul roșiatic discret din Laboratorul Somnului nu contribuia cu nimic pentru a-i ameliora trăsăturile chipului scofâlcit, cu fălcile căzute. Dreyfus întâlnise rareori pe cineva

care să arate la fel de bătrân.

— Salut, Tom, rosti el cu un surâs obosit. Drăguț din partea ta să treci pe-aici.

Dreyfus îi răspunse la zâmbet.

— Ai vreo noutate pentru mine?

— Nicio strategie nouă, deși am mai redus două sutimi de secundă din Planul Tangou.

— Bună treabă.

— Nu însă destul de bună pentru ca să intrăm.

— Vă apropiați.

— Încet. Teribil de încet.

— Jane este răbdătoare. Știe ce eforturi depuneți. Demikhov privi fix în ochii prefectului, de parcă ar fi căutat un indiciu.

— Ai vorbit recent cu ea. Cum este? Cum se ține?

— Pe cât de bine poate fi de așteptat.

— Ți-a…

— Da, zise Dreyfus. Mi-a spus vestea.

Demikhov ridică o machetă de scarabeu și-i desfăcu carcasa cenușie, ceroasă. Componentele din interior străluceau albastru și violet, evidențiind circuite de comandă, fire de curent și procesoare. Introduse un stilus alb în măruntaiele machetei și atinse un nod complicat de linii violete.

— Asta s-a schimbat. În urmă cu o săptămână în nodul acesta intrau doar trei fire. Acum sunt cinci. Deplasă stilusul spre dreapta. Iar ansamblul acesta mecanic s-a mișcat cu doi centimetri. Mișcarea a fost destul de bruscă. Nu știm cum să interpretăm niciuna dintre schimbări.

Dreyfus îi privi pe ceilalți tehnicieni din laborator. Presupuse că erau pe deplin conștienți de situație, altfel Demikhov n-ar fi vorbit atât de deschis.

— Se pregătește pentru ceva, spuse el.

— Asta mă tem și eu.

— După unsprezece ani… de ce tocmai acum?

— Probabil că citește nivelurile de stres.

— Așa mi-a spus și ea, încuviință Dreyfus, totuși nu este prima criză din ultimii unsprezece ani.

— Poate că este prima dată când situația a fost atât de dificilă. Din păcate, se autoconsolidează. Putem doar să sperăm că modificarea nivelului ei hormonal nu va declanșa altă schimbare.

— Și dacă o va face?

— Ar putea fi necesar să regândim marja aceea de siguranță pe care am luat-o în considerare până acum.

— Ai face-o?

— Dacă aș simți că este pe punctul s-o ucidă.

— Și până atunci?

— Chestiile uzuale. I-am modificat regimul terapeutic. Mai multe medicamente. Ei nu-i plac, spune că-i slăbesc atenția. Continuă să și le administreze singură. Pășim pe o margine foarte îngustă: trebuie să-i anulăm încordarea nervoasă, dar în același timp nu trebuie s-o adormim.

— Nu vă invidiez.

— Nimeni nu ne invidiază, Tom. De acum ne-am obișnuit cu asta.

— Trebuie să știi ceva. Lucrurile nu se vor ușura defel pentru Jane în viitorul apropiat. Eu lucrez la un caz care s-ar putea să stârnească necazuri. Jane mi-a dat undă verde să-mi urmez investigația, indiferent unde ar ajunge.

— Asta ți-e de altfel meseria.

— Continuă să mă îngrijoreze felul cum va lua ea lucrurile dacă se va înrăutăți criza.

— N-o să se retragă, dacă asta te întrebi, spuse Demikhov. Am discutat problema de un milion de ori.

— Nu m-aș aștepta să-și dea demisia. În clipa de față, munca este singurul lucru care o ține cu mintea întreagă.

* * *

Dreyfus se așeză la măsuța lui joasă și neagră și sorbi ceai reîncălzit. Peretele din fața lui, pe care obișnuia să-și afișeze mozaicul de fețe, arăta acum o singură imagine: sculptura din rocă pe care o găsise cu Sparver în ruina incinerată a lui Ruskin-Sartorious. Criminaliștii o remorcaseră la Panoplie și o scanaseră cu rezoluție la nivel de micron. O rețea-plasă de neon roșu accentua structura tridimensională care altfel ar fi fost dificil de distins.

— Ceva îmi scapă, spuse Sparver, care stătea lângă el la măsuță. Avem făptașii, indiferent ce ar fi vrut Dravidian să ne determine să credem. Avem motivul și arma. De ce insistăm asupra artei?

— Ceva din ea mă frământă de când am văzut-o prima dată. Tu nu simți la fel?

— Nu mi-aș atârna-o pe perete. Dincolo de asta – nu-i decât un chip.

— Este chipul cuiva care suferă. Este chipul cuiva care privește în infern și știe că se îndreaptă într-acolo. Mai mult decât atât, am impresia că-l cunosc.

— Eu nu văd decât un simplu chip. Sigur că da, nu-i cel mai voios pe care l-am văzut vreodată, totuși…

— Ceea ce mă deranjează, rosti Dreyfus ignorându-l pe Sparver, este că ne uităm în mod clar la opera unui artist major, care-și stăpânește pe deplin meșteșugul. Dar de ce n-am auzit până acum despre Delphine Ruskin-Sartorious?

— Poate că pur și simplu n-ai fost atent…

— Asta mă întrebam. Totuși când am căutat precedențe despre Delphine, n-am obținut decât returnări răzlețe. De peste douăzeci de ani a contribuit cu diverse lucrări pentru expoziții, dar în majoritatea timpului respectiv nu se poate vorbi despre un succes măsurabil.

— Și în ultima vreme?

— Se pare că a început să-și ia zborul.

— Pentru că oamenii au aflat ce făcea sau pentru că a devenit mai iscusită în ceea ce face?

— Asta-i o întrebare bună, încuviință Dreyfus. M-am uitat la unele lucrări vechi de-ale ei. Există similitudini cu sculptura neterminată, dar în același timp lipsește ceva. Delphine a fost mereu desăvârșită din punct de vedere tehnic, însă n-am simțit vreo conexiune emoțională cu operele mai vechi. Aș fi etichetat-o ca altă postmuritoare bogată, care dispune de prea mult timp liber, convinsă că lumea îi datorează faimă pe lângă tot ceea ce i-a dat deja.

— Ai spus că acel chip ți se părea cunoscut.

— Așa este, dar criminaliștii n-au făcut nicio conexiune, iar când am rulat sculptura prin Turbinele de Căutare, n-am obținut nimic. Nu cred însă că ar trebui să fiu surprins, ținând seama de maniera stilizată în care e redat.

— Așadar nu te-ai ales cu nimic.

Dreyfus surâse.

— Nu-i chiar așa. Vernon mi-a spus ceva.

— Vernon? repetă Sparver.

— Pețitorul Delphinei, Vernon Tregent, una dintre cele trei recuperabile stabile. El mi-a spus că lucrarea făcuse parte din

seria „Lascaille”. Numele însemna ceva pentru mine, dar nu-l puteam plasa exact.

— Așa că l-ai rulat prin Turbine.

— N-a fost nevoie. Pur și simplu, vorbind acum cu tine, știu unde am mai auzit numele acesta.

Și era adevărat. De câte ori repeta cuvântul în minte, vedea o beznă mai presus de înțelegere, un perete negru lipsit de stele mai profund decât spațiul cosmic în sine. Vedea întuneric și ceva care cădea prin întunericul acela, ca o petală albă care plutea în jos într-un ocean de cerneală neagră și pură.

— Vrei să mă scapi odată pentru totdeauna de suferință? întrebă Sparver.

— Lințoliul lui Lascaille, răspunse Dreyfus de parcă nu trebuia să spună nimic mai mult.

* * *

Când sosi apelul, Thalia revedea fișierul rezumativ despre Caruselul Noul Seattle-Tacoma. Ridică ochii de la compad și materializă chipul șefului ei. Prin ușoara opacitate a display-ului se întrevedeau habitate ce se mișcau lent, vaste și imperioase ca niște aisberguri.

— Sper că nu întrerup nimic, rosti Dreyfus.

Thalia încercă să nu pară tulburată.

— Câtuși de puțin, sir.

— Nu m-a anunțat nimeni că ai plecat din Panoplie.

— Situația s-a precipitat destul de neașteptat, sir. Am peticul software pentru breșa de securitate care i-a permis lui Caitlin Perigal să influențeze rezultatele și-l voi testa înainte să-l implementez live în toate cele zece mii.

— Bun. Va fi o durere de cap mai puțin. Cine-i cu tine?

— Nimeni, sir. O să rezolv actualizările inițiale pe cont propriu.

Ceva zvâcni în colțul ochiului lui drept, cel leneș.

— Câte o să faci?

— Patru, sir, încheind cu Casa Aubusson. Le-am spus prefecților-seniori că pot finaliza actualizările în șaizeci de ore, dar am fost prudentă în mod deliberat. Dacă totul merge bine, ar trebui să termin mult mai repede.

— Thalia, nu-mi place ideea de a te ocupa singură de cazul ăsta.

— Sunt perfect capabilă s-o fac, sir. Altă pereche de mâini n-ar face decât să mă încetinească.

— Nu asta-i problema. Problema este că unul dintre adjuncții mei pleacă din Panoplie fără susținere.

— Nu merg acolo ca să inițiez o restricționare, sir. Nimeni nu va declanșa un conflict.

— Popularitatea nu ne va crește doar pentru că nu impunem restricționări. Cetățenii trec de la detestarea și teama de noi la o toleranță rezervată. Mai bine de atât nu vom putea obține.

— Fac asta de cinci ani, sir.

— Dar n-ai fost niciodată singură.

— În Solipsistul Bezile am fost singură vreme de opt luni.

— Însă nu te-a remarcat nimeni. De aceea i se spune Solipsistul Bezile.

— Sir, trebuie să dovedesc că pot face față pe cont propriu unei misiuni dificile. Aceasta este șansa mea. Dacă însă credeți cu adevărat că ar trebui să revin în Panoplie…

— Bineînțeles că nu cred așa ceva, acum după ce ai pornit. Sunt totuși iritat. Ar fi trebuit să mă fi informat mai întâi pe mine.

Thalia își înclină capul pe un umăr.

— M-ați fi lăsat să plec singură?

— Probabil că nu. Nu arunc active în medii de risc fără să mă asigur al naibii de bine că sunt protejate.

— Atunci știți de ce am plecat fără să vă anunț.

Văzu cum ceva din expresia bărbatului cedează, ca și cum ar fi recunoscut că aceea era o luptă pe care nu putea spera s-o câștige. O alesese pe Thalia pentru inteligență și pentru independență în gândire. Nu putea fi surprins că ea începea să-și roadă lesa.

— Promite-mi un singur lucru, zise Dreyfus. În clipa în care se întâmplă ceva care nu-ți place… dai semn, ai înțeles?

— Sir, Baudry a spus că nu-și vor putea permite să se dispenseze de o forță de intervenție dacă voi avea necazuri.

— Nu contează ce a spus Baudry. Aș găsi o cale de a pune în mișcare întreaga Panoplie dacă aș ști că unul dintre oamenii mei are necazuri.

— O să dau semn, sir.

După încă o clipă, Dreyfus spuse:

— În caz că te-ai întrebat, nu te-am apelat ca să te trag de urechi. Am nevoie de imput tehnic.

— Ascult, sir.

— În cazul Casei Perigal, ai putut recupera toate comunicațiile procesate de nucleu în ultimele o mie de zile, corect?

— Da.

— Am putea proceda în mod similar pentru Bula Ruskin-Sartorious?

— Dacă nivelurile-beta n-au rezistat intacte, nu-mi pun mari speranțe în jurnalele de transmisiuni.

— Asta mă gândisem și eu. Totuși un mesaj trebuie să aibă o origine. Asta înseamnă că altcineva ar trebui să aibă ieșirea lui relevantă, undeva în jurnalele sale. Și dacă a parcurs mai mult de câteva sute de kilometri prin Inel, probabil că a trecut printr-un router sau distribuitor, poate chiar prin mai multe. Routerele și distribuitoarele păstrează înregistrări ale întregului trafic de date trecut prin ele.

— Nu însă și conținutul detaliat.

— M-aș mulțumi doar cu punctul de origine. Mă poți ajuta?

Thalia căzu pe gânduri.

— Se poate face, sir, dar voi avea nevoie de acces la o versiune integrală a Planetariului Solid.

— Nava ta poate rula o copie?

— Nu, pentru că este un simplu vehicul de constrângere. Mă tem că va trebui să așteptați să mă întorc.

— Aș fi preferat să nu fi așteptat.

Thalia se gândi și mai intens.

— Atunci... va trebui să readuceți Planetariul la momentul aproximativ al transmisiei, dacă-l cunoașteți.

— Cred că-l pot aproxima, încuviință Dreyfus.

— Aproximarea trebuie să fie de ordinul minutelor. Aceea este scara temporală la care se autooptimizează rețeaua router. Dacă o puteți face, trimiteți-mi un instantaneu al Planetariului. Extrageți Bula Ruskin-Sartorious și toate routerele sau distribuitoarele de pe o rază de zece mii de kilometri. O să văd ce pot face.

Dreyfus păru atipic de încântat.

— Mulțumesc, Thalia.

— Nu promit nimic, sir. Este posibil să nu funcționeze.

— Este o pistă. Întrucât n-am absolut nimic altceva ce să folosesc, o să accept orice mi s-ar oferi.

* * *

Sparver își luă mâncarea de la tejghea și se duse la o masă

goală din apropierea colțului refectoriului. Luminile erau strălucitoare, iar sala cu plafon jos și curbe line era la fel de animată ca întotdeauna. Un grup de prefecți de teren tocmai revenise din misiune la bordul unei nave interplanetare. O sută de cadeți în uniforme cenușii se înghesuiau în jurul a trei mese din centru, majoritatea purtând simulacrele de șficbice pe care tocmai le primiseră pentru antrenamentul de bază. Chipurile lor înflăcărate, pline de zel, nu însemnau nimic pentru el. Ocazional, Dreyfus preda cursuri cadeților, iar uneori Sparver îi ținea locul, dar asta se întâmpla atât de rar, încât nu avusese niciodată ocazia de a reține chipul vreunuia.

Singurul lucru în privința căruia nu se îndoia era că toți îi cunoșteau numele. Le putea simți căutăturile furișe, când privea prin sală, examinându-i pe ceilalți meseni. Sparver era cunoscut în toată Panoplia, fiind singurul hiperporc care trecuse de rangul de adjunct II în douăzeci de ani. Cu câțiva ani în urmă în organizație mai existase un candidat promițător, însă murise în timpul unei restricționări violente. Sparver nu vedea niciun hiperporc printre cadeți, ceea ce nu-l surprindea. Dreyfus îl acceptase fără întrebări, ba chiar trăsese sfori pentru a-l lua în echipa sa, dar față de cei ca el continuau să existe în general neîncredere și suspiciune. Umanii standard creaseră hiperporcii pentru scopuri distructive și acum ei trebuia să trăiască cu moștenirea respectivă. Oamenii le disprețuiau până și simpla existență, deoarece le amintea de înclinațiile sumbre ale strămoșilor lor.

Începu să-și mănânce cina, utilizând tacâmurile speciale care se potriveau cel mai bine mâinilor sale.

Simțea priviri în ceafă.

Puse compadul pe masă și apelă rezultatele privind termenul de căutare pe care-l introdusese în Turbine imediat înainte de a intra în refectoriu. „Lințoliul lui Lascaille”, spusese Dreyfus. Dar ce știa Sparver – sau chiar Dreyfus – despre Lințolii? Nici mai mult, nici mai puțin decât un cetățean obișnuit al Inelului Sclipitor.

Compadul îi împrospătă memoria.

Lințoliile erau *obiecte* din spațiul interstelar aflate la ani-lumină de Yellowstone. Fuseseră găsite în toate direcțiile: sfere negre și lipsite de lumini, de compoziție necunoscută, mai mari decât stelele. Construcții extraterestre, cel mai probabil; de

aceea, ipoteticii lor constructori fuseseră denumiți Lințolieri. Nimeni însă nu stabilise vreodată contact cu un Lințolier și nici nu avea cea mai vagă idee despre cum ar fi arătat, dacă nu cumva pieriseră între timp.

Problema ridicată de Lințolii era faptul că nimic din ce fusese trimis spre ele nu mai revenise intact. Sondele automate și navele de cercetare se întorseseră deformate mai presus de recunoaștere... în cazul când se mai întorseseră. Nu se obținuseră niciun fel de date utile despre Lințolii. Unicul fapt interesant era că vehiculele cu echipaj reveniseră mai puțin avariate și mai frecvent decât roboții. Ceva anume din Lințolii era, dacă nu chiar tolerant față de organismele vii, măcar mai puțin dispus să le distrugă complet. În majoritatea cazurilor însă oamenii reveniseră morți, cu mințile prea dezintegrate chiar și pentru sondările post-mortem.

Totuși, ocazional, existaseră și excepții.

Lințoliul lui Lascaille, îl informă compadul, își căpătase numele de la primul om care se întorsese viu din interiorul său. Philip Lascaille plecase singur, fără autorizația stației în care lucrase. În ciuda tuturor probabilităților, el revenise din Lințoliu cu corpul și mintea superficial intacte. Nu se putea spune însă că nu plătise un preț teribil. Lascaille se întorsese mut, fie nedoritor, fie incapabil să vorbească despre experiența prin care trecuse. Conexiunea lui emoțională cu alți oameni secătuise, ajungând la nivel autist. Lascaille era privit ca un soi de nebun sfânt, care își petrecea timpul schițând desene complicate cu creta pe plăci de beton. După ce fusese internat în Institutul Sylveste pentru Studiul Lințolierilor, interesul față de el se redusese treptat.

Misterul acela era rezolvat, dar numărul întrebărilor pe care le ridica era mai mare decât al răspunsurilor. De ce se orientase Delphine tocmai spre acest subiect la atâtea decenii după întoarcerea lui Lascaille? Și de ce hotărârea ei de a-l portretiza pe Lascaille dusese la o lucrare cu atâta rezonanță emoțională, când creațiile ei anterioare fuseseră considerate aproape lipsite de sentiment?

În privința aceea compadul nu avea nimic de spus.

Sparver își văzu în continuare de cină, întrebându-se cât de departe ajunseseră investigațiile lui Dreyfus.

Încă simțea priviri sfredelindu-i ceafa.

* * *

— Ai terminat misiunea urgentă care te-a întrerupt data trecută, prefect Dreyfus? întrebă invocația de nivel-beta a Delphinei Ruskin-Sartorious.

— Îmi cer scuze, spuse Dreyfus. Apăruse ceva.

— Legat de Bulă?

— Cred că da. Instinctele îi spuneau că Delphine nu trebuia să știe toate detaliile legate de căpitanul Dravidian. Cazul nu este însă închis deocamdată. Aș dori să discut cu tine mai detaliat despre prăbușirea înțelegerii cu Ultranauții.

Delphine ridică o mână și strecură o șuviță de păr sub bentița pe care o purta pe cap. Era îmbrăcată în aceleași haine pe care le purtase la ultima invocare: halat și pantaloni albi, mânecile suflecate până la coate, pantalonii rulați până la genunchi. O dată în plus, Dreyfus fu surprins de culoarea deschisă a ochilor și de simplitatea de păpușă a trăsăturilor ei.

— Cât de multe ți-a spus Vernon? întrebă ea.

— Suficient ca să știu că cineva a trimis un mesaj în urma căruia s-a renunțat la oferta lui Dravidian. Aș dori realmente să știu cine a fost apelantul misterios.

— Reprezentantul altui grup de Ultranauți, care dorea să-l submineze pe Dravidian. Mai are vreo importanță acum?

— Haide să facem o ipoteză, zise Dreyfus. Să presupunem pentru un minut că Dravidian a fost manipulat de cineva, astfel încât să pară că ar fi distrus Bula din răzbunare. Ce motiv ar fi avut altcineva să-i facă vreun rău familiei tale?

Expresia ei deveni bănuitoare.

— Dar *a fost* răzbunare, prefectule. Ce altceva putea să fi fost?

— Nu fac decât să rămân cu mintea deschisă față de diverse ipoteze. Tu și familia ta aveați dușmani?

— Asta trebuie să întrebi pe altcineva.

— Te întreb pe tine. Dar Anthony Theobald? El a încrucișat spada cu cineva?

— Anthony Theobald a avut atât prieteni, cât și rivali, ca toată lumea. Totuși… dușmani? N-am știut să existe vreunul.

— El părăsea frecvent habitatul?

— La răstimpuri, ca să viziteze alt stat ori ca să coboare în Orașul Abisului. Deplasările lui n-au avut însă niciodată vreun substrat criminal.

— Ce-mi poți spune despre vizitatori? Aveați mulți?

— În general, ne păstram mai retrași.
— Deci nu existau vizitatori.
— N-am spus asta. Da, bineînțeles, veneau diverși oameni. Nu eram pustnici. Anthony Theobald avea oaspeții lui obișnuiți; pe mine mă vizitau ocazional critici sau artiști.
— Dar niciunul dintre ei n-ar fi avut vreun motiv presant să te vadă moartă.
— Vorbind strict în numele meu – nu.
— Cum erau musafirii lui Anthony Theobald?
În răspunsul ei se simți un pâlpâit infim de ezitare.
— Cu nimic neobișnuiți, prefectule.
Dreyfus încuviință din cap, lăsând-o să creadă că era mulțumit de răspuns. Știa că atinsese ceva, oricât de periferic s-ar fi putut dovedi, dar anii de experiență îl învățaseră că ar fi fost contraproductiv să insiste. Delphine avea să oscileze între loialitatea fiicei față de Anthony Theobald și dorința de a vedea aplicată justiția, iar prea multă insistență acum din partea lui ar fi putut-o închide definitiv ca într-o carapace.
Trebuia să-i câștige încrederea.
— Ideea este, continuă ea, că de fapt nu mă preocupa politica din familie sau din Inelul Sclipitor. Aveam... am arta mea. Altceva nu mă interesează.
— Să discutăm atunci despre arta ta. S-ar putea ca un alt artist să fi fost gelos pe succesul tău?
Ea păru stupefiată.
— În așa măsură încât să omoare nouă sute șaizeci de oameni?
— Nu întotdeauna crimele sunt direct proporționale cu motivația lor.
— Nu mă pot gândi la nimeni care să fi fost așa. Dacă lucrările mele ar fi fost subiect de conversație în societatea Yellowstone, n-am fi negociat cu un trader de mâna a doua ca Dravidian.
Dreyfus își mușcă limba, păstrându-și cu fermitate chipul inexpresiv de anchetator.
— Cineva dorea totuși să vă omoare pe toți, iar eu voi dormi mai bine când voi ști motivul.
— Îmi pare rău că nu te pot ajuta.
— Încă o poți face. Vreau să-mi spui când a sosit apelul acela.
— În timpul vizitei lui Dravidian.
— Ar fi de ajutor dacă ai putea restrânge intervalul temporal.

Nivelul-beta închise ochii pentru un moment.

— Apelul a sosit la ora paisprezece, douăzeci și trei de minute și cincizeci și una de secunde, Ora Standard Yellowstone.

— Mulțumesc, spuse Dreyfus. Încheiere… începu el.

— Am terminat? întrebă Delphine, oprindu-l înainte să fi terminat comanda.

— Deocamdată. Dacă voi avea nevoie de altceva de la tine, vei fi prima care va auzi.

— Și acum mă vei pune la loc în cutie?

— Cam așa ceva.

— Am crezut că dorești să discutăm despre artă.

— Am discutat.

— Nu, doar am discutat despre posibilitatea ca arta mea să fie un factor motivator în crimă. Nu am discutat arta în sine.

Prefectul strânse din umeri, indiferent.

— Putem s-o facem dacă apreciezi că este relevant.

— Tu nu crezi?

— Arta pare să fie un detaliu periferic, cu excepția cazului în care tu crezi altceva. Tu însăți ți-ai exprimat îndoiala că gelozia ar fi putut constitui un factor motivator. Dreyfus făcu o pauză și reconsideră. Și pentru că veni vorba, reputația îți era în creștere, nu?

Delphine îl privi acru.

— Te exprimi ca și cum povestea vieții mele ar fi deja scrisă, până la ultima notă de subsol.

— Din punctul meu de vedere…

Bărbatul își aminti în clipa aceea ce-i spusese Vernon despre convingerea Delphinei despre validitatea simulării nivelului-beta.

— Continuă.

— Lucrurile vor fi diferite. Nu va fi așa?

— Diferite, dar nu în mod necesar mai rele. Tot n-ai încredere în mine, așa-i?

— Mă străduiesc pe cât pot, replică Dreyfus.

— La ultima noastră întâlnire, am pus o întrebare.

— Poți s-o repeți?

— Te-am întrebat dacă ai pierdut vreodată o persoană iubită.

— Ți-am răspuns.

— Evaziv. Îl fixă cu o privire insistentă, iscoditoare. Ai pierdut pe cineva, nu-i așa? Nu doar un coleg sau prieten. Cineva mult

mai apropiat.

— Toți am pierdut pe câte cineva.

— Cine a fost persoana aceea, prefect Dreyfus? Pe cine ai pierdut?

— Spune-mi de ce ai ales să lucrezi seria Lascaille? De ce ți-a păsat despre ce s-a întâmplat cu un individ pe care nu l-ai cunoscut niciodată?

— Sunt întrebări foarte personale pentru un artist.

— Mă întreb dacă nu ți-ai făcut dușmani când ai ales tema aceasta.

— Iar eu mă-ntreb de ce ți se pare atât de dificil să accepți existența mea conștientă. Persoana aceea care a murit… s-a întâmplat ceva care te-a făcut să urăști nivelurile-beta? Ochii ei scânteiau verde-marin perseverent, oprindu-l să-și ferească privirea. Cine a fost, prefectule? *Quid pro quo.* Răspunde la întrebarea mea și voi răspunde la întrebarea ta.

— Delphine, eu am de îndeplinit o misiune. Empatia cu un software nu face parte din misiunea respectivă.

— Îmi pare rău că simți așa.

— Nu, răspunse Dreyfus simțind că-i plesnește ceva din interior, nu „îți pare rău”. A-ți „părea rău“ implică prezența unei minți gânditoare, a unei voințe conștiente care să fie capabilă să simtă emoția numită „regret”. Tu spui că-ți pare rău, fiindcă așa ar fi spus Delphine cea vie în circumstanțe similare. Dar nu înseamnă că simți regret.

— Tu chiar crezi că nu sunt vie, în niciun sens al termenului.

— Mă tem că nu.

Delphine încuviință nepăsător din cap.

— Atunci de ce simți nevoia să vii cu argumente?

Dreyfus căută un răspuns automat, însă nu-l găsi.

Tăcerea se prelungi, cu Delphine privindu-l cu o expresie între amuzament și milă. El încremeni invocația și rămase privind spațiul gol pe care-l ocupase femeia.

Nu femeia, se corectă el. Simularea.

* * *

— Alo? strigă Thalia în bezna umedă care năștea ecouri. Sunt prefect-adjunctul de teren Ng! Este cineva aici?

Niciun răspuns. Thalia se opri și puse jos cilindrul greu pe care-l purtase în mâna stângă. Atinse cu palma dreaptă mânerul șficbiciului, apoi se mustră pentru neliniștea de care dădea

dovadă. Dădu drumul armei, puse ochelarii și tastă amplificarea imaginii. Întunericul din incintă se diminuă, dezvăluind o ușă într-un perete. Thalia atinse din nou ochelarii, dar suprapunerea entoptică nu schimbă nimic. Dacă un cetățean al habitatului ar fi stat în locul Thaliei cu țeasta ticsită de implanturi pentru modificări senzoriale, ar fi văzut aceiași pereți lipsiți de strălucire.

— Înaintez în habitat, raportă Thalia spre cuter. Deocamdată nu sunt tocmai entuziasmată de comitetul de primire.

Ridică cilindrul cu echipament în mâna dreaptă. Prudența prevală, iar acum optă să elibereze șficbiciul.

— Pornește înaintea mea în postura defensivă unu, îi comandă înainte de a-i da drumul.

Cu ochiul roșu-strălucitor, șficbiciul înclină o dată din mâner pentru a arăta că-i înțelesese ordinul și-l aplica. După aceea șerpui înainte, lunecând pe sol pe vârful bobinat al filamentului său, precum crochiul unei cobre.

Ușa ducea într-un tunel umed cu podeaua crăpată. Undeva în față, tunelul începea să se curbeze. Șficbiciul înainta în același mod șerpuit, iar lumina roșie a ochiului său de scanare se reflecta din suprafețele jilave. Thalia îl urmă prin tunel, care coti lin, până se lărgi într-un mall slab iluminat. Curbura habitatului era evidentă în panta lină mereu ascendentă a podelei, care se ridica înaintea femeii până era ascunsă de plafonul care se arcuia în mod similar. Unica iluminare provenea de la razele solare ce se strecurau prin imensele ferestre-fante situate de ambele părți, ale căror panouri din sticlă îi confereau luminii o nuanță sepia prin crusta groasă de praf și mucegai. Deasupra Thaliei se ridicau o mulțime de niveluri ce găzduiseră cândva magazine, buticuri și restaurante, întrerupte doar de ferestre. Poduri și rampe, unele încovoiate sau rupte, traversau spațiul dintre cei doi pereți. Vitrine din sticlă erau sparte sau acoperite cu diverse forme de mucegai sau infestări ce păreau de natură vegetală. În unele magazine se zăreau chiar produse nevândute, pe care pânzele de păianjeni le ocultaseră aproape complet.

Thaliei nu-i plăcu deloc locul acela. Fu fericită când găsi alt tunel, care ieșea din mall. Șficbiciul luneca înaintea ei, iar vârful lui bobinat șuiera ritmic pe pardoseală.

Fără niciun avertisment, dispăru.

După o clipă, Thalia auzi sunetul a două bucăți de metal lovite laolaltă. Înaintă precaut și văzu sficbiciul înfășurat în jurul formei imobile a unui robot, care se răsturnase într-o parte, învârtind inutil rotilele îmbrăcate în cauciuc. Femeia se apropie și lăsă cilindrul din mână. Examină mașinăria căzută, căutând arme, dar nu văzu niciun semn că ar fi fost altceva decât un servitor de scop general, cu design vechi.

— Eliberează-l, ordonă ea.

Șficbiciul se descolăci și se retrase de lângă robot, fără a-și înceta însă supravegherea. Încetișor, robotul extinse membre telescopice pentru a se îndrepta. Un pilon îngust se ridică din baza cu rotile, iar articulații și senzori înmuguriră din el sub unghiuri bizare, asimetrice.

— Sunt prefect-adjunctul de teren Thalia Ng din Panoplie, rosti ea. Identifică-ți originea.

Vocea robotului era deconcertant de profundă și empatică.

— Bun venit în Caruselul Noul Seattle-Tacoma, prefect-adjunct de teren Ng. Sper că ai avut o călătorie plăcută. Îmi cer scuze pentru întârziere. Am fost însărcinat să te escortez la nucleul participativ.

— Speram să stau de vorbă cu cetățeanul Orson Newkirk.

— Orson Newkirk se află în nucleul participativ. Să te ajut cu bagajele?

— Mă pot descurca, clătină Thalia din cap.

— Foarte bine, prefect-adjunct de teren Ng. Urmează-mă, te rog.

— Unde sunt oamenii? Mă așteptasem la o populație de 1,3 milioane.

— Populația actuală este de un milion două sute șaptezeci și patru de mii șase sute optsprezece oameni. Toți se află în nucleul participativ.

— Repeți întruna expresia asta – ce este un „nucleu participativ”?

— Urmează-mă, te rog.

Robotul se răsuci, scârțâind din rotile pe podeaua umedă, și porni agale pe coridor, lăsând în urmă un iz de izolație electrică arsă.

* * *

De la șapte metri și jumătate depărtare, Jane Aumonier surâse încordat.

— Tom, ești ca un câine cu un os în bot. Nu totul din viață înseamnă conspirație. Uneori oamenii înnebunesc și întreprind acțiuni stupide și iraționale.

— Dravidian nu mi s-a părut nici nebun, nici irațional.

— Atunci un membru al echipajului său.

— Care a acționat conform planului. Care a urmat un scenariu pentru ca atacul să pară o reacție de furie de moment, când de fapt fusese stabilit cu mult înainte ca Dravidian s-o fi întâlnit măcar pe Delphine.

— Chiar crezi asta?

Dreyfus tocmai rulase Planetariul Solid în camera sa. Reprodusese configurația Inelului Sclipitor la momentul când Delphine Ruskin-Sartorious spusese că primise apelul. Datele se aflau deja în cuterul Thaliei, așteptând-o pe adjuncta lui să le proceseze după ce-și termina actualizarea curentă.

— În trecut te-ai încrezut mereu în instinctele mele, rosti Dreyfus. Acum ele îmi spun că aici se petrece ceva ce noi n-ar fi trebuit să băgăm de seamă.

— Ai stat de vorbă cu simulările beta?

— Niciuna n-are vreo idee despre cine i-ar fi putut face așa ceva familiei.

— Prin urmare n-ai niciun indiciu asupra posibilului motiv?

— Nu încă. Îți spun însă ceva: dacă dorești să faci rău unei singure familii, există destule arme de asasinare capabile să nu lase urme pentru criminaliști.

— De acord… spuse Aumonier și tonul ei neutru îl anunță că-și continua discuția cu el doar de dragul argumentației.

— Dar cei care au făcut asta n-au dorit să omoare numai familia, ci i-au ucis pe toți locuitorii habitatului, după care au distrus și habitatul.

— Poate că nu aveau acces la arme de asasinare.

Dreyfus afișă o expresie de scepticism.

— În același timp însă au dispus de mijloacele pentru a se infiltra la bordul unei nave a Ultranauților și pentru a-i comanda propulsia Agregată.

— Nu sunt sigură care-i direcția spre care te îndrepți, Tom.

— Vreau să spun că le-ar fi fost mai greu să-l folosească pe Dravidian decât să obțină oricâte arme de asasinare. Ceea ce înseamnă că au avut realmente nevoie de nava aceea. Au utilizat-o cu un scop. Uciderea familiei nu era îndeajuns.

Cetățenii trebuia incinerați și toate urmele lor trebuia șterse din existență. Cu excepția unei torpile cu focos în fază de spumă sau a unei nucleare, cum altfel să faci asta, decât cu o propulsie Agregată?

— Cazul tot nu mi se pare convingător, zise Aumonier.

— Nava le oferea cel puțin șansa de a pune atacul în seama Ultranauților, în loc să pară că ar fi fost acțiunea altui habitat. Cred totuși că Dravidian și echipajul lui au fost nevinovați.

Aumonier se uită obosită la peretele de display-uri care-i solicitau atenția. Chiar și dintr-o privire, Dreyfus putea să vadă că aproape toate se refereau la eforturile ei de a limita criza ce escalada între Inelul Sclipitor și Ultranauți. Ecranele ocoleau încăperea de la un pol la celălalt și presiunea lor combinată apăsa din toate direcțiile ca țepii ucigași ai unei Fecioare de Fier.

— Dacă aș avea dovada, spuse ea, dacă aș putea demonstra că Ultranauții au fost nevinovați, tensiunea s-ar destinde considerabil, în mod evident.

— Thalia Ng mă ajută să găsesc apelul în urma căruia s-au oprit negocierile cu Dravidian.

Femeia îl privi întrebător.

— Crezusem că Ng este plecată într-o misiune de teren. Actualizarea nucleelor de scrutin, nu? Vantrollier mi-a cerut să aprob scoaterea codurilor de unică folosință.

— Da, Thalia este plecată, dar între actualizări mă ajută și pe mine.

Aumonier încuviință aprobator.

— Este o adjunctă bună.

— Nu folosesc alții.

— Iar eu nu folosesc alt prefect de teren. Vreau să înțelegi că ești apreciat indiferent cât de... frustrant îți poți considera, ocazional, rangul.

— Sunt perfect mulțumit de rolul meu în organizație.

— Mă bucur că simți așa.

Urmă o tăcere.

— Spune-mi ceva, Jane. Dacă tot am început conversația asta...

— Dă-i drumul, întreabă.

— Vreau să-mi răspunzi cinstit. O să zgândăresc pe sub niște bolovani și s-ar putea ca pe acolo să găsesc chestii care să

muște. Trebuie să fiu sigur că dispun de încrederea ta totală când voi începe să-mi fac treaba.

— O ai. Necondiționat.

— Atunci n-am niciun motiv să cred că te-aș fi putut dezamăgi sau că aș fi avut rezultate profesionale necorespunzătoare?

— De ce ai simți asta?

— Îmi dau seama că mă bucur de încrederea ta. Apreciez că mi-ai oferit autorizația Furnicar, ceea ce-mi dă dreptul să stau alături de prefecții-seniori. Totuși, după atâția ani, continui să fiu prefect de teren.

— Nu-i nicio rușine în asta.

— Știu.

— Dacă n-ar fi fost… chestia de pe gâtul meu, poate că și eu aș fi fost tot pe teren.

— Nu-i foarte probabil. Ai fi fost promovată de la munca de teren, indiferent dacă ți-ar fi plăcut sau nu. Te-ar fi ținut oricum înăuntrul Panopliei, acolo unde poți fi de cel mai mare folos pentru organizație.

— Și dacă i-aș fi refuzat?

— Ți-ar fi mulțumit pentru opinia ta și te-ar fi ignorat oricum. Oamenii sunt promovați de la munca de teren cât timp se numără încă printre cei mai buni. Așa merg lucrurile.

— Și dacă ți-aș spune că am considerat că modul cel mai bun în care tu să servești Panoplia ar fi de a rămâne prefect de teren?

— Am început să-mbătrânesc și să obosesc, Jane. Am început să fac greșeli.

— Niciuna care să fi ajuns la urechile mele. Femeia schimbă brusc tonul, vorbindu-i apăsat, de parcă până atunci îi făcuse jocul, dar acum era momentul să explice regulile: Tom, ascultă-mă! Nu vreau să mai aud despre subiectul ăsta. Ești cel mai bun pe care-l avem. N-aș spune cuvintele astea dacă n-aș crede în ele.

— Atunci dispun de încrederea ta totală?

— Ți-am spus-o deja. Începe și zgândărește pe sub câți bolovani vrei. Te voi susține în tot ce faci.

CAPITOLUL 9

În fața ei, șficbiciul era o virgulă neagră și nervoasă pe fundalul unei străluciri roșii care se întețea. Servitorul de escortă

se defectase, dar îi dăduse Thaliei instrucțiuni clare despre locul unde trebuia să ajungă. Acum femeia iuți pasul, cu cilindrul atârnându-i greu la încheietură, până ieși într-un spațiu uriaș similar unei arene. Părea să fi ajuns pe un balcon cu balustradă; peretele opus se găsea la minimum o sută de metri depărtare și era împărțit în nenumărate partiții aidoma unor casete, stivuite pe multe niveluri. Lumina sângerie era însă prea slabă pentru ca Thalia să distingă mai mult de atât. Deasupra nu exista decât beznă neagră ca tușul, care nu oferea nicio idee asupra înălțimii plafonului.

Șficbiciul pocni agitat de jur-împrejur, evaluând spațiul nou în care se afla.

— Ușor, șopti ea. Menține postura defensivă unu.

În clipa aceea, un glas nou bubui, venind parcă de nicăieri:

— Bun venit, Thalia. Îți vorbește Orson Newkirk. Regret tribulațiile tale cu servitorul.

Femeia ridică și ea tonul vocii:

— Nu te pot zări, cetățene Newkirk.

— Scuzele mele. Este absolut nepoliticos să nu fiu prezent pentru a-mi întâmpina oaspeții, dar n-am fost decuplat de o vreme și a apărut o problemă cu o valvă de deconectare. Între timp s-a rezolvat însă. Cobor deja spre tine, în timp ce vorbesc. Ajung imediat.

— „Cobori”? repetă ea, privind în sus.

— Cât de multe știi despre noi, Thalia? întrebă el cu glas vesel și jucăuș.

— Știu că n-ați avut necazuri cu Panoplia, oferi femeia un nonrăspuns despre care spera că-i va masca ignoranța.

— Asta-i bine. Cel puțin n-ai auzit nimic rău.

Thalia simțea că-i înțepenește gâtul.

— Ar fi trebuit să aud?

— Avem și noi criticii noștri. Oameni care consideră că nivelul de abstracție pe care-l practicăm este cumva greșit sau imoral.

— Nu mă aflu aici ca să judec. Am venit să instalez un petic software.

Acum putea să distingă ceva: un firicel de lumină care cobora spre ea din bezna de deasupra. Când Orson Newkirk apăru complet în raza vizuală, Thalia văzu că se afla în interiorul unei casete paralelipipedice din sticlă, care se deplasa pe un fir abia vizibil. Caseta nu depășea în mărime o valiză.

Era un bust, gândi Thalia: un cap de om, jumătate din torsul superior și *nimic altceva.* Nimic, mai jos de coaste. Nici brațe, nici umeri. Doar capul și pieptul, cu baza torsului dispărând într-un dispozitiv inelar de susținere biotică. Un cadru capitonat se ridica înapoia lui, sprijinind torsul, gâtul și capul.

— Ei spun că nu suntem decât capete, urmă Newkirk guraliv. Nici că se poate greșeală mai mare! Oricine poate să mențină un cap în viață, dar fără mediul hormonal al restului corpului, nu capeți nimic nici pe departe asemănător cu textura bogată a conștiinței umane. Noi suntem creaturi ale chimiei, nu cablaje. De aceea păstrăm cât mai multe și în același timp renunțăm la tot ce nu ne trebuie. Să știi că eu mai am glande. Glandele reprezintă toată diferența. Glandele îl fac pe om.

— *Toate* glandele? întrebă Thalia, privind torsul retezat.

— Componentele pot fi deplasate și reorientate. Deschide-mă și vei găsi o utilizare foarte eficientă a spațiului.

Caseta se opri când capul lui Newkirk ajunse la același nivel cu cel al Thaliei.

— Nu înțeleg, rosti ea gândindu-se la spațiile pline de mucegai și ecouri pe care le străbătuse deja. De ce v-ați făcut asta? Nu pentru că n-ați mai fi avut spațiu locuibil…

— Nu-i vorba de spațiu, ci de resurse.

Newkirk îi zâmbi. Avea chipul unui tânăr deloc neatrăgător dacă ignorai restul. Ochii erau globuri albe, pe care nu exista decât punctul minuscul al unei pupile. Îi tremurau constant, cu mișcarea coordonată REM a cuiva aflat în somn profund.

— „Resurse”?

— Fondurile trebuie utilizate în modul cel mai eficient cu putință. În Sea-Tac trăiesc peste un milion de oameni. Dacă fiecare dintre ei ar avea cererea masă-energie a unui om adult, am cheltui atât de mult pentru a-i hrăni pe toți, încât nu ne-ar mai rămâne niciun bănuț pentru lățimea de bandă.

— „Lățimea de bandă”? repetă Thalia, vag conștientă încotro se îndrepta.

— Pentru abstracție, bineînțeles, spuse Newkirk, părând surprins că nu era evident.

— Dar nu există nicio abstracție. Ochelarii mei n-au arătat nimic.

— Asta pentru că te afli în afara nucleului participativ, care este puternic ecranat. Nu irosim nici măcar un watt pentru a

difuza abstracția acolo unde nu este necesară.

Ea îl întrerupse:

— Unde sunt cetățenii?

— Suntem toți chiar aici.

Lumini se aprinseră, coborând într-un talaz din punctul de fugă care părea să fie aproape infinit de sus. Thalia văzu nenumărate etaje de compartimente, fiecare conținând câte o casetă din sticlă identică celei în care se afla Newkirk. Pentru așa ceva n-ar fi fost loc în habitat, începu ea să gândească, apoi înțelese că privea în lungul uneia dintre spițele de legătură, tocmai până la butucul aflat în imponderabilitate.

— De ce v-ați făcut asta?

— Nu este întrebarea corectă. Ar trebui să întrebi de fapt: ce ar trebui să fac ca să mă alătur?

Ea surâse nervos.

— Nu, mulțumesc.

— Nu știi ce pierzi.

— Poate că nu. Știu însă că-mi place destul de mult să am un corp, să fiu în stare să umblu și să respir.

— Dar nu știi nimic despre abstracție. Dacă ai avut vreo experiență cu ea înainte să fi devenit prefect, trebuie să fie de-acum doar o amintire tot mai ștearsă. Ca o întrezărire a porților raiului printr-o spărtură din nori. Înainte ca norii să se închidă la loc.

— Am gustat abstracția – am avut implanturi înainte de a mă alătura Panopliei.

— Ai gustat-o, da. Însă numai în Sea-Tac ai cunoaște extazul euforic al imersiunii totale.

Thalia privi în spațiul deschis, la casetele înșiruite pe peretele opus, la parada nesfârșită de busturi umane.

— Ei sunt altundeva, nu-i așa? Mintal, vreau să spun. Mințile lor nu sunt defel în Sea-Tac.

— Care ar fi rostul? Oamenii mei sunt unicii cetățeni reali ai Inelului Sclipitor, singurii care-l locuiesc cu adevărat. Mințile lor sunt acum afară, răspândite în tot volumul de spațiu din preajma lui Yellowstone, un cor invizibil, care cântă corpul electric, îngeri în arhitectură.

— Au plătit un preț pentru asta.

— Toți ar fi dispuși să plătească un preț de zece ori mai mare.

— Cred că ar trebui să mă apuc cât mai repede de

actualizarea aceea, zise Thalia.

— Nucleul de scrutin se află pe fundul puțului. Urmează pasarela și te va duce la bază în două rotații.

Thalia făcu așa cum îi spusese Cetățeanul Newkirk. Când ajunse pe fundul puțului – Newkirk coborâse cu aceeași viteză și rămăsese plutind la doar un metru deasupra podelei –, femeia întinse mâna dreaptă și chemă șficbiciul, care îi sări în palmă, retrăgându-și filamentul cu un pocnet supersonic. Thalia îl asigură la centură.

— Îți voi spune ce trebuie să fac. Voi deschide o fereastră de acces de zece minute în arhitectura de operare internă a nucleului de scrutin. Atinse ușor cu palma cilindrul pe care-l adusese cu ea. După aceea voi implementa o actualizare minoră de software. Nu va trebui să dezactivez abstracția mai mult de câteva milisecunde.

Aruncă o privire către peretele de busturi.

— Nici nu-și vor da seama, așa-i?

— Câteva milisecunde? Cu totul improbabil. Oricum, stocarea temporară de software din implanturile lor va ascunde orice perturbări.

— Atunci n-am niciun motiv care să mă rețină.

Cilindrul Thaliei se deschise ca o trusă multifuncțională de scule, dezvăluind rackuri de instrumente specializate și dischete de date codificate colorat. Femeia luă primul dintre cele patru coduri de unică folosință și ridică plăcuța dreptunghiulară la nivelul ochilor. O apăsă cu degetul și privi textul care se derula peste suprafața ei.

— Sunt prefectul-adjunct de teren Thalia Ng. Confirmare prioritate de acces de securitate. Probitate Trei Saxifragă.

— Prioritate confirmată, răspunse dispozitivul dinaintea ei. Prefect-adjunct de teren Thalia Ng, dispui din clipa aceasta de șase sute de secunde de autorizare.

— Prezentare portul de intrare șaisprezece.

Nucleul de scrutin se afundă în podea ca un periscop ce se retrage și se roti în același timp în jurul axei. Apăru o fantă iluminată. Thalia extrase din cilindrul ei discheta care conținea actualizarea de software relevantă. O introduse în fantă și simți zvâcnetul liniștitor când pilonul o acceptă. Discheta dispăru în nucleul de scrutin, însoțită de o serie de uruituri și bufnete slabe.

— Discheta conține un fișier de date. Ce dorești să fac cu el, prefect-adjunct de teren Ng?

— Utilizează fișierul pentru a suprascrie conținutul segmentului de date executabil alfa alfa cinci unu șase. Se întoarse către Newkirk și șopti: Va dura numai o clipă. Este un fișier run-time, așa că nu va fi necesară recompilarea stivei principale de operare.

— Nu pot suprascrie conținutul segmentului de date executabil alfa alfa cinci unu șase, anunță nucleul.

Thalia simți o pișcătură de transpirație pe frunte.

— Clarificare.

— Operațiunea solicitată va introduce un conflict de stare terțiară în matricea de memorie virtuală, care adresează imaginea executabilă din segmentul kappa epsilon nouă nouă patru.

— Sunt probleme, prefectule? întrebă încetișor Newkirk.

Thalia își șterse fruntea.

— Nimic nerezolvabil. Arhitectura este puțintel mai dificilă decât mă așteptasem. S-ar putea să fie nevoie să întrerup abstracția pentru mai mult de câteva milisecunde.

— Ce înseamnă „mai mult”?

— Poate o zecime de secundă.

— Așa ceva nu va trece neobservat.

— Prefect-adjunct de teren Ng, dispui din clipa aceasta de patru sute optzeci de secunde de autorizare.

— Mulțumesc, spuse ea străduindu-se să nu pară alarmată. Evaluează, te rog, următoarele. Suspendare execuție run-time a tuturor imaginilor dintre segmentele alfa alfa și kappa epsilon, inclusiv, apoi executare suprascriere segmentul de date solicitată deja. Confirmă că operațiunea nu va implica o suspendare a accesului la abstracție mai lungă de o sută de milisecunde...

— Antemenționatul conflict de stare terțiară va fi rezolvat, dar va apărea un conflict de stare cuaternară.

Thalia blestemă în bărbie. De ce nu verificase arhitectura înainte să fi inițiat fereastra de acces de unică folosință? Ar fi putut afla tot ce avea nevoie fără să fi invocat privilegiile Panopliei.

— Evaluare inversată, rosti ea întrezărind brusc o cale. Ce va fi necesar pentru efectuarea unei instalări curate a noului

segment de date.

— Noul segment de date poate fi instalat, însă va necesita reconstituirea completă a tuturor imaginilor run-time din toate segmentele dintre alfa alfa și kappa epsilon, inclusiv.

— Statutul abstracției pe durata timpului de indisponibilitate?

— Abstracția va fi complet suspendată în timpul reconstituirii.

— Estimare timp de reconstituire? întrebă Thalia cu gâtul uscat.

— Trei sute patruzeci de secunde, plus-minus zece secunde, pentru un interval de încredere de nouăzeci și cinci la sută.

— Statutul timpului rămas din fereastra de acces.

— Prefect-adjunct de teren Ng, dispui din clipa aceasta de patru sute șase secunde de autorizare.

Femeia îl privi pe Newkirk, care o studia cu o expresie evident lipsită de amuzament, în măsura în care masca lui ca de ceară era capabilă de expresii.

— Ai auzit ce a spus mașina, rosti Thalia. Veți pierde abstracția pentru mai bine de cinci minute. Trebuie să încep reconstituirea în următorul minut, pentru a avea șansa s-o termin înainte de închiderea ferestrei mele.

— Și dacă nu se reconstituie în acest timp?

— Nucleul va reveni prestabilit la modul de siguranță. Pentru a-l debloca atunci va fi nevoie de un interval de acces mai mare de șase sute de secunde. Ținând seama de problemele curente din Panoplie, ați putea fi întrerupți câteva zile.

— Pierderea abstracției pentru cinci minute ne va costa mult.

— Regret că nu există altă posibilitate, dar trebuie neapărat să încep reconstituirea aceea.

— Atunci fă ce trebuie.

— Dorești să-i avertizez pe cetățeni? întrebă Thalia.

— Nu i-ar ajuta. Nu m-ar ajuta de fapt nici pe mine. Glasul lui Newkirk deveni rece. Începe, prefectule. Termină ce ai de făcut.

Thalia încuviință și-i ceru nucleului de scrutin să înceapă reconstituirea.

— Abstracția va fi întreruptă peste zece secunde, o informă pilonul. Reluarea preconizată peste trei sute patruzeci de secunde.

— Durata rămasă din fereastră.

— Fereastra de acces se va închide peste trei sute patruzeci și patru de secunde.

— Îți plac situațiile la limită, comentă Newkirk.

Thalia dădu să răspundă, totuși chiar în clipa când deschise gura își dădu seama că n-ar fi avut rost. Fața bărbatului încremenise într-o rigiditate de mască, iar ochii nu-i mai tremurau în orbite. Părea mort; mai degrabă devenise bustul mort din piatră cu care semănase tot timpul.

Thalia înțelese că toți aveau să fie așa. Toți cei un milion două sute șaptezeci și patru de mii șase sute optsprezece oameni din Caruselul Noul Seattle-Tacoma aveau să fie acum într-un limbo, retezați de tărâmul realității abstracte care însemna pentru ei întreaga lume semnificativă. Uitându-se la Newkirk, ea știa că în interiorul țestei sale nu funcționa niciun fel de conștiință. Dacă se putea spune că mintea lui ar fi existat, atunci se găsea cu totul altundeva, bătând la o ușă care avea să rămână ferm închisă încă cinci minute.

Thalia era complet singură într-o incintă care conținea mai bine de un milion de oameni.

— Actualizare, ceru ea.

— Reconstituirea se desfășoară conform programului. Timp estimat de reluare a abstracției două sute nouăzeci de secunde.

Thalia încleștă pumnii. Aveau să fie cele mai lungi trei minute din viața ei.

* * *

— Îmi cer scuze că te deranjez din nou, zise Dreyfus când copia de nivel-beta a Delphinei Ruskin-Sartorious își reluă existența în incinta de anchetare, dar ai fi de acord să-mi mai răspunzi la câteva întrebări?

— Sunt la dispoziția ta, așa cum ai subliniat deja în mod apăsat.

Dreyfus surâse scurt.

— Haide să nu înrăutățim lucrurile mai mult decât este necesar. Poate că nu suntem de acord cu privire la sanctitatea simulării de nivel-beta, însă amândoi suntem de acord că s-a comis un genocid. Am nevoie de ajutorul tău ca să ajung la capătul firului.

Ea își ținea brațele încrucișate în față, cu brățările din argint atârnându-i de pe încheieturi.

— Ceea ce, presupun, ne va readuce la problema artei mele controversate.

— Ceva a înfuriat îndeajuns de mult pe cineva, urmă Dreyfus,

pentru a vă distruge habitatul. Este posibil ca arta ta să fi fost un factor.

— Revenim la gelozie.

— M-am întrebat dacă nu poate fi vorba despre mai mult decât atât. Când l-ai ales ca subiect pe Philip Lascaille, este posibil să fi pătruns într-o zonă sensibilă din punct de vedere politic.

— Nu sunt sigură că-nțeleg ce vrei să spui.

— Nu mă înțelege greșit, dar ți-am examinat trecutul artistic și până recent ai avut un profil mai degrabă discret. Pentru ca apoi, în mod brusc – nu voi spune că ai devenit o celebritate peste noapte, totuși... —, arta ta a devenit subiect de discuție, iar lucrările au început să ți se vândă pe sume interesante.

— Așa se-ntâmplă. De aceea continuăm să ne străduim.

— Se pare că operele tale au atras atenția cam de când te-ai apucat de lucru la seria Lascaille.

Delphine strânse din umeri, fără a trăda nimic.

— Am lucrat la multe serii tematice, iar aceasta este pur și simplu cea mai recentă.

— Dar și cea care i-a determinat pe oameni să-ți privească arta. Dintr-un motiv sau altul, *ceva* s-a întâmplat. De ce l-ai ales ca subiect pe Lascaille?

— Nu sunt sigură unde vrei să ajungi cu întrebările acestea, prefectule. Lascaille și tot ce i s-a întâmplat fac parte din istoria noastră comună. Există deja un milion de lucrări de artă inspirate de incursiunea lui în Linţoliu. Să fie o mare surpriză faptul că am încorporat în lucrările mele un personaj familiar și tragic?

Dreyfus adoptă o expresie nesigură.

— De atunci a trecut totuși *foarte* mult timp, Delphine. Este vorba despre epoca Celor Optzeci. Rănile acelea s-au vindecat de ani buni.

— Asta nu-nseamnă că tema nu mai are rezonanță, contracară ea.

— Nu neg, dar te-ai gândit că este posibil să fi zgândărit un subiect care era mai bine să fi rămas neatins?

— Te referi la Lascaille?

— De ce nu? Individul a revenit nebun din Linţoliu. Abia dacă se putea hrăni singur. Se spune că s-ar fi sinucis prin înecare în Institutul Sylveste pentru Studiul Linţolierilor, ceea ce a

nemulțumit serios unele organizații interesate de Lințolieri. Ele doreau de mult să pună mâna pe Lascaille, pentru a-i putea pătrunde în minte și a vedea ce naiba i se întâmplase. După care s-a zvonit că se înecase într-un bazin ornamental pentru peștișori.

— În mod clar avea tendințe sinucigașe. Sugerezi că l-ar fi omorât cineva?

— Sugerez doar că moartea lui n-a proiectat o lumină favorabilă asupra Casei Sylveste.

— Prin urmare, tu spui că – dă-mi voie să repet – cineva m-ar fi omorât pe mine și familia mea, ca să nu mai amintesc de întregul nostru habitat, pentru că am avut temeritatea de a mă referi la Philip Lascaille în arta mea?

— Este o ipoteză. Dacă cineva asociat cu familia Sylveste ți-a perceput arta ca pe o critică mascată a acțiunilor acesteia, s-ar putea într-adevăr să se fi gândit la represalii.

— De ce nu m-a omorât atunci doar pe mine dacă l-am enervat atât de rău?

— Nu știu, recunoscu Dreyfus. Mi-ar fi însă de real folos dacă aș ști că n-ai intenționat ca operele de artă să pună familia Sylveste într-o lumină neplăcută.

— Ar fi fost o crimă dacă aș fi făcut-o?

— Nu, dar dacă intenționaseși ca lucrările tale să provoace un răspuns, n-ar fi surprinzător că l-ai primit.

— Nu pot specula asupra motivelor Casei Sylveste.

— Dar îmi poți spune de ce l-ai ales pe Lascaille.

Ea îl privi nimicitor, de parcă abia acum îi înțelesese adevărata valoare.

— Crezi că-i așa ușor? Crezi că-mi pot articula motivele pentru alegerea unui subiect, ca și cum n-ar fi nimic mai complicat sau implicat decât alegerea culorii unui scaun?

— Nu spun…

— Nu deții aproape deloc înțelegerea procesului artistic, prefectule. Păcat, te compătimesc pentru termenii monotoni, mecaniciști, în care vezi lumea! În ce univers strivitor, înregimentat, predictabil fără suflet locuiești! Arta – de fapt, orice care nu poate fi descris în termeni strict procedurali – îți este complet străină, nu-i așa?

— Mi-am cunoscut soția, rosti încetișor Dreyfus.

— Poftim?

— Ea a fost artistă.

Delphine îl privi câteva momente lungi și expresia feței i se îmblânzi.

— Ce i s-a întâmplat?

— A murit.

— Îmi pare rău, spuse Delphine și bărbatul auzi regret autentic în glasul ei. Cuvintele mele anterioare… au fost crude și cu totul inutile.

— Ai avut totuși dreptate. Nu am o latură artistică. În același timp însă am petrecut destul timp alături de soția mea ca să înțeleg ceva despre procesul de creație.

— Vrei să-mi spui ce i s-a întâmplat?

Dreyfus îi aruncă un surâs tăios.

— Cred că expresia este *quid pro quo,* nu?

— Pentru mine nu-i necesar să aflu ceva despre soția ta, însă pentru tine este necesar să afli ceva despre arta mea.

— Ești totuși curioasă… îmi dau seama.

Ea expiră pe nas, privindu-l fix.

— Spune-mi ce fel de artistă a fost?

— Valery n-a fost excepțional de talentată. A descoperit asta destul de repede, pentru ca să nu-i provoace prea multă durere și dezamăgire când a cunoscut genii adevărate. A dorit totuși să găsească o cale pentru a face din artă vocația ei.

— Și?

— A reușit. A devenit interesată de arta creată de inteligențele artificiale. Misiunea ei a fost de a dovedi că arta respectivă era la fel de validă ca arta pur umană, că nu exista o scânteie esențială de creativitate care să necesite inputul unei minți organice.

— Asta-i liniștitor, ținând seama de faptul că eu însămi nu mai sunt o inteligență organică.

— Valery ar fi insistat ca arta ta să fie privită cu aceeași seriozitate acum, ca și în timpul vieții tale. Pe ea n-o interesa însă ce puteau produce simulările de nivel-beta, ci arta creată de inteligențele care nu aveau antecedente umane. Așa a ajuns în ISGA.

— Acronimul mi se pare cunoscut.

— Institutul Sylveste pentru Gândire Artificială.

— Din nou familia aceea.

— Da, are tendința să apară peste tot.

— Și ce a dorit ea de la soția ta, prefect Dreyfus?

— În ISGA construiau inteligențe artificiale experimentale, bazate pe o mulțime de arhitecturi neurale diferite. Valery a fost repartizată în Laboratorul pentru Studii Cognitive, unde avea rolul de a evalua potențialul creativ al acestor minți noi, în scopul creării unei generații de inteligențe de nivel-gama care să aibă capacitatea de a rezolva probleme prin salturi intuitive, nu prin analiză secvențială. În esență doreau să creeze niveluri-gama care să fie capabile nu doar să absolve testele Turing standard, ci să aibă și potențial pentru gândire intuitivă.

Dreyfus își atinse buza superioară cu un deget și continuă:

— Valery a încercat să le convingă pe inteligențele acelea artificiale să creeze artă și, într-un grad mai mare sau mai mic, a obținut de obicei ceva de la ele. Dar erau mai degrabă ca niște copii care întind vopsele cu degetele, decât exprimare creativă autentică. Valery a început să-și piardă speranța de a găsi ceva cu impuls artistic. Apoi i-a fost prezentată o mașină nouă.

— Stai puțin, zise Delphine desfăcându-și brațele. Știam că auzisem de ISGA. Nu acolo s-a petrecut cazul Ceasornicarul?

Dreyfus încuviință din cap.

— Aceea a fost mașina despre care începusem să vorbesc. Originea nu-i era clară; în interiorul ISGA existau secretomanie și rivalități interdepartamentale, ca în orice organizație de natura respectivă. Un singur lucru a fost clar: cineva crease o minte artificială complet diferită de tot ce existase până atunci. Nu doar un creier într-o cuvă, ci o entitate robotică autonomă cu capacitatea de a se deplasa și interacționa cu mediul. Până când a ajuns soția mea s-o vadă, crea deja obiecte. Jucării… Puzzle-uri… Mici ornamente și *objets d’art…* Ceasuri și casete muzicale… În scurtă vreme a început să creeze mai mult ceasuri decât orice altceva.

— La momentul acela știai despre ea?

— Doar din spusele lui Valery. Mi-am exprimat îngrijorarea. Abilitatea Ceasornicarului de a-și manipula ambientul și a-și modifica propria structură sugera un robot cu tehnologie de replicare avansată, de genul celor care trebuie monitorizați de Panoplie.

— Și Valery ce a spus?

— Mi-a zis să nu-mi fac griji. Din punctul ei de vedere, Ceasornicarul nu era mai periculos decât un copil care tânjea

după dragoste. I-am replicat că speram ca el să nu facă o criză de isterie.

— Ai perceput posibilitățile.

— Nimeni nu știa de unde apăruse sau cine era responsabil pentru crearea lui.

— Ai avut dreptate să fii îngrijorat.

— Într-o bună zi a făcut ceva rău. Ceasul numărul două sute paisprezece nu părea cu nimic diferit de cele care-l precedaseră. Nu l-a găsit Valery, ci altă cercetătoare din ISGA: Krafft. La ora 12:58, ea a luat ceasul, pentru a-l duce la analize. Se îndrepta într-acolo, când ceasul a bătut ora 13. Un cârlig acționat de un arc a țâșnit din cadran și a pătruns în pieptul lui Krafft. I-a străpuns coastele și i s-a înfipt în inimă. A murit pe loc.

Delphine se înfioră.

— Atunci a început…

— Am pierdut contactul cu ISGA la ora 13:26, la nici jumătate de oră după descoperirea ceasului numărul două sute paisprezece. Ultimul mesaj clar a fost că o creatură scăpase în libertate și ucidea sau mutila oameni, oriunde i-ar fi întâlnit. Dar în tot acel interval și-a găsit timp să se oprească și să construiască ceasuri. Absorbea materialele în corpul lui pâlpâitor și în câteva secunde scotea ceasuri ticăitoare.

— Trebuie totuși să întreb ce s-a întâmplat cu soția ta? A ucis-o Ceasornicarul?

— Nu, spuse Dreyfus. N-a murit în felul acela. O știu pentru că o echipă de prefecți a intrat în ISGA la o oră după începutul crizei și a stabilit contactul cu un grup de cercetători care se ascunsese într-o secțiune diferită a unității. Au izbutit să-l restricționeze pe Ceasornicar înapoia unor bariere de decompresie de urgență, izolându-l într-o zonă a habitatului. Soția mea s-a numărat printre supraviețuitori, dar prefecții n-au putut nici să ajungă la ei, nici să le asigure evacuarea, ci s-au concentrat asupra neutralizării Ceasornicarului și colectării artefactelor lui pentru studiere ulterioară. Jane Aumonier a fost singurul prefect care a ieșit viu. De asemenea, a fost singura care a supraviețuit unei întâlniri directe cu entitatea.

— Jane Aumonier?

— Șeful meu: prefectul-suprem. Era încă vie când am ajuns la ea, dar Ceasornicarul îi atașase ceva la ceafă și-i spusese că dispozitivul o va ucide dacă cineva încerca să-l îndepărteze. Iar

asta n-a fost totul. Prefecții dispuneau de șaizeci de minute pentru a o aduce pe Jane în Panoplie și a o închide într-o sferă aflată în imponderabilitate. După expirarea celor șaizeci de minute, dispozitivul avea s-o execute dacă oricine – și aproape orice – s-ar fi apropiat de ea la mai puțin de șapte metri și jumătate.

— Oribil!

— Încă n-am terminat. Scarabeul – așa am botezat dispozitivul – nu-i permite să doarmă. Nu pentru că ar ține-o trează în mod artificial – ba chiar trupul Janei țipă după somn –, dar o va ucide dacă detectează lipsa de cunoștință. De unsprezece ani, medicamentația o ține pe Jane în stare de permanentă conștiință.

— Trebuie să puteți face totuși ceva pentru ea. Toate resursele Panopliei, ale Inelului Sclipitor…

— Sunt ca și inexistente față de ingeniozitatea Ceasornicarului. Ceea ce nu înseamnă că nu există oameni capabili care-și petrec toate minutele vieții lor încercând să găsească o cale pentru a o scăpa pe Jane de chinul ei. Dreyfus ridică pragmatic din umeri. Într-un fel sau altul o vom scăpa de scarabeu, dar înainte de a încerca orice va trebui să fim absolut siguri de succes. Scarabeul nu ne va oferi două șanse.

— Îmi pare rău de șeful tău. Nu mi-ai spus totuși ce s-a întâmplat cu Valery. Era așadar izolată de Ceasornicar…

— După ce am scos-o pe Jane, am știut că nu avea rost să trimitem mai mulți prefecți. Ar fi fost uciși sau mai rău. Iar Ceasornicarul începuse să ne demoleze baricadele. Era doar o chestiune de timp până s-ar fi putut mișca liber prin ISGA și, ținând seama de viteza și inteligența sa, ar fi putut trece de acolo în alt habitat, cu milioane de cetățeni.

— Nu puteați risca asta.

— Albert Dusollier – prefectul-suprem de atunci – a decis să torpileze ISGA cu nucleare. Era unicul mod prin care se putea asigura că Ceasornicarul nu va scăpa.

Delphine încuviință încetișor.

— Îmi amintesc că l-au distrus. Nu știusem că înăuntru mai erau oameni.

— N-am tăinuit niciodată adevărul, dar majoritatea reportajelor nu s-au ocupat de prețul acțiunii, ci doar de ceea ce fusese împiedicat.

— Ai fost acolo când s-a întâmplat?

El clătină din cap în mod reflex.

— Nu. Când a început criza mă aflam exact în partea opusă a Inelului Sclipitor. Am pornit într-acolo cât am putut de repede, sperând să existe o cale prin care să-i trimit un mesaj lui Valery. N-am ajuns însă la timp. Am văzut flashul când au distrus ISGA.

— Trebuie să-ți fi fost foarte greu.

— Cel puțin Ceasornicarul n-a avut timp să ajungă la Valery.

— Îmi pare rău de soția ta, prefectule. Mi-ar fi plăcut s-o cunosc. S-ar părea că noi două am fi găsit multe subiecte despre care să discutăm.

— Sunt sigur în privința asta.

După câteva clipe, Delphine spuse:

— Acum îmi amintesc și numele Dusollier. După criză s-a întâmplat ceva cu el, nu-i așa?

— După trei zile a fost găsit mort în apartamentul lui. Folosise asupra lui un șficbici, pus pe modul sabie.

— N-ar fi putut trăi împăcat cu consecințele ordinului pe care-l dăduse?

— Așa se pare.

— Sunt sigură însă că n-avusese alternativă. În primul rând, trebuise să ceară votul cetățenilor pentru utilizarea nuclearelor. Era susținut de acordul lor.

— În mod evident, n-a fost îndeajuns pentru el.

— N-a existat nicio explicație, niciun bilet de sinucidere?

Dreyfus ezită. Existase un bilet. El însuși îl citise, utilizând privilegiul Furnicar.

Noi am comis o greșeală. N-ar fi trebuit. Îmi pare rău pentru ce le-am făcut oamenilor acelora. Dumnezeu să-i ajute pe toți.

— N-a existat niciun bilet, rosti el cu glas tare.

N-a existat niciun bilet, tot așa cum n-a existat niciun interval anormal de șase ore între recuperarea Janei și distrugerea ISGA-ului. N-a existat niciun decalaj, tot așa cum n-a existat nicio conexiune inexplicabilă cu *Atalanta,* nava spațială care fusese deplasată de pe orbita sa anterioară pe o poziție foarte apropiată de ISGA, exact în timpul crizei.

N-a existat niciun mister. Totul era justificat.

— Tot nu înțeleg de ce s-a sinucis, spuse Delphine.

Dreyfus strânse din umeri.

— Nu s-a putut ierta pentru ceea ce făcuse.

— Chiar dacă era în mod clar unica acțiune adecvată?

— Chiar dacă.

Delphine păru să reflecteze asupra cuvintelor bărbatului înainte de a vorbi iarăși.

— A existat vreo copie de nivel-beta a soției tale?

— Nu, spuse Dreyfus.

— De ce?

— Valery nu credea în ele. Refuza să accepte că o simulare de nivel-beta ar putea fi altceva decât un înveliș umblător și vorbitor. Poate că ar fi arătat și ar fi sunat ca ea, poate că i-ar fi imitat răspunsurile cu un grad ridicat de acuratețe, dar n-ar fi fost ea pe dinăuntru. N-ar fi avut o viață interioară.

— Și tu crezi același lucru, fiindcă așa credea soția ta.

Dreyfus desfăcu palmele într-un gest de predare.

— Îmi pare rău. Asta-i situația.

— Soția ta s-a gândit vreodată la o simulare de nivel-alfa?

— N-ar fi avut nicio obiecție filosofică față de așa ceva, totuși amândoi am crescut în umbra Celor Optzeci. Știu desigur că metodele s-au îmbunătățit de atunci, dar continuă să existe riscuri și nesiguranțe.

— Acum înțeleg de ce ai o problemă cu cei ca mine. Delphine atenuă asprimea remarcii cu un surâs de simpatie. Și nu sunt mânioasă. Ai pierdut o persoană dragă. Dacă aș recunoaște că revendic conștiința de sine, ar însemna să repudiez convingerile lui Valery.

Dreyfus schiță un gest de autodezaprobare.

— Crede-mă, nu sunt chiar atât de complicat.

— Ești însă om. Nu-i o crimă, prefectule. Îmi pare rău că te-am judecat greșit.

— Nu aveai de unde să știi.

Delphine inspiră adânc, ca și cum s-ar fi pregătit să se afunde sub apă.

— Am făcut o făgăduială. Mi-ai destăinuit ceva personal și acum vrei să-mi afli motivele pentru care am lucrat seria Lascaille. Voi încerca să-ți explic cât pot de bine, dar cred că vei fi dezamăgit. N-a fost vorba de nicio iluminare orbitoare, ci pur și simplu m-am trezit într-o dimineață și mi-am dat seama că trebuie să mă dedic subiectului aceluia.

— Totuși, *ceva* s-a întâmplat.

— Am simțit pur și simplu cum creștea în mine, cum se

acumula aidoma unei presiuni care încerca să-și caute o supapă de evadare. Era ca o mâncărime pe care n-o puteam scărpina până nu relatam versiunea lui Philip asupra evenimentelor.

— Cât de familiarizată erai cu tot cazul?

Delphine păru nesigură, ca și când ar fi fost o întrebare pe care nu și-o pusese de fapt niciodată.

— Cred că la fel de familiarizată ca oricare altul. Auzisem despre Lascaille, știam câte ceva din cele ce se petrecuseră…

— A existat totuși un moment clar definit când ți-ai dat seama că trebuie să abordezi subiectul? Ai văzut o referire la el… ai auzit ceva despre familia Sylveste ori despre Linţolii?

— Nu, nimic de felul ăsta.

Tăcu și ceva îi licări în ochi.

— A fost însă o zi *anume.* Lucram în habitat și tăiam rocă în atelierul vidat. Purtam costum, bineînțeles – căldura degajată de arzătoarele cu plasmă m-ar fi ucis chiar dacă ar fi existat aer respirabil. Îi direcționam pe servitorii tăietori la o compoziție lipsită de orice legătură cu Lascaille. Imaginează-ți un dirijor care stă înaintea unei orchestre. După aceea gândește-te la muzicanții care dau formă rocii solide, utilizând foc de plasmă și instrumente tăietoare la scară atomică, în loc să cânte la instrumente muzicale tradiționale. Așa mă simțeam: trebuia doar să-mi imaginez o formă sau o textură și implanturile mele conduceau mașinăriile să-mi asculte dorințele. Devenise un proces aproape subconștient: visarea rocii în artă.

— Și apoi?

— M-am îndepărtat puțin de piesa la care lucram și mi-am dat seama că o purtam într-o direcție pe care n-o intenționasem. Chipul n-ar fi trebuit să aparțină cuiva anume, însă îmi reamintea de cineva. După ce am stabilit conexiunea respectivă, am știut că subconștientul mă împingea către Philip Lascaille.

— Dincolo de asta însă, nu-ți poți explica de ce te-ai concentrat asupra lui?

Delphine îl privi cu o expresie plină de regret.

— Aș dori să pot explica totul în mod rațional, dar, așa cum sunt sigură că soția ta ar fi fost de acord, arta nu funcționează așa. În unele zile recurgem pur și simplu la ceva inexplicabil.

— Îți apreciez onestitatea.

— Asta îți invalidează ipoteza că s-ar fi putut simți cineva

ofensat de arta mea?

— Nu neapărat. Ai fi putut stârni ceva fără să fi avut intenție. Recunosc totuși că este dificil să înțeleg cum o simplă referire la Philip Lascaille ar fi fost îndeajuns pentru a împinge la genocid. Dreyfus se îndreptă, fiindcă simțea că înțepenise de spate. Cu toate acestea, crima s-a petrecut. Cred că deocamdată am destule informații pe baza cărora să operez. Mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat.

— Ce intenționezi în continuare?

— Una dintre adjunctele mele – ai cunoscut-o – a pornit pe urma apelului către habitatul vostru. Când voi avea un rezultat din partea ei, voi urmări firul respectiv.

— Sunt curioasă să aflu finalul.

— Voi avea grijă să-l afli.

— Prefectule, înainte de a mă deconecta iarăși, poți să dai curs solicitării mele anterioare? Aș vrea să pot sta de vorbă cu Vernon.

— Nu pot să risc contaminarea reciprocă.

— Niciunul dintre noi nu are nimic de ascuns față de tine. Ți-am spus tot ce știu.

— Regret, dar pur și simplu nu-mi pot asuma riscul.

— Prefectule, trebuie să-nțelegi ceva despre noi. Când mă deconectezi, eu nu am niciun fel de existență.

— Asta pentru că simularea ta nu trece prin nicio schimbare de stare între două episoade consecutive de invocare.

— Știu – când mă reconectezi, nu-mi amintesc nimic, decât întâlnirea noastră anterioară. Îți pot spune însă ceva: eu tot simt ca și cum aș fi fost altundeva.

Îi fixă ochii cu o privire sfredelitoare, neacceptând ca bărbatul să se ferească.

— Și oriunde ar fi locul acela, este rece și singuratic.

* * *

Când își reactivă brățara, îl aștepta un mesaj de la Thalia. O apelă.

— Văd că ești pe drum. Cum merge treaba?

Răspunsul ei sosi aproape fără decalaj temporal.

— Destul de bine, sir. Am terminat prima instalare.

— Totul a decurs fără probleme?

— Vreo două poticneli, dar acum rulează la parametri normali.

— Cu alte cuvinte, o breșă astupată și au mai rămas trei. Văd că ai luat-o înaintea graficului.

— Cu toată sinceritatea, sir, nu mă aștept ca vreuna dintre actualizările acestea să aibă nevoie de tot timpul pe care l-am alocat pentru ele. M-am gândit însă că este mai bine să mă asigur decât să-mi pară rău.

— Ai gândit foarte înțelept.

După o pauză, Thalia spuse:

— Bănuiesc că vă întrebați despre analiza rețelei, sir?

— Nu ai înregistrat cine știe ce progrese, așa-i? întrebă el pe un ton plin de speranță.

— Instantaneele pe care le-ați trimis mi-au fost suficiente. S-ar putea chiar să am o pistă pentru dumneavoastră. Presupunând că momentul declarat al sosirii apelului la Bula Ruskin-Sartorious a fost corect într-o marjă de eroare de douăzeci de minute, nu văd decât un singur candidat probabil pentru routerul de rețea care să fi direcționat traficul de date respectiv.

— Și care ar fi?

— Probabil că nu este un loc de care să fi auzit, sir. Un simplu router de rețea autonom, numit Vanguard 6. Practic nu-i decât un bolovan care orbitează prin Inelul Sclipitor, având încorporată o stație de retransmitere automată a semnalului.

Bărbatul își notă mental denumirea.

— Crezi că routerul acela ar fi păstrat înregistrările traficului pe care l-a direcționat?

— Suficient pentru a vă spune locul de origine al mesajului, sir. Chiar dacă locul respectiv de origine se va dovedi alt router, tot ar trebui să-i puteți lua din nou urma până ajungeți la expeditorul inițial. Ar fi neobișnuit ca un mesaj să treacă prin mai mult de două-trei relee intermediare.

— Sparver ar trebui să poată rezolva chestiunile tehnice. Accesul nu este posibil de la distanță, nu?

— Nu, sir. Cineva trebuie să fie prezent fizic. Aveți însă dreptate – Sparver va ști exact ce trebuie făcut.

— Sunt convins, încuviință Dreyfus.

Fără alt cuvânt de încheiere întrerupse legătura și se pregăti să-l trezească pe celălalt adjunct al său.

CAPITOLUL 10

Nu păreau defel oameni, ci mai degrabă formațiuni de coral roz, ramificate și luminoase, vaste, dendritice și misterios compartimentate. Vreme de multe secunde, Gaffney privi cu fascinație, hipnotizat, configurațiile tridimensionale, uluit de ceea ce vedea. Cam așa ar fi arătat sufletele oamenilor dacă ar fi putut fi înghețate și capturate în lumină. Acum, deoarece indivizii în carne și oase erau morți și niciunul dintre cei trei nu se supusese unei scanări de nivel-alfa, aceste niveluri-beta reprezentau ultima legătură cu Vernon Tregent, Anthony Theobald și Delphine Ruskin-Sartorious.

Poate că Panoplia nu considera nivelurile-beta ca fiind altceva decât informații criminalistice, similare fotografiilor sau petelor de sânge, dar Gaffney avea o minte mai deschisă. El nu susținea opinia ortodoxă potrivit căreia doar simulărilor de nivel-alfa ar fi trebuit să li se acorde drepturi umane complete. Unicul lucru care conta era efectul exterior, nu ceea ce se derula înapoia măștii. De aceea nu-l îngrijora în mod excesiv faptul că nu știa exact ce anume era Aurora. Putea să fie, așadar, o mașină, nu o persoană vie. Și ce dacă? Importantă era numai compasiunea ei, preocuparea evidentă pentru bunăstarea celor o sută de milioane de suflete de pe orbita lui Yellowstone.

Bineînțeles, Gaffney avusese propriile lui îndoieli la început.

Ea îl abordase cu cinci ani în urmă, la patru ani după ce fusese promovat la șefia diviziei de Securitate Internă a Panopliei. Până atunci fusese timp de mulți ani prefect-senior, iar anterior fusese un prefect de teren remarcabil. Își dedicase viața Panopliei și nu ceruse nimic în schimb, decât asigurarea că și colegilor săi le păsa la fel de mult despre îndatoririle lor. Gaffney își dedicase propria identitate ideii de datorie, ferindu-se de căsătorie și relații sociale, în schimbul cărora preferase o viață de autocontrol disciplinar. El trăia și respira idealurile Panopliei, viața marțială a unui prefect de carieră. Nu numai că accepta sacrificiile profesiunii sale, ci le saluta cu încântare.

Apoi se petrecuse însă ceva care-l determinase să pună sub semnul întrebării valoarea Panopliei și, implicit, propria lui calificare ca ființă umană. Fusese trimis să investigheze posibile anomalii electorale în habitatul Iad-5, un loc straniu, construit pe o emisferă perfectă de rocă, ce părea obținută prin retezarea în două a unui asteroid rotund. Structuri etanșe la aer se ridicau

atât de pe fața plată, cât și de pe polul emisferei: zgârie-nori strâns alăturați, învăluiți de pasaje spiralate presurizate. Cândva Iad-5 fusese un paradis al jocurilor de noroc, înainte ca moda pentru asemenea locuri să fi pălit. După aceea, cunoscuse câteva modele sociale, fiecare mai puțin remunerativ decât cel anterior, înainte de a se stabili la cel văzut de Gaffney în timpul vizitei sale. La numai câteva luni de la asumarea noii sale identități, Iad-5 devenise un succes orbitor și alte habitate plăteau sume grase pentru a avea acces la noul lui export lucrativ.

Exportul acela era suferința umană.

O dată pe lună era selectat aleatoriu unul dintre cei mai bogați cetățeni ai habitatului. Nefericitul era torturat și chinurile i se prelungeau prin intervenții medicale până ce, finalmente, sucomba. Banii curgeau în seifurile lui Iad-5 în urma vânzării drepturilor de vizionare și a faptului că cetățenii din alte habitate puteau sponsoriza un anume fel de tortură, adesea după licitații ce escaladau rapid.

Sistemul îl îngrețoșase pe Gaffney până în măduva oaselor. În călătoriile lui prin Inelul Sclipitor văzuse multe extreme ale societății umane, dar nimic comparabil cu depravările din Iad-5. O imagine a uneia dintre victimele torturate îl dezechilibrase. Simțise convingerea profundă că Iad-5 era pur și simplu *rău,* o abominație socială care trebuia corectată, dacă nu ștearsă din existență.

Însă Panoplia – și prin urmare Gaffney însuși – nu putea face nimic pentru a-l limita. Panoplia se ocupa doar de problemele de securitate și de drepturile electorale din Inelul Sclipitor ca un tot. Activitățile din interiorul tuturor habitatelor – cu condiția să nu contravină moratoriilor tehnologice sau de armament, ori să nege dreptul de liber vot al cetățenilor – se situau în afara jurisdicției Panopliei și țineau strict de jandarmeria locală.

Iar potrivit acelor criterii, Iad-5 nu făcuse niciun rău.

Gaffney constatase că era incapabil să accepte situația respectivă. Fenomenul statelor torționare și refuzul colectiv al cetățenilor de a le pune capăt arătau că oamenilor nu li se putea acorda libertatea absolută. În același timp, nici Panopliei nu i se putea acorda autorizația de a interveni când un cancer moral începea să se răspândească prin Inelul Sclipitor.

Gaffney înțelesese atunci că trebuia făcut ceva. Habitatele

căpătaseră prea multă putere. Pentru propria lor siguranță trebuia reinstalat guvernul centralizat. Bineînțeles cetățenii n-aveau să voteze niciodată așa ceva; până și statele moderate se temeau să cedeze prea multă autoritate unei organizații ca Panoplia. Însă cerințele trebuia satisfăcute indiferent cât de necooperantă ar fi fost populația. Niște copii se jucau cu arme foarte tăioase și era de mirare că nu se vărsase deja mai mult sânge.

Gaffney începuse să-și exprime gândurile în jurnalul lui personal. Era o modalitate prin care să-și clarifice și să-și organizeze preceptele. El înțelegea că Panoplia trebuia să se schimbe, pentru ca oamenii să nu fie abandonați naturii lor celei mai josnice. Era conștient de faptul că ideile lui erau eretice, opunându-se la tot ceea ce simbolizase numele Sandrei Voy în ultimii două sute de ani. Istoria nu era totuși clădită de indivizi rezonabili sau precauți. Sandra Voy însăși nu fusese nici pe departe precaută sau rezonabilă.

Aurora i se revelase la scurt timp după aceea.

— Sheridan, tu ești un om bun. În același timp însă te simți stresat, de parcă cei din jurul tău și-au uitat adevăratele responsabilități.

Gaffney clipise înaintea apariției bruște a chipului pe propriul lui display privat de securitate.

— Cine ești tu?

— O partizană a opiniilor tale. O prietenă, dacă vrei.

Bărbatul se afla în Panoplie. Dacă Aurora ajunsese la el, atunci trebuia să fie de asemenea în interiorul Panopliei. Știuse însă chiar atunci că lucrurile nu stăteau așa și că Aurora deținea puteri de infiltrare și camuflare care luau în derâdere pereții și ușile, deopotrivă reale și virtuale. Dacă era un nivel-beta sau gama, era mai inteligent și mai agil decât majoritatea.

— Ești om?

Întrebarea o amuzase în mod clar.

— Contează cu adevărat ce sunt eu, atâta timp cât împărtășim aceleași idealuri?

— Idealurile mele sunt numai treaba mea.

— De acum nu mai sunt așa. Ți-am citit frământările și ți-am împărtășit teoriile. Aurora încuviințase din cap, ca răspuns la întrebarea pe care el abia începuse s-o schițeze. Da, ți-am citit jurnalul intim. Nu fi șocat, Sheridan. Nu-i nimic rușinos în opiniile

tale. Dimpotrivă. Eu le-am considerat curajoase. Ești o ființă dintre cele mai rare: un om cu înțelepciunea de a vedea dincolo de propria lui epocă.

— Sunt prefect și datoria mea este să mă gândesc la viitor.

— În privința aceasta unii oameni sunt totuși mai pricepuți decât alții. Tu ești un profet, Sheridan, foarte asemănător mie. Atâta doar că noi doi utilizăm metode diferite. Instinctele de polițist îți spun că Iad-5 este un simptom, un diagnostic al unei patologii amenințătoare care ar putea copleși până și resursele Panopliei. Eu văd viitorul printr-o lentilă diferită, dar percep aceleași tipare periculoase, aceleași indicații subtile ale apropierii crizei uriașe.

— Ce vezi tu?

— Sfârșitul total, Sheridan. Exceptând cazul în care oameni curajoși întreprind imediat acțiunile cuvenite pentru a evita catastrofa aceea.

Îl măsură cu privirea, aidoma unei profesoare care evaluează un elev strălucit, dar capricios, înainte de a urma:

— Cuvintele din jurnalul tău arată că ești îngrijorat, totuși doar îngrijorarea nu-i suficientă. Cuvintele trebuie să devină fapte.

— Fac ce pot. Când ideile îmi vor fi finalizate, îi pot aborda pe ceilalți prefecți-seniori...

— Pentru ca să te dea afară din organizație?

— Dacă m-aș putea exprima corespunzător...

— Nu va conta câtuși de puțin. Tu propui controlul autoritarist. Știi că este soluția corectă, dar pentru majoritatea oamenilor ideea în sine este otravă curată.

— Nu trebuie să fie așa.

— Bineînțeles că nu! Tu vezi prea bine asta, la fel cum o simți în adâncul inimii. Controlul autoritarist poate fi de asemenea o formă de *bunătate,* așa cum o mamă își strânge pruncul la piept pentru a-l opri să se mai zbată și să plângă. Însă populația nu poate fi convinsă prin persuasiune rațională. Populației trebuie pur și simplu să i se arate.

— În cazul acesta nu se va întâmpla nimic niciodată. Chiar dacă Panoplia ar avea voința necesară, nu va avea niciodată puterea de a controla Inelul Sclipitor. Cetățenii nu ne vor îngădui nici măcar să purtăm arme!

— Există și alte moduri de impunere a controlului, Sheridan.

Nu trebuie să implice prefecți năvălind în toate cele zece mii de habitate și declarând un nou regim.

— Cum însă atunci?

— Controlul poate fi impus dintr-o clipă în alta dacă sunt întreprinse pregătirile corecte.

— Nu înțeleg.

— Eu am gândit de mult timp în direcții similare celor în care gândești tu acum. După destulă deliberare, am concluzionat că tranziția la o autoritate centralizată trebuie să se întâmple instantaneu, înainte de a exista posibilitatea panicii și a reacției adverse.

— Nu există mijloacele respective, îi spusese el.

— Dar dacă noi am aranja lucrurile astfel încât să existe?

— Pregătirile ne-ar fi observate.

— Nu, dacă vom fi mai buni decât ei. Asta nu-i o problemă. Între noi fie vorba, Sheridan, cred că noi putem fi cu adevărat foarte buni.

La câțiva ani după acea primă conversație cu Aurora, Gaffney se pomeni gândindu-se la toate pregătirile făcute de ei, la toate pericolele și impedimentele pe care le depășiseră. Ținând seama de ceea ce știa acum, îl frapa cel mai mult faptul că Aurora nu spusese niciodată vreun neadevăr. N-ar fi fost necesar să-i povestească despre propriile ei viziuni ale viitorului, totuși o făcuse. Și pe măsură ce relația lor se consolidase, pe măsură ce legăturile conspirației deveniseră mai solide și mai încâlcite, ea îi îngăduise să afle adevărata natură a „lentilei” despre care îi vorbise prima dată: mașina numită Exordiu și adormiții cu sila care, în numele Aurorei, priveau în adâncurile încețoșate ale mașinii și raportau ce vedeau. El chiar pășise printre ei, părtaș la un secret care ar fi sfâșiat în bucăți sistemul dacă ar fi devenit cunoscut. Îi părea rău pentru prizonierii aceia visători, însă lucrul pe care îl făceau ei era minunat și necesar.

Istoria avea să le mulțumească.

Iad-5 îi arătase lui Gaffney că însăși natura Inelului Sclipitor îngloba sămânța propriei sale distrugeri. Însă Aurora absorbise informații din viitor și văzuse *sfârșitul* în sine: nu ca pe o catastrofă vagă, imprecis determinată, ci ca pe un eveniment explicit care aproape că putea fi legat de o dată explicită.

O epocă a flagelurilor. O epocă a corupției și ticăloșiei.

Se apropia și nu aveai unde să te ascunzi din fața ei.

Însă ei doi făcuseră ceva: poate că nu suficient pentru a evita criza, dar cel puțin pentru a devia o parte a impactului său, când avea să sosească. În foarte scurt timp, Inelul Sclipitor avea să fie ușurat de povara autodeterminării sale.

Acum, Gaffney o știa, sosise momentul riscurilor celor mai mari. El se îngrijise de majoritatea detaliilor, totuși nu fusese deocamdată neutralizat unicul lucru care i-ar fi putut crea dificultăți Aurorei. Se confrunta de asemenea cu problemele spinoase ale nivelurilor-beta. Gaffney sperase că niciunul nu va supraviețui atacului și că orice copii de rezervă recuperate din alte habitate vor fi prea lipsite de sincronizare pentru a-l îndrepta pe Dreyfus spre adevăr.

Însă Dreyfus avea o pistă.

Dreyfus accesase jurnalele de utilizare a Turbinelor de Căutare de către ceilalți prefecți. Individul dovedea un interes periculos față de amănuntele artei Delphinei, ca și cum ar fi știut în mod instinctiv că distrugerea habitatului implica mai mult decât se vedea la suprafață. Poate că nu știa de legătura cu Ceasornicarul, dar, ținând seama de caracterul lui iscoditor dovedit, putea fi numai o chestiune de timp până să descopere o conexiune.

Prin urmare, trebuia împiedicat.

Mâinile lui Gaffney se mișcară pentru a iniția comanda pe care o crease deja. Din tezaurele de date pe care le deschisese pentru inspectare, extrase un cibervirus cu acțiune lentă și capacitate mare de camuflare. Arma software era veche și n-ar fi avut absolut nicio șansă împotriva unei instalări corect ecranate. Însă nivelurile-beta erau cu totul altceva.

Țesu copii ale virusului în arhitecturile lor la un nivel care ar fi făcut față unei examinări superficiale. Deocamdată nu întreprindeau nimic. Erau inactive, așteptând să fie chemate să acționeze.

Așteptând ca martorii să fie sculați iarăși din morți.

* * *

Sparver își suflă în mânecă nasul cârn și teșit, în timp ce Dreyfus turna ceai. Sistemul respirator al hiperporcului era încă și mai afectat decât cel al lui Dreyfus de aerul din cutere.

— Ai fost mai rapid decât mă așteptam, comentă Dreyfus. Ceva dificultăți?

Sparver rămase cu ochii la mânecă până se autocurăță.

— Deloc. Am venit și am plecat fără probleme.
— Ce-ai găsit?
— Nimic remarcabil. O bucată de gunoi plutitor cam de mărimea cuterului. L-am prins cu ghearele și am ieșit pe el. Am avut nevoie de vreo două minute să găsesc modulul căutat și să strecor o froptică. Dup-aia a fost floare la ureche.
Ochii lui ușor pieziși erau tiviți cu roz, de parcă ar fi stat treaz toată noaptea, bând votcă.
— Șefule, ai mai auzit ceva de la Thalia de când am plecat?
Dreyfus clătină din cap.
— Mi-am spus că va lucra mai iute fără să-i suflu în ceafă la fiecare cinci minute.
— O să facă treaba, nu-ți face griji în privința asta.
— Sper cu toată sinceritatea.
— Ai îndoieli?
— Îmi este imposibil să nu fiu neliniștit. Este un adjunct bun, dar abia a ieșit din școală. Știu că vrea să ne dovedească tuturor cât de bună este, dar uneori cred că supracompensează pentru ce i s-a întâmplat tatălui ei.
— Tu ce părere ai avut în privința aceea?
— Nu l-am cunoscut așa bine pe Jason Ng, totuși n-am avut niciodată motive să-i pun la îndoială capacitățile sau devotamentul pentru Panoplie.
— Așadar ai fost surprins?
— Toți am fost surprinși.
— Ai discutat vreodată cu Thalia despre asta?
— Subiectul n-a apărut niciodată.
Sparver surâse.
— Greu de crezut ca tocmai ea să-l abordeze, nu?
— Indiferent ce aș putea crede despre tatăl ei, nu are nicio legătură cu opinia mea despre Thalia. Dacă aș fi avut îndoieli, n-aș fi ales-o în echipa mea. Dreyfus își luă ceașca și sorbi ușor din ea, suflând peste ceai ca să-l răcească. Asigurarea asta n-ar trebui să fie suficientă pentru ea?
— Mai sunt încă prefecți care n-o privesc în ochi când intră în refectoriu, zise Sparver. Știu ce simți în asemenea cazuri.
— O invidiază, de asemenea, fiindcă a fost promovată prefect-adjunct de teren unu înaintea majorității colegilor ei de clasă.
— Uneori mă-ntreb dacă noi înțelegem cu adevărat ce-

nseamnă pentru ea să lucreze pentru aceeași organizație care i-a tăvălit tatăl prin catran și fulgi.

Dreyfus strânse din umeri. În privința aceea nu avea o opinie reală. Privit din exterior, Jason Ng apăruse competent și demn de încredere, dar dosarul lui consemna că obstrucționase o investigație într-un habitat mijlociu suspectat de fraudarea scrutinului. Fusese găsit după ce se sinucisese în ecluza pneumatică a unui cargou. Auditurile post-mortem dezvăluiseră că primise mită de la grupuri de interese. Se sinucisese deoarece culpa urma să-i fie făcută publică și dorise s-o cruțe pe Thalia de rușinea de a-și urmări tatăl printr-un proces umilitor.

Lui Dreyfus nu-i păsa. El nu credea într-o dispoziție moștenită pentru a accepta mită sau a denatura investigații. Dimpotrivă, credea că Thalia va fi un prefect mai bun decât mulți dintre cei de o seamă cu ea. Femeia dorea atât să ispășească păcatele tatălui, cât și să demonstreze că nu era o sclavă a propriilor ei gene.

— Este un adjunct bun, repetă el. Asta-i tot ce contează pentru mine. Și am totală încredere că va încheia cazul acesta fără asistența noastră.

— Acum n-ai părut foarte încrezător.

— Am dreptul să nutresc temeri rezonabile, însă nu cred că ar fi mai mult decât niște temeri. Și haide s-o recunoaștem, Sparver: Thalia a ales singură să abordeze așa cazul acesta. În niciun caz n-ar saluta sosirea unei echipe de susținere, chiar dacă ne-am putea dispensa de personalul respectiv.

— Ai dreptate, ca de obicei. Am totuși sentimentul oribil că dansăm după muzica altcuiva, că ne răspândim și ne rarefiem prea mult. Thalia încearcă să etanșeze breșa de securitate Perigal… tu și cu mine încercăm să-i prindem pe cei care au distrus Ruskin-Sartorious… restul Panopliei încearcă să împiedice habitatele și pe Ultranauți să-și taie beregatele reciproc. Mi se pare doar mie sau începe să fie o săptămână neobișnuit de animată?

— Privește și partea luminoasă a lucrurilor, zise Dreyfus. Thalia va termina în curând, ceea ce va însemna un caz închis. Iar noi progresăm în mod real în investigația Ruskin-Sartorious. Îl studie pe Sparver cu atenție bruscă. *Progresăm,* nu-i așa? Sau ai trecut pe-aici numai pentru ceai și un dram de simpatie?

— Pentru ceai. Pentru simpatie aș merge altundeva. Te

deranjează dacă-ți folosesc peretele? Vreau să-ți arăt ce am obținut de la routerul ăla.

Dreyfus întinse un braț:

— Dă-i drumul. Materializarea poate fi utilizată de oricine din grup.

Cu răbdarea ușor exagerată pe care Dreyfus ajunsese uneori s-o recunoască la subordonatul său, Sparver îl purtă prin date. Erau cinci coloane de informații: ora sosirii transmisiunii, punctul de origine (următorul nod în amonte pe linie), destinația intenționată (următorul nod în aval pe linie), ora reexpedierii – în mod tipic, doar câteva nanosecunde după ce sosise – și o coloană finală care oferea câteva informații succinte despre conținutul transmisiunii.

— Avem un trafic CCT masiv de intrare, zise Sparver indicând o serie de linii care purtau aceeași etichetă indicatoare în coloana a cincea, la care putem renunța. Sunt pur și simplu date navigaționale administrative, urmărirea tuturor navelor și dronelor ce se deplasează prin Inel.

Înlătură datele CCT și pe display-ul mural apărură multe linii albe. Dreyfus se simți încurajat: ajungeau undeva. Însă starea de mulțumire nu dură mult. Datele rămase se extinseră și umplură interstițiile, astfel încât peretele redeveni aproape ca înainte. Își reaminti că nu vedea decât o porțiune mică din tot jurnalul routerului și că deasupra și dedesubtul segmentului acela vizibil existau milioane de linii.

— Vom filtra acum în mod similar traficul de votare, continuă Sparver, și vom elimina altă porțiune majoră de date. Rulăm aceeași șmecherie pe traficul principalelor rețele comerciale și mai ștergem o halcă masivă. Chiar dacă nu pare cine știe ce îmbunătățire, am redus deja jurnalul aproape la jumătate. Putem însă face și mai bine decât atât. Eliminăm toate administrativele routerului și am scăpat de zece procente. Eliminăm pachetele de abstracție standard și ajungem la aproximativ douăzeci la sută din fișierul nostru inițial.

Rămăseseră totuși probabil zeci de mii de linii.

— Trebuie să reducem însă și mai mult, comentă Dreyfus.

— Și o putem face. Filtrăm acum după adresa-țintă Ruskin-Sartorious.

Sparver derulă în sus și în jos, pentru a arăta că redusese jurnalul la numai o mie de linii.

Dreyfus își scărpină sprânceana stângă.
— Pot să știu și eu de ce n-am sărit direct la etapa asta?
— Nu merge așa. Ca mai toate habitatele din Inelul Sclipitor, Ruskin-Sartorious ar fi reexpediat spre exterior datele unor terți, incluzând aici serviciile CCT, discuțiile comerciale, pachetele de abstracții, chestiile de felul ăsta. Tot ar fi trebuit să le fi eliminat de pe listă, chiar dacă am fi îngustat-o doar la nivelul acelor mesaje care au mers către Ruskin-Sartorious.
— Ar fi fost totuși mai rapid.
— Dar echivalent din punct de vedere logic. Sistemului nu-i pasă în ce ordine filtrezi.
— O să te cred pe cuvânt. Continuăm să avem însă un volum uriaș de date.
— N-am terminat. Acum începem să fim inteligenți.
— Crezusem că eram deja inteligenți.
— Nu suficient, zâmbi Sparver în mod evident extrem de încântat de sine. Vezi numărul ăla din coloana a patra?
— Da, rosti Dreyfus precaut. Etichetă temporală pentru transmisiune spre exterior.
— Ăsta-i indiciul nostru. Mesajul care a ajuns la Ruskin-Sartorious era exclusiv audio, nu?
— Potrivit afirmațiilor lui Vernon și Delphine. Ce contează formatul mesajului?
Sparver sorbi din ceașcă.
— Contează foarte mult. Când trec prin router, transmisiunile sunt supuse unor procesări de rutină. Verificarea ciclică prin redundanță a erorilor… chestii de felul ăsta. Dacă există vreo eroare, routerul trimite un mesaj înapoi la expeditorul anterior, solicitând repetarea transmisiei.
Dreyfus încuviință reținut.
— E logic.
— Ideea este că toate verificările alea de erori durează un timp finit. Iar cu cât povara datelor este mai apăsătoare – cu cât mesajul are mai mult *conținut* –, cu atât trebuie efectuate mai multe calcule.
— Aha. Cred că înțeleg încotro te îndrepți.
— Cheia stă în eticheta temporală către exterior, șefule. Comparativ cu majoritatea traficului pe care routerul l-ar fi reexpediat spre Ruskin-Sartorious, comunicațiile exclusiv audio abia dacă merită să fie menționate. Întârzierea de procesare ar

fi fost aproape zero.

— Așadar, când diferența de timp între etichetele de intrare și de ieșire este cea mai mică…

— Probabil că ne-am izolat mesajul. Sau cel puțin niște posibili candidați.

— Fă-o, rosti Dreyfus incitat.

Sparver i-o luase deja înainte. Peretele arăta doar o mică serie de transmisiuni, care se încadrau toate în intervalul probabil în care Delphine fusese avertizată să întrerupă negocierile cu Ultranauții.

— Tot n-am rămas doar cu unu… începu prefectul.

— Dar ne-am apropiat al naibii de mult. Acum putem aplica niște vechi și bune proceduri intuitive polițienești. Ne uităm la nodurile de origine. Uită-te pe coloana a doua, șefule – am translatat adresele în nume recognoscibile. Sunt gata să pun prinsoare că cele mai multe vor corespunde cu habitate care fie că au fost în contact cu Ruskin-Sartorious de mult timp, fie că sunt locuri la care ne așteptăm să emită în mod destul de regulat către întregul Inel Sclipitor.

— Poți verifica asta?

— Am făcut-o deja. Ești pregătit?

Sparver expedie o comandă spre perete, care afișă o singură intrare de transmisie.

— Va trebui să te uiți și la cele unsprezece pe care le-am eliminat, dar sunt destul de sigur că le putem ignora. Pe de altă parte, aceasta sare în ochi, ca să citez un proverb bine-cunoscut.

— În ce fel?

— Punctul de origine nu este vreunul pe care să-l fi recunoscut, ceea ce mi-a declanșat imediat soneriile de alarmă. Este, pur și simplu, un bolovan, o bucată dintr-un asteroid neprocesat, care plutește pe una dintre orbitele mediane.

— Trebuie să fie proprietatea cuiva.

— Revendicarea respectivă este a unei familii sau combinat numit Nerval-Lermontov. Nu știu dacă asta înseamnă sau nu ceva.

— Nerval-Lermontov… repetă încet Dreyfus. Cunosc de undeva numele ăsta de familie.

— Tu cunoști însă foarte multe familii.

— Ar putea fi nevinovați. Există vreun motiv pentru care să

credem că bolovanul acela e mai mult decât un router?

— Poate că într-adevăr nu-i decât un router, totuși există un detaliu singular. Indiferent cine ar fi expediat semnalul de la asteroidul Nerval-Lermontov – și nu contează dacă semnalul a plecat de aici sau dacă a fost numai direcționat pe aici –, a fost unica dată când Bula Ruskin-Sartorious a fost contactată prin intermediul acestui nod particular.

— Ai dreptate, încuviință Dreyfus. Sonerii de alarmă. Multe.

Sparver lăsă ceaiul jos și porțelanul clincăni delicat pe masa prefectului.

— Să nu se mai spună niciodată că porcii nu au foloasele lor.

* * *

Un cal zburător o așteptase pe Thalia când sosise în Clepsidra Chevelure-Sambuke. Aripile animalului băteau aerul cu o lentoare desprinsă din vis, iar picioarele subțiri se mișcau ca și cum ar fi galopat pe loc. Pielea îi era transparentă, îngăduind vederea exactă din punct de vedere anatomic a organelor sale interne strâns apropiate, a scheletului și musculaturii masiv modificate. Aripile de insectă erau înguste ca niște pale de elice, acoperite cu o rețea complexă de vinișoare, fără inserții scheletice vizibile.

Pegasul Thaliei nu era unicul care se deplasa prin aer. Mai existau și alți cai zburători, vizibili sub forma unor siluete translucide ce fâlfâiau lent în depărtare. Unii aveau călăreți, alții mergeau probabil pentru a prelua pasageri sau erau angajați în misiuni personale. Existau de asemenea creaturi mult mai pitorești, care sugerau fluturi uriași cu desene pe aripi, pești vrâstați sau dragoni-zmeie chinezești cu cozi complexe. Pegașii păreau să se limiteze la zonele cu gravitație redusă ale habitatului (deloc surprinzător ținând seama de aripile prismatice), însă celelalte forme zburătoare rătăceau prin tot interiorul. Printre ele, aproape prea mici pentru a fi distinse, se aflau formele stelate ale oamenilor zburători, cu aripi sau suprafețe aerodinamice proprii. Thalia își încercă ochelarii, dar suprapunerea nu dezvălui diferențe importante prin comparație cu realitatea dezgolită. Asta confirma tot ce citise despre Clepsidră în timpul călătoriei: cei de aici preferau să modeleze materia, nu informația.

Treptat simți cum gravitația o apăsa tot mai intens în șa. Calul se îndrepta către un ponton ca o limbă, susținut de

contraforturile unei vile albe în formă de turlă, situată lângă partea superioară a unui oraș construit pe pantele gâtuirii mediane a Clepsidrei. Pe când se apropia de punctul de asolizare, Thalia zări un grup de primire adunat pe perimetrul pontonului.

Doi funcționari se repeziră și o ajutară să descalece imediat ce copitele calului bocăniră pe pardoseala din sticlă. Forța gravitațională nu putea fi mai mare de 0,1 *g,* totuși aripile calului băteau întruna, vânturând aerul cu un foșnet audibil la fiecare coborâre răsucită. Funcționarii – cu aspect mai mult sau mai puțin de umani standard – se îndepărtară imediat ce Thalia rămase în picioare.

Un om ca un panda uriaș, acoperit complet de blană alb cu negru, se legănă spre ea. În ciuda masei evidente, se deplasa cu grație remarcabilă. Capul imens avea mărimea căștii unui costum de vid, iar ochii adevărați abia se întrevedeau în ovalele negre ale petelor oculare. Încetă să mai molfăie un bețișor verzui subțire și-l trecu unui funcționar.

— Bun-venit, prefect-adjunct de teren Ng, rosti el mieros. Sunt primarul Graskop. Ne bucurăm să te primim în mica și modesta noastră lume și sperăm că șederea îți va fi atât plăcută, cât și productivă.

Îi întinse laba în semn de salut. Mâna mică a Thaliei dispăru într-o pernă de blană caldă, umedă. Observă că primarul Graskop avea cinci degete plus un deget mare, toate terminate prin unghii negre, strălucitoare.

— Mulțumesc că mi-ați trimis calul.

— Ți-a plăcut? Am fi crescut ceva unic dacă am fi fost înștiințați mai din vreme despre vizita ta.

— A fost un cal minunat, mulțumesc. Nu erau necesare mai multe bătăi de cap.

Primarul îi eliberă mâna.

— Am înțeles că dorești să accesezi nucleul nostru de scrutin?

— Corect. Ceea ce am de făcut nu va dura prea mult. Este destul de simplu.

— Și după aceea? Vei rămâne să te bucuri puțin de ospitalitatea noastră, nu-i așa? Rareori avem parte de vizitatori din Panoplie.

— Mi-ar face plăcere, primarule, dar acesta nu este momentul cel mai potrivit.

El își înclină uriașul cap monocrom.

— Probleme în exterior, așa este? Am auzit rapoarte, deși mărturisesc că nu acordăm atât de multă atenție pe cât ar trebui unor asemenea chestiuni.

— Nu, rosti Thalia diplomat, nu este vorba despre probleme, dar am un grafic temporal strict pe care trebuie să-l respect.

— Vei rămâne totuși, măcar pentru puțin timp.

Când primarul vorbea, Thalia putea întrezări șiruri fioroase de dinți albi ascuțiți și simțea damful dulceag de produse animale digestive.

— Nu pot. Realmente, nu pot.

— Însă *trebuie* s-o faci, prefectule.

Îi privi pe ceilalți membri ai grupului de primire, provocând-o pe Thalia să-i dezamăgească. În majoritate, fețele lor puteau fi încă recunoscute ca umane, în ciuda blănurilor, a solzilor sau a altor distorsionări cauzate de modele zoomorfe. Ochii le erau tulburători de frumoși, cu aspect fluid, intenși și copilăroși.

— Nu te vom reține fără motiv, insistă primarul. Ne vizitează foarte puține persoane din exterior, cu atât mai puțin reprezentanții autorităților. În ocaziile rare când se întâmplă totuși așa ceva, obișnuim să organizăm concursuri sau turnee improvizate și ne invităm onoratul oaspete să facă parte din juriu. Speram că ne vei ajuta cu judecarea unui turneu aerian...

— Mi-ar face plăcere, dar...

El surâse triumfător.

— Atunci e stabilit. *Vei rămâne*! Își încleștă labele, încântat. Ce minunat va fi! Un prefect ca judecător.

— Eu nu sunt...

— Haide să ne ocupăm acum de problema aceea minoră a nucleului de scrutin, de acord? apoi vom putea trece la evenimentul principal. Va fi un turneu aerian minunat. Mă poți urma? Dacă nu-ți place gravitația noastră redusă, putem aranja o lectică.

— Mă descurc perfect, replică Thalia încordat.

CAPITOLUL 11

Dreyfus era instalat în fața consolei sale și compunea o interogare pentru Turbinele de Căutare. Căuta precedențe despre familia Nerval-Lermontov, convins că numele însemna ceva, dar neizbutind să pescuiască informația relevantă din

registrele ticsite de evenimente ale propriei lui memorii care îmbătrânea. Abia lansase însă solicitarea și dezvolta într-o doară posibilitatea de sondare a propriei sale minți, când percepu o trepidație bruscă și scurtă, care traversă încăperea. Era ca și cum Panoplia suferise un seism.

Își ridică manșeta, pregătit să-și apeleze adjunctul, temându-se de tot ce putea fi mai rău. Dar nici măcar nu apucase să rostească numele lui Sparver când consola îl informă că în sala Turbinelor se petrecuse un incident major.

Dreyfus păși prin peretele-costumier și plecă din camera sa prin labirinturile din rocă, spre secțiunea non-centrifugă unde se găseau Turbinele de Căutare. Chiar înainte să ajungă, își dădu seama că incidentul fusese grav. Prefecți, tehnicieni și mașini forfoteau pe lângă el. Când ajunse la intrarea în sala aflată în imponderabilitate, echipe medicale îi scoteau pe răniți. Plăgile lor erau șocante.

O bandă conveier îl purtă în sala vastă, unde rămase holbându-se, stupefiat. Nu mai existau patru Turbine de Căutare, ci doar trei. Cilindrul aflat în poziția extremă dispăruse, cu excepția punctelor de ancorare de tip manșon care ieșeau din suprafața interioară a incintei. Învelișul transparent fusese spart în nenumărate cioburi ca niște pumnale, dintre care multe erau înfipte acum în căptușeala pereților. Dreyfus nu-și putea imagina forța care ar fi fost necesară pentru a rupe teaca blindată, realizată din același tip de substanță similară sticlei pe care o utilizau la carcasele navelor spațiale. Din mașinăria care se rotise în interiorul sticlei înainte să se desprindă nu mai rămăsese decât un reziduu prăfos, care acoperea toate suprafețele cu un strat gros de câțiva centimetri și plutea în aer într-un smog albastru-cenușiu înecăcios. Turbina – cu stivele suprapuse de date și palele subțiri de regăsire – se auto-pulverizase eficient, nelăsând niciun fragment mai mare decât un grăunte de praf. Fusese proiectată să reacționeze în felul acela, își aminti Dreyfus, pentru ca nicio informație să nu poată fi recuperată de părți ostile în eventualitatea unei ocupări a Panopliei. Nu fusese însă concepută să se autodistrugă în decursul operațiunilor normale.

Studie celelalte turbine. Pe învelișul celei mai apropiate se vedeau câteva fisuri proeminente. Aparatul dinăuntru își reducea rotațiile, decelerând vizibil. Celelalte două treceau prin

aceeași oprire autoprotejată, deși carcasele lor păreau intacte.

Ferindu-se din calea personalului medical care se ocupa de tehnicienii din sală ce fuseseră ciuruiți de cioburi de sticlă și șrapnele din turbina de mare rotație – cei răniți mai serios fuseseră deja evacuați –, Dreyfus se îndreptă spre Trajanova. Era prefectul care răspundea de arhive și toți cei implicați o considerau autoritatea supremă. Dreyfus nu contesta părerea respectivă, însă n-o plăcea pe Trajanova și știa că sentimentul era reciproc. O angajase odată ca adjunct, apoi renunțase la ea fiindcă nu deținea instinctele necesare pentru munca de teren. Ea nu-l iertase niciodată pentru asta și rarele lor întâlniri erau încordate și concise. Se simți totuși ușurat să vadă că femeia nu suferise răni evidente, cu excepția unei tăieturi pe obraz. Trajanova se apăsa cu mâneca pe obraz, iar uniforma ei distribuia dezinfectant și agenți coagulanți. Își coborâse căștile în jurul gâtului, ochelarii îi erau ridicați pe frunte și un strat de pulbere fină albastru-cenușie îi acoperea hainele și pielea.

Probabil că Trajanova îi zărise expresia de pe chip.

— Înainte de a întreba, nu am nicio idee despre ceea ce s-a întâmplat.

— Tocmai voiam să întreb dacă ești bine. Ai fost aici în momentul respectiv?

— În spatele stivei patru, cel mai departe de unitatea care a explodat. Rulam diagnoze de viteză a căutării.

— Și?

— A explodat pur și simplu. Se rotea, iar peste o secundă n-a mai existat. Dacă n-aș fi avut căștile active, aș fi rămas surdă.

— Ai fost norocoasă.

Ea făcu o grimasă și-și retrase mâneca, dezvăluind sângele uscat de pe manșetă.

— Curios... Aș zice că, de fapt, am fost destul de ghinionistă să fiu aici.

— A murit cineva?

— Nu cred. Nu permanent. Își frecă ochii iritați de praf. A fost însă un dezastru. Sticla a cauzat cele mai multe răni. Ăsta-i hiperdiamant, Dreyfus, foarte, foarte greu de spart. A fost ca detonarea unei bombe.

— Să fi fost o bombă? Vorbesc serios: este posibil ca o bombă să fi provocat așa ceva?

Femeia clătină din cap.

— Nu cred. Unitatea s-a smuls pur și simplu, brusc, în urma rotațiilor. Anterior nu existase niciun zgomot, nicio pâlpâire.

— Ele se rotesc aproape de turația critică de dezagregare, nu?

— Exact. Le rotim la turația maximă posibilă. Dacă ar merge mai încet, tu ai fi primul care s-ar plânge de întârzierea de regăsire a informațiilor.

— Este posibil să fi depășit turația de dezintegrare?

Trajanova îi aruncă o privire de negare seacă, apoi răspunse:

— Ele nu fac așa ceva.

— Este posibil ca ansamblul să fi îmbătrânit?

— Toate unitățile sunt oprite și supuse unei întrețineri de rutină. În general voi nu sesizați asta, fiindcă sarcinile îi sunt preluate de celelalte trei turbine. Unitatea care a explodat fusese considerată perfect funcțională la ultima oprire.

— Ești sigură?

Fața ei spunea: *Nu-mi contesta competența și n-o voi contesta nici eu pe a ta.*

— Dacă n-ar fi fost, nu s-ar fi rotit, prefectule.

— A trebuit să pun întrebarea asta. Aici a avut loc un incident negativ major. Este posibil ca dezintegrarea să fi fost cauzată de o interogare prost formulată?

— Mi se pare o întrebare bizară.

— Atâta doar că trimisesem ceva spre turbine cu o secundă înainte de accident.

— În intervalul respectiv, unitățile au tratat probabil milioane de interogări, spuse ea.

— Milioane? Nu există milioane de prefecți.

— Majoritatea interogărilor sunt generate de mașini. Panoplie vorbește cu sine, consolidându-și propria bază de cunoștințe. Turbinelor nu le pasă dacă interogările sunt expediate de oameni sau de mașini. Pentru ele nu există priorități, ci sunt tratate egal.

— Continui să simt că accidentul are legătură cu mine.

— Este imposibil ca interogarea ta să fi produs așa ceva. Ar fi absurd.

— Poate că da, însă desfășor o investigație delicată și unul dintre principalele mele instrumente a fost sabotat tocmai când credeam că dădusem de un fir, când mi-aș fi putut conecta cazul cu una dintre glorioasele noastre familii, când aș fi putut

să *lovesc* în cineva.

— Indiferent ce s-a întâmplat, zise Trajanova, nu se poate să fi fost sabotaj.

— Pari foarte sigură.

— Poate că ți-a scăpat atenției, dar aceasta este o unitate ultrasecurizată, din interiorul unei organizații deja ultrasecurizate. Nimeni nu intră în incinta aceasta fără să dețină cel puțin autorizație Furnicar și nimeni – nici chiar prefectul-suprem! — nu accesează Turbinele de Căutare din exteriorul asteroidului. Să fiu sinceră, nu cred că știu vreo unitate mai greu de sabotat.

— Totuși un prefect ar putea s-o facă, spuse el. Mai ales dacă deține autorizație Furnicar.

— Încercam să păstrez discuția pe tărâmul posibilităților, rosti Trajanova. Mă pot gândi la un milion de motive pentru care inamicii noștri ar dori să distrugă Turbinele de Căutare, dar un prefect... cineva aflat deja în interiorul organizației? Vrei să spui un *trădător*?

— Nu fac decât să examinez toate posibilitățile. Nu-i foarte dificil de crezut, nu-i așa?

— Cred că nu, zise femeia încet și-l privi sfredelitor. La urma urmelor, chiar acum, în timp ce vorbim, în organizație există fiica unui trădător. Ai discutat recent cu ea?

— Cu Thalia Ng? Nu, este prea ocupată să rezolve excelent misiuni de teren. Dreyfus surâse rece. Cred c-am terminat aici, nu?

— Doar dacă nu vrei să mă ajuți să curăț mizeria.

— Voi lăsa asta în seama specialiștilor. Cât va trece până veți readuce la viteza normală celelalte turbine?

Ea privi peste umăr, spre cilindrii intacți.

— Va trebui examinate amănunțit pentru fisuri. Nu voi risca pornirea mai devreme de minimum treisprezece ore. Chiar și atunci vor rula la o viteză redusă de regăsire. Regret dacă asta te va dezavantaja, prefectule.

— Nu-i vorba despre faptul că mă dezavantajează pe mine. Mă îngrijorează că va avantaja pe altcineva. Dreyfus se frecă în colțurile ochilor, unde praful începuse să se adune în urdori cenușii, și urmă: Continuă să ții seama de posibilitatea unui sabotaj, Trajanova. Dacă găsești ceva, vreau să mă anunți imediat.

— Poate c-ar fi de ajutor dacă mi-ai spune ceva despre interogarea aceea a ta…

— Nerval-Lermontov.

— Ce-i cu Nerval-Lermontov?

— Doream să știu de unde naiba mai auzisem numele acesta.

Femeia îl privi cu dispreț înghețat.

— Pentru așa ceva n-aveai nevoie de Turbinele de Căutare, Dreyfus. Ți-aș fi putut spune eu însămi. De fapt, ți-ar fi putut spune orice prefect cu o cunoaștere de bază a istoriei lui Yellowstone.

El ignoră insulta.

— Ei bine?

— Cei Optzeci.

Era tot ce trebuia să afle.

* * *

Corveta era o navă medie de constrângere, de două ori mai mare decât un cuter și dotată cu de opt ori mai mult armament. Potrivit regulilor Panopliei era vehiculul cel mai mare care putea fi operat de un prefect; pentru clasele următoare erau obligatorii piloții specializați. Dreyfus deținea instruirea necesară, dar ca întotdeauna în asemenea momente prefera ca adjuncții să se ocupe de pilotarea propriu-zisă, când nava nu era pe autopilot.

— Nu-i mare lucru de văzut, rosti Sparver când o imagine mărită apăru pe un display. În esență, este o bucată mare de rocă neprelucrată, cu o baliză care anunță „păstrați distanța – sunt proprietatea cuiva”.

— Mai exact, proprietatea familiei Nerval-Lermontov.

— Numele continuă să te frământe?

— Cineva mi-a reîmprospătat memoria, zise Dreyfus reamintindu-și de conversația nu tocmai cordială cu Trajanova. Nerval-Lermontov a fost una dintre familiile asociate cu Cei Optzeci.

— Serios?

— Eram copil pe atunci, totuși a vuit în tot sistemul. Nerval-Lermontov a fost una dintre familiile care au făcut scandalul cel mai mare.

— A pierdut pe cineva?

— O fiică, mi se pare, care a devenit un fel de emblemă pentru toți ceilalți. Îi pot vedea chipul, dar nu și numele. Îmi stă pe vârful limbii…

Sparver scotoci între genunchi și-i întinse un compad.

— Șefule, eu mi-am făcut deja temele.

— Înainte să fi căzut turbinele?

— N-aveam nevoie de ele. Mai ții minte cazul la care am lucrat acum doi ani, referitor la proprietatea disputată a unui carusel construit de una dintre familii? Atunci am copiat pe compad tone de materiale despre Cei Optzeci, și toate sunt încă acolo, cu rezumate despre toți jucătorii-cheie.

— Inclusiv Nerval-Lermontov?

— Te poți uita și singur.

Dreyfus făcu așa cum îi sugerase Sparver și se afundă în istoria Orașului Abisului. Articolul era lung de câteva mii de rânduri, un rezumat care putea fi ușor extins de zece sau de o sută de ori, dacă hiperporcul ar fi ales alte filtre de text. Despre principalele familii din sistem nu se putea spune în niciun caz că nu existau documente amănunțite.

Dreyfus ajunse la Cei Optzeci și un nume îi sări în ochi peste cincizeci și cinci de ani de istorie.

— Aurora, rosti el cu respect. Aurora Nerval-Lermontov. Nu era decât o copilă – douăzeci și doi de ani – când a intrat în mașinile lui Cal.

— Sărmana. Nu-i de mirare că au fost călcați pe coadă.

Și ei fuseseră, își aminti Dreyfus. Și cine n-ar fi fost?

Calvin Sylveste le promisese nemurire reală celor șaptezeci și nouă de voluntari ai săi. Mințile lor aveau să fie scanate la rezoluție subneuronală, iar structurile rezultate urma să fie încărcate în mașini invulnerabile. În loc să fie simple instantanee statice, Transmigranții lui Calvin aveau să continue să gândească și să simtă, odată ce fuseseră mapați în spațiul computerului. Ei aveau să fie adevăratele simulări de nivel-alfa, ale căror procese mentale nu aveau să poată fi deosebite de cele ale unei ființe umane în carne și oase. Singura problemă o reprezenta faptul că procesul de scanare trebuia efectuat atât de rapid, atât de fidel, încât era distructiv. Mintea scanată era decojită, strat cu strat, până nu mai rămânea nimic lucid.

Nici asta n-ar fi contat însă… dacă procedura ar fi funcționat. Totul mersese bine o vreme, dar la scurt timp după scanarea ultimului voluntar – Calvin Sylveste fusese al optzecilea voluntar în propriul său experiment – apăruseră probleme cu primii subiecți. Simulările lor înghețaseră, se blocaseră în bucle

patologice sau regresaseră la niveluri de decuplare autistă de universul exterior. Un detaliu esențial, un impuls animator, lipsea din configurație.

— Sparver, tu crezi în coincidențe?

Sparver apăsă una dintre comenzile jeturilor. Bolovanul își dublase mărimea și detaliile suprafeței cenușii și cutate deveniseră mai evidente. Asteroidul în formă de cartof avea peste doi kilometri pe axa cea mai mare.

— De ce spui asta?

— Pentru că mă întrebam deja care ar fi motivul pentru care familia Sylveste apare întruna în investigația asta. Acum avem altă ocurență.

— Este ca o caracatiță foarte mare. Mai devreme sau mai târziu, este inevitabil să nu te împiedici de un tentacul.

— Deci nu ți se pare nimic bizar...

— Familia Sylveste n-a fost o instituție filantropică. Doar familiile cu influență și bani și-au putut cumpăra un loc în experimentul lui Cal. Și doar familiile cu influență și bani își pot permite să păstreze asteroizi ca ăsta. În cazul de față, cheia este familia Nerval-Lermontov, nu Sylveste.

— Ea a încercat să o doboare pe Sylveste, nu?

— Toți au încercat s-o doboare și toți au eșuat. Sistemul acesta este al Casei Sylveste. Noi doar locuim în el.

— Și Nerval-Lermontov? A tăcut după cazul Celor Optzeci, nu? Nu mai joacă nici pe departe vreun rol important. Dacă ar juca, aș fi recunoscut numele mai devreme. Atunci de ce naiba se implică în afacerea Ruskin-Sartorious?

— Poate c-a fost manipulată. Poate că după ce vom săpa pe-aici vom descoperi că asteroidul a fost utilizat numai pentru a retransmite semnale de altundeva.

Dreyfus simți cum o parte din buna dispoziție anterioară i se diminuase. Poate că de data aceasta îl trădaseră instinctele lui mult apreciate. Dacă ar fi fost necesar, ar fi putut să iasă în spațiu și să citească stiva de mesaje, așa cum făcuse la routerul Vanguard 6. Sparver păruse încrezător că procesul era repetabil, dar dacă a doua oară nu era la fel de ușor s-o ia pe urma semnalului?

Reflecta pe tema respectivă când asteroidul își lansă atacul.

Fu o acțiune rapidă și fără avertisment; abia după ce se sfârșise, prefectul fu în stare să pună în ordine succesiunea

aproximativă a evenimentelor. Regiuni mici din crusta asteroidului irupseră spre exterior, de parcă tocmai detonase o duzină de mine pe rază mică, împrăștiind în spațiul cosmic sfărâmături și resturi. Fragmentele de materiale răpăiseră pe corvetă, sunând pe carcasă ca o mie de lovituri de ciocan.

Soneriile de alarmă începură să zbiere și rapoartele de avarii se revărsară în cascadă pe display-uri. Dreyfus auzi țiuiturile dinspre armamentul corvetei care își actualiza starea de pregătire. Sparver mârâi ceva neinteligibil și începu să coordoneze răspunsul armelor prin inputuri de comenzi manuale. Însă atacul nu începuse de fapt cu adevărat. Erupțiile de pe asteroid fuseseră cauzate doar de apariția armelor ascunse sub zece-douăzeci de metri de material de camuflare. Lansatoare de proiectile cinetice cu țevi întunecate rulară la suprafață și-și scuipară încărcăturile spre corvetă. Dreyfus tresări când pereții cabinei părură să se prăbușească spre înăuntru, înainte ca o parte mai detașată a minții lui să-i reamintească faptul că acela era felul prin care corveta făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a proteja organismele vii din interior. Peretele curse în jurul său, din creștet până în tălpi, creând instantaneu un cocon. După aceea simți corveta cotind cu o accelerație care i-ar fi sfărâmat oasele în orice alte circumstanțe. Cu puțina conștiință care-i rămăsese disponibilă, speră că nava se îngrijise în mod similar și de Sparver.

Virajul acela îi salvă, deoarece altfel primul proiectil cinetic i-ar fi izbit perpendicular, în porțiunea cea mai subțire a blindajului corvetei. Așa însă brăzdă doar un șanț pe tot flancul navei, distrugând arme și module de senzori într-un muget de materie în agonie, care răsună oribil de puternic, ferfenițind nervii, în ciuda capitonajului coconului. Nava coti din nou, apoi încă o dată, mai violent. Alte două proiectile o loviră. După aceea corveta începu să lovească la rândul ei.

Multe arme îi fuseseră avariate de impacturile proiectilelor sau nu puteau fi activate întrucât ofereau prea multă secțiune transversală ispititoare pentru lansatoarele de proiectile încă active, totuși nava era capabilă să răspundă cu o concentrație incredibilă de forță distructivă. Dreyfus mai degrabă simți decât auzi zumzetul subsonic al mitralierelor Gatling. Altă salvă de sfărâmături răpăi pe carcasă: fuseseră mitralierele Gatling care răscoliseră încă și mai mult suprafața asteroidului, ridicând

fragmente în spațiu. Urmară patru șocuri succesive când corveta lansă și apoi făcu schimb de moment mecanic cu torpilele sale, scuipându-le ca pe niște sâmburi duri. Focoasele cu vârfuri în fază de spumă își selectară propriile ținte, deschizând în crustă cratere cu diametrul de o sută de metri.

Mitralierele Gatling reîncepură tirul.

După care, în mod dezarmant de brusc, totul amuți, cu excepția zăngăniturilor ocazionale cauzate de sfărâmăturile ce loveau nava.

— Mențin nivelul de operativitate maximă, rosti corveta cu glas înspăimântător de calm și lipsit de grabă, ca și cum ar fi anunțat buletinul meteo. Analiza situației indică reducerea obiectului agresor la o amenințare de statut gama. Analiza aceasta poate fi imperfectă. Dacă doriți totuși să reduc nivelul la operativitate moderată, vă rog să formulați comanda respectivă.

— Poți reduce nivelul, spuse Dreyfus.

Coconul îl eliberă. Prefectul se simțea ca o unică vânătaie de mărimea unui bărbat, cu o durere de cap pe măsură. Nimic nu părea să fie însă rupt și, cel puțin, era în viață.

— Cred că investigația tocmai a încetat să fie una periferică, comentă Sparver.

Dreyfus scuipă sânge. Probabil că-și mușcase limba în cursul atacului.

— Care-i situația navei? întrebă el.

Sparver privi un display de stare.

— Vestea bună este că avem în continuare energie, aer și controlul poziționării.

— Și vestea proastă?

— Senzorii au fost făcuți praf și nici comunicațiile pe rază lungă nu par să funcționeze. Nu cred că vom putea cere ajutor de acasă.

Absurditatea situației lor îl învenina pe Dreyfus. Continuau să fie în interiorul Inelului Sclipitor, în nucleul supraaglomerat al civilizației umane, la nici o mie de kilometri de cea mai apropiată structură locuită, dar, în același timp, puteau să fi fost mult dincolo de sistem, plutind în spațiul interstelar.

— Putem contacta pe altcineva? întrebă el. Încă dispunem de lasere semnalizatoare. Dacă am transmite un semnal vizual unei nave aflate în trecere, am putea s-o deviem.

Sparver apelase deja un display navigațional, care afișa traficul pe o rază de cinci mii de kilometri. Dreyfus îl examină cu atenție, totuși suprafața sferică a imaginii se întrerupea frecvent din pricina semnalelor fantomă cauzate de avariile suferite de corvetă.

— Nu se vede cine știe ce, observă Sparver. În tot cazul, în raza de semnalare manuală nu există nimic.

Dreyfus lovi cu degetul într-un ecou persistent de pe display, un obiect aflat pe un curs lent prin volumul de spațiu scanat.

— Acela este real și pare apropiat. Ce este?

— Potrivit etichetei transponder, un cargo-robot simplu. Probabil vine spre interior de la manufacturile de înaltă energie de pe Ochiul lui Marco.

— Va trece la mai puțin de trei mii de kilometri de noi. Aici asta nu înseamnă aproape nimic.

— Nu ne va răspunde însă nici dacă l-am ținti direct cu laserul. Nu cred că avem opțiune, decât să ne târâm spre casă și să sperăm că nu ne lovește nimeni din greșeală.

Dreyfus încuviință fără chef. În fluxurile de trafic aglomerate ale Inelului Sclipitor, o navă cu capacitățile senzoriale afectate era într-adevăr un obiect periculos. Situația era de două ori mai gravă pentru o navă a cărei tehnologie stealth o făcea invizibilă.

— Cât va dura?

Sparver închise ochii în timp ce rulă cifrele.

— Maximum nouăzeci de minute.

— Și după aceea încă o oră înainte de a ne putea aștepta în mod rezonabil ca o navă să fie trimisă încoace… mai mult dacă va trebui realocată de la altă misiune. Dreyfus clătină din cap. Prea mult. Toate instinctele mele îmi cer să nu plecăm de-aici.

— Atunci să lansăm o dronă de supraveghere. Avem una la bord.

— O dronă nu ne va ajuta dacă cineva decide să fugă imediat ce am ieșit din raza de acțiune.

— Nu cred că acolo-i cineva.

— Nu știm asta. Dreyfus se desprinse din plasa de siguranță atât cât să-și poată freca spinarea, dureroasă după eschivele zguduitoare ale corvetei. Tocmai de aceea trebuie să aruncăm o privire. Poate că vom găsi un transmițător și atunci vom putea chema cavaleria grea.

* * *

Thalia își trecu un deget în jurul gulerului, rigidizându-i din nou forma. Își adună echipamentul și se îndreptă pe când ecluza pneumatică își rula ciclul. Spinarea perfect dreaptă, bărbia sus, ochii alerți. Poate că se simțea obosită, poate că era iritată de situația la care fusese martoră cu doar două ore mai devreme, totuși continua să fie în misiune. Localnicii nici nu știau și nici nu le păsa că habitatul lor constituia ultima escală de pe un itinerar solicitant, ultimul obstacol înainte de somn, odihnă și o expresie zgârcită de gratitudine din partea prefecților-seniori. Își reaminti că se găsea mult înaintea graficului de timp anticipat și că dacă de acum încolo totul decurgea conform planului, avea să revină în Panoplie la numai o zi și jumătate după ce plecase.

Actualizarea Clepsidrei Chevelure-Sambuke se derulase impecabil, dar după aceea fusese reținută de localnicii care o siliseră să participe ca judecător-oaspete la turneul lor improvizat. Se dovedise a fi atât neplăcut, cât și secătuitor, o combinație de concurs de frumusețe și lupte de gladiatori, cu toți participanții biomodificați radical, niciunul neducând lipsă de colți și gheare. Fusese asigurată că participanții cei mai însângerați, umiliți sau decedați aveau să fie cusuți la loc, însă experiența în sine o făcuse să se simtă maculată și manipulată.

Szlumper Oneill fusese încă și mai rău, dar din motive diferite. Szlumper Oneill era o Tiranie Voluntară care apucase pe un drum periculos și în privința căreia nu se putea face nimic.

Cetățenii din Tiraniile Voluntare nu aveau absolut niciun drept: nici libertăți, nici alte mijloace de exprimare în afară de ceea ce puteau obține prin canalele uzuale de votare. Întreaga lor viață se afla sub controlul autoritar al regimului din habitatul lor specific. În mod tipic li se garantau nevoile esențiale: hrană, apă, încălzire, minimum de îngrijire medicală, un loc de dormit, ba chiar și acces la sex și forme rudimentare de divertisment. În schimbul acestora puteau fi siliți să efectueze activități zilnice, indiferent cât de monotone și lipsite de scop. Erau despuiați de personalitate, obligați să se îmbrace identic, ba chiar – în cazurile extreme – constrânși să se supună unor operații chirurgicale care să înlăture trăsăturile ce-i deosebeau de ceilalți.

Pentru unii oameni – o fracțiune mică, dar nu complet insignifiantă din cetățenii Inelului Sclipitor – traiul într-o Tiranie Voluntară era eliberator în mod pervers, deoarece le îngăduia să

decupleze acea parte a minții lor care se ocupa cu anxietățile uzuale ale ierarhiei și influenței. Erau îngrijiți și li se spunea ce să facă. Era ca și cum ar fi redevenit copii, o regresiune la starea de dependență de mașinăria adult a statului.

Dar uneori Tiraniile Voluntare o luau razna.

Nimeni nu știa cu exactitate ce anume declanșa trecerea de la statul binevoitor-totuși-rigid la un coșmar distopic, dar se întâmplase de suficiente ori pentru ca să pară la fel de inevitabil ca dezintegrarea radioactivă a unui izotop instabil. Ceva inimaginabil supura din cadrul social, ca o rășină corupătoare. Cetățenii care încercau să i se opună ori să plece erau adunați laolaltă și pedepsiți. Panoplia nu putea face nimic, fiindcă nu avea mandat de a interveni în guvernarea unui stat, decât dacă cetățenilor acestuia li se nega accesul la abstracție și dreptul la vot sau dacă era împuternicită de majoritatea cetățenilor din cele zece mii de habitate.

Szlumper Oneill era un studiu de caz despre evoluția în rău a unei situații. Reprezentanți ai Administrației Interne o escortaseră pe Thalia până la nucleul de scrutin și făcuseră tot ce le stătuse în putință pentru a o feri de populație. Ea văzuse însă destule ca să înțeleagă imaginea de ansamblu. Pe când își instalase echipamentele, un bătrân străpunsese un cordon de securitate și se năpustise pentru a vorbi cu ea. Căzuse în genunchi și-i prinsese tivul pantalonilor în degete noduroase, artritice.

— Prefectule, rostise el prin gingii știrbe, poți face ceva pentru noi. Te rog*, fă* ceva, înainte să fie prea târziu.

— Îmi pare rău, spusese ea abia capabilă să vorbească. Aș dori să pot face, dar...

— Ajută-ne. Te rog!

Jandarmii sosiseră, trăseseră ghimpi electrificați în bătrân și-l târâseră de acolo, cu corpul încă încremenit de curenții paralizanți. Nu putea vorbi, totuși izbutise să-și țină chipul orientat spre Thalia pe când fusese îndepărtat, cu buzele încă formulând o rugăminte. Când cordonul se închisese în jurul lui, Thalia distinsese o pâclă de pumni și bastoane abătându-se asupra oaselor fragile.

Ea terminase actualizarea. Nu dorise să se gândească ce se întâmplase cu bătrânul. Se rugase ca următoarea și ultima actualizare să meargă mai lin, pentru a putea reveni în Panoplie

și a-și șterge gustul ușor de complicitate care-i dăinuia în gură. Acum era mulțumită că lăsase pentru la sfârșit Casa Aubusson. Promitea să fie cea mai simplă dintre actualizări; cea care să impună cele mai mici cerințe concentrării ei.

Habitatul avea forma unui cilindru cav cu capete rotunjite, care se rotea lent în jurul axei lungi pentru a crea gravitație. Din depărtare, chiar înainte să fi moțăit în timpul tranzitului, Thalia văzuse un cârnat verzui-deschis, încins de benzile multor seturi de ferestre, ale căror fațete sclipeau când rotația visător de lentă a habitatului făcea lumina solară să se reflecte din ele. La capătul cel mai apropiat ticăia mașinăria complexă a ansamblelor de andocare invers rotitoare, unde nave uriașe erau reduse la nivelul unor detalii microscopice față de scara amețitoare a structurii. Cârnatul era o minilume lungă de șaizeci de kilometri de la un capăt la celălalt și cu diametrul de peste opt kilometri.

Imponderabilitatea prevală și după ce Thalia debarcă din cuter și trecu printr-o succesiune de ecluze de transfer rotative. În locul sălii animate la care se așteptase, se pomeni într-o zonă diplomatică de recepție. Era o sferă de gravitație zero cu pereți din marmură trandafiriu-deschis, incrustată cu frize monocrom ce descriau istoria timpurie a colonizării spațiale: bărbați în costume bulbucate acoperite parcă de prelată, transportoare suprafață-orbită care semănau cu snopi albi de artificii legate laolaltă, stații spațiale cu aspect atât de fragil, încât credeai că se vor destrăma la prima adiere de vânt solar. Amuzant, da, gândi Thalia, însă fără costumele acelea cu prelată și rachetele cu snopi de artificii, fără stațiile spațiale ca de jucărie, prefectul-adjunct de teren Thalia Ng n-ar fi plutit în compartimentul recepție placat cu marmură al unui habitat lung de șaizeci de kilometri, una dintre cele zece mii de structuri ce adăposteau o sută de milioane de suflete, pe orbita unei planete locuite care găzduia cel mai incredibil și strălucitor oraș din istoria omenirii, o planetă care se rotea în jurul soarelui altui sistem solar, un sistem care forma nucleul comercial și cultural al unei civilizații umane ce cuprindea multe planete similare, multe stele, legate laolaltă prin navele minunate ce traversau noaptea interstelară în doar *ani* de zbor.

Acesta era viitorul, își spuse ea. Așa simțeai când trăiai într-o epocă de miracole și minuni.

Și ea avea tupeul să se simtă *obosită*?

În mijlocul spațiului sferic plutea un servitor care semăna cu o bufniță mecanică asamblată din foițe de bronz ciocănit. Își întinse aripile primare și pocni din pliscul articulat, deschizându-i. Avea vocea pițigăiată a unui automat dintr-o epocă a aburului.

— Salutări, prefect-adjunct de teren Thalia Ng. Sunt Pasărea Minune. Mă bucur să te primesc în Casa Aubusson. Un comitet de recepție așteaptă pe nivelul de asolizare de 0,5 *g.* Te rog să fii amabilă să mă urmezi.

— Un comitet de recepție, scrâșni Thalia din dinți. Ce frumos!

Pasărea din bronz o conduse în cabina unui elevator, al cărei interior fără ferestre era acoperit cu tec lustruit și pluș maro fronsat, imprimat cu motive japoneze. Pasărea se răsuci cu capul în jos și-și prinse ghearele în cârlige pe suprafața care urma în mod evident să devină plafonul. Roti apoi capul în zumzet de angrenaje mecanice.

— Acum vom coborî. Te rog să fii amabilă să depliezi scaunul și să te asiguri. Gravitația va crește.

Thalia o ascultă și se așeză pe scaunul depliabil, vârându-și între genunchi cilindrul cu echipamente. Simți precipitarea accelerației și sângele adunându-i-se în partea superioară a capului.

— Acum coborâm, o informă pasărea. Avem de parcurs o distanță destul de mare. Dorești să vezi panorama pe drum?

— Dacă nu-i un deranj prea mare.

Panoul din fața ei metamorfoză în transparență și Thalia se trezi privind în lungimea Casei Aubusson, pe cei șaizeci de kilometri ai axei mari. Suise în elevator pe suprafața interioară a uneia dintre calotele polare ale habitatului în formă de cârnat și călătorea de la polul ei spre punctul unde se unea cu cilindrul principal al structurii. Traiectoria elevatorului se curbă treptat de la verticală la orizontală, deși cabina își păstră același unghi de înclinare. Merseseră deja ceva timp, totuși solul continua să fie la mai puțin de patru kilometri dedesubt, îndeajuns pentru ca și cele mai apropiate caracteristici ale suprafeței să pară mici, aidoma unor jucării. Deocamdată terenul înclinat care gonea pe lângă Thalia consta dintr-o placare albă fără trăsături specifice și regolit, topit, exploatat din Ochiul lui Marco, întreruptă la răstimpuri de câte un uriaș fragment în stil art deco de mașinărie de reglare ambientală.

Cu excepția calotelor polare, întreaga suprafață interioară a habitatului era amenajată peisagist. La șaizeci de kilometri depărtare, pâcla atmosferică dilua detaliile și culorile într-o revărsare pâlpâitoare de albastru-deschis, care nu putea fi deosebită de ocean sau de cer. Mai aproape – cam până la jumătate din lungimea cilindrului – era încă posibil să distingi configurațiile comunităților, rețele sau volburi ștanțate ca niște amprente digitale în lut. Nu existau orașe mari, ci zeci, poate chiar sute de orășele, sate și cătune cuibărite în mijlocul zonelor de verdeață deasă, curbate în lungul țărmurilor mărilor și lacurilor artificiale și al malurilor râurilor și pâraielor construite de om. Existau dealuri, văi, faleze stâncoase și cascade. Existau jerbe de picături străbătute de curcubeie. Existau nori joși, parcă lipiți pe peisajul curb. În zonele și mai apropiate Thalia putea să distingă nu numai comunități, ci și clădiri individuale, porturi, piațete, parcuri, grădini și terenuri recreaționale. Puține clădiri erau mai înalte de câteva sute de metri, ca și cum n-ar fi cutezat să violeze pustiul larg și albastru care alcătuia majoritatea volumului habitatului. Nu exista nicio sursă de iluminare interioară, dar de la înălțimea de la care cobora, femeia distingea cu ușurință benzile de ferestre pe care le văzuse anterior, din spațiul cosmic. Acum, când privea în jos în lungul habitatului, ele deveniseră o serie de inele concentrice întunecate; Thalia numără mai bine de o duzină, înainte ca perspectiva și pâcla s-o împiedice să le mai separe între ele. Casa Aubusson intra în umbra lui Yellowstone la fiecare orbită de nouăzeci de minute descrisă în jurul planetei, însă era improbabil ca locuitorii ei să trăiască ori să muncească altfel decât potrivit ciclului temporal standard de douăzeci și șase de ore al Orașului Abisului. Mult deasupra și dedesubtul planului ecliptic al Inelului Sclipitor, oglinzi-client ghidau iluminarea pe benzile de ferestre chiar și când habitatul nu era luminat direct de Epsilon Eridani.

Thalia simți elevatorul încetinind.

— Acum ajungem, rosti bufnița de metal și panorama exteriorului comută de la peisajele îndepărtate la interiorul unui nivel de asolizare cu ferestre.

Ușa se deschise și Thalia coborî, simțindu-și picioarele precum concertine elastice în gravitația pe jumătate din cea standard. De cealaltă parte a platformei, cu spatele la fereastră, se afla un

comitet de recepție cu aspect pestriț: o duzină de bărbați și femei de toate vârstele și înfățișările, îmbrăcați în haine aparent civile. Thalia îi privi neajutorată, întrebându-se cu cine ar fi trebuit să vorbească.

— Salut, prefectule, rosti o femeie durdulie cu obraji roșii ca merele, care se desprinse din grup și înaintă spre ea. În glas i se simțea o undă de nervozitate, de parcă n-ar fi fost obișnuită să vorbească în public. Bun sosit în casa de la jumătate. Te-am fi așteptat în butuc, dar a trecut mult de când niciunul dintre noi n-a mai fost în imponderabilitate.

Thalia lăsă jos cilindrul.

— Este în regulă. Sunt obișnuită să-mi găsesc singură drumul.

Un bărbat deșirat și gârbovit ridică mâna.

— Pasărea Minune ți-a spus tot ce trebuia să știi?

— Bufnița îți aparține?

— Da, încuviință bărbatul radiind.

Înălță un braț, îndoit din cot, și bufnița fâlfâi din aripi, ieși din elevator, traversă spațiul dintre Thalia și comitetul de recepție și poposi cu precizie pe mâneca lui.

— Sunt o pasăre excelentă, spuse bufnița.

— Acesta este hobby-ul meu, mângâie el creatura sub gâtul segmentat, crearea de animale mecanice, utilizând doar tehnici disponibile Precalviniștilor. Nevastă-mea spune că asta mă-mpiedică să pierd vremea pe stradă.

— Foarte frumos, comentă Thalia.

— Voiau să utilizeze un automat de-al lui Bascombe, când și-au reamintit ce s-a întâmplat ultima dată când unul dintre ele s-a defectat. Așa că Pasărea Minune a fost trecută în fruntea listei.

— Ce listă?

Thalia privi grupul bizar. Niciunul dintre membrii săi nu era zdrențăros sau dezordonat – toți erau bine îmbrăcați, pitorești fără a fi țipători, aranjați și coafați, cu aspect respectabil –, totuși efectul cumulativ nu era nici pe departe armonios. Părea o trupă de circ, gândi ea, nu o delegație civică.

— Cine *sunteți* voi?

— Comitetul tău de recepție, răspunse femeia durdulie.

— Asta mi-a spus și bufnița.

Alt individ înaintă pentru a vorbi. Era un domn cu aspect sever, în costum gri foarte mulat pe corp, cu riduri adânci de o parte și de cealaltă a gurii, cu tâmplele rase și cu un smoc de

păr alb-sur țeapăn. Mâinile cu oase lungi țineau degetele încrucișate.

— Poate că ar trebui să-ți explice unul dintre noi. Te afli în interiorul unuia dintre statele cele mai egalitariste din Inelul Sclipitor. Avea un glas foarte profund și liniștitor, care o ducea pe Thalia cu gândul la lemn întunecat, cu noduri, lustruit perfect de generații de mâini. Relativ puține state practică principiile demarhiste pure îndărătul propriilor lor uși, în sensul abolirii tuturor structurilor guvernamentale și a tuturor instituțiilor formalizate de control social. Exact așa se întâmplă însă în Casa Aubusson. Este posibil să te fi așteptat la o primire formală, la demnitari de diverse ranguri și pompă?

— Este posibil, încuviință Thalia.

— În Aubusson nu există demnitari. Nu există nicio autoritate, cu excepția guvernării transparente a voinței colective. Toți cetățenii dețin aceeași cantitate de putere politică, aplicată prin intermediul mașinăriei democrației anarhice. Ai întrebat cine suntem. Îți voi spune, începând chiar cu mine. Mă numesc Jules Caillebot și sunt grădinar peisagist. În ultima vreme am lucrat la redezvoltarea grădinilor botanice din cartierul adiacent teatrului în aer liber din Valloton, o comunitate dintre ferestrele cinci și șase.

Făcu un gest spre femeia durdulie care vorbise prima.

— Eu sunt practic nimeni, rosti ea cu un fel de sfidare voioasă, lipsită complet de agitația anterioară. Cel puțin *unii* din Aubusson au auzit de Jules, dar nimeni nu are habar de mine. Mă numesc Paula Thory. Cresc fluturi, care nu sunt nici măcar foarte rari sau frumoși.

— Salut, zise Thalia.

Paula Thory îl înghionti pe bărbatul care construise bufnița.

— Zi atunci, spuse ea. Știu că arzi de nerăbdare să-i zici.

— Sunt Broderick Cuthbertson. Construiesc animale mecanice. Este…

— Hobby-ul tău, da. Ai mai spus, surâse amabil Thalia.

— În Aubusson există o subcultură activă de constructori de automate. Evident, mă refer la constructori de automate *reale.* Strict Precalviniste. Altfel ar fi doar o trișare.

— Îmi dau seama.

— Meriel Redon, vorbi o tânără slăbuță ridicând nesigur un braț. Fac mobilă din lemn.

— Cyrus Parnasse, graseie alt bărbat, un tip de fermier voinic și roșu la față care putea să fi descins din Evul Mediu cu cinci minute în urmă. Sunt custode în Muzeul Ciberneticii.

— Crezusem că Muzeul Ciberneticii se găsea în Casa Sylveste.

— Al nostru nu-i la fel de mare, zise Parnasse. Nici la fel de ostentativ sau de simpluț. Nouă însă ne place.

Se prezentară pe rând toți doisprezece. Parcă Supunându-se unui proces de decizie colectivă care se petrecuse prea subtil pentru a fi detectat de Thalia, toți se întoarseră din nou spre Jules Caillebot și-l priviră.

— Am fost selectați aleatoriu, explică el. Când s-a știut că vom fi vizitați de un agent al Panopliei, nucleul de scrutin a amestecat numele tuturor celor opt sute de mii de cetățeni și i-a selectat pe cei doisprezece pe care-i vezi în fața ta. De fapt, procesul a fost ceva mai complicat. Numele noastre au fost prezentate electoratului, astfel încât calificarea noastră pentru misiune să poată fi certificată de o majoritate. Cei mai mulți cetățeni au votat „fără obiecții”, dar unul dintre primii doisprezece a fost respins de un procentaj prea mare de cetățeni pentru ca nucleul să-l poată ignora. Se pare că este cam curtezan. Și-a făcut destui dușmani și de aceea și-a ratat unica șansă la faimă.

— Dacă poți numi asta „faimă”, interveni Parnasse, custodele muzeului. În două ore vei fi plecată din Aubusson, iar noi vom fi revenit la obscuritatea meritată. *Este* genul acela de vizită, nu-i așa? Dacă-i vorba despre o restricționare, nu ne-a avertizat nimeni.

— O restricționare nu este avertizată niciodată, replică Thalia sec, ignorând subcurentul de țâfnă pe care-l auzise în vocea bărbatului, însă aceasta nu-i o restricționare, ci doar o actualizare de rutină a nucleului de scrutin. Și indiferent dacă credeți sau nu că-i o mândrie să faceți parte din comitetul de recepție, eu *sunt* recunoscătoare pentru primire. Ridică cilindrul, bucurându-se de ușurimea lui înainte să revină la gravitația standard. De fapt n-am nevoie decât să fiu condusă la nucleul de scrutin, deși, dacă preferați, îl pot localiza și singură. Dacă doriți, puteți rămâne cu mine, dar nu este necesar.

— Vrei să mergi direct la nucleu? întrebă Jules Caillebot. Bine, dacă dorești, dar putem mai întâi să bem un ceai, să gustăm ceva și poate să hoinărim în voie printr-o grădină.

— Nu se acordă premii dacă ghicești a cui va fi grădina, comentă cineva malițios.

Thalia ridică împăciuitor o mână.

— Este o propunere foarte amabilă, dar șefii mei nu vor fi încântați dacă îmi întârzii revenirea în Panoplie.

— Putem fi la nucleu în douăzeci de minute, spuse Jules Caillebot. Este imediat după a doua bandă de ferestre. De fapt se poate vedea și de aici.

Thalia se așteptase ca nucleul să fi fost îngropat în învelișul asteroidului, ca un implant subcutanat.

— Este posibil?

— Dă-mi voie să-ți arăt. Noua clădire este destul de elegantă, chiar dacă o spun eu însumi.

— Asta-i numai o părere, hurui Parnasse, suficient de tare pentru a fi auzit de Thalia.

O conduseră la fereastră. Cei doi kilometri rămași din calota polară se curbau sub ei pentru a se contopi cu terenul uniform al cilindrului principal. Caillebot, grădinarul peisagist, veni lângă ea și arătă spre jumătatea distanței.

— Acolo, șopti el. Vezi prima și a doua bandă de ferestre? Acum focalizează pe podul alb care traversează banda a doua, în apropierea lacului în formă de bob de fasole. Mergi doi kilometri în lungul podului, până ajungi la un inel de structuri grupate în jurul unui pilon înalt, izolat.

— L-am văzut, aprobă Thalia.

Întrucât se afla drept în față, pilonul era prea aliniat cu verticala ei locală pentru a fi simplă o coincidență, ținând seama de curbura de trei sute șaizeci de grade a habitatului. Probabil că fusese direcționată pe linia de elevatoare optimă pentru vizitarea nucleului de scrutin.

— Îți reamintește de ceva? întrebă Caillebot.

— Nu știu. Parcă... O picătură de lapte care cade în lapte, poate. Cercul acela de piloni cu sfere mici în vârfuri, apoi cel înalt din mijloc...

— Exact asta și este, zise Parnasse. Reprezentarea perfectă a unei instanțe fizice. Acela este Muzeul Ciberneticii original. Comitetului de Planificare Civică i-a intrat însă în cap că de fapt am avea nevoie de un singur pilon gigantic care să se înalțe din centru și care să găzduiască în vârf nucleul de scrutin. Nu mai trebuie spus că a distrus complet conceptul original. Indiferent

cât te-ai strădui, nu poți să ai un pilon central *și* un inel de piloni dintr-o singură picătură.

— De ce-i trebuia nucleului o clădire nouă?

— Nu-i trebuia, răspunse Parnasse înainte ca altcineva să fi avut șansa de a contribui la discuție. Funcționa perfect așa cum era înainte, fără să fie văzut de nimeni și astfel fără să te gândești la el. După care Comitetul de Planificare Civică a decis că trebuie să *celebrăm* adevăratele principii demarhiste, făcând nucleul un simbol vizibil de oriunde din habitat.

— Majorității oamenilor le place, rosti Caillebot cu un surâs silit.

Parnasse nu se lăsa convins atât de ușor.

— Spui asta doar pentru că a trebuit să distrugă grădinile vechi, pentru a face loc noului pilon. Cele create de rivalul tău. Ai fi simțit cu totul altfel dacă ar fi trebuit realmente să fi lucrat acolo.

Thalia tuși, decizând că era mai bine să nu se alăture deocamdată niciuneia dintre părți. Mutarea unui nucleu nu era nici pe departe o rutină, dar Panoplia ar fi fost consultată și n-ar fi aprobat dacă ar fi existat obiecții de natură tehnică.

— Indiferent de controverse, rosti ea, trebuie să-l văd de aproape.

— Vom ajunge imediat acolo, spuse Caillebot și întinse un braț spre înapoi, către peretele unde erau deschise mai multe uși de elevatoare. Dorești o mână de ajutor cu echipamentul acela? Pe suprafață, va fi mai greu.

— O să mă descurc, zise femeia.

Pasărea Minune deschise pliscul de metal și emise un sunet răgușit când își luă zborul și-i conduse spre elevatoare.

CAPITOLUL 12

Dreyfus își ținu respirația, continuând să anticipeze un atac, în ciuda dovezilor scanărilor. Senzorii corvetei cercetaseră suprafața asediată a asteroidului și nu descoperiseră alte indicii de armament activ, deși bărbatul considera probabil ca în cealaltă emisferă să existe alte arme îngropate. Aceleași scanări indicaseră un probabil punct de intrare, care părea să fie o ecluză pneumatică ce ducea la o excavare subterană. Scanările nu puteau decât să sugereze adâncimea și extinderea sistemului de tunele. Corveta staționa acum cu ecluza dorsală

poziționată deasupra punctului de intrare, de care o separau numai doi metri de spațiu gol.

— Pot face asta și singur, spuse Dreyfus pregătit să treacă prin peretele-costumier. Nu este necesar să intrăm amândoi.

— Iar eu n-o să fiu babysitter pentru corvetă în timp ce tu te distrezi, replică Sparver.

— Bine, dar trebuie să-nțelegi ceva: dacă acolo se va întâmpla ceva cu unul dintre noi – indiferent dacă ești tu sau eu –, celălalt o va șterge de aici cât poate de rapid și se va concentra spre avertizarea Panopliei. Chestia cu care avem de-a face aici este mai importantă decât viața unui singur prefect.

— Mesaj receptat, încuviință Sparver. Ne vedem afară.

Dreyfus se împinse prin suprafața cenușie a peretelui-costumier și ca întotdeauna, simți o rezistență pișcătoare când costumul se formă în jurul lui, materializat din însăși substanța peretelui. Se răsuci la timp ca să observe ieșirea lui Sparver: văzu cum marginile costumului se conturară pe suprafața exterioară a peretelui-costumier, după care se cutară, eliberându-se. Pentru o clipă, detaliile costumului lui Sparver fură încețoșate și vag definite, apoi deveniră perfect distincte.

Cei doi prefecți își încheiară verificările, controlară modul în care costumele lor puteau comunica reciproc și după aceea se întoarseră cu fețele la ecluza prin care aveau să intre în asteroid. Nimic din ea nu-l surprinse pe Dreyfus, cu excepția faptului că exista. Era o ecluză standard, construită din materinertă după un design grosolan. Ecluza fusese ascunsă înainte de atac, acoperită în apropierea bazei unui tun. Un puț camuflat coborâse probabil de la suprafață înainte ca tunurile să se fi desfășurat.

Nu era nevoie să invoce procedura de operare manuală, deoarece ecluza continua să fie alimentată energetic și era funcțională. Ușa exterioară se deschise prompt, îngăduindu-le lui Dreyfus și lui Sparver să intre în incinta de egalizare atmosferică.

— De partea cealaltă există presiune, anunță Sparver și indică afișajul cu format standard încastrat în ușa opusă. Probabil că înăuntru nu-i nimeni, dar *poate* fi, așa că n-o putem detona pur și simplu.

Era o complicație nedorită de Dreyfus, totuși era de acord cu adjunctul său. Înainte de a mai avansa, trebuia să etanșeze ușa

în urma lor.

— Închide ușa exterioară, ceru Dreyfus.

Ecluza încheie presurizarea. Costumul lui Dreyfus testă aerul și anunță că era rece, dar respirabil, dacă ar fi fost nevoie.

Bărbatul speră să nu fie nevoie.

— Fii cu ochii-n patru, i se adresă lui Sparver. Începem coborârea.

Dreyfus așteptă ca ușa interioară să se autoetanșeze, apoi porni. Protocoalele uzuale ale ecluzelor dictau ca atât ușile interioare, cât și cele exterioare să fie închise împotriva vidului, cu excepția cazului când cineva trecea prin ele.

— Nu pot să văd absolut nimic, rosti el știind că văzul lui Sparver era la fel de slab ca al său. Îmi aprind proiectorul căștii. În vreo două secunde vom vedea dacă *asta* este o idee bună.

— Îmi țin răsuflarea.

Proiectorul dezvălui că ajunseseră într-o zonă de stocare, o magazie pentru unelte și piese de schimb pentru mașini. Dreyfus recunoscu echipamente pentru excavarea de tunele, câteva componente de rezervă pentru ecluze pneumatice și două costume spațiale degradate cu design Precalvinist.

— Ai putea ghici de cât timp sunt vechiturile astea pe-aici? întrebă Sparver, activându-și propriul proiector.

— Poate de zece ani, însă poate și de două sute, răspunse Dreyfus. Greu de precizat.

— Nu presurizezi un loc dacă intenționezi să-l pui la naftalină. Irosești degeaba aerul și energia.

— De acord. Vezi ceva care să semene cu un transmițător sau care ar putea emite un semnal?

— Nu-ți pot oferi bucuria asta. Sparver indică cu proiectorul spre peretele opus. Dar, dacă nu mă-nșel, aceea este o ușă. Crezi c-ar trebui să aruncăm o privire?

— Aș zice că nu suntem tocmai copleșiți de opțiuni, nu?

Dreyfus se propulsă bătând în perete cu picioarele și se îndreptă către ușa respectivă. Sparver îl urmă îndeaproape. Desigur gravitația asteroidului l-ar fi adus în cele din urmă acolo, dar nu avea timp de așteptat. Ajunse la ușă și trecu mai departe într-un puț îngust, în care existau doar șine și mânere flexibile. Când aerul începu să-i frâneze înaintarea plutită, prinse mânerul cel mai apropiat și începu să se tragă de la unul la altul, avansând. Puțul se întindea în fața lui, adâncindu-se în

inima asteroidului. Poate că puțul existase acolo dintotdeauna, se gândi, poate că fusese forat adânc de prospectori Skyjack, iar cineva apăruse ulterior și-l utilizase. Totuși echipamentele de construcție a tunelurilor pe care le văzuse nu aveau aspectul improvizat al uneltelor Skyjack.

Tocmai reflecta la asta când zări capătul puțului.

— Încetinesc. Ai grijă înapoia mea.

Dreyfus ajunse pe fundul puțului și se răsuci cu o sută optzeci de grade pentru a-și aduce tălpile în contact cu suprafața acestuia. „Sus“ și „jos“ continuau să aibă puțin înțeles în gravitația minimă a asteroidului, totuși instinctele îl sileau să se orienteze ca și cum picioarele i-ar fi fost trase către centrul bolovanului orbital.

Examina împrejurimile când Sparver sosi lângă el. Ajunseseră la o intersecție cu un al doilea puț care părea să se întindă pe orizontală în ambele direcții, curbându-se lin în depărtare până ce dispărea după limita iluminării asigurate de proiectoarele căștilor lor. Peretele maro-ruginiu al tunelului era căptușit cu panouri segmentate și avea prinse pe laturi mănunchiuri groase de țevi și conducte. Din loc în loc, căptușeala era întreruptă de câte o mașinărie care arăta la fel de maro-ruginie și străveche ca restul tunelului.

— N-am scanat suficient de adânc ca să mapăm asta, zise Dreyfus. Ce părere ai?

— Să fiu sincer, niciuna.

— Judecând după curbură, ar putea fi un inel care ocolește centrul asteroidului. Trebuie să aflăm care-i rostul lui.

— Și dacă ne rătăcim?

Dreyfus își utiliză costumul pentru a mânji o cruce luminoasă pe perete lângă punctul prin care intraseră.

— N-o să ne rătăcim. Dacă tunelul este circular, vom ști când vom ajunge înapoi aici, chiar dacă ceva ne va afecta busolele inerțiale.

— Sunt complet liniștit, atunci.

— Perfect. Fii atent la orice am putea utiliza ca să trimitem un semnal spre Panoplie.

Dreyfus începu să înainteze și pereții maronii ai tunelului plutiră pe lângă el. Propria lui umbră avansa curajos în față, proiectată de raza căștii lui Sparver. Coborî ochii la harta inerțială a costumului, afișată imediat sub principala

suprapunere de pe vizor.

— Ți-ai formulat așadar o teorie despre motivul pentru care familia Nerval-Lermontov are nevoie de locul ăsta? întrebă Sparver. Fiindcă, cel puțin din punctul meu de vedere, începe să pară tot mai mult că n-ar fi vorba despre un simplu caz de rivalitate între habitate.

— Este clar că este ceva mult mai important. Iar acum mă întreb dacă e posibil ca familia Sylveste să joace un rol și în locul acesta?

— Putem să-i facem o vizită după ce terminăm aici.

— Nu am ajunge foarte departe. Familia este condusă de interimari de niveluri-beta. Calvin Sylveste a murit și fiul lui este plecat din sistem. Din câte am auzit ultima dată, se va întoarce abia peste zece-cincisprezece ani.

— Crezi totuși că există o implicare din partea lui Sylveste.

— Sparv, sunt dispus să cred în coincidențe și sunt de asemenea de acord că familia are o sumedenie de tentacule, dar imediat cum în investigația noastră au apărut Cei Optzeci, am simțit că aici nu este vorba doar de întâmplare.

După o pauză Sparver rosti:

— Crezi că cei din Nerval-Lermontov mai sunt pe-aici?

— Cineva a fost recent aici. Locurile se simt altfel când sunt pustii, când n-au fost vizitate de nimeni de foarte mult timp. Aici nu simt nimic de felul acesta.

— Sperasem că era numai impresia mea, comentă Sparver.

Dreyfus strânse din fălci.

— Și mai multe motive atunci pentru a investiga.

În realitate însă nu simțea niciun imbold pentru a continua prin tunel. Percepea de asemenea neliniștea lui Sparver. În clipa aceea nu-și dorea nimic mai mult decât să revină la corvetă și să aștepte întăriri, oricât de mult ar fi durat sosirea lor.

Nu parcurseseră mai mult de două sute de metri prin coridorul care se curba lin, când Sparver se opri lângă un echipament care ieșea din perete. Lui Dreyfus i se părea aproape identic cu nenumăratele mașinării de culoarea ruginii pe lângă care trecuseră deja, dar Sparver îi acorda o atenție aparte.

— Este ceva ce putem utiliza? întrebă el.

Sparver glisă un panou și dezvălui o matrice de mufe și comenzi tactile de imput.

— Este un punct de acces. Nu promit nimic, dar dacă-i conectat la orice fel de rețea locală, ar trebui să fiu în stare să-mi găsesc drumul spre transmițător și poate să deschid un canal dual către Panoplie.

— Cât va dura?

Costumul lui Sparver fusese materializat cu o trusă standard de scule. Hiperporcul scotoci prin ea și scoase o bobină de cablu luminos, care se termina printr-un adaptor universal în formă de glonț din materiapidă.

— Ar trebui să știu în câteva minute, răspunse el. Dacă nu funcționează, vom trece mai departe.

— Vezi ce poți scoate din asta. Mă-ntorc în cinci-zece minute.

Înapoia vizorului, ochii lui Sparver se căscară.

— Ar trebui să rămânem împreună.

— Mai înaintez doar puțin prin tunelul ăsta. Vom rămâne permanent în contact.

Dreyfus își lăsă adjunctul să opereze echipamentul, meșterind cu adaptoare, bobine din froptică de diverse culori și cabluri electrice. Nu avea nicio îndoială că dacă exista o cale prin care să expedieze un mesaj către Panoplie, Sparver avea s-o găsească. El însă nu-și putea îngădui să aștepte până atunci. Altundeva în asteroid, cineva putea să șteargă dovezi sau să-și pregătească fuga utilizând o navă sau o navetă de salvare ascunsă.

În cele din urmă, Dreyfus întoarse capul și văzu că Sparver dispăruse dincolo de curbura coridorului.

— Cum merge? întrebă el prin canalul de comunicații costum-costum.

— Înaintez încet, dar cred că-i fezabil. Protocoalele sunt destul de arhaice, totuși nimic ce să nu fi văzut până acum.

— Bun. Păstrăm legătura. Eu merg mai departe.

Dreyfus trecu printr-o gâtuire a tunelului, strângând umerii pentru a evita să-i lovească de căptușeala pereților. Când privea în urmă nu putea să mai vadă nici măcar strălucirea slabă a proiectorului căștii lui Sparver. Psihologic, simțea ca și cum ar fi fost la mulți kilometri depărtare, nu la câteva sute de metri, așa cum era de fapt.

Pe neașteptate auzi un dangăt ca de clopot, răsunător și metalic. Dreyfus simți cum i se chircesc măruntaiele. Știu cu exactitate ce se întâmplase chiar înainte ca mintea lui

conștientă să fi procesat informația. În locul gâtuiturii exista acum un perete solid din metal. O ușă despărțitoare etanșă – parte din sistemul unei ecluze pneumatice interioare – tocmai se interpusese între el și Sparver.

Se întoarse la ușă și-i examină perimetrul, căutând comenzi manuale, dar nu găsi nimic. Un sistem automat o etanșase și același sistem automat trebuia s-o redeschidă.

— Sparver?

Glasul adjunctului se auzi metalic și întretăiat.

— Continui să te receptez, dar slab. Ce s-a-ntâmplat?

— Am declanșat o ușă, spuse Dreyfus simțindu-se stingherit. Nu vrea să se mai redeschidă.

— Rămâi pe loc. Vin să văd dacă o pot comanda din partea mea.

— Lasă asta. Am stabilit un plan și-l vom urma, chiar dacă asta va însemna să rămân aici până sosesc ajutoare. Dacă va fi nevoie, ar trebui să pot tăia prin ea cu șficbiciul, cu condiția ca ușa să nu încorporeze materiapidă. Până atunci o să caut să parcurg un circuit complet, să văd dacă nu pot ajunge la tine din partea opusă.

— Încearcă să nu mai declanșezi alte uși pe drum.

— O să încerc.

— Ar trebui să te gândești și la economisirea aerului, îi reaminti Sparver pe un ton blând. Costumele astea n-au reciclare, șefule. Ești autonom doar pentru douăzeci și șase de ore.

— Asta înseamnă douăzeci de ore mai mult decât mă aștept să mai fiu aici.

— Să zicem atunci că trebuie să ținem seama de toate eventualitățile. Eu mă pot întoarce la corvetă; poate că tu nu vei fi în stare.

— Am înțeles ideea.

Costumul îl asigura într-adevăr că aerul din jur era respirabil. În mod limpede, avea puține de pierdut dacă-i dădea crezare. Ridică mâna și desfăcu casca; costumul fusese materializat dintr-o singură bucată, dar îi dădu ascultare, desfăcându-se în componente familiare.

Inspiră adânc prima gură din aerul cel nou, rece. După șocul inițial asupra organismului, aprecie că era tolerabil, cu mai puțină mucezeală decât se așteptase.

— Sparv, respir aer ambiental. Deocamdată nu există efecte secundare.

— Bun. Tot ce am de făcut este să păcălesc sistemul ăsta că sunt un utilizator valid și după aceea ar trebui să ne alegem cu o legătură cu Panoplia. Voi fi indisponibil când o voi apela – ca să funcționeze, trebuie să realoc canalul costum-costum.

— Fă orice este necesar.

Dreyfus își apăsă casca de centură până formă o legătură periferică. Mai parcursese poate altă sută de metri, când ajunse la o joncțiune în coridor. Tunelul principal pe care-l urmase continua liber înainte, dar apăruse și altul, perpendicular pe el și mergând către centrul asteroidului.

— Sparver, anunță el, o mică schimbare de plan. Dacă tot nu utilizez aerul costumului, o să explorez un subtunel la care tocmai am ajuns. Pare să pătrundă în adâncime. Bănuiala mea este că merge spre ceea ce ascunde locul ăsta.

— Fii prudent.

— Ca întotdeauna.

Noul coridor se dovedi mult mai scurt decât cel din care coborâseră de la suprafață, iar după treizeci de metri Dreyfus detectă o lărgire a capătului îndepărtat. Continuă într-acolo, cu un soi de curiozitate împletită cu prudență, și pătrunse într-o incintă emisferică cu fațete din sticlă groasă. Proiectorul căștii lui se plimbă peste partițiile nituite și sudate între elementele ferestre. Dincolo de sticlă domnea o beznă profundă, mai absolută decât spațiul cosmic în sine, de parcă fusese excavat chiar nucleul asteroidului.

— Este cav, o cochilie goală, vorbi pentru sine, uluit și în același timp nedumerit.

Incinta emisferică nu era doar un fel de galerie de observație. Una dintre fațete era acoperită cu o foaie de argint bătut, nu cu sticlă, iar alături se găsea un panou de comandă simplu, prevăzut cu elemente de control tactil cu design vechi. Dreyfus se propulsă spre panou și-l examină. Comenzile supradimensionate fuseseră concepute pentru a fi utilizate de purtătorul unui costum spațial cu mănuși groase, iar majoritatea erau etichetate în scrierea canasiană antică. Majoritatea abrevierilor nu însemnau nimic pentru Dreyfus, dar văzu pe o comandă reprezentarea stilizată a unei nove.

Mâna i se îndreptă într-acolo. La început simți butonul atât de

rigid, încât se temu că se sudase în timp. După aceea se clinti cu un zăngănit sonor și baterii vaste de lumini începură să strălucească dincolo de sticla blindată.

Își dădu seama că se înșelase. Interiorul cav al asteroidului Nerval-Lermontov nu era gol.

Conținea o navă.

— Am găsit ceva interesant, îl anunță pe Sparver.

* * *

— Ceea ce nu-nțeleg, zise Thalia pe când trenul îi purta peste prima bandă de ferestre a Casei Aubusson, este sistemul economic al habitatului. Fără supărare, dar până acum am vorbit cu aproape toți de aici și sunt derutată. Presupun că sunteți un eșantion reprezentativ al cetățenilor, altfel n-ați fi fost selectați pentru comitetul de recepție. În același timp însă niciunul dintre voi nu pare să desfășoare vreo activitate care să fie vandabilă în exteriorul lui Aubusson. Unul crește fluturi... Altul proiectează grădini... Altul realizează animale mecanice, ca simplu amuzament...

— Nu există nicio lege împotriva hobby-urilor, spuse Paula Thory, crescătoarea durdulie de fluturi.

— Sunt cu totul de acord, dar în același timp hobby-urile nu vor asigura costurile de întreținere a unui habitat lung de șaizeci de kilometri.

— În calota polară pupa avem un complex manufacturier, zise Caillebot. Obișnuiam să construim nave. Erau tare frumoase: carcase monomoleculare în rubine și smaralde. De câteva decenii n-a mai funcționat nici pe departe la capacitate totală, totuși habitate mai mici ne comandă ocazional componente și mașini. Întreprinderile mari de pe Ochiul lui Marco ne vor fi întotdeauna superioare în privința eficienței și a economiei la scară mare, dar nu trebuie să ridicăm nimic dintr-un puț gravitațional ori să plătim taxe de import Inelului Sclipitor. Asta ne rezolvă parțial problema finanțelor.

— Dar nu pe toate, spuse Thalia. Așa-i?

— Noi votăm, zise Thory.

— Toată lumea votează, replică Thalia. Mai puțin Panoplia.

— Nu toată lumea votează în felul în care o facem noi. Asta-i marea diferență. În habitatul acesta trăiesc opt sute de mii de oameni și absolut toți privim cu mare seriozitate dreptul la vot.

— Totuși nici asta nu vă umple farfuriile cu mâncare.

— Ba le umple, atunci când votezi îndeajuns de frecvent și îndeajuns de inteligent.

Thory o fixă cu privirea pe Thalia pe când trenul gonea printr-un campus de clădiri scunde cu contururile îndulcite și coloritul pastelat al bezelelor.

— Tu faci parte din Panoplie, continuă crescătoarea de fluturi, și presupun că ești îndeajuns de familiarizată cu conceptul de ponderare a scrutinului.

— Îmi amintesc că mecanismul de votare îl permite în anumite circumstanțe.

Thory păru surprinsă.

— Îți „amintești”? Prefectule, nu ar trebui să fii expert în asemenea chestiuni?

— Întreabă-mă despre securitate sau despre software-ul nucleului de scrutin și te voi fascina ore în șir. Thalia ținea mâinile încrucișate în poală, cu cilindrul între genunchi. Procesarea voturilor este un domeniu diferit și nu constituie responsabilitatea mea. Ca atare, spune-mi tu cum funcționează în cazul lui Aubusson.

— Este bine știut că aparatele înregistrează în jurnal toate voturile care au fost introduse vreodată în tot Inelul Sclipitor, zise Thory, ceea ce înseamnă minimum un milion de tranzacții pe secundă, consemnate în ultimii două sute de ani. Ceea ce oamenii nu înțeleg în general este că ocazional sistemul își examinează propriile înregistrări și se uită la configurațiile de votare care au determinat un rezultat specific. Să presupunem, de exemplu, că o problemă critică este înfățișată întregii populații de o sută de milioane din Inel. Să zicem că ar fi fost identificată o amenințare ipotetică, față de care se poate răspunde în mai multe moduri, de la un atac preventiv până la decizia simplă de a nu se întreprinde absolut nimic. Să mai presupunem că majoritatea a votat pentru un răspuns anume dintre opțiunile disponibile. Să presupunem în continuare că pe baza scrutinului aceluia s-a întreprins o acțiune și că, privind acum retrospectiv, acțiunea s-a dovedit greșită. Aparatele sunt îndeajuns de inteligente pentru a recunoaște asemenea erori democratice. Sunt totodată îndeajuns de inteligente pentru a examina înregistrările și a vedea cine a votat altceva. Cu alte cuvinte, cine a avut de fapt dreptate pe când majoritatea a greșit.

Thalia încuviință din cap, amintindu-și detalii pe care le învățase cândva, pentru ca după aceea să le îngroape sub cunoștințe mai imediat relevante.

— Apoi, rosti ea, după ce i-a identificat pe votanții care au dat dovadă de evaluare înțeleaptă, atașează viitoarelor lor voturi o pondere sporită.

— În esență, așa funcționează. În practică, este infinit mai subtil. Sistemul continuă monitorizarea indivizilor respectivi și reglează constant factorul de ponderare. Dacă ei vor continua să voteze înțelept, ponderea atribuită votului lor se va păstra sau chiar va crește. Dacă vor dovedi însă o serie constantă de aprecieri eronate, sistemul îi va readuce la valoarea prestabilită.

— Dacă evaluează atât de eronat situațiile, de ce nu li se înlătură complet dreptul la vot?

— Pentru că atunci n-am mai fi o democrație, replică Thory. Toți indivizii merită șansa de a porni pe calea cea bună.

— Și cum funcționează asta în cazul lui Aubusson?

— Este felul prin care ne ducem noi existența. Cetățenii de aici posedă un număr foarte mare de voturi cu pondere, cu mult peste media din Inelul Sclipitor. Bineînțeles, toți am muncit din greu pentru asta; nu-i o simplă fluctuație statistică... Eu am un indice de ponderare de 1,9, ceea ce înseamnă că fiecare vot pe care îl dau are o eficacitate aproape dublă față de cea normală. Echivalez cu doi indivizi care votează simultan pentru orice subiect. Indicele de 1,9 înseamnă mult, dar în Casa Aubusson există cincizeci și patru de persoane care au indici de ponderare apropiați de trei. Sistemul le-a identificat că dețin un discernământ aproape suprauman. Cei mai mulți oameni văd peisajul evenimentelor viitoare ca pe un teren foarte accidentat, învăluit într-o pâclă de posibilități veșnic schimbătoare. „Triplii” văd un drum strălucitor, cu derivațiile marcate cu indicatori de neon orbitor. Glasul lui Thory deveni plin de respect. Pe undeva, prefectule, există o ființă pe care noi o numim „Cvadruplul”. Știm că umblă printre noi, fiindcă sistemul spune că este un cetățean al Casei Aubusson. Cvadruplul nu s-a arătat totuși niciodată altui cetățean. Poate că se teme să nu fie lapidat. Propria lui înțelepciune trebuie să fie un dar minunat și teribil, ca blestemul Casandrei. El însă este singurul care valorează patru voturi într-o populație de o sută de milioane. Pietricele pe o plajă infinită.

— Dar cum vă mențineți ponderea atât de mare? zise Thalia.

— Cu lacrimi, sânge și sudoare. Toți ne privim subiectele cu foarte multă seriozitate. Asta înseamnă să fii cetățean în Aubusson. Nu te poți stabili aici decât dacă ai o pondere de votare medie de peste unu virgulă douăzeci și cinci. Asta cere ca toți să ne gândim foarte serios la subiectele pe care le votăm. Nu numai din punct de vedere personal, nu doar din punctul de vedere al Casei Aubusson, ci din punctul de vedere al binelui mai mare al întregului Inel Sclipitor. Și avem de câștigat de aici, desigur. Ăsta-i felul în care ne câștigăm existența: vânzându-ne înțelepciunea de care am dat dovadă anterior. Deoarece voturile noastre sunt disproporționat de eficiente, suntem *foarte* atrăgători pentru lobbyiștii din alte comunități, care ne plătesc să ascultăm ce au de spus în privința unor subiecte minore, știind că un vot în bloc din Aubusson poate schimba rezultatul cu un factor esențial. De acolo vin banii.

— Mită politică?

— Nu tocmai. Ne cumpără doar atenția, acceptul de a asculta. Asta nu garantează că vom vota în conformitate cu dorințele lor. Dacă n-am fi făcut altceva decât s-o luăm pe urma banilor, indicii noștri colectivi s-ar fi prăbușit la valoarea unu înainte să fi clipit. Atunci n-am mai fi de folos nimănui.

— Este un act de echilibrare, interveni Caillebot. Pentru a le rămâne utili lobbyștilor, trebuie să ne menținem un grad de independență față de ei. Acesta este paradoxul central al existenței noastre. Este însă paradoxul care-mi permite să-mi petrec timpul proiectând grădini, iar Paulei să-și crească fluturii.

Thory se apleca înainte.

— De când am suit în trenul acesta, am participat deja la două scrutine. Un al treilea va sosi în două minute. Chestiuni minore în tabloul de ansamblu – genul de subiecte pe care majoritatea cetățenilor le lasă în seama rutinelor predictive.

— N-am observat.

— Nici n-ai fi putut. Cei mai mulți ne-am obișnuit acum în asemenea măsură cu procesul, încât este aproape automat, ca și clipitul din ochi. Dar privim cu aceeași seriozitate absolut toate scrutinele.

Probabil că Thory văzuse ceva neîncrezător în expresia Thaliei, pentru că se apleca înainte preocupată.

— Tot ce am descris este perfect legal, prefectule. În caz

contrar, Panoplia n-ar permite așa ceva.

— Știu că este legal. Atâta doar că nu mă gândisem că devenise ceva sistematizat, transformat în fundament pentru o întreagă comunitate.

— Asta te tulbură?

— Nu, răspunse Thalia cu sinceritate. Dacă sistemul o permite, este perfect pentru mine. Îmi amintește însă câte alte surprize mai există în Inelul Sclipitor.

— Este cea mai pestriță și complexă societate din istoria omenirii, zise Thory. Este, practic, o mașină de uluire a oamenilor.

* * *

Dreyfus studie nava care plutea în fața lui țintuită de luminile albastre și vii din centrul asteroidului Nerval-Lermontov. Era o formă neagră ca tăciunele într-o cavernă neagră ca miezul nopții. Practic, nu vedea nava, ci detecta gradarea subtilă de întuneric dintre carcasa ei și suprafața de pe fundal a centrului scobit în rocă. Era ca un exercițiu de iluzie optică, un miraj perceptual care continua să-i scape întruna înțelegerii cognitive.

Știa însă cu exactitate la ce se uita. Vehiculul era în mod clar o navă stelară, deși mai mică decât majoritatea. Avea carcasa conică, aproape aerodinamică, a unei luminăluci, și cele două lonjeroane orientate spre înapoi care susțineau nacelele complicate ale motoarelor gemene. Îi amintea de ruina arzătoare a *Isonului umbrelor,* ale cărei motoare fuseseră retezate ca să devină trofee pentru alți Ultranauți. Dar de îndată ce forma i se stabiliză în imaginație, știu că aceasta nu era o navă stelară Ultranaută.

Dreyfus surâse în barbă. Simțise cum sfera de cuprindere a investigației se lărgise în clipa apariției conexiunii cu Cei Optzeci. Nimic însă nu-l pregătise pentru această comutare a perspectivei.

— Vorbește-mi, șefule. Sunt tot pe recepție.

— Aici este o navă Agregată. Stă pur și simplu în centrul asteroidului.

Sparver făcu o pauză înainte de a răspunde. Dreyfus și-l putea închipui, analizând ramificațiile descoperirii.

— Reamintește-mi: ce legătură au Agregații cu cazul nostru?

— Asta sunt foarte nerăbdător să aflu.

— Nava cum de-a ajuns acolo unde se află?

— Habar n-am. Nu pot să văd nici urmă de ușă în incintă, iar pe dinafară n-a existat în mod sigur așa ceva. Pare ca și cum ar fi fost zidită aici, încastrată în rocă.
— Crezi că Agregații au ascuns-o cu un scop anume?
Dreyfus își trecu din nou palma peste panoul de comenzi.
— Nu cred. Cu excepția navei, nimic din asteroid nu pare Agregat. Mai degrabă cred că nava este ținută aici de altcineva.
— Cineva a izbutit să captureze și să restricționeze o navă Agregată? Pare destul de dificil pentru oricine.
— Sunt de acord, zise Dreyfus.
— Următoarea întrebare: de ce ar fi dorit cineva să facă asta? Ce ar fi sperat să câștige?
Dreyfus privi singura fațetă din incintă care era argint bătut și-și dădu seama că era o ușă etanșată, nu un panou opac în suita de ferestre. Iluminarea incintei urmărea tubul nervurat al unui conector de andocare, întinzându-se prin spațiu de la panoul ușii până la carcasa absorbitoare de lumină a navei.
— De aceea trebuie să sui la bord, ca să aflu.
— Șefule, nu cred că-i o idee bună.
Dreyfus reveni la panou. Toate celulele din corpul lui îi zbierau să plece, însă polițistul din adâncul său trebuia să știe ce se afla în nava aceea; care era secretul pentru protejarea căruia merita să ucizi.
Mâna i se opri pe altă comandă de tip comutator, marcată cu X – simbolul universal al servomotorului de ecluză. Panoul argintiu glisă în lateral, silențios și lin. Percepându-i intențiile, luminile se aprinseră succesiv în lungul conectorului. Banda aurie se arcui în jos, până dispăru într-un port de andocare din flancul luminălucii.
Nimic nu-l mai oprea acum să suie la bord.
— Intru. Anunță-mă imediat ce faci legătura cu Panoplia.

* * *

În timp ce Thalia discutase cu tovarășii ei de drum din Casa Aubusson, trecuseră peste altă bandă de ferestre care dădea spre un ocean scurt de spațiu și stele (majoritatea lor fiind de fapt alte habitate), iar acum trenul încetinea, apropiindu-se de destinație. Traversară mai multe peluze impecabile, trecând deasupra lor pe păienjenișul filigranat al unui pod, apoi coborâră iarăși la nivelul solului. De ambele părți Thalia văzu pilonii conici la vârf ai Muzeului Ciberneticii; toate structurile se ridicau

minimum o sută de metri în văzduh și toate se terminau prin sfere netede albastru-cenușii, fiecare sferă fiind marcată cu un simbol din istoria sacră a procesării informațiilor. Văzu acolo ampersandul, care simbolizase cândva o formă primitivă de abstracție. Văzu până și clepsidra mereu rostogolitoare, care continua să fie simbolul universal al unui proces computațional activ. Văzu un măr din care lipsea o bucată, care comemora (așa i se dăduse de înțeles Thaliei) sinuciderea prin otrăvire a infoteoreticianului Turing.

Trenul pătrunse într-un tunel, apoi încetini lin până se opri într-o piațetă sub pilonul central al nucleului de scrutin. Oameni suiau și coborau din trenuri oprite la peroanele adiacente, dar grupul Thaliei se bucura de o secțiune întreagă a stației, care îi fusese rezervată și îngrădită de servitori, dar și de bariere din sticlă. Escalatoarele îi suiră la lumina pâcloasă a zilei, în mijlocul unor grădini ornamentale și bazine săpate în stâncă, grupate în jurul bazei pilonului central. În apropiere un servitor albastru strălucitor tundea cu răbdare un gard viu, pentru a-i da formă de păun; brațele sale tăietoare se mișcau cu viteza luminii, în timp ce executa șablonul tridimensional programat în memorie.

Thalia lăsă capul mult pe spate pentru a cuprinde cu privirea tot pilonul. Acesta pornea de la un brâu exterior care își creștea treptat unghiul de înclinare, suind cinci-șase sute de metri deasupra solului, înainte de a se îngusta într-un gât care abia părea capabil să susțină sfera principală. Sfera era mult mai mare decât cele care se balansau pe pilonii mai scunzi, cu benzi de ferestre micuțe și rotunde. Forme geometrice dansau întruna pe suprafața ei, indicând – așa bănuia Thalia – parametrii schimbători ai fluxului abstracției și configurațiilor de votări.

Grupul Thaliei intră în recepția pilonului. Structura părea cavă; pereții dinăuntru, aplecați spre interior, erau acoperiți cu fresce murale uriașe, reprezentând mari vizionari din era cibernetică Precalvinistă. O coloană groasă se înălța prin centrul spațiului amețitor, susținută de pereți prin arcade filigranate. Acela era probabil canalul principal de date, presupuse Thalia, care purta serviciile abstracției și pachetele de votare până la nucleul de scrutin aflat mult deasupra capului. Poate că cetățenii de aici nu erau la fel de complet integrați în abstracție precum cei din New Seattle-Tacoma, însă entuziasmul lor pentru procesul votării avea să asigure un trafic de date masiv. Thalia

își imagină fluxul de informații din canalul principal ca pe un lichid sub înaltă presiune care caută un nit slăbit sau o supapă neetanșă. Alături de coloană, dar la câțiva metri depărtare, se ridica tubul mai subțire al puțului unui elevator, în jurul căruia se răsucea o scară spiralată, în bucle amețitoare tot mai îndepărtate. Conducta de date, puțul elevatorului și scara spiralată ieșeau prin plafon în vârful pilonului, trecând în sfera de deasupra.

Deși potrivit standardelor din Orașul Abisului turnul acesta ar fost considerat banal, Thalia rămăsese cu gura căscată, iar localnicii păreau încântați că era impresionată.

— E dat naibii urâtul ăsta, nu-i așa? rosti Parnasse, probabil în stilul său de a-și etala mândria civică.

— Suim? întrebă Thalia.

Paula Thory încuviință din cap.

— Da. Elevatorul ar trebui să ne aștepte deja.

— Bun, zise Thalia. Atunci haideți să terminăm, ca să putem pleca toți acasă.

* * *

Nu pentru prima dată în viața lui, Sparver se pomeni blestemându-și imperfecțiunea mâinilor. Nu pentru că ele ar fi fost în neregulă din punctul de vedere al unui hiperporc, ci pentru că el trebuia să trăiască într-o lume construită pentru umani standard ambidextri, cu degete lungi și un volum absurd de mare de cortex motor și senzorial dedicat utilizării lor. Degetele butucănoase, înmănușate parcă, ale mâinilor sale precum copitele de porc, continuau să apese câte două taste simultan, silindu-l să revină și să reinițieze secvența de comandă. Izbuti în cele din urmă și auzi în cască un piuit, care anunța că era în contact cu Panoplia, deși nu pe o frecvență utilizată în mod normal pentru comunicațiile de teren.

— Prefect-intern Muang, rosti o voce. Ați apelat Panoplia. Cu ce vă putem fi de ajutor?

Sparver îl cunoștea și-l plăcea pe Muang, un bărbat bondoc, cu păreri care erau în cazul cel mai fericit neconvenționale și care nu avea probleme evidente cu hiperporcii.

— Sunt Sparver. Mă poți auzi?

— Tare și limpede. S-a întâmplat ceva?

— Poți spune că da. Prefectul Dreyfus și cu mine investigam un asteroid proprietatea lui Nerval-Lermontov, ca parte dintr-un

caz la care lucram. Pe când ne pregăteam de asolizare, asteroidul a deschis focul asupra corvetei și ne-a distrus comunicațiile pe rază lungă.

— Asteroidul v-a atacat?

— Avea ascunse sub suprafață arme antinavă de calibru greu. Au ieșit și au început să tragă în noi.

— Dumnezeule!

— Știu, toți detestăm când se întâmplă așa ceva. Chestia este că nu ne-ar strica o mână de ajutor.

— Unde sunteți în clipa de față?

— Eu m-am conectat la un transmițător din interiorul asteroidului, dar nu știu cât timp voi putea menține legătura.

— Am înțeles, Sparver. Cu nițel noroc putem pregăti o navă interplanetară. Aveți nevoie de echipă medicală? A fost rănit vreunul dintre voi?

— Suntem separați unul de celălalt, însă altfel n-am pățit nimic. Ți-aș fi dat legătura cu Dreyfus dacă aș fi putut, dar n-am reușit decât să improvizez conexiunea asta prin costumul meu.

— Nava voastră mai poate zbura?

— Dacă va fi nevoie, ne putem întoarce târâș-grăpiș, totuși ar fi mai bine dacă Panoplia ar trimite două nave grele să se ocupe de locul ăsta.

— Ai datele orbitale ale asteroidului?

— Datele sunt la bordul navei, dar nu trebuie decât să verifici activele familiei Nerval-Lermontov. Este o bucată de rocă neprocesată cu diametrul de doi kilometri în orbitele mediane. Ar trebui să ne poți vedea corveta, chiar dacă nu și norul de sfărâmături rezultat în urma atacului.

— Da, informațiile astea o să-mi îngusteze mult căutarea. Stați pe loc și voi pune rotițele în mișcare.

— Spune-le navelor acelora să se apropie precaut. Și asigură-te că știu că Dreyfus și cu mine suntem înăuntru, în caz că cineva are trăgaciul sensibil.

— Voi transmite mesajul imediat. N-ar trebui să așteptați mai mult de o oră.

— Nu plec nicăieri, zise Sparver.

Închise legătura și restabili contactul cu Dreyfus, fericit să-i audă respirația greoaie, sunând regulat și adânc, de parcă bărbatul s-ar fi deplasat printr-un conector de andocare.

— Am vorbit cu Panoplia, șefule. Sosește cavaleria.

— Foarte bine.

— Poate că acum regândești planul acela de ajungere la bordul navei Agregate.

— Aproape c-am ajuns. După ce am mers până aici, aș putea să fac lucrurile până la capăt. Dreyfus respira adânc între propoziții. Nu putem ști ce mecanisme se pot declanșa pentru a distruge dovezile dacă asteroidul ne simte prezența neautorizată.

— Sau care se pot declanșa pentru a ne distruge pe noi. Și aceea este o posibilitate.

— Eu tot voi intra. Îți sugerez să te întorci la corvetă și să aștepți întăririle.

Lui Sparver i se părea o idee cu adevărat excelentă, dar nu avea nicio intenție să-l abandoneze pe Dreyfus înăuntrul asteroidului. În plus, spusele șefului său se aplicau la fel de bine și datelor stocate în jurnalul de router al bolovanului.

Acum când știa cum să umble prin arhitectură, nu avu nevoie de foarte mult timp, dar când lista de adrese ale mesajelor trimise spre exterior porni să i se deruleze pe vizor, suspectă o eroare. Se așteptase la sute, chiar la mii de intrări în ultima sută de zile. Erau însă numai câteva zeci. Cei care controlau asteroidul îl utilizau cu foarte multă precauție.

Examinând lista, recunoscu adresa Bulei Ruskin-Sartorious, cu o etichetă temporală ce corespundea momentului premergător atacului *Isonului umbrelor.* Acela fusese mesajul care o determinase pe Delphine să întrerupă negocierile cu Dravidian. Oricât de plăcută ar fi fost găsirea confirmării că urmaseră pistele corecte, alte intrări din jurnal îl consternară.

Exista vreo duzină de adrese pe care Sparver nu le putea identifica doar pe baza propriei sale memorii. Exista totuși altă duzină de adrese șocant de familiare.

Mai precis, erau două adrese diferite ce apăreau aleatoriu printre celelalte. Cu excepția ultimelor trei cifre, una dintre ele avea formatul identic celui pe care tocmai îl folosise pentru a-l contacta pe Muang.

Cineva utilizase asteroidul Nerval-Lermontov pentru a apela Panoplia.

A doua adresă îl neliniști însă și mai mult pe Sparver. O recunoscu imediat, fiindcă îi era proaspătă în minte de la investigația cea mai recentă. Nu avea totuși niciun motiv pentru

a face parte din actuala investigație.

Era adresa Casei Perigal.

— Este lipsit de sens, murmură el în barbă. Nu există nicio conexiune. Cazurile nu sunt asociate.

Nu putea fi vorba însă despre nicio eroare. Cifrele rămâneau ferme.

— Mai ești pe-acolo, șefule?

— Aproape am ajuns la ecluză. S-a întâmplat ceva?

— Nu știu. Tocmai am descoperit ceva ce pare lipsit de sens.

— Spune-mi.

— Cineva a utilizat asteroidul ăsta ca să contacteze Casa Perigal.

— Vrei să zici Ruskin-Sartorious, îl corectă Dreyfus.

— Nu, vreau să spun exact ce am spus. N-au existat decât foarte puține mesaje spre exterior, dar ele includ transmisii către Panoplie și Casa Perigal, pe lângă Bula Ruskin-Sartorious. Asta înseamnă că există o conexiune între cele două cazuri, *plus* o conexiune cu Panoplia.

— Nu se poate.

— Am dovada chiar în fața mea. Există o legătură.

— Perigal a fost însă un caz de fraudă la votare, care a fost soluționat. Nu are nicio legătură cu distrugerea lui Ruskin-Sartorious.

— Șefule, este posibil ca noi să nu-nțelegem legătura, dar îți spun că ea există. Știm deja că-i un caz mai mare decât un simplu asasinat sau răzbunare – asta am dedus înainte ca tu să găsești o navă Agregată în asteroidul ăsta.

Sparver făcu o pauză; simțea cum ceva din străfundul minții încerca să se limpezească, însă nu izbutea pe deplin.

— Noi ne-am dus la Perigal din cauza fraudei de votare, urmă el. Am rezolvat cazul, dar am avut permanent impresia că totul s-a derulat prea ușor.

— Aducea mai degrabă cu achitarea unei datorii, rosti Dreyfus pe același ton ca Sparver.

— Poate c-ar trebui să ne concentrăm asupra consecinței cazului ăluia. Nu asupra faptului că Perigal a fost restricționată, ci asupra breșei de securitate care ne-a fost relevată.

La celălalt capăt al firului se făcu tăcere. Apoi:

— Reparăm breșa aceea, Sparv. Cu asta se ocupă Thalia.

— Asta-i ceea ce *credem* noi că face. Dar dacă am fost duși

de nas?

— Putem avea încredere în Thalia, zise Dreyfus.

— Șefule, n-avem timp să examinăm toate implicațiile. Știm doar că este ceva în neregulă și că, în mod conștient sau nu, este posibil ca Thalia să joace un rol.

— Ai dreptate, încuviință Dreyfus în cele din urmă. Nu-mi place, totuși… ceva nu se potrivește.

— Thalia nu s-a-ntors, nu?

— Nu, din câte știu.

— Trebuie să-i expediem un mesaj. Să oprească actualizările alea, până-nțelegem ce se-ntâmplă.

— Poți să mai contactezi Panoplia?

— Nu există niciun motiv pentru care n-aș putea, răspunse Sparver, dar asta-nseamnă să întrerupem din nou legătura dintre noi.

— Fă-o imediat. Apelează-mă după ce i-ai trimis vorbă Thaliei. Fă-o imediat, Sparv!

Hiperporcul închise legătura cu Dreyfus și restabili conexiunea improvizată cu Panoplia.

— Nu m-așteptam să te-aud așa repede, zise Muang înainte ca Sparver să fi putut scoate un cuvânt. Vestea bună este că Jane a realocat imediat o navă interplanetară. Accelerează chiar acum și ar trebui s-ajungă la voi în patruzeci și cinci de minute.

— Este bine, încuviință Sparver abia auzindu-l. Fii atent! Prefectul-adjunct de teren Ng s-a întors din misiunea ei?

Nu trebuia să mai dea detalii. Toți din Panoplie o cunoșteau pe fiica lui Jason Ng.

— Nu știu. Pot să-l întreb pe Thyssen, însă…

— Nu contează, n-avem timp. Poți să-mi faci legătura cu Thalia? Trebuie să vorbesc urgent cu ea.

— Stai puțin, să-ncerc.

Sparver își ținu răsuflarea. Muang reveni după numai câteva zeci de secunde, dar lui i se păru că trecuseră ore.

— Nu-i la bordul cuterului ei, care este andocat în prezent la Casa Aubusson. Încerc s-o contactez prin intermediul brățării, dar dacă-i în afara razei cuterului, transmisiunea va trebui redirecționată prin serviciile de abstracție ale habitatului. Asta poate să dureze…

— Nimeni nu pleacă nicăieri, zise Sparver.

După altă eternitate, Muang anunță:

— I-am contactat brățara, adjunctule. A-nceput să sune. Dacă o poartă, te va auzi.

* * *

Dreyfus își încetini înaintarea prin tub, simțind imboldul aproape copleșitor de a se întoarce. Se concentră însă asupra hotărârii și continuă până ajunse la peretele negru al intrării ecluzei. Nu se vedea nimic care să sugereze o ușă. Atinse blindajul navei Agregate și-l simți cedând sub presiunea degetelor sale. Nu era nici metal, nici materiapidă obișnuită.

Singura comandă vizibilă consta dintr-o versiune mai mică a panoului pe care-l utilizase deja. Fusese fixat de latura carcasei prin bande de adeziv verde-intens, ca niște cruste. Existau numai două comutatoare. Dreyfus întinse mâna spre cel marcat cu simbolul ecluzei și-l răsuci energic. După o clipă un contur albastru-luminos apăru pe fondul negru, definind forma dreptunghiulară a unei uși. Conturul se lăți, apoi toată forma dreptunghiulară înaintă și glisă în lateral, neajutată de mecanisme sau țâțâni vizibile.

Dreyfus se împinse în interiorul navei Agregate, după care privi în urmă, ținându-și răsuflarea, până se liniști că ușa dreptunghiulară nu-l va etanșa înăuntru. Porni printr-un coridor șerpuit, asemenea interiorului unui faringe, și ajunse la o intersecție. Cinci coridoare convergeau în punctul respectiv, sosind din unghiuri diferite. Prin unul dintre ele răzbătea lumină albastru-verzui, bolnăvicioasă. Celelalte erau complet întunecate și neatrăgătoare și păreau să se îndrepte către pupa navei.

Prefectul urmă lumina. Estimă că parcursese douăzeci-treizeci de metri în direcția provei, când pătrunse într-o incintă foarte mare. Lumina, care păruse strălucitoare din depărtare, se dezvăluia acum sărăcăcioasă, ocultând detaliile și scara de mărime. Dreyfus își desprinse casca de la centură și-i folosi proiectorul pentru a cerceta împrejurimile. Raza lui se reflecta de pe suprafețe din oțel, pereți despărțitori din sticlă și hățișuri complicate de conducte.

În clipa aceea simți ceva rece și ascuțit apăsându-i gâtul dezgolit.

— Există iluminat pentru urgențe sau avarii, îi vorbi foarte calm un glas de femeie la ureche. Le voi aprinde, acum.

Dreyfus rămase neclintit. În partea inferioară a vederii

periferice distingea o mână înmănușată. Mâna ținea o lamă. Lama aceea îi era lipită de mărul lui Adam.

Luminile se aprinseră la intensitate maximă, galben pălind spre verde-deschis, și după câteva secunde în care clipi înaintea orbirii de moment Dreyfus văzu o sală plină cu adormiți, cablați la aparate complicate. Erau cel puțin optzeci-nouăzeci, poate mai mult, dispuși în patru rânduri lungi, spațiate echidistant în jurul unei pasarele deschise. Adormiții nu se aflau în sarcofage închise, ci pe cușete, de care erau prinși prin curele negre și plase argintii de fixare. Tuburi transparente le intrau și ieșeau din corpuri, pulsând atât cu sânge și plasmă, cât și cu substanțe chimice viu colorate cu funcții obscure. Adormiții erau goi-pușcă și respirau, deși atât de lent, încât Dreyfus trebui să privească cu atenție ridicarea și coborârea unui singur piept, înainte de a se convinge că nu se uita la un cadavru. Era letargie apropiată de nivelul catalepsiei. Nu le putea distinge fețele, pentru că toți purtau căști negre perfect sferice, etanșate în jurul gâturilor, din creștetele cărora ieșeau cabluri nervurate groase și negre, conectate la mufe îngropate în peretele cel mai apropiat. Degaja impresia de sală plină cu componente umane fără chipuri, părți mai mici conectate la o mașinărie mai mare.

Cuțitul nu i se dezlipise de beregată.

— Cine ești? întrebă el încet, temându-se să-și miște gâtlejul.

— Cine ești tu? replică femeia.

Nu avea niciun motiv pentru subterfugii.

— Prefectul de teren Tom Dreyfus din Panoplie.

— Nu încerca nimic nesăbuit, prefectule. Cuțitul ăsta taie foarte bine. Dacă te-ndoiești, privește-n jur.

— La ce?

— La adormiți. Uită-te ce le-am făcut.

Dreyfus o ascultă și văzu ce voia să spună.

Nici măcar un singur adormit nu era întreg.

Vălmășagul de curele de fixare, tubulețe chirurgicale și căști ascunsese inițial adevărul, dar odată ce se obișnui cu realitatea adormiților și a mecanismelor ce-i țineau în viață, Dreyfus își dădu seama că mulți dintre ei erau incompleți. Unora le lipseau brațe și mâini, altora gambe sau picioare întregi. Aproape o treime din adormiți suferiseră o pierdere de un fel sau altul. Prefectul se gândi la războaiele în care Agregații fuseseră implicați în trecut – poate că nava aceasta îi transportase pe

răniții dintr-un asemenea conflict, făcând escală aici pe drumul lor spre echivalentul unui spital Agregat.

Și totuși răspunsul nu putea fi acela. Nava aceasta fusese aici probabil de decenii, totuși rănile păreau recente. Peste ele fusese aplicat un unguent turcoaz, dar dedesubt cioturile erau carne vie. Adormiții nu avuseseră parte nici măcar de îngrijire elementară de campanie, cu atât mai puțin de medicamentele regenerative de urgență pe care le-ar fi putut utiliza Agregații.

— Nu înțeleg… începu el.

— Eu am făcut-o, spuse femeia. Eu i-am tăiat. I-am tăiat pe toți.

— De ce? întrebă Dreyfus.

— Ca să mănânc, răspunse ea părând mirată de întrebarea aceea. Ce alt motiv ar putea exista?

CAPITOLUL 13

Thalia se pomeni o dată în plus înaintea unui nucleu de scrutin care aștepta. Se găsea undeva în sferă: cel mai probabil pe o podea aflată cam la jumătatea diametrului vertical de o sută de metri, judecând după dimensiunile incintei care găzduia mașinăria. Ferestre mari de forma unor hublouri înconjurau spațiul enorm. Pereții bej erau acoperiți cu configurații albe labirintice, derivate din designuri vechi de circuite integrate. Pentru confortul vizitatorilor existau scaune și mese, inerte din motive de securitate; în preajma unui nucleu de scrutin nu era permisă materiapidă, cu excepția celei esențiale pentru funcționarea nucleului în sine. Nucleul era un cilindru perlat care se ridica din centrul podelei și străpungea plafonul înconjurat de o balustradă puțin înaltă din metal. În afara zonei delimitate prin balustradă, pe un soclu cu aspect masiv dintr-o vitrină de sticlă exista o machetă a Muzeului Ciberneticii, reprodusă cu precizie necreativă.

Thalia explicase deja ce trebuia să facă; dacă totul avea să meargă conform planului, urma să plece în mai puțin de douăzeci de minute, iar cei care o însoțiseră se puteau aștepta la o întrerupere subliminală a accesului la abstracție. Examinase din timp nucleul și se asigurase că nu vor exista surprize după ce va deschide fereastra de acces.

— Realmente, zise ea pe cel mai depreciativ ton de care era în stare, nu-i defel interesant. Dacă ar fi fost ceva serios, n-ar fi

lăsat procedura în grija unui singur prefect de teren.

— Sunt convins că-ți minimalizezi capacitățile, spuse Caillebot, care se tolănise cu picioarele încrucișate într-un scaun cubic albastru.

— Spun doar că nu mă voi simți jignită dacă nu vreți să stați lângă mine și să mă vedeți bolborosind niște descântece plictisitoare. Știu cum să cobor de aici. Dacă doriți s-așteptați lângă bazinele cu peștișori aurii, vă pot găsi după ce am terminat.

— Dacă nu te deranjează, cred că toți am dori să rămânem, zise Paula Thory privindu-i pe ceilalți pentru susținere. Rareori putem asista la operarea pe cord deschis a aparatului de votare.

Thalia se scărpină sub gulerul umed.

— Dacă vreți să stați, nu mă deranjează. Sunt gata să-ncep.

— Fă ce trebuie să faci, prefectule, spuse Thory.

Ea deschise cilindrul, conștientă de ochii care o priveau, și scoase ultimul dintre cele patru coduri de unică folosință.

— Voi citi acum trei cuvinte magice, care-mi vor oferi acces la nucleu pentru șase sute de secunde. Odată ce am inițiat fereastra aceasta, nu există cale de întoarcere, așa că ar fi preferabil să nu fiu întreruptă decât dacă-i absolut necesar. Bineînțeles, vă voi ține la curent cu tot ce se-ntâmplă.

— Îți apreciem gestul, zise Caillebot. Te rog, continuă-ți munca și nu ne băga în seamă.

Thalia păși printr-o deschidere din balustrada înconjurătoare, puse jos cilindrul și privi pilonul pâlpâitor al nucleului. Își drese glasul.

— Sunt prefectul-adjunct de teren Thalia Ng. Confirmă prioritatea de acces a securității Hicori Crepuscul Ivoriu.

— Prioritate confirmată, prefect-adjunct de teren Thalia Ng, răspunse nucleul. Dispui din clipa aceasta de șase sute de secunde de autorizare.

Thalia scoase din cilindru ultima dischetă de actualizare.

— Voi introduce asta în nucleu, rosti ea cu glas tare. Conține instrucțiuni software noi pentru a repara o fisură minoră de securitate identificată de Panoplie.

Nucleul îi deschise o fantă de introducere a datelor și ea împinse discheta groasă în coloană, apoi se retrase un pas în timp ce mașina îi digera conținutul. Thalia simțea nerăbdare, totuși nu dădea dovadă de nervozitate. Întâmpinase dificultăți în

Caruselul Noul Seattle-Tacoma, însă instinctele o asigurau că aici nu se va întâmpla ceva de felul acela.

— Discheta conține un fișier de date. Ce dorești să fac cu el?

Thalia dădu să răspundă, dar în clipa aceea brățara începu să-i piuie. Ridică mâneca și o privi iritată. De ce încerca prefectul Muang s-o contacteze tocmai acum? Muang nu se număra printre ticăloșii care o făceau să sufere din cauza tatălui ei, totuși nu era Dreyfus sau Sparver, ori vreunul dintre prefecții-seniori pe care se străduia să-i impresioneze. Indiferent care ar fi fost motivul apelului, nu putea fi ceva atât de urgent. Cu certitudine nu îndeajuns de urgent pentru a întrerupe o actualizare delicată, mai ales după ce deschisese fereastra de acces de șase sute de secunde.

Avea să-l apeleze ea după ce termina aici. N-avea să fie sfârșitul lumii dacă-l lăsa pe Muang să aștepte câteva minute.

— Îmi pare rău, spuse Thalia și apăsă butonul de suprimare.

Nucleul își repetă întrebarea:

— Discheta conține un fișier de date. Ce dorești să fac cu el?

Thalia își trase manșeta în jos.

— Utilizează fișierul pentru a suprascrie conținutul segmentului de date executabil alfa alfa cinci unu șase, te rog.

— Un moment. Luminile pâlpâiră, în vreme ce pilonul calcula. Sunt gata să execut comanda de suprascriere. Anticipez că operațiunea va implica o întrerupere temporară a abstracției, care nu va depăși trei microsecunde. Rog confirmare pentru executarea comenzii de suprascriere.

— Confirmare, rosti Thalia.

— Segmentul de date executabil a fost suprascris. Abstracția a fost întreruptă timp de două virgulă șaizeci și opt microsecunde. Toate tranzacțiile afectate au fost trecute în memoria intermediară și au fost repornite cu succes. Un audit de nivel unu arată că în urma instalării n-au apărut niciun fel de conflicte software. Există alte instrucțiuni pentru mine?

— Nu, răspunse Thalia. Asta va fi totul.

— În fereastra ta de acces au mai rămas patru sute unsprezece secunde. Dorești ca fereastra să rămână deschisă până la terminarea prestabilită sau să o închid imediat?

— O poți închide. Am terminat aici.

— Accesul a fost încheiat. Mulțumesc pentru vizită prefect-adjunct de teren Thalia Ng.

— A fost o plăcere.

După ce recuperă discheta de actualizare din pilon, Thalia o repuse în cilindru, apoi îl etanșă. Încercă să-și păstreze expresia impasibilă, dar acum, după ce terminase, nu putea să nu simtă o exaltare amețitoare. Aducea puțin cu amețirea cauzată de alcool pe stomacul gol. *Am făcut-o!* gândi ea. Terminase toate cele patru instalări. Complet singură, fără ca Dreyfus să-i privească peste umăr, fără măcar alt agent de teren care s-o ajute cu partea tehnică. Dacă cineva se îndoise vreodată de capacitățile ei sau se întrebase cât de bine s-ar descurca în afara unei echipe, asta l-ar fi redus la tăcere. *Eu, Thalia Ng, nu numai că am conceput peticul pentru securitate, ci l-am instalat eu însămi pe teren, cu mâna mea, având drept ajutor doar un cuter.*

Terminase patru habitate. Planul fusese executat, iar după ce se declarase mulțumită că actualizarea era robustă, pentru că o instalase în patru dintre cazurile cele mai rele, nimic n-o mai putea opri s-o implementeze live în tot Inelul Sclipitor, în toate cele zece mii de habitate.

Aduceți-mi-le, gândi Thalia și apoi se strădui din răsputeri să-și șteargă de pe chip expresia de autosatisfacție, când reveni către spectatorii ei, fiindcă n-ar fi fost nici cuvenită, nici demnă la un prefect.

— Este vreo problemă? întrebă Jules Caillebot, stând tot în fotoliul albastru, dar fără să mai fie în postura relaxată de acum câteva minute.

— La mine nu-i niciuna, răspunse Thalia. Totul a mers strună. Vă mulțumesc pentru cooperare.

Se gândi că poate Muang o apelase ca s-o informeze despre o întrerupere temporară a comunicațiilor. Se întâmpla uneori. Nimic îngrijorător.

— Știți ceva? Dacă tot am terminat, poate că mi-ar plăcea o plimbare prin unele grădini…

— Abstracția nu funcționează, rosti încet Caillebot.

Thalia simți primul fior de neliniște.

— Poftim?

— Nu avem abstracție. Ai spus că abstracția se va întrerupe pentru câteva microsecunde, adică un interval prea scurt pentru a fi sesizabil, însă continuă să nu funcționeze. Glasul îi deveni mai ferm și mai sonor: Abstracția nu funcționează, prefectule.

Abstracția nu funcționează!

Thalia clătină din cap.

— Greșești. Nu poate să nu funcționeze.

— Nu există abstracție, se ridică Paula Thory de pe propriul ei scaun. Suntem lipsiți de contact, prefectule. Se pare că s-a întâmplat ceva rău.

— Sistemul și-a autorulat un audit și a confirmat că abstracția a fost întreruptă numai o fracțiune de secundă. Sistemul nu face greșeli.

— Atunci de ce ai mai venit aici, dacă nu pentru a corija o eroare a aparatelor? întrebă Caillebot.

— Poate că ne afectează doar pe noi, zise Broderick Cuthbertson.

Bufnița lui mecanică rotea capul în toate direcțiile, parcă urmărind zborul unei viespi invizibile.

— Pasărea ta este derutată, observă Cyrus Parnasse. Bănuiesc că depinde de abstracție pentru orientare.

Cuthbertson își liniști creatura mângâind-o cu un deget.

— Ușurel, fetiță.

— Atunci îi afectează cel puțin pe toți – sau *totul* – din clădirea aceasta, spuse Thory și culoarea i se scurse din obraji. Dar dacă nu-i numai clădirea? Dacă asistăm la o întrerupere majoră în tot campusul?

— Să ne uităm pe fereastră, propuse Meriel Redon. De aici putem vedea jumătate din Aubusson.

Nici n-o mai băgau în seamă pe Thalia, care devenise un simplu detaliu din sală. Deocamdată. Îi urmă, când se ridicară de pe scaune, sofale și taburete – cei care nu stătuseră deja în picioare – și se repeziră la șirul de hublouri, înghesuindu-se câte doi-trei înapoia fiecărui ochi circular.

— Văd oameni jos în parc, rosti un tânăr proaspăt ras, al cărui nume Thalia nu și-l putea reaminti; purta un costum albastru-electric cu manșete cu volănașe negre. Se comportă straniu. S-au strâns în grupuri, ca și când ar dori să vorbească laolaltă. Unii fug spre ieșiri. Se uită în sus, înspre noi.

— Au înțeles că există o problemă, spuse Thory. Nu-i de mirare că privesc în sus, la nucleul de scrutin. Se întreabă ce dracu' se-ntâmplă.

— Pe linie staționează un tren, zise o femeie în rochie roșie ca focul de la alt hublou. Este dincolo de cea mai apropiată bandă

de ferestre. Indiferent ce ar fi, nu-i un fenomen localizat. Nu ni se întâmplă doar nouă sau muzeului.

— Uite un volantor, spuse altcineva. Asolizează de urgență pe acoperișul Ziguratului Bailter. Asta-i la două benzi spre calota prova. La aproape zece kilometri!

— Este în tot habitatul, zise Thory de parcă tocmai văzuse un semn de rău augur. Toată Casa Aubusson, pe toți cei șaizeci de kilometri. Opt sute de mii de oameni tocmai au pierdut abstracția pentru prima dată în viața lor.

— Nu poate fi adevărat, șopti Thalia.

* * *

Tăișul continua să apese tare pe beregata lui Dreyfus, care se blestemă în gând că nu-și pusese casca atunci când avusese ocazia. Încercase să se liniștească, spunându-și că femeia l-ar fi ucis deja dacă asta ar fi dorit, dar în același timp se putea gândi la o sumedenie de motive pentru care ea ar fi vrut ca el să continue să vorbească acum, pentru a-l omorî mai târziu.

— În ce an suntem? întrebă ea, ca și cum întrebarea tocmai i-ar fi răsărit în minte.

— În ce an?

Apăsarea cuțitului spori.

— E vreo problemă cu dicția mea?

— Nu, răspunse repede Dreyfus. Absolut niciuna. Suntem în anul două mii patru sute douăzeci și șapte. De ce întrebi?

— Pentru că stau de foarte multă vreme în locul ăsta.

— Atât de multă vreme, încât să pierzi numărătoarea anilor?

— Atât de multă vreme, încât să pierd totul. Aveam totuși unele bănuieli. În glasul ei se simți o notă de sfidare mândră. N-am greșit însă atât de mult.

El tot nu-i zărise fața sau orice parte a corpului, cu excepția mâinii înmănușate care ținea cuțitul.

— Faci parte din familia Nerval-Lermontov?

— Pe ei îi cauți?

— Nu caut pe nimeni anume. Sunt polițist și investighez o crimă. Pistele mele s-au îndreptat spre acest asteroid.

— Ești singur?

— Am venit într-o navă, cu adjunctul meu. Când ne-am apropiat, am fost atacați și nava a fost avariată.

Ne-am fi putut întoarce la Panoplie, e drept, mai încet, dar am decis să vedem dacă nu puteam utiliza asteroidul pentru a

transmite un mesaj într-acolo. Asta face acum adjunctul meu. Am vrut să văd de asemenea ce era atât de important aici pentru a merita să fim atacați.

Tăișul i se mișcă pe piele. Îl simțea rece. Se întrebă dacă-i dăduse deja sângele.

— Ai văzut, rosti femeia referindu-se în mod evident la nava în care pluteau. Spune-mi ce ai înțeles din ceea ce ai văzut.

— Este o navă Agregată. Asta-i tot ce am putut stabili din exterior. Am suit la bord și am văzut *asta,* se referi el la sala plină de adormiți dezmembrați despre care femeia spusese că-i mâncase. Atât și nimic mai mult. Poate îmi vei spune tu ce înseamnă toate astea.

— Încearcă să te miști, răspunse ea. Mișcă un braț sau un picior. Nu te voi opri.

Dreyfus încercă, dar deși își putea clinti membrele, întâmpinau rezistență rigidă din partea interiorului costumului. Era efectiv paralizat.

— Nu pot.

— Am intrat în costumul tău și i-am dezactivat funcțiile motoare și de comunicații. Le pot activa și dezactiva cu ușurința cu care clipesc. Având costumul astfel imobilizat, nu vei putea nici să te miști, nici să-l scoți de pe tine. Vei flămânzi și vei muri. Va dura mult și nu va fi plăcut.

— De ce îmi spui toate astea?

— Ca să-nțelegi, prefectule. Ca să pricepi că am control complet asupra ta. Apăsarea tăișului se reduse. Ca să-nțelegi că n-am nevoie de *ăsta* pentru a te ucide.

Mâna ei se retrase.

— Ești probabil o Agregată, spuse Dreyfus. Altcineva n-ar putea face o șmecherie ca asta.

Când ea nu-i oferi nici confirmare, nici negare, bărbatul continuă:

— Ești probabil din nava asta. Am dreptate?

— Nu ești așadar complet incapabil de raționare deductivă. Pentru un retardat, trebuie să fii destul de inteligent.

— Nu sunt decât un prefect care încearcă să-și facă datoria. Ești ținută captivă aici?

— Tu ce crezi? întrebă ea cu sarcasm acid.

— Haide să stabilim niște reguli de bază. Nu sunt dușmanul tău. Dacă cineva te ține aici împotriva voinței tale, vreau să aflu

cine este și de ce o face. Noi doi suntem de aceeași parte. Ar trebui să avem încredere unul în celălalt.

— Trebuie să-ți spun de ce am dificultăți în a mă încrede în tine, prefectule? Unul aidoma ție vine deja aici. A văzut ce ni se făcea și n-a întreprins nimic.

— Cum adică „unul aidoma mie”?

— Poartă același gen de costum.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Vreau să spun *exact* același gen de costum. Dacă tu ești un prefect, atunci bărbatul acela este de asemenea un prefect.

— Asta nu-i posibil, zise Dreyfus.

Însă chiar în clipa când vorbi, își aminti de legătura descoperită de Sparver între asteroidul acesta și Panoplie. S-ar fi putut ca altcineva să fi venit aici, pentru investigații independente? Poate că da. Într-un asemenea caz însă, cum era posibil ca Jane Aumonier să nu fi știut nimic?

— L-am văzut cu ochii mei. N-a fost nicio eroare. Nu am putut vedea în interiorul minții lui, tot așa cum nu pot vedea în interiorul minții tale. Cei ca voi nu poartă niciodată implanturi neurale, nu?

Propriul lui glas sună îndepărtat și strangulat.

— Bărbatul acela... vine singur sau mai sunt și alții?

— El vine singur. Dar mai sunt și alți vizitatori.

— Mă derutezi.

— Asta pentru că și ei mă derutează. Știu când vine bărbatul, deoarece percep zgomotul electromagnetic cauzat de deschiderea și închiderea ecluzelor pneumatice. Îi simt costumul, deși nu mă pot apropia niciodată suficient pentru a-l paraliza. Dar ceilalți nu sosesc așa. Ei *apar* pur și simplu aici, brusc, ca o schimbare de vânt. Mai ales unul dintre ei își anunță prezența foarte clar pentru mine. Îi place să umble prin mințile noastre, de parcă s-ar plimba printr-o grădină ornamentală. Se joacă cu noi. Simte plăcere față de privarea noastră de libertate, față de suferința noastră.

— În cazul acesta vorbești despre o inteligență artificială. Despre o simulare de nivel-beta sau așa ceva. Despre un simulacru care arată și se poartă ca o persoană reală, însă care nu are viață interioară.

— Nu, rosti Agregata cu grijă. Vorbesc despre ceva mult mai vast decât atât. Despre o minte ca un nor de furtună, plin de

fulgere teribile și de beznă teribilă. N-a fost niciodată o simulare de nivel-beta, ci are structura unei conștiințe omenești, însă deformată, amplificată, pervertită. Ca un palat construit strâmb, o casă de seamă care s-a ticăloșit.

— Are un nume?

— Da, încuviință Agregata. Pretinde că-și ascunde identitatea de noi, dar am văzut prin camuflările ei. Este prea orgolioasă pentru a se ascunde perfect. Cred că tânjește să fie cunoscută.

Dreyfus abia cuteză să rostească:

— Zi-mi numele.

— Își spune Aurora.

* * *

— N-am comis nicio eroare, zise Thalia. Jur că am făcut totul după manual.

Ochii lui Thory se micșoraseră la dimensiunile unor puncte mici și rele.

— Atunci poate că manualul greșește. Fiecare secundă în care nu avem abstracție ne va afecta reputația cu lobby-știi. Habar n-ai despre pierderile financiare la care mă refer. Noi toți, absolut toți, suntem acționari în societatea Aubusson. Dacă afectezi finanțele habitatului, ne afectezi pe noi. Asta înseamnă *pe mine,* personal.

Glasul Thaliei devenise absurd de sfios și de slab. Se simțea aidoma unei eleve căreia i se cerea să-și explice neterminarea temei pentru acasă.

— Nu știu care-i problema.

— Atunci poate c-ar trebui să-ncepi să investighezi! Thory o fixa cu atenție veninoasă. Tu ai stricat-o, prefectule, și este responsabilitatea ta să repari ce-ai stricat. De ce nu-ncepi s-o faci, în loc să stai locului ca un arbore pietrificat?

— Nu… nu am acces, spuse Thalia. Pe sub tunică simțea un firicel rece de transpirație care i se prelingea pe spate. Mi-au pus la dispoziție o fereastră de acces de șase sute de secunde. Am utilizat-o. Nu mai pot să intru iarăși.

— Atunci ar fi bine să te gândești la altceva, zise Caillebot. Și să te grăbești.

— Nu se poate face nimic altceva. Pot să rulez câteva teste superficiale asupra coloanei… dar fără acces la nucleu nu pot vedea în interiorul lui. Iar asta trebuie să fie o problemă fundamentală, ceva cu rădăcini realmente adânci.

Fu rândul lui Parnasse să vorbească. Glasul lui era un huruit surd, însă toți îl ascultară.

— Ți-au dat un singur cod de unică folosință, așa-i, fato?

— Doar acela, încuviință Thalia.

— Atunci are dreptate, zise el întorcându-se către ceilalți. Poate că nu sunt prefect, dar știu câte ceva despre felul cum funcționează lucrurile astea. Nu va mai putea intra decât cu un cod nou.

— Atunci sună acasă și cere unul! șuieră Thory.

— Cam dificil fără acces la abstracție, replică Parnasse și o privi pe Thalia. Nu-i așa? Propriile voastre comunicații utilizează serviciile abstracției. Ca să poți apela Panoplia trebuie ca abstracția să fie funcțională.

Thalia înghiți un nod dureros, auzind adevărul pe care-l știa prea bine.

— Așa-i. Și noi depindem de protocoalele abstracției. Nu am contact cu Panoplia.

— Încearcă totuși, spuse Parnasse, ca să fii absolut sigură.

Thalia încercă. Se strădui să răspundă la apelul lui Muang, pe care-l ignorase în decursul actualizării.

— Îmi pare rău, rosti când brățara nu izbuti să se conecteze. Nu pot să localizez Panoplia. Nu pot să localizez nici măcar propria mea navă.

— Oh, dar ce inteligent! exclamă Thory. Ne spinteci mațele, după care nici măcar nu poți cere ajutor! A cui a fost ideea asta atât de-al naibii de inteligentă?

— Până acum n-a cauzat niciodată probleme. Dacă întrerupem abstracția, o facem în conformitate cu termenii dictați de noi.

— Până azi, preciză Thory.

Treptat dispoziția celorlalți începea să devină neplăcută. Fuseseră numai zâmbete, până când Thalia le luase bomboanele.

— Uitați cum stă treaba, rosti ea străduindu-se să găsească tonul împăciuitor potrivit, situația este într-adevăr inacceptabilă și aveți scuzele mele sincere pentru orice inconveniențe aș fi putut cauza. Vă promit însă că nu va dura mult. Dacă întreruperea abstracției este atât de extinsă pe cât pare, asta înseamnă că un habitat întreg a ieșit din rețea. Nu-i vorba despre vreo colonie veche de sihastri, ci de Casa Aubusson. Mi-

ați spus deja că lobby-știi sunt în contact aproape constant cu voi. Cât credeți că va dura până când vi se va observa absența? Probabil doar câteva minute. Probabil că vor mai trece alte câteva minute înainte ca ei să acționeze pe baza absenței aceleia și să apeleze Panoplia, pentru a afla ce s-a întâmplat.

Inspiră adânc și urmă:

— Șefii mei vor privi situația aceasta cu foarte multă seriozitate, deși au pe cap criza curentă. La accelerație maximă, o Echipă Tehnică Grea ar putea ajunge aici în maximum patruzeci și cinci de minute. Ei vor avea coduri noi, poate chiar și un nucleu de urgență de teren, tot ce este necesar pentru a restabili și rula abstracția. Cu toată sinceritatea, ați putea reveni on-line într-o oră sau în cel mult nouăzeci de minute.

— Vorbești ca și cum nouăzeci de minute n-ar însemna nimic, spuse Thory. Poate că pentru tine nici nu-nseamnă. Știu cum este pentru prefecți. Voi n-ați încercat niciodată abstracția adevărată. Nu știți ce-nseamnă pentru noi pierderea ei. Poate dacă șefii tăi ar fi trimis pe cineva mai experimentat, pe cineva care să fi părut măcar că știe ce face...

Thalia simți cum ceva din interiorul ei pocnește, ca un iadeș care se rupe în două.

— Poate că într-adevăr nu știu ce-nseamnă pentru voi pierderea abstracției, dar îți pot spune altceva: acum câteva zile am făcut parte dintr-o echipă de restricționare. Situația a devenit periculoasă și am fost nevoiți să eutanasiem. Așa că *să nu-ndrăznești* să vorbești cu mine ca și când aș fi o ucenică cu caș la gură, care nu s-a murdărit niciodată pe mâini!

— Dacă crezi... începu Paula Thory.

— Încă n-am terminat! zise Thalia. N-am terminat *nici pe departe.* După ce am revenit de la restricționarea aceea – care, apropo, a fost privită ca o operațiune încununată de succes în ciuda pierderilor –, șeful meu a trebuit să se ocupe de investigarea uciderii a peste nouă sute de oameni nevinovați, fără să mai amintesc de membrii echipajului unei nave, care au fost măcelăriți și arși, fiindcă au fost considerați părtași la crimă, dar care erau probabil inocenți. Șeful meu continuă să lucreze la cazul acela. Șefa *lui* se străduie din răsputeri pur și simplu să rămână cu capul pe umeri. Restul Panopliei încearcă să oprească Inelul Sclipitor să intre în război cu Ultranauții, în timp ce se pregătește pentru războiul civil care va urma probabil

când vom afla cine a nimicit de fapt Ruskin-Sartorious.

Thalia strânse din maxilare și-i privi pe rând pe toți însoțitorii ei.

— Oameni buni, poate că aceasta nu-i o săptămână tipică din existența Panopliei, dar se-ntâmplă să fie săptămâna cu care avem de-a face chiar acum. Voi credeți poate că pierderea a nouăzeci de minute de abstracție este pe măsura evenimentelor cu care ne confruntăm deja. Perfect, dacă gândiți așa, este dreptul vostru. Eu însă mă aflu aici pentru a vă spune că, din punctul meu de vedere, sunteți un grup de nenorociți care se văicăresc, dar care-n clipa de față ar trebui să spună „mulțumesc” pur și simplu pentru faptul că mai respiră.

Nimeni nu rosti nimic. Se uitau la ea, cu gurile căscate, de parcă i-ar fi încremenit în tăcere.

Thalia surâse scurt și subțire.

— Nu iau însă nimic în nume personal. Probabil că și eu aș fi fost destul de nemulțumită dacă cineva mi-ar fi luat jucăriile. Spun doar că-n chiar clipa de față ar fi recomandabil să privim tabloul general. Fiindcă acesta nu-i sfârșitul lumii.

Își relaxă poziția numai într-atât cât să le transmită că muștruluiala se terminase, pentru moment.

— Tu, o arătă pe femeia cu rochie roșie ca focul. Trenul pe care l-ai văzut mai devreme continuă să staționeze?

— Da, răspunse femeia bâlbâindu-se. Îl văd tot acolo. Nu s-a clintit.

— Sperasem că am fi putut merge cu el la calota polară. Așa cum am spus, ajutorul va porni oricum încoace, indiferent ce am face noi, dar dacă asta v-ar face ceva mai fericiți, aș putea utiliza transmițătorul din nava mea ca să apelez Panoplia.

— Ar funcționa? întrebă Caillebot pe un ton mult mai smerit.

— Absolut. Întrucât se află în exteriorul lui Aubusson, nu va fi afectat de întreruperea abstracției. Se pare însă că vom fi blocați aici pe toată durata ei, cu excepția cazului în care vreunul dintre voi cunoaște altă cale de a ajunge la butucul de andocare.

— Nu zăresc niciun fel de trafic aerian, anunță un bărbat cu chip comic. Probabil că toate zborurile au fost oprite la sol odată cu volantorul ăla.

— Putem merge pe jos, propuse Parnasse. Până la calotă nu sunt nici zece kilometri.

— Vorbești serios? întrebă Paula Thory.

— N-a spus nimeni că ar trebui să ne însoțești. Înclină din cap în direcția Thaliei. Cred că fata are dreptate – când se va afla ce s-a întâmplat, ne vor trimite ajutoare. Dar, așa cum a spus tot ea, este un moment dificil pentru Panoplie. Se poate să treacă mai mult de o oră sau de nouăzeci de minute. Ar putea fi două ore sau trei, ba chiar mai mult.

— Și-atunci, ce rezolvă mersul pe jos? întrebă Thory.

Parnasse ridică din umerii săi lați de fermier. Își suflecase mânecile, dezgolind brațe musculoase și acoperite de păr roșu.

— Nu mare lucru, atât doar că vom avea posibilitatea de a-i primi pe specialiști în clipa când vor intra. Cel puțin Thalia le-ar putea explica exact ce anume a făcut, înainte ca sistemul să rămână cu roatele-n sus. Așa-i, fată?

— S-ar economisi niște timp, încuviință ea. Dacă putem ajunge la butuc, eu aș putea vorbi de asemenea cu Panoplia, oferind un background tehnic înainte de sosirea echipei.

Ipotetica echipă, își reaminti Thalia. Cea despre care nu putea băga mâna în foc că ar fi pornit realmente spre Casa Aubusson.

— În tot cazul, urmă ea, nu-i cu nimic mai rău decât a rămâne aici. În clipa de față nu pot face absolut nimic pentru nucleu.

— Oamenii de-afară, zise Parnasse, vor fi destul de iritați dacă vor vedea o uniformă a Panopliei. Te-ai putea confrunta cu o gloată de opt sute de mii de linșatori.

— N-au decât să fumege și să spumege cât vor, zise Thalia și-și atinse liniștitor șficbiciul. Eu sunt prefectul, nu ei. Și dacă vor să afle ce se-ntâmplă când unul dintre ei se gândește măcar să m-atingă c-un deget, îi aștept cu brațele deschise.

— Cuvinte de luptă, murmură Parnasse. Îmi place cum sună.

Custodele morocănos, își dădu seama Thalia, era singurul reprezentant al habitatului care se declarase neechivoc de partea ei. Poate că-i respecta capacitatea de a opera sisteme cibernetice, în ciuda a ceea ce tocmai pățiseră, sau poate că era îndeajuns de sensibil ca s-o apere, fiindcă toți ceilalți îi doreau pielea.

— Putem parcurge zece kilometri în mai puțin de două ore, spuse Thalia. Bineînțeles, cu condiția să nu fim nevoiți să ocolim pentru a traversa benzile de ferestre.

— Nu, răspunse Parnasse, sau, oricum, într-o măsură neglijabilă. Putem folosi podurile pietonale de sub calea ferată și

chiar dacă acelea ar fi blocate din cine știe ce motive, putem recurge la conexiunile parcurilor. Sunt multe spații verzi și copaci.

Thalia încuviință din cap; văzuse locurile în care benzile de ferestre erau traversate de peninsule de parcuri sau de apeducte mărginite de copaci și viaducte feroviare.

— Bineînțeles, zise ea, vor rămâne totuși patru kilometri de urcuș până la butuc.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, spuse Cuthbertson ridicând brațul șovăitor. Volantorii depind de abstracție pentru serviciile de navigație, la fel ca Pasărea Minune. Dar nu și ascensoarele. Nu există absolut niciun motiv pentru ca ele să nu funcționeze.

— Și trenurile? întrebă Thory. Ai vreo explicație pentru motivul nefuncționării *lor?*

— Cineva s-a panicat, asta-i tot. A activat oprirea de urgență.

— În toată Casa Aubusson? întrebă femeia în rochie roșie. Mă uit de mult timp pe fereastra asta și văd destul de departe ca să disting șase-șapte linii. Să fiu a naibii dacă am văzut până acum vreun tren care să se miște.

Certitudinea lui Cuthbertson se reduse cu o gradație.

— Prin urmare, foarte mulți oameni s-au panicat. Sau poate că Utilitățile au oprit totul fiindcă *ei* s-au panicat.

— În cazul acesta ar putea afecta și ascensoarele, observă femeia în roșu.

— Nu știu. Cred că ascensoarele au altă alimentare, independentă de Utilități. Ideea este că nu vom pierde nimic dacă vom afla. Cuthbertson se întoarse către Cyrus Parnasse. O să vin cu voi, custode. Pasărea Minune poate juca rolul de cercetaș, în eventualitatea în care am întâlni gloate de nemulțumiți.

— Pasărea ta mai poate zbura, deși este atât de agitată? întrebă Thalia.

— Se va descurca. Deja se adaptează.

Bufnița mecanică își întoarse fața ca o farfurie și-l privi pe Cuthbertson.

— Nu-i așa, fetiță?

— Sunt o pasăre excelentă.

— Prin urmare, suntem trei, zise Thalia. Fără să pun la socoteală bufnița. Este un număr bun. Dacă vom întâlni posibile

necazuri, n-ar trebui să batem la ochi.
— Vin și eu, anunță Caillebot. Sunt în mod cert cel mai în măsură să cunoască configurațiile parcurilor și grădinilor din cilindrul ăsta.
— Vă puteți baza și pe mine, zise Meriel Redon.
— Ești sigură? spuse Thalia. Aici sus vei fi în siguranță și ferită de orice până la sosirea echipei de susținere.
— M-am hotărât. Nu mi-a plăcut niciodată să stau locului, când pot să merg pe jos. Așteptarea mă irită.
Thalia încuviință apăsat.
— Cred că cinci este cifra maximă, oameni buni. Dacă vom fi mai mulți, ne vom deplasa prea lent ca să mai fim utili. Restul puteți aștepta aici sau altundeva, până la revenirea abstracției.
— Ce faci acum, dai ordine? întrebă Paula Thory.
Thalia căzu pe gânduri pentru o clipă.
— Da, încuviință ea. Așa se pare. Deci va trebui să te-obișnuiești cu realitatea asta, doamnă.

* * *

Dreyfus absorbi adevărul revelațiilor Agregatei, convins în adâncul inimii că ea nu avea niciun motiv să mintă.
— Cred că știu cine este Aurora, rosti el încet. Totuși ea n-ar trebui să fie aici. N-ar trebui să fie nicăieri. Ar fi trebuit să fi murit – ar fi trebuit să se fi *sfârșit* – acum cincizeci și cinci de ani.
— Cine-i ea?
— Cu excepția cazului în care altcineva utilizează același nume, avem de-a face cu o fată moartă. Unul dintre Cei Optzeci, grupul de voluntari care a participat la experimentele de nemurire ale lui Calvin Sylveste. Știi despre ce vorbesc?
— Sigur că da. Noi am învățat cu oroare și stupoare despre experimentele acelea. Metodele lui erau conceptual eronate. Eșecul a fost inevitabil.
— Atâta doar că poate n-a fost, zise Dreyfus, fiindcă se pare că Aurora Nerval-Lermontov este alături de noi. În ciuda datelor din arhive, cel puțin unul dintre Transmigranți trebuie să fi dăinuit.
— N-avem nicio dovadă în privința asta.
— Știu că familia ei a deținut asteroidul ăsta. După câteva clipe, adăugă: Te consideri pregătită să ai încredere în mine?
— Întoarce-te, porunci ea după o reflecție scurtă. Ți-am

reactivat costumul, mai puțin funcțiile de comunicare.

El se întoarse și o privi. Purta ea însăși costum, dar designul era Agregat și avea luciul strălucitor al unui obiect matrițat din ciocolată de lux. Pentru o clipă bărbatul văzu un oval negru lipsit de trăsături în locul unui cap, apoi casca ei se topi și coborî în gulerul cu pliseuri al inelului din jurul gâtului.

Îi zări chipul.

Dreyfus văzuse și lucruri mai stranii în Inelul Sclipitor. La prima vedere, foarte puțin din Agregată nu era uman standard. Era o femeie de vârstă incertă – Dreyfus ar fi estimat că avea patruzeci de ani, atâta doar că știa că era mult mai bătrână, fiindcă Agregații aveau o speranță de viață la fel de mare ca orice facțiune desprinsă din oameni. Ochi străpungător de inteligenți, verde foarte deschis, pomeți largi și pistruiați, maxilar pe care unii l-ar fi putut considera prea energic, dar perfect proporționat cu restul feței. Era spână și creștetul țestei i se ridica într-o muchie marmorată ascuțită, care începea de la jumătatea frunții, trădând cavitatea craniană lărgită de care ar fi avut nevoie pentru creierul supraalimentat și plin de mașinării.

Acolo se afla adevărata ei stranietate: sub epidermă, sub oase. Cei din habitatele mai neconvenționale ar fi putut angaja Mixmasteri pentru a se autosculpta în forme exotice, dar se ocupau rareori de arhitectura funcțională a propriilor lor minți. Până și cei cablați la niveluri extreme de abstracție continuau să fie umani prin felul cum procesau datele ce le pătrundeau în creier. Nu același lucru se putea afirma despre Agregată. Ea poate că ar fi fost în stare să emuleze conștiința umană când îi convenea, totuși Dreyfus nu i-ar fi putut pricepe niciodată starea naturală a minții, tot așa cum un cal n-ar fi putut pricepe niciodată algebra.

— Vrei să-mi spui cum te numești? întrebă el.

— Pentru scopurile tale, îmi voi spune Clepsidra. Dacă asta reprezintă o problemă pentru tine, îmi poți spune Ceas-cu-apă sau, mai simplu, Ceas.

— După cum ai răspuns, nu pare adevăratul tău nume.

— Adevăratul meu nume ți-ar despica mintea, așa cum securea despică lemnul.

— Atunci îți voi spune Clepsidra. Ce faci aici, presupunând că ești pregătită să-mi spui?

— Supraviețuiesc. Asta a însemnat îndeajuns în ultima vreme.

— Spune-mi despre nava asta. Ce face aici? Cum îi este de folos Aurorei?

— Nava noastră a revenit în sistemul ăsta acum aproape cincizeci de ani. Avuseserăm probleme pe drum. Întâlniserăm în adâncul spațiului interstelar o entitate de tip mașină, cu natură ostilă. Nava a supraviețuit, renunțând la o parte din sine, în felul șopârlelor care-și sacrifică propriile cozi. Pe lungul drum de întoarcere, s-a reorganizat cât a putut de bine, totuși era avariată. Am încercat să contactăm Cuibul-mamă, însă sistemele noastre de comunicații nu funcționau corespunzător.

Clepsidra înghiți un nod, un gest care, pe neașteptate, o făcu să pară neajutorat de umană.

— Aurora ne-a găsit prima, urmă ea. Ne-a ademenit cu promisiuni de ajutor, după care ne-a vârât în locul ăsta. De atunci am fost mereu în interiorul lui, neputând evada, neputând contacta Cuibul.

— Asta tot nu-mi spune ce dorea Aurora de la voi.

— E mai dificil de explicat.

— Pune-mă la-ncercare.

— Prefectule, Aurora dorea ca noi să visăm. De aceea ne-a ținut aici. Aurora ne-a făcut să visăm viitorul. Dorea inteligența noastră în privința evenimentelor viitoare. Noi ofeream prognoze, iar când vedea în prognozele noastre ceva ce nu-i plăcea, Aurora ne pedepsea.

— Nimeni nu poate să viseze viitorul.

— Noi putem, răspunse Clepsidra senină. Avem o mașină care ne îngăduie s-o facem. Am numit-o Exordiu.

CAPITOLUL 14

Grupul Thaliei se îndreptă către puțul ascensorului care străpungea mijlocul sferei de la un pol la celălalt. Cabina de mare capacitate continua să-i aștepte, exact așa cum o lăsaseră, cu panourile interioare acoperite cu acuarele galben-pal ce reproduceau scene de pe Yellowstone.

— Este alimentat cu energie, spuse Parnasse, ceea ce-i bine. N-ar trebui să avem nicio problemă cu coborâtul.

Thalia trecu ultima printre ușile zăbrelite, care se închiseră aidoma unei foarfeci în urma ei.

— Nu se mișcă, spuse Caillebot. I-am cerut să se miște și n-o face.

— Asta pentru că nu te aude. Abstracția este bilaterală, zise Parnasse cu aerul obosit al cuiva care n-ar trebui să explice asemenea lucruri.

— Atunci cum o punem în mișcare? Există comenzi manuale?

— Deocamdată n-avem nevoie de ele. Nu-i așa, Thalia?

— Are dreptate, spuse femeia. Agenții Panopliei trebuie să fie liberi pentru a se deplasa oriunde și oricând doresc, chiar și fără abstracție. În mod automat, noi distribuim în toate habitatele șabloanele vocale ale personalului autorizat. Ridică glasul: sunt prefectul-adjunct de teren Thalia Ng. Identificare șablon vocal.

— Șablon vocal identificat, prefect-adjunct de teren Thalia Ng.

Thalia răsuflă ceva mai ușurată.

— Coboară, te rog, la nivelul solului.

Urmă un moment dezagreabil când nu se întâmplă nimic, după care cabina porni să coboare.

— Mă bucur c-a mers, șopti Thalia.

Parnasse îi aruncă un surâs șiret, părând că ar fi auzit-o.

— Asta-i bine, spuse Caillebot. Începeam să mă-ntreb ce s-ar întâmpla dacă am fi rămas blocați aici.

— Am fi coborât pe scară, rosti Parnasse șfichiuitor. Ești familiarizat cu conceptul de „scară”, nu?

Caillebot îi azvârli o privire de avertisment, totuși nu replică.

Ascensorul își continuă coborârea și trecu prin gâtul care conecta sfera de pilon. Se aflau acum în atriumul cav. Mult dedesubt, vizibilă prin ferestrele din sticlă zăbrelite ale cabinei, recepția era complet pustie. Thalia se așteptase ca măcar câțiva cetățeni să se fi îndreptat spre nucleul de scrutin, cerând să știe ce se întâmplase și când se va rezolva problema, dar nu se vedea nici țipenie. Fără să poată preciza exact motivul pentru care o făcea, își atinse din nou șficbiciul.

Cabina își încheie coborârea, oprindu-se lin la nivelul recepției, iar ușile din grilaj se deschiseră zăngănind. O dată în plus, Thalia fu șocată de pustietatea sălii de la intrare. Părea chiar mai părăsită decât la prima lor trecere pe acolo și pașii lor treziră ecouri sonore.

— În regulă, oameni buni, rosti ea, să ne ținem laolaltă. Așa cum s-a spus, pe-acolo ar putea exista niște cetățeni furioși, care să decidă să se năpustească asupra noastră.

Ieșiră în lumina solară cu tentă albăstruie, care se revărsa de la arcul benzii de ferestre aflată la opt kilometri deasupra. În

jurul lor se aflau bazine și pajiști ornamentale, prin care se întretăiau alei din prundiș și dale de marmură atent îngrijite. Fântâni continuau să clipocească în apropiere. Totul părea absolut normal, exact așa cum se așteptase Thalia, exceptând absența unei gloate dezlănțuite și puse pe distrugere. Poate că-i defăima pe cetățenii din Aubusson, dar își amintea cât de repede se întorsese împotriva ei comitetul de recepție. Dacă erau cu adevărat reprezentanții cetățenilor, atunci existau toate motivele să se aștepte la o reacție la fel de neplăcută din partea celorlalți opt sute de mii.

— Aud glasuri, spuse pe neașteptate Caillebot. Cred că vin din partea cealaltă a pilonului.

— Le aud și eu, zise Parnasse, dar noi nu mergem într-acolo. Drumul drept este înainte, printre copacii aceia, direct spre calotă.

— Poate c-ar trebui să stau de vorbă cu cei de-acolo, zise Thalia. Să le spun ce s-a-ntâmplat și că nu va dura mult până se va rezolva totul.

— Ne stabiliserăm un plan, fato, rosti Parnasse, să mergem și să ne ferim de orice bucluc. După cum le aud eu, glasurile alea nu par foarte încântate.

— De acord, spuse Meriel Redon.

Thalia își mușcă buza. Auzea și ea vocile la fel de bine, ridicându-se peste clipocitul fântânilor. Erau mulți oameni, care păreau agitați și furioși. Strigătele amenințau să devină zbierete.

Mâna i se strânse din nou pe șficbici. Ceva era în neregulă, o știa clar. Aceea nu era larma unei mulțimi care se autoambala din propria ei furie și indignare, dorind capul celui care le anulase iubita abstracție.

Aceea era larma unor oameni speriați.

— Ascultați-mă, spuse Thalia luptându-se să nu îngăduie neliniștii să-i răzbată în propriul glas. Trebuie să văd ce se-ntâmplă. Asta-i datoria mea de prefect. Voi continuați către calotă. O să v-ajung din urmă.

— Zgomotele acelea nu sunt plăcute, zise Parnasse.

— Știu. Tocmai de aceea trebuie să verific.

— Nu-i problema ta, spuse Caillebot. Jandarmii noștri se vor ocupa de orice tulburări civile. Acesta le este rolul.

— Aveți o forță de jandarmerie permanentă?

Grădinarul clătină din cap.

— Nu, dar sistemul va convoca o forță de jandarmerie din rândul cetățenilor, în același fel în care noi am fost convocați pentru a forma un grup de primire.

— Nu mai există niciun sistem, zise Parnasse.

— Atunci cei care au fost apelați ultima dată își vor relua îndatoririle.

— Când *exact* a fost ultima dată? întrebă Thalia.

Vacarmul agitat se intensifica. Sunetele nu păreau produse de oameni, ci aduceau mai degrabă cu cârâielile speriate ale unor păsări sălbatice vânate.

— Nu mai țin minte. Acum vreo doi ani.

— Cred că acum mai degrabă vreo zece ani, zise Meriel Redon. Și chiar dacă jandarmii s-ar autoactiva, cum vor ajunge acolo unde-i nevoie de ei dacă trenurile nu funcționează?

— N-avem timp să discutăm situația. Thalia își desprinse șficbiciul de la centură și strânse în palmă mânerul greu. Mă duc să văd despre ce-i vorba.

— Singură? întrebă Redon.

— Nu-i nevoie să mă apropii prea mult. Șficbiciul îmi poate oferi o pereche de ochi în avangardă. Voi continuați pe alee spre liziera aceea. O să v-ajung din urmă.

— Stai așa, rosti repede Cuthbertson. O avem pe Pasărea Minune. S-o folosim.

— În ce fel? întrebă Thalia.

— Poate să survoleze mulțimea și să ne arate ce a văzut, când se întoarce. Pentru asta n-are nevoie de abstracție. Nu-i așa, fetiță?

Pliscul Păsării Minune clămpăni în semn de răspuns.

— Eu pot să zbor, anunță bufnița mecanică. Sunt o pasăre excelentă.

— Nu mai pare la fel de inteligentă ca atunci când m-a așteptat în butuc, observă Thalia.

Cuthbertson ridică brațul. Pasărea Minune reacționă, depliindu-și și flexionându-și aripile din aliaj sclipitor.

— Știe ce are de făcut. S-o trimit?

Thalia își privi șficbiciul. Poate că mai târziu avea să aibă nevoie de modul lui de supraveghere, dar pentru moment o imagine aeriană ar fi fost măcar la fel de utilă.

— Da, încuviință ea.

Cuthbertson ridică mai mult brațul. Pasărea Minune își desprinse ghearele și aripile o înălțară în văzduh cu un bufnet de curent descendent. Thalia o privi suind întruna și micșorându-se, cu soarele scânteindu-i din penele subțiri ca foița cu fiecare bătaie de aripi, până ce dispăru înapoia pilonului.

— Știe să se întoarcă la noi? întrebă ea.

— Ai încredere, răspunse Cuthbertson.

Trecu îngrijorător de mult timp până ce bufnița reapăru, prin cealaltă parte a pilonului. Plană deasupra lor, după care spirală în jos și ateriză stângace pe mâneca lui Cuthbertson. Acesta îi șopti ceva și bufnița îi răspunse în același fel.

— A văzut ceva? întrebă Caillebot.

— A înregistrat tot ce-a văzut. Spune c-a văzut oameni și mașini.

Caillebot miji ochii.

— Mașini?

— Probabil servitori. Dar asta-i tot ce ne poate spune ea însăși. Este o pasăre inteligentă, totuși este Precalvinistă.

Caillebot păru dezgustat.

— Atunci n-am obținut nimic, ci doar am pierdut timpul.

— Haideți să găsim un loc cu umbră și atunci vom vedea exact despre ce-a fost vorba.

— În numele lui Voy, izbucni Caillebot, de ce-avem nevoie de umbră?

— Voi găsiți-mi umbra și eu o să v-arăt.

Constructorul de automate atinse cu un deget ochii delicați, din pietre prețioase, ai bufniței. Thalia înțelese – ochii aduceau perfect cu niște proiectoare laser – și începu să privească în jur, sperând să nu fie nevoiți să revină în recepția semiîntunecoasă.

— Asta merge? întrebă Meriel Redon și arătă umbra aruncată de o arcadă ornamentală de la piciorul unui pod de peste bazin.

— Bravo! încuviință Thalia.

Merseră la arcadă și-i făcură loc lui Cuthbertson să îngenuncheze, coborând capul Păsării Minune la nici treizeci de centimetri de marmura întunecată a pardoselii.

— Începe play-backul, fetiță, spuse Cuthbertson. Tot ce-ai filmat din clipa când ți-am dat drumul.

Bufnița coborî capul. Un pătrat în culori vii apăru pe marmura gri-întunecat. Thalia văzu chipuri și haine, un grup de oameni

care se făcu tot mai mic după decolarea păsării. Punctul de vedere comută după aceea, când Pasărea Minune își luă privirea de la ei. Pâclă albastră, texturată de drumurile, parcurile și comunitățile vagi de pe peretele părții îndepărtate, apoi turnul alb-ivoriu al pilonului nucleului de scrutin umplu câmpul vizual al bufniței. Pilonul se lărgi și coti la dreapta când bufnița trecu pe lângă el. Punctul de vedere al Păsării Minune coborî lin, urmărind solul de dedesubt. Diviziuni geometrice de iarbă și apă lunecară peste pătratul cu imagini. Una dintre rampele escalator ce duceau la gară. Apoi un spațiu verde mai mare, presărat de petele alburii, turtite, ale oamenilor; erau câteva zeci.

— Stop, spuse Cuthbertson. Stop-cadru și zoom pe centrul imaginii, fetiță.

Imaginea se lărgi. Petele neclare se conturară în indivizi. Erau minimum cincizeci-șaizeci, aprecie Thalia; poate că mai mulți se găseau în afara cadrului imaginii. De acum nu mai stăteau, pur și simplu, pironiți locului și nici în pâlcurile agitate ale unei gloate turbulente și arțăgoase.

Nu. Formaseră un singur grup compact, ai cărui membri erau mult mai apropiați între ei decât ar fi îngăduit eticheta socială normală. În mintea Thaliei începu să se formeze o idee, însă Meriel Redon o rosti prima cu glas tare.

— Sunt mânați ca o cireadă, zise ea foarte încet. Sunt mânați ca o cireadă, de către mașini.

Thalia văzu că ebenista avea dreptate. Oamenii fuseseră adunați laolaltă de vreo doisprezece servitori. Formele lor scunde și butucănoase nu puteau fi confundate, chiar văzute din înălțime. Unii se deplasau pe roți sau șenile, alții pe tălpici ca pseudopode de melci, alții pe picioare. I se păru că recunoaște cel puțin unul dintre grădinarii albastru-strălucitor pe lângă care trecuseră în drum spre nucleul de scrutin. Își reaminti sclipirea periculoasă a membrelor sale tăietoare în timp ce sculpta un păun într-un gard viu.

— Asta nu-i bine, spuse ea.

— Probabil că jandarmii le-au cerut servitorilor să-i ajute, răspunse Caillebot.

Parnasse întinse un deget gros spre imagine, indicând umărul unui bărbat care purta o brasardă portocaliu-strălucitor.

— Îmi pare rău că-ți dezumflu entuziasmul, dar cred că acela este *chiar* un jandarm. Mașinile par să-l trateze în același fel ca

pe ceilalți.

— Atunci înseamnă că-i un impostor care poartă brasardă de jandarm. Mașinile pot acționa doar sub supervizarea jandarmilor desemnați oficial.

— Atunci unde sunt ei? întrebă Parnasse.

Caillebot păru iritat.

— Nu știu. Poate că trimit instrucțiuni de altundeva.

Parnasse pufni, neimpresionat.

— Fără abstracție? Ce folosesc, porumbei călători?

— Poate că mașinile sunt programate să acționeze în felul acesta atunci când percep o urgență de natură civilă, rosti Redon cu îndoială. Ele fac exact ce ar fi făcut jandarmii dac-ar fi fost aici.

— S-a mai întâmplat așa ceva până acum? întrebă Thalia.

— Nu, din câte știu eu, zise Redon.

— Au existat tulburări, spuse Parnasse. Furtuni într-un pahar de apă. Totuși mașinile nu s-au comportat niciodată ca niște jandarmi.

— Atunci nu cred că asistăm la așa ceva, rosti Thalia.

— Atunci ce poate fi? se încruntă Parnasse.

Începea s-o irite, totuși Thalia își păstră calmul.

— Încep să mă-ngrijorez că poate fi ceva mai sinistru. Încep să cred că asistăm la un soi de preluare a controlului.

— De către cine? întrebă Caillebot. Un alt habitat?

— Nu știu. De aceea trebuie să văd totul cu propriii mei ochi. Vreau ca voi să rămâneți aici și să păstrați liniștea până mă-ntorc. Dacă în cinci minute n-auziți nimic de la mine, plecați spre calotă.

— Ai înnebunit? făcu Redon.

— Nu. Îmi fac numai datoria. Aici există oameni speriați. Întrucât se pare că organele locale de aplicare a legii nu le vin în ajutor, ei au devenit problema Panopliei.

— Dar tu ești singură.

— Atunci ar fi bine ca faptele mele să conteze, nu?

Vorbind cu mai multă bravură decât simțea, Thalia se bătu cu degetul pe mânecă.

— Cinci minute, oameni buni. Nu glumesc.

Părăsi umbra arcadei și înaintă ghemuită, cu șficbiciul strâns ferm în mâna dreaptă, ca pe un baston de cauciuc. Departe de cei din grup, departe de solicitările și nemulțumirile lor, constată

că reîncepea să analizeze rațional situația. Servitorii erau programați cu un grad de autonomie, dar – cu excepția cazului în care le fuseseră încărcate niște rutine noi și foarte specializate pentru controlul mulțimilor – genul de acțiune coordonată pe care îl văzuse filmat de bufniță implica un maestru păpușar care mânuia sforile din depărtare. Ceea ce însemna că abstracția nu era complet dezactivată.

Își aminti de ochelari. Furioasă pe sine pentru că nu-i utilizase mai devreme, scotoci cu mâna stângă în buzunarul tunicii și-i puse pe ochi. Imaginile abia dacă se schimbară, confirmând că abstracția era absentă sau, cel puțin, că rula la un nivel foarte redus. Însă în colțul drept-inferior al vederii ei dansau simboluri care indicau că ochelarii detectau semnale ce semănau foarte mult cu protocoalele pentru servitori. *Cineva* manipula într-adevăr mașinăriile. Abstracția nu era dezactivată; atâta doar că oamenilor li se interzisese accesul.

Totul părea o combinație de coincidențe prea a naibii pentru a fi liniștitoare. Ea fusese trimisă să facă o actualizare de sistem și, exact în clipa când se terminase actualizarea, ceva dereglase sistemul.

Thalia se simți amețită. Avusese un moment de claritate și-l percepuse ca pe o rupere a învelișului subțire al lumii sub tălpile ei.

Își înfrână gândurile înainte s-o atragă într-un loc periculos. Continuând să păstreze postura ghemuită, deplasându-se de la o poziție acoperită la următoarea ca și cum s-ar fi ferit de un lunetist, ajunse până la urmă să vadă zona de peluză unde mașinile îi strânseseră pe cetățeni. Era protejată de un gard viu, numai atât de înalt cât s-o acopere dacă stătea pe vine. Fusese tuns în model de grilaj, astfel că oferea deschideri rombice prin care se putea vedea în partea opusă. Thalia mulțumi în gând pentru uniforma ei neagră. Un servitor de grad militar ar fi depistat-o deja, utilizând imagistica termică sau oricare altul din duzina de senzori concepuți pentru a detecta ființe ascunse. Aceștia erau însă servitori fabricați pentru a îngriji grădini, nu pentru a se angaja în misiuni de căutare și distrugere.

Din poziția aceea, aproape de sol, nu era ușor de precizat ce se întâmpla. Thalia putea să vadă cordonul de roboți, cu oamenii înghesuiți înapoia lor, într-un colț al peluzei, în unghiul format de două garduri vii înalte. Aproximativ o duzină de

servitori păreau să fie implicați în operațiunea de îngrădire. Dacă cineva încerca să se desprindă din masa aceea, ar fi reușit să facă doar câțiva pași înainte ca una dintre mașinile rapide să se grăbească să-i blocheze calea.

Thalia observă că majoritatea oamenilor nu schițau niciun efort de evadare. Mulțimea era mai docilă decât anterior. Oamenii erau mai tăcuți, mai mult vorbeau decât strigau, iar câțiva păreau cu adevărat relaxați. Aparent, mașinile erau suficient de intimidante prin mărimea și masa lor – unii servitori erau mult mai înalți decât oamenii –, dar aveau, de asemenea, și arme improvizate. Thalia văzuse deja lamele tăietorului de garduri vii, însă asta nu era tot. În arsenalul lor servitorii dețineau de asemenea jeturi de apă cu mare presiune, cu care să curețe lespezile de marmură, trimmere cu care să tundă marginile peluzelor și brațe manipulatoare cu care să mânuiască unelte și materiale.

Acum, deoarece mulțimea era mai tăcută, Thalia auzi un singur glas care le domina pe celelalte. Era măsurat, liniștitor. Deținea o tonalitate de amplificare care sugera să venea din partea unui servitor.

Femeia șopti o comandă șficbiciului:

— Înainte, în mod de supraveghere. Avansează douăzeci de metri și rămâi o sută de secunde, apoi te întorci. Postură de camuflare extremă.

Dădu drumul mânerului. Cu o viteză supranaturală, șficbiciul își desfășură filamentul și se strecură printr-un orificiu rombic din gardul viu. Thalia auzi doar foșnetul slab al frunzișului atins, după care nimic. Atinse marginea ochelarilor cu un deget și deschise o fereastră care arăta punctul de vedere al șficbiciului. Imaginea rămase neclintită pe măsură ce instrumentul se apropie de punctul de supraveghere pe care i-l ordonase. Prin breșele din gardul viu abia îi putea distinge coarda subțire a filamentului, încolăcindu-se pe sol, cu mânerul la numai câteva lățimi de palmă deasupra ierbii.

Instrumentul ajunse în punctul de supraveghere. Între el și cordonul exterior de servitori nu mai exista acum decât iarba. Se opri și-și ridică lent mânerul, până ce mulțimea redeveni vizibilă. Imaginea transfocă prin factori de amplificare. Șficbiciul era îndeajuns de inteligent pentru a identifica oamenii și a-și concentra atenția asupra lor. Thalia studie chipurile și văzu

teamă și uimire pe unele, furie pe altele, dar și o acceptare încrezătoare pe multe.

Receptorii audio ai șficbiciului îi aduseră la ureche un glas amplificat:

— … instaurării stării de urgență actuale, spunea glasul. Deși nu deținem informații complete, există dovezi credibile potrivit cărora Casa Aubusson a fost atacată de părți ostile. Incidentul se află în desfășurare. Pe lângă sabotarea serviciilor abstracției, se crede că în biosferă ar fi fost introdus pe calea aerului un agent neurotoxic. Până la determinarea focalizării și extinderii acestui agent, va fi necesară în mod regretabil suspendarea libertății normale a deplasărilor și comunicațiilor. În zonele în care nu pot fi activați sau aduși jandarmi, servitorii au fost însărcinați cu asigurarea acelorași funcții. Această măsură temporară a fost inițiată pentru siguranța dumneavoastră, jandarmii evaluează acum în mod activ scara și amenințarea atacului. Agenții Panopliei au fost de asemenea anunțați asupra situației și formulează un răspuns tactic adecvat. Până atunci vă rugăm să-i ajutați pe jandarmi prin cooperarea completă cu agenții însărcinați local, umani sau servitori, pentru ca resursele la nivel de habitat să poată fi orientate eficient spre eliminarea amenințării. Vă mulțumim pentru ajutor în acest moment dificil.

Vocea amuți, dar numai momentan înainte de a reîncepe ceea ce era în mod evident o buclă înregistrată:

— Sunt jandarmul Lucas Thesiger și vorbesc în numele forței de jandarmerie a Casei Aubusson, în conformitate cu Legea Urgențelor Civile. Regret să vă informez asupra instaurării stării de urgență actuale. Deși nu deținem informații complete…

Șficbiciul își încheie perioada de supraveghere și reveni la Thalia, care își scoase ochelarii, îi plie și-i strecură în buzunarul tunicii. Șficbiciul apăru cu un foșnet prin gardul viu. Femeia deschise degetele mâinii drepte și-i îngădui mânerului să-i sară în palmă, cu filamentul retrăgându-se în aceeași clipită.

Privi îndărăt în direcția din care venise, pentru a-și stabili ruta, și zări forma mișcătoare a unui servitor mare cu șase roți. Doar jumătatea superioară a mașinii era vizibilă, restul fiind acoperit de gardul viu. Era un robot portocaliu cu carcasa foarte strălucitoare; ghearele și căușul robuste pentru strângerea resturilor și gunoaielor abia se puteau distinge în partea frontală. Mașinăria rula pe o alee cu prundiș, strivind pietricelele

sub cauciucul roților. Thalia rederulă ruta pe care o urmase și evaluă că robotul va ajunge la ea în cincisprezece-douăzeci de secunde; chiar mai repede, dacă ea s-ar fi întors pe drumul pe care venise.

Poate că nu i-ar fi făcut nimic. Poate că ar fi huruit pur și simplu pe lângă ea, îndreptându-se către o misiune preprogramată.

Nu intenționa să-și asume riscul respectiv.

Porni ghemuită, pe cât de repede îndrăznea, strângând șficbiciul în mână. Ajunse într-o fundătură unde convergeau trei garduri vii, blocând-o. Servitorul uruia, apropiindu-se. Thalia riscă o privire îndărăt și zări razele cu tentă albăstruie ale soarelui reflectându-se pe carcasa lui. Din cauza osiilor late ale celor șase roți, a sistemului de colectare a resturilor asemănător unor gheare și a grupului de videocamere pitit sub marginea frontală a carcasei, mașina care avansa avea un aer feroce și, în același timp, asemănător cu al unui crab. Cu o oră în urmă femeia ar fi trecut pe lângă ea fără să-i azvârle măcar o privire. Acum o înspăimânta de moarte.

Thalia acționă cu degetul mare una dintre comenzile de mare putere din mânerul șficbiciului. *Mod sabie.* Filamentul se extinse brusc la lungimea de un metru, dar se rigidiză ca o rază laser. Strângând arma în ambele mâini, Thalia împinse lama în gardul viu. Reteză în lateral și șficbiciul răsuci în mod automat lama, pentru a declanșa mecanismele ablative microscopice ale muchiei tăietoare. Nu exista nicio rezistență detectabilă. O spintecare în jos, o retezare laterală, o spintecare în sus. Retrase lama și apoi împinse în cubul de gard viu pe care-l decupase. Acesta lunecă spre interior, după care se răsturnă pe sol, de cealaltă parte. Thalia își dădu seama că ar fi trebuit să fi tăiat o deschidere mai mare.

Nu mai avea vreme pentru retușuri.

Se strecură prin golul decupat, împingându-se cu toată puterea. Probabil că vârfurile picioarelor îi trecură prin gaură exact când robotul ocoli ultimul colț. Femeia se ghemui și mai mult și rămase complet nemișcată. Ieșise pe o porțiune de pajiște adiacentă unui bazin, ascunsă de vederea celorlalți servitori. Bazinul era circular, cu o fântână ornamentală în centru.

Mașina se apropie, neauzită, dacă n-ar fi existat trosnetul

permanent al pietricelelor sub roți. Thalia se încordă, convinsă că robotul va încetini sau se va opri. Se gândi că va vedea gaura; avea s-o găsească, după care avea să-i cheme pe ceilalți. Însă mașina nu se opri nici chiar când ajunse în dreptul decupajului din gardul viu. Thalia continua să stea nemișcată până ce scrâșnetul prundișului se pierduse printre celelalte zgomote de fundal: clipocitul fântânii, glasurile îndepărtate ale mulțimii și mesajul nesfârșit, în buclă, al jandarmului Lucas Thesiger.

Când fu sigură că mașina nu se va întoarce, înălță capul deasupra gardului viu. Niciun alt servitor nu era în preajmă, cel puțin niciunul îndeajuns de mare ca să poată fi văzut. Mașinăria portocalie cotea, schimbându-și cursul pentru a continua perpendicular pe gardul viu în care decupase Thalia, dar nu pe o direcție care să-l îndepărteze. Ea se uită în lungul gardului pe care-l traversa robotul și zări în capătul său îndepărtat o deschidere care-i scăpase la prima cercetare. Dacă mașina ajungea acolo și apoi cotea spre ea, avea să fie expusă și vizibilă. Thalia își prinse șficbiciul la centură. Se întoarse prin deschiderea pe care o decupase și prundișul de pe alee îi intră adânc în pielea palmelor, când se apăsă în ele pentru a reveni în poziția ghemuit. Rămase nemișcată și-l privi pe servitorul portocaliu care merse către capătul gardului viu, unde coti și intră în spațiul închis din jurul bazinului. Avusese dreptate să traverseze din nou gardul; mașina ar fi zărit-o, chiar dacă n-ar fi dispus decât de un sistem de vedere rudimentar.

Instinctul îi spuse să se miște cât timp mașina era angajată în misiunea ei, totuși își impuse să stea neclintită. În căușul pentru deșeuri al servitorului zărise o formă inertă care nu avea ce căuta acolo.

Mașina înaintă încet până la marginea bazinului. Își înălță căușul, extinzând pistoane sclipitoare. Unghiul cupei se înclină în jos. Forma inertă întrezărită de Thalia lunecă în apă. Era un corp, un bărbat mort în salopeta maronie a lucrătorilor din parc. Când corpul căzu în bazin, îndeajuns de flasc pentru a sugera că decesul fusese recent, Thalia văzu o spintecătură roșu-viu de-a curmezișul pieptului său, acolo unde fusese tăiat prin haine. Apoi dispăru. Pentru o clipă, un cot ieși din apă, după care nu se mai zări. Fântâna acoperi suprafața bazinului cu spumă albă.

Thalia tremura din tot trupul. Desfăcu iarăși șficbiciul de la

centură. Nu crezuse în mesajul înregistrat al lui Lucas Thesiger… dacă un asemenea personaj exista cu adevărat. Dar până în clipa aceea, ea fusese cel puțin pregătită să creadă că servitorii acționau pe baza unui neștiut și teribil protocol pentru situații de urgență. Poate că adevărul era pur și simplu prea tulburător pentru a fi dezvăluit cetățenilor, de teama de a nu stârni panică.

Totuși, nici chiar în situațiile de urgență nu îngropi morții în bazine publice.

* * *

— Cândva am fost o sută, spuse Clepsidra. Aici dormeam sau, cel puțin, ne odihneam corpurile în timpul zborurilor interstelare. Cei mai mulți dintre noi continuăm să fim vii, cuplați la Exordiu prin conexiuni neurale.

— Unde-i Exordiul? întrebă Dreyfus.

— Altundeva în navă.

— Mi-l poți arăta?

— Aș putea s-o fac, dar după aceea ar trebui să te ucid.

Dreyfus nu știu dacă aceea fusese o tentativă de umor sau dacă ea vorbise cu toată seriozitatea.

Clepsidra îi spuse despre tehnologie atât cât putea. Prefectul știa doar că Exordiul era un fel de periscop cuantic, care privea într-un ocean neclar, acoperit de pâcle de stări viitoare suprapuse. „Funcția probabilistică retrocauzală”, cum o numise Clepsidra, era generată de versiuni viitoare ale acelorași visători, conectați la mașina Exordiu mai departe pe cronolinie. Mințile identice ale acelorași visători modelau datele nebuloase primite de la Exordiu în predicții coerente despre evenimente ce abia urma să se întâmple.

Bărbatul se uită la adormiții răniți.

— Te rog să nu-mi spui că ei sunt conștienți.

— Este o stare de conștiință similară visării lucide. Mințile lor au fost înrobite pentru scopurile Aurorei, atât și nimic mai mult. Deoarece mințile le sunt dedicate procesării imaginilor de la Exordiu, adormiții nu mai dispun de capacități pentru ceea ce ai putea numi gândire normală. Aurora a făcut asta imposibil.

— Însă tu ai scăpat.

— Totul a fost realizat cu cooperarea adormiților rămași. În interstițiile dintre gândurile monitorizate, noi am conceput un plan. Au fost necesari ani în șir. Știam că doar unul dintre noi putea să scape. Am fost aleasă aleatoriu, dar oricare ar fi fost la

fel de bun.

— De ce numai unul singur? După ce ai scăpat, nu i-ai fi putut… elibera pe ceilalți?

— Noi speraserăm că aș fi putut reveni la civilizație. Asta s-a dovedit imposibil.

— De cât timp ești liberă?

— De o sută de zile… De o mie… Nu știu sigur. Acum cel puțin înțelegi cum m-am păstrat în viață. Am o ascunzătoare altundeva în asteroid, departe de ochii scrutători ai Aurorei, însă nu pot sta acolo permanent. Periodic trebuie să revin aici, în navă, și să prelevez rații. O fac chirurgical, câte puțin o dată. Suficient ca să supraviețuiesc câteva zile, dar nu atât de mult încât să cauzez complicații suplimentare donorului. Îmi duc hrana în ascunzătoare și o prepar pe cât pot de bine, utilizând un instrument pentru cauterizare.

Îl privi pe Dreyfus cu o expresie care îl provocă s-o condamne.

— O mănânc încet și recunoscător. După aceea, revin aici.

— Este monstruos.

— Așa am convenit noi să procedăm.

— Noi?

— Ceilalți adormiți și cu mine. Ascultă-mă cu atenție, Dreyfus. Acesta a fost planul. Unul dintre noi urma să se trezească. Unu și numai unu. Aurora ne cerea un singur lucru: un flux constant de date de la Exordiu. Dacă nu ne conformam, dacă eram percepuți că nu ne-am fi achitat potrivit așteptărilor, atunci eram pedepsiți. Blocajele noastre neurale sunt eficiente pentru neutralizarea durerilor fizice, totuși nu pot face nimic împotriva durerilor administrate direct în creier, prin stimulare corticală. În felul acesta, Aurora ne silea să facem ce ni se spunea.

— Căștile?

— Sunt o modificare a propriului nostru echipament. Ne conectează la Exordiu, dar în același timp administrează pedeapsa.

— Ți-a făcut rău și ție?

— Aurora ne-a făcut rău tuturor. Însă nu prin provocarea durerii tuturor adormiților. Dacă ar fi procedat așa, ar fi putut genera un sentiment de unitate prin suferință: o solidaritate rebelă care ne-ar fi putut oferi tăria de a refuza să visăm. Aurora a fost mai inteligentă.

— Cea făcut?

— Îl selecta pe unul dintre noi și-l făcea să sufere pentru eșecul nostru colectiv. Alegea în mod repetat anumiți adormiți. Deoarece suntem Agregați, simțeam de fiecare dată ceva din durerea celorlalți – nu totalitatea ei, dar o reflexie, îndeajuns pentru a aprecia gradul de suferință.

— Și a avut succes?

— Am învățat să nu-i înșelăm așteptările, dar în același timp ne-am străduit să găsim o cale prin care s-o păcălim. Aurora ne monitorizează gândurile, însă nu este infailibilă. Am perceput interstiții în fluxul conștiinței noastre colective când atenția ei era îndreptată altundeva. În interstițiile acelea ne-am definitivat planul.

— Cu siguranță Aurora ar fi trebuit să fi sesizat ceva la un moment dat.

— Aurorei îi pasă doar de vise și pedepse. O interesează prea puțin detaliile felului în care sosesc prognozele Exordiului. Dacă aș fi cauzat probleme… poate că atunci lucrurile ar fi stat altfel.

— Cum ai fost selectată?

— Onoarea mi-a fost conferită aleatoriu. Unii au considerat că evadatul trebuie să fie dintre adormiții pe care Aurora obișnuia să-i pedepsească în mod repetat, dar asta risca să atragă prea multă atenție asupra planului nostru, la următoarea pedepsire.

— Înțeleg.

— Chestiunea evadării n-a fost simplă. A necesitat pregătiri enorme și distrageri abile. Am învățat cum să păcălesc casca să creadă că mă aflam tot în starea de visare conștientă, deși eram complet lucidă, complet trează. Am învățat cum să interferez cu mecanismul ei, să-l eliberez, dar fără să declanșez vreo alarmă. Toate astea au necesitat peste un an de pregătiri.

Dreyfus fu impresionat de însemnătatea celor auzite.

— Dar odată ce ai evadat… n-ar fi rămas un loc gol?

— Asta s-a rezolvat ușor. Ți-am spus că asupra navei noastre se abătuse deja un accident. În interior existau cadavre, depozitate altundeva, care trebuia readuse la Cuibul-mamă pentru reciclarea componentelor. Înainte ca absența să-mi fi fost sesizată, am recuperat unul dintre cadavrele acelea și l-am cuplat la aparatura de visat. Sistemul de susținere biotică i-a împiedicat descompunerea. Era incapabil de gândire, însă ceilalți visători au putut ascunde asta de Aurora.

Dreyfus clătină din cap, uluit, îngrozit și consternat de cele

auzite. Pe fundalul suferințelor acelora, graiul în sine părea o formă de blasfemie.

— Dar dacă n-ai izbutit să evadezi din navă… toate acestea au fost în zadar?

— Așa începusem să cred și eu. Ca și ceilalți adormiți. Potrivit planului, ar fi trebuit să expediez un mesaj către Cuibul-mamă, dacă el mai exista, dar mașinăriile de aici nu permit asta. Eu pot percepe deschiderea și închiderea ușilor, sosirile de nave și de indivizi, însă arhitectura datelor depinde de circuite optice, pe care implanturile mele nu le pot manipula.

Dreyfus încuviință încruntat.

— Aurora știa cu exactitate ce gratii vă vor ține prizonieri.

— Da, așa este. Poate că adjunctul tău va avea mai mult succes dacă are echipamentele potrivite. Eu însă am rămas mută.

— Totuși n-ai renunțat.

— Mi-am îndreptat eforturile spre construirea unui transmițător propriu. Nava mi-ar fi putut crește așa ceva în câteva ore, dacă îi dădeam comenzile corecte, însă dacă aș fi făcut-o, Aurora ar fi simțit schimbările din navă. Prefectule, ea știe în mod cert că te afli aici. N-am putut risca să-i omoare pe adormiți. Am fost silită să iau ce am putut din structura înconjurătoare. Am adunat piese și scule în ascunzătoarea mea.

— Cât de aproape ești de succes?

— O sută de zile, o mie de zile… Apoi adăugă mai încetișor: poate mai mult. Nimic nu-i sigur.

— Cât ai putea rezista?

— Peste câțiva ani, n-aș mai fi putut preleva fără să cauzez decese. După aceea ar fi trebuit să iau decizii dificile. Le-aș fi luat fără să clipesc. Așa trăim noi. Dar, apoi, s-a schimbat ceva…

— Ce anume?

— Ai sosit tu, prefectule. Acum evenimentele pot începe să se petreacă.

* * *

Meriel Redon ieși înaintea Thaliei imediat ce o văzu apropiindu-se de grupul celor patru.

— Ce-ai văzut? o întrebă.

Thalia ridică o mână și rămase tăcută câteva clipe, trăgându-și răsuflarea. O durea spinarea de la ghemuirile la care fusese

silită.

— Este cam ce mă așteptasem, judecând după cele văzute de bufniță. Vorbea încet și se întrerupea frecvent pentru a inspira adânc. Totuși nu-i atât de rău pe cât păruse la început. Servitorii au fost activați în conformitate cu un protocol de urgență. Am auzit glasul unui jandarm care explica motivul pentru care toți trebuie să-și păstreze calmul.

— Crezusem că nu existau jandarmi, spuse Caillebot. Cu excepția celui pe care l-am văzut în mulțime și care era tratat la fel ca toți ceilalți.

— Nu cred că avea dreptul să poarte brasardă de jandarm, răspunse Thalia încercând să anticipeze întrebările celor din grup. Oricum glasul era al unui servitor, care emitea o declarație în buclă din partea cuiva pe nume Lucas Thesiger. Numele vă este cumva familiar?

— Thesiger a fost alocat forței de jandarmerie în timpul Crizei Exploziei, zise Redon. Îmi amintesc că i-am văzut fața în reportaje. A fost felicitat pentru bravură după ce a salvat niște oameni care rămăseseră naufragiați în exterior, în apropierea breșei. Mulți dintre noi au spus că ar trebui numit jandarm permanent, că ar trebui reactivat în cazul unei viitoare crize.

— Se pare că dorința v-a fost respectată. Thesiger conduce operațiunile acum, dar se pare că de altundeva.

Cuthbertson păru sceptic.

— De ce se ocupă mașinăriile de sarcinile jandarmeriei dacă jandarmii conduc activitățile?

— Jandarmii nu pot ajunge simultan peste tot, îi explică Thalia proprietarului bufniței. Și există probleme cu comunicațiile. De aceea mașinile au căpătat sarcini de jandarmerie în unele zone, ca aceasta. Oamenilor li se spune să stea liniștiți și să aștepte sfârșitul crizei.

— Care criză? întrebă Parnasse, atât de încet, încât Thalia aproape că nu-l auzi.

— Nu-i clar. Thesiger spune că există indicații potrivit cărora habitatul ar fi fost atacat. Este posibil ca atacul să nu se fi terminat. Este posibil ca în aer să fi fost eliberat ceva dăunător.

Custodele o studie cu o expresie care anunța că Thalia îi putea păcăli pe unii, însă în niciun caz nu-l putea păcăli pe el.

— Atunci a fost doar o simplă coincidență că abstracția s-a întrerupt în momentul când ai terminat actualizarea?

— Chiar dacă poate fi greu de crezut, da, așa se pare.
— Este într-adevăr o coincidență ieșită din comun.
Thalia încuviință sincer.
— Sunt de acord, dar în clipa de față nu avem timp de pierdut cu speculații în privința asta. Trebuie să ne focalizăm asupra supraviețuirii. Thesiger – indiferent cine ar fi el – are tot dreptul să aplice legea marțială pentru a-i împiedica pe cetățeni să intre în panică. În locul lui aș proceda exact la fel... chiar dacă asta ar însemna să-i utilizez pe servitori ca jandarmi.
— Totuși, mașinile acelea nu-i conduceau, pur și simplu, pe oameni spre siguranță, spuse Cuthbertson cu glas tensionat. Îi mânau ca pe niște animale. Ceva nu era în regulă acolo.
— Probabil că servitorii și-au primit noile însărcinări înainte ca Thesiger să-și fi putut expedia mesajul înregistrat. Ținând seama de cele deja întâmplate – oprirea abstracției, nefuncționarea utilităților –, îmi pot imagina că oamenii au fost destul de speriați când roboții au început să-i adune laolaltă. Totuși mașinile n-au făcut decât ce au fost instruite. Jandarmii ar fi procedat cu zâmbete și gesturi încurajatoare, dar până la urmă nu-i nicio diferență. Mulțimea a fost mult mai calmă după ce Thesiger a explicat ce se-ntâmpla.
— Cred că ai dreptate, încuviință Redon. De acum nivelul glasurilor s-a redus considerabil.
— Și atunci ce propui? întrebă Caillebot. Să ne alăturăm lor?
Thalia își jucă atuul cel mai riscant.
— Dacă doriți, o puteți face – n-o să vă opresc. Dar spre deosebire de oamenii aceia, voi sunteți deja sub protecția Panopliei, ceea ce are prioritate asupra oricăror dispoziții locale de securitate, inclusiv a stării de asediu impuse la nivelul întregului habitat.
— Aminteai despre ceva eliberat în aer, zise Redon.
Thalia încuviință din cap.
— Thesiger s-a referit la un agent toxic. Bănuiesc că dispune de informații că ar fi fost ceva premeditat. În același timp însă cred că este posibil să exagereze dimensiunile pericolului, pentru a-și asigura cooperarea dorită.
— Nu poți să știi asta, spuse ebenista și ochii i se rotunjiră îngrijorați.
— Nu, recunoscu Thalia, nu pot, dar vă pot spune următorul lucru: Thesiger vrea să-i strângă pe oameni laolaltă pentru a

împiedica panica, iar deocamdată asta înseamnă să-i țină în aer liber.

— Toate clădirile mari sunt etanșe la aer, zise Caillebot ca și cum abia atunci și-ar fi amintit. Sunt proiectate pentru a rezista la alte explozii. De ce nu-i duce acolo?

— O va face probabil imediat ce va controla ferm grupuri destul de mari. Odată ce un grup se va închide etanș într-o clădire, nu va mai deschide ușa nimănui. Iar asta nu va fi deloc bine, dacă agentul toxic este real și nu vor ajunge toți la timp înăuntru.

— Atunci noi nu vom avea nimic de câștigat dacă rămânem cu tine, observă Redon.

— Ba da, replică Thalia. Strategia noastră cea mai bună este de a ne mișca permanent, de a nu sta locului. Șficbiciul are un senzor chimic și va detecta elementele dăunătoare din aer cu mult înainte ca ele să ajungă la o concentrație suficient de mare pentru a ne face rău.

— Și apoi? întrebă femeia.

— Dacă va fi nevoie, vom căuta adăpost, însă principalul nostru obiectiv este să ajungem la nava mea. Acolo veți fi în siguranță.

— Ce se va întâmpla cu cei pe care i-am lăsat în nucleul de scrutin?

Thalia ridică ochii spre structura sferică aflată mult deasupra lor.

— Acum nu-i pot ajuta. Sfera este etanșă la aer, așa că vor fi feriți de orice toxine. Va trebui să stea acolo sus până la sosirea ajutoarelor.

Parnasse inspiră adânc pe nas și aprobă din cap.

— Atunci continuăm să mergem, așa cum am făcut și până acum.

— Cel puțin, nu va mai trebui să ne temem de gloate, comentă Cuthbertson, dacă mașinile îi strâng pe toți oamenii pentru a-i proteja…

— Nu, încuviință Thalia, nu va mai trebui să ne temem de gloate. Pe de altă parte, n-aș vrea nici să mă ciocnesc de vreun servitor care a primit însărcinarea respectivă.

— Nu ne va lăsa să trecem dacă-i vei spune că ești din Panoplie? întrebă Caillebot.

— Eu așa cred, totuși nu vreau să testez ipoteza asta. Mașinile

nu-i raportează lui Thesiger de fiecare dată când trebuie să ia o decizie. Ele rulează un program general de aplicare a legii, conceput să-i protejeze pe toți oamenii din habitat.

— Atunci va trebui să evităm mașinile, spuse grădinarul. Nu va fi ușor, prefectule. Ai idee câți servitori există în habitatul acesta?

— Bănuiesc că milioane, spuse Thalia. Va trebui să ne descurcăm pe cât putem de bine. Șficbiciul poate să meargă înaintea noastră, pentru a cerceta zona. Desprinse mânerul de la centură și-i permise instrumentului să-și desfășoare filamentul. Începând de acum. Înainte în mod cercetaș. Zonă de securitate de douăzeci de metri. Executarea.

Șficbiciul țâșni înainte, aidoma unei virgulițe care se mișca aproape prea rapid pentru a fi urmărită cu ochiul.

— Pornim? întrebă Caillebot.

Thalia așteptă ca șficbiciul să se întoarcă la ea și să încuviințeze din mânerul cu ochi laser, indicând că puteau merge în siguranță.

— Da, rosti ea. Mergeți aplecați și nu vorbiți. Procedați așa și ne va fi bine. Într-un fel sau altul, ieșim de-aici.

Merseră pe aleile de prundiș și dale din marmură, menținându-se ghemuiți pentru a rămâne sub nivelul gardurilor vii. Din loc în loc, acestea se lărgeau pentru a cuprinde o curte micuță sau un bazin ornamental. Aveau mai puțin de zece kilometri până la calota polară, dar mergând în felul acela distanța avea să pară mai degrabă de cincizeci de kilometri. Thalia spera că vor putea înainta mai rapid după ce treceau de grădinile perfect întreținute din jurul campusului muzeului și intrau în vegetația mai deasă a parcurilor împădurite. În față se întindea liziera spre care porniseră de când ieșiseră din pilon.

Parnasse iuți pasul până ajunse lângă ea. Fiind scund și îndesat, avea cele mai puține greutăți când trebuia să se ghemuiască.

— Ai făcut treabă foarte bună, fato, rosti el încet.

— Mulțumesc, replică Thalia printre dinții încleștați.

— Însă ce anume nu ne spui?

— Nimic.

— Când te-ai întors de după pilon, aveai pe chip o expresie pe care n-am zărit-o de mult timp. Ai văzut ceva rău acolo, nu-i așa? Ceva ce te temi să ne spui, ca să nu ne îngrozească.

— Lasă asta și continuă să mergi, Cyrus.
— Comunicatul acela al lui Thesiger a fost adevărat?
— V-am spus exact ce am auzit.
— Dar n-ai crezut o iotă din el.
— Nu-i momentul potrivit pentru discuții. Prioritatea actuală este să nu ne oprim și să fim cât mai tăcuți. Îl fixă pătrunzător. Sau n-ai auzit când am spus?
— Ce se-ntâmpla cu oamenii aceia? insistă Parnasse. Mașinile le făceau ceva rău?
În fața lor, șficbiciul clătină mânerul dintr-o parte în cealaltă, apoi se lipi fulgerător de pământ, semănând perfect cu un colac de cablu abandonat, mai gros la un capăt.
Thalia ridică un braț în semn de avertizare pentru restul grupului.
— Stop! șuieră ea. Șficbiciul nu poate asigura zona din față. Acolo este ceva.
Cei patru încremeniră înapoia ei. Șficbiciul rămase ca mort pe sol. Cercetase zona din jurul unui bazin circular, traversat de un pod chinezesc din lemn vopsit în roșu. Alte două alei mărginite de garduri vii convergeau spre același bazin.
— Cred c-ar trebui să ne retragem, șopti Thalia.
— *Crezi?* întrebă Caillebot.
Șficbiciul nu oferea niciun indiciu. Adoptase o postură de camuflare maximă, care nu putea însemna decât că percepuse mișcări periculoase. Thalia inspiră profund, silindu-se să ia decizia corectă. Nu puteau intra acolo dacă zona nu era sigură. Ar fi trebuit să se retragă și să revină la ultima intersecție, de unde să exploreze o rută alternativă.
— Ne-ntoarcem, spuse ea.
Doi servitori apărură în zona de lângă bazin, câte unul din fiecare parte. În stânga, o mașină cu carapace aurie se deplasa pe trei perechi de picioare articulate; din capota ei frontală ieșea o masă de tentacule segmentate. Un servitor de utilitate generală, decise Thalia. În dreapta, legănându-se pe picioare mecanice de struț, era un model casnic cu membre multiple, a cărui carcasă alb-negru sugera livreaua unui majordom.
Thalia ridică mâna și lătră o comandă:
— Abandonare postură camuflare! Întoarcere imediată!
Șficbiciul se conformă imediat, împrăștiind prundiș când se descolăci și propulsă, aproape zburând prin aer.

Thalia răşchiră degetele. Şficbiciul goni cei douăzeci de metri care separau grupul lor de servitori. Mânerul se lipi de palma Thaliei şi filamentul se retrase în ultima clipă. Femeia simţi pielea usturând-o de impact.

Îngenunche, aţinti pe rând punctul roşu al laserului pe cele două maşini şi apăsă de fiecare dată un buton.

— Marcat ostil, repetă ea de două ori. Interceptare şi reţinere. Forţă maximă necesară.

Aruncă apoi mânerul în aer, de parcă ar fi lansat o grenadă. Filamentul ţâşni, încolăcindu-se înapoia mânerului când şficbiciul se orientă. Filamentul atinse pământul, formă o buclă de tracţiune şi repezi mânerul spre robotul biped, pe care-l identificase probabil ca fiind ţinta mai accesibilă. Pietricele şuierară şi fură azvârlite în aer.

— Fugiţi! le spuse Thalia celorlalţi.

Se uită peste umăr în timp ce, tot ghemuiţi, se întoarseră pe drumul pe care veniseră. Ambii servitori ocoleau bazinul şi se îndreptau către piciorul podului cel mai apropiat de Thalia. Şficbiciul sări în aer în ultima clipă, după care îşi înfăşură filamentul în jurul picioarelor robotului biped. Momentul de inerţie în sine nu era îndeajuns pentru a răsturna maşina, dar şficbiciul îşi contractă filamentul, strângându-şi ferm buclele.

Servitorul făcu un pas împiedicat, apoi îşi pierdu echilibrul. Căzu pe pământ şi imediat încercă să se îndrepte. Şficbiciul se deplasă, după aceea îşi flexionă filamentul cu o sută optzeci de grade, pentru a aduce muchia tăietoare în contact cu picioarele servitorului. Când tăie, un jet de fluid albastru ţâşni afară sub presiune arterială. Membrele superioare ale servitorului loviră solul, totuşi şficbiciul era mai puternic. Simţind că ţinta era imobilizată, lunecă, eliberându-se şi-şi focaliză atenţia asupra maşinii mai mari, robotul utilitar cu şase picioare, care-şi mărise viteza spre grupul Thaliei. Tentaculele frontale segmentate şfichiuiau aerul, transmiţând impresia convingătoare a unei maşini cuprinse de o furie dementă şi oarbă. Şficbiciul se repezi iarăşi în luptă, înfăşurând metri de filament cu muchie ascuţită în jurul bazelor braţelor agitate. Thalia continua să alerge ghemuită, privind întruna înapoi.

— Rămâneţi de partea asta a gardului! le strigă celorlalţi.

Bătălia dintre şficbici şi servitor devenise o ceaţă de metal furios. În toate direcţiile se răspândiră bucăţi cât degetul,

retezate din mașină. Probabil că șficbiciul avariase sistemul de ghidare al servitorului, deoarece acesta se deplasa acum dezordonat, legănându-se într-o parte și-n alta. Din maelstrom apăru rotindu-se o bucată mai mare, tăiată dintr-un tentacul. Zgomotul luptei era ca o sută de bice care loveau la unison oțel ruginit. Rămas fără un picior, servitorul încetini. Fum albastru-cenușiu răbufni de sub carapacea aurie.

Poate că va reuși, îndrăzni Thalia să gândească.

Pentru ca apoi ceva întunecat să apară azvârlit din haos, propulsat de tentacule. Era mânerul șficbiciului, târând un fir de filament inert. Poposi cu un bufnet la călcâiele Thaliei; dinspre mâner se auzea un zumzet, iar coada zvâcnea spasmodic.

Servitorul continua să se apropie.

Thalia încetini și un gând înghețat și precis i se formulă în minte. Șficbiciul era avariat, nemaiputând fi folosit ca armă, decât într-un sens foarte terminal. Thalia se opri, se roti pe călcâie și prinse mânerul. Carcasa era crăpată și dezvăluia straturi de componente interne, lucruri pe care ea n-ar fi trebuit să le vadă niciodată. Mânerul era cald și îl simțea tremurând în palmă de fiecare dată când bâzâia. Coada atârna ca un fir cu plumb.

Thalia răsuci rotițele zimțate de la capătul lui, aliniind două punctulețe roșii. Acestea se aprinseră și începură să pulseze.

Mod grenadă. Putere minimă. Cinci secunde după eliberare.

Coada se retrase fulgerător în carcasă. Mânerul negru continua să-i zumzăie în palmă, dar reflexele reveniră cu limpezimea înghețată a unor automatisme arse în memoria mușchilor prin repetițiile agonizante de la antrenamente.

Thalia aruncă șficbiciul și acesta îi părăsi mâna, descriind un arc perfect către servitorul care venea spre ei. Femeia țintise undeva în fața mașinii, în calea ei. Dacă ar fi aterizat prea aproape de ea, manipulatorii ar fi avut timp să ridice șficbiciul și să-l îndepărteze. Dacă ar fi detonat prea devreme, n-ar fi cauzat suficiente avarii. I-ar fi plăcut să fi beneficiat de luxul de a cere putere maximă, însă dacă asta ar fi rezolvat problema mașinii care avansa, i-ar fi afectat și pe Thalia și tovarășii ei.

O secundă.

— Jos! strigă ea, pregătindu-se să se azvârle pe sol.

Două secunde.

Brusc servitorul nu se mai clinti. Fumul se revărsa parcă mai

intens din interiorul său. Thalia se gândi că fusese avariat decisiv. Șficbiciul își făcuse treaba, iar ea l-ar fi irosit, obligându-l să detoneze inutil, deoarece servitorul era deja imobilizat.

Trei secunde.

— Anulare comandă! strigă ea. Anulare!

Patru secunde. Apoi cinci. Șficbiciul continua să zacă pe pământ. Șase secunde se târâră lent în șapte. Ordinul modului grenadă fusese anulat, totuși femeia nu-și putea alunga senzația că crease o bombă care era silită să explodeze, tot așa cum o sabie trebuie să verse sânge înainte de a putea fi readusă în teacă.

Înaintă încetișor către șficbici, simțindu-și genunchii tremurând. Servitorul avariat zvâcnea din tentaculele manipulatoare, împrăștiind pietriș la numai câțiva centimetri de locul unde căzuse mânerul. Cetățenii se opriseră și priveau îndărăt, întrebându-se neîndoios ce făcea ea acolo. Thalia îngenunche și întinse mâna, mișcând degetele cu precauție spre șficbiciul deteriorat. Tentaculele servitorului fremătară și făcură un ultim efort disperat de a o înhăța, însă Thalia era mai rapidă. Palma i se închise în jurul mânerului cald al șficbiciului și-l trase iute. Fu cât pe-aici să cadă pe spate înainte de a se ridica în picioare. Readuse rotițele de armare la setările neutre.

— Și-acum? întrebă Caillebot, cu mâinile în șolduri.

Grupul se oprise; toți o priveau, nu atât așteptându-se la călăuzire din partea ei, cât cerând-o fățiș.

Thalia prinse la centură mânerul defectat. Continua să bâzâie și să vibreze.

— Nu mai putem continua. Ar fi prea riscant cu șficbiciul în starea aceasta.

— Eu zic să ne predăm jandarmilor lui Thesiger, spuse Caillebot. Ce ne pasă dacă sunt mașini sau oameni? Vor avea grijă de noi.

— Spune-le, rosti Parnasse indicând din bărbie spre Thalia.

Gura femeii era uscată. Ar fi preferat să fie oriunde altundeva decât aici, în situația aceasta, neavând decât un șficbici defect care să-i protejeze pe ea și pe însoțitorii ei.

— Ce să ne spui? întrebă Meriel Redon și frica îi distorsionă glasul.

Thalia își șterse palmele pe poalele tunicii. Praful prundișului lăsă urme gri de degete.

— Avem necazuri, zise ea. Niște necazuri mai mari decât aș fi dorit să știți. Însă cetățeanul Parnasse are dreptate – nu pot să vă mai ascund.

— Ce să ascunzi? întrebă Redon.

— Nu cred că Thesiger se află la conducere. Cred că nu-i decât o stratagemă pentru a-i determina pe oameni să accepte mașinile. Bănuiesc că Thesiger este fie mort, fie strâns laolaltă cu alți cetățeni, fie luptă pentru a rămâne în viață. Nu cred că în Aubusson mai există jandarmi umani activi.

— Și ce-nseamnă asta? insistă femeia.

— Mașinile conduc totul acum. Servitorii sunt noua autoritate. Și au început să omoare.

— Nu poți să știi asta.

— Ba da, zise Thalia și-și împinse de pe frunte o șuviță năclăită de sudoare. Am văzut unde aruncă corpurile. Am văzut un bărbat… era mort. Fusese ucis de una dintre chestiile alea. Măcelărit de o mașină. După care i-au ascuns trupul într-un loc unde să nu-l putem vedea.

Cuthbertson inspiră profund.

— Atunci, ceea ce făceam… încercând să evadăm de aici… era acțiunea *corectă.* Nu-i așa?

— Ba da, încuviință Thalia, dar acum înțeleg că m-am înșelat. N-am fi scăpat niciodată având doar un șficbici care să ne protejeze. A fost o eroare. Eroarea *mea* și o regret. N-ar fi trebuit să părăsim pilonul.

Toți se întoarseră și priviră turnul zvelt, cu sfera cu ferestre a nucleului de scrutin strălucind pe fundalul pseudocerului de pâclă albăstruie al peretelui opus al habitatului.

— Așadar, ce facem? întrebă Caillebot.

— Ne întoarcem acolo, răspunse Thalia, cât putem de repede, până nu sosesc mai multe mașini. După aceea baricadăm locul.

Dacă norocul nu fusese de partea lor în tentativa de a părăsi campusul muzeului, reveniră fără probleme în liniștea răcoroasă a recepției pilonului. Nicio mașină nu apăruse pentru a le bloca drumul sau pentru a-i opri și a-i mâna la ceilalți prizonieri de pe peluză. Se părea că trecuseră multe ore de la pierderea abstracției și de la primele indicii că nu fusese numai O simplă defecțiune tehnică, totuși când verifică ora, Thalia rămase uluită să vadă că nu se scurseseră nici patruzeci de minute de la terminarea actualizării. Panoplia nu avea niciun motiv să se

îngrijoreze, deoarece nu depășise deocamdată nici măcar termenul final pe care-l anunțase ea însăși. Era posibil ca ajutorul să sosească până la urmă, dar pentru moment – și foarte posibil pentru încă destule ore – Thalia trebuia să se descurce singură.

Parcă pentru a sublinia cât de puțin timp trecuse, cabina ascensorului continua să aștepte în recepție. Thalia le făcu semn celorlalți să intre și ușile se închiseră zăngănind în urma lor. Glasul îi suna răgușit, la marginea neclară dintre oboseala fizică și epuizarea nervoasă.

— Sunt prefectul-adjunct de teren Thalia Ng. Identificare șablon vocal.

După o așteptare agonizatoare – care nu putuse fi mai lungă de o fracțiune de secundă –, ușa îi răspunse:

— Șablon vocal identificat, prefect-adjunct de teren Thalia Ng.

— Du-ne sus.

Nu se întâmplă nimic. Thalia își ținu răsuflarea și așteptă mișcarea, împingerea salutară a podelei în tălpile ei. Nu se întâmplă însă nimic.

— E vreo problemă? întrebă Caillebot.

Thalia se răsuci spre el cu o iuțeală plină de răutate, ștergându-și într-o clipită toată oboseala.

— Ție cum ți se pare? Nu ne mișcăm.

— Încearcă din nou, zise Parnasse calm. S-ar putea să nu te fi înțeles de prima dată.

— Sunt Thalia Ng. Rog suire.

Ascensorul refuză să se clintească.

— Sunt prefectul-adjunct de teren Thalia Ng, repetă ea. Identificare șablon vocal.

De data aceasta ascensorul rămase mut.

— S-a defectat ceva, rosti Parnasse cu glas tot scăzut și netulburat de parcă ar fi comentat din exterior la o acțiune în care nu era defel implicat. Sugerez că ar fi mai bine să folosim scara.

— Este o idee bună, încuviință Meriel Redon. Încep să mă simt întemnițată aici…

— Încearcă ușile, spuse Parnasse.

Thalia lipi palma de panoul de comenzi manuale. Pielea îi era zgâriată și învinețită după întâlnirea cu servitorii, cu pietricele minuscule înfipte pe alocuri.

— Degeaba. Nu se deschid.

— Mai încearcă o dată.

Thalia o făcuse deja.

— Nimic. Nu cred că va fi de folos nici dacă o rugăm cu frumosul.

— Ai putea încerca.

Cu un sentiment de inutilitate, ea rosti:

— Sunt Thalia Ng. Deschide ușile. Izbi cu palma în panou. Deschide ușile. *Deschide dracului ușile!*

— Mașini, spuse Cuthbertson.

Toți îi urmăriră privirea, prin ușile din grilaj, prin recepția pustie, spre lumina zilei de afară, unde opt-nouă servitori scânteiau și sclipeau pe când înaintau lent, dar decis către pilon. Nu existau doi cu același design și se deplasau pe roți, picioare sau șenile, ținând ridicate manipulatoarele și instrumentele tăietoare.

— Ne-au încolțit, vorbi Caillebot pe un ton de uimire. Ne-au lăsat să revenim aici, fiindcă știau că vom lua liftul. Alta dintre ideile tale, prefectule…

— Vrei să taci acum sau după ce-ți vâr ăsta pe gât? întrebă Thalia, desprinzând de la centură mânerul cald și zumzăitor al șficbiciului.

Mașinile din primul rând ajunseseră în umbra tendei care proteja intrarea în recepție. Trei trepte din marmură suiau la nivelul podelei principale, unde era situat ascensorul. Mașinile cu picioare porniră să suie treptele, fără grabă, însă cu intenție vădită.

Thalia simți cum șficbiciul îi tremură în palmă, de parcă inima i-ar fi galopat.

— Ai zis deja că-i defect, continuă Caillebot. La ce ne va mai sluji împotriva lor dacă abia a putut face față la două mașini?

Thalia apăsă butonul mare care activa modul sabie și speră că șficbiciul mai păstrase destulă funcționalitate pentru a-și extinde și rigidiza filamentul. Mânerul bâzâi ca o albină prinsă între geamuri; nu se întâmplă nimic. Apăsă încă o dată butonul, dorindu-și din răsputeri un răspuns din partea armei.

Filamentul ieși foarte încet și zumzetul se intensifică. Zece centimetri, apoi cincisprezece. Se opri când ajunse la douăzeci. Părea totuși să fie rigid și rectiliniu.

Thalia reteză grilajul din metal negru al ușilor cabinei.

Percepu o rezistență mai mare decât la decuparea gardului viu, însă era firesc. Păstrându-și sângele rece, știind că nu putea câștiga nimic dacă va intra în panică, tăie metodic pe orizontală, apoi coborî. Direcționă lama șficbiciului în sus înapoi către punctul de unde pornise, iar ultimele tăieturi durară aproape tot atât de mult cât duzina care le precedase. După aceea dreptunghiul de grilaj zăngăni, căzând în exterior pe pardoseala din marmură. Servitorii ajunseseră deja în vârful scării și începeau să traverseze recepția largă. Două mașini cu picioare o ajutau pe una cu roți peste obstacolele treptelor.

— Scara, rosti Thalia. Fugiți cât puteți de repede și nu vă opriți până n-ajungeți sus de tot.

Porni împreună cu ceilalți, dar se menținu între ei și mașini. Se retrase mergând cu spatele, ținând în față șficbiciul defect. Aliniase din nou punctele rotițelor de armare și era pregătită să azvârle arma defectă ca pe o grenadă. Însă când atinse cu călcâiele treptele scării, ceva o determină să se răzgândească. N-ar fi câștigat nimic dacă ar fi atacat acum mașinile; aveau să fie înlocuite în scurt timp de altele.

Thalia își prinse șficbiciul la centură și sui treptele în urma celorlalți.

CAPITOLUL 15

Gaffney avu un moment de ezitare când își prinse de centură cordonul de distanță sigură. Cât de ușor ar fi fost să nu asigure clichetul, astfel încât cordonul să se desprindă când își atingea lungimea maximă. Atunci el ar fi plutit dincolo de limita volumului de excluziune, intrând în sfera de spațiu din jurul lui Jane Aumonier, în care scarabeul interzicea pătrunderea până și a celor mai mărunte corpuri. Aumonier ar fi dispus de o secundă sau două în care să înregistreze atât defectarea cordonului, cât și inevitabilitatea euclidiană a înaintării lui Gaffney. Nicio forță din univers nu l-ar fi putut opri să se izbească de ea.

Cât de rapid ar fi? se întrebă bărbatul. Cât de curat, cât de milostiv? Studiase literatura despre decapitările instantanee nonmedicale, însă datele erau confuze, contradictorii. Foarte puțini subiecți supraviețuiseră pentru a depune mărturie asupra celor ce simțiseră. Avea să fie sânge, cu certitudine. Litri de sânge, pompați la presiune arterială.

În imponderabilitate sângele crea efecte interesante, artistice.

— Nu așteptam o vizită, prefecților, rosti Aumonier când conștientiză prezența delegației. S-a întâmplat ceva?

— Știi despre ce-i vorba, Jane, răspunse Gaffney începându-și plutirea în încăpere. Lângă el, Crissel și Baudry își fixară propriile cordoane de distanță sigură și se propulsară din perete. Te rugăm să nu-nrăutățești și mai mult situația.

— Nu cred că-nțeleg.

— Am venit să-ți anunțăm decizia noastră, spuse Crissel pe un ton încărcat de regret. Jane, trebuie să te retragi din funcție, până va fi depășită criza actuală și ne va fi clară natura schimbării din scarabeu.

— Asta nu-nseamnă că nu-mi pot îndeplini sarcinile.

— Nimeni nu se-ndoiește de asta, replică Baudry. Indiferent despre ce-ar fi vorba, n-are absolut nicio legătură cu competența ta profesională, actuală sau din oricare moment al trecutului.

— Atunci despre ce dracu-i vorba? se răsti Aumonier.

— Despre viața ta, replică Gaffney. Îmi pare rău, Jane, dar ești pur și simplu un activ prea valoros pentru a risca în felul acesta. Poate că-i o formulare mercantilă, dar asta-i realitatea. Panoplia dorește să te mai aibă și săptămâna viitoare, nu doar azi.

— Și mă descurc bine, nu?

— Demikhov și ceilalți specialiști sunt de părere că recentele modificări ale scarabeului pot să fi fost declanșate de alterări ale echilibrului biochimic al corpului tău, spuse Crissel. Ai făcut față când ne-am confruntat numai cu ocazionalele restricționări, însă cu posibilitatea unui război total între Ultranauți și Inelul Sclipitor…

— Pot face față și-acum, lua-v-ar dracu'!

Îl privi țintă pe Crissel, încercând neîndoios să stabilească o legătură cu aliatul plin de simpatie pe care se bizuise permanent în trecut.

— Ascultă-mă, Michael, criza și-a depășit punctul de maximă severitate.

— Nu poți să știi asta cu certitudine.

— Pot, încuviință ferm Aumonier. Dreyfus are o pistă clară. Se apropie de cei care au distrus Ruskin-Sartorious și mă aștept dintr-o clipă în alta să-mi spună un nume. După ce vom avea dovezi clare, vom emite o declarație către întregul Inel, cerându-i populației să-și păstreze calmul. Ultranauții vor fi

exonerați.

— *Dacă* îți va spune un nume, zise Crissel.

— Cred că ne putem baza pe Tom, tu ce crezi? Pe chipul femeii apăru apoi o schimbare subtilă. Ia stați așa! Faptul că Tom nu-i aici – faptul că-i plecat în misiune de teren – nu-i defel o coincidență, nu? Ați sincronizat totul cu multă atenție.

— Prezența sau absența lui Dreyfus este irelevantă, zise Gaffney. La fel ca – trebuie precizat – acceptul tău de a te conforma. Avem o majoritate de voturi, Jane, ceea ce-nseamnă că trebuie să te retragi, indiferent care ți-ar fi dorințele. Trebuie, și o vei face. În privința asta nu mai ai nimic de spus.

— Uitați-vă în jurul vostru, zise Jane Aumonier. Uitați-vă atenți și pe-ndelete. Asta-i lumea mea. Asta-i tot ce am știut timp de unsprezece ani de veghe permanentă. Niciunul dintre voi nu poate măcar începe să-nțeleagă ce-nseamnă asta.

— Înseamnă că ți-ar prinde bine odihna, replică Gaffney, după care ridică mâna și rosti în manșetă: începeți decuplarea, vă rog.

Unul câte unul, habitat cu habitat, display-urile se întunecară, lăsând doar suprafața interioară neagră a sferei lui Aumonier. Întunericul fu în curând absolut; unica sursă de iluminare din spațiul acela rămăsese ușa.

Jane Aumonier emise un clicăit slab, de parcă și-ar fi atins limba de cerul gurii.

— E scandalos, rosti ea cu glas abia ridicat deasupra unei șoapte.

— E necesar și mai târziu ne vei mulțumi pentru asta, răspunse Gaffney. Pentru moment, autoritatea îți este suspendată pe motive medicale. Așa cum am subliniat, acțiunea aceasta nu este întreprinsă pe temeiuri disciplinare. Poate că-n clipa de față ne detești, dar continui să te bucuri de respectul și loialitatea noastră totală.

— Pe dracu’!

— Descarcă-te, Jane. Îți înțelegem mânia. Am fi fost surprinși dacă n-ai fi fost furioasă pe noi.

— Nu trebuia să-mi fi luat habitatele, vorbi Aumonier fără grabă, cu un calm de fier. Dacă doreați să mă îndepărtați din structura de comandă, era suficient să-mi suspendați capacitatea de a da ordine sau de a oferi îndrumări. *Nu trebuia să-mi fi luat habitatele.*

— Totuși am făcut-o, spuse Gaffney. Ești o profesionistă prea desăvârșită, Jane. Chiar crezi că nu ți-ai mai fi făcut griji despre criză, pentru simplul fapt că ți-am luat autoritatea? Chiar crezi c-ai fi încetat să te mai neliniștești, să mai fi preocupată, la sosirea fiecărei informații noi? Chiar crezi că nivelurile tale de stres nu s-ar fi înrăutățit de fapt dacă ți-am fi îngăduit să vezi, dar să nu poți acționa? Îmi pare rău, știu că-i greu, însă așa trebuie făcute lucrurile.

— Am discutat problema cu Demikhov, zise Baudry, și a fost de acord că actuala criză implică un risc inacceptabil pentru binele tău. A fost de acord cu acțiunea aceasta.

— Indiferent ce ar fi zis, ați fi găsit voi o cale de a-i deforma cuvintele pentru a se potrivi scopului vostru.

— Să știi că nu-i corect ce spui, rosti Crissel indignat. Și nu te vom lăsa în beznă, ca să zic așa. Îi putem aloca alte inputuri sferei. Fluxuri istorice… Ficțiuni… Puzzle-uri… Destule pentru a te ține ocupată.

— Nici măcar să nu te gândești să-mi ții o prelegere despre ce înseamnă a fi ocupată, i se adresă Aumonier pe un ton realmente amenințător.

— Nu-ncercăm decât să fim de ajutor, zise Baudry. Asta-i tot ce am dorit vreodată să facem.

— Aș fi preferat să fi recunoscut înțelepciunea acțiunilor noastre, continuă Gaffney, totuși refuzul tău în această privință nu schimbă deloc ceea ce trebuie făcut. Acum te vom lăsa. Regimul de îngrijiri medicale va continua bineînțeles nemodificat. Poți solicita orice flux de date, în limite rezonabile. Accesul la canalele de monitorizare a habitatelor va fi bineînțeles suspendat… și deocamdată nu cred c-ar fi o idee bună să ai acces la rețelele de date. Contactul cu personalul Panopliei va fi de asemenea redus…

— Când se va-ntoarce Tom… începu ea.

— Se va supune autorității noastre, o întrerupse Gaffney.

* * *

Dreyfus și Clepsidra ieșiră din incinta adormiților și porniră prin labirintul sinuos al navei Agregate. Dreyfus privea întruna peste umăr, parcă temându-se că un spirit tulburat și răzbunător i-ar putea urmări din sălașul acela abominabil.

— Încrederea mea în tine are un caracter provizoriu, spuse Clepsidra înainte de a-i reaminti că deținea în continuare

controlul asupra costumului său. Dacă mă poți ajuta să ajung la Agregați și să aduc ajutoare care să-mi salveze camarazii, te vei bucura de recunoștința mea.

Dacă suspectez că ești ca bărbatul celălalt, cel cu același model de costum, vei descoperi consecințele trădării tale.

Dreyfus decise să nu se gândească la amenințarea aceea. Era pur și simplu fericit că ieșise de pe scena visătorilor dezmembrați.

— Îmi pot apela adjunctul?

— Poți, dar nu detectez niciun semnal purtător.

Dreyfus încercă. Clepsidra avea dreptate.

— Probabil că încearcă să contacteze Panoplia pentru ajutor.

— În cazul acesta, ar fi bine să speri că va sosi repede. Aurora știe aproape cu certitudine că ești aici.

— Le va face vreun rău adormiților?

— Este posibil, fie și numai pentru a opri pe altcineva să obțină acces la Exordiu. Mișcările Clepsidrei aveau iuțeala și grația unei pantere, pe când suiau prin conectorul lung de andocare. Însă acela ar fi fost unicul motiv. În ultima vreme s-a plictisit de noi. Suntem o jucărie care nu se comportă așa cum dorește ea.

Dreyfus își aminti ceva ce-i spusese mai devreme.

— Ai zis că vă pedepsea dacă visați ceva ce nu-i plăcea. Ce-ai vrut să spui prin asta?

— Aurora se aștepta să întrevadă anumite adevăruri din viitor. Când prognozele noastre au intrat în conflict cu așteptările ei, a devenit ranchiunoasă, de parcă am fi mințit-o în mod deliberat.

— Și așa era?

— Nu. Noi i-am spus exact ce am văzut, însă ei nu i-a plăcut mesajul acela.

— Și anume…?

— Că se va-ntâmpla ceva rău. Nu azi și nici mâine. Nu pentru mulți ani de acum încolo. Dar nici atât de departe în viitor, încât să n-o îngrijoreze. Din întrezăririle minții ei, am învățat că-i un strateg nemilos și viclean, profund preocupat de propria-i supraviețuire pe termen lung.

— Iar mesajul vostru a speriat-o?

— Așa se pare, încuviință Clepsidra.

— Poți să detaliezi?

— Doar pentru a spune că toate lucrurile care vă sunt dragi, pentru care munciți și pe care le prețuiți se vor sfârși până la urmă. Sunteți foarte mândri de comunitatea voastră mică și complexă, cu cele zece mii de habitate, cu mecanismele ei ticăitoare ale democrației absolute. Și poate că în felul vostru mărunt sunteți îndreptățiți la o parte din mândria aceea. Însă nu va dura pe vecie. Într-o bună zi, prefectule, nu va mai exista un Inel Sclipitor. Nu va mai exista o Panoplie. Nu vor mai exista prefecți.

Ajunseră în galeria de observație de unde Dreyfus zărise prima dată nava captivă. După ce trecură amândoi de conectorul de andocare, el utiliză panoul de comandă pentru a stinge luminile și a etanșa ușa argintie.

— Ce dezastru ați anticipat?

— O epocă a flagelurilor, spuse Clepsidra.

Dreyfus se înfioră, ca și când un deget spectral înghețat i-ar fi atins șira spinării.

— Aurora ce a crezut despre asta?

— A neliniștit-o. În gândurile pe care le lasă să-i scape, am perceput un plan uriaș care se apropie de materializare. Ea se teme de viitorul pe care i l-am arătat, dar se va teme mai puțin dacă-l va putea controla.

— În ce fel?

— Deocamdată se ascunde, se furișează iute la adăpostul umbrelor și supraviețuiește grație inteligenței. Trăiește în lumea voastră, dar are o influență limitată asupra ei. Cred că vrea să schimbe situația asta. Vrea să devină mai puternică. Va smulge controlul afacerilor omenești din mâinile voastre bâjbâitoare.

— Te referi la o preluare a puterii, zise Dreyfus.

— Spune-i cum vrei. Trebuie să fiți pregătiți pentru ea când se va dezvălui. Va acționa iute și nu veți dispune de mult timp pentru a reacționa.

Nu durā mult până ajunseră la ușa etanșată care-l izolase de Sparver și corvetă. Era la fel de intactă și impenetrabilă cum o lăsase.

— Coridorul ăsta ocolește tot asteroidul, nu-i așa?

Clepsidra rămase inexpresivă.

— Da. De ce?

— Pentru că va trebui să mergem prin el, ca să ajungem la tunelul ce duce la nava mea. Presupunând că nu vom mai

întâlni alte obstacole pe drum…

Clepsidra închise ochii, strângându-i puternic, ca și cum ar fi încercat să-și amintească numele unei cunoștințe vechi. Ridică palma spre ușă și arcui ușor degetele, de parcă ar fi ținut la respect o creatură sălbatică.

Ceva clicăi în mecanism, iar ușa bâzâi și se deschise.

— Nu mi-am dat seama… începu Dreyfus.

— Am spus că nu pot să intru în arhitectura optică. N-am spus nimic despre uși.

— Sunt impresionat. Voi toți puteți face chestii de-astea?

— Nu, nu toți. Copiii foarte mici trebuie instruiți înainte de a deprinde finețea necesară.

— Copiii foarte mici…

— Pentru un Agregat nu-nseamnă mare lucru. Noi vorbim cu mașinile la fel cum înoată peștii în apă. Abia dacă ne dăm seama c-o facem. Își înclină capul puțin pe un umăr. A apărut un semnal purtător.

— Sparver? întrebă Dreyfus. Mă recepționezi?

— Clar și puternic. Probabil că ești mai aproape decât anterior.

— Mă întorc la ecluza de la suprafață. Am un martor cu mine, așa că să nu fii prea surprins.

— Mă aflu în zona de stocare, imediat sub ecluză. Mă întorceam la tine cu un tăietor cu plasmă.

— Nu mai este nevoie. Ne poți aștepta la bordul navei. Ai izbutit să transmiți mesajul acela Thaliei?

— Am ajuns cu mesajul până la Muang, dar Thalia nu răspundea.

Dreyfus simți cum buna dispoziție i se clatină.

— I-ai spus să continue să încerce?

— Mai rău decât atât. Sparver părea realmente necăjit că trebuia să fie purtătorul veștilor proaste. Muang a pierdut complet contactul cu ea. Nu mai primește nici măcar semnal din partea brățării Thaliei.

— A avut timp să-i transmită orice fel de mesaj?

— Nimic, șefule. Însă cel puțin ajutoarele au pornit spre noi.

— Poți face față unei traversări prin vid? o întrebă Dreyfus pe Clepsidra, pregătindu-se să-și fixeze propria cască. Nava noastră nu este cuplată la ecluza exterioară. Va trebui de asemenea să treci printr-un perete-costumier.

— Aș supraviețui vidului chiar dacă n-aș avea costum. Poartă-ți ție de grijă înainte de a-ți face griji pentru mine.

— A fost doar o întrebare.

Ajunseră la bordul corvetei în mai puțin de cinci minute. Sparver îi aștepta de cealaltă parte a peretelui-costumier, cu brațele încrucișate în anticipare. Costumul Clepsidrei rămase intact în timpul trecerii prin perete, totuși după ce ajunse în corvetă, ea își scoase ostentativ casca, în loc să se mulțumească s-o plieze în costum, și o apăsă de o zonă adezivă a peretelui cu o naturalețe care sugera că mai fusese de multe ori în nave similare. Lui Dreyfus îi fu imposibil să-i interpreteze gestul altfel decât ca pe o dovadă de încredere provizorie în noile ei gazde.

— El este partenerul meu, prefectul-adjunct de teren Bancal, îl prezentă Dreyfus pe Sparver. Nu știu ce ai auzit despre hiperporci, dar nu ai de ce să te temi de el.

— Nici el n-are de ce se teme de mine, răspunse Clepsidra cu glas scăzut și egal.

— Este oaspete sau prizonier? întrebă Sparver.

— Este un martor aflat sub protecția noastră. A trecut prin clipe teribile și acum va trebui s-o apărăm atât pe Clepsidra, cât și pe colegii ei.

— Câți mai sunt acolo?

— Mulți, dar până nu vin ajutoare nu putem face nimic pentru ei. Sper că i-ai subliniat lui Muang seriozitatea situației noastre.

— A înțeles mesajul.

— La bordul navei aceleia sunt aproape o sută de Agregați. Când vor sosi ajutoare, o voi apela pe Jane și-i voi cere să mai trimită niște resurse. Vom avea nevoie, de asemenea, de o echipă medicală de urgență. Care-i timpul de sosire estimat?

Sparver privi prin peretele-parolă al punții de zbor exact când consola piui.

— Alertă de proximitate, spuse el. Cred c-au sosit ajutoarele. S-au mișcat rapid.

— Cam al naibii de rapid, rosti Dreyfus și o senzație neplăcută îi furnică prin măruntaie.

Fără a mai cere permisiunea vreunuia dintre ei, Clepsidra traversă cabina și pătrunse pe puntea de zbor pustie.

— Aceea este nava de la Panoplie? întrebă ea.

— Sperăm, răspunse Sparver.

— Atunci de ce vine cu viteza asta?
— Probabil că se grăbește să ajungă la noi.
— Asta-i mai mult decât grabă. Nici chiar o navă Agregat n-ar putea decelera de la viteza aceea fără să-i omoare pe toți de la bord.
— Atunci poate că intenționează să depășească asteroidul și să revină la a doua survolare, își dădu cu părerea Sparver.
— Nu-l va depăși, răspunse Clepsidra. Dacă sistemul vostru de urmărire este corect, nava se află pe vector de coliziune.
Dreyfus se deplasă rapid pe puntea de zbor și privi display-ul de proximitate. Zări pictograma navei care se apropia și-i recunoscu eticheta identificatoare.
— Nu este nava interplanetară la care speram, spuse el, ci cargobotul de la Ochiul lui Marco pe care l-am văzut mai devreme.
— Probabil că Aurora i-a accesat sistemul de navigație și l-a deviat de pe cursul de zbor, zise Clepsidra. Îl va utiliza pentru a intra în voi, a vă distruge și a elimina orice dovadă a existenței acestui asteroid.
— Este atât de puternică? întrebă Dreyfus.
— N-ar fi necesară multă putere, ci doar multă șiretenie și camuflare.
Sparver li se alătură.
— Cât mai avem?
— Optzeci și cinci de secunde, răspunse Clepsidra.
— Atunci am dat de bucluc, spuse Sparver. Nu putem clinti corveta în mai puțin de un minut și, chiar și așa, nu ne-am îndepărta suficient de asteroid pentru a scăpa neafectați.
— Șaptezeci și cinci de secunde.
— Putem să ne punem costumele și să revenim în asteroid. Dacă am intra suficient de adânc…
— Asteroidul va fi distrus, rosti Clepsidra cu detașare împietrită.
— Oricum n-am mai avea timp, zise Dreyfus. Ciclul ecluzei ar dura prea mult.
— Mai puțin de un minut, anunță Clepsidra.
— Numărătoarea inversă nu ajută cu nimic, comentă Sparver. Poate c-ar trebui să-ncepem să ne gândim la capsulele de salvare. Ajung pentru toți trei. Nu prea avem timp, totuși…
— Vom fi ejectați spre asteroid sau în direcția opusă? întrebă

Clepsidra.

— Sunt capsule dorsale. Acum suntem cu partea ventrală în jos, așa că…

— Ne vor ejecta în spațiu, încheie Dreyfus.

— Treizeci și opt de secunde, zise Clepsidra. Sugerez să recurgem la capsule.

Capsulele fuseseră concepute pentru a fi utilizate în situații de urgență maximă, când conta fiecare secundă, așa încât practic nu existau proceduri preliminare, totuși Dreyfus simți că intraseră în ultimele zece secunde înainte ca toți trei să fie instalați în siguranță în ele.

— Capsulele au transpondere, îi spuse Clepsidrei înainte de a-i închide etanș ușa. Nava interplanetară le va recupera pe toate, dar s-ar putea să dureze.

Peste alte cinci secunde era fixat în plasa de siguranță a propriei sale unități. Ridică mâna deasupra capului și trase mânerul masiv și roșu care declanșa sistemul de desprindere a capsulei. Materiapidă erupse în spațiile goale, pentru a-l proteja împotriva accelerației care avea să urmeze, însă bărbatul tot avu impresia că oasele șirei spinării îi erau comprimate la nivelul grosimii unui pergament.

Apoi își pierdu cunoștința.

* * *

Thalia își activă ochelarii și privi cu atenție în semiîntunericul încăperii fără ferestre; rămas mai în urmă, Cyrus Parnasse semăna perfect cu un fermier care-și examinează recoltele, cu mâinile musculoase și puternic vascularizate plantate în șolduri. Doar ei doi se găseau în această secțiune din sfera nucleului de scrutin aflată mult sub galeria de observație unde rămăseseră ceilalți cetățeni. Structuri paralelipipedice cenușii se ridicau în beznă, pierzându-se în depărtare.

Femeia atinse cu un deget o latură a ochelarilor, comandând amplificare suplimentară.

— Ce sunt astea, cetățene Parnasse? Par a fi niște lăzi și vechituri nefolosite.

— Exact. Ăsta-i depozitul Muzeului Ciberneticii, plin de chestii pentru care n-au mai avut loc în spațiile principale de expunere. În campus există sute de asemenea depozite, dar acesta este singurul la care putem ajunge fără să coborâm în recepție.

— Aha.

— Am apreciat că am putea folosi o parte din obiectele astea pentru a baricada scara. Ce crezi?

— Nu mă gândisem că vreuna dintre mașinile acelea ar putea sui treptele.

— N-o vor face, pentru că majoritatea sunt prea mari și designul lor nu-i adecvat. Totuși mai există multe alte mașini care ar corespunde. Acum, când știu că suntem aici, cât crezi că va dura înainte de a sosi și a începe să urce?

— Nu mult, zise ea. Ai dreptate. Ar fi trebuit să mă fi gândit la asta mai devreme.

— Nu te autoacuza excesiv. Aș zice c-ai avut multe la care să te gândești în ultimele ore.

Adevărat, gândi Thalia. *Dar, chiar dacă-i adevărat, rămâne complet de neiertat.*

— Nu crezi că-i prea târziu, nu?

— Nu este, dacă trecem imediat la treabă. Aici sunt destule obiecte pentru a bloca scara, cu condiția să organizăm un lanț viu care să le mute. Va trebui să ne ocupăm de asemenea de puțul ascensorului.

— Nu-l uitasem, însă mă gândisem că în privința aceea nu putem face realmente mai nimic.

Cabina ascensorului continua să fie la baza puțului, în recepție, acolo unde o abandonaseră.

— Dacă arma ta mai funcționează, am putea să tăiem o deschidere în peretele puțului și să aruncăm înăuntru cât mai multe din obiectele astea. Până jos sunt cinci sute de metri. Nu va opri mașinile pe vecie, dacă sunt realmente decise să pună ascensorul în mișcare, dar în tot cazul le va știrbi planurile.

— Oricum e mai bine decât nimic.

Însă când își atinse șficbiciul de la centură, acesta răspunse cu un bâzâit și dinspre el se ridică un iz înțepător. Îl utilizaseră pentru a tăia ușa încuiată a depozitului și acum protesta din nou. Thalia se întrebă cât va rezista până va ceda complet; utilitatea ca armă îi era deja limitată, fiind bun doar ca grenadă de unică folosință.

— N-ar trebui să mai pierdem timpul, spuse Parnasse. Aș începe să mișc lăzile dacă te duci să chemi niște ajutoare.

— Sper ca restul să fie în dispoziția de a asculta ordine.

— Vor fi dacă vor crede că tu știi exact ce anume faci.

— Nu știu, cetățene Parnasse. Asta-i problema. Thalia își

scoase ochelarii și-i puse în buzunar. Am adoptat o fațadă de bravură, totuși situația actuală mă depășește în mod serios. Ai văzut cu ce-a trebuit să ne confruntăm afară.

— Am văzut că ai făcut față, fato. Poate că nu-ți dai seama, dar pare că faci o treabă foarte bună.

Probabil că expresia Thaliei rămăsese sceptică, fiindcă el adăugă:

— Ne-ai adus pe toți înapoi, întregi și nevătămați, nu?

— Adică am revenit de unde plecaserăm. Tentativa mea de evadare n-a reușit de fapt mare lucru, nu?

— A fost acțiunea corectă pe care s-o încerci. Iar când porniserăm, nu știuserăm despre servitori, nu?

— Bănuiesc că nu.

— Gândește-te atunci că am fi efectuat o incursiune de cercetare. Am ieșit și am cules informații despre situația noastră. Am aflat lucruri pe care nu le-am fi știut dacă am fi rămas pur și simplu aici, așteptând sosirea ajutoarelor.

— Sub forma asta, pare aproape ca și cum aș fi știut ce făceam.

— Ai știut, da. Pe mine m-ai convins deja, fato. Acum nu-ți mai rămâne decât să-i convingi pe ceilalți. Și știi de unde să începi asta, nu?

Thalia simțea o apăsare puternică în măruntaie, dar se sili să zâmbească.

— De la mine. Trebuie să mă comport ca și când aș ști cu exactitate ce am de făcut, fiindcă altfel ceilalți nu vor asculta.

— Așa te vreau.

Ea privi în întunericul depozitului.

— Poate că vom reuși să blocăm scara și puțul ascensorului. Dar ce vom face după aceea? Mai devreme sau mai târziu, mașinile vor găsi o cale să ajungă la noi, la fel cum au ajuns la ceilalți cetățeni de afară. Tot ce am văzut anunță că sunt direcționate de o inteligență externă, care dispune de capacitate de soluționare a problemelor.

Se gândi la felul în care cetățenii fuseseră strânși laolaltă și domoliți, convinși să se supună prin avertismente despre un atac împotriva habitatului.

— Cineva îndeajuns de inteligent ca să mintă.

— Câte un pas pe rând, spuse Parnasse. Mai întâi ne vom ocupa de baricade. Apoi ne vom gândi la ceva la fel de sclipitor.

Vorbise cu atâta detașare, încât parcă s-ar fi referit la metoda corectă de fierbere a unui ou.

— În regulă.

— Ești un prefect, fato. Poate că de la sosirea ta azi aici s-au schimbat multe, totuși tu continui să porți uniforma. Procedează în așa fel încât să conteze. Cetățenii se bizuie pe tine.

CAPITOLUL 16

Dreyfus încă moțăia când crucișătorul interplanetar își termină andocarea, revenind acasă în rackul scheletic. Dormise pe tot drumul de întoarcere la Panoplie, aproape din clipa în care capsula de salvare fusese adusă la bordul navei și se reîntâlnise cu Sparver și Clepsidra. Visase coridoare duhnitoare de carne umană crudă atârnată în cârlige pătate de sânge și o femeie care se îndopa cu mușchi și tendoane, cu gura ca o obscenitate pătată în roșu. Când se trezi și cernu prin amintirile evenimentelor recente, simți întâmplările din asteroidul Nerval-Lermontov ca pe ceva petrecut cu o zi în urmă, nu doar cu câteva ore mai devreme. Asteroidul în sine nu mai exista. Impactul cargobotului complet încărcat și cu rezervoarele pline de combustibil îl pulverizase, astfel încât din secretele lui nu mai rămăsese acum decât un nor de sfărâmături care se dilata, o grindină grăunțoasă care avea să se abată timp de multe orbite asupra paravanelor adezive anticoliziune ale habitatelor din Inelul Sclipitor. Chiar dacă Panoplia ar fi dispus de resurse, n-ar fi avut rost să scaneze norul acela de rămășițe în căutarea unor indicii criminalistice. Clepsidra era singurul lui martor al crimei indescriptibile care avusese loc asupra camarazilor ei de echipaj.

Cu toate acestea, nu Clepsidra ocupa primul loc în gândurile sale.

Imediat ce trecu prin peretele-costumier al crucișătorului, Dreyfus se repezi la Thyssen, operatorul cu expresie obosită al punții de andocare.

— Thalia Ng, adjuncta mea. Când s-a-ntors? Bărbatul își privi compadul. În jurul ochilor avea cearcăne roșii atât de evidente, încât păreau că fuseseră ștanțate.

— Încă nu s-a-ntors, Tom.

— E pe drum?

— Nu, potrivit celor de aici. Thyssen ciocăni cu stilusul un

rând de text. CCT nu consemnează c-ar fi părăsit docul Casei Aubusson. Se pare că-i tot înăuntru.

— Acum cât timp a andocat?

— După cum scrie aici… cu opt ore în urmă.

Dreyfus știa că Thalia avusese o fereastră de acces de numai șase sute de secunde. Indiferent de obstacolele cu care s-ar fi putut confrunta, ea ar fi trebuit să fi plecat deja din habitat.

— A izbutit cineva s-o contacteze după tentativa adjunctului Sparver?

Bărbatul păru neajutorat.

— N-am nicio consemnare în privința asta.

— Ea pilotează o navă de-a voastră, se răsti Dreyfus. Aș zice că era de datoria voastră s-o urmăriți în mod adecvat, nu?

— Îmi pare rău, prefectule.

— Nu-ți cere scuze, mormăi Dreyfus, ci mai bine fă-ți treaba așa cum se cuvine.

Prinse un mâner și se trase spre ieșire.

— Dacă crezi c-ai o zi nasoală, îi spuse Sparver lui Thyssen, ar trebui să-ncerci una de-a noastră și apoi să-ți dai cu părerea.

Cei doi prefecți și Agregata părăsiră puntea de andocare și se îndreptară către o roată cu gravitație standard. Făcură un ocol pe la secția medicală și o lăsară pe Clepsidra în grija unuia dintre doctori, un omuleț pe nume Mercier, în care Dreyfus avea încredere că nu va pune întrebări indiscrete. Mercier afișa aspectul și manierele unui cărturar pasionat de științele naturii dintr-un îndepărtat veac luminat de lumânări. Se îmbrăca impecabil, cu cămașă albă și cravată, avea ochii permanent ascunși înapoia unor ochelari în formă de semilună cu tentă verzuie, optase să se înconjoare cu copii de mobilier din lemn lăcuit și materializase instrumente medicale cu aspect de piese de muzeu și dispozitive înspăimântător de ilustrative. Dovedea un atașament stupefiant față de hârtii, ajungând până la a-și scrie rapoartele manual, cu cerneală, utilizând un stilus negru și bizar pe care-l numea „stilou”. În ciuda extravaganțelor sale, nu era însă mai puțin competent decât Demikhov, omologul lui din Laboratorul Somnului învecinat.

— Este martora mea, explică Dreyfus. Trebuie examinată cu grijă, tratată pentru malnutriție și deshidratare și apoi lăsată în pace. O să revin în câteva ore.

Clepsidra își înclină pe un umăr țeasta pleșuvă ca un ou cu

creastă și miji ochii.

— Trebuie să mă consider din nou prizonieră?

— Nu. Ești pur și simplu un oaspete, aflat sub protecția mea. După ce se va termina criza curentă, voi face tot ce pot ca să te readuc la ai tăi.

— I-aș putea apela eu însămi pe ai mei dacă mi-ai asigura acces la un transmițător de putere medie.

— Pe de o parte asta mi-aș dori cel mai mult, însă cineva a fost gata să ucidă pentru ca tu să rămâi un secret.

A izbutit să-ți omoare compatrioții. Asta înseamnă că va fi mai mult decât pregătit să ucidă iarăși, dacă știe că ești aici.

— Atunci ar trebui să plec. Imediat.

— Aici vei fi în siguranță.

— Cred că pot avea încredere în tine, spuse Clepsidra cu toată atenția îndreptată asupra lui Dreyfus, de parcă în cameră n-ar mai fi fost altcineva, dar trebuie să înțelegi ceva: este foarte important dacă un Agregat are încredere într-un uman standard. Oameni ca tine le-au făcut lucruri teribile celor ca mine, cândva. Mulți dintre ei ar face aceleași lucruri din nou, dacă li s-ar ivi ocazia. Te rog, nu-mi oferi motive de regret.

— N-o să-ți ofer, zise Dreyfus.

* * *

Amurgul cobora în lungul spațiu interior al Casei Aubusson. Direcționată de oglinzi, lumina solară care pătrundea prin benzile de ferestre se diminua lent, pe măsură ce benzile își pierdeau transparența. În scurtă vreme habitatul avea să fie întunecat, chiar și atunci când orbita sa avea să-l aducă deasupra feței luminate a lui Yellowstone.

Din galeria de observare curbă a nucleului de scrutin, la peste cinci sute de metri deasupra solului, Thalia privea umbrele apropiindu-se ca o armată de pisici furișate. Mai putea încă distinge traiectoria cenușiu-deschis a aleii pe care încercaseră s-o urmeze pentru a ieși din grădini, spre peretele calotei polare, dar cenușiul se înnegrea și-și pierdea caracterul distinct pe măsură ce întunericul învingea. În scurtă vreme nici inelele negre și concentrice ale benzilor ferestrelor nu aveau să mai poată fi distinse de terenul înconjurător. Atunci n-avea să mai poată vedea nici cărarea, nici calota polară. Drumul acela, care păruse perfect fezabil cu numai câteva ore mai devreme, i se părea acum jalnic de nechibzuit. Ar fi fost nesăbuit chiar dacă n-

ar fi avut de-a face decât cu cetățeni panicați și furioși, care căutau pe cineva să-l linșeze. Acum însă Thalia știa că peisajul care se scufunda în beznă mișuna probabil de mașini periculoase, care urmau un plan ce nu implica în niciun caz salvarea vieților omenești.

Dar, gândi ea, căutând să afișeze calmul înainte de a se întoarce către ceilalți, cetățenii aflați în grija ei nu trebuia să vadă cât era de speriată. Thalia sosise în lumea lor purtând autoritatea Panopliei și acela era rolul pe care trebuia să continue să-l joace. Le înșelase așteptările o dată; ba chiar de două ori, dacă punea la socoteală actualizarea nucleului de scrutin care cauzase dezastrul acesta. Nu-i putea dezamăgi din nou.

— Așadar care-i pasul următor al planului tău? întrebă Caillebot, cu un ton sarcastic pe care Thalia nu putu să nu-l remarce.

— Pasul următor îl batem pe loc, replică ea.

— Aici sus?

— Aici suntem în siguranță, zise femeia ștergând mintal cuvântul „deocamdată” pe care fusese gata să-l adauge. Este un loc la fel de bun ca oricare altul din habitat, în care să așteptăm.

— Mai exact, ce anume să așteptăm? întrebă Caillebot.

Ea știuse că grădinarul o va ataca imediat după ce vor ajunge în nucleu.

— Panoplia, cetățene. Reprezentanții ei au pornit încoace. Nici nu veți clipi bine și un crucișător interplanetar va andoca aici.

— Câțiva prefecți nu vor fi suficienți pentru a face față mașinilor acelora.

Thalia își atinse șficbiciul bâzâitor. Îl simțea lipit de coapsă, inconfortabil de fierbinte, ca o bară de metal care fusese scoasă din furnal pentru a se răci.

— Vor avea instrumentele necesare, nu-ți fie teamă. Noi nu trebuie decât să rezistăm până la sosirea lor aici. Ăsta-i rolul nostru din scenariu.

— „Să rezistăm”, repetă Paula Thory batjocoritor. Femeia grăsuță se așezase pe una dintre banchetele de materinertă care încercuiau pilonul gri-perlat al nucleului de scrutin. După cum spui tu, pare ceva la fel de simplu ca așteptarea unui tren în gară.

Thalia merse până la ea și se lăsă pe vine, pentru a o privi în față.

— Nu-ți cer s-alergi un kilometru. Aici sus suntem în perfectă siguranță.

— Baricadele alea nu vor rezista pe vecie.

— Nici nu trebuie să reziste.

— Atunci *chiar* că m-am liniștit!

Thalia se strădui să nu se răstească la femeie, sau și mai rău. Paula Thory se alăturase lanțului viu fără pic de chef, doar când văzuse că va fi singura care să refuze participarea la efortul respectiv. Fusese dificil, chiar epuizant, dar toți laolaltă împinseseră probabil minimum trei tone de lăzi, cutii și obiecte în puțul ascensorului și cel puțin încă o dată pe atât pe scara în spirală. Creaseră o baricadă formată din servitori străvechi și nefuncționali, din computere decrepite și dispozitive interfață, dintre care multe sosiseră probabil în sistemul Yellowstone de pe Pământ și aveau o vechime de minimum câteva sute de ani. Existase chiar și ceva uriaș și metalic, un șasiu descoperit, din fier, ticsit de roți dințate și mecanisme cu clichet, care făcuse un vacarm realmente impresionant când se rostogolise pe trepte.

Thalia anunțase o perioadă de odihnă, însă trei cetățeni – Parnasse, Redon și Cuthbertson – continuau să împingă diverse obiecte în puțul liftului și pe scară. La răstimpuri Thalia auzea câte un bufnet surd, când acestea atingeau fundul puțului, ori o avalanșă mai prelungă de sunete, provocate de ceva care se ducea de-a dura pe scări.

— Nu trebuie să reziste pe vecie, pentru că noi nu vom rămâne aici pe vecie, rosti ea. Ajutoarele vor sosi înainte ca mașinile să treacă de baricade. Și chiar dacă nu vor sosi, lucrăm la un plan de rezervă.

Thory îi azvârli o privire de fals interes.

— Ce anume?

— Vei afla despre el când totul va fi pus la punct. Până atunci nu trebuie să faci nimic decât să stai locului și să dai o mână de ajutor la baricade când te simți doritoare și capabilă.

Dacă Paula Thory considerase remarca aceea drept o înțepătură, nu se trădă cu nimic.

— Prefectule, cred că ne ascunzi ceva: faptul că n-ai habar cum vom scăpa din nenorocirea asta.

— În cazul ăsta ești liberă să pleci oricând dorești, zise Thalia

cu o drăgălășenie exagerată.

— Priviți! exclamă pe neașteptate Jules Caillebot din locul unde stătea, lângă fereastră.

Thalia se ridică, recunoscătoare pentru orice pretext de a nu mai fi nevoită să aibă de-a face cu Thory.

— Ce este, cetățene? întrebă apropiindu-se de el.

— Vin niște mașini mari.

Thalia privi peste panorama care se întuneca. Deși devenea tot mai greu să distingi obiecte oriunde în habitat – noaptea coborâse cu o iuțeală dezarmantă –, mașinile la care se referise Caillebot erau cel puțin parțial iluminate. Mari cât niște case, se deplasau lent în coloane peste terenul din jurul Muzeului Ciberneticii. Avansau pe șenile de tractoare și roți masive, strivind în cale alei și liziere.

— Ce sunt? întrebă Thalia.

— Cred că servitori constructori de mare putere, răspunse Caillebot. În ultima vreme s-a construit mult, mai ales în jurul portului nou de la Punctul Radiant.

Thalia se întrebă ce fel de stricăciuni i-ar fi putut cauza mașinile acelea pilonului care susținea nucleul de scrutin. Deși nu-și făcuse cunoscute gândurile celorlalți, ea se autoconvinsese că mașinile n-ar fi întreprins nimic care să poată avaria nucleul în sine. Poate că abstracția era întreruptă pentru cetățeni, dar, din câte își putea da seama, mașinile continuau să fie coordonate prin transmisiuni de date de nivel redus ce depindeau de nucleu. Însă aceea era doar ipoteza ei și n-ar fi dorit s-o vadă testată.

— Transportă fel de fel de chestii, spuse Caillebot. Uită-te la bena ăleia.

Thalia se strădui să distingă detalii. Își aminti de ochelari și și-i puse la ochi, activând atât transfocarea, cât și amplificarea intensității. Imaginea tremură, apoi se stabiliză. Privi în lungul coloanei, până identifică mașina indicată de Caillebot. Era un servitor cu roți uriaș, lung de treizeci-patruzeci de metri, cu lopeți la ambele capete, care alimentau bena în formă de trunchi de piramidă pe care o purta în spate. Bena era ticsită cu rămășițe: sfărâmături, pământ, plăci rupte de material compozit, piese din metal de origine necunoscută. Thalia se uită în lungul alaiului și văzu cel puțin încă un servitor care transporta o încărcătură similară.

— Zici că mașinile astea au lucrat la port?
— Așa cred.
— Dacă au fost trimise să lucreze altundeva, de ce ar transporta toate resturile alea?
— Nu știu.
— Nici eu. Poate că sunt doar rămășițe de la munca pentru port și pur și simplu n-au primit deocamdată o comandă explicită de a le descărca înainte de a ajunge la noua destinație.
— Posibil, spuse Caillebot pe un ton îndoielnic, totuși portul n-a fost construit pe resturile unei comunități anterioare. Ar fi trebuit să fi netezit și amenajat solul, dar nu-mi pot imagina c-ar fi avut chiar atât de multe rămășițe de îndepărtat.
Thalia reveni cu focalizarea pe capul coloanei.
— S-au oprit, anunță ea.
Mașinile ajunseseră la baza unuia dintre pilonii ce formau inelul care înconjura Muzeul Ciberneticii, aproape de locul unde grupul Thaliei ieșise din stația de tren subterană.
— Nu-mi place ce se-ntâmplă, cetățene Caillebot, rosti ea uitând pentru moment promisiunea pe care i-o făcuse lui Cyril Parnasse de a arăta și a se comporta permanent ca și cum ar fi fost sigură atât de abilitățile ei, cât și de capacitatea de a-i proteja pe cetățeni.
Mințise când spusese că puneau la punct un plan secundar de evadare. În realitate nu făcuseră decât să examineze opțiunile de care dispuneau pentru a se baricada împotriva mașinilor. Parnasse încercase să etaleze optimism, dar amândoi știau că baricadele acelea n-ar fi rezistat pe vecie împotriva forței brute ce acționa cu hotărâre.
— Nici mie nu-mi place, zise grădinarul peisagist.
Coloana se dezagregă și mașinile din componența ei se deplasară fără grabă în jurul bazei pilonului. Thalia avu sentimentul straniu că privea un soi de balet abstract. Totul se întâmpla fără zgomot, deoarece ferestrele sferei de scrutin erau atât etanșe la aer, cât și complet izolate fonic. Mașinile care transportau sfărâmături se opriră mai departe de pilon, în timp ce servitorii evident specializați în demolări și excavări își puseră în funcțiune sculele cu aspect brutal. Mașinile începură să lucreze aproape imediat. Sape și gheare săpau în baza evazată a pilonului, desprinzând bucăți de placări albicioase de mărimea unor bolovani. Ceva mai departe pe perimetrul

pilonului, Thalia zări fulgerul de intensitate solară al unui instrument tăietor de mare putere.

— Este lipsit de sens, rosti ea atât pentru sine, cât și pentru Caillebot. Atacă pilonul greșit. Doar știu că nu suntem în vârful lui.

— Poate că, de fapt, nu-l atacă.

Ea încuviință din cap. Caillebot o blamase după eșuarea actualizării, dar acum tonul vocii și limbajul corpului său sugerau că era pregătit să îngroape securea războiului, cel puțin pentru moment.

— Cred că ai dreptate, zise ea și-și îndreptă ochelarii spre altă coloană, aflată la peste un kilometru depărtare, înclinată lin către ei pe panta peretelui curbat al habitatului. Mașinile alea demontează ceva. Nu-mi dau seama despre ce poate fi vorba.

— Pot să mă uit și eu? întrebă Caillebot.

Thalia îi întinse ochelarii și el îi puse precaut la ochi. Prefecții n-ar fi trebuit să partajeze asemenea echipamente, dar femeia aprecie că acesta era momentul cel mai potrivit pentru deformarea regulilor.

— Acela este amfiteatrul în aer liber de la joncțiunea Praxis, spuse grădinarul. Îl demolează și pe el.

— Atunci nu-i vorba doar despre noi. Aici se-ntâmplă ceva, cetățene Caillebot.

El îi restitui ochelarii.

— Ai observat ceva la coloanele acelea de mașini?

— Cum ar fi?

— Toate vin, mai mult sau mai puțin, din aceeași direcție. Poate că nu sosesc de fapt de la port, fiindcă direcția generală pare a fi calota polară de andocare unde ai sosit tu. Mi se pare că înaintează prin habitat și se opresc să demoleze orice le interesează.

— Dar cum ar putea trece peste panourile de ferestre?

— Pentru așa ceva există drumuri și poduri. Și chiar dacă n-ar exista, sticla poate să reziste sub greutatea unei mașini, chiar și complet încărcată. Panourile n-ar reprezenta un obstacol pentru ele.

— Perfect. Dacă ar fi pornit din calota de andocare, unde ar fi probabil să se oprească?

— După ce au trecut prin tot habitatul? Sfârșitul logic ar fi unul singur: calota polară opusă, cea de fugă. Acolo nu există

unități majore de andocare, așa că-i o fundătură.

— Nu pot totuși să transporte fără motiv toate materialele acelea. Trebuie să le adune pentru un scop anume.

— Sigur că da, rosti bărbatul dezinvolt, mai există și complexul manufacturier. Dar nici acela n-ar avea vreun sens.

Thalia simți un fior de premoniție.

— Cetățene Caillebot, spune-mi despre complexul manufacturier.

— Este practic scos din circulație, cum ți-am spus deja. N-a mai funcționat la capacitate normală de ani buni. De decenii. De mai mult timp decât țin minte.

Thalia încuviință răbdător.

— Totuși există acolo. N-a fost mutat, dezafectat, înlocuit sau altceva?

— Crezi că-l vor porni din nou? Crezi că vor începe să producă la scară mare, alimentându-l cu materialele pe care le colectează?

— Este pur și simplu o idee, cetățene Caillebot.

— Ca să construiască nave? întrebă el.

— Nu neapărat. Dacă poți produce carcase monomoleculare, atunci practic poți produce orice. După o pauză scurtă, adăugă: Bineînțeles, cu condiția să deții planurile de construcție. Manufactura nu va putea produce nimic decât dacă primește instrucțiunile corecte.

— Pari ușurată.

— Probabil că n-ar trebui să fiu. Atâta doar că mă gândeam la toate lucrurile neplăcute pe care *le-ai putea* face cu o manufactură dacă ai avea planurile cuvenite. Totuși singurele planuri din domeniul public sunt pentru lucruri cu care nu poți face rău nimănui.

— Pari destul de sigură în privința asta.

— Cetățene Caillebot, încearcă să cauți un plan de construcție pentru o armă spațiu-spațiu sau pentru o navă de atac, ori pentru un servitor militar, și să vezi cât de departe reușești s-ajungi înainte ca un prefect să-ți bată la ușă.

— Panoplia urmărește obiectele astea?

— Nu numai că le urmărim, ci ne asigurăm ca datele lor de construcție să nu poată fi accesate de oricine. În rarele ocazii când cineva trebuie să construiască ceva periculos, ne cere permisiunea. Noi recuperăm și deblocăm fișierele din arhive, le

livrăm și apoi ne asigurăm că sunt șterse după utilizare.

— Așadar, sunteți siguri că nimic periculos nu poate ieși din manufactura aceea?

— Fără ajutorul Panopliei este imposibil, replică Thalia sec.

Caillebot răspunse printr-o încuviințare cunoscătoare.

— Prefectule, ieri aș fi considerat afirmația ta aproape complet liniștitoare.

Thalia reveni cu fața spre fereastră, reflectând la cuvintele grădinarului. Mașinile lucrau cu hărnicia nebunească a insectelor. Ronțăiseră adânc în partea inferioară a pilonului, dezvelind traversele geodezice care formau eșafodajul structurii. Judecând după sfărâmăturile și resturile din jur care erau încărcate într-o benă care aștepta, uneltele tăietoare le rezolvau rapid și pe acelea.

— Nu va dura mult, rosti Thalia.

Se întoarse apoi și privi nucleul de scrutin, sperând că avea dreptate și că mașinile trebuia să-l păstreze intact, și de aceea nu aveau să lanseze un atac frontal asupra pilonului ce susținea sfera în care se adăpostiseră ei.

Deja se înșelase în câteva privințe azi.

Spera că aceasta nu li se va adăuga.

* * *

Dreyfus știu că era ceva în neregulă imediat ce se apropie de peretele-parolă al sferei lui Jane Aumonier și-i văzu pe cei doi prefecți interni care îl flancau cu șficbicele scoase, ancorați prin cordoane de eliberare rapidă, care le porneau de la centuri și treceau prin orificii din rama ușii. Peretele-parolă fusese setat pentru stopare.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Ocazional i se interzisese accesul la Aumonier, când ea fusese angajată în activități ce depășeau nivelul autorizației lui Furnicar. Nu fusese totuși niciodată necesară prezența unor gardieni din securitate și, în general, Aumonier îl avertizase din timp.

— Ne pare rău, răspunse gardianul mai tânăr, dar pentru moment nimeni nu are acces la prefectul Aumonier.

— De ce nu mă lași pe mine să decid în privința asta?

— Trebuie să aveți autorizația prefectului-suprem, sir.

Dreyfus îl privi de parcă i se ceruse să răspundă la o întrebare amăgitor de simplă.

— *Ea* este prefectul-suprem.

Gardianul păru stânjenit.

— Nu mai este, sir. Prefectul-suprem este Baudry.

— Pe ce bază a fost prefectul Aumonier înlocuit? întrebă Dreyfus, nevenindu-i să creadă.

— Sir, sunt autorizat să vă spun că decizia a fost luată pe baza stării sale medicale. Am crezut că ați fost informat, dar…

— Nu am fost informat. Încerca să-și stăpânească furia, nedorind să se dezlănțuie asupra puștiului acestuia așa cum făcuse cu Thyssen mai devreme. Doresc totuși să vorbesc cu prefectul Aumonier.

— Starea prefectului Aumonier nu este adecvată pentru a vorbi cu cineva, rosti un glas bărbătesc aspru de dinapoia lui.

Dreyfus se împinse pentru a se răsuci și-l văzu pe Gaffney plutind spre el pe același coridor pe care-l traversase mai devreme.

— Îmi pare rău, prefectule de teren, continuă Gaffney, dar asta-i situația.

— Lasă-mă să vorbesc cu Jane.

Gaffney clătină din cap, părând realmente că regretă.

— Nu cred că trebuie să-ți reamintesc cât de precară este situația ei. Ultimul lucru de care are nevoie acum este cineva care s-o agite în mod inutil.

— Nu cred că Jane va fi cea agitată dacă n-o s-o văd.

— Ușurel, prefectule de teren. Știu c-ai avut o zi grea, însă n-o folosi ca pe un pretext pentru a-ți ataca superiorii.

— Ai jucat vreun rol în înlăturarea lui Jane?

— Aumonier n-a fost „înlăturată”, ci a fost eliberată de povara comenzii într-un moment în care continuarea acesteia ar fi însemnat o obligație intolerabilă.

Cu coada ochiului, Dreyfus văzu cum cei doi gardieni priveau drept înainte, cu expresii neutre, prefăcându-se că nu participau la acest conflict la nivel superior. Niciunul nu-l apelase pe prefectul-senior. Gaffney pândise în preajmă, gândi Dreyfus, așteptându-l pe el s-o viziteze pe Aumonier.

— Ce câștigi tu de aici? întrebă Dreyfus. Lillian Baudry este un prefect bun în privința detaliilor, dar nu are cunoașterea lui Jane asupra tabloului de ansamblu. Te bizui că va face o greșeală, nu-i așa?

— În numele Pământului, de ce aș dori ca Lillian să

greșească?

— Pentru că, după îndepărtarea lui Jane, ești cu un pas mai aproape de a deveni prefect-suprem.

— Cred că ai vorbit mai mult decât îndeajuns. Dacă ai avea cea mai mică idee cât de ridicole îți sunt cuvintele, te-ai opri chiar acum.

— Unde-i Baudry?

— În sala tactică, fără doar și poate. În cazul în care ți-a scăpat atenției, o criză a început să fiarbă în vreme ce tu îți urmai propriile interese.

Dreyfus vorbi în brățară:

— Fă-mi legătura cu Baudry.

Femeia îi răspunse imediat.

— Prefect Dreyfus, speram să te aud cât mai repede.

— Lasă-mă să vorbesc cu Jane.

— Mă tem că n-ar fi înțelept. Aș dori să te prezinți însă imediat la sala tactică. Avem ceva de discutat.

Gaffney surâse ușor.

— Tocmai mă-ndreptam într-acolo, când te-am întâlnit. De ce să nu mergem împreună?

Când Dreyfus și Gaffney sosiră în sala tactică, Baudry, Crissel și Clearmountain examinau Planetariul Solid din diverse unghiuri. Dreyfus observă că patru habitate fuseseră scoase din volbura celor zece mii și mărite până ce structurile le deveniseră vizibile.

Crissel indică un scaun liber.

— Ia loc, prefect de teren Dreyfus. Speram că ne-ai putea oferi o explicație.

Dreyfus rămase în picioare.

— Înțeleg că ai făcut parte din gloata linșatoare care a îndepărtat-o pe Jane de la putere pe când eram plecat.

— Dacă insiști să caracterizezi evenimentele sub forma aceea, atunci da, am participat la decizia respectivă. Te deranjează cu ceva?

— Te las pe tine să ghicești.

Crissel îl privi calm, refuzând să muște momeala.

— Poate că n-ai fost atent, dar au existat schimbări îngrijorătoare în starea scarabeului, probabil prevestitoare ale unei catastrofe medicale.

— Am fost extrem de atent.

— Atunci știi că Demikhov este foarte îngrijorat de prognoza stării lui Jane. Chestia aceea de pe ceafa ei nu așteaptă decât un declanșator. Când hormonii ei de stres vor depăși un nivel arbitrar, îi va reteza șira spinării în două sau o va detona.

— Da, zise Dreyfus de parcă ar fi înțeles ceva clar pentru întâia dată. Și voi credeți că îndepărtarea ei din funcție este cheia pentru reducerea nivelurilor de stres?

— Jane se află în cel mai sigur regim terapeutic pe care-l putem concepe. Iar când situația aceasta se va încheia, când criza va fi evitată, vom examina o strategie de readucere a ei măcar la un nivel de responsabilitate funcțională.

— Asta i-ați spus și ei? Sau ați mințit și i-ați spus că-și va putea recăpăta vechiul post după ce totul se va fi încheiat?

— Nu avem timp pentru așa ceva, toarse Gaffney.

Vorbise pentru prima dată de la sosirea lor. Se așezase lângă Lillian Baudry. Mâinile i se odihneau pe masă; degetele uneia mângâiau pumnul încleștat al celeilalte.

— Uită-te la Planetariul Solid, prefectule de teren.

— L-am văzut, mulțumesc. Este foarte frumos.

— Uită-te mai bine. Cele patru habitate… îți par cunoscute?

— Nu știu, rânji sarcastic Dreyfus. Tu ce spui, prefect-senior Gaffney?

— Dă-mi voie să ți-o spun eu. Sunt New Seattle-Tacoma, Chevelure-Sambuke, Szlumper Oneill și Casa Aubusson. Cele patru habitate pe care Thalia Ng trebuia să le viziteze și să le actualizeze software-ul.

Dreyfus simți cum o parte din certitudine îi dispare.

— Continuă.

— De exact șase ore, toate patru nu mai pot fi contactate. Au dispărut din abstracție. Gaffney privi reacția lui Dreyfus și încuviință, parcă pentru a sublinia că întreaga chestiune era exact pe atât de gravă pe cât suna. Cele patru habitate au ieșit din rețea la șaizeci de milisecunde unul de celălalt, adică în intervalul de timp necesar luminii să traverseze Inelul Sclipitor, ceea ce implică un eveniment coordonat, planificat din timp.

— Tu ai garantat mereu pentru Thalia Ng, zise Crissel. Promovarea ei pe teren a fost accelerată în urma recomandării tale. Acum începe să pară o eroare, nu-i așa?

— Continui să am încredere completă în ea.

— Mișcător, neîndoios, dar realitatea este că ea a vizitat patru

habitate care acum au amuțit. Nu trebuia să facă mare lucru, doar o serie de actualizări minore ale nucleelor de scrutin. În cazul cel mai fericit, ceea ce s-a întâmplat nu sugerează incompetență procedurală?

— Nu, din punctul meu de vedere.

— Și atunci ce-ți sugerează? întrebă Crissel fascinat.

— Cred că este posibil…

Apoi Dreyfus se opri, simțind o reținere bruscă în a-și declara deschis ipoteza. Prefecții-seniori îl priviră cu chipuri împietrite, indiferenți.

— Crucișătorul interplanetar care ne-a salvat… mai este pregătit de zbor? întrebă el.

— De ce te interesează? spuse Baudry.

— Fiindcă unicul mod de a rezolva problema este să fac o vizită la Aubusson. Aceea a fost ultima destinație a Thaliei. Dacă unul dintre adjuncții mei are necazuri, aș dori să știu ce se întâmplă.

— Ai hoinărit destul până acum, zise Gaffney. Suntem în stare de urgență, în caz că n-ai observat.

Baudry tuși cu blândețe.

— Haideți să ne ocupăm de cealaltă chestiune, da? Și, te rog, ia loc.

— Care ar fi „cealaltă chestiune”? întrebă Dreyfus cu politețe exagerată.

Cu toate acestea, se așeză, așa cum fusese rugat.

— Ai adus o Agregată în Panoplie, încălcând protocolul.

Dreyfus strânse din umeri.

— Protocolul poate să mai facă o pauză.

— Tom, ea ne poate citi mașinile! Baudry îi privi pe ceilalți, căutând sprijin. Este un sistem de monitorizare umblător. Poate să ia toate secretele operative din nucleul nostru, iar tu o lași să se plimbe prin Panoplie fără să-i pui măcar o cușcă Faraday în jurul capului.

Dreyfus se aplecă mai aproape.

— Nu scrie undeva că noi trebuie să avem grijă de victime și să-i căutăm pe criminali?

Crissel păru exasperat.

— Tom, nu suntem agenția de aplicare a legii despre care crezi tu că am fi. Rolul nostru este de a ne asigura de funcționarea perfectă a aparatului democratic. Rolul nostru este

de a pedepsi votările frauduloase. Acesta este!

— Datoria mea personală se extinde mai departe de atât, dar tu ești bine venit să te oprești aici.

— Să ne concentrăm asupra chestiunii curente – Agregata, reveni Baudry insistent. Este posibil ca ea să fi cauzat deja daune incalculabile în puținul timp cât a fost înăuntrul Panopliei. Asta aparține trecutului de acum. Ne putem însă asigura ca ea să nu cauzeze și mai mult rău pe viitor.

— Vreți s-o expulzez eu în spațiu sau o s-o faceți voi?

— Haide să ne purtăm ca niște adulți, da? interveni Crissel. Dacă Păian... dac*ă Agregata* este un martor, atunci trebuie desigur protejată. Dar nu pe seama secretelor noastre operaționale. Trebuie mutată într-o unitate de reținere de maximă securitate.

— Te referi la o bulă de interogare.

Crissel păru îndurerat.

— Spune-i cum vrei. Va fi mai în siguranță acolo. Mai important încă, noi vom fi în siguranță.

— Va fi mutată când Mercier va spune că este destul de sănătoasă, zise Dreyfus.

— Nu respiră? Când Dreyfus nu răspunse, Crissel păru satisfăcut. Atunci este destul de sănătoasă pentru a fi mutată. Nu ne va *muri* în brațe, Tom. Este o mașinărie de supraviețuire. Echivalentul uman al unui scorpion.

— Sau al unui păianjen, spuse Dreyfus.

La ușile principale se auzi o ciocănitură ușoară. Ochii lui Crissel fulgerară mânios spre canaturile care se întredeschiseră. Un agent de rang inferior – o fată abia ieșită din adolescență, cu tunsoare de paj – pătrunse timid în sală.

— Mă scuzați, prefecți-seniori, dar mi s-a cerut să vă aduc la cunoștință următoarea informație.

— Ar fi bine să merite, spuse Crissel.

— Ne-a contactat CCT, sir. A primit rapoarte despre Casa Aubusson și Clepsidra Chevelure-Sambuke.

— Sunt ieșite din rețea. Da. Știm asta.

— Este mai mult decât atât, sir.

Fata așeză compadul pe masă, lângă Gaffney, care îl apucă de un colț și inspiră lent, digerând mesajul. Fără un cuvânt, împinse compadul către Crissel. Acesta îl privi, îl mai privi o dată, după care i-l trecu lui Baudry. Femeia citi și buzele i se

mișcară lent, de parcă ar fi avut nevoie de sunetul propriului ei glas pentru a-i conferi raportului un grad de realitate.

După aceea împinse compadul spre Dreyfus.

— El nu are autoritate, rosti Crissel.

— Adjuncta lui este în Aubusson. Trebuie să vadă asta.

Dreyfus luă compadul și citi. Amplificatorul Furnicar se diminua și avu nevoie de un efort mai mare decât cel obișnuit pentru a citi cuvintele. La început fu convins că se înșelase, în ciuda temerilor pe care le nutrea deja.

Nu era însă nicio eroare.

În interval de numai câteva minute se petrecuseră două incidente separate, dar similare. O navă se găsea în etapa finală de andocare la Clepsidra Chevelure-Sambuke, când habitatul deschisese focul asupra ei cu defensivele anticoliziune. Fuzelajul navei suferise o spărtură aproape fatală, prea mare pentru a fi peticită prin intervenția sistemelor de reparare cu materiapidă. Nava abandonase andocarea și trimisese un semnal de avarie și ajutor, la care CCT răspunsese redirecționând două nave din apropiere. Întregul echipaj al navei avariate supraviețuise, este drept cu leziuni cauzate de decompresie.

A doua navă, care se apropia de Casa Aubusson, avusese mai puțin noroc. Defensivele anticoliziune o spintecaseră într-o clipă, iar aerul și viața se revărsaseră în spațiul cosmic. Echipajul murise milostiv de rapid, dar nava în sine păstrase suficientă conștiință pentru a-și expedia propriul semnal de avarie. CCT direcționase de asemenea trafic din apropiere pentru a oferi ajutor, însă de data aceea nu se putuse face nimic pentru salvarea victimelor.

Toate evenimentele respective se petrecuseră în ultimele optsprezece minute.

— Cred că putem elimina posibilitatea unei coincidențe, rosti Dreyfus punând compadul înapoi pe masă.

— Cu ce ne confruntăm? întrebă Baudry cu o expresie de calm întipărită cu rigiditate pe chip. Repetarea funcționării eronate a sistemului defensiv declanșată de pierderea abstracției? Acesta să fie răspunsul?

— Potrivit cunoștințelor mele, sistemele defensive nu pot funcționa eronat în felul acesta, rosti Crissel.

— Se pare totuși că există cineva care n-ar dori venirea sau plecarea nimănui din habitatele acelea, observă Gaffney recitind

raportul CCT.

— Și celelalte două habitate? întrebă Baudry. Ce-i cu ele?

— Sunt izolaționiste, răspunse Dreyfus. New Seattle-Tacoma este un paradis pentru cei care-și doresc creierul conectat la abstracție și cărora nu le pasă ce se întâmplă cu corpurile lor fizice, iar Szlumper Oneill este o Tiranie Voluntară. Niciunul nu are parte de vreun trafic susținut în vreo zi anume.

— Ai dreptate, zise Crissel încuviințând conciliator spre el.

Se întoarse către agenta care continua să aștepte:

— Mai ești în contact cu CCT? continuă apoi fără să aștepte un răspuns sau a se consulta cu ceilalți prefecți-seniori: Cere-le să identifice patru drone de marfă care se află în vecinătatea celor patru habitate. După aceea să le dirijeze pe traiectorii normale de andocare, ca și cum ar sosi pe cursuri preprogramate. Dacă atacurile acelea au fost cauzate de erori funcționale, atunci cineva din interiorul habitatelor poate să fi avut timp până acum să fi dezactivat sistemele anticoliziune. Iar dacă n-au fost cauzate de erori funcționale, vom avea confirmarea că nu-i vorba despre incidente izolate.

— O să plătim serios, clătină Gaffney din cap. Indiferent ce marfă ar transporta dronele acelea, sunt proprietatea cuiva.

— Atunci sper că au fost asigurate corespunzător, replică Crissel încordat. CCT are dreptul să rechiziționeze orice navă civilă care se deplasează în interiorul Inelului Sclipitor, cu sau fără echipaj uman. Pentru simplul motiv că această clauză n-a mai fost invocată de vreun secol nu înseamnă că n-ar mai fi validă.

— De acord, spuse Dreyfus. Acesta este cursul rațional de acțiune. Și Jane ar fi fost de acord dacă i-ați mai fi permis autoritatea legitimă.

Agentul tuși stângaci.

— Voi lua imediat legătura cu CCT, sir.

Crissel aprobă din cap.

— Spune-le să nu piardă timpul. Nu vreau s-aștept ore până să aflăm ce se-ntâmplă în locurile acelea.

O tăcere înghețată dăinui multe secunde după ce fata părăsise sala. Dreyfus o întrerupse:

— Să nu ne amăgim, spuse el. Știm exact ce se va întâmpla cu dronele acelea.

— Avem totuși nevoie de confirmare, zise Crissel.

— De acord, însă în același timp trebuie să începem să ne gândim ce vom face după ce vom primi veștile.

— Să formulăm deocamdată niște ipoteze, rosti Baudry cu un tremur în glas pe care nu-l putea ascunde. Este posibil să avem de-a face cu o mișcare de sciziune? Patru state care vor să se desprindă de sub umbrela Panopliei și a Inelului Sclipitor?

— Dacă ar dori-o, ar fi libere să procedeze ca atare, zise Dreyfus. Mecanismul există deja și nu implică deschiderea focului asupra navelor care sosesc să andocheze.

— Poate că nu vor să se separe potrivit termenilor noștri, spuse Baudry pe tonul cuiva care avansează o sugestie de dragul dezbaterii în sine, nu din vreo convingere personală profundă.

Crissel încuviință răbdător.

— Poate că nu. Dar, odată ce ai decis să ieși de sub protecția Panopliei, să părăsești aparatul democratic, ce ai mai câștiga din rămânerea în Inelul Sclipitor?

— Nu mare lucru, răspunse Dreyfus. Și tocmai de aceea nu poate fi o tentativă de secesiune.

— O luare de ostatici? speculă Baudry. S-ar potrivi evenimentelor de până acum, nu?

— Deocamdată, admise Dreyfus.

— Totuși nu crezi că ar fi așa ceva.

— Nu iei ostatici decât dacă dorești ceva ce nu deții deja.

Crissel păru încântat de sine.

— Toți doresc să fie mai bogați.

— Poate că unii o doresc, spuse Dreyfus, dar este imposibil ca luarea de ostatici să aducă îmbogățire.

— Prin urmare, nu încearcă să se îmbogățească, zise Baudry. Rămân totuși multe alte posibilități. Să presupunem că acel cineva nu vrea pur și simplu să ne părăsească sistemul de guvernare, ci să-l demoleze complet.

Dreyfus clătină din cap.

— De ce ar vrea s-o facă? Nimeni nu-i oprit să experimenteze cu orice model social ar dori. Nu trebuie decât să recruteze suficienți colaboratori dispuși pentru a înființa un stat nou. Pot chiar să rămână în interiorul sistemului, cu condiția de a le permite cetățenilor să voteze. De aceea avem ciudățenii nebunești ca Tiraniile Voluntare. Cineva, undeva, a decis că dorește să trăiască în condițiile respective.

— Dar, așa cum ai spus, trebuie să se conformeze unor principii esențiale. Poate că găsesc prea restrictive până și limitările acelea de bază. Poate că vor să impună un singur model politic în tot Inelul Sclipitor. Fanaticii ideologici, de pildă, extremiștii politici sau religioși care nu se vor opri până nu-i vor sili pe toți să vadă lucrurile în felul lor.

— Asta ar putea fi o posibilitate dacă n-am avea de-a face cu patru comunități complet disparate. Habitatele actualizate de Thalia nu aveau aproape nimic în comun unul cu celălalt.

— Bine, rosti Baudry în mod vădit sătulă de speculații. Dacă nu este o acțiune în forță în vederea atingerii unui țel politic, ce poate fi atunci?

O dată în plus, Dreyfus se gândi la cele aflate în asteroidul Nerval-Lermontov, inclusiv la posibilitatea de a nu avea încredere în toți cei prezenți acum în sală. Dorise să dispună de mai mult timp pentru a-și evalua poziția, de mai mult timp în care să aducă de partea lui măcar pe unul dintre ceilalți prefecți-seniori și să-l folosească drept pârghie pentru readucerea lui Aumonier în șa, totuși știrile despre atacurile cele mai recente îi forțau mâna mai devreme decât ar fi preferat. Trebuia să spună ceva, altfel s-ar fi făcut vinovat de tăinuirea de date vitale față de propria lui organizație.

— Martora Agregată mi-a spus ceva, rosti el alegându-și cuvintele cu grijă deosebită aidoma cuiva care înaintează pe un câmp minat. Bineînțeles, nu pot fi sigur că a spus adevărul sau că izolarea ei n-a făcut-o să-și piardă mințile. Însă instinctul meu – ați putea spune instinctul meu de bătrân polițist – a fost de părere că spunea adevărul.

— Atunci poate c-ar fi bine să ne zici și nouă, rosti Gaffney.

— Clepsidra crede că un grup sau organizație din Inelul Sclipitor a obținut informații despre o apropiată criză. Mult mai rea decât cea cu care ne confruntăm acum, chiar și ținând seama de cele mai recente vești.

— Ce fel de criză? întrebă Baudry.

— Ceva catastrofal. Ceva de ordinul colapsării întregii matrice sociale, dacă nu chiar sfârșitul Inelului Sclipitor.

— Ridicol, zise Crissel.

Gaffney ridică mâna pentru a-l opri.

— Nu. Să-l auzim până la capăt.

— Clepsidra crede că acest grup sau organizație a conceput

un plan pentru evitarea dezastrului necunoscut despre care a căpătat informații, chiar dacă asta va însemna anularea libertăților noastre uzuale.

Baudry încuviință în direcția generală a Planetariului Solid.

— Iar întreruperea comunicațiilor și acțiunile ostile care tocmai ne-au fost aduse la cunoștință?

— Cred că am putea asista la începutul unei tentative de preluare a controlului.

— În numele lui Voy, spuse repede Baudry, doar nu vorbești serios. În niciun caz nu poți să vorbești serios.

— Mi se pare perfect logic, zise Dreyfus. Ce ai face tu dacă nu ai avea încredere în noi pentru a garanta securitatea pe viitor a Inelului Sclipitor?

— Dar numai patru habitate... mai sunt încă zece mii care continuă să fie ale noastre!

— Cred că Thalia a fost cheia, urmă Dreyfus. Fără s-o știe, desigur. Codul ei era contaminat. Probabil că a fost alterat ca să deschidă o breșă de securitate care nu existase anterior. Thalia *ar fi trebuit* să aplice actualizarea aceea în tot Inelul, în toate cele zece mii de habitate simultan.

— Îmi amintesc totuși, spuse Baudry, că ea n-a vrut să procedeze așa.

— Nu, fu de acord Dreyfus. A insistat să identifice patru dintre cele mai probabile cazuri dificile și să ruleze manual actualizările. În felul acela putea corija erorile în timp real, pe loc, și să se asigure că nimeni nu era lipsit de prețioasa sa abstracție mai mult de câteva minute. Odată ce supervizase acele patru instalări, putea ajusta codul pentru a se asigura că actualizarea se va desfășura fără probleme în restul de zece mii de habitate.

— Dar habitatele acelea au fost lipsite de abstracție de multe ore, zise Crissel.

— Aceea nu-i vina Thaliei. Nu ea a cauzat asta, Michael, ci a prevenit o criză încă și mai acută. Dacă ar fi procedat în modul simplu și evident, nu am fi avut patru habitate lipsite de abstracție, ci zece mii. Preluarea controlului ar fi fost completă. Am fi pierdut Inelul Sclipitor.

— Haideți să nu ne lăsăm purtați de val, zâmbi Gaffney spre ceilalți. Avem destule probleme pe care trebuie să le rezolvăm fără a ne deda unor fantezii apocaliptice.

— Aceasta nu este o fantezie, spuse Dreyfus. Cineva a vrut să se întâmple așa.

— Dar în ce scop? întrebă Crissel. Ce grup s-ar putea organiza pentru a prelua controlul întregului Inel? Poți să deconectezi habitatele de la abstracție, totuși cetățenii din interior nu vor întinde pur și simplu gâturile și vor accepta situația. Pentru a-i subjuga realmente, ai nevoie de o organizație paramilitară înarmată. De mii de oameni pentru fiecare habitat… cel puțin. Ar fi vorba despre o armată invizibilă de zece milioane de oameni, doar pentru a avea o șansă ca operațiunea aceasta să funcționeze. Dacă ar fi existat o mișcare atât de puternică și de coordonată, i-am fi văzut începuturile cu ani în urmă.

— Poate că este un tip diferit de preluare a controlului, zise Dreyfus.

— Ce a spus Agregata despre cei de dinapoia acestei acțiuni? întrebă Baudry.

— Nu mare lucru. Dreyfus șovăi, conștient că fiecare divulgare însemna un risc însemnat. Am aflat numai un nume: Aurora. Poate să fi avut o legătură cu familia Nerval-Lermontov.

Baudry miji ochii spre el.

— Nerval-Lermontov a pierdut o fiică în Cei Optzeci și cred că o chema Aurora. Doar nu sugerezi în mod serios…

— Nu fac niciun fel de ipoteze. Poate că voi putea afla mai multe de la Clepsidra, când se va simți mai puternică și când va fi sigură că se poate încrede în noi.

— Îți faci griji în legătură cu *ea* că nu va avea încredere în *noi*? întrebă Baudry.

Un ciocănit la ușă anunță revenirea agentei. Fata intră în sală cu mai puțină sfială decât anterior.

— Așadar? întrebă Gaffney.

— Dronele au fost rechiziționate, sir. Prima trebuie să andocheze la Szlumper Oneill peste unsprezece minute. În interval de douăzeci și două de minute, celelalte trei se vor apropia de celelalte habitate.

— Foarte bine, încuviință Gaffney.

— Am asigurat fluxuri vizuale de înaltă rezoluție de la toate patru habitatele, sir. Cu permisiunea dumneavoastră, le pot trimite prin Planetariul Solid.

Gaffney aprobă din cap.

— Dă-i drumul.

Planetariul se reconfigură, alocând mare parte din resursele lui de materiapidă pentru reprezentări la scară ale celor patru comunități care amuțiseră. Acestea crescură la dimensiunea unor fructe, în timp ce restul Inelului Sclipitor se reduse la o treime din mărimea sa anterioară.

Mici nestemate mișcătoare reprezentau dronele rechiziționate, direcționate pe cursuri de andocare. Prefecții priviră spectacolul tăcuți, pe măsură ce minutele se scurseră.

Fie să greșesc, gândi Dreyfus. *Fie ca totul să se dovedească fabulația eronată a unui prefect de teren uzat, ranchiunos pe tratamentul josnic aplicat șefei lui. Fie ca mărturia Clepsidrei să se dovedească bolboroseala unei nebune, care și-a pierdut mințile în anii de izolare. Arată-ne că Thalia Ng a comis cu adevărat greșeli, deși știu că n-a fost așa. Arată-ne că primele două atacuri au fost accidente cauzate de sisteme defensive excesiv de sensibile, care au zvâcnit ca niște șerpi decapitați la întreruperea abstracției.*

N-a fost însă așa. La unsprezece minute după revenirea agentei, sistemele anticoliziune din Szlumper Oneill deschiseră focul asupra dronei care se apropia și o distruseră complet. Ba chiar salvele fuseseră mai focalizate, mai deliberate decât în cele două ocazii anterioare. Reprezentarea ca o nestemată a dronei crescu până la mărimea unui degetar de lumină scânteietoare, după care se reformă într-o pictogramă tetraedrică pulsatorie care simboliza obiectele de statut necunoscut.

Peste alte trei minute, a doua dronă încercă să andocheze la Casa Aubusson și avu exact aceeași soartă. După cinci minute, a treia dronă fu distrusă pe când decelera ca să se cupleze la Caruselul Noul Seattle-Tacoma. Iar după alte trei minute, la douăzeci și două de minute după revenirea agentei, tunurile din Clepsidra Chevelure-Sambuke deschiseră foc sălbatic asupra ultimei drone.

Planetariul Solid se reformă în configurația uzuală. Urmă o tăcere fragilă.

— Așadar, poate că este totuși război, rosti în cele din urmă Baudry.

CAPITOLUL 17

Incinta de izolare era capitonată într-un fagure de panouri

cenușii identice care se îmbucau reciproc, dintre care unu funcționa ca perete-parolă. Câteva panouri erau iluminate permanent, dar șablonul se schimba lent și aleatoriu, lipsind-o de orice cadru de referință fix pe femeia aflată în imponderabilitate. Clepsidra plutea cu genunchii strânși la piept și cu brațele cuprinzându-i gambele. Configurațiile luminilor anulau toate umbrele, conferindu-i aspectul bidimensional al unei hârtii decupate. Nu părea conștientă, totuși se știa că Agregații nu aveau ceva similar cu somnul normal al mamiferelor.

Întrucât apariția lui prin peretele-parolă nu păruse s-o fi alertat asupra prezenței sale, Dreyfus își drese discret glasul.

— Clepsidra, eu sunt.

Ea își întoarse craniul cu creastă în direcția prefectului și ochii îi luciră mat în lumina slabă din bulă.

— Cât a trecut?

Întrebarea îl surprinse pe Dreyfus.

— De la transferarea ta din clinica lui Mercier? Doar câteva ore.

— Pierd din nou noțiunea timpului. Dac-ai fi zis „câteva luni”, te-aș fi crezut. Făcu o grimasă. Nu-mi place încăperea asta. Parc-ar fi bântuită.

— Probabil că te simți foarte izolată aici.

— Pur și simplu, nu-mi place încăperea. Este atât de moartă, încât încep să-mi imaginez prezențele unor fantome. Văd mereu câte ceva cu coada ochiului, apoi, când mă-ntorc și privesc de-adevăratelea, nu-i nimic. Nici chiar în asteroid n-a fost așa.

— Îmi cer scuze, zise Dreyfus. Am comis o eroare procedurală prin faptul că te-am lăsat să intri în Panoplie – nu am ținut seama de secretele noastre operaționale.

Clepsidra se deplie cu lentoare felină. În spațiul care absorbea sunetele, acustica glasului ei căpătase un timbru metalic.

— Vei avea necazuri din cauza asta?

El surâse față de îngrijorarea femeii.

— Puțin probabil. Am trecut prin furtuni mai teribile decât cele cauzate de o eroare procedurală. Mai ales fiindcă nu s-a întâmplat nimic rău. Lăsă capul pe un umăr. Înțeleg că nu *s-a întâmplat* nimic rău?

— Am văzut multe.

— Nu mă îndoiesc.

— Multe care nu mă interesau defel, adăugă ea. Poate că te va liniști să afli că am îngropat secretele acelea foarte adânc sub reapelarea conștientă. Pur și simplu, nu le pot uita: uitarea nu se numără printre capacitățile noastre. Le poți considera totuși ca și uitate.

— Mulțumesc, Clepsidra.

— Dar ăsta nu va fi sfârșitul, nu-i așa? Poate că tu mă crezi, dar ceilalți nu mă vor crede.

— Voi avea grijă să te creadă și ei. Ești o martoră aflată sub protecție, nu o prizonieră.

— Atât doar că nu sunt liberă să plec.

— Ne facem griji că vrea să te omoare cineva.

— Asta ar fi problema mea, nu?

— Nu, deoarece credem că ne poți spune ceva util.

Dreyfus se oprise la doi metri de forma plutitoare a Clepsidrei și se orientase cu același „sus“ relativ. Înainte de a pătrunde în bulă, își scosese toate armele și dispozitivele de comunicații, inclusiv șficbiciul. Într-un fel pe care nu-l mai simțise până atunci, își dădu seama că se găsea singur într-o pată oarbă de monitorizare în prezența unui hibrid umanoid-mașină agil care-l putea ucide cu ușurință. Autopsiile Agregaților morți descoperiseră fibre musculare derivate din fiziologia cimpanzeilor, care le confereau o putere de cinci-șase ori mai mare decât a oamenilor. Chiar dacă Clepsidra ar fi fost slăbită, Dreyfus se îndoia că i-ar fi fost greu să-l învingă, dacă ar fi dorit-o cu adevărat.

Probabil că o pâlpâire de neliniște i se zărise pe față.

— Continui să te-nspăimânt, rosti ea foarte încet. Cu toate acestea, ai venit neînarmat, nici măcar cu un cuțit ca protecție.

— Am încă umorul meu acid.

— Spune-mi de ce anume, exact, ar trebui să mă tem *eu.* S-a întâmplat ceva, nu-i așa? Ceva foarte rău.

— A început, răspunse Dreyfus. Aurora a început preluarea controlului. Am pierdut patru habitate. Încercările de andocare la ele au fost primite cu ostilitate.

— Nu crezusem că va fi așa repede.

— Când Sparver și cu mine te-am găsit, ea a înțeles probabil că Panoplia se apropie rapid și a decis să se mulțumească doar cu cele patru habitate deja compromise, în loc să aștepte ca actualizarea software-ului să fie instalată în toate zece mii.

Clepsidra păru derutată.

— La ce i-ar folosi? Chiar dacă ați pierdut controlul habitatelor acelora, continuați să aveți acces la resursele din restul Inelului Sclipitor, ca să nu mai amintesc de capacitățile proprii ale Panopliei. Aurora nu va putea rezista la nesfârșit.

— Bănuiesc că ea presupune că va putea.

— De câte ori am perceput mintea Aurorei, am detectat o abilitate strategică intensă, o testare și evaluare permanentă, ca de automat, a probabilităților schimbătoare. Mintea aceasta nu este capabilă de gesturi inutile sau de erori elementare de judecată. Clepsidra tăcu câteva secunde, apoi urmă: ați avut vreun contact oficial cu ea?

— Absolut niciunul. Cu excepția teoriei noastre despre Nerval-Lermontov, tot nu știm cine este ea de fapt.

— Tu crezi că a fost una dintre Cei Optzeci?

Dreyfus încuviință din cap.

— Pe de altă parte, potrivit datelor noastre, toți Cei Optzeci au eșuat. Aurora a fost unul dintre cazurile cele mai faimoase. Cum ne-am putut înșela în privința asta?

— Și dacă simularea ei a avut ceva diferit? Un detaliu esențial, care se deosebea de celelalte? Ți-am spus că noi am știut de procedurile lui Calvin Sylveste. Știm că a modificat unii parametri ai simulărilor și mapărilor neurale de la un voluntar la altul. Privind superficial, s-ar fi părut că nu avea nicio importanță pentru rezultatul final. Dar dacă a avut?

— Nu înțeleg. Aurora ori a murit, ori nu.

— Ascultă o ipoteză, prefectule. După Transmigrația ei, Aurora a căpătat cu adevărat conștiință în întruparea ei de nivel alfa. Îi percepea și pe ceilalți șaptezeci și nouă de voluntari, fiind în contact cu mulți dintre ei. Ei sperau să formeze o comunitate a minților, o elită nemuritoare deasupra umanității corporale. Apoi Aurora i-a văzut pe ceilalți eșuând: simulările lor se împotmoleau sau se blocau în bucle recursive la infinit. A început atunci să se teamă pentru sine, deși suspecta că putea fi imună la deficiența necunoscută care-i afecta camarazii. Adevăratul motiv al temerii ei era însă altul.

— Care anume? întrebă Dreyfus.

— La momentul scanării ultimului dintre Cei Optzeci, adevărata natură a tentativei lui Calvin începuse să fie înțeleasă de publicul larg. El nu intenționa pur și simplu o formă nouă de

nemurire, de îmbunătățire a ceea ce exista deja prin intermediul medicației, operațiilor și tratamentelor, ci căuta să creeze un nivel de existență complet nou și superior. Cei Optzeci n-ar fi fost doar invulnerabili și neatinși de aripa timpului, ci ar fi fost mai rapizi și mai inteligenți, cu potențial aproape nelimitat. Pe lângă ei, Agregații ar fi fost ca niște neanderthalieni. Poți ghici ce s-a petrecut în continuare, prefectule?

— O reacție ostilă?

— Au început să apară grupări care solicitau un control mai strict al Celor Optzeci. Ele doreau ca subiecții lui Calvin să fie restricționați în arhitecturi computaționale protejate prin sisteme de securitate integrate – aidoma unor minți în cuști, dacă vrei. Elemente și mai radicale doreau criogenizarea Celor Optzeci, astfel ca implicațiile lor să poată fi studiate în mod exhaustiv înainte de a fi se permite să-și reia conștiințele simulate. Iar facțiunile cele mai extreme doreau ștergerea Celor Optzeci, ca și cum înseși configurațiile lor ar fi însemnat o amenințare pentru societatea civilizată.

— Dar nu și-au impus punctul de vedere.

— Nu, totuși talazul a crescut. Dacă Cei Optzeci n-ar fi început să eșueze ei înșiși, nu se poate preciza cât de redutabilă ar fi putut deveni mișcarea anti-Transmigrație. Aceia dintre Cei Optzeci care încă funcționau trebuie să fi văzut cum se strânge lațul.

— Iar printre ei se număra și Aurora.

— Nu-i decât o ipoteză. Totuși dacă Aurora a suspectat că aceia asemenea ei vor fi urmăriți și persecutați, că propria-i existență era în pericol, deși ea nu fusese afectată de stază sau recursivitate, n-ar fi putut concepe un plan care să-i asigure supraviețuirea?

— Să-și simuleze propria stază, cu alte cuvinte. Să lase un cadavru digital. Iar între timp adevărata Aurora era altundeva. Probabil că evadase în arhitectura mai vastă a întregului Inel Sclipitor, ca un șoricel pe sub scândurile podelei.

— Cred că există o posibilitate foarte reală ca așa să se fi întâmplat.

— Au mai existat și alți supraviețuitori?

— Nu știu. Posibil. Însă unica minte pe care am perceput-o clar a fost a Aurorei. Chiar dacă sunt mai mulți, cred că ea este cea mai puternică dintre toți. Conducătoarea. Cea cu visuri și

planuri.

— Iată acum și întrebarea principală, zise Dreyfus. Dacă Aurora se găsește cu adevărat înapoia pierderii celor patru habitate – și începe să pară că așa au stat lucrurile –, ce dorește?

— Unicul lucru care a contat vreodată pentru ea: propria-i supraviețuire pe termen lung. Clepsidra surâse grav. Ce rol a prevăzut pentru voi în planurile ei este cu totul altceva.

— Te referi la noi, cei din Panoplie?

— Mă refer la umanii standard, prefectule.

După o clipă Dreyfus întrebă:

— Agregații ne-ar ajuta dacă am avea necazuri?

— Așa cum ne-ați ajutat voi pe Marte acum două sute douăzeci de ani?

— Crezusem că am depășit momentul acela.

— Unii dintre noi au memorie lungă. Poate că v-am ajuta, așa cum voi ați putea ajuta un animal prins într-o cursă. Recent însă am ajuns să avem îndoieli.

— Chiar și după ce v-a făcut Aurora?

— Aurora nu prezintă o amenințare pentru comunitatea mai vastă a Agregaților. La fel de bine te-ai putea răzbuna pe ocean, fiindcă a înecat pe cineva.

— Atunci nu veți face nimic.

Se gândi că discuția lor se încheiase aici, dar după o pauză lungă Clepsidra spuse:

— Recunosc că aș găsi… *consolare* dacă aș vedea-o rănită.

Dreyfus încuviință aprobator.

— Așadar simțiți totuși ceva. Ați atenuat considerabil vechile emoții ale umanilor standard, dar nu le-ați șters complet. Ea v-a făcut ceva oribil ție și echipajului tău și o parte din tine dorește să lovească înapoi.

— Atât doar că n-are în ce lovi.

— Dacă i-am putea însă identifica vulnerabilitățile, dacă am putea găsi un mod prin care să-i facem viața dificilă… ne-ai ajuta?

— Nu v-aș împiedica.

— Știu că ai privit în adâncul arhitecturii noastre de date înainte să te fi adus în incinta asta. Mi-ai spus că n-ai văzut nimic interesant. Însă acum dacă tot ai făcut-o, vreau să mai cerni o dată datele acelea. Toate sunt în capul tău. Examinează-

le din alte unghiuri. Trebuie să știu dacă găsești ceva, absolut orice, indiferent cât de aparent neimportant, care aruncă orice lumină asupra locației sau naturii Aurorei sau asupra felului în care am putea riposta.

— Poate să nu fie nimic.

— Nu te costă nimic să arunci o privire.

Pe chipul femeii apăru o expresie de încordare.

— Va dura o vreme. Nu te aștepta să-ți dau un răspuns imediat.

— E-n regulă, aprobă Dreyfus. Mai trebuie să vorbesc cu un martor.

Tocmai când crezuse că terminaseră, că ea îi spusese tot ce dorise să-i spună, Clepsidra vorbi din nou:

— Dreyfus.

— Da?

— Nu-i iert pe ai tăi pentru ce ne-au făcut pe Marte sau pentru anii de persecuție care au urmat. Dacă aș face asta, ar însemna să trădez memoria Galianei. După aceea îl privi drept în ochi. Dar tu nu ești ca bărbații aceia. Tu ai fost bun cu mine.

* * *

Dreyfus trecu pe la sala turbinelor și o căută pe Trajanova, cea cu care discutase după accidentul anterior. Fu încântat să vadă că două dintre cele patru turbine se roteau iarăși, chiar dacă era evident că nu operau la capacitate normală. Mașina cea mai apropiată de unitatea distrusă continua să staționeze, iar în interiorul carcasei transparente se zăreau cel puțin o duzină de tehnicieni. Din mașina distrusă rămăseseră prea puține dovezi. Resturile carcasei fuseseră înlăturate, lăsând aperturi circulare în plafon și podea. Tehnicieni erau strânși în jurul ambelor, direcționând servitorii de mare putere, care-i ajutau în procesul lent al instalării unei turbine noi.

— Ați fost în mod evident ocupați, îi spuse Dreyfus lui Trajanova.

— Nu numai prefecții de teren trudesc din greu în organizația asta.

— Știu. Iar remarca mea n-a avut ton de dojană. Toți suntem sub tensiune și apreciez activitatea care s-a derulat aici. Voi avea grijă ca prefectul-suprem să audă despre asta.

— La care prefect-suprem te referi?

— La Jane Aumonier, bineînțeles. Nu sunt deloc nerespectuos

față de Lillian Baudry, dar Jane este singura care contează până la urmă.

Trajanova își feri privirea, parcă neputând să se uite în ochii lui.

— Nu știu dacă interesează pe cineva părerea mea, totuși nu sunt de acord cu ce s-a-ntâmplat. Noi cei de aici avem mult respect pentru Jane.

— Și-a câștigat respectul din partea tuturor.

Urmă o tăcere stânjenită. În partea opusă a sălii, cineva ciocănea sonor.

— Ce se va-ntâmpla acum? întrebă Trajanova.

— Noi lucrăm pentru Lillian la fel cum am lucrat pentru Jane. Nu știu ce ai mai auzit, însă ne confruntăm cu o criză nouă.

Dreyfus optă să ofere în mod voluntar informații, sperând că va putea calma ceva din animozitatea existentă între ei.

— Trebuie să reiau discuțiile cu subiecții mei de nivel-beta. Sper ca ei să poată proiecta o lumină asupra celor ce se întâmplă și a felului în care am putea sfârși totul.

Trajanova se uită la cele două Turbine de Căutare.

— Unitățile acelea rulează la jumătate de capacitate. Nu pot risca să se rotească mai repede. Dar ți-aș putea schimba prioritatea interogărilor de căutare, dacă asta te-ar ajuta. N-ai observa mare diferență.

— Îmi mai pot rula recuperabilele?

— Da, pentru așa ceva există capacitate suficientă.

— Bravo! După o clipă, Dreyfus spuse: Știu că nu ne-am înțeles prea bine când mi-ai fost adjunctă, dar eu n-am avut niciodată nici cea mai mică îndoială asupra competenței tale profesionale în locul acesta.

Ea reflectă câteva secunde asupra cuvintelor lui înainte de a răspunde:

— Prefectule…

— Da?

— Referitor la ce ai spus mai devreme… ultima dată când am discutat. La faptul că ai avut impresia că propria ta interogare ar fi declanșat accidentul.

Dreyfus flutură din mână nepăsător.

— A fost o prostie din partea mea. Lucruri din astea se mai întâmplă.

— Nu, aici la noi nu se-ntâmplă. Am verificat jurnalul de

căutări și ai avut dreptate. Interogarea ta a fost ultima dintre cele procesate de turbine în secunda finală de dinaintea accidentului. Ai căutat precedențe privind familia Nerval-Lermontov, corect?

— Da, spuse Dreyfus precaut.

— Imediat după ce interogarea ta a fost introdusă în stiva de procese, turbina și-a depășit viteza de rotație maximă autorizată. S-a autodistrus în mai puțin de un sfert de secundă.

— Trebuie totuși să fi fost doar o coincidență.

— Prefectule, acum eu sunt cea care-ncearcă să te convingă. S-a-ntâmplat un accident, totuși nu cred c-a fost o coincidență. Logica de operare a aparatelor ăstora este complexă și mare parte din nucleul instrucțiunilor s-a pierdut prin distrugerea turbinei. Însă dacă le-aș putea reasambla vreodată, cred că știu ce aș găsi. Interogarea ta de căutare a fost un declanșator. Cineva a implantat în logica operațională o capcană care aștepta să fie declanșată de întrebarea ta.

Dreyfus reflectă asupra ipotezei aceleia. Se potrivea cu suspiciunile lui, dar era cu totul altceva s-o audă de pe buzele lui Trajanova.

— Crezi în mod sincer că cineva ar fi putut face asta?

— Eu una aș fi putut dacă mi-aș fi pus în minte. Pentru alții ar fi fost mult mai dificil. Sincer nu văd cum ar fi izbutit fără să declanșeze alerte de securitate de nivel înalt. Totuși cumva a reușit.

— Mulțumesc, zise Dreyfus încetișor. Îți apreciez onestitatea. Ținând seama de cele întâmplate, ești convinsă că nu voi cauza mai multe stricăciuni prin simpla interogare a sistemului?

— Nu pot să promit nimic, dar am instalat limitatoare manuale de viteză pe ambele turbine care funcționează. Indiferent ce alte capcane mai pot pândi în sistemele logice, nu cred că turbinele se vor putea autodistruge. Dă-i drumul și întreabă ce ai de întrebat.

— O voi face, încuviință Dreyfus. Dar mă voi mișca foarte, foarte ușurel.

* * *

Delphine Ruskin-Sartorious îl cercetă cu ochii ei verde-marin, reci ca gheața.

— Pari foarte obosit. Mai obosit decât data trecută, când păreai deja obosit. S-a întâmplat ceva?

Dreyfus apăsă un deget lătăreț pe tâmplă imediat lângă sprânceană, acolo unde pulsa o venă.

— Am avut multă treabă.

— Ai înregistrat vreun progres în cazul tău?

— Într-un fel. Am o idee despre cine s-ar putea să fi fost înapoia crimelor, însă tot nu găsesc motivația. Speram că m-ai putea lămuri în câteva privințe.

Delphine vârî șuvițe de păr negru murdar sub eșarfa pe care o folosea ca bentiță.

— Va trebui mai întâi să-mi oferi tu unele lămuriri. Cine-i suspectul la care te gândești?

Dreyfus sorbi din bulbul de cafea pe care-l materializase înainte de a intra în cameră.

— Împreună cu adjunctul am urmărit un șir de dovezi, încercând să aflăm cine v-a apelat habitatul pentru a vă opri să cădeți la înțelegere cu Dravidian. Pista pe care am urmat-o ne-a adus la numele altei familii din Inelul Sclipitor.

Ochii Delphinei se mijiră.

Interes autentic, gândi Dreyfus.

— Care familie? întrebă ea.

Simțindu-se de parcă ar fi călcat pe teren minat, bărbatul spuse:

— Nerval-Lermontov. O cunoști?

Sub halatul alb pătat de lucru, umerii ei firavi se ridicară ușor.

— Am *auzit* despre ea. Cine n-a auzit? A fost una dintre familiile mari, acum cincizeci-șaizeci de ani.

— Ar exista vreo legătură specială cu familia ta?

— Dacă există, eu n-o cunosc. Nu ne-am mișcat prin aceleași orbite sociale.

— Atunci nu există niciun motiv anume la care să te poți gândi pentru care Nerval-Lermontov ar fi dorit să-i facă rău familiei tale?

— Absolut niciunul. Dacă ai vreo teorie, mi-ar face plăcere s-o aud.

— Nu, n-am, clătină Dreyfus din cap. Sperasem că tu vei avea.

— Răspunsul nu poate fi ăsta, zise ea. Pista pe care ai urmat-o te-a dus într-o fundătură. Nerval-Lermontov n-ar fi făcut niciodată nimic familiei mele. Ei au avut partea lor de tragedie, dar asta nu-nseamnă că ar fi ucigași.

— Te referi la Aurora?

— Prefectule, ea nu era decât o copilă când i s-a întâmplat catastrofa. Mașinile lui Calvin Sylveste i-au înfulecat mintea și au regurgitat un zombie mecanic.

— Așa am auzit și eu.

— Ce anume nu-mi spui?

— Să presupunem că un membru al familiei Nerval-Lermontov ar fi plănuit ceva.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi, să zicem, preluarea cu forța a controlului unei părți din Inelul Sclipitor.

Ea încuviință înțelegător.

— Doar ipotetic, bineînțeles. Dacă așa ceva s-ar fi întâmplat cu adevărat, mi-ai fi spus, nu-i așa?

Dreyfus surâse încordat.

— Dacă s-ar fi întâmplat, ți-ai putea imagina vreun motiv pentru care familia ta să fi prezentat un obstacol pentru planurile acelea?

— Ce fel de obstacol?

— Toate dovezile de care dispun afirmă că un asociat al familiei Nerval-Lermontov a pus la cale distrugerea habitatului tău. Dravidian n-a avut nimic de-a face cu asta, ci a fost victima unei înscenări; în nava și în echipajul lui se infiltraseră indivizi care știau cum să activeze o propulsie Agregată.

— De ce?

— Nu cunosc răspunsul, Delphine. Uite însă o bănuială: cineva sau ceva asociat cu Bula Ruskin-Sartorious a fost considerat o amenințare pentru planurile de care am amintit.

— Nu-mi pot închipui cine sau ce, spuse ea sfidător. Noi ne vedeam pur și simplu de treburile noastre. Anthony Theobald încerca să mă mărite într-un combinat industrial bogat. Avea prietenii lui, oameni care veneau să-l viziteze, dar nu erau cunoștințe de-ale mele. Vernon nu dorea decât să fie cu mine, chiar dacă asta însemna să fie alungat *de familia lui.* Eu aveam arta mea…

A doua oară când o invocase, Delphine menționase vizitatori veniți la Anthony Theobald, dar devenise reticentă când Dreyfus insistase pentru mai multe informații. Să fi fost un secret de familie, ceva despre care jurase să nu vorbească? Poate… De atunci Dreyfus o luase cu binișorul, câștigându-i încrederea, însă

știa că problema nu putea fi amânată la infinit.

Trebuia s-o abordeze pe ocolite.

— Haide să discutăm despre artă. Poate că acolo există un indiciu pe care-l trecem cu vederea.

— Am mai examinat o dată asta: arta n-a fost decât un pretext, o cale prin care să se camufleze motivul adevărat pentru care am fost omorâți.

— Aș vrea să mă pot convinge și eu de asta, dar o conexiune iese mereu la suprafață. Nerval-Lermontov avea legături strânse cu Casa Sylveste din cauza celor ce s-au întâmplat cu fiica lor. Iar arta ta revoluționară – lucrările care au început să atragă atenție asupra ta – a fost inspirată de expediția lui Philip Lascaille în Lințoliu. Lascaille era un „musafir” al Casei Sylveste când s-a înecat în bazinul pentru pești.

— Există vreo manifestare a vieții în sistemul ăsta în care nemernicii ăia să *nu-și* fi băgat ghearele?

— Poate că nu. Eu tot sunt însă convins că există o legătură.

Delphine întârzie atât de mult să-i ofere un răspuns, încât, pentru o vreme, bărbatul crezu că-i ignorase întrebarea, tratând-o cu dispreț. De parcă un polițist ar fi putut avea cea mai infimă idee despre procesul artistic…

— Ți-am spus cum s-a-ntâmplat. Cum într-o bună zi m-am oprit dintr-o lucrare aflată în dezvoltare și am simțit cum ceva îmi ghidează mâna, modelând chipul ca să semene cu al lui Lascaille.

— Și?

— Păi, a fost ceva mai mult decât atât. Când am stabilit conexiunea aceea mintală, a fost ca și când un fulger îmi lovise creierul. N-a fost doar o chestiune de abordare a lui Lascaille pentru că aș fi simțit că era potențial interesant. Pur și simplu n-am avut de ales. Subiectul *cerea* să-l tratez, atrăgându-mă ca un câmp magnetic. Din clipa aceea nu l-am putut ignora pe Philip Lascaille. Trebuia să fac dreptate în privința morții lui, ori să mor creativ.

— Aproape ca și cum Philip Lascaille ar fi vorbit prin intermediul tău, folosindu-te drept mediu pentru a-și comunica suferințele?

Ea îl privi disprețuitor.

— Prefectule, eu nu cred în viața de apoi.

— Figurativ vorbind însă, așa ai simțit. Corect?

— Am simțit un imbold, încuviință ea încet de parcă recunoașterea aceea ar fi fost lucrul cel mai dificil pe care fusese nevoită să-l facă vreodată. Am simțit nevoia să duc lucrurile până la capăt.

— Ca și cum ai fi vorbit în numele lui Philip?

— Nimeni n-o mai făcuse până atunci, zise ea. Nu în modul cuvenit. Dacă vrei s-o numești „vorbitul în numele morților”, n-ai decât.

— O s-o numesc așa cum îi spui tu. Tu ai fost artistul.

— Eu *sunt* artistul, prefectule. Indiferent ce ai putea crede despre mine, continui să simt același impuls creativ.

— Așadar, dacă ți-aș oferi mijloacele, o stâncă uriașă și un laser tăietor, tot ai dori să realizezi lucrări de artă?

— Păi, n-am zis tocmai asta?

— Îmi cer scuze, Delphine. Nu încerc să mă cert cu tine. Atâta doar că ești cel mai ambițios nivel-beta pe care l-am întâlnit vreodată.

— Aproape ca și când înapoia ochilor mei ar exista o persoană?

— Uneori, recunoscu Dreyfus.

— Dacă nevasta nu ți-ar fi murit așa cum s-a întâmplat, tu ai avea alte impresii despre mine, nu-i așa? N-ai avea niciun motiv să tăgădui dreptul unui nivel-beta de a se considera viu.

— Moartea lui Valery n-a schimbat nimic.

— Așa crezi tu, dar eu nu sunt la fel de sigură. Privește-te într-o oglindă în una din zilele astea. Ești un bărbat cu o rană deschisă. Indiferent ce s-a întâmplat atunci, în trecut, a fost mai mult decât mi-ai spus mie.

— De ce ți-aș ascunde ceva?

— Poate fiindcă este ceva ce nu accepți să privești drept în față.

— Am privit totul drept în față. Am iubit-o pe Valery, dar ea nu mai există acum. De atunci au trecut unsprezece ani.

— Cine a dat ordinul de a-i ucide pe oamenii aceia, pentru a-l putea opri pe Ceasornicar? întrebă Delphine.

— Prefectul-suprem Dussolier.

— Și ce a fost atât de oribil în decizia lui, încât să-l împingă ulterior la sinucidere? N-a fost o acțiune curajoasă și necesară? Nu le-a asigurat cel puțin o moarte rapidă și lipsită de dureri cetățenilor acelora, spre deosebire de ce li s-ar fi întâmplat dacă

Ceasornicarul ar fi ajuns la ei?

Dreyfus o mințise și înainte. Acum se simțea îmboldit să mărturisească adevărul, ca și cum ar fi fost unicul lucru decent pe care-l putea face. Vorbi încet, cu gâtlejul uscat, de parcă el ar fi fost cel interogat:

— Dussolier a lăsat un bilet înainte de sinucidere. A scris: „Noi am comis o greșeală. N-ar fi trebuit s-o fi făcut. Îmi pare rău pentru ce le-am cauzat oamenilor acelora. Dumnezeu să-i ajute pe toți”.

— Tot nu-nțeleg. De ce ar fi trebuit să-i fi părut rău? N-a avut alternativă.

— Asta mi-am repetat și eu vreme de unsprezece ani.

— Crezi că s-a petrecut altceva.

— Există o anomalie. Potrivit înregistrării oficiale, nuclearele au fost utilizate aproape imediat după recuperarea lui Jane Aumonier. Dusollier și prefecții lui știau deja că nu mai exista nicio speranță de a-i salva pe cetățenii dinăuntru și că ar fi fost doar o chestiune de timp până ce Ceasornicarul ar fi fugit în alt habitat.

— Și care-i natura acelei anomalii?

— Șase ore, spuse Dreyfus. Atât au așteptat ei de fapt înainte de a utiliza nuclearele. Au încercat să ascundă adevărul, dar într-un mediu ca Inelul Sclipitor, unde monitoarele sunt la tot pasul, nu poți ascunde așa ceva.

— Un prefect ca tine n-ar fi trebuit totuși să fie capabil să afle ce s-a întâmplat în intervalul acela?

— Privilegiul Furnicar are niște limite.

— Te-ai gândit să-ntrebi pe cineva? De pildă, pe Jane Aumonier?

Dreyfus surâse înaintea propriei sale slăbiciuni.

— Ți-ai băgat vreodată mâna într-o cutie, când nu știai ce se află înăuntrul ei? Cam așa simt eu când mă gândesc să-i pun întrebarea respectivă.

— Pentru că te temi de răspuns.

— Da.

— Totuși de ce te temi? Că Valery a fost ucisă de ceva înainte de distrugerea ISGA-ului?

— Parțial, presupun. Mai este însă un amănunt. În timpul crizei, Panoplia a deplasat nava *Atalanta,* care plutea pusă la naftalină de decenii prin Inelul Sclipitor, într-o poziție foarte

apropiată de ISGA.

— De ce fusese pusă la naftalină?

— Nu mai interesa pe nimeni. Fusese finanțată de un consorțiu de state demarhiste, care doreau să se elibereze de orice dependență de Agregați, dar propulsia nu-i funcționa așa cum ar fi trebuit. A efectuat un singur zbor interstelar, după care planurile de a construi mai multe nave similare au fost abandonate.

— Iar tu crezi că ar fi fost o excelentă barcă de salvare.

— Mi-a trecut prin minte.

— Crezi că Panoplia a încercat să-i scoată pe oamenii aceia în intervalul de șase ore neexplicat. A adus nava abandonată, a andocat-o la ISGA și i-a evacuat pe cetățenii prinși în cursă.

— Sau a încercat s-o facă… zise Dreyfus.

— Însă ceva a mers prost. Altfel de ce ar fi fost Dusollier atât de măcinat de remușcări?

— Știu doar că *Atalanta* este un element-cheie. Asta a fost însă tot ce am reușit să aflu. O parte din mine nu mai vrea să afle și altceva.

— Înțeleg de ce-ți vine atât de greu, încuviință Delphine. Să-ți pierzi soția este una, dar ca misterul acesta să atârne deasupra morții ei… îmi pare cu adevărat rău pentru tine.

— Mai dețin o parte din cheie. Am în minte o imagine foarte vie a lui Valery. Este îngenuncheată pe sol, cu flori în mână, și se întoarce spre mine. Îmi zâmbește. Cred că mă recunoaște. Totuși ceva este în neregulă cu zâmbetul acela. Este surâsul lipsit de minte al unui prunc care vede soarele.

— De unde provine amintirea aceea?

— Nu știu, răspunse cinstit Dreyfus. Nu se poate spune că lui Valery i-ar fi plăcut grădinăritul.

— Uneori mintea ne joacă feste. Poate fi amintirea altei femei.

— Este Valery. O văd foarte clar.

După o pauză inconfortabil de lungă, Delphine spuse:

— Te cred. Însă bănuiesc că nu te pot ajuta.

— Este suficient să vorbesc despre asta.

— N-ai discutat toate astea cu colegii tăi?

— Ei cred că am depășit de mulți ani moartea lui Valery. Încrederea în mine le-ar fi distrusă dacă ar ști altceva. Nu pot îngădui așa ceva.

După o pauză încă și mai lungă, ea răspunse:

— *Crezi* că s-ar putea să fie așa.

Apoi imaginea ei păru că sare înapoi cu două secunde și-i răspunse întrebării din nou, cu exact aceleași cuvinte și inflexiune:

— *Crezi* că s-ar putea să fie așa.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Dreyfus.

— Nu știu.

— Delphine. Uită-te la mine. Ești bine?

Imaginea ei sări iar înapoi în timp. În loc să-i răspundă la întrebare, îl fixă pe Dreyfus cu ochi temători.

— Mă simt ciudat.

— Ceva nu-i în regulă cu tine.

Glasul ei răsună prea repede, iuțit și pițigăiat, ca și cum ar fi respirat heliu.

— Mă simt ciudat. Ceva nu-i în regulă cu mine.

— Cred că este o corupere de date, spuse Dreyfus. Ar putea fi asociată cu problemele pe care le-am avut cu Turbinele de Căutare. O să-ți stopez invocația și-o să rulez un test de coerență.

— Mă simt ciudat. Mă simt ciudat. Vocea i se acceleră și cuvintele se îngrămădiră unul peste altul. Mă simt ciudat mă simt ciudat *măsimtciudatmăsimtciudat…*

După aceea găsi un moment de luciditate, iar vocea și viteza vorbirii îi reveniră la normal:

— Ajută-mă. Nu cred că-i ceva… normal.

Dreyfus își ridică mâneca, apoi trase în jos manșeta. Buzele îi formară începutul cuvântului „stopare”.

— Nu, zise Delphine. Nu mă stopa. Mi-e frică.

— O să te regăsesc imediat după ce voi rula un test de coerență.

— Cred că mor. Cred că ceva mă consumă. Ajută-mă, prefectule!

— Delphine, ce se-ntâmplă?

Imaginea ei se simplifică, pierzând detalii. Glasul îi răsună lent, asexuat și cu note joase, de bas.

— Diagnoza temporală arată că acest nivel-beta se autoșterge. Supraștergerea progresivă a blocurilor are loc în prezent în partițiile de la unu la cincizeci.

— Delphine! strigă el.

Vocea ei se auzea ca prin melasă, aproape subsonic de

adâncă:

— Ajută-mă, Tom Dreyfus.

— Delphine, ascultă-mă! Unicul fel în care te pot ajuta este să-i aduc în fața justiției pe cei care v-au omorât. Dar pentru asta trebuie să-mi răspunzi la o ultimă întrebare.

— Ajută-mă, Tom.

— Ai spus că niște oameni l-au vizitat pe Anthony Theobald. Cine au fost oamenii aceia?

— Ajută-mă, Tom.

— Cine au fost oamenii? De ce au venit în vizită?

— Anthony Theobald a spus…

Se poticni.

— Vorbește-mi, Delphine.

— Anthony Theobald a spus… că aveam un musafir. Un musafir care era ascuns. Și că nu trebuia să pun întrebări.

Prefectul rosti în brățară:

— Stopare invocație.

— Ajutor, Tom.

Ceea ce rămăsese din ea deveni nemișcat și tăcut.

* * *

Dreyfus o apelă pe Trajanova. Femeia îi răspunse iritată, deloc încântată să fie deranjată din lucru. Părea să fie în carcasa unei turbine, suspendată într-o bandulieră imponderabilă, cu spatele lipit de sticla curbă a cilindrului care conținea mașinăria.

— Este important, zise Dreyfus. Tocmai am invocat un nivel-beta și a căzut în mijlocul discuției.

Trajanova își transferă o unealtă dintr-o mână în cealaltă, folosindu-se de gură.

— Ai reinvocat?

— Am încercat, dar nu s-a întâmplat nimic. Sistemul a anunțat că imaginea nivelului-beta este irevocabil coruptă.

Trajanova icni și se trase într-o parte, pentru a găsi o poziție mai confortabilă.

— Asta nu-i posibil. Ai avut o invocare stabilă până la mijlocul discuției?

— Da.

— Atunci nu se poate ca imaginea de bază să fi fost afectată.

— Subiectul meu părea să fie conștient de coruperea datelor. A spus că simțea ca și cum ceva ar fi consumat-o. Își putea simți nucleul personalității șters, segment cu segment.

— Nici asta nu-i posibil…

După care un gând neliniștitor o încruntă pe Trajanova.

— Bineînțeles, continuă ea, cu excepția cazului în care…

— În care… ce?

— Este posibil ca în nivelul-beta să fi fost introdus un soi de ciberarmă?

— Ipotetic, presupun că da. Însă când am scos recuperabilele din Ruskin-Sartorious, le-am supus la toate testele și filtrele pe care le rulăm de obicei înaintea invocărilor. Erau de asemenea serios avariate. I-am cerut Thaliei să lucreze peste program doar pentru a reasambla toate piesele. Dacă ar fi existat o ciberarmă – sau orice funcție de autodistrugere –, Thalia ar fi văzut-o.

— Și ea nu ți-a raportat nimic neobișnuit?

— Mi-a spus că a izbutit să obțină doar trei recuperabile curate. Asta a fost tot.

— Și putem avea încredere în ea că n-a trecut cu vederea peste nimic?

— Sunt gata s-o jur.

— Atunci nu există decât un răspuns: cineva a accesat nivelul-beta după intrarea în Panoplie. Din punct de vedere tehnic, n-ar fi trebuit să fi fost așa greu. Practic nu trebuia decât să găsești o ciberarmă în arhivă și s-o înglobezi în nivelul-beta. Putea fi programată pentru a începe să consume recuperabila imediat cum o invocai sau putea fi reglată pentru o frază ori un gest.

— Dumnezeule! rosti Dreyfus. Atunci și celelalte… voiam să vorbesc și cu ele.

— Poate fi prea periculos, dacă a fost înglobat același cod. Îți vei pierde ceilalți doi martori.

— Cum adică să-i „pierd”? Nu am copii de rezervă?

— Tom, nu există nicio copie de rezervă. Prin explozia turbinei, am pierdut toate imaginile duplicat.

— Planul acesta a fost în mod clar premeditat.

— Fii atent! rosti Trajanova brusc surescitată. O să mai fiu reținută aici câteva ore – repunerea turbinei în mișcare este absolut prioritară. Dar imediat ce voi termina, o să mă uit la recuperabile. O să văd dacă pot salva ceva din cea căzută și o să caut o ciberarmă înglobată în celelalte două. Până atunci, nu le invoca în niciun caz.

— Bine, încuviință Dreyfus.

— Te apelez după ce termin.

Abia după ce vorbise cu Trajanova, Dreyfus își găsi timp pentru a-și examina propria stare mintală și descoperi ceva pe cât de neașteptat, pe atât de șocant. Cu numai câteva zile în urmă, ar fi privit pierderea unui martor de nivel-beta ca fiind similară cu distrugerea unei dovezi criminaliste potențial incriminatoare. Ar fi fost iritat, chiar mânios, totuși sentimentele acelea ar fi apărut exclusiv din cauza frânării investigației. Nu ar fi simțit niciun fel de emoție vizavi de pierderea artefactului în sine, deoarece era doar un artefact și nimic mai mult.

Acum însă nu simțea la fel. Continua să vadă chipul Delphinei în momentele finale, când ea mai păstrase încă destulă conștiință de sine pentru a-și recunoaște inevitabilitatea propriei morți.

Însă dacă nivelurile-beta nu erau vii niciodată, cum ar fi putut muri?

* * *

Primul gând al lui Gaffney fusese că Agregata era moartă sau cel puțin în comă. Simțise un moment de ușurare, crezând că va scăpa de povara altei crime înainte ca adevărul să iasă la iveală. Clepsidra continua să respire; aspectul de moarte aparentă nu era decât starea ei naturală de repaus când era singură. Fața cu oase proeminente i se întorcea deja către el, mișcându-se lin și continuu ca un lansator de torpile care se fixează asupra țintei, cu ochii lărgindu-se de la fantele de moțăială.

— Nu mă așteptam să te întorci atât de repede, zise ea, dar poate că-i mai bine. M-am gândit la discuția noastră anterioară…

— Bravo, rosti Gaffney.

După o pauză măsurabilă, ea spuse:

— Mă așteptasem să-l văd pe Dreyfus.

— Dreyfus n-a putut veni. A fost reținut în altă parte.

Gaffney se opri în bulă după ce-și judecase momentul de inerție cu precizia unui expert.

— Asta nu-i o problemă, zise el, nu-i așa?

Simți atenția Clepsidrei perforându-i pielea chipului, mapându-i osatura. Simți că-l furnică țeasta. În toată viața lui nu se simțise atât de intens *privit.*

— Pot bănui de ce te afli aici, spuse ea. Însă înainte de a mă ucide, ar trebui să fii conștient de faptul că știu cine ești.

Declarația aceea îl demoraliză. Putea sau nu să fie o cacealma. Dacă ea pătrunsese cu adevărat în arhivele Panopliei, atunci ar fi putut vedea dosarele angajaților. Nu conta. Putea să-i zbiere numele, fiindcă lumea tot n-ar fi auzit-o.

— Cine a zis ceva despre ucis? întrebă el încetișor.

— Dreyfus a venit neînarmat.

— Ceea ce-i dovedește stupizenia. Eu n-aș intra decât înarmat într-o incintă în care se află un Agregat. Sau ai vrea să mă convingi că nu m-ai putea ucide într-o clipită?

— N-am avut nicio intenție de a te ucide, prefectule. Până acum.

Gaffney desfăcu brațele.

— Dă-i drumul, atunci. Sau mai exact, spune-mi ce intenționai să-i zici lui Dreyfus și omoară-mă după aceea.

— De ce ar trebui să-ți spun? Tu știi totul.

— Poate nu chiar totul. Gaffney scoase șficbiciul și-l activă. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te las să părăsești vie locul acesta și să te reunești cu ai tăi. Voy știe prea bine c-o meriți. Voy știe că ți-ai câștigat dreptul la o răsplată pentru serviciul pe care l-ai asigurat. Dar nu se poate-ntâmpla așa. Pentru că dacă te las să pleci de-aici, vei periclita ceea ce trebuie să ia născare. Iar dacă vei face asta, vei fi indirect responsabilă pentru lucrurile teribile pe care le-au visat ai tăi că vor sosi, lucrurile teribile pe care eu încerc să le opresc.

Apăsă alt buton și șficbiciul își derulă filamentul și intră în postură de atac total. În imponderabilitatea din sfera bulei, filamentul se legăna înainte și înapoi ca un tentacul mișcat de curenți submarini lenți.

— Tu nu știi ce am văzut noi în Exordiu, zise Clepsidra.

— Nici nu trebuie să știu. Aceea este treaba Aurorei.

— Gaffney, tu știi ce este Aurora?

Bărbatul speră că ea nu-i sesizase ezitarea subliminală din răspuns. Probabil însă că o sesizase. Foarte puține lucruri erau subliminale pentru Agregați.

— Știu tot ce-i necesar să știu.

— Aurora nu este o ființă umană.

— Mie mi s-a părut destul de umană când ne-am întâlnit.

— În persoană?

— Nu tocmai, recunoscu el.

— Aurora a fost cândva o persoană, dar asta s-a întâmplat cu

mult timp în urmă. Acum este altceva. Este o formă de viață care n-a mai existat niciodată până acum, decât cu totul efemer. Ea își reamintește trecutul uman în același fel în care tu îți reamintești că ți-ai supt degetul mare. Este o parte din ea, o fază necesară a dezvoltării ei, însă o fază atât de îndepărtată, încât Aurora abia poate înțelege că a fost vreodată atât de mică, de vulnerabilă și de ineficientă. Este entitatea cea mai apropiată de o zeiță care a existat vreodată și va deveni tot mai puternică în continuare.

Clepsidra îi azvârli un surâs despre care nu se putea spune că ar fi aparținut cu adevărat chipului ei și urmă:

— Și tu te simți confortabil să-i încredințezi acestei creaturi soarta Inelului Sclipitor?

— Planul Aurorei se referă la continuarea existenței speciei umane pe orbita lui Yellowstone, rosti Gaffney dogmatic. Privind pe termen lung, ea înțelege că mica noastră osie culturală este vitală pentru vasta diaspora umană. Dacă osia nu va mai funcționa, roata se va fărâma în bucăți. Dacă Yellowstone nu va mai exista, Ultranauții își vor pierde escala cea mai lucrativă. Comerțul interstelar se va diminua. Celelalte colonii demarhiste vor cădea ca niște piese de domino. Ar putea dura decenii, poate chiar secole, dar se va întâmpla. De aceea acum trebuie să ne gândim la supraviețuire.

Clepsidra etală un rânjet convingător.

— Planul Aurorei se referă la supraviețuirea *ei,* nu a ta. Pe moment îți permite să i te alături în călătorie. Când nu vei mai fi util – și asta *se va întâmpla* –, ar fi bine să ai un plan de evadare perfect pus la punct.

— Mulțumesc pentru sfat. Mâna lui Gaffney se încordă pe șficbici. Sunt derutat. Tu știi că te pot ucide cu obiectul acesta. Eu știu de asemenea că tu-l poți influența, într-un anumit grad.

— Te întrebi de ce nu l-am întors împotriva ta.

— Gândul acesta mi-a trecut prin minte.

— Pentru că știu că ar fi fost zadarnic. Indică din bărbie spre încheietura lui. Porți mănușă, de pildă. Este posibil să dorești evitarea contaminării criminalistice a armei, dar eu cred că-i mai mult decât atât. Mănușa ți se extinde în mânecă. Bănuiesc că se contopește cu un tip de blindaj ușor de sub uniforma ta.

— Ai ghicit. Este blindajul de antrenament pe care-l poartă recruții când învață să utilizeze șficbicele, realizat din fire

încrucișate de hiperdiamant, ascuțite la scară microscopică pentru a toci și ancrasa mecanismele tăietoare de pe muchia ascuțită a filamentului. Chiar dacă i-ai putea îndoi coada spre mine, nu mi-ar putea reteza brațul. Mă surprinde totuși că n-ai încercat.

— M-am resemnat înaintea morții în clipa când am văzut că nu ești prefectul Dreyfus.

— Uite ce-ți propun, spuse Gaffney. Știu că Agregații pot ecrana durerea când este nevoie, dar sunt gata să pun prinsoare că tot ai prefera o moarte rapidă față de una lentă. Mai ales aici. Mai ales când ești complet singură, departe de prietenii tăi.

— Moartea rămâne moarte. Și pot muri pe cât de rapid aleg eu, nu tu.

— Cu toate acestea, îți voi face o propunere. Știu că ai scotocit în adâncul fișierelor noastre. O mărturisire minoră: am fost pregătit să te las, fiindcă știam că oricum te voi ucide. M-am gândit că ai putea descoperi ceva ce să-mi fie de folos.

— Am descoperit, într-adevăr.

— Nu mă refer la Aurora, ci la Ceasornicar.

— Nu am idee despre ce vorbești.

Gaffney bănui că ea mințea. Chiar dacă n-ar fi știut nimic despre Ceasornicar înainte de sosirea ei în Panoplie – iar visătorii din Exordiu nu fuseseră complet izolați de informațiile despre evenimentele din lumea exterioară –, Agregata ar fi aflat cu siguranță în timpul intrării ei neautorizate în arhiva Panopliei.

Răsuci mânerul șficbiciului în palmă.

— O să-ți destăinui un mic secret. În mod oficial, Ceasornicarul a pierit în urma exploziei nuclearelor cu care Panoplia a distrus Institutul Sylveste pentru Gândire Artificială. Coborî glasul, deși știa că nimeni nu putea să tragă acolo cu urechea: Dar de fapt nu așa s-a întâmplat. ISGA a fost distrus abia după ce Panoplia fusese deja înăuntru pentru a recupera date și hardware. Da, este adevărat – crezuse că Ceasornicarul fusese anihilat. Au fost găsite ceea ce păreau a fi rămășițele lui. Au fost păstrate însă vestigiile: ceasurile, casetele muzicale și toate micile și afurisitele de capcane. Iar unul dintre vestigiile acelea s-a dovedit a fi… ei bine, pur și simplu la fel de ticălos ca entitatea în sine. Ba chiar mai ticălos din unele puncte de vedere. A fost *chiar* Ceasornicarul.

— Nimeni n-ar fi fost atât de stupid, zise Clepsidra.

— Aș zice c-a fost nu atât o chestiune de stupizenie, cât una de exces de vanitate intelectuală. Ceea ce nu înseamnă că Panoplia n-ar fi fost abilă. Simpla tăinuire a adevărului, simpla lui ascundere vreme de unsprezece ani a necesitat destule acțiuni și destulă viclenie.

— De ce te interesează Ceasornicarul? Ești atât de nesăbuit să crezi că-l vei putea manipula tu însuți? Sau Aurora este cea nesăbuită?

Gaffney clătină cunoscător din cap.

— Nu, Aurora n-ar comite genul acesta de greșeală, dar Ceasornicarul reprezintă de acum o neliniște foarte reală pentru ea. Rețelele ei de informații au ajuns la concluzia că Ceasornicarul n-a fost distrus. Ea știe că o celulă secretă care activează în interiorul Panopliei l-a studiat îndeaproape unsprezece ani într-un același loc. Aurora se teme că Ceasornicarul ar putea anula toate reușitele ei în ceasul al doisprezecelea. De aceea el trebuie localizat și anihilat înainte de-a putea fi activat de celula respectivă.

— Ai întreprins deja o tentativă de a-l distruge? Cumva în ultimele zile?

El o privi gânditor.

— Da, ești bună. Ești foarte, foarte bună.

— Bula Ruskin-Sartorious, spuse Clepsidra pronunțând silabele cu foarte multă grijă. Am văzut în fișierele tale. Acolo te așteptai să-l găsești pe Ceasornicar și de aceea habitatul trebuia distrus. Atâta doar c-ai ajuns prea târziu, nu-i așa?

— Pot numai să bănuiesc că Aurora a scormonit puțin cam imprudentă în jurul secretului aceluia și cineva s-a speriat. Întrebarea este: unde l-au mutat?

— De ce nu torturezi pe cineva ca să afli?

Gaffney surâse.

— Să nu crezi că n-am încercat. Necazul a fost că s-a dovedit că sărmanul nu știa prea multe. Mi-am ținut totuși făgăduiala pe care i-o făcusem: l-am lăsat cu suficient creier ca să se poată ocupa de grădinărit. Vezi, nu sunt chiar un monstru.

— Nici eu n-am cum să te ajut.

— Eu cred că ai putea. Nu fi modestă, Clepsidra: știu cât de transparente trebuie să fi fost pentru tine arhivele noastre, cât de copilăresc de ineficiente măsurile noastre de securitate, cât

de amuzante tentativele noastre de camuflare și direcționare pe căi greșite. Tu ai avut acces la fișierele respective doar pentru durata scurtă cât ai stat în clinica lui Mercier și tot ai dedus ce s-a întâmplat cu Ruskin-Sartorious.

— N-am văzut absolut nimic referitor la locul unde s-ar afla în prezent Ceasornicarul.

— Să nu-mi zici că n-ai întrezărit niciun indiciu despre celula secretă. Că n-ai văzut trape și oglinzi în arhitectură. Linii de fisură și schisme în fluxul de date. Ceva aproape imposibil de observat de un uman standard, chiar de un agent de grad mare din Panoplie. Dar nu neapărat mai presus de puterea de discernământ a unui Agregat.

— Nu am văzut nimic.

— Nu vrei să te mai gândești nițel? rosti el pe un ton de raționalitate conciliantă. Dacă vrei, putem ajunge la o înțelegere. Te pot lăsa în viață cu un minimum de funcționalitate neurală. Dacă mă ajuți.

— N-ar fi bine să mă lași în viață, Gaffney. În niciun caz, dacă dorești să dormi bine nopțile.

— Bănuiesc că asta înseamnă un refuz. Îi surâse. N-are niciun rost să mai repet întrebarea, nu?

— Absolut niciun rost.

— În cazul acesta, consider că am terminat aici.

Șficbiciul se simțea greu și solid în palmă, ca un instrument masiv. Retrase filamentul în mâner și apoi îl prinse la centură, deocamdată.

— Crezusem… începu Clepsidra.

— Nu mă gândisem nicio clipă să te ucid cu șficbiciul. Ar fi fost prea al naibii de riscant dacă izbuteai să-ți vâri în el ghearele mentale.

Gaffney vârî mâna în buzunar și scoase arma pe care intenționase s-o utilizeze din capul locului. Era un instrument vechi, lipsit de orice componente care puteau fi influențate de trucurile mentale ale Agregatei. Se baza pe mecanisme din oțel bine unse și pe simple reacții chimice pirotehnice. Ca o arbaletă sau o baionetă, era o armă deja antică, pentru care mai existau totuși unele aplicații de nișă.

Avu nevoie de un singur foc. Glonțul perforă fruntea Clepsidrei imediat sub începutul crestei craniene, lăsându-i în ceafă o rană de ieșire îndeajuns de mare pentru a încăpea trei

degete. Fragmente de creier și așchii de os împroșcară peretele bulei de interogare. Gaffney pluti mai aproape ca să examineze resturile. Pe lângă izul așteptat de cordită se simțea o duhoare oribilă de componente electrice arse. Materia cerebrală roz-cenușie avea textura terciului și era amestecată cu bucățele de ceramică spartă și crâmpeie de țesătură. Mai existau de asemenea piese mici și scânteietoare, cenușiu-argintii și arămii, unele dintre ele unite prin fire subțiri din aur, altele cu luminițe care încă mai pâlpâiau. Bărbatul privi fascinat cum luminițele încetară lent să mai clipească, de parcă s-ar fi uitat la un oraș luminat de neoane care se cufunda încet în beznă. O parte din Agregată, mânjită ca o pată pe peretele acela, încă mai gândise.

Clepsidra era moartă acum, nu mai încăpea nici urmă de îndoială. Agregații erau supraumani, totuși nu invulnerabili. Ea plutea inert, cu ochii încă deschiși, apropiați ușor laolaltă, ca și cum – așa absurd cum ar fi putut părea – urmărise traiectoria glonțului înainte de a-i intra în frunte. Expresia chipului era straniu de senină, cu doar o urmă vagă de surâs cochet. Pe Gaffney nu-l deranja. Avusese destulă experiență cu cadavrele ca să știe cât de amăgitoare le puteau fi expresiile. Dacă încremenești în stop-cadru începutul unui zbieret, poate semăna foarte ușor cu râsul, încântarea sau anticiparea fericită.

Aproape că terminase. Puse arma în buzunar și rosti cu glas tare, foarte clar și lent:

— Galiu, hârtie, bazalt. Galiu, hârtie, bazalt. Revelare. Revelare. Revelare.

Dură câteva clipe, îndeajuns pentru a-i întinde nervii la maximum. Nu trebuia să-și fi făcut însă griji. Nonvelișul se materializă în dreapta sa: o sferă cromată care reflecta în curbe convexe configurațiile placării pereților. Gaffney pluti spre el și-l deschise în lungul diviziunii emisferice. Scoase trusa de curățare criminalistică pe care o pusese acolo mai devreme și, pentru două minute, se ocupă de înlăturarea de pe pereți a dovezilor imediate ale morții Clepsidrei. Dacă pereții ar fi fost din materiapidă, ar fi absorbit ei înșiși dovezile, dar capitonajul bulei de interogare era perfect inert. Din fericire curățarea nu trebuia să fie amănunțită, iar existența de urme microscopice de sânge și țesuturi la depărtare de punctul de împroșcare – pe lângă cele dispersate prin aer – nu-l îngrijora.

Utiliză trusa de curățare pentru a îndepărta urmele de pe

armă și de pe mănușa de antrenament, apoi puse arma și trusa în nonveliș. După aceea reveni la Clepsidra. Imponderabilitatea îngreuna introducerea formei nemișcate în volumul rigid al nonvelișului, totuși Gaffney o făcu fără să fie nevoit să recurgă la capacitatea de tăiere a șficbiciului. Etanșă nonvelișul și-i comandă să redevină invizibil. Imediat după ce pâlpâise în mod camuflare, bărbatului i se păru că-i putea discerne conturul, ca un cerc subțire trasat cu creionul. Dar când privi în altă parte și reveni cu ochii spre locul unde fusese nonvelișul, nu mai putu distinge nimic.

Își puse ochelarii și activă modul sonar. Nonvelișul se strădui să absoarbă pulsațiile sonore emise de Gaffney, însă fusese optimizat pentru invizibilitate în vid, nu în atmosferă. Ochelarii îl găsiră cu ușurință. Bărbatul întinse un braț și atinse suprafața curbă, netedă și rece a sferei, care pluti în lateral sub apăsarea degetelor sale. O împinse către perete. Trecu mai greu prin pereții-parolă dubli, dar mai făcuse o dată drumul acela, așa că nu intră în panică. Unica lui îngrijorare era să nu se întâlnească cu cineva care ar fi intrat: cu Dreyfus, de pildă. Doi oameni ar fi putut trece lesne unul pe lângă celălalt, totuși nonvelișul era un obstacol prea mare pentru a te strecura pe lângă el.

Norocul – sau ceea ce Gaffney prefera să considere fereastra lui de acces bine calculată – continua să fie de partea sa. Ajunse fără dificultate în coridorul principal mult mai larg, care asigura accesul la incinta de interogare, iar acolo exista spațiu suficient pentru ca nonvelișul să se ascundă, deplasându-se din calea trecătorilor când era cazul. Gaffney lăsă sfera în seama propriului ei program de evitare a detecției și tocmai își scotea ochelarii, când un agent apăru de după cotul coridorului, trăgându-se de mânere. Transporta un balot de uniforme împachetate în folie spre altă parte a Panopliei.

— Prefect-senior, îl salută atingându-și respectuos tâmpla cu palma.

Gaffney încuviință scurt din cap și strecură ochelarii în buzunar.

— Ține-o tot așa, fiule, zise el, sunând ceva mai tulburat decât i-ar fi plăcut.

CAPITOLUL 18

Dreyfus se ciupi de pielea din colțurile ochilor până ce

luminile nestemate ale Planetariului Solid se focalizară lent. De mult timp se luptase cu epuizarea, lunecând în clipite de microsomn trădător, în care gândurile i se torceau în vise cu ochii deschiși și jocuri ale închipuirii. Prefecți-seniori și de teren alături de agenți auxiliari intrau și ieșeau din sala tactică murmurând informații și zvonuri, oprindu-se pentru a consulta compaduri sau pentru a rula amplificări și simulări pe Planetariu. Ocazional lui Dreyfus i se îngăduia să participe la discuții, ba chiar să contribuie cu propriile lui idei, totuși ceilalți prefecți-seniori îi sublimaseră apăsat că se afla acolo pentru a se conforma termenilor lor, nu alor săi. Îi ascultase exasperat formulându-și tacticile. După multe dezbateri, prefecții-seniori deciseseră să trimită patru cutere, câte unul la fiecare habitat care nu mai comunica, fiecare cu câte trei agenți ai Panopliei echipați la nivelul unei echipe de restricționare.

— Nu-i îndeajuns, opină Dreyfus. Nu vă veți alege decât cu patru epave și doisprezece prefecți morți. Nu ne putem permite să pierdem navele și, la naiba, în niciun caz nu ne putem permite să-i pierdem pe prefecți.

— Este următorul pas logic în escalada conflictului, îi atrase atenția Crissel.

Dreyfus clătină uimit din cap.

— Aici nu-i vorba despre pași logici. Ei ne-au arătat deja că orice navă care se apropie va fi tratată ca ostilă.

— Și atunci ce propui?

— Să trimiteți patru crucișătoare interplanetare, ba chiar și mai multe dacă ne putem permite. Ele pot transporta sute de prefecți. De asemenea, vor avea o șansă de a pătrunde prin luptă în cele patru habitate și de a reuși andocări forțate.

— Pentru mine, rosti Crissel părând încântat de sine, asta sună tare mult cu pusul tuturor ouălor în același coș.

— Pe când tu ai prefera să continuăm să aruncăm ouăle unul câte unul, până le terminăm?

— Nu-i deloc vorba despre asta. Eu mă refer la o reacție adecvată, nu la o lovitură de baros cu toate resursele noastre…

Dreyfus îl întrerupse:

— Dacă vreți să recâștigați habitatele acelea, acum este momentul să acționați. Cei dinăuntru probabil că se străduiesc să-i controleze pe cetățeni, ceea ce poate fi suficient ca să fie vulnerabili înaintea asaltului unei echipe mici, însă coordonate

de prefecți. Dispunem de o fereastră de acțiune, dar se va închide repede.

Gaffney revenise în sală; fusese plecat cu o misiune. Dreyfus observă pe fruntea lui o strălucire deloc caracteristică de transpirație, precum și faptul că purta mănușa neagră masivă și mâneca blindajului pentru antrenament cu șficbiciul.

— Cu riscul de a aproba melodrama, zise Gaffney privindu-i doar pe ceilalți prefecți-seniori, este posibil ca Dreyfus să aibă dreptate. Nu putem trimite patru crucișătoare, de fapt nici măcar două, însă avem unu în standby de lansare. În zece minute am putea îmbarca în el cincizeci de prefecți de teren, ba și mai mulți dacă am opera niște modificări în schimburile interne.

— Vor necesita blindaje tactice și armament pentru măsuri extreme, rosti Crissel.

— Blindajele nu constituie o problemă, dar armele continuă să fie restricționate. Gaffney afișă o expresie de scuză. Criza asta ne-a asaltat atât de rapid, încât n-am votat permisiunea de a le utiliza.

— Jane ar fi cerut deja scrutinul, zise Dreyfus. Sunt sigur că-l plănuia când am plecat eu.

— Nu-i prea târziu, interveni Baudry. Voi utiliza procedura statutară de solicitare a unui scrutin de urgență. În douăzeci de minute putem avea rezultatele. Asta ne va oferi timp să echipăm crucișătorul.

— Dacă nu vom fi refuzați, spuse Dreyfus.

— Nu vom fi. Voi sublinia cât mai clar posibil că avem nevoie de armele acelea.

— Ca să stârnim și mai multă neliniște? înclină Gaffney capul pe un umăr. Ai foarte multă grijă cum procedezi în cazul acesta. Dacă cetățenii capătă măcar o urmă de indiciu că ne ocupăm de ceva mult mai serios decât o ciorovăială cu Ultranauții, nu ne vom mai ocupa de altceva decât de limitarea panicii.

— Voi avea grijă să exercit discreția cuvenită, rosti Baudry cu un autocontrol evident.

— Sper ca votul să fie în favoarea noastră, zise Dreyfus, dar și așa un singur crucișător nu va fi nici pe departe suficient.

— Este singurul de care ne putem dispensa pentru moment, rosti Gaffney. Ori accepți, ori nu.

— Accept, încuviință Dreyfus, cu condiția să mi se permită să

conduc echipa de asalt.

Pentru o clipă nimeni nu rosti nimic. Dreyfus simți impulsurile contradictorii din ceilalți prefecți. Niciunul dintre ei nu dorea să fie în nava aceea când se apropia de Casa Aubusson.

— Va fi periculos, zise Gaffney.

— Știu.

Baudry îl studie pe Dreyfus cu concentrare cunoscătoare.

— Și presupun că prima ta escală va fi Casa Aubusson?

Bărbatul nici măcar nu clipi.

— Este ținta cea mai simplă. Pentru ea avem cele mai bune șanse de cucerire.

— Și dacă Thalia Ng este altundeva?

— Nu este, replică Dreyfus.

* * *

În tot Inelul Sclipitor se desfășură un eveniment singular, care nu mai avusese loc de unsprezece ani, iar anterior de alți treizeci de ani. Cu excepția celor patru habitate deja pierdute, în toate cele zece mii de habitate, indiferent de statutul sau de organizarea lor socială, se petrecu același lucru. Toți cetățenii care erau cablați la un grad înalt de abstracție, indiferent dacă se aflau în Statul Solipsistul Bezile, în Limanul-viselor, în Caruselul New Jakarta sau în oricare alte o sută de habitate similare, constatară pur și simplu că realitatea lor locală – oricât de barocă, oricât de impenetrabil de bizară – fusese nepoliticos întreruptă pentru a lăsa loc unui anunț neprogramat din străfundurile prozaice ale realității standard. În numeroasele state demarhiste normale, cetățenii simțiră infiltrarea unei noi prezențe în mințile lor, una care suprimă pentru moment obișnuita trăncăneală agitată a scrutinelor nesfârșite. În statele mai moderate, în care abstracția nu fusese adoptată în același grad, cetățenii primiră semnale de avertizare de la brățări, sau în câmpul vizual le apărură ferestre furnizate de implanturi optice, lentile, monocluri sau ochelari. Se opriră să vadă ce se întâmpla. În statele unde erau în vogă biomodificările extreme, cetățenii fură alertați de schimbări ale propriilor lor fiziologii sau ale fiziologiilor celor din jur. Configurații epidermice se transformară în display-uri video bidimensionale. Întregi structuri corporale se metamorfozară și preschimbară în sculpturi vii, capabile să transmită mesaje. În Tiraniile Voluntare, cetățenii se opriră și priviră frescele de pe pereții

clădirilor, care înviaseră brusc pentru a afișa în locul tiranului local chipul unei femei necunoscute.

— Sunt prefectul-senior Baudry, rosti femeia, și vorbesc în numele Panopliei. Invoc procedura statutară pentru un scrutin de urgență. Vă asigur că votările normale se vor relua după această întrerupere.

Baudry făcu o pauză, își drese glasul și reluă cu gravitatea lentă și solemnă a oratorului experimentat:

— Așa cum se știe, dorința democratică a cetățenilor din Inelul Sclipitor a fost ca agenților Panopliei să le fie interzis dreptul zilnic de a purta alte arme decât cele specificate în mandatul operațional. Panoplia a respectat întotdeauna această dorință, chiar și în cazurile când a însemnat asumarea de riscuri de către prefecții ei. Numai în ultimul an, unsprezece prefecți de teren au murit în timpul serviciului, pentru că nu au avut arme mai eficiente decât un simplu bici autonom. Absolut toți au intrat însă în situațiile acelea periculoase, știind că aveau o misiune de îndeplinit.

După ce subliniase punctul acela important, Baudry făcu altă pauză semnificativă și reluă:

— În același timp însă mandatul nostru operațional precizează că atunci când o dictează circumstanțele, Panoplia are dreptul de a se adresa cetățenilor și de a solicita acordul temporar – pentru o perioadă determinată, de exact o sută treizeci de ore, niciun minut în plus – de a-și înarma agenții cu armele din arsenalul nostru, concepute pentru utilizarea în circumstanțe extreme. Nu mai trebuie să precizez că asemenea solicitări sunt făcute după o analiză profundă și nu așteaptă acceptul automat al cetățenilor. Îmi revine sarcina nedorită de a vă adresa acum o astfel de solicitare. Din motive de securitate operațională, regret că nu pot specifica natura exactă a crizei, ci voi spune doar că prezintă o severitate rareori întâlnită de noi și că viitorul întregului Inel Sclipitor poate depinde de acțiunile noastre. Așa cum știți desigur, tensiunile dintre Inelul Sclipitor și Ultranauți au atins în ultimele zile un nivel inacceptabil. Din cauza acestei situații, agenții Panopliei se confruntă deja cu riscuri sporite la adresa siguranței lor personale. În plus, resursele uzuale ale Panopliei – atât oameni, cât și mașini – sunt suprasolicitate și foarte rarefiate. De aceea, cu tot respectul cuvenit, vă voi adresa două cereri. Prima este un apel la calm, deoarece – în

ciuda celor auzite, poate, de unii dintre voi – toate informațiile deținute actualmente de Panoplie arată că n-a existat nicio acțiune cu intenții ostile din partea Ultranauților. A doua cerere este de a le acorda agenților mei dreptul de a purta armele de care au nevoie pentru a-și îndeplini atribuțiile. Scrutinul cu acest subiect va începe imediat. Vă rog să priviți problema aceasta cu cea mai mare atenție. Sunt prefectul-senior Baudry și vorbesc în numele Panopliei, cerându-vă ajutorul.

* * *

Crucișătorul interplanetar *Sufragiul universal* stătea în suportul său de andocare, gata să fie scos din hangar în spațiul cosmic. Pregătirile intraseră în faza finală și mai rămăseseră de încheiat doar etapele de alimentare și înarmare. Negrul de cărbune al navei lungi de nouăzeci de metri în formă de prismă triunghiulară era contrabalansat de însemnele luminoase ce conturau instrucțiuni generale și avertismente, mufe de combustibil și energie, panouri de senzori, ecluze și fante pentru armament și propulsii. Liniile și inscripțiile acelea aveau să pălească, dispărând în negrul absolut al restului carcasei, abia după pornirea crucișătorului. Discutând cu pilotul, Dreyfus stabilise deja o strategie de abordare. Aveau să se apropie rapid, cu pupa înainte, și să decelereze masiv în ultima clipă. Apăsarea avea să fie într-adevăr strivitoare, totuși crucișătorul fusese construit pentru a o tolera, iar prefecții aveau să fie protejați de coconii din materiapidă. O apropiere mai lentă le-ar fi oferit armelor anticoliziune din Aubusson șanse prea mari de fixare pe țintă.

Mulțumit de statutul navei, Dreyfus se împinse afară din galeria de observare și trecu în arsenal, unde ceilalți prefecți primeau șficbice model B. Verifică ora. Dintr-un moment în altul trebuia să sosească rezultatele scrutinului. Ascultase discursul lui Baudry și nu credea că altcineva ar fi putut face un apel mai convingător fără să stârnească panica în tot Inelul Sclipitor. Femeia pășise cu o abilitate remarcabilă pe o sârmă foarte subțire.

Uneori însă apelul cel mai convingător nu era suficient.

Într-un perete era încastrat un panou mare din sticlă, de formă ovală, încadrat de două discuri din argint mătuit. În spatele său, în concavități capitonate și aranjate ca exponate de muzeu, se aflau câteva mostre din armele pe care agenții

Panopliei nu mai aveau voie să le poarte fără aprobarea cetățenilor Inelului Sclipitor. Un număr mult mai mare de arme erau ascunse vederii, așteptând să fie dezvăluite. Toate erau negru-mat și unghiulare, lipsite de orice ornamente sau zorzoane estetice. Unele erau arme de mână, cu puțin mai letale decât șficbicele. Dreyfus știa că armele grele erau perfect capabile să spintece prin învelișul unui habitat obișnuit.

Baudry și Crissel tocmai sosiseră și se postaseră de ambele părți ale vitrinei ovale. Fiecare avea câte o cheie masivă; ambele chei trebuia introduse în discurile din argint și apoi răsucite simultan. Doar prefecții-seniori aveau cheile și erau necesari doi pentru a descuia vitrina în situații excepționale.

— A sosit rezultatul scrutinului? întrebă Dreyfus.

— În câteva secunde, răspunse Baudry.

Majoritatea prefecților de teren ieșiseră de acum din arsenal, pentru a se îmbarca în *Sufragiul universal.* Doar câțiva continuau să se echipeze cu blindaje sau așteptau să-și primească armele.

— Sosește, adăugă femeia și-și încordă maxilarele în anticipare.

Dreyfus coborî ochii la datele rezumative ce se derulau pe afișajul brățării sale, dar nu mai era necesar să vadă rezultatul cu propriii lui ochi. Expresia lui Baudry îi spuse tot ce trebuia să știe.

— În numele lui Voy, clătină Crissel stupefiat din cap, nu pot să cred!

— Trebuie să fie o greșeală, murmură Baudry ca în transă.

— Nu-i nicio greșeală. Patruzeci și unu la sută împotrivă, patruzeci la sută pentru, nouăsprezece la sută abțineri. Am pierdut cu un procent!

Dreyfus privi cifrele de pe brățara sa. Nu fusese nicio eroare. Panopliei i se refuzase dreptul de a purta arme.

— Posibilitatea asta a existat mereu, rosti el. Dacă cei din Aubusson n-ar fi ieșit din rețea, poate că ar fi îndreptat rezultatele în favoarea noastră.

— O să mă adresez din nou cetățenilor, zise Baudry. Potrivit statutului, pot repeta scrutinul.

— Nu va conta câtuși de puțin. Ți-ai susținut excelent cazul de prima dată. Niciunul dintre noi nu l-ar fi putut prezenta mai bine fără să stârnească panică în tot sistemul.

— Eu zic să ignorăm pur și simplu rezultatul, spuse Crissel. Nu există niciun motiv practic pentru care am avea nevoie de o majoritate de voturi. Cheile vor funcționa oricum.

Dreyfus văzu cum tendoanele de pe dosul mâinii lui Crissel se încordară când bărbatul se pregăti să răsucească cheia.

— Poate că ai dreptate, zise Baudry. În glasul ei exista o oroare combinată cu uimire, de parcă ar fi contemplat executarea unei crime încântătoare. La urma urmelor, acestea sunt circumstanțe excepționale. Am pierdut patru habitate. Nu putem neglija nici posibilitatea unor anomalii de votare pe scară mai largă. Am fi pe deplin îndrituiți să ignorăm scrutinul acesta.

— Atunci de ce te-ai mai sinchisit să-l soliciți? întrebă Dreyfus.

— Pentru că a trebuit s-o fac.

— Atunci va trebui să te conformezi dorinței oamenilor. Iar oamenii s-au pronunțat împotriva armelor.

Crissel era aproape rugător.

— Sunt însă niște momente excepționale. Regulile pot fi ignorate.

Dreyfus clătină din cap spre prefectul-senior.

— Nu, nu pot fi. Motivul existenței acestei organizații este în primul rând de a asigura funcționarea perfectă a aparatului democratic, fără erori, părtiniri sau fraude. Acelea sunt regulile potrivit cărora îi tragem pe toți la răspundere. Ar fi bine atunci ca și noi să respectăm aceleași criterii.

Baudry înclină din cap în direcția *Sufragiului universal.*

— Chiar dacă asta va însemna să mergeți acolo înarmați doar cu șficbice?

Dreyfus încuviință solemn.

— Exact.

— Acum înțeleg de ce Jane nu te-a promovat niciodată de la misiunile de teren, rosti Baudry, după care aruncă o privire conspirativă spre Crissel. Dar tu ești un simplu inferior, Tom. Michael și cu mine avem cheile, nu tu. La trei!

— La trei, încuviință Crissel. Unu… doi… acum!

Mâinile lor se răsuciră la unison. Un mecanism zăngăni înapoia peretelui și vitrina ovală glisă greoi în lateral. Armele vizibile ieșiră din lăcașurile lor adâncite, extinse pe tije din metal cromat. Crissel luă o carabină de mărime mijlocie, ochi în lungul flancurilor fațetate și perforate de orificii, apoi o propulsă prin aer către Dreyfus.

Prefectul o prinse cu ușurință. O simțea reconfortantă și în același timp incorectă.
— Nu pot face asta, spuse el.
— Nu este opțiunea ta. Prefecții-seniori tocmai te-au înzestrat cu tehnica de luptă adecvată.
— Însă voturile...
— Voturile au fost în favoarea noastră, îl întrerupse Crissel. Asta-ți spun. Te instruiesc în mod expres să ignori orice informație contrară pe care ai primi-o.
— Este incorect ceea ce facem.
— Ți-ai susținut punctul de vedere, zise Baudry, și ți-ai afirmat principiile nobile și frumoase. Acum ia naibii armele. Chiar dacă tu n-o să porți niciuna, Tom, îi poți echipa cel puțin pe ceilalți prefecți. Noi vom încasa șuturile de rigoare când se va limpezi situația, nu tu.
Simțea plăcut atingerea armei în mâinile lui, solidă și de nădejde. *Ia-o,* imploră un glăscior. *De dragul celorlalți prefecți și al ostaticilor din Casa Aubusson. Cât de probabil este ca în clipa asta celor opt sute de mii de oameni din Aubusson să le pese de principiile democrației?*
— O să... începu Dreyfus.
Fu oprit însă de intervenția unui glas nou.
— Dă drumul armei, te rog. Las-o să plutească de lângă tine.
Era Gaffney, însoțit de o unitate de prefecți de Securitate Internă, echipați toți în blindaje corporale și cu șficbicele parțial desfășurate.
— Ce-i asta?
— Ușurel, Tom. Dă drumul armei și apoi putem discuta.
— Despre ce să discutăm?
— Arma, Tom. Încet și ușor.
Dreyfus nu avea ce face cu carabina. Chiar dacă ar fi avut conectată o celulă de muniție, n-ar fi deschis în niciun caz focul atât de aproape de zona de andocare. În același timp însă avu nevoie de o doză serioasă de autocontrol, pentru a o lăsa să-i plutească dintre degete.
— Ce se-ntâmplă? făcu Baudry.
Gaffney pocni din degetele înmănușate spre cei doi prefecți de teren care așteptau să iasă din arsenal.
— Îmbarcați-vă, rosti el.
— A pus o întrebare de bun-simț, zise Dreyfus.

— Prefect de teren Tom Dreyfus, spuse Gaffney înainte ca prefecții întârziați să fi ieșit din încăpere, ești arestat. Te rog să-ți predai șficbiciul.

Dreyfus nu se clinti.

— Formulează termenii arestării mele, rosti el.

— Șficbiciul, Tom. După aceea putem discuta.

— Mă numesc Dreyfus, ticălosule.

Cu toate acestea, desfăcu șficbiciul de la centură și-l lăsă să plutească după carabină.

— Cred că ar fi bine să explici, spuse Crissel.

Gaffney păru să aibă probleme în a-și drege glasul.

Ochii îi erau lărgiți, agresivi, plini de o mânie aproape sfântă.

— A lăsat prizoniera să scape.

Baudry miji ochii.

— Te referi la Agregata Clepsidra?

— Prefectul Bancal a fost acum zece minute la celula ei și a găsit-o pustie. Mercier a fost apelat imediat. Bancal crezuse că doctorul o readusese în clinică din motive medicale, dar nu se întâmplase așa. Ea a dispărut.

— Vreau să fie găsită, și foarte rapid, spuse Crissel. În același timp însă nu înțeleg de ce se presupune în mod automat că Dreyfus ar fi…

— Am verificat jurnalul de acces, replică Gaffney. Dreyfus a fost ultimul ei vizitator înainte de dispariție.

— N-am eliberat-o eu, rosti Dreyfus către ceilalți doi prefecți-seniori, nu către Gaffney. Și cum aș fi putut s-o fi scos din incintă, chiar dacă aș fi dorit s-o fac?

— Vom stabili asta la momentul potrivit, zise Gaffney. Important este că n-ai fost deloc încântat de întemnițarea ei acolo, nu-i așa?

— Ea este un martor, nu un deținut.

— Un martor care poate să vadă prin pereți. Nu crezi că asta-i o diferență importantă?

— Unde ar putea fi? întrebă Baudry.

— În interiorul Panopliei. Nicio navă n-a sosit sau plecat de la revenirea lui Dreyfus. Nu mai trebuie să spun că am inițiat o căutare de nivelul unu. O vom găsi destul de repede. Gaffney își trecu o mână prin părul năclăit de sudoare. Poate c-o fi Agregată, dar în tot cazul nu-i invizibilă.

— În privința asta, greșești, spuse Dreyfus. Clepsidra era

acolo când am plecat. L-am trimis pe Sparver să arunce o privire acolo. De ce aș mai fi făcut-o dacă o eliberasem?

— Ne putem întreba mai târziu „cum“ și „de ce”, zise Gaffney. Jurnalele de acces nu lasă niciun dubiu că Dreyfus a fost ultimul care a intrat în celula ei înainte să fi dispărut.

— Doresc o examinare criminalistică a incintei.

— Eu insist în privința respectivă, replică Gaffney. Până atunci, ai de gând să faci o scenă sau ne vom comporta ca niște adulți responsabili?

— Tu ești! rosti Dreyfus, cu senzația că tocmai pricepuse poanta unei anecdote lungi și complicate, la câteva ore după toți ceilalți ascultători.

— Ce să fiu eu? întrebă Gaffney cu o expresie perplexă.

— Agentul infiltrat. Trădătorul. Cel despre care a povestit Clepsidra. Lucrezi pentru Aurora, nu-i așa? Tu ai sabotat Turbinele de Căutare. Tu mi-ai corupt martora de nivel-beta.

— Nu fi ridicol.

— Să vorbim cu Trajanova. Să vedem ce are ea de spus.

— Vai, vai, rosti Gaffney și-și mușcă ușor buza. N-ai auzit?

— Ce să aud?

— Trajanova a murit, zise Baudry. Îmi pare rău, Tom. Crezusem că știai.

Dreyfus se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

— Cum adică „a murit”?

— A fost un accident cumplit, răspunse Baudry. Trajanova lucra în interiorul carcasei unei Turbine de Căutare, când aceasta a început să se rotească. Se pare că fusese deconectat un cuplaj de siguranță… putem bănui doar că Trajanova însăși a făcut-o, fiindcă se grăbea să repună turbinele…

— N-a fost un accident, spuse Dreyfus privindu-l pe Gaffney. Tu ai pus totul la cale, nu-i așa?

— Ia stai puțin, replică Gaffney imperturbabil. Nu cumva este aceeași Trajanova cu care fu ai avut neînțelegeri? Adjuncta pe care ai demis-o, cea cu care nici măcar nu puteai să vorbești fără să nu vă băgați pumnalele unul în celălalt?

— Am depășit faza aceea.

— Ce convenabil s-o declari *acum*! Gaffney îi privi pe ceilalți. Toate astea au vreun sens pentru cineva? Ignorând pentru moment acuzațiile defăimătoare de crimă, nu-mi amintesc ca Dreyfus să fi menționat anterior existența vreunui agent

infiltrat. Poate că dacă ar fi făcut-o, izbucnirea aceasta ar fi fost ceva mai credibilă. Îl privi pe Dreyfus compătimitor. Nici nu-ți pot spune cât de lipsit de demnitate sună totul. Să fiu sincer, mă așteptasem la altceva din partea ta.

— Mie mi-a pomenit de agentul infiltrat.

Toți se întoarseră simultan și-l văzură pe Sparver plutind în ușa încăperii.

— Adjunct de teren, rosti Gaffney, aceasta nu-i problema ta.

— A devenit problema mea în momentul în care ai început să-l acuzi pe Dreyfus. Eliberează-l.

— Escortați-l pe adjunct de aici, le ordonă Gaffney celor doi prefecți-interni. Domoliți-l dacă face scandal.

— Comiți o greșeală, zise Sparver.

— Să-ți spun ceva, se încruntă Gaffney. Ce-ar fi să te-nchidem într-o bulă de interogare până te calmezi? Trebuie să-nveți să-ți stăpânești temperamentul, fiule. Știu că-i greu, pentru că n-ai cortexul frontal complet dezvoltat, dar ai putea face un efort.

— Există un prag, spuse Sparver încetișor. Dumneata tocmai l-ai trecut.

— Nu înaintea ta. Mâna lui Gaffney se ridică spre șficbici într-un gest tăcut de avertisment. Acum pleacă de-aici înainte ca vreunul dintre noi să facă ceva ce ar putea regreta ulterior.

— Du-te, schiță Dreyfus din buze către Sparver, apoi continuă cu voce tare: Găsește-o pe Clepsidra. Înainte s-o găsească oamenii lui Gaffney. Este în pericol.

Sparver își ridică mâna spre cap, într-un semisalut suficient pentru a-l anunța pe Dreyfus că mai avea un aliat.

— Se pare că măcar ai scăpat de misiunea de salvare, comentă Gaffney. Sau te-ai bazat pe asta?

Dreyfus se mulțumi să-l privească, fără să se înjosească în a-i răspunde ceva.

— Îi voi lua eu locul, zise Crissel.

Baudry fu cea care rupse tăcerea care se lăsase după cuvintele acelea.

— Nu, Michael, spuse ea. Nu-i nevoie s-o faci. Ești un prefect-senior, nu un prefect de teren. Avem nevoie de tine aici.

Crissel culese carabina din locul unde se oprise în aer. Mâinile i se strânseră în jurul ei, testând-o nefamiliar, de parcă nu era tocmai sigur care era capătul letal.

— O să mă echipez și o să distribui restul armelor, rosti el cu

o încredere ce suna subțire ca o pojghiță de gheață. Ne putem lansa în cinci minute.

— Nu ești pregătit pentru așa ceva, zise Baudry.

— Dreyfus a fost gata să-și riște capul. Indiferent de cele întâmplate, nu-i putem abandona pur și simplu pe puștii ăia din *Sufragiul universal.*

— Când ai plecat ultima dată din Panoplie într-o misiune de teren, nu într-o excursie de plăcere? întrebă Dreyfus.

— Acum câteva luni, replică Crissel iute. Cel mult șase. În tot cazul în cursul ultimului an.

— Ai avut un șficbici?

Crissel clipi, căutând amintirile călătoriei respective. Dreyfus se întrebă cât de adânc scotocea.

— N-am avut nevoie de el. Estimarea de risc era scăzută.

— Așadar, nici pe departe comparabil cu ceea ce ne confruntăm acum.

— Tom, deocamdată nimeni nu s-a mai confruntat cu așa ceva. Este inedit pentru toți.

— Aici îți dau dreptate, încuviință Dreyfus. Și recunosc de asemenea că ai fost cândva un prefect de teren excepțional. Dar asta a fost cu multă vreme în urmă, Michael. Ai stat prea mult timp în preajma Planetariului Solid.

— Continui să fiu certificat pentru misiuni de teren.

— Eu încă mai pot merge, urmă Dreyfus. Anulați decizia lui Gaffney. Vă dau cuvântul că mă voi supune ordinului de arestare imediat ce voi reveni de la Casa Aubusson.

— Ți-ar plăcea, nu? clătină Gaffney din cap. Să mori în misiune. Să dispari într-un act de eroism glorios fără a fi nevoie să compari înaintea tribunalului intern. Mă tem că nu va fi așa.

— Are dreptate, zise Baudry. Până la rezolvarea cazului, nu poți părăsi Panoplia. Noi așa procedăm. Îmi pare rău, Tom.

— Luați-l, ordonă Gaffney.

* * *

Era miezul nopții în Casa Aubusson. Thalia se simțea deja de parcă și-ar fi petrecut jumătate din viață în locul acesta, deși nu trecuseră nici cincisprezece ore de când își andocase cuterul. Nu se odihnise însă nicio clipă în tot acel răstimp, iar acum se plimba înainte și înapoi, ferm decisă să rămână trează și alertă, știind că ar fi fost fatal să se așeze alături de ceilalți cetățeni și să cedeze în fața propriei ei oboseli.

— Văd că salvatorii tăi tot n-au apărut, spuse Paula Thory pentru a douăzecea oară.

— Comunicațiile ne sunt întrerupte numai de o jumătate de zi, replică Thalia oprindu-se să se rezeme de calota transparentă ce acoperea macheta arhitectonică a Muzeului Ciberneticii. N-am promis că vor sosi exact la țanc.

— Ai spus că s-ar putea să rămânem izolați pentru câteva ore. A trecut considerabil mai mult timp.

— Da, încuviință Thalia, însă mulțumită bunilor cetățeni din Inelul Sclipitor, în momentul plecării mele se instituise starea de urgență civilă. Organizația mea făcea tot ce putea pentru a împiedica războiul total între habitate și Ultranauți.

— Crezi că încă n-au rezolvat problema aceea, nu-i așa? întrebă Caillebot pe un ton destul de rezonabil.

Ea încuviință spre grădinarul peisagist, fericită că renunțase parțial la indignarea lui anterioară.

— Asta-i bănuiala mea principală. S-a depășit de mult termenul final al actualizării mele și ei vor putea vedea că nava continuă să-mi fie andocată la Aubusson. Dacă se vor putea dispensa de resurse pentru a ajunge aici, o vor face. Înghiți un nod, străduindu-se să găsească ceva din siguranța pe care Parnasse îi spusese că trebuie să și-o manifeste, și continuă: Poți pune totuși prinsoare că ne apropiem de vârful listei lor de priorități. Vor fi aici înainte să răsară soarele.

— Răsăritul soarelui este încă hăt departe, observă Thory. Iar mașinile acelea nu încetinesc.

— Dar nu se ating de pilonul central, replică Thalia. Operatorii lor trebuie să trimită instrucțiuni prin structura aceasta, ceea ce înseamnă că nu pot risca s-o avarieze doar pentru ca să scape de noi.

De acum era limpede că servitorii constructori se ocupau pur și simplu de dezasamblarea sistematică a clădirilor rezidențiale și a infrastructurilor habitatului. În cursul nopții Thalia se uitase – uneori singură, alteori cu Parnasse, Redon sau altul dintre cetățeni – cum roboții demolaseră structurile exterioare ale Muzeului Ciberneticii. Dărâmaseră deja inelul de piloni secundari și încărcaseră resturile sfărâmate pe transportoarele masive. La kilometri depărtare, în zone iluminate de activitate, alte grupuri de mașini erau angajate în activități similare; cele care se ocupau de muzeu strânseseră probabil zeci de mii de tone de

materiale. Din tot interiorul Casei Aubusson trebuie să se fi adunat de zeci sau sute de ori mai mult. Și toate materiile acelea prime – milioane de tone, după estimarea Thaliei – erau transportate într-o singură direcție, spre complexul manufacturier din capătul îndepărtat al habitatului. Instalațiile enorme de acolo aveau să poată lucra din nou.

De fapt, începuseră să lucreze. Deși nu răzbătea niciun sunet prin ferestrele etanșe ale nucleului de scrutin până la Thalia și grupul de cetățeni, toți simțiseră vibrațiile declanșate de începerea îndepărtatelor procese industriale. În apropierea calotei polare, huruitul acela era pesemne asurzitor. Manufacturile produceau ceva. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, erau exploatate la capacitate maximă.

— Thalia! o strigă Parnasse, scoțând capul peste balustrada scării spiralate care ducea la nivelul inferior. Când ai un moment liber, am nevoie de ajutorul tău.

Femeia se încordă. Acela era felul prin care Parnasse o anunța că aveau o problemă, fără să-i alarmeze inutil pe ceilalți. Merse la scară și-l urmă pe custode până la nivelul administrativ, unde se aflau oficiile neiluminate și depozitele. Trei cetățeni continuau să consolideze baricada, târând orice echipamente și exponate găseau și aruncându-le după aceea pe scară și în puțul liftului.

— Ce este, Cyrus? întrebă ea încetișor.

Se aflau suficient de departe de grupul care lucra, pentru a nu fi auziți.

— Au obosit, deși au început să lucreze de numai patruzeci și cinci de minute. Poate că vor rezista până la sfârșitul schimbului, dar nu sunt sigur că ne vor fi de mare folos când vor reîncepe. Începem să cedăm fizic.

— Poate c-ar fi timpul să dea și Thory o mână de ajutor.

— Mai rău ar încurca decât ar fi de ajutor, cu toate văicărelile ei. Problema principală nu-i însă oboseala echipei, ci faptul că în curând nu vom mai avea materiale pentru baricadă. Poate nu până la sfârșitul schimbului ăstuia, dar în mod clar până la sfârșitul următorului. Situația n-arată prea grozav și m-am gândit c-ar trebui s-o știi.

— Poate că baricada existentă va rezista.

— Poate.

— Nu crezi asta.

— Când aici sus este liniște, pot auzi activitatea de jos. Mașinile lucrează dedesubt, evacuând mai rapid decât aruncăm noi de aici. De aceea baricada coboară întruna. Ele îndepărtează obiectele de la bază.

— Și dacă noi nu continuăm să turnăm de sus…

— Vor răzbate înainte să ne dăm seama.

— Avem nevoie de alte opțiuni, zise Thalia. Le-am spus cetățenilor că lucrăm la un plan de rezervă și ar fi momentul să avem unul înainte de a mi se cere să-l expun.

— N-am realmente nicio idee.

— Să ne concentrăm asupra baricadei, fiindcă deocamdată nu avem altceva. Dar dacă terminăm materialele, va trebui să găsim altă sursă.

— Am golit deja toate sălile de pe coridorul ăsta. Am aruncat tot ce am putut clinti și care a putut încăpea prin deschiderea puțului și a scării.

— Mai avem însă și clădirea în sine, spuse Thalia. Zidurile, pereții dintre săli… toate sunt ale noastre, dacă le dorim.

— Din păcate, replică Parnasse, niciunul dintre noi nu s-a gândit să aducă unelte pentru demolare.

Thalia desprinse de la centură mânerul zumzăitor al șficbiciului.

— Atunci e bine c-am făcut-o eu. Chiar dacă arma mi s-a defectat, poate încă să funcționeze în mod sabie. Dacă încep să tai materiale…

Parnasse privi neîncrezător șficbiciul.

— Prin ce materiale poate tăia?

Șficbiciul era acum prea fierbinte ca să-l țină în mână.

— Aproape orice materiale care nu sunt ranforsate activ, ca hiperdiamantul.

— Nu există așa ceva în clădirea asta. O știu, fiindcă i-am văzut planurile de construcție. Ar fi totuși bine să nu tai chiar orice vezi în fața ochilor. Există traverse care fac parte din structura de rezistență.

— Atunci vom începe cu ceea ce nu face parte în mod clar din structura de rezistență, răspunse Thalia amintindu-și macheta de care se rezemase înainte s-o fi strigat Parnasse.

— De pildă?

— Chiar deasupra mea, la nivelul următor. Macheta aceea arhitectonică.

— Pentru baricadă va trebui mai mult de atât, fato. Macheta aceea este la fel de substanțială ca o bulă de săpun.

— Mă gândisem la soclu, care părea să fie din granit. Dacă l-am putea tăia *pe el* în bucăți acceptabile... acolo ar fi trei-patru tone de rocă. Asta n-ar fi deloc neglijabil, nu?

— Poate că nu va fi suficient pentru a ne salva, își scărpină el bărbia, însă calul de dar nu se caută la dinți. Ia să vedem dacă jucărioara ta va rezista...

Thalia prinse șficbiciul la centură și își frecă de pantaloni palma care o ustura. Îi părăsi pe cei din schimbul de lucru și sui la nivelul principal, urmată îndeaproape de Parnasse.

— Oameni buni! strigă ea. Am nevoie de nițel ajutor aici. Nu va dura decât vreo două minute, după care vă puteți întoarce să vă odihniți.

— Ce vrei? întrebă tânărul în costumul albastru-electric, frecându-și un antebraț dureros.

Thalia se apropie de macheta arhitectonică și-i lovi ușor învelișul transparent cu palma.

— Trebuie să-ndepărtăm asta, ca să pot ajunge la soclu. Mi-aș putea folosi șficbiciul ca s-o tai, dar aș prefera să-l păstrez pentru ceea ce nu putem demola cu brațele.

Învelișul transparent era o carcasă paralelipipedică, nefixată prin nimic, ci care stătea doar prin virtutea propriei ei greutăți. Thalia își strecură degetele sub un capăt și făcu o grimasă când își agăță o unghie ruptă. Tânărul își vârî degetele sub capătul opus și împreună ridicară carcasa, expunând macheta delicată de dedesubt. Se deplasară împreună în lateral, până ajunseră la o porțiune liberă de podea, unde putură așeza carcasa. Mai târziu aveau să vadă ce puteau face cu ea.

— Acum partea asta, rosti Thalia și prinse zdravăn placa grea și netedă pe care era montată macheta.

Ca s-o clintească fu nevoie însă și de ajutorul lui Caillebot, care-i apucă un colț. Poate că macheta delicată și amănunțită a muzeului era aproape imaterială, dar nu același lucru se putea spune despre fundația ei.

— Hai încă o dată, cu putere! icni Thalia când și Parnasse se alătură efortului colectiv.

Placa se clinti și se înclină spre plafon de pe soclu.

— Ușurel, rosti Thalia scrâșnind din dinți de efort. S-o punem acolo jos, peste carcasă.

Ea participase deja la distrugerea câtorva tone din exponatele muzeului, inclusiv obiecte ce putea să fi fost relicve neprețuite din istoria computerelor, însă, dintr-un motiv pe care nu-l putea defini, nu dorea să vadă avariată macheta aceasta. Poate pentru că bănuia că fusese realizată manual, laborios, pe durata multor sute de ore.

— Ușor, repetă ea când ajunseră la carcasă.

Aproape că izbutiseră, când tânărul strigă pe neașteptate și scăpă placa din mâini; un nerv sau mușchi din antebrațul deja dureros îi cedase. Poate că ceilalți trei ar fi putut susține greutatea, dar nu se aflau în poziții optime. Macheta căzu pe o parte și un colț perforă carcasa. Impactul fu suficient de puternic pentru a disloca sfera nucleului de scrutin de pe vârful pilonului. Bila alb-argintie se rostogoli pe reproducerea înclinată a campusului și dispăru în penumbrele sălii.

Thalia căzu pe podea, lovindu-se puternic în genunchi.

— Scuze, rosti tânărul.

Ea își mușcă buzele, pentru a-și stăvili lacrimile de durere.

— Nu-i decât o machetă. Soclul este cel care contează.

— Să vedem cum te descurci cu granitul, zise Parnasse și o ajută să se ridice.

Șchiopătând înapoi spre soclu, Thalia atinse șficbiciul și tresări. Mânerul se simțea fierbinte ca un fier încins abia scos din furnal.

— Dacă cineva are o mănușă, spuse ea, mi-ar fi de folos.

* * *

Sparver știa că avusese noroc că nu fusese închis într-o celulă de detenție, dar asta nu însemna că avea să evite confruntările cu Gaffney, doar pentru a se feri de necazuri. Ultimul lucru pe care i-l spusese Dreyfus fusese s-o găsească pe Clepsidra și, precum prefectul, el nu credea că Agregata părăsise Panoplia. Se gândi că ar fi trebuit să înceapă căutarea din bula de interogare în care Dreyfus vorbise ultima dată cu ea. Indiferent cât de iscusită în arta camuflării putea fi femeia, era improbabil să se fi putut îndepărta foarte mult de bulă; în niciun caz nu ajunsese la unul dintre inelele centrifugale. Clepsidra avea capacitatea de a orbi și deruta sistemele de supraveghere, dar programele de instruire erau în plină desfășurare și Sparver se îndoia că i-ar fi fost ușor să se strecoare printre prefecții și cadeții care așteptau să treacă din secțiunile cu

imponderabilitate în cele cu *g* standard. Cu ochiul minții putea chiar să vadă câteva ascunzători posibile; intenția lui era de a le cerceta înaintea Securității Interne și de a încerca s-o convingă pe Clepsidra că o putea proteja împotriva oricăror elemente periculoase din organizație.

Însă când ajunse la peretele-parolă al bulei de interogare, acum pustie, fu oprit de două gorile ale lui Gaffney.

Sparver încercă să discute rațional, dar în zadar. Era convins că agenții Securității Interne acționau cu toată sinceritatea, având convingerea reală că Gaffney era o persoană în care se putea avea încredere, dar asta nu însemna că erau mai lesne de înduplecat. Sparver se străduia din răsputeri să fie convingător, când își făcu apariția Gaffney însuși.

— Prefect Bancal, crezusem c-am ajuns la o înțelegere. Tu îți ții râtul departe de afacerile mele, eu îmi țin nasul departe de ale tale și ne vom înțelege amândoi ca-n povești.

— Când afacerile dumitale devin și ale mele, îmi vâr râtul oriunde-mi place. Apropo, este un rât frumușel, nu crezi?

Gaffney coborî glasul la nivelul unui tors periculos:

— Bancal, nu-ți forța norocul. Te afli aici numai pentru că ești tolerat. Poate că lui Dreyfus îi place să țină în preajmă un porcușor ca să impresioneze, însă el nu va mai face parte mult timp din organizația asta. Dacă vrei să-ți păstrezi locul în ea, poate c-ar fi timpul să-ncepi să-ți faci prieteni noi.

— Prieteni ca dumneata, vrei să spui?

— Așa cum ziceam, timpurile se schimbă. Toți trebuie să ne adaptăm. Chiar și aceia dintre noi care nu sunt tocmai dotați cu agilitate mintală. Și că veni vorba, cum îți funcționează cortexul frontal?

— Dreyfus n-a avut nicio legătură cu dispariția Clepsidrei, rosti Sparver sec. Fie că dumneata ai făcut-o să dispară, fie că ea se ascunde pentru că știe că-i dorești moartea.

— Fiule, ai început deja să bați câmpii. Mă acuzi de ceva sau nu?

— Dacă i-ai făcut ceva, vei plăti pentru asta.

— Eu o *caut.* Crezi că m-aș chinui într-atât, dacă aș avea ceva de ascuns? Haide! Nu-i chiar așa greu de înțeles, nici pentru cei ca tine.

— Gaffney, noi doi n-am terminat unul cu celălalt. Nici pe departe.

— Du-te și numără-ți degetele, replică bărbatul. Anunță-mă când ajungi la zece.

CAPITOLUL 19

Michael Crissel se examină în reflexia suprafeței cubiculumului, pentru a nu-și trăda în niciun fel starea psihică reală când avea să iasă de acolo. Pielea îi era albă ca pântecele unei reptile, iar ochii injectați de sânge aduceau cu ai unui albinos. Își spuse că paloarea aceea era cauzată probabil de mixul atmosferic complet lipsit de umiditate din crucișător și de criza de vomă pe care o avusese, dar era o consolare neconvingătoare. Starea de rău îl izbise brusc și violent, încât abia avusese timp să se grăbească spre cubiculum.

— Vino-ți în fire, își spuse.

Ieși din cubiculum și sui prin navă, trecu pe lângă compartimentele armelor și ale echipajului și intră în zona principală de adunare, unde așteptau ceilalți prefecți, în costume blindate, prinși în centurile plaselor de decelerație, strânși laolaltă ca niște soldăței de jucărie negru-strălucitori, cu armele ținute între genunchi. Nu doar șficbice, ci și armele mari care, teoretic vorbind, fuseseră interzise de scrutinul democratic. După ce totul avea să se termine și oamenii aveau să aibă acces complet la informații, ei puteau să înțeleagă că Panoplia procedase corect ignorând votul acela. Ba chiar aveau să aplaude, știind care fusese miza reală.

Prefecții de teren îl priviră când se trase cu mâinile prin culoarul de acces, în imponderabilitatea din etapa de zbor a *Sufragiului universal.* Deocamdată, niciunul dintre ei nu-și coborâse vizorul. Le putea zări chipurile, le simțea ochii urmărindu-l când trecea. Nu recunoscu pe nimeni. Până și numele lor, ștanțate pe blindajul din materinertă al costumelor, declanșau numai frânturi efemere de recunoaștere.

Atenția lor apăsătoare cerea un răspuns din partea lui, un discurs de îmbărbătare și mobilizare. Avea însă gura pungă, simțea încă gustul vomei. Se gândi că Dreyfus le-ar fi spus cu certitudine ceva. Nu trebuia să fie mare lucru. Doar un cuvânt-două de încurajare. Se opri și se roti lent, încuviințând din cap spre tinerii și tinerele din costumele negre care semănau cu niște homari.

— Niciunul dintre noi nu-și face iluzii că va fi ușor, spuse el și

se simți îngrozit de sunetul tremurător și șters al propriului său glas. Ecluzele butucului de andocare vor fi păzite și vom întâmpina rezistență pesemne imediat după ce ajungem în interior. Este foarte probabil să fim depășiți numeric. Beneficiem totuși de avantajele antrenamentelor și ale armelor. Nu uitați: sunteți agenții Panopliei. Aveți dreptatea de partea voastră.

Reacția lor nu era însă cea la care se așteptase sau pe care o sperase. Prefecții arătau, pur și simplu, confuzi și temători, ca și cum cuvintele lui le răpiseră exact moralul pe care nădăjduise că-l va ridica.

— Când spun că nu va fi ușor, continuă Crissel, nu vreau să se-nțeleagă că nu vom reuși. Nici vorbă! Vreau doar să spun…

O fată cu ochii de culoarea alunelor și chip în formă de inimioară întrebă:

— Cum îi vom deosebi pe ostili de localnici, sir?

Crissel lovi ușor cu degetul în creștetul propriei sale căști.

— Meniul derulant tactic îi va eticheta pe toți cetățenii cunoscuți aparatului de scrutin. Orice individ pe care-l vedeți și care nu-i identificat ca atare trebuie considerat un nonlocalnic ostil. Îi surâse încrezător fetei. Evident, aveți autorizația de eutanasiere.

— Iertați-mă, sir, spuse un tânăr neras de o zi, dar am fost informați că vom opera probabil într-un mediu lipsit de abstracție locală.

— Corect, aprobă Crissel.

Dacă Aubusson ieșise din abstracția externă, existau motive întemeiate pentru a crede că procedase la fel și pe plan intern.

— Atunci cum va ști meniul tactic pe cine să eticheteze? întrebă fata, pe tonul cuiva care se aștepta într-adevăr la un răspuns rezonabil.

Crissel deschise gura să replice, apoi simți căscându-se ușile amenințătoare ale unei capcane mentale. Făcuse o eroare. Nu putea exista nicio garanție că meniurile tactice aveau să fie funcționale.

— Ostilii vor fi cei… care se comportă ostil, zise el.

Prefecții tăcură și-l priviră. Ar fi preferat să-l fi luat peste picior sau chiar să fi pus alte întrebări decât să rămână cu ochii holbați și în același timp răbdători, de parcă spusele lui erau perfect logice din punct de vedere operațional.

Ceva i se foi din nou în intestinele ce-l ardeau.

— Scuzați-mă, le spuse și dădu să se întoarcă pentru a reveni în cubiculum.

Exact în clipa aceea, pilotul ieși de pe puntea de zbor, apăsându-și căștile cu mâna de țeastă.

— Avem vizual pe Aubusson, sir. M-am gândit că v-ar interesa.

— Mulțumesc, spuse Crissel.

Intră pe puntea de zbor spațioasă a crucișătorului cu un sentiment rușinos de ușurare. Pe display-urile alocate, Casa Aubusson arăta înspăimântător de aproape, dar era o senzație amăgitoare; se aflau la mii de kilometri depărtare și sistemele anticoliziune ale habitatului n-ar fi selectat deocamdată crucișătorul dintre numeroasele nave ce se deplasau pe vectori similari în haosul traficului din Inelul Sclipitor.

— Totul pare destul de normal, comentă Crissel când imaginea transfocă și dezvălui detaliile la scară mică ale butucului unde continuau să fie andocate câteva nave spațiale. Să înțeleg că n-a apărut nicio modificare majoră de când am părăsit Panoplia?

— Nimic care să ne afecteze apropierea, răspunse pilotul, totuși este ceva ce ar trebui să știți.

Peste imaginea principală deschise două ferestre care prezentau vederi laterale ale habitatului, preluate de la o navă spațială îndepărtată sau de la o platformă de videocamere.

— Lumină vizibilă, anunță el. Decalaj de șase ore. Vederea din dreapta este cea mai recentă.

— Par identice.

Pilotul încuviință din cap, confirmându-i observația.

— Priviți acum imaginile în infraroșu. Vă sare ceva în ochi?

Un capăt al habitatului era o pată de emisii termice, deși cu șase ore în urmă fusese rece. Grafica suprapusă colora structurile într-o gradare de culori, de la roșu-cărămiziu la portocaliu-intens.

— Judecând după aripioarele acelea de răcire, a început să degaje brusc foarte multă căldură.

Pilotul emise un sunet afirmativ.

— Din câte ne dăm seama, a-nceput în ultimele patru ore.

Crissel riscă o întrebare prostească:

— Care capăt este acela?

— Nu cel la care intenționăm să andocăm. Butucul de

andocare este la fel de rece, cu excepția unor mici pete calde în jurul armelor, care purjează căldura reziduală după ce au tras.

Arme, gândi Crissel. Ce ușor era să comuți de la imaginea sistemelor anticoliziune ca instrumente pentru protejarea vieții la mașinării destinate a-i pune capăt.

— Așadar, ce se-ntâmplă? De ce se încinge în capătul acela?

— Deocamdată nu avem decât ipoteze, dar o explicație ar putea fi pornirea manufacturilor.

— Nu știusem că Aubusson deținea capacități manufacturiere.

— Cu ani în urmă se pare că a fost un jucător important, ciocăni pilotul cu un deget pe un rezumat de tip text de pe display-ul pliabil al suportului său pentru braț. N-a ajuns niciodată la capacitatea de producție a manufacturilor de mare putere, totuși producea anual câteva sute de mii de tone. Obiecte de valoare mare și mărime mică. În principal servitori pentru construcții, pentru clădirea noilor centre industriale de pe Ochi. Pentru o vreme au însemnat o afacere prosperă, dar, după ce manufacturile de pe satelit au atins nivelul proiectat al producției, cele ca Aubusson și-au pierdut clienții.

Istorie veche, gândi Crissel. Ochiul lui Marco fusese principalul furnizor industrial al sistemului de peste un secol.

— Și ce s-a întâmplat cu manufactura?

— Casa Aubusson a păstrat infrastructura. Probabil că, dintr-un motiv sau altul, a sperat că va fi din nou capabilă să concureze Ochiul. Judecând după cantitatea de emisii termice, fabricile au fost repuse în funcțiune.

— Preluarea controlului habitatului a început însă de numai o jumătate de zi. Este imposibil să fi pornit atât de repede manufactura. Omenește nu-i posibil.

— Cum spuneam, rosti pilotul pe un ton autojustificativ, o simplă ipoteză.

— Asta nu ne afectează misiunea, rosti Crissel zguduit. Dimpotrivă, sporește urgența de a ajunge acolo și a recâștiga habitatul în numele Panopliei.

— Mă gândisem doar că ar trebui să cunoașteți situația de pe teren, sir.

— Ai procedat foarte bine că mi-ai adus-o atenției. După o pauză inconfortabilă, nesigur dacă prezența lui pe puntea de zbor era sau nu adecvată, Crissel adăugă: Cât mai avem?

— În șase minute vom pătrunde în volumul de evitare a

coliziunilor habitatului. Dronele de marfă au fost interceptate după ce pătrunseseră două sute de kilometri în acest volum, adică se aflau la aproximativ o sută de kilometri de butucul de andocare.

Pilotul îi atrase atenția asupra altui afișaj, ticsit de date tactice rezumative:

— Noi însă vom fi pregătiți mult mai devreme să țintim sistemele anticoliziune. Avem deja soluții de deschidere a focului pentru jumătate din ele.

Crissel simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă.

— Atunci de ce nu tragem? Dacă nu-i o întrebare stupidă…

— Dacă tragem, vom fi văzuți. În clipa aceasta secțiunea noastră transversală este foarte bine camuflată, dar în clipa în care vom lansa torpile, sistemele de țintire inamice ne vor putea găsi, pornind pe vectorii jeturilor lor de propulsie.

— Pilotule, discutăm despre sisteme anticoliziune, nu despre hardware militar. Ele sunt programate să recunoască obiecte străine care se apropie, nu să le extrapoleze pozițiile pe baza jeturilor de propulsie.

Reticența din vocea pilotului era evidentă.

— Prefectul Dreyfus a spus că trebuie să pornim de la posibilitatea de a fi fost încărcate cu software nou.

Crissel tuși scurt.

— Așa-i, desigur, deși probabilitatea respectivă… Ești însă sigur că nu putem să tragem și să distrugem toate armele lor dintr-o singură salvă?

— N-o pot garanta, sir. Strategia cea mai bună este de a nu trage decât după ce avem soluții clare pentru toate armele, ceea ce va însemna amânarea atacului nostru până în clipa imediat anterioară inițierii fazei de decelerare.

— Corect. Voiam doar să fim clari în privința asta. La ce distanță în afara volumului de evitare vom fi în punctul acela?

— Vom fi intrat deja cu treizeci de kilometri.

Crissel încuviință din cap, ca și cum problemele ar fi fost soluționate definitiv și nu mai trebuia rediscutate.

— Menține vectorul acesta, pilotule. Mă întorc să discut cu prefecții.

— În cinci minute va trebui să vă fixați în centuri, sir. Situația va deveni instabilă, mai ales dacă va trebui să evităm focul de răspuns.

Crissel coborî din sanctuarul neemoțional al punții de zbor în zona de adunare. Majoritatea prefecților își puseseră de acum căștile, iar mai mult de jumătate din aceia își coborâseră și etanșaseră vizoarele.

— Pilotul m-a informat că vom începe faza de decelerare în cinci minute, rosti Crissel ținându-se locului de un mâner capitonat și privind rândurile de siluete negre. Nu uitați: aceasta nu-i o simplă restricționare sau acțiune disciplinară. În Casa Aubusson există peste opt sute de mii de oameni, și absolut toți se bizuie pe ajutorul nostru. Poate că au existat și mai există încă momente când agenții Panopliei sunt temuți și detestați. În organizație nu există niciun prefect de teren care să nu știe cum se simte *așa ceva.* Am trecut și eu prin asemenea momente. Știu ce-nseamnă să fii disprețuit. Dar astăzi oamenii aceia se vor ruga să vadă uniformele negre ale Panopliei. Și se vor aștepta din partea noastră să ne facem treaba. Și o putem face. Este foarte probabil să ne confruntăm cu o forță armată eficientă, care a preluat habitatul. Țineți însă minte că indiferent cât de numeroși ar fi inamicii, indiferent cât de agili sau agresivi, noi vom avea de partea noastră opt sute de mii de cetățeni recunoscători. Panoplia va triumfa azi. Niciodată n-am fost mai sigur de asta!

Ridică pumnul încleștat în maniera simbolului Panopliei, având ca efect un freamăt precaut de aprobare.

Satisfăcut de răspunsul prefecților și înțelegând că a-i incita și mai mult ar fi putut atrage riscul unei umiliri usturătoare, Crissel reveni pe puntea de zbor.

— Pilotule, statutul, te rog.

— Decelerarea începe în patru minute. Mai avem o sută douăzeci și doi de kilometri până la limita exterioară a volumului de evitare. Ar fi bine să vă fixați în centuri.

— Ai o imagine mai bună a sistemelor anticoliziune?

— Devine tot mai detaliată permanent.

— Și nu se înregistrează nicio schimbare în situația tactică? Tot nu putem garanta distrugerea lor totală de la distanța aceasta?

— N-o pot promite, sir.

Crissel simți totuși o ezitare din glasul pilotului.

— Probabilitățile s-au îmbunătățit însă în favoarea noastră?

— Cu puțin, sir.

— Ai soluții de tragere deja fixate?

— Vom fi gata de tragere după ce pătrundem treizeci de kilometri în volum. Asta se va întâmpla peste trei minute și treizeci și trei de secunde.

— Mă fixez în centuri pentru etapa de decelerare. Procedează la fel, pilotule. Crissel se întoarse către restul celor de pe puntea de zbor. Atenție, toată lumea! Decalăm planul de bătălie. Doresc să lovim mai devreme armele acelea, cât timp mai dispunem de distanță de manevrare. Aveți permisiunea mea de a începe să trageți în șaizeci de secunde.

Pilotul deschise gura, parcă pregătindu-se să formuleze o obiecție.

Crissel i-o luă înainte, întrebând politicos:

— Sunt probleme în privința asta?

— Aceasta este o modificare de plan, sir.

— Nimic nu-i bătut în cuie. Ne adaptăm pur și simplu la informații mai recente.

— Este posibil să nu distrugem toate armele acelea.

— Și este la fel de posibil să nu le distrugem pe toate nici când vom fi mai aproape. Acesta este război, pilotule. Războiul implică un element de risc. Te rog să execuți la momentul cuvenit ordinul meu revizuit.

Surprinse o clipă de șovăială când cei din cartul de pe puntea de zbor se priviră între ei. O clipă care se legănă pe muchia rebeliunii înainte de a dispărea.

— Mențineți soluțiile, murmură pilotul. Lansare torpile în treizeci și cinci de secunde.

Crissel reveni în zona de adunare și-și ocupă poziția alocată. Își fixă casca în ultima clipă, simțind declanșarea închiderii pneumatice exact în secunda în care o succesiune de bufnete anunță că torpilele crucișătorului țâșniseră din rackurile de lansare rapidă. Până în momentul acela, nu existase nici măcar un singur indiciu extern că *Sufragiul universal* ar fi fost pe punctul de a-și arăta ghearele.

Crissel își instruise deja casca să suprapună peste imaginea normală a prefecților care așteptau o reprezentare a situației din exterior, compilată de la videocamerele, senzorii și sistemele de management al bătăliei ale crucișătorului. Văzu discul sur, foarte detaliat, al lui Aubusson; vederea era perpendiculară pe extremitatea cilindrului. Torpilele erau

invizibile, cu excepția liniuțelor alb-albăstrui ale evacuărilor lor, orientate sub diverse unghiuri, după cum se îndreptau către ținte diferite. Casete verzi de statut urmăreau fiecare torpilă, umplute cu cifre care se derulau rapid și nu însemnau nimic pentru Crissel. Cruci roșii marcau punctele de impact intenționate de pe discul cenușiu. Reticule și vectori lunecau peste imagine într-un dans de complexitate hipnotică, însoțite de propriile lor simboluri criptice și cifre.

— Statutul, vă rog, ceru Crissel.

— Zece secunde până la impactul torpilelor, zumzăi glasul pilotului. Începe faza de decelerare.

Coconi de materiapidă se extinseră și-i învăluiră pe prefecți, inclusiv pe Crissel, după care forța decelerării izbi cu sălbăticie. După ce lansase torpilele și-și îndreptase jetul de evacuare spre Casa Aubusson, *Sufragiul universal* devenise o țintă evidentă. Display-ul tactic arăta focul de răspuns care pornea din lansatoarele de proiectile anticoliziune. Crucișătorul determina traiectoriile proiectilelor, calculând și executând viraje de evitare la accelerație mare. Crissel se trezi încleștând dinții odată cu intensificarea forței *g*. Unghiul fotoliului i se autoregla constant pentru a-i optimiza fluxul sangvin către creier, totuși simțea cum procesele mentale îi erau sacadate și întrerupte. Liniuțele ca niște cratime ale jeturilor torpilelor se diminuaseră acum în scântei alb-albăstrui micuțe, aproape pierdute pe fața tot mai mare a lui Aubusson. Cele zece secunde de care amintise ultima dată pilotul se simțeau ca ore nesfârșite.

Începură să-și atingă țintele. Crissel nu avea nevoie de date tactice pentru a vedea că torpilele ajungeau la Aubusson. Își stopau jeturile de fuziune în ultima clipă, pentru a nu declanșa explozii termonucleare la impact, întrucât energia cinetică era suficientă pentru a cauza avarii vizibile. Sfere alb-cenușii de sfărâmături se dilatau în ralanti ca în vis, cu nuclee de foc portocaliu intens. După ce se disipau, lăsau cratere perfect emisferice, decupând zeci de metri în crusta lui Aubusson. Crissel se gândi că izbiturile acelea erau resimțite din plin la interior. Nu numai bubuiturile impacturilor foarte sonore, ci și unda de șoc aidoma unui seism cauzată de energia care se disipa pe lungimea celor șaizeci de kilometri ai habitatului. Indiferent de situația din Aubusson, cetățenii asediați ar fi înțeles că le bătea cineva la ușă.

Viteza de apropiere a habitatului încetini odată cu continuarea fazei de decelerare. Discul convex al calotei polare acoperea acum jumătate din cer. Majoritatea sfărâmăturilor cauzate de impact dispăruseră, dezvăluind dimensiunile complete ale deteriorărilor. Focul de răspuns se diminuase, sugerând că torpilele neutralizaseră într-adevăr sistemele anticoliziune printr-un singur atac. Crissel se simți de asemenea mulțumit să vadă că ansamblul de andocare nu suferise avarii vizibile, iar navele conectate rămăseseră intacte.

Forța *g* se reduse. Crucișătorul încheiase faza de decelerare intensă și nu mai era silit să evite ripostele. Coconul nu-și slăbi fixarea, dar Crissel găsi până la urmă claritatea mintală pentru a formula o frază.

— Excelent, pilotule, rosti el. Încheie andocarea forțată după latitudinea ta.

Când reîncepură, focurile de răspuns sosiră din trei puncte de pe perimetrul exterior al calotei polare, care n-ar fi trebuit să fi avut sisteme anticoliziune. Nicio torpilă nu fusese îndreptată împotriva lor, fiindcă planurile habitatului nu arătaseră acolo nimic care să necesite neutralizare.

Sufragiul universal continua să aibă statut defensiv maxim. Urmări proiectilele emergente și evaluă un curs optim de acțiune. Tunuri se depliară din fuzelaj și deschiseră foc de interceptare. Alte trei torpile fixară țintele și fură lansate. În același timp motoarele se străduiră să deplaseze crucișătorul, încercând să găsească o cale liberă între traiectoriile intersectate ale proiectilelor ce se apropiau. Nava calculă cu eficiență nemiloasă coliziunea cel mai puțin probabilă de a cauza efecte fatale asupra ei sau a pasagerilor. Crissel simți virajul, apoi cascada de lovituri de baros a proiectilelor ce mușcau din blindajul *Sufragiului universal.*

Aubusson se îndepărtă într-o parte când crucișătorul își pierdu controlul deplasării laterale și începu să se rostogolească încet. Crissel simți șocurile provocate de jeturile de orientare care încercau restabilizarea navei. Perimetrul vizorului său începu să pâlpâie roșu. O sirenă de avarii îi răsună în urechi, îndeajuns de sonor pentru a fi audibilă, dar nu atât de puternic încât să acopere alte glasuri.

— Coborâm, îl auzi pe pilot rostind.

Cele trei torpile șerpuiră printre fluxurile de proiectile ce se

apropiau și-și găsiră țintele. Focurile încetară la fel de brusc cum începuseră. Aubusson reveni în centrul vizorului lui Crissel, cu butucul de andocare întinzându-se către ei ca o mână nerăbdătoare, de degetele căreia erau fixate nave. Sfărâmături provenite de la asaltul cel mai recent dislocaseră două navete transatmosferice, care se îndepărtau de danele lor. Cu o clipă în urmă fuseseră obiecte cu aspect fragil, inofensive ca niște fluturi, aflate la distanță sigură. Acum însă erau obstacole uriașe, cu aspect periculos, care se rostogoleau prin spațiu spre crucișător. *Sufragiul universal* viră din nou și-și atinse tribordul de o transatmosferică. Crissel simți impactul străbătându-i șira spinării. Totul se întunecă și imaginile videocamerelor muriră în mâzgălituri de lumină care se diminua.

— Pilotule? vorbi Crissel în tăcerea care urmă.

Coconul de materiapidă se desfăcu și pluti, îndepărtându-se, lăsându-l neprotejat, cu excepția costumului. Zona de asamblare era întunecată și ceilalți prefecți erau aproape complet invizibili. Crissel își activă proiectorul căștii simultan cu alte siluete în costume. Evaluă scena și concluzionă că nimeni nu părea să fi fost rănit.

Urmă o zguduitură violentă, prea solidă și în același timp prea decisivă ca să fi fost cauzată de sfărâmături ce se izbeau de crucișător. Lăsase impresia lovirii de un întreg continent, de ceva care nu se clinti nicio fracțiune de milimetru. Andocarea forțată, gândi Crissel uluit. În ciuda tuturor probabilităților, pilotul îi adusese la habitat. Comută pe canalul general intercostume.

— Mă duc să văd care-i situația noastră, rosti el decuplându-și legăturile. Rămâneți aici, dar fiți gata de debarcare imediat cum revin. Misiunea continuă. Am fost primiți cu o putere de foc mai mare decât ne așteptaserăm, însă crucișătorul și-a făcut treaba. Nu uitați: nu avem nevoie de el pentru a ne întoarce. Dacă intrăm și recăpătăm controlul lui Aubusson, vom beneficia de tot timpul de pe lume ca să așteptăm Panoplia să ne trimită o navă.

Când se pregătea să intre pe puntea de zbor, fix însă oprit să pășească prin peretele-parolă intermediar, care detectase o pierdere de presiune de partea cealaltă. Vid absolut, dacă se putea încrede în indicatori. Crissel încercă să contacteze pilotul și echipajul de zbor, dar de data aceasta nu recepționă decât fluieratul monoton al unui semnal purtător.

Întoarse privirea către prefecții în costume spațiale.

— Toată lumea este etanșată? Atunci țineți-vă bine, fiindcă purjez aerul.

Crissel merse la ecluza laterală, se încordă, glisă în sus un panou din sticlă blindată, după care coborî mânerul dungat în galben strălucitor și negru ca o albină care comanda fantele de purjare atmosferică. Voleturile se deschiseră aproape instantaneu, permițându-i aerului să țâșnească afară în șase direcții diferite. Fără sincronizări de securitate, fără interogări precaute. Crissel se clătină când aerul vui, apoi țiui afară. Indicatorii căștii îl anunțară că se găsea în vid absolut.

De data aceasta, nimic nu-l împiedică să acceseze puntea de zbor. Dar când trecu prin peretele-parolă acum penetrabil, bărbatul se trezi privind afară printr-o gaură care se căsca în locul provei *Sufragiului universal.* Putea să vadă spațiul cosmic, stelele strălucitoare ale altor habitate și curbura galben-cerată a orizontului celui mai apropiat al lui Yellowstone. Carcasa navei se sfârșea prin benzi de laminat zdrențuit, care încă zvâcneau după procese de reparare eșuate și din care se prelingea fluidul de materiapidă ca smoala. În spațiul ocupat anterior de puntea de zbor se extindea o traversă groasă de un metru, care aparținea probabil butucului de andocare. Cu o excepție, toate fotoliile membrilor echipajului de zbor fuseseră smulse și dispăruseră. Rămăsese doar pilotul, dar tras în țeapă de un apendice bifurcat al traversei.

Sufragiul universal nu izbutise andocarea forțată la care sperase, însă fusese dureros de aproape. Ecluza habitatului se zărea la numai câțiva metri dincolo de capătul zdrențuit al fuzelajului. Mergând pe traversă, puteau ajunge cu ușurință la ea. Îndepărtându-și din minte soarta pilotului tras în țeapă, dar convins că după o vreme va reveni să-i bântuie amintirile, Crissel se întoarse în compartimentul de adunare.

— Am pierdut echipajul de zbor, anunță el. Situația arată urât pe punte, dar există o cale de acces în habitat. Oameni buni, avem o misiune de terminat. Urmați-mă și fiți pregătit să întâmpinăm rezistență imediat ce vom ieși din ecluză.

Prefecții îl urmară ca un flux negru și compact, deplasându-se cu ușurința oamenilor experimentați în condiții de imponderabilitate. Se divizară în două formațiuni ce înaintară rapid și merseră pe traversă ca două șiruri de furnici negre,

până ajunseră la ecluza din fața lor.

Pe când lucrau să deschidă ecluza, Crissel găsi în cele din urmă un moment de respiro mental ca să treacă în revistă cele petrecute. Planurile Panopliei ar fi trebuit să includă toate modificările aduse habitatului de la construire. Era posibil ca Aubusson să fi instalat în secret lansatoarele de proiectile de pe perimetru, violând limitele legale ale sistemelor defensive pentru un habitat de mărimea respectivă. În același timp însă, dintre toate habitatele la care se putea gândi Crissel, Aubusson era unul dintre cele mai improbabile să se ocupe de asemenea acțiuni pe furiș.

Ceea ce ducea la o ipoteză mult mai puțin agreabilă. Dacă manufacturile funcționau într-adevăr și lucrătorii aveau acces la suficiente planuri și materii prime, atunci habitatul dispunea de mijloacele pentru a crea aproape tot ce-i trebuia. Producerea și instalarea de sisteme anticoliziune suplimentare nu ar fi cauzat dificultăți nici chiar unei unități modeste; ar fi necesitat doar procesarea câtorva sute de tone de materie. Instalarea tunurilor ar fi fost mai dificilă, dar nu insurmontabilă, dacă se putea deturna măcar o parte din forța de muncă a servitorilor generali. Manufacturile lucraseră la intensitate maximă de când crucișătorul părăsise Panoplia, însă era posibil să fi operat deja de ceva timp înainte de a deveni necesar să purjeze atât de vizibil căldura reziduală. Mai exact, dacă manufacturile n-ar fi trebuit să producă decât tunurile noi, probabil că nici măcar n-ar fi emis căldură.

Așadar, acolo se producea altceva.

Prefecților nu le trebui mult timp pentru a convinge ușa să se deschidă. Ea glisă în cadrul masiv cu contraforturi și dezvălui gura largă și iluminată a unei conexiuni de andocare de mare capacitate. Un pachebot ar fi putut debarca o sută de pasageri prin tubul acela într-un minut, fără ca nimeni să se atingă măcar de altcineva.

Prefecții pătrunseră în tunelul pustiu de andocare. Benzi conveiere se mișcau în ambele direcții pe toată lungimea sa. Prefecții atinseră benzile adezive cu o mână și îngăduiră să fie transportați spre capătul îndepărtat, de parcă făcuseră asta de un milion de ori până atunci. Crissel îi urmă, dar trebui să-și apese palma de două ori de bandă înainte ca legătura adezivă să prindă cu suficientă forță pentru a depăși momentul de

inerție al corpului și costumului său. Apoi se puse în mișcare, trecând pe lângă reclame animate, viu colorate, menite să-i momească pe nou-veniții cu buzunare adânci.

Treptat deveni conștient de ceva care răzbătea prin canalul intercostume, un glăscior îndepărtat care părea să repete ceva. Crissel își dădu seama că era vocea unei femei.

— Liniște, întrerupse el puținele schimburi de cuvinte dintre prefecți. Aud ceva pe canalul nostru.

— Aud și eu, sir, spuse cineva, poate chiar fata care-i vorbise mai devreme. Este cineva care utilizează protocoalele Panopliei.

Crissel se strădui să distingă glasul. Pe la a treia sau a patra repetare, înțelesul cuvintelor deveni brusc clar.

— … Thalia Ng, pentru Panoplie. Înregistrez mesajul acesta la cinci ore după stoparea abstracției. Îl voi trece pe repetarea transmisiei, până la descărcarea completă a brățării. Am fortificat nucleul de scrutin, unde m-am refugiat în vârful pilonului cu un număr mic de supraviețuitori. Afară… am văzut mașini strângându-i laolaltă pe oameni. Au început să-i omoare. Nu știm cine se află în spatele acestor acțiuni, dar a izbutit să preia controlul complet al servitorilor locali. Vă rog să trimiteți imediat ajutoare.

Nu știu cât timp putem rezista aici înainte ca mașinile să găsească o cale de a ajunge la noi.

Urmă o pauză scurtă, apoi mesajul se reluă:

— Sunt Thalia Ng, pentru Panoplie. Înregistrez mesajul acesta la cinci ore după stoparea abstracției…

— Thalia, rosti el. Mă poți auzi? Sunt prefectul-senior Michael Crissel. Repet, sunt Michael Crissel. Răspunde, te rog.

Nu se auzi nimic, cu excepția mesajului ei în buclă infinită. Crissel își repetă cuvintele, ascultă din nou, după care scutură din cap, înfrânt.

— Zadarnic. În mod clar, nu-i…

— Sir, se auzi un glas slab și grăbit, sunt Thalia. Vă aud. Mi-ați primit mesajul?

— Ți-am primit mesajul, Thalia. Semnalul este slab, dar audibil. Ne aflăm în complexul de andocare. Mai sunteți în nucleul de scrutin?

— Încă rezistăm, sir. Ușurarea femeii îi era evidentă în glas. Mă bucur teribil c-ați sosit. Nu știu cât mai putem face față. Mașinile devin tot mai inteligente, mai adaptabile…

Crissel își reaminti harta interiorului pe care și-o fixase în memorie înainte de a părăsi Panoplia.

— Thalia, ascultă-mă cu atenție. Ne aflăm încă departe de voi – la mulți kilometri, chiar și după ce vom trece prin ecluze.

— Principalul este că ați ajuns în habitat, sir! Acum, când știm că ajutorul a sosit, cred că putem rezista până ajungeți la pilon. Câte nave ați adus?

— Mă tem că doar una.

— Una?

Neîncrederea și furia răzbătură în vocea Thaliei.

— Și din păcate nava nu-i într-o stare prea bună. Avem o trupă mică de prefecți de teren, cei mai buni pe care i-am putut convoca în termen scurt. Avem arme și suntem gata de luptă. Făcu un efort pentru a-și însufleți propria stare de spirit. Am venit să recâștigăm Casa Aubusson, și asta vom face! Voi rezistați, Thalia, și nu veți păți nimic.

— Sir, spuse Thalia, trebuie să închid. Brățara mi s-a descărcat aproape complet și trebuie să conserv ceea ce am.

— Înainte de a închide… vreau să te-ntreb despre ceva ce ai spus mai devreme.

— Da, sir?

— Despre mașini, Thalia. Despre servitori. Bănuiesc că te-ai referit la un soi de defecțiuni limitate, nu? La câteva mașini aflate sub comanda unui grup invadator? Pentru că din cuvintele tale se poate înțelege că ar fi o răscoală generală a mașinilor.

Dacă n-ar fi cunoscut-o mai bine pe Thalia, ar fi putut confunda ezitarea cu o hibă de transmisie a brățării.

— Este exact ceea ce am vrut să spun, sir. Mașinile au preluat controlul habitatului. Din câte putem spune, nu există niciun grup invadator. În Casa Aubusson n-a sosit nimeni. Sunt numai mașinile, sir. Au luat-o razna.

— Totuși abstracția este întreruptă. Cum funcționează mașinile fără abstracție?

— A mai rămas suficientă abstracție pentru a le controla sau coordona. Noi însă tot nu știm cine o face. Sir, mi-e teamă.

— Păstrează-ți calmul, Thalia. Până acum te-ai descurcat excelent în protejarea supraviețuitorilor.

— Nu la asta mă refer, sir. Mă tem că eu am declanșat asta. Că am jucat un rol în declanșarea preluării habitatului. Cred că cineva m-a manipulat și că am fost prea stupidă sau naivă, sau

îngâmfată ca să-mi dau seama. Iar acum este prea târziu și plătim toți pentru asta, toți cei de aici, din Aubusson.

— Atunci nu știi, rosti precaut Crissel.

— Ce anume nu știu, sir?

— Nu-i vorba numai despre Aubusson. Am pierdut contactul cu toate cele patru habitate pe care le-ai vizitat. Toate au ieșit simultan din rețea.

— Oh, Doamne!

— Nu ne putem apropia de niciunul, deoarece distrug orice nave care vin spre ele. De aceea am avut probleme pentru a aduce *Sufragiul universal* atât de aproape pe cât am reușit.

— Ce se-ntâmplă, sir?

— Nu știm. Știm doar că manufacturile din Aubusson lucrează la capacitate maximă. Iar acum tu ne-ai spus altceva ce nu știam, și anume că mașinile joacă un rol în acțiunea aceasta.

Vocea Thaliei se stinse, apoi reveni:

— Acum trebuie să închid cu adevărat, sir. Mașinile continuă să-ncerce să suie în pilon. Ne-am baricadat cât am putut de bine, dar trebuie să le respingem întruna.

— Am pornit spre voi. Mult noroc, Thalia! N-ai de ce te teme și nimic de ce să-ți fie rușine.

— Sir… eram gata să închid, dar am uitat să vă întreb – când am văzut că au sosit ajutoare, m-am așteptat ca prefectul Dreyfus să facă parte din ele. Tonul femeii deveni neliniștit, aproape copilăros. El este bine, da? Sper că n-a pățit nimic.

— Este cât se poate de bine, spuse Crissel. Și mă voi asigura să afle că ești sănătoasă. A intervenit ceva în Panoplie și a fost silit să rămână acolo.

— Ce fel de „ceva”, sir?

— Mă tem că asta-i tot ce-ți pot spune pentru moment.

Transmisiunea încetă. Probabil că după ce reușise să contacteze pe cineva, Thalia stopase bucla de repetare a mesajului. În timp ce vorbise cu ea, Crissel și restul prefecților străbătuseră tot tunelul de andocare. Banda conveier se termină, pierzându-și fixarea adezivă în ultima clipă. În vidul perfect din tunel, Crissel continuă să gonească neajutorat, până ce fu prins de unul dintre prefecții care sosiseră înaintea sa, la timp pentru a-l opri să se strivească în batardoul de la limita tunelului. În mod uzual, pasagerii ar fi lunecat până la o oprire lină, în urma frecării cu aerul aflat la presiune normală.

Se aflau înaintea unei uși blindate, pe care erau ștanțate nimfe și zâne.

— De cealaltă parte este aer, raportă un prefect. Protecțiile de securitate de pe ușa aceasta sunt destul de masive și știe că de partea noastră este vid.

— Poți să tragi prin ea?

— Da, sir, însă dacă de partea cealaltă există ostatici care nu au costume...

— Așa-i, prefectule. Care sunt celelalte opțiuni ale noastre?

— Niciuna, sir, decât să presurizăm partea aceasta din tunel. Dacă închidem ușa din capătul opus, protecțiile de securitate ar trebui să permită deschiderea ușii din față.

— O poți face de aici?

— Nicio problemă, sir. Când am trecut prin ea, i-am fixat un declanșator prin telecomandă. Am dorit totuși să vă cer aprobarea prealabilă. Va însemna blocarea rutei noastre de ieșire.

— Însă poți redeschide ușa cealaltă dacă e nevoie?

— Bineînțeles, sir. Ar dura numai câteva secunde.

— Dă-i drumul atunci, încuviință Crissel.

Prefectul-senior era încordat și pregătit când ușa se deschise și aerul izbi în vidul din tunel. Dincolo de ușă se întindea un spațiu mult mai mare, un volum vamal aflat în imponderabilitatea punctului de convergență a zeci de coridoare de andocare. Reclame continuau să ruleze pe pereți. În spațiul sferic atârnau stindarde din mătăsuri viu colorate, rigidizate prin sârme împotriva imponderabilității; unele fuseseră smulse de curentul violent de aer. Sculpturile din fier uriașe ale unor căluți-de-mare și dragoni marini susțineau un hățiș amețitor de benzi conveier codificate în culori, care descriau bucle prin spațiul deschis. Crissel încercă să-și imagineze mii de pasageri călătorind pe benzile acelea, nepăsători și bălțați, chiar și fără penajul lor entoptic, un torent nesfârșit de bijuterii omenești scânteietoare. El vizitase rareori locuri ca acesta, se simțise rareori parte din adevăratul flux arterial al societății din Inelul Sclipitor. Pentru o clipă regretă traiectoria austeră pe care Panoplia i-o impusese vieții.

— Conveierul roșu ne va traversa sala, rosti el strivind gândul. Să-i dăm drumul!

În clipa aceea se iviră mașinile. Fuseseră de la bun început în

volumul vamal, dar ascunse în complexitatea neagră a sculpturilor din fier. Când apărură, Crissel aproape că izbucni în râs. Amuzamentul, înțelegerea cinică a faptului că erau copleșiți numeric, constituia unicul răspuns uman înaintea unei ambuscade fatale și inevitabile.

— Ostili, rosti el. Servitori. Țintiți-i. Forță maximă. Foc de voie.

Dar chiar în clipa când rostea cuvintele acelea, știa că mașinile erau prea multe, iar prefecții de teren prea puțini. Echipa lui deschisese deja focul și distrusese o mână dintre servitorii care se apropiau, însă mașinile continuau să vină. Erau peste tot, se revărsau din umbre și din beznă, zburau prin aer sau înaintau în lungul liniilor curbe ale conveierelor. Încă și mai multe soseau din alte tunele ce aveau legătură cu spațiul vamal.

Crissel era obișnuit cu servitorii, era atât de familiarizat cu prezența lor, încât abia dacă-i băga de seamă în circumstanțe obișnuite. Dar mașinile acestea nu acționau ca niște servitori obișnuiți. Mișcările le erau rapide, având uneori aspectul accelerat, de comedie bufă, al activității insectelor. Per ansamblu, eforturile le erau coordonate și deliberate. Individual, erau haotice, unele erau călcate sub marșul neîncetat al celorlalte sau împinse în lături dacă se dovedeau prea lente ori stângace. Nu aveau arme în sensul uzual al termenului, însă toate membrele, manipulatoarele sau instrumentele slujeau acum o funcție agresivă. Unele auxiliare păreau chiar să fi fost modificate pentru a le spori eficiența: gheare ascuțite la nivelul unor muchii sclipitoare, brațe terminate prin seceri letale sau țepușe pregătite de străpungere. Era o armată ucigașă. În același timp însă mașinile continuau să poarte culorile și logourile vesele ale rolurilor jucate până atunci: o mașină casnică aici, un grădinar sau un servitor medical grijuliu acolo. Un supervizor de creșă cu spinare de gândac și o mulțime de picioare avea chiar carapacea roșie cu puncte negre a unei buburuze, cu un chip vesel stilizat pictat pe partea frontală.

Prefecții își dezlănțuiră toată forța armelor, însă izbuteau doar să încetinească avansarea, nu s-o respingă.

Majoritatea mașinilor nu aveau blindaje, astfel încât explodau în bucăți sub o lovitură directă, dar cele care le urmau înhățau imediat bucățile camarazilor sfărâmați și foloseau părțile din corpurile rupte ca pe paveze sau ciomege. Apoi deveni tot mai dificil să distrugă pe oricare dintre ele.

Crissel aproape că nu sesiză primele victime din rândul oamenilor. Când servitorii ajunseră la prefecții în costume blindate, diferența dintre oameni și mașini deveni greu de precizat. Nu se mai vedea decât un vălmășag agitat de membre și se auzeau țipetele metalului și ale ceramicii care loveau blindaje. Abia când văzu două trupuri decapitate rostogolindu-se în spațiul deschis, printre sculpturile din fier, revărsând jeturi de sânge din cercurile deschise ale inelelor din jurul gâturilor, știu că servitorii începuseră să ucidă.

— Retragerea! strigă Crissel peste vacarmul bătăliei, zăngăniturile dintre blindaje și servitori și țipetele panicate ale echipei sale. Retragerea la navă! Suntem copleșiți numeric!

Dar chiar când rosti cuvintele acelea, se simți smucit într-o parte de membre puternice din metal. Se împotrivi, însă zadarnic. După aceea servitorii îl înconjurară, desfăcând puzzle-ul costumului său blindat cu surescitarea frenetică a unor copii care desfac un cadou împachetat.

Erau foarte rapizi în privința asta. Trebui s-o recunoască.

CAPITOLUL 20

Celula de detenție în care fusese închis Dreyfus nu era o sferă în imponderabilitate precum cea în care fusese întemnițată Clepsidra, dar transmitea aceeași senzație de impregnabilitate înăbușitoare. Îi luaseră pantofii și brățara. Singura lui concesie fusese de a-și slăbi gulerul, astfel încât să nu-l roadă prea tare prin frecarea de maxilarul inferior neras. În liniștea din celulă nu putea să știe ce se întâmpla în exterior și nici să evalueze cu exactitate trecerea timpului. Era prea alert, prea temător pentru a începe să se simtă plictisit. Mintea i se rotea în permutări nebunești, străduindu-se să ghicească ce se întâmplase cu Clepsidra și ce se întâmpla acum cu misiunea trimisă la Casa Aubusson. Ce se întâmpla cu Thalia. Mai mult ca probabil că doar imaginația lui îi oferise bufnetul îndepărtat al desprinderii *Sufragiului universal* de pe suportul de andocare.

Dreyfus închisese destui oameni în celule pentru a se fi dedat speculațiilor relaxate despre ce putea simți un prizonier după închiderea ușii. Înțelegea că nu se apropiase niciodată, nici pe departe, de lipsa de speranțe complet secătuitoare sau de rușine. Își repeta că nu făcuse nicio faptă rea, nimic care să fi meritat gradul cel mai infim de autorepros, totuși rușinea nu

voia să asculte. Simplul fapt al detenției aici era suficient.

După două-trei ore, potrivit estimării sale, peretele-parolă formă conturul unei uși. Baudry intră singură, iar peretele redeveni impenetrabil. Femeia nu purta nicio armă vizibilă.

— Nu mă așteptasem la altă vizită. Ce noutăți sunt? Ați primit vreo veste de la Thalia?

Ea îi ignoră întrebările.

— Tom, dacă tu ai făcut asta, acum ar fi momentul să-mi spui.

Rămase lângă patul lui cu mâinile încrucișate, cu voluta fustei revărsându-se în jurul călcâielor precum ceara dintr-o lumânare neagră și subțire.

— Știi bine că n-am făcut-o eu.

— Gaffney spune c-ai fost ultima persoană care a văzut-o pe Clepsidra. Ea a spus sau a făcut aluzie la ceva care să indice că ar fi plănuit să evadeze?

Dreyfus își frecă ochii.

— Nu. Nu avea niciun motiv s-o fi făcut, pentru că-i spusesem că o vom proteja și ne vom asigura să revină la ai ei.

— Cu toate acestea, a plecat.

— Sau a fost luată. Sunt convins că ai ținut seama și de alternativa asta.

— Gaffney spune că după tine în celula ei n-a intrat nimeni, până când Sparver a descoperit că dispăruse.

— M-a prins Gaffney plecând cu Clepsidra?

— El speculează că este posibil ca tu să fi modificat setările peretelui-parolă, astfel ca ea să poată ieși după ce plecaseși.

— N-aș fi știut nici măcar de unde să fi început. Și chiar dacă ea ar fi plecat, de ce n-a văzut-o nimeni? De ce n-a apărut pe monitorizările noastre interne?

— Nu cunoaștem nici acum dimensiunile complete ale abilităților Agregaților, spuse Baudry.

Dreyfus își îngropă fața în palme.

— Sunt mai inteligenți decât noi, dar nu sunt magicieni. Dacă ea și-a părăsit celula, cineva trebuie s-o fi văzut.

— Poate să fi ales cu iscusință momentul evadării. Este posibil ca tu s-o fi sfătuit în privința intervalului optim pentru șanse minime de detectare.

Dreyfus râse sec.

— Și videocamerele?

— Poate că le-a putut influența să-i șteargă imaginea din

înregistrări.

— Ar trebui totuși să aibă un loc unde să se ascundă. În caz contrar, mai devreme sau mai târziu se va ciocni de oameni.

— Gaffney speculează că tu i-ai fi oferit un refugiu. Că este posibil ca ea să se afle și acum în refugiul acela.

— Știi ceva? Mi se pare că aud foarte des numele „Gaffney”. Nu crezi că asta ar putea însemna ceva?

Baudry strâmbă disprețuitor din buze.

— În mod firesc, poziția lui îl aduce în prim-planul problemelor de securitate internă. Iar tu n-ai nicio dovadă că el ar fi comis vreo faptă rea.

— Ți-ar păsa dacă aș avea?

— Tom, știu că noi am avut dispute și mai știu că nu ți-a plăcut ce am fost siliți să-i facem lui Jane. Să știi că-ți respect opinia. Pe de altă parte, te asigur că acțiunile noastre au fost întreprinse strict în interesul Panopliei. Iar eu voi fi prima care să-i depun lui Jane jurământul de credință când va fi reinstalată ca autoritate operațională totală, așa cum cred că seva întâmpla. Îl privi cu ochi întrebători. Nu mă crezi… Tu consideri că îndepărtarea ei a fost motivată de un interes personal. Sau de altceva.

— Cred că Crissel a fost pur și simplu prea laș ca să vi se împotrivească.

— Și eu…?

— Nu-mi poți spune că interesul personal n-ar fi jucat niciun rol.

Pentru prima dată bărbatul zări în ochii lui Baudry scânteia dură și aurie a furiei reale.

— Tom, privește situația din poziția mea. O respect pe Jane. Am respectat-o dintotdeauna. Am urmat-o pas cu pas când Ceasornicarul ne-a făcut viața imposibilă. Însă n-ar fi trebuit să i se permită să rămână la putere atâta timp. Este imposibil ca scarabeul ăla să n-o fi afectat, mental sau fizic.

— Unii ar putea spune că a făcut din ea cel mai bun prefect-suprem pe care l-am fi putut spera vreodată.

— Dar n-am beneficiat niciodată de vreo modalitate prin care s-o știm în mod cert. Crissel și cu mine… și Gaffney, da, recunosc – i-am dăruit organizației anii noștri cei mai buni, însă n-am căpătat în schimb decât păr încărunțit și riduri, așteptând în umbra lui Jane. Niciunul dintre noi nu va trăi veșnic!

— Ceea ce este valabil și pentru Jane. Ați fi putut aștepta naibii să vă vină rândul!

Baudry expiră lent. Ceva din ea se domoli.

— Am dorit așadar să fie înlăturată. Dar asta nu-nseamnă că ar fi fost corect ca ea să rămână la comandă. Nu-nseamnă că noi n-am fi făcut tot ce era bine pentru Panoplie.

— Chiar crezi asta, în adâncul inimii tale? Uită-te la mine când îmi răspunzi.

— Da, răspunse ea privindu-l drept în ochi după câteva clipe.

El încuviință, fără să trădeze nimic. Las-o să fiarbă, las-o să se-ntrebe dacă o credea sau nu.

— Va trebui totuși să-l oprești pe Gaffney. A scăpat de sub orice control.

— Vrei să-mi povestești despre numele pe care l-ai menționat mai devreme? Aurora, nu?

— Cred că avem de-a face cu Aurora Nerval-Lermontov, care a fost una dintre Cei Optzeci.

— Ea a murit, Tom. Ei toți au murit.

— Nu cred că și Aurora. Ea a supraviețuit pe undeva și a așteptat clipa potrivită vreme de cincizeci și cinci de ani.

— A stat pur și simplu ascunsă?

— Până când ceva i-a forțat mâna. A aflat de la Clepsidra ceva care a speriat-o foarte tare. Tot ceea ce se întâmplă se datorează reacției Aurorei față de o amenințare percepută. Cred că ea preia controlul fiindcă nu are încredere că noi vom rezolva situația.

— Clepsidra a fost complicele ei?

— Nu tocmai. Aurora se folosea de Agregați, storcându-i de informații.

— Iar acum a dispărut și ultimul dintre ei.

— Eu nu i-am dat drumul din incinta aceea, rosti Dreyfus. În cariera mea am luat unele decizii chestionabile, dar aceea nu s-a numărat printre ele.

— Atunci cine a făcut-o?

— Tu știi cine.

— El nu ne-ar trăda, Tom. Este un om bun, devotat Panopliei până în adâncul inimii. Nimic nu-l preocupă mai mult decât securitatea Inelului Sclipitor.

— De acord, poate că el așa crede. Însă indiferent ce ar crede, lucrează pentru Aurora. Trajanova știa că persoana care a

sabotat turbinele și mi-a corupt nivelul-beta trebuia să aibă acces de securitate la nivel superior. A fost la un pas de a-l indica ea însăși pe Gaffney. De aceea a trebuit să fie lichidată.

Baudry clătină scurt din cap, ca și cum ar fi încercat să alunge un gând rău care-i bâzâia între urechi.

— Nu cred că Gaffney ar acționa împotriva noastră. Mai concret, de ce ar fi dorit el s-o scoată pe Clepsidra din celulă?

— Pentru că ea știe lucruri pe care Gaffney nu vrea să le aflăm. Dreyfus se aplecă înainte. Baudry, ascultă-mă! Cred că Gaffney vrea s-o omoare. Cred că o va găsi și o va omorî, dacă n-a și făcut-o deja. Tu trebuie să ajungi prima la ea.

— Nu știm unde este.

— Atunci începe s-o cauți. Gaffney controlează securitatea internă, dar *tu* controlezi Panoplia. Mai există sute de prefecți pe care el nu-i are la mână.

— În numele Sandrei Voy, Tom! Chiar vorbești în mod serios despre un război total în interiorul Panopliei?

— Nu trebuie să fie un război. Acționează acum și-l poți opri pe Gaffney, îi poți anula autoritatea. De acord, Securitatea îi datorează loialitate, dar aceeași loialitate ți-o datorează și ție.

Pentru o clipă Dreyfus avu impresia că femeia se gândea măcar la ideea respectivă, că o accepta pentru examinare. Apoi însă fața ei încremeni și-i oferi doar refuz inexpresiv.

— Nu pot face asta.

— Cel puțin, găsește-o pe Clepsidra înaintea lui.

— S-ar putea să nu fie ușor, mai ales dacă ea nu dorește să fie găsită.

Brățara lui Baudry își alese tocmai momentul acela pentru a piui, emițând un ton ascuțit, nelalocul lui în cenușiul izolat al celulei. Femeia coborî ochii, iritată, după care ridică display-ul mai aproape. Dreyfus văzu cum pleoapele îi tresar.

— Ce s-a întâmplat?

— Sufragiul universal… Glasul ei suna spectral, îndepărtat. Am pierdut contactul cu nava în cursul etapei finale de apropiere de Casa Aubusson. Exact când defensivele habitatului le-ar fi intrat în bătaia armelor.

Dreyfus încuviință din cap. Știa că planul fusese de a lovi sistemele anticoliziune cu armamentul pe rază mare de acțiune al crucișătorului.

— Toate comunicațiile sau doar telemetria tactică?

— Totul. Nu există niciun semnal.

Baudry tăcu o clipă, de parcă n-ar fi cutezat să declare evidența.

— Cred că i-am pierdut. Cred c-au murit toți. Crissel și prefecții aceia tineri… îl privi apoi pe Dreyfus cu o spaimă mocnită. Ce-ar trebui să facem în continuare?

— Să obții confirmarea pierderii navei, zise bărbatul. După care să începi să aduni toate navele noastre din sistem, indiferent în ce misiune ar fi plecate. Toate cuterele… corvetele… crucișătoarele interplanetare.

— Nu putem ignora starea de criză dintre Ultranauți și Inelul Sclipitor.

— Poți, rosti Dreyfus, fiindcă deja nu mai contează. Aceea n-a fost nici măcar o criză. O distragere, poate, care să ne abată privirea de la acțiunea adevărată. Și a funcționat, nu? Ce proști am fost!

— Am făcut doar ce-am crezut că era cel mai bine, spuse Baudry trist.

— N-a fost suficient de bine. Acum va trebui să ne reevaluăm jocul. Acum începe adevărata criză.

— Mi-e frică, Tom. Au distrus un crucișător interplanetar complet înarmat. *Așa ceva n-ar fi trebuit să se-ntâmple.*

— Și mie îmi este frică, dar încă n-am terminat. Găsește-o pe Clepsidra. Și reia scrutinul. De data asta poți să vorbești mult mai apăsat. Avem nevoie de armele acelea. Iar în clipa de față nu-mi pasă deloc dacă cineva va fi nemulțumit.

* * *

Gaffney privea spectacolul suprarealist cu ceea ce spera să fie combinația potrivită de șoc și dezgust. Picioarele încălțate în cizme îi erau ușor depărtate, spinarea perfect dreaptă, mâinile încrucișate la spate. Poate că propria-i reacție era artificială, dar autenticitatea expresiilor de pe chipurile celorlalți prefecți-interni adunați în apartamentul lui Dreyfus nu putea fi pusă sub semnul îndoielii. De asemenea, nu se puteau contesta sentimentele prefectului-senior Lillian Baudry.

— Nu poate fi adevărat, rosti ea și clătină din cap de parcă astfel și-ar fi putut limpezi vederea, dezvăluind că scena era un miraj psihologic. Îl cunosc pe Dreyfus. Noi doi am mai încrucișat săbiile în trecut, însă el n-ar fi făcut asta niciodată. În niciun caz cu propriul lui martor.

— Nu poți ști niciodată ce vor face oamenii când o iau razna, spuse Gaffney cu un regret superior, ca și cum ar fi fost un adevăr pe care-l înțelesese în particular cu mulți ani în urmă. Dreyfus mi se păruse mereu un individ stabil, dar este evident că evenimentele recente s-au cumulat și l-au împins peste muchie.

— Totuși s-o ucidă... în numele Sandrei Voy! Sheridan, este lipsit de sens!

— Poate că martora cunoștea mai multe decât îi zisese inițial, reflectă Gaffney. Nimeni dintre noi nu știe ce s-a petrecut cu adevărat în asteroidul acela. S-ar fi putut ca ea să fi cunoscut lucruri care să fi afectat reputația lui Dreyfus.

— În numele lui Voy, de ce ar mai fi adus-o atunci în Panoplie?

— Din cauza procedurilor oficiale, bănuiesc. Poate că prezența lui Sparver l-a împiedicat să procedeze altfel.

— Și în tot acest timp plănuise s-o ucidă?

— Privește și tu dovezile, strânse discret Gaffney din umeri. Imaginile vorbesc de la sine, nu?

Clepsidra fusese omorâtă cu un glonț în cap. Asta cel puțin era evident pentru oricine, la fel ca probabilul punct de intrare al obiectului balistic care-i pusese capăt vieții.

— S-a utilizat o armă cu proiectile, comentă Gaffney, nu cu fascicul. În jurul rănii de intrare nu există nici arsuri, nici cauterizare.

— Unde crezi c-a fost ucisă?

Gaffney căzu pe gânduri.

— Dacă a împușcat-o aici, arhitectura din materiapidă probabil a absorbit și procesat orice urme de sânge sau resturi de țesuturi împroșcate pe pereți. N-ar mai fi rămas nimic din ele. Dacă a murit acum câteva ore, fragmentele pe care camera le-a absorbit au fost deja descompuse în elementele componente și reciclate prin Panoplie. Își atinse buzele cu un deget. Ai mâncat recent?

— Nu, răspunse Baudry cu o expresie derutată. Ce legătură are asta cu crima?

— Poate c-ar fi bine să eviți pentru încă o vreme distribuitoarele. Asta în ipoteza că te tulbură ideea să mănânci reciclarea unei Agregate. În caz contrar, nu-i nicio problemă.

Baudry păli la față.

— Nu vorbești serios.

— Așa funcționează sistemul de reciclare. Nu este programat să facă deosebire între reziduuri umane și deșeuri casnice normale, deoarece în *interiorul* Panopliei n-ar trebui să existe crime.

Baudry coborî ochii asupra restului corpului.

— Dar de ce n-a fost absorbită complet?

— Bănuiesc că aș putea folosi termenul „indigestie”. Materiapida nu are o capacitate infinită de procesare: nu poate absorbi prea mult deodată fără să se blocheze. Gaffney se sili să adopte o expresie îndurerată. În mod clar, aici a fost „prea mult”.

Cadavrul Clepsidrei fusese pe jumătate absorbit în podea înainte ca materiapida să-și fi oprit eforturile de a o procesa. Efectul era al unei sculpturi abandonate înainte de terminare: trupul unei femei pe jumătate înglobat în marmura neagră și netedă a podelei. Erau expuse craniul cu creastă și torsul, umerii și partea superioară a brațelor. Antebrațele, pântecele și șoldurile lăsau impresia că ar fi fost scufundată sub nivelul podelei. Încremenite în moarte, cele patru degete de la mâna dreaptă se înălțau prin suprafață ca niște santinele din piatră. Piciorul stâng ieșea din podea, se ridica până la arcul genunchiului, apoi cobora iarăși în suprafața absorbitoare.

— Asta-i… asta-i tot ce-a rămas? întrebă Baudry.

— Mă tem că da. Mintea noastră insistă că sub podea ar exista un corp intact, aidoma unui cadavru acoperit de nisip mișcător, dar în realitate nu mai este absolut nimic. Părțile ce ies deasupra nu sunt legate între ele.

Gaffney împinse cu vârful cizmei arcul format de piciorul vizibil al Clepsidrei, răsturnându-l. Baudry își feri brusc privirea, după care reveni cu ochii la spectacol. Două adâncituri circulare rămăseseră acolo unde piciorul fusese în contact cu podeaua. Fibre ațoase de materie organică parțial procesată se întindeau între bucata de picior și pardoseală.

— Ar fi meritat o soartă mai bună, comentă ea. Va ieși un scandal teribil când Agregații vor afla că a murit în arestul nostru.

— Nu noi am omorât-o, rosti Gaffney încetișor. Crima atârnă pe umerii lui Dreyfus, nu pe ai noștri.

— Tot nu-nțeleg de ce ar fi făcut-o… ca să nu mai spun că nu știu cum a procedat… Cum a izbutit să transporte corpul dintr-o

parte în alta a stației fără ca niciunul dintre noi să nu vadă nimic?

— Nu-i vorba despre orice corp, Lillian, ci despre corpul prizonierei lui Dreyfus, ținută în camera lui. El a fost ultima persoană despre care se știe că a văzut-o în viață. După părerea mea, este un motiv suficient pentru a strânge menghina.

— Și la ce fel de menghină te gândești?

Gaffney atinse mânerul negru al șficbiciului prins la centură.

— Avem nevoie de răspunsuri, și cât mai repede. Este posibil ca Dreyfus să nu fie dispus să mărturisească prea multe fără mici încurajări.

— O să vorbesc cu el, să văd ce are de spus.

— Nu vreau să fiu nerespectuos, dar Dreyfus n-o să izbucnească în plâns și să-și recunoască faptele chiar dacă l-ai pune în fața unui cadavru. Ai văzut cât de nerăbdător era să mă implice pe mine în dispariția Agregatei.

Baudry coborî ochii la atrocitatea de pe podea.

— Tot nu-l pot vedea pe Dreyfus jucând vreun rol în asta. Tot ceea ce știu despre el afirmă că nu-i un ucigaș sau trădător.

— Cei tăcuți ne surprind întotdeauna.

Gaffney percepu clocotul agonizant al luării unei decizii înapoia frunții netede a femeii.

— Nu-mi place cum merg lucrurile, totuși aceasta *este o* stare de urgență. Dacă crezi că-i necesar, voi emite un ordin de sondare. Doar o scanare minim invazivă. Nu vreau să fie rănit sau să sufere în vreun fel.

— Necunoscutele sunt prea multe, Lillian. Sondarea n-ar fi instrumentul cel mai potrivit în cazul acesta.

— Atunci ce ai recomanda?

— Dispunem și de alte metode. Vrei să fiu mai explicit?

— Nu vreau să cred că vorbești despre tortură.

Gaffney schiță o grimasă.

— Termenul este vechi și nu tocmai aplicabil într-un context modern. Tortura înseamnă ace înfipte sub unghii, electrozi aplicați pe aparatul genital… Neplăcut și imprecis. Noile metode de extragere a informațiilor sunt mult mai rafinate; este ca și cum ai compara trepanația cu neurochirurgia modernă. Bineînțeles, dacă ai fi de acord, eu aș prefera o sondare profundă de cortex…

Baudry se întoarse cu spatele.

— Nici nu vreau s-aud așa ceva.

— Nici nu va fi nevoie, surâse liniștitor Gaffney. Poți să stai departe și s-aștepți rezultatele.

— Este unul dintre noi, rosti femeia.

Gaffney bătu ușor cu palma pe șficbici.

— Iar eu voi avea grijă să fie tratat cu tot respectul cuvenit.

* * *

Deși fusese grijulie să-și ascundă suspiciunile de ceilalți, Thalia ajunsese la concluzia că nu va mai exista nicio salvare, cel puțin nu din partea prefectului-senior Crissel. Trecuseră cinci ore de când vorbiseră și nu apăruse niciun semn al intervenției pe care o promisese. Desigur o avertizase că drumul până la ea va dura, dar femeia știa că ar fi trebuit să vadă deja dovezi ale apropierii sale. Privise prin ferestrele nucleului de scrutin, în lungul cilindrului întunecat al Casei Aubusson, către calota polară la fel de întunecată unde ea sosise parcă cu o eternitate în urmă. Nu detectase nici urmă de activitate umană, nici măcar luminile mișcătoare ale elevatoarelor de la calota polară. De asemenea, nu mai existaseră alte comunicări din partea lui Crissel sau a vreunui membru al expediției sale. Pentru scurt timp Thalia își îngăduise să creadă că ei se confruntaseră cu o rezistență neașteptată și se retrăseseră pentru a aștepta întăriri din Panoplie, însă de-a lungul celor cinci ore speranțele i se erodaseră constant. Nu mai credea că prefectul Crissel sau oricare altul supraviețuise mult timp după conversația lor. Probabil că mașinile îi atacaseră imediat cum intraseră în Aubusson.

În acele cinci ore ea văzuse cum activitățile din exterior continuaseră în același ritm, fără vreo dovadă că sosirea lui Crissel le-ar fi afectat graficul de lucru. Servitorii constructori munciseră neobosit, demolând clădirile, drumurile și podurile ce slujiseră cândva populației umane din habitat. Pe măsură ce noaptea lui Aubusson începu să lase loc unor zori cenușii, reci, Thalia văzu un peisaj de distrugere completă. Pe o rază de mulți kilometri, pilonul nucleului de scrutin era unica structură rămasă în picioare. Clădirile din jur fuseseră reduse la sfărâmături măcinate, cernute de orice s-ar fi putut dovedi util pentru manufacturi. Praful sur se depusese pe iarbă, copaci și apă. Îi venea greu să pună semnul egal între deșertul acela fără forme de viață și amintirile ei despre Casa Aubusson așa cum o văzuse

cu nici o zi în urmă. Un peisaj atât de sterp ar fi trebuit să apară doar după ani de război, nu după câteva ore de utilizare a industriei mecanizate.

Absența lui Crissel nu era singura care-i acutiza neliniștea. După ce tăiase soclul din granit pentru a asigura materiale pentru baricadă, Thalia își reluase veghea lângă fereastră. La scurt timp după apelul lui Crissel, un servitor constructor trecuse în apropiere de baza pilonului. Fusese un transportor deschis, dar în loc de sfărâmături avusese o încărcătură infinit mai tulburătoare. Bena era plină până sus cu corpuri omenești, suprapuse câte zece-douăzeci. Fuseseră câteva mii numai în transportul acela, aruncate înăuntru ca tot atâtea deșeuri recuperabile. Și exact asta și erau, înțelesese Thalia. Mașina care purta leșurile se îndrepta în aceeași direcție ca toate celelalte, ducea materii prime la manufacturi. Morții aveau să fie procesați, descompuși, reutilizați. Chiar dacă trupurile din carne nu ofereau nimic valoros, implanturile demarhiste din craniile lor conțineau metale utile, semiconductori, supraconductori și componente organice.

Până în clipa aceea ea crezuse că mașinile impuneau doar o conducere totalitaristă. Văzuse corpuri azvârlite în fântâna ornamentală, dar se autoconvinsese că fuseseră indivizi care nu se supuseseră într-un fel sau altul. Acum știa că servitorii erau angajați în genocid sistematic. Oamenii pe care-i văzuse afară, care fuseseră strânși în turmă și cărora li se ținuse un discurs, nu fuseseră adunați pentru a fi controlați mai ușor, pentru a fi siliți să cedeze mai repede. Ei fuseseră adunați pentru a fi eutanasiați și expediați la manufacturi.

Thalia nu putea ști câți dintre cei opt sute de mii de cetățeni din Casa Aubusson cunoscuseră o soartă similară. Nu credea însă că existaseră multe excepții. Servitorii preluaseră controlul habitatului cu o viteză uimitoare și jandarmii le fuseseră complici fără să știe, sfătuindu-i pe oameni să rămână calmi și să urmeze directivele lui Lucas Thesiger. Dar Thesiger putea să fi fost unul dintre corpurile acelea stivuite neglijent...

Thalia înțelesese atunci că nu mai dispunea de mult timp. Unicul motiv pentru care mașinile nu demolaseră deja pilonul era faptul că nu puteau risca să strice nucleul de scrutin. Dar aveau să găsească o cale în cele din urmă. Inteligența necunoscută care-i conducea o depășea pe a oricărui servitor

individual și Thalia era sigură în privința asta, știa totul despre ea și grupul de supraviețuitori. Chiar acum se gândea probabil la o metodă prin care să-i omoare. Dacă mașinile nu răzbăteau prin baricadă (iar femeia nu era defel optimistă că le-ar mai fi putut ține mult timp la distanță), atunci aveau să exploreze căi alternative. Thalia deținea atuul inhibitor al faptului că putea distruge sau cel puțin avaria nucleul, însă dacă își juca atuul acela și mașinile continuau totuși să sosească cumva, n-ar mai fi avut absolut nimic ce să le opună.

— Se aud mai tare, rosti Parnasse încetișor, alăturându-i-se lângă ferestruica rotundă.

— Ce anume?

— Mașinile de cealaltă parte a baricadei. O desfac, bucată cu bucată, și se apropie tot mai mult de vârf. Mă îndoiesc că între noi au rămas mai mult de zece-cincisprezece metri de obstacole. Am încercat să desconsider zgomotele, dar au început să le sesizeze ceilalți.

Thalia avu grijă să-și păstreze expresia fixă, fără să trădeze nimic care i-ar fi tulburat mai mult pe cetățeni.

— Cât crezi că va rezista?

— Se apropie zorile. Mai avem niște chestii pe care le putem arunca pe scară, dar majoritatea celor grele și masive s-au terminat. Baricada poate să reziste până la amiază și aș zice că ne vom descurca extraordinar de bine dacă va rămâne în picioare până la apus.

— Cyrus, trebuie să-ți spun ceva. Am văzut afară ceva foarte, foarte rău.

Când bărbatul nu-i răspunse, Thalia urmă:

— N-am zis nimic mai devreme, fiindcă aveai și așa destule pe cap. Acum însă trebuie să știi.

— Despre cadavre? Că sunt transportate la manufacturi?

Ea îl privi cu atenție.

— Știai deja?

— Am văzut câteva transportoare trecând, în timp ce ai tăiat soclul. M-am gândit că *tu* n-aveai nevoie de nimic altceva care să te îngrijoreze. Ai însă dreptate. Nu-i o veste bună.

— După ce vor trece de baricadă, mașinile ne vor ucide pe toți.

Parnasse îi puse o mână pe umăr.

— Bănuiesc că da. Noi însă vom face tot ce putem ca să

câștigăm timp până sosesc salvatorii.
— Nu cred că ne mai putem baza pe Panoplie să ne ajute, rosti Thalia șovăitor. Eu afișez o expresie de bravură, dar întrucât Crissel nu apare… nu știu ce se-ntâmplă. Crissel a spus că habitatul nostru n-a fost singurul care a ieșit din abstracție, totuși nu înțeleg de ce ar dura atât de mult ca Panoplia să reinstaureze controlul. Cred că va trebui să pornim de la premisa că am rămas pe cont propriu.
— Atunci găsirea unei căi de supraviețuire va cădea pe umerii noștri. Sunt de acord, fato. Însă cu excepția rezistenței aici, sus, nu văd realmente ce opțiuni am avea.
— Trebuie să găsim o cale de ieșire.
— Nu există așa ceva. Și chiar dacă ar exista altă ieșire din pilon, crezi c-am rezista mult timp afară, cu toate mașinile care mișună acolo? Poate că șficbiciul tău ar mai putea duce o luptă dacă suntem norocoși. Ne trebuie însă mult mai mult ca s-ajungem la calota polară, asta în eventualitatea în care acolo ar exista vreo navă în care să ne-mbarcăm.
— Trebuie totuși să facem ceva. Nu-ți cunosc părerea, dar eu nu țin să mor aici.
Bărbatul o privi cu tristețe.
— Mi-aș dori să pot flutura o baghetă magică care să ne transporte pe toți într-un loc ferit de primejdii. Nu avem însă decât baricada asta și ni se termină materialele cu care s-o alimentăm.
Thalia privi în partea opusă a sălii, spre locul unde fusese soclul. Macheta arhitectonică zăcea răsturnată pe o parte. În mod inexplicabil, femeia întoarse ochii către direcția în care sfera ruptă din vârful pilonului se rostogolise peste podea când scăpaseră macheta. Atunci o trecuse cu vederea, preocupată doar să ajungă la soclul de granit pe care să-l taie în bucăți.
— Cyrus, spuse ea, dacă ar exista o posibilitate de a ieși de aici, chiar dacă ar fi periculoasă, chiar dacă ar fi la limita sinuciderii, ai risca-o, dacă alternativa ar fi să așteptăm mașinile să ajungă la noi?
— Asta a fost o întrebare ipotetică?
— Nu știu, răspunse ea. Depinde. Mai întâi însă, răspunde-mi la întrebare.
— Aș risca-o. Tu nu?
— Fără să clipesc, zise Thalia.

* * *

Dreyfus ridică ochii când prefectul-senior Gaffney trecu prin peretele-parolă. Se ridică în capul oaselor pe pat, neputând aprecia cât timp trecuse de la ultima vizită pe care o primise. Prin pâcla de oboseală și neliniște, reuși să afișeze un surâs scurt în ciuda gustului acru din gură.

— Frumos din partea ta să treci pe-aici. Tocmai mă întrebasem când mă vei onora cu o vizită.

Înapoia lui Gaffney, peretele-parolă se etanșă impermeabil.

— Pe neașteptate, ești foarte vorbăreț. Să vedem cât timp poți menține debitul ăsta.

Dreyfus își frecă cu un deget dinții nespălați, pe care-i simțea parcă îmbâcsiți.

— Să presupun că pisica a venit să chinuiască șoricelul în timp ce toată lumea privește altundeva?

— Dimpotrivă. Cu acordul complet al Panopliei, am venit să te anchetez. Baudry mi-a dat binecuvântarea ei personală.

Dreyfus se uită mai atent ce purta celălalt asupra lui.

— Nu ai o sondă de teren, observă el. Ce s-a întâmplat: te temi că ar putea dezvălui unele adevăruri despre care ai prefera să rămână ascunse?

— Dimpotrivă. Mă tem că nu ne-ar oferi suficient de rapid datele concrete de care avem nevoie. Dreyfus, în exterior are loc o criză. Întrebarea este: tu faci parte din ceea ce se întâmplă sau ai ucis-o pe prizonieră pur și simplu fiindcă nu ți-a plăcut cum te-a privit?

— Am auzit că am pierdut *Sufragiul universal.*

— Păcat. În nava aceea erau câțiva tineri promițători.

— Ca să nu mai amintesc de prefectul-senior Crissel.

— Poți să mori și în feluri mai rele decât luptând pentru o cauză.

— Tot ce se petrece acum este pentru o cauză, nu? Pentru tine, cel puțin. Ți-am urmărit cariera, Sheridan, și știu ce te face să vibrezi. Ești prefectul cel mai altruist pe care l-am cunoscut vreodată. Mănânci, dormi și respiri pentru Securitatea Internă. Pentru tine nimic nu contează mai mult decât garantarea siguranței Inelului Sclipitor.

Gaffney păru surprins de revărsarea aceea de laude.

— Dacă descrierea se potrivește…

— Oho, se potrivește! Ți se potrivește din plin. Tu ești o

mașină, Sheridan. Ești ca o jucărie întoarsă cu arcul, un automat obsedat de o singură idee. Ai lăsat cauza aceea să te înghită cu totul. Este tot ce știi, tot ce ești capabil să te gândești.

— Crezi așadar că securitatea nu contează?

— Ba da, cum să nu conteze? Necazul este că în universul tău personal ea calcă în picioare orice alte probleme. Dacă simți că există pericolul compromiterii securității tale prețioase, vei fi în stare de orice acțiune, vei încălca orice restricții. Haide să numărăm pe degete, de acord? Asasinarea unui martor... Trădarea colegilor din Panoplie... Acum vei adăuga pe listă tortura. Și încă nici n-ai căpătat viteză. Ce urmează pe meniu, Sheridan: genocid la scara Inelului Sclipitor?

— Ceea ce fac eu – ceea ce facem toți – are ca scop menținerea vieții, nu distrugerea ei.

— Poate că așa par lucrurile în viziunea ta deformată asupra lumii.

— Nu-i nimic deformat în ea, Tom. Gaffney își atinse ușor tâmpla cu un deget. Scuză-mă, folosim acum prenumele între noi? Ultima dată când am făcut-o, te-ai simțit ofensat. Cred că ai folosit termenul „ticălosule”.

— Tu să fii fericit, Sheridan.

— M-ai evaluat complet greșit. Tu ești cel imprevizibil în organizația asta, Tom. Nu eu am adus-o pe nemernica de Păianjen în Panoplie și-am lăsat-o să ne cotrobăiască prin secretele operaționale. Nu eu am ucis-o când mi-am înțeles greșeala.

— Vor afla că n-am ucis-o eu.

— Tom, în camera ta se află o jumătate de cadavru. Nu s-a teleportat acolo.

— Poate că Clepsidra a intrat de bunăvoie acolo, însoțită de tine care i-ai spus că totul va fi în regulă.

— Nu, n-a intrat de bunăvoie. Criminaliștii au găsit urme de țesut organic în bula de interogare. Acolo a fost împușcată. Cel care a ucis-o n-a zăbovit să curețe prea bine. Tu însă știi toate asta, nu-i așa?

— Cum o puteam duce de la bula de interogare în camera mea fără ca tu să afli?

— Asta-i o întrebare a naibii de bună. Una la care sper să-mi poți răspunde.

— Dacă aș fi dorit să transport un cadavru, dacă aș fi dorit să

modific înregistrările de acces pentru a-mi ascunde propria intrare în bulă, mi-ar fi fost cu siguranță mult mai ușor dacă aș fi fost șeful Securității Interne. Dar chiar și așa, nu sunt sigur cum ai procedat.

— De ce aș fi vrut eu să ucid un martor-cheie?

— Pentru că ea știa că lucrezi pentru Aurora. Pentru că exista posibilitatea ca ea să fi descoperit vulnerabilitățile Aurorei și să ne ofere un indiciu despre cum s-o doborâm.

Gaffney îndreptă un deget spre Dreyfus.

— Exact! Din nou, numele acela.

— Cu ce te are la mână, Sheridan?

Gaffney păru plictisit.

— Cred c-am terminat preliminariile.

— Și acum mă vei omorî, presupuse Dreyfus.

— Tom, voi folosi asupra ta metode pentru extragerea informațiilor, asta-i tot. Nimic din care să nu te poți reface, dacă vei beneficia de timp și de odihnă.

— Știi bine că nu există niciun adevăr pe care să-l extragi. Nu voi mărturisi crime pe care nu le-am comis.

— Va trebui să vedem ce apare, nu?

— Înțeleg acum, zise Dreyfus. Acesta este unicul mod prin care poți scăpa, nu-i așa? Trebuie să mor în timpul interogatoriului. Va trebui să dai niște explicații, dar sunt sigur că te-ai gândit deja la ele. Cum se va întâmpla? O defecțiune a șficbiciului? Am auzit că la modelele C au existat niște probleme de asigurare a calității.

— Nu fi ridicol, rosti Gaffney când își desprinse șficbiciul de la centură și-l activă. Am venit să te anchetez, nu să te ucid. Cum ar fi posibil *așa ceva*? Nu sunt un măcelar.

Derulă filamentul și-i permise să găsească tracțiune pe podea, apoi eliberă mânerul. Pentru o clipă, șficbiciul rămase locului, rotindu-și doar mânerul pentru a-și aținti laserul roșu al ochiului pe chipul lui Dreyfus. După aceea începu să avanseze, cu filamentul șuierând încetișor pe când își trăgea inelele pe podea. Mânerul era aplecat ușor, aidoma capului unei cobre.

Dreyfus știa că nu avea unde să fugă sau să se ascundă. Nu putu totuși să nu se retragă cu spatele la perete, ridicându-și picioarele în pat, ca și cum i-ar fi putut oferi un sanctuar înaintea mașinăriei iscoditoare.

Gaffney rămase locului, cu brațele încrucișate peste piept.

— Cred că știi procedura, Tom. N-are rost să pretindem că va fi plăcut. Spune-mi însă ce trebuie să aflu și totul se va termina foarte repede. De ce ai ucis-o pe Clepsidra și cum i-ai adus corpul în camera ta?

— Tu ai ucis-o, nu eu. Era încă în viață când am părăsit-o.

Șficbiciul sui pe pat, fără să-și modifice unghiul de înclinare al mânerului. Strălucirea roșie a laserului său îl făcu pe Dreyfus să mijească ochii și să ridice o palmă în fața lor. Arma se apropie și mai mult, până ce putu auzi un zumzet electronic ascuțit. Se îndesă în colțul format de cei doi pereți, ridicându-și genunchii în fața pieptului. Șficbiciul își continuă înaintarea și aduse capătul bont al mânerului la o lățime de palmă de chipul său. Strălucirea laserului și zumzetul electronic se combinau într-un efect hipnotic. Pe lângă pavăza tremurătoare a mâinii lui, bărbatul văzu cum vârful filamentului se ridică și sondează aerul. Începu să se curbeze, gata să se înfășoare în jurul său. O parte din el dorea să se întindă și să-l apuce, să încerce să-l oprească să se strecoare îndărătul lui. Altă parte, mai rațională, știa cât de zadarnic ar fi fost și ce ar fi însemnat tentativa aceea pentru degetele lui.

— Ei vor afla ce ai făcut, rosti el. Sunt mai buni decât tine, Gaffney. Nu te vei putea ascunde pentru totdeauna de Panoplie.

Simți după aceea filamentul șficbiciului împrejurul său. Îl înconjură de două ori, restricționându-l cu muchia boantă. Brațele îi fură lipite de flancuri, genunchii fixați dureros de cutia toracică. Mânerul rămase orientat către fața lui și ochiul laser îi scăldă lumea în stacojiu.

— Șficbiciul își va insera vârful cozii în gura ta, spuse Gaffney, dar putem începe cu orice orificiu dorești. Tu alegi, Tom.

Dreyfus închise gura, strângând-o atât de puternic, încât simți umezeală sărată revărsându-i-se din limbă. Filamentul ciocăni în poarta mobilă a dinților, parcă cerând permisiunea să intre. Dreyfus emise un mârâit ridicol de sfidare. Șficbiciul ciocăni iarăși. Simți cum filamentul își încordează inelele în jurul său.

— Deschide-o larg, îl încurajă Gaffney pe un ton voios. E mai bine când te supui.

Șficbiciul îi mai ciocăni de două ori în dinți, apoi își retrase vârful filamentului. Dreyfus se întrebă dacă va încerca să-și forțeze intrarea în corpul său prin alt orificiu după ce îl împiedicase să pătrundă prin gură.

Simți cum inelele slăbesc. Nu mai respira cu dificultate. Mânerul își menținu privirea încă o secundă asupra sa, după care se roti lent, până ajunse cu raza orizontală a ochiului laser de scanare pe chipul lui Gaffney. Spirala îl eliberă complet pe Dreyfus, care inspiră recunoscător și se rezemă moale de perete, simțind cum un pârâiaș de sudoare rece i se prelinge în jos pe șira spinării. Șficbiciul coborî încetișor din pat fără să-și desprindă ochiul fixat pe Gaffney.

— Jos, spuse Gaffney reținându-și pentru moment panica din glas. Jos! Revino la postura defensivă unu.

Șficbiciul nu dădu niciun semn de a fi auzit sau recunoscut comanda și continuă să lunece. Filamentul își împinse mânerul mai sus, ajungând la același nivel cu chipul bărbatului aflat în picioare. Gaffney se retrase un pas șovăitor, apoi încă unu, până se lovi cu spatele de perete.

— Jos! repetă el, mai răspicat de data aceasta. Sunt prefectul-senior Gaffney și-ți ordon să stai jos și să comuți pe modul standby. Ai o defecțiune. Repet, ai o defecțiune.

— Nu pare să asculte, comentă Dreyfus.

Gaffney ridică un braț tremurător:

— Jos!

— În locul tău, nu l-aș atinge. Îți va reteza degetele.

Șficbiciul îl apăsă puternic pe Gaffney de perete, iar filamentul se derulă la extensia maximă. Mânerul execută o mișcare apăsată, ca de încuviințare.

— Cred că vrea să îngenunchezi, zise Dreyfus.

CAPITOLUL 21

Prefecții-seniori, prefecții-interni și analiștii auxiliari își desprinseră privirile de la Planetariul Solid când ușile sălii tactice se deschiseră larg. Pentru o secundă, expresiile chipurilor lor fură ca una, transmițând o indignare împărtășită față de întreruperea întrunirii, lipsită până și de politețea elementară a unui ciocănit. Apoi văzură că bărbatul care intră pe ușă era prefectul-senior Sheridan Gaffney și sentimentul comun se transformă din iritare în derută. Gaffney era perfect îndrituit să intre în sala tactică; prezența lui era la fel de bine-venită ca a oricărui altul de acolo. Totuși până și el ar fi avut în condiții normale bunele maniere de a-și anunța sosirea înainte de a da buzna înăuntru. Șeful Securității Interne respecta cu strictețe

toate prevederile etichetei.

— Este vreo problemă, prefectule-senior? întrebă Baudry, vorbind în numele tuturor celor prezenți.

Nu Gaffney fu însă cel care-i răspunse la întrebare. În mod straniu, Gaffney părea mut, incapabil de a formula un răspuns. Din gură îi ieșeau zece centimetri dintr-un cilindru negru, ca și cum ar fi încercat să înghită o lumânare groasă. Ochii îi erau holbați, de parcă ar fi căutat să comunice exclusiv prin intermediul lor.

Cinstea de a răspunde îi reveni în schimb lui Dreyfus, care-l urma pe Gaffney la numai câțiva pași. La apariția lui, o consternare firească se abătu asupra sălii. Toți cei dinăuntru știau că Dreyfus se afla în detenție, fiind implicat în mod clar în uciderea Agregatei. Un număr mic din cei prezenți știau că Gaffney fusese însărcinat cu interogarea lui, iar și mai puțini știau la ce metode urma să recurgă probabil interogatoriul acela. Cu siguranță, unii dintre prefecți trebuie să se fi gândit că Dreyfus îl dezarmase pe Gaffney și îl ținea acum sub amenințarea unei arme. Prefectul de teren nu avea totuși nicio armă recognoscibilă. De altfel, Dreyfus nu purta nici măcar pantofi.

— Da, rosti el, există o oarecare problemă.

— De ce nu ești în celula ta? întrebă Baudry, trecându-și atenția de la Dreyfus la Gaffney și înapoi. Ce s-a-ntâmplat? Ce-i cu Sheridan? Ce-i obiectul acela din gura lui?

Postura lui Gaffney era aproape rigid de verticală, de parcă ar fi atârnat pe un umeraș de haine invizibil. Când intrase în sală, o făcuse cu pași mărunți, târșâiți, aidoma unui om cu șireturile de la pantofi legate laolaltă. Brațele îi erau lipite de corp. Obiectul din gură îl silea să țină capul sub un unghi neobișnuit, astfel încât părea că gâtul i-ar fi înțepenit în timp ce privea spre plafon. În pielea gâtului se zărea o umflătură care îi deforma gulerul tunicii și care nu era doar mărul lui Adam. Nu părea doritor să facă nicio mișcare inutilă din corp.

— Obiectul din gura lui este un șficbici, rosti Dreyfus. A venit să mă interogheze cu un model C. Ne înțelegeam de minune, când s-a întors împotriva lui.

— E imposibil! Un șficbici nu poate face așa ceva. Baudry îl privi pe Dreyfus cu o expresie îngrozită. Nu ești tu autorul, nu-i așa, Tom? Nu tu ai vârât obiectul acela în el?

— Dacă l-aș fi atins, aș fi rămas fără degete. Nu, a făcut-o singur. Mai precis, Gaffney l-a ajutat puțin cu inserția finală.

— Nu-nțeleg. De ce, în numele Pământului, l-ar fi ajutat?

— N-a avut de ales. Totul s-a întâmplat foarte lent, foarte precis. Ai văzut vreodată un șarpe înghițind un ou? I-a împins filamentul în gură, apoi i l-a coborât în stomac. Știi cum funcționează modul interogare la chestiile astea: localizează organele majore, după care amenință să le spintece în două din interior.

— Ce vrei să spui prin „mod interogare”? Nu există așa ceva.

— Există, acum. Este una dintre caracteristicile noi pe care Gaffney le-a încorporat în modelul C. Bineînțeles, are o denumire absolut inofensivă: facilitate pentru potențarea subordonării sau ceva similar.

— Ar fi putut cere ajutor.

Dreyfus clătină din cap.

— Nicio speranță. L-ar fi retezat în șase-șapte bucăți înainte de a-și fi putut pronunța numele în brățară.

— Dar de ce l-a ajutat să termine ceea ce-i făcea?

— Îl rănea, comunicându-i că dacă nu-l ajută prin împingerea mânerului în gură, va face ceva cu adevărat neplăcut.

Baudry se holbă la Gaffney, înțelegând. Mânerul unui șficbici modelul A sau B ar fi fost prea gros ca să intre în gâtlejul uman. Dar modelul C era mai subțire, mai lunecos, pe ansamblu mai periculos. Mânerul unui șficbici îndesat parțial în beregata lui Gaffney ar fi explicat cu certitudine postura rigidă, refuzul de a traumatiza o trahee care era deja probabil foarte congestionată.

— Trebuie să-l scoatem din el, spuse femeia.

— Nu cred că vrea să faci asta, zise Dreyfus.

— Șficbiciul nu *vrea* nimic. În mod evident, s-a defectat.

— Nu aș fi atât de sigur în privința asta, replică Dreyfus privind în jurul sălii, la documentele și compadurile de pe masă. Dar poate că Gaffney are o opinie în această privință. În mod evident el nu poate vorbi, totuși își poate folosi mâinile. Nu-i așa?

Gaffney se foi. Ochii îi erau ouă bulbucate, gata să țâșnească din orbite. Obrajii aveau culoarea sfeclei. Nici măcar nu încuviință din cap, ci schiță doar sugestia microscopică a unei aprobări.

— Cred că are nevoie de ceva cu care să scrie, urmă Dreyfus.

Poate cineva să-i împrumute un compad și un stilus?

— Ia-le pe ale mele, spuse Baudry împingându-le peste masă.

Un analist luă compadul, desprinse stilusul și i le întinse pe ambele lui Gaffney. Bărbatul își dezlipi brațele de corp, mișcându-se cu încetineală dureroasă, ca și cum oasele însele s-ar fi sudat. Mâinile îi tremurau. Luă compadul în mâna stângă și bâjbâi cu dreapta după stilus. Acesta căzu pe podea. Analistul îngenunche și i-l așeză delicat în palmă.

— Nu văd... începu Baudry.

— Spune-le ce s-a întâmplat cu Clepsidra, rosti Dreyfus.

Gaffney mișcă stilusul pe suprafața de scris a compadului. Mișcările îi erau copilărești și trădau suferință, de parcă rareori mai ținuse un stilus în mână, cu atât mai puțin să-l fi utilizat. Cu toate acestea, laborios, scrise litere recognoscibile, formându-le din linii trasate cu agonie.

Înaintă târșâit până la marginea mesei și îi dădu drumul compadului.

Baudry îl ridică. Studie mâzgăliturile de pe el.

— „Eu am ucis-o”, citi ea cu glas tare. Așa scrie: „Eu am ucis-o”. Ridică ochii spre Gaffney. Este adevărat, Sheridan? Tu ai ucis prizoniera?

Sugestia discretă de încuviințare se repetă, o mișcare atât de subtilă, încât prefecții-seniori din sală n-ar fi zărit-o niciodată dacă n-ar fi fost foarte atenți tocmai la un asemenea gest.

Femeia îi restitui compadul.

— De ce?

El mâzgăli alt răspuns.

— „Știa prea multe”, citi Baudry. Știa prea multe despre *ce,* Sheridan? Ce secret cunoștea ea, încât a trebuit să moară ca să nu fie aflat?

Gaffney reîncepu să scrie. Tremurăturile i se întețiseră și pentru mâzgălirea unui singur cuvânt avu nevoie de mai mult timp decât pentru cele trei scrise anterior.

— „Aurora”, citi Baudry. Din nou numele acela. Este adevărat, Sheridan? Ea este una dintre Cei Optzeci?

Dar când îi întinse compadul, bărbatul nu scrise de data aceasta decât: „Ajutor”.

— Cred că ar fi mai bine să lăsăm restul întrebărilor pentru mai târziu, zise Dreyfus.

— Dar de ce-i face asta? întrebă Baudry. Auzisem despre

unele probleme asociate cu modelul C, totuși *așa ceva* nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Probabil că a activat șficbiciul în prezența Clepsidrei, spuse Dreyfus. Mare greșeală să faci asta lângă un Agregat, dar bănuiesc că n-a putut rezista să n-o chinuiască. Ea nu l-a putut împiedica s-o omoare – a utilizat o armă de foc fără componente electronice –, totuși a fost în stare să-i modifice șficbiciul.

— N-ar fi avut timpul respectiv.

— Mă îndoiesc că a durat mai mult de o secundă. Pentru un Agregat, ar fi ceva la fel de dificil precum clipitul din ochi.

— Programarea șficbicelor este codată hard.

— Niciun cod nu-i rezistă unui Agregat. Întotdeauna există o portiță, întotdeauna există o ușiță lăturalnică. Ea ar fi găsit-o dacă ar fi știut că va muri în scurt timp și că acela era unicul mod prin care să transmită un mesaj. Așa-i, Sheridan?

Gaffney schiță altă aprobare imperceptibilă. Un fel de spumă albă sau salivă începu să erupă în jurul dopului negru care-i astupa gura. Ritmul mai rapid al răsuflării sale era audibil acum pentru toți din sală.

— Trebuie să-l scoatem, zise Baudry. Sheridan, vreau să stai foarte calm. Indiferent ce ai fi făcut, indiferent ce s-a întâmplat, te vom ajuta. Ridică brațul și vorbi în brățară cu glas care tremura pe marginea panicii. Doctor Demikhov? Ah, ce bine că ești treaz! Da, foarte bine, mulțumesc. Știu că-i o solicitare neortodoxă și că ești mandatat să te concentrezi exclusiv asupra cazului Aumonier, dar… a intervenit ceva. Ceva care necesită cunoștințele tale, foarte, foarte urgent.

* * *

Demikhov materializă un paravan din materiapidă, izolând un capăt al sălii tactice, pentru a-i permite lui și echipei medicale să opereze în particular asupra lui Gaffney. Tehnicienii îl întinseră cu blândețe pe prefectul-senior pe un pat înclinat la patruzeci și cinci de grade față de podea, manipulându-l ca și cum ar fi fost o bombă care putea detona în orice clipă. Prin opacitatea fumurie a paravanului, deveniră apoi spectre palide, vag conturate, ghemuite în jurul unei forme negre neclare. După care forma neagră indistinctă începu să se zvârcolească și membre încețoșate se zbătură prin aer.

— Crezi că i-l vor scoate? întrebă Baudry, rupând tăcerea nefirească.

— Nu cred că Agregata a vrut să-l omoare, răspunse Dreyfus, fiindcă ar fi putut s-o facă, înglobând alt set de instrucțiuni în șficbici. Cred că dorea să-l determine să vorbească.

— Nu se găsea în starea de a ne spune ceva demn de încredere.

— Ne-a spus destule, zise Dreyfus, și putem afla mai multe de la el după ce termină Demikhov. Se așeză pe un scaun de la masă vizavi de Baudry. Îmi asum o oarecare libertate, dar pot presupune că nu mai sunt principalul suspect în asasinarea Clepsidrei?

Baudry înghiți un nod vizibil.

— Tom, eram pregătită să cred că ai fost victima unei înscenări, dar nu ți-am putut accepta acuzațiile la adresa lui Gaffney. Era unul dintre noi, în numele lui Voy! A trebuit să cred că greșeai: fie că-ncercai să-l ataci din motive personale, fie că Gaffney era, de asemenea, victima unei înscenări.

— Și acum?

— După spectacolul acesta, cred că putem afirma cu certitudine că știm cine a omorât-o pe Clepsidra și că Gaffney a acționat probabil singur. Aruncă o privire precaută spre paravanul fumuriu, dar ghemul de forme de dinapoia materiapidei era prea dens pentru a putea fi separat în indivizi. Ceea ce înseamnă că tu ai avut dreptate și eu am greșit și că te-am ignorat când ar fi trebuit să am încredere în tine. Regret asta.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, spuse Dreyfus. Trebuia să limitezi proporțiile unei crize și ai luat decizia cea mai bună, ținând seama de dovezile de care dispuneai.

— Mai e ceva, zise Baudry jucându-se nervos cu degetele, de parcă ar fi încercat să-și demonteze mâinile. Înțeleg acum că Gaffney dorea s-o îndepărteze pe Jane de la conducere. Nu fiindcă l-ar fi îngrijorat soarta ei, ba nici chiar soarta Panopliei, ci pentru că se temea că în scurt timp Jane va pune lucrurile cap la cap.

— Așa că trebuia să fie înlăturată.

Atenția lui Baudry reveni la paravan.

— Când Demikhov va termina… trebuie să vorbesc cu el despre Jane. Crezi că ea este îndeajuns de puternică pentru a relua comanda?

— Indiferent dacă este sau nu, avem nevoie de ea.

— Tot așa cum un circuit electric are nevoie de o siguranță, deși aceasta se poate arde în orice clipă. Baudry se cutremură la gândul acela. O putem face? O putem supune pe Jane la ceva care ar putea s-o ucidă?

— S-o lăsăm pe ea să decidă.

— Crissel și eu n-am dorit s-o înlăturăm din aceleași motive ca Gaffney, rosti femeia aparent indiferentă față de prezența celorlalți din sala tactică. Însă asta nu-nseamnă că faptele noastre ar fi mai scuzabile.

— Indiferent cum ar fi greșit, Crissel măcar a îndreptat lucrurile când a plecat cu crucișătorul interplanetar.

— Și eu?

— Reinstaleaz-o pe Jane în funcție, dezvinovățește-mă de orice suspiciuni delictuale și cred că pentru început ai făcut un pas respectabil.

Ea parcă nici nu-l auzise.

— Poate c-ar trebui să demisionez. Am trădat prefectul-suprem, am îngăduit să fiu înșelată și manipulată de alt prefect-senior… n-am dat crezare singurei persoane în care ar fi trebuit să-mi pun încrederea. În majoritatea organizațiilor, faptele mele ar fi penalizate prin demisie instantanee.

— Îmi pare rău, Lillian, dar n-o să scapi așa ușor, zise Dreyfus. O viață dedicată servirii loiale a Panopliei nu poate fi anulată prin câteva decizii eronate. Acum o săptămână erai un prefect-senior remarcabil. Din punctul meu de vedere, nu s-a schimbat mare lucru.

— Asta-i… generos din partea ta, acceptă ea.

— Mă gândesc doar la organizație. Odată cu Crissel, am pierdut un om bun. De aceea avem nevoie de Jane Aumonier. De aceea avem nevoie de Lillian Baudry.

— Și de Tom Dreyfus, adăugă ea. Și da, te poți considera eliberat de suspiciuni.

— Sper că asta este valabil și pentru Sparver.

— Bineînțeles. El n-a făcut nimic rău, decât să susțină un camarad și merită scuzele mele personale.

— Vreau să înceapă să sape prin arhive, să găsească tot ce poate despre Aurora Nerval-Lermontov și celelalte niveluri-alfa.

— Voi avea grijă să beneficieze de toate resursele și permisiunile necesare. Chiar crezi că-i vorba despre aceeași femeie?

Dreyfus încuviință în direcția paravanului.

— Am auzit-o amândoi chiar de la sursă, ca să zic așa. Avem de-a face cu un strigoi-mașină. Acum ne trebuie un ucigaș de strigoi.

* * *

Lumea exterioară reveni la Jane Aumonier fără avertisment, fără ceremonial. După multe deliberări, ea decisese că prefera întunericul și tăcerea în locul domeniului limitat de divertismente pe care i-l îngăduiseră Gaffney și ceilalți după ce-i confiscaseră autoritatea executivă. În felul acela rămăsese singură, doar cu scarabeul drept tovărășie, dar în cei unsprezece ani de când i se atașase de ceafă, ea descoperise că putea, când o cereau circumstanțele, să se retragă într-un colțișor privat al propriei ei minți, în care nici scarabeul nu putea pătrunde. Nu izbutise niciodată să rămână foarte mult timp în bastionul acela mental, însă existase mereu acolo când avusese nevoie de el. În sanctuarul ei, cânta la pian, cu o indiferență glacială, piese dureros de melancolice. Jane cântase frecvent la pian înainte de apariția scarabeului. Acum acesta nu mai permitea în prezența ei nici măcar o holoclaviatură micuță, cu atât mai puțin un instrument real cu clape. Ea încă își amintea totuși cum să cânte, iar când se găsea în refugiu complet, degetele i se mișcau în ecoul tăcut al compoziției pe care o recitea în minte, la zece milioane de parseci depărtare de încăperea în care plutea. Muzica ascunsă era unicul lucru pe care scarabeul nu reușise niciodată să i-l răpească.

Avusese ochii închiși când incinta începu să se lumineze de la sine. Era riscant să țină ochii închiși prea mult timp, pentru că invita astfel spectrul somnului să facă un pas mai aproape. Totuși când avea ochii închiși, întunericul părea mai profund, mai calm, chiar și în bezna absolută a încăperii neiluminate.

— Nu am... începu Aumonier mijind ochii înaintea intruziunii bruște de lumină, culoare și mișcare.

Muzica se sparse în fragmente irecuperabile.

— Este în ordine, rosti un glas de undeva din dreapta ei. Vei recăpăta tot ce ți-au luat.

Ea răsuci capul spre voce. Silueta era neagră pe fundal negru, stând în apertura neagră a peretelui-parolă.

— Tom?

— În carne și oase. Minus pantofii, din păcate.

Fluxurile de date se activau împrejurul ei, acoperind treptat suprafața interioară a sferei. Recunoscu configurația, preferința acordată anumitor habitate față de altele, ca fiind una dintre setările ei uzuale. Înțelese că Inelul Sclipitor continua să existe. Simți un fior straniu de indignare că imperiul ei putuse să se autoconducă în vreme ce ea fusese alungată de pe tron.

— Unde ai fost? întrebă ea, pe când silueta întunecată își fixă un cordon de distanță sigură și traversă spațiul deschis.

— Cât de multe ți-au spus? replică Dreyfus și elementele de iluminare de pe pereți îi proiectară pe chip nuanțe albăstrui.

Părea buhăit și cumva răvășit.

— Nu mi-au spus nimic.

— Ai revenit la comandă, zise Dreyfus. Dacă dorești, bineînțeles.

În absența oricăror vizitatori, femeia nu mai vorbise de mult. Cuvintele ieșiră neconturate clar, de parcă abia s-ar fi trezit din somn.

— Ce-i cu Crissel, Gaffney, Clearmountain? Ce-i cu Baudry? Nu se poate ca ei să fi fost de acord cu asta.

— Să spunem doar că peisajul ierarhic s-a modificat. Există o probabilitate însemnată ca Michael Crissel să fie mort. Gaffney – care s-a dovedit a fi un trădător – este operat chiar acum, în timp ce vorbim. Eu tocmai am reușit s-o conving pe Baudry să nu-și înainteze demisia. Cred că a înțeles greșeala gravă pe care a făcut-o prin înlăturarea ta.

— Stai așa! îl opri Aumonier. Ce s-a-ntâmplat cu Crissel?

— Am pierdut contactul cu el în timp ce încerca să intre în Casa Aubusson împreună cu o echipă de prefecți de teren. Am pierdut de asemenea contactul cu habitatul respectiv, plus alte trei habitate.

— Nu mi-a spus nimeni…

— Este vorba despre cele patru habitate pe care Thalia le-a vizitat pentru a le actualiza nucleele de scrutin. Se pare că am fost manipulați, Jane. Probabil că instalarea Thaliei a închis o breșă de securitate, dar în același timp a deschis una mult mai mare. Suficient de mare pentru a îngădui unei facțiuni agresive să preia controlul acelor habitate.

— Crezi că Thalia a făcut parte din conspirația respectivă?

— Nu, a fost trasă pe sfoară la fel ca noi toți. Au vrut să mă îmbarc în nava cu care a plecat Crissel la Aubusson, dar Gaffney

a avut alte idei. Expresia lui Dreyfus era de resemnare sumbră. Desigur, nu cred că ar fi contat prea mult.

— Ce-i cu Gaffney?

— El lucra pentru facțiunea inamică, din interiorul Panopliei. Există posibilitatea să fi modificat actualizarea făcută de Thalia, astfel încât să se comporte așa cum s-a întâmplat.

Aumonier clătină uluită din cap.

— Nu l-aș fi văzut niciodată pe Sheridan ca pe un trădător.

— Presupun că Gaffney crede că a făcut ceea ce era corect și necesar, chiar dacă asta a însemnat să acționeze împotriva Panopliei. Din punctul lui de vedere, noi suntem trădătorii, pentru că înșelăm așteptările Inelului Sclipitor neîndeplinindu-ne îndatoririle cu seriozitatea pe care el o consideră necesară.

— Dacă ai dreptate, atunci suntem cel puțin parțial culpabili.

— De ce?

— Organizația îi modelează pe cei ca Gaffney, iar un prefect eficient se află la numai un pas de a deveni un monstru. Cei mai mulți rămânem de partea corectă a liniei, dar este greu să-l învinuim pe unul dintre noi când trece dincolo ea.

— Va trebui totuși să dea niște explicații, spuse Dreyfus.

— Sunt convinsă că ai dreptate. Aumonier inspiră adânc și-și recompuse expresia feței. Spune-mi acum cu cine ne confruntăm. Știi vreun nume?

— Personajul dinapoia preluărilor este Aurora Nerval-Lermontov, care a fost una dintre Cei Optzeci. Asta înseamnă că este moartă, că nu mai există decât sub forma unui set de configurații imateriale stocate în memoria unei mașini. Configurații care ar fi trebuit să fie înghețate, ca și cum ar fi fost scrise cu cerneală pe hârtie.

Aumonier digeră informațiile acelea, cernându-și memoria pentru a verifica dacă Nerval-Lermontov se numărase într-adevăr printre familiile care sponsorizaseră experimentele lui Calvin Sylveste pentru încărcarea minților. *Acum cincizeci și cinci de ani,* gândi ea. Oroarea Celor Optzeci continua totuși să ardă în imaginația publicului la fel de strălucitor ca oricând în ultima jumătate de secol.

— Chiar dacă aș accepta asta... de unde știm că Aurora se găsește în spatele tuturor acestor acțiuni?

— Mi-a spus o martoră, care era ținută ostatică într-un asteroid deținut de familia Aurorei. Ea mi-a spus că a intrat în

contact cu o entitate pe nume Aurora.
— Și această martoră…
— Era o Agregată pe nume Clepsidra. Aici se complică lucrurile.
— Ascult.
— Clepsidra s-a numărat printre supraviețuitorii unei nave care era ținută captivă în asteroidul acela, destul de adânc în interior astfel încât să nu existe nicio posibilitate ca ei să contacteze alți Agregați.
— Până aici totul pare simplu.
Dreyfus zâmbi.
— La bordul navei aceleia exista o tehnologie avansată – un dispozitiv Agregat numit Exordiu – care le îngăduia să vadă în viitor.
— Dacă aș fi auzit toate astea de la altcineva decât Tom Dreyfus, l-aș fi chemat imediat pe Mercier cu o trusă completă de renormalizare psihiatrică.
— Agregații trebuie să se găsească într-o stare de visare, pur și simplu pentru a interpreta ceea ce le arată Exordiul. Procedeul este imprecis, totuși reprezintă un avantaj imens față de a nu putea să vezi nimic în viitor.
— L-aș cumpăra imediat.
— Se pare că nu-i de vânzare. De aceea Aurora a trebuit să-i răpească pe Agregați și să-i silească să ruleze Exordiul pentru ea. Asta au făcut tot timpul în asteroidul acela: au privit viitorul pentru Aurora. Au văzut lucrurile pe care ea nu le poate vedea.
— Și ce anume au văzut, Tom?
— Sfârșitul lumii. „O epocă a flagelurilor”, a spus Clepsidra. Dincolo de ea, visătorii n-au putut distinge nimic. Aurora a continuat să încerce să-i convingă să interpreteze în alt chip visele. Când nu i-au arătat ceea ce dorea, a început să-i strângă în chingi.
— Trebuie să discut cu această Clepsidra, zise Aumonier. Poate că scarabeului nu-i va plăcea prezența ei în camera mea, dar nu trebuie să fie prezentă fizic – am nevoie doar de un glas și de un chip.
— Îmi pare rău că nu veți putea discuta, rosti încet Dreyfus. Gaffney a ucis-o, apoi a încercat să arunce vina pe mine. Ținând seama de cunoștințele pe care ea le absorbise deja din arhivele noastre, exista amenințarea reală ca să poată preciza locul

unde se afla Aurora, ba poate chiar să depisteze o slăbiciune pe care am fi putut-o folosi împotriva ei. De aceea a trebuit să fie eliminată. S-a dovedit însă că Agregată a râs până la urmă mai bine.

— Cum stau lucrurile atunci cu Gaffney? Dacă lucrează pentru Aurora, ar trebui să putem obține ceva util de la el.

— O sper cu toată sinceritatea. Voi afla tot ce știe, după care putem începe să formulăm un răspuns. Vreau să recăpătăm habitatele acelea. Și mai ales vreau să-mi recapăt adjuncta de teren.

— Tom, îți dai seama că Thalia poate să fie deja moartă? îmi pare rău, dar cineva trebuie să ți-o spună. Mai bine să-ncepi să accepți posibilitatea respectivă de acum decât când va fi prea târziu.

— O voi considera moartă când îi vom recupera corpul, zise Dreyfus. Până atunci se află înapoia liniilor inamice.

— Apreciez așa cum se cuvine sentimentul respectiv, totuși nu-ți pune prea multe speranțe, atât îți spun. Aumonier închise ochii și inspiră adânc, purificator, înainte de a-i redeschide. Și-acum să vorbim despre mine, de-acord? Ai spus că am fost reinstalată cu statut complet.

— Dacă dorești asta.

— Bineînțeles c-o doresc, fir-ar a naibii să fie! Asta mă ține în viață.

— Ar putea să fie ceea ce te va ucide. Situația nu se va detensiona prea curând. Ești sigură că ești pregătită pentru ce va urma? Nu există altă persoană pe care aș prefera s-o văd conducând organizația în locul tău, totuși i-ai dăruit Panopliei mai mult decât suficient în ultimii unsprezece ani. Nimeni nu ți-ar reproșa nimic dacă ai decide să renunți acum.

— Sunt la comandă.

— Perfect, rosti alt glas dinspre peretele-parolă încă deschis.

Aumonier recunoscu forma plutitoare a lui Baudry.

— Salut, Lillian, zise ea precaut.

Baudry își atașă propriul cordon de distanță sigură și se apropie, până ajunse lângă Dreyfus, stabilizându-se la aceeași verticală locală.

— Trebuie să adaug ceva, prefectule-suprem. Te-am trădat. Nu pot vorbi în numele lui Michael Crissel, însă eu n-ar fi trebuit niciodată să particip la ceea ce s-a petrecut în încăperea

aceasta.

— Prefectul Dreyfus mi-a spus că ai vrut să demisionezi.

— Așa este. Și o voi face dacă o dorești.

Aumonier o lăsă pe cealaltă femeie să aștepte până ce tăcerea devenise atât de potențial încărcată de electricitate precum atmosfera înaintea unei furtuni.

— Nu aprob ce ai făcut, Lillian. Poate că Gaffney a jucat un rol important în decizia de a mă îndepărta de la putere, dar tu tot ar fi trebuit să i te împotrivești. Te-ai discreditat prin faptul că n-ai procedat așa.

— Regret, șopti Baudry.

— Ai și motive. Ca și Crissel dacă ar fi alături de noi.

— Crezusem că am făcut ceea ce era bine.

— Și n-a însemnat nimic pentru tine faptul că am solicitat în mod expres să mi se îngăduie să rămân la conducere?

— Gaffney a spus că va trebui să-ți ignorăm rugămințile, pentru că, în adâncul inimii, tu dorești de fapt acceptul de a te retrage. Pe chipul lui Baudry reveni o urmă de sfidare. Am făcut ce am crezut că era cel mai bine. Ți-am spus deja că-mi este rușine de cele întâmplate. La momentul acela nu am beneficiat însă de luxul înțelegerii ulterioare – de a ști tot ce știm acum despre Sheridan.

— Ajunge! ridică Aumonier un braț în semn de calmare.

Se gândi la toți anii grei pe care Lillian Baudry, un prefect-senior bun și loial, îi petrecuse în umbra ei, nefiind niciodată în stare să demonstreze eficiență reală sau capacitate adevărată de conducere, neavând niciodată temeritatea de a submina sau chestiona măcar una dintre deciziile lui Aumonier.

— Ce a fost a fost, urmă ea. Cel puțin ne cunoaștem amândouă pozițiile. Așa este?

— Eu mi-am cerut scuze. Sunt pregătită și aștept fie un ordin de demitere, fie ordine noi.

— Ar fi bine să priviți amândouă fluxul acela, interveni Dreyfus. Asta înainte de a lua vreo decizie pripită.

— Care flux? întrebă Baudry.

— Cred că se referă la monitorizarea de la mare distanță a Casei Aubusson, răspunse Aumonier. Acolo se întâmplă ceva, nu-i așa?

Dreyfus aprobă din cap.

— A început în timpul discuției noastre.

— Monitorizăm de mai multe ore outputul termic din cele patru habitate, spuse Baudry, revenind fără efort la tonul detașat de profesionalism neutru. Două dintre ele, Aubusson și Szlumper Oneill, dovedesc activitate manufacturieră. Este ca și cum după preluarea controlului de către Aurora, fabricile asambloare au fost readuse la capacitate operațională maximă. Deocamdată n-am putut decât să speculăm ce ar însemna asta. Știm cu siguranță doar că nava lui Crissel a fost lovită de mai multe arme decât cele înscrise în planurile Aubusson existente în fișierele Panopliei. O ipoteză este așadar că fabricile produc sisteme defensive noi, pentru a consolida controlul Aurorei asupra habitatelor.

— Cât ar dura crearea și instalarea de arme noi dacă manufacturile acelea ar funcționa la capacitate standard? întrebă Aumonier.

— În eventualitatea în care dispun deja de materiile prime și planurile necesare, nu mai mult de șase-opt ore, răspunse Baudry. Este perfect fezabil, ținând seama de intervalul de timp pe care-l examinăm.

— Acum însă, rosti Dreyfus, se pare că nu fac numai arme.

Imaginea Casei Aubusson era o vedere oblică, furnizată de o videocameră de supraveghere aflată mult în afara volumului de atac al armelor anticoliziune ale habitatului. Prezenta capătul cu fabrici al cilindrului, nu butucul de andocare unde își găsise probabil Crissel sfârșitul. Structuri vaste de forma unor petale, uși curbe lungi de mulți kilometri, se deschideau în calota polară în formă de dom, dezvăluind prin apertura în formă de stea luminozitatea auriu-albăstruie a unor activități industriale intense.

— Ușile acelea… fac parte din designul original al habitatului? întrebă Aumonier.

Baudry aprobă din cap.

— În trecut, când habitatul dispunea de capacitatea și baza de clienți pentru a construi nave întregi, avea nevoie de ușile acelea pentru lansarea în spațiu. Înregistrările noastre arată totuși că nu le-a mai deschis de cel puțin un secol.

— Atunci de ce le deschide acum?

— Uite de ce, zise Dreyfus.

Ceva se revărsa prin interstițiile dintre ușile aidoma unor petale, crescând ca o masă neagră și vaporoasă, ca o erupție de

viespi. Era un nor compus din mii de elemente individuale.

Brățările lui Dreyfus și Baudry începură să piuie simultan.

— A mai observat cineva, spuse Baudry.

— Ce-i asta? întrebă Aumonier și un fior neplăcut îi străbătu măruntaiele.

Până în clipa aceea, parametrii ei de criză constaseră într-un scenariu cu ostatici în care Panoplia putea pierde controlul a patru habitate. Cifra era nejustificabilă, cel mai teribil dezastru din ultimii unsprezece ani, totuși încă neglijabilă prin comparație cu imensitatea paralizantă a celor zece mii de habitate. Dezastrul putea fi limitat, gândise ea, însă norul negru care ieșea din Casa Aubusson anunța altceva. Nu știa deocamdată despre ce era vorba, dar știa cu certitudine acută că nu era o veste bună și că, de asemenea, criza cu care-și imaginase că se confrunta Panoplia nu reprezenta aproape nimic comparativ cu cea care se dezvolta acum.

— Trebuie să știm ce este... erupția aceea, rosti Aumonier străduindu-se să nu-i îngăduie vocii s-o trădeze. Ne trebuie date și estimările personalului tehnic. Trebuie să știm ce scop are și încotro se-ndreaptă.

— Se deschid ușile și în Szlumper Oneill, anunță Baudry citind un rezumat text de pe brățară.

Pe când vorbea, o fereastră se lărgi, micșorându-le pe toate celelalte, și fu umplută cu imaginea de la mare distanță a habitatului respectiv. Un nor negru ieșea clocotitor din fantele alungite de lângă un complex de andocare polară, acoperind detaliile pe măsură ce se extindea.

— Cred că-i același lucru, zise Aumonier.

— Așa ar trebui să fie, încuviință Dreyfus. Întrebarea este ce se-ntâmplă cu celelalte două habitate?

— Niciun exces de activitate termică în Caruselul Noul Seattle-Tacoma sau Clepsidra Chevelure-Sambuke, răspunse Baudry. Pe de altă parte, potrivit datelor noastre, niciunul dintre habitatele acelea nu deține capacități de manufacturare.

Dreyfus se scărpină sub guler, la ceafă.

— Poate că actualizarea Thaliei a fost modificată, dar sunt destul de sigur că ea și-a ales singură cele patru habitate, bazându-se pe propriile criterii de selecție.

— Și ce-nseamnă asta? întrebă Aumonier.

— Asta înseamnă că este posibil ca Aurora să nu fi știut

asupra căror habitate va căpăta control. Obținând patru, existau șanse reale ca măcar unul dintre ele să fi avut capacități de manufacturare. Nu era însă garantat. Oricum se pare că două dintre cele patru au însemnat eșecuri pentru ea. Le-a capturat, dar deocamdată nu le poate utiliza în folosul ei.

— Nu-mi desprind ochii de la niciunul dintre ele.

— Foarte bine. Ne arată însă că Aurora nu trage toate sforile, ci este silită să lucreze cu ce i-a oferit Thalia. Dreyfus etală un surâs posac și continuă: Nu voi spune că-mi fericește inima, dar…

— Necazul este că s-ar putea ca noi să fi făcut deja treaba necesară pentru ea.

— Sper că nu este cazul de față, replică Dreyfus. Totuși încuviință încetișor, anunțând-o pe Aumonier că-i împărtășea temerile. Ai însă dreptate. Trebuie să vedem mai de aproape ce au produs fabricile. Cam cât de repede estimezi că iese fluxul acela?

— Nu știu. Judecând după scară… câteva sute de metri pe secundă, poate mai repede.

— Sunt de acord, spuse Baudry.

— Așa gândeam și eu, rosti Dreyfus. Oricum, al naibii de repede. Va trebui să mă uit la Planetariul Solid, totuși ținând seama de distanța medie dintre habitate, nu va dura foarte mult până ce va ajunge la un vecin. Să presupunem că habitatul cel mai apropiat de Aubusson se află la șaizeci-șaptezeci de kilometri depărtare pe aceeași orbită. Chiar dacă fluxul ar înainta cu zece metri pe secundă, tot n-ar fi vorba de mai mult de două ore. Evident, sper să mă-nșel.

— Tu te-nșeli rareori, zise Aumonier. Asta mă-ngrijorează.

Dreyfus aruncă o privire către Baudry.

— Trebuie să trimitem nave care să survoleze unul dintre fluxurile acelea. Automate, pe cât posibil, dar și cu echipaj uman, dacă nu putem găsi altceva în timpul de care dispunem.

— Mă ocup imediat. Avem un crucișător interplanetar – *Circul democratic* – care se-ndreaptă spre interior, venind de la Roiul de Parcare. I-am cerut deja căpitanului Pell să se abată către Aubusson, pentru a vedea dacă poate să depisteze resturile *Sufragiului universal,* să caute supraviețuitori și să obțină imagini mai bune ale amplasamentelor armelor care l-au atacat.

— Spune-le să fie precauți, insistă Dreyfus.

— Am făcut-o deja, încuviință Baudry. Acum le voi spune să fie cu și mai multă băgare de seamă.

— Anvergura crizei curente este mai mare decât pierderea a patru habitate, zise Dreyfus îndreptându-și cuvintele spre Aumonier. O să plec imediat la Planetariu, dar până atunci cred că ar trebui să ne gândim la o declarație adecvată. Deocamdată i-am protejat pe cetățeni, însă poate fi momentul să începem să alertăm întregul Inel Sclipitor asupra naturii reale a crizei.

Aumonier înghiți un nod vizibil.

— Nu vreau panică în masă. Ce să le spunem?

— Să fiu sincer, rosti Dreyfus pragmatic, panica în masă poate fi cea mai mică din grijile noastre.

— Chiar și așa, tot nu știm cu ce avem de-a face, ce vrea Aurora și ce va face ea cu habitatele acelea când își va impune controlul asupra lor.

— Spune-le că există ceva care încearcă să preia controlul Inelului Sclipitor, zise Dreyfus. Spune-le că n-are nicio legătură cu Ultranauții și că vom recurge la eutanasiere în masă dacă măcar vom suspecta că încearcă cineva să achite o răfuială veche cu Roiul. Spune-le că Panoplia declară stare de urgență în tot Inelul și că de data aceasta avem realmente nevoie ca ei să voteze în favoarea utilizării armelor grele.

— N-au făcut-o deja? se încruntă Aumonier.

— Am comis o eroare, spuse Baudry. Am recurs la scrutin, am accentuat că ne confruntăm cu o criză, dar n-am recunoscut adevărata severitate a situației. N-am mințit, însă i-am lăsat să creadă că mă refeream doar la criza cu Ultranauții.

— Fiindcă nu doreai panică?

— Exact.

— Atunci ai procedat exact așa cum aș fi făcut și eu.

Aumonier o privi îndelung în ochi pe Lillian Baudry, anunțând-o că, indiferent ce făcuse, nu-i punea sub semnul întrebării comportamentul profesional pe timpul cât fusese îndepărtată de la comandă. Acum avea nevoie de aliați, de oameni care să știe că se încredea în ei.

— În același timp, continuă ea, Tom are dreptate. Avem nevoie să voteze pentru noi. Voi formula chiar o cerere pentru toate privilegiile de urgență prevăzute în lege. Inclusiv restricționările în masă și reducerea serviciilor de abstracție și scrutin la nivelul întregului Inel.

— N-am mai făcut asta de… începu Baudry.
Aumonier încuviință din cap.
— Știu. De unsprezece ani. Și nu vi se pare c-ar fi fost chiar ieri?

CAPITOLUL 22

Dreyfus ceruse să fie anunțat în clipa când Sheridan Gaffney își recăpăta cunoștința, dar Mercier – care se ocupa de pacient după operația tensionată care fusese supervizată în principal de Demikhov – ezita în mod firesc să-l lase în preajma prefectului-senior aflat la recuperare.
— Dacă ai avea cea mai mică idee despre severitatea procedurii prin care tocmai a trecut, despre dimensiunile leziunilor interne cauzate de șficbici… rosti Mercier, agitând din brațe și strângându-și stiloul prețios ca pe un pumnal pe când păzea intrarea în centrul medical.
Dreyfus îl privi cu amabilitate. Avusese dintotdeauna o relație bună cu el și șovăia s-o pericliteze acum.
— Îți înțeleg îngrijorarea. Este admirabilă. Trebuie să știu doar un singur lucru: poate vorbi?
— A suferit lacerații severe ale traheii. Are laringele afectat. În clipa de față este foarte răgușit și orice șoaptă îi cauzează dureri intense. Te rog, Tom, indiferent ce ar fi făcut omul acesta, el continuă să fie un pacient.
— Am aștepta dacă am putea, zise Dreyfus, dar ne găsim într-o situație în care până și o oră înseamnă prea mult. Gaffney deține informații vitale pentru securitatea Inelului Sclipitor. Trebuie să vorbesc imediat cu el.
Mercier se pierdu cu firea, înțelegând în mod limpede că nu era o bătălie pe care ar fi putut spera s-o câștige.
— Poți recurge la măsuri de forță?
— Sunt autorizat de Jane. Și de Baudry, de asemenea, dacă Jane nu este îndeajuns. Te rog, doctore! Minutele se scurg în timp ce noi doi discutăm despre sănătatea unui bărbat care n-a avut niciun fel de scrupule să ucidă alt pacient de-al tău.
Mercier păru dezamăgit.
— Crezi că n-am pus și eu lucrurile laolaltă, Tom? Nu sunt chiar așa prost. Am bănuit exact ce a făcut Gaffney. Indiferent însă ce i-ar fi făcut Clepsidrei, el rămâne un om bolnav.
Dreyfus îl prinse pe doctor de antebrațul acoperit de mâneca

verde.

— Trebuie s-o fac. Te rog, nu înrăutăți situația.

Mercier se trase un pas în lateral.

— Fă ce trebuie să faci, iar după aceea părăsește imediat clinica. Data viitoare când mai vii aici, s-o faci numai pentru a căuta ajutor medical.

Dreyfus intră în rezerva de recuperare, un cub cu aspect spartan, iluminat doar de benzi albastre înguste, încorporate în partea de sus a pereților. Gaffney se afla în pat, vegheat de un servitor medical cu gât alb și curbat ca o lebădă. Peretele-parolă se autoetanșă în urma lui Dreyfus, modificând în chip subtil acustica incintei. Bărbatul se apropie de pat și își materializă scaunul obișnuit din podea. Chipul lui Gaffney era o mască impasibilă, aproape funerară, totuși ochii erau alerți. Îl urmăreau pe Dreyfus cu intensitate reptiliană.

— Nicio floare? întrebă el, rostind cuvintele dogit. Asta-i o surpriză.

— Ești mai vorbăreț decât m-a lăsat Mercier să-nțeleg.

— Ce rost are să tac? într-un fel sau altul, mă vei face să vorbesc.

Cuvintele se auzeau seci ca iasca, fiecare fiind silit în mod distinct să-i iasă printre buze. Ceva oribil îi horcăia în adâncul plămânilor.

Dreyfus își adună mâinile în poală.

— Ne confruntăm cu o situație neobișnuită, Sheridan, și m-am gândit că ai putea arunca lumină asupra ei.

— Ți-am spus tot ce știam.

— Da, știm despre Aurora, dar mai sunt multe altele pe care am dori să le aflăm. Își privi brățara. Acum treizeci de minute, Casa Aubusson și Szlumper Oneill au început să împrăștie nori de produse manufacturate în spațiul Inelului Sclipitor. Deocamdată nu suntem siguri ce sunt produsele acelea, însă cel puțin știm încotro se îndreaptă. Nu se extind în toate direcțiile, ci se deplasează în două fluxuri ordonate, aidoma unor viespi care urmează dâre olfactive. În mai puțin de două ore, fluxurile acelea vor contacta alte două habitate ale căror populații combinate depășesc șase sute cincizeci de mii de cetățeni. Vrei să speculezi despre ce s-ar întâmpla când fluxurile vor atinge habitatele?

Expresia lui Gaffney nu se schimbase de când Dreyfus intrase

în rezervă. Masca lui facială continua să fixeze plafonul.

— Dacă sunteți atât de neliniștiți, de ce nu deplasați habitatele?

— Știi bine că nu putem modifica orbita unei structuri de cincizeci de milioane de tone cât ai pocni din degete. Nu putem nici să oprim sosirea fluxurilor: poate că elementele lor componente sunt vulnerabile individual, însă sunt pur și simplu prea multe. Tot ce putem face este să alertăm habitatele respective, să le anunțăm să-și pregătească defensivele și să inițieze programele de evacuare pe care le au pregătite. Am făcut asta, bineînțeles, dar, ținând seama de timpul disponibil, vom fi norocoși dacă până la sosirea fluxurilor am putea evacua mai mult de zece mii de cetățeni. Dreyfus se aplecă peste pat. De aceea, Sheridan, aș dori să știu realmente ce se va întâmpla.

— Atunci ești lipsit de noroc, Tommy, băiete.

— Mă dezamăgești, Sheridan. Tu știi mai bine ca oricare dintre noi că n-are rost să tăinuiești informații. Până la urmă le vom afla de la tine, printr-o formă sau alta. Am de pilă autorizația de a rula o sondare profundă de cortex. Sau aș putea recurge la un model C atât de drag ție. Să văd cum ți-ar plăcea *ție* o doză de potențare a subordonării subiectului.

— În starea mea fizică, cât crezi că aș rezista?

— Asta este o întrebare pertinentă, aprobă Dreyfus. Atunci poate că ar fi mai bine să mizez pe sondare. Ca simplă curiozitate, tu pentru ce ai fi optat?

— Eu sunt de modă veche. Niciodată nu m-am înțeles bine cu sondările.

Dreyfus încuviință din cap.

— Ți-ar plăcea, nu-i așa? Ți-ar plăcea să folosesc un șficbici asupra ta, să mori înainte de a spune orice și să clasăm cazul.

— Îmi pot imagina și finaluri mai rele.

Dreyfus își desfăcu mâinile din poală și se bătu cu un deget deasupra sprâncenei:

— Uite ce nu pricep eu, Sheridan. Tu ești un individ devotat Panopliei, un prefect pe cât de bun poate fi oricare dintre noi. Cu ce anume te-a avut Aurora la mână ca să te transforme într-un trădător?

Masca facială etală în cele din urmă un zâmbet ca o grimasă.

— Tu ești trădătorul, Tom, nu eu. Tu și toți ceilalți lași care închid ochii înaintea celor ce se petrec cu-adevărat în Inelul

Sclipitor. Asta mi-a fost clar din clipa în care am plecat din Iad-5. Oamenii ne-au acordat prin voturile lor puterea de a-i proteja. Necazul este că noi am abdicat de la responsabilitatea aceea cu ani în urmă. I-am dezamăgit pe cetățeni.

— Lucrurile nu se văd tocmai așa din poziția mea, zise Dreyfus.

— Ai înțelege dacă ai vedea tabloul de ansamblu.

— Luminează-mă, Sheridan. Spune-mi ce nu văd eu. Întrezărirea viitorului de către Aurora are vreo legătură cu asta?

După o vreme, Gaffney rosti:

— Ai aflat așadar despre Exordiu.

— Îndeajuns ca să știu de unde să încep sondarea dacă nu-mi spui acum despre ce-i vorba.

— Aurora a văzut sfârșitul tuturor lucrurilor dragi nouă, Tom. Noi am creat ceva minunat în jurul lui Yellowstone, ceva glorios, nemaivăzut în toată istoria omenirii de dinaintea noastră. Ceva menit să dăinuie o mie de ani… sau zece mii de ani. Și cu toate acestea se va sfârși. Peste nici o sută de ani din clipa asta, totul se va sfârși. Omenirea a deschis o fereastră spre Paradis, care se va închide în optzeci-nouăzeci de ani. Grădina Raiului nu-i o poveste biblică străveche despre căderea din paradis cu mii de ani în urmă. Este o premoniție.

— Cum se va sfârși?

— Totul se va termina pe durata câtorva ore sau zile. Aurora a intrat în visele lor. A văzut habitate arzând, a văzut oameni urlând în agonie, a văzut Orașul Abisului întorcându-se împotriva propriilor săi locuitori și devenind ceva monstruos.

— O epocă a flagelurilor, zise Dreyfus.

— Nimeni nu-i va zări sosirea. Nu mai este timp de pregătiri. Ne va izbi când ne vom simți cel mai puțin vulnerabili, în clipa noastră cea mai măreață și mai strălucitoare.

Gaffney se opri și-și trase răsuflarea, iar aerul șuieră gâjâit când intră și apoi îi ieși din plămâni:

— Aurora n-a putut accepta să se întâmple așa ceva, Tom. Ea consideră că Inelul Sclipitor merită mai mult decât năruirea și focul.

— Vorbim totuși despre evenimente care s-ar putea derula în viitorul de peste optzeci sau nouăzeci de ani. De ce acționează ea de acum?

— Din prudență. Aurora crede previziunile Exordiului, dar nu

neapărat și detaliile. O îngrijorează că Agregații s-ar fi putut înșela în privința cadrului temporal, că s-ar putea întâmpla mai repede decât au previzionat ei. Nu-i timp să așteptăm semne de avertisment. Dacă trebuie să acționăm pentru supraviețuirea Inelului Sclipitor, trebuie s-o facem acum, nu peste douăzeci sau peste cincizeci de ani. Doar în felul acesta ea poate fi sigură de succes.

— Ce reprezintă atunci acțiunea aceasta? îndrăzni Dreyfus, întrebându-se cât va destăinui Gaffney de bunăvoie.

Gaffney păru însă dezamăgit.

— Nu-i evident? O preluare benignă a controlului. Instalarea unei noi autorități, care va asigura securitatea Inelului Sclipitor până la sfârșitul timpului.

— Dacă avea temeri rezonabile, putea să fi venit la noi.

— Și cum crezi că ar fi reacționat Panoplia? întrebă Gaffney. Nu prin întreprinderea măsurilor necesare, asta-i clar. Noi le-am îngăduit deja cetățenilor să ne interzică accesul la arme. Crezi că genul acela de supunere imediată implică o organizație cu coloana vertebrală necesară pentru a întreprinde acțiuni dificile, nepopulare, doar pentru că se-ntâmplă să fie pentru binele public?

— Cred că ai răspuns singur la întrebarea respectivă.

— Eu iubesc organizația asta, zise Gaffney. I-am dedicat toată viața mea. Dar, treptat, am văzut cum le îngăduie cetățenilor să-i erodeze puterea. Noi am fost complici în privința asta, nu-ncape îndoială. Am cedat și le-am restituit cetățenilor exact instrumentele pe care ni le dăduseră pentru a ne face treaba. Acum am ajuns în punctul în care trebuie să cerșim dreptul de a ne înarma agenții. Și ce se petrece când formulăm în cele din urmă cererea respectivă? Cetățenii ne-o refuză. Tom, lor le place ideea unei forțe polițienești, dar a uneia știrbe, care să nu poată face de fapt nimic.

— Poate că interzicerea accesului la arme n-a fost o idee tocmai rea.

— Nu-i vorba numai despre arme. Când aplicăm o restricționare, ne irosim tot anul care urmează pentru a ne justifica acțiunea întreprinsă. Data viitoare ne vor lua autoritatea restricționărilor. Fără să ne dăm seama, nu vom mai avea voie nici măcar să ne apropiem de nucleele de scrutin. Aurora a văzut apropiindu-se toate astea. Ea a știut că utilitatea

Panopliei va fi mereu limitată, iar pentru ca oamenii să fie cu adevărat protejați, va trebui ca altcineva să se ocupe de ei.

— Acest altcineva fiind Aurora și toți care sunt de partea ei, rosti încet Dreyfus.

— Ea nu-i un tiran, dacă asta crezi.

— Să fiu sincer, o preluare a controlului Inelului Sclipitor mi se pare a fi mai mult decât doar tiranic.

— Nu va fi așa. Aurora preconizează un sistem în care oamenii să fie protejați de consecințele acțiunilor lor celor mai nefaste. În regimul ei, viața în habitate se va desfășura exact ca în prezent. Cetățenii vor continua să aibă acces la aceleași tehnologii de care au ajuns să devină dependenți. Nimănui nu i se vor refuza tratamentele de longevitate sau medicamentele de care are nevoie. Oamenii vor continua să se bucure de același lux ca și acum, iar la nivel cotidian societățile lor vor părea la fel. Artiștii vor continua să lucreze.

Dreyfus lăsă capul pe un umăr.

— Atunci îmi scapă ceva. Ce se va schimba?

— Numai lucrurile strict esențiale pentru viitoarea noastră securitate. Nu mai trebuie să spun că Inelul Sclipitor va trebui izolat de restul societății umane. Asta va-nsemna sfârșitul comerțului cu Ultranauții și cu Orașul Abisului. Nu putem îngădui riscul ca un agent exterior introdus în Inelul Sclipitor să-i cauzeze prăbușirea finală.

— Crezi că va fi ceva intern, ceva ce ne vom face cu propriile noastre mâini?

— Nu putem ști asta cu certitudine, așa că va trebui să luăm măsuri rezonabile împotriva altor posibilități. Este corect și cuvenit, nu?

— Așa presupun.

— În mod similar, călătoriile între habitate va trebui restrânse. Dacă factorul destabilizator va sosi în Inelul Sclipitor, vom putea cel puțin să-i oprim răspândirea.

— Prin urmare, nimeni nu-și va mai putea părăsi căminul.

Gaffney păru cu adevărat uimit de remarca aceea.

— Dar de ce ar *dori* s-o facă vreodată, Tom? Totul va fi înmânat cetățenilor ca pe tavă: tot confortul, tot luxul.

— Mai puțin libertatea personală.

— Este o noțiune supraevaluată. Și oricum, cât de frecvent și-o exercită oamenii? Întotdeauna doar minoritatea este cea care

pune la încercare limitele reale ale unei societăți. Oamenii chibzuiți nu fac istoria, Dreyfus. Majoritatea se mulțumesc cu ceea ce au, să facă azi ceea ce au făcut ieri. Vor continua să aibă aproape toate vechile libertăți în interiorul oricărui habitat.

— Dar nu vor putea pleca de acolo. Nu-i vor putea vizita pe cei dragi sau prietenii din alte habitate.

— Nu se va ajunge la așa ceva. Odată ce va deține controlul celor zece mii, Aurora va îngădui o perioadă de grație înainte de aplicarea silită a restricțiilor. Cetățenilor li se va permite să se deplaseze după cum doresc, până se stabilesc în locul de rezidență permanentă. Doar după aceea se vor închide porțile.

— Întotdeauna vor exista unii care să regrete alegerea făcută, zise Dreyfus. Cred însă că ești pe punctul de a-mi spune că ei pot utiliza oricând abstracția pentru a simula călătoria fizică.

Gaffney îi aruncă o privire aproape de scuze.

— Păi... de fapt și abstracția va trebui controlată.

— Iar prin asta înțelegi...

— O reducere a condițiilor actuale. Pentru binele securității, bineînțeles. S-ar putea ca agentul destabilizator să câștige un cap de pod ca urmare a utilizării rețelelor de date, înțelegi? Aurora nu-și poate asuma riscul acesta. Habitatele va trebui izolate unele de altele.

— Tratamentul începe să pară mai rău decât boala, comentă Dreyfus.

— Haide, nu face să sune mai rău decât este în realitate. Habitatele vor continua să ruleze servicii de abstracții interne. Pentru mulți cetățeni, asta-i deja suficient. Iar infrastructura de date va continua să existe, astfel ca Aurora să poată superviza și ajuta pe cele zece mii.

— Haide să tragem linie, spuse Dreyfus. Vorbim aici despre o stare de asediu în care nimeni nu se poate deplasa liber, nu poate comunica și nu are niciun cuvânt de spus în mod democratic cu privire la propriul său destin?

Gaffney făcu o grimasă; Dreyfus nu știu dacă era din cauza suferinței cauzate de răni sau a spuselor sale.

— Însă cetățenii vor fi *în siguranță,* Tom. Nu doar azi, nu doar mâine, ci în următorii nouăzeci de ani și mai departe. Evenimentului destabilizator nu i se va permite să aibă loc în regimul Aurorei. Inelul Sclipitor va continua să existe.

— În lanțuri.

— Vorbim aici despre o măsură de securitate temporară, nu despre ceva care trebuie să rămână aplicat de-a pururi. Odată cu trecerea anilor, Aurora se va strădui să identifice focalizarea probabilă a agentului destabilizator. După ce riscul va fi cuantificat, oamenilor li se va putea restitui destinul.

Gaffney rămase cu ochii fixați asupra plafonului, parcă în căutarea inspirației.

— Privește situația în felul următor, Tom, rosti el pe un ton rezonabil ca și cum s-ar fi găsit la numai un pas de a cădea la o înțelegere. Un individ cu un instrument ascuțit asupra lui se găsește într-un spațiu ticsit de oameni și este pe punctul de a suferi o criză de epilepsie. S-ar putea răni pe sine sau i-ar putea răni pe cei din jur, dacă nu i se va lua instrumentul acela și, poate, dacă nu va fi restricționat. Cum ai proceda tu? Ai rămâne locului și i-ai respecta drepturile? Sau ai întreprinde acțiunea care va garanta nu doar siguranța lui, ci și pe a celor din jur?

— Îl voi ruga pe un ton civilizat să renunțe la instrumentul ascuțit.

— Și atunci îl vei speria. Va strânge instrumentul și mai puternic în mână. Și după aceea?

— Îl voi dezarma.

— Va fi prea târziu. Oricum, el te va răni. După care va fi cuprins de criza de epilepsie și-i va hăcui pe toți ceilalți. Democrația este instrumentul acela ascuțit, Tom. Este arma finală a cetățenilor, dar uneori nu poți avea pur și simplu încredere în ei ca să le-o dai pe mână.

— Însă în tine se poate avea încredere.

— Nici în mine și nici în tine. Dar în Aurora? Gaffney scutură din cap, nu în semn de negare, ci nervos pe incapacitatea de a-și exprima ideile. Ea este mai puternică decât noi. Mai rapidă și mai inteligentă. Și eu aș fi avut îndoieli dacă n-aș fi fost în prezența ei. Însă din clipa în care am întâlnit-o prima dată, n-am avut nici cea mai mică îndoială că este în măsură să ne conducă mai departe, să ne călăuzească în lumină.

Dreyfus se ridică și dematerializă scaunul în podea.

— Mulțumesc, Sheridan.

— Am terminat?

— Cred că am aflat tot ce ești dispus să-mi spui de bunăvoie. Tu crezi realmente că acțiunea aceasta nu mai poate fi oprită, nu-i așa? De aceea ești atât de încântat să-mi spui ce

intenționează Aurora.

— Pentru mine totul a fost foarte nesigur o vreme, spuse Gaffney pe un ton de destăinuire. Și recunosc că declanșarea acțiunii a fost grăbită de descoperirea Clepsidrei de către tine. Aurora sperase să nu fie nevoită să acționeze până nu deținea controlul complet asupra întregului Inel Sclipitor.

— Adică după ce Thalia aplica actualizarea de software la toate cele zece mii de habitate?

— Așa se intenționase. Cele zece mii erau în mâinile cetățenilor, iar peste o clipă ar fi fost în mâinile Aurorei. Ar fi fost o adevărată revoluție fără vărsare de sânge. Nimeni n-ar fi fost rănit sau deranjat. Tulburarea oamenilor s-ar fi păstrat la un minimum absolut.

— Atunci îmi pare rău că i-am vârât un băț în roate prin faptul că mi-am făcut datoria.

— Să fiu sincer, n-a fost cine știe ce băț. Aurora știuse dintotdeauna că ar putea fi necesar să înceapă preluarea treptată, habitat cu habitat. Pe termen lung nici n-ar fi contat prea mult. Apropo de norii aceia din produse manufacturate de care ai pomenit mai devreme… Tot nu știți ce sunt, nu-i așa?

Dreyfus rămase impasibil, totuși ceva din expresia lui probabil că-l trădase.

— Sunt roboți de război din clasa-coleopteră, produși în masă, urmă Gaffney. Foarte simpli, foarte robuști, înzestrați doar cu atâta autonomie cât le este necesar să traverseze spațiul cosmic dintre habitate. În sine, un singur coleopter nu poate face mari stricăciuni, dar manufacturile îi scuipă cu sutele de mii. Asta înseamnă mulți roboți, Tom. Până la urmă superioritatea numerică vă va copleși. Așa se-ntâmplă întotdeauna.

— Ce vor face coleopterele când vor ajunge la celelalte habitate? își vor croi drum înăuntru și-i vor ucide pe toți?

— Ținând seama de faptul că obiectivul misiunii este păstrarea vieții umane, așa ceva ar fi cu totul contraproductiv, nu crezi?

— Atunci ce vor face?

— Coleopterele poartă copii ale actualizării de software pe care Thalia a instalat-o deja în primele patru habitate. După ce vor ajunge la habitatele-țintă, vor pătrunde în ele și le vor infesta nucleele de scrutin cu aceeași breșă de securitate.

Aurora va deține atunci controlul asupra a șase habitate, nu numai patru.

— Mai întâi coleopterele tale trebuie să ajungă la nucleele de scrutin. Cetățenii locali sunt deja organizați pentru a le apăra.

— Ei vor încetini coleopterele, dar nu le vor opri. Vor sosi mereu mai multe. Manufacturile nu se vor opri din producerea lor. Iar odată ce Aurora va căpăta controlul asupra altui habitat dotat cu manufacturi, va începe să producă și acolo coleoptere.

— Atunci vom închide nucleele de scrutin. Ba chiar le vom distruge. La fel și manufacturile.

Gaffney îi aruncă din nou o privire de scuze, aidoma cuiva care câștigă întruna împotriva unui oponent mai slab și începe să-i pară rău pentru acesta.

— Soluția aceasta nu este viabilă. Coleopterele nu sunt doar războinici, ci și servitori constructori cu scop general. Nu se pot duplica, dar în rest puține sunt cele pe care *nu* le pot face. Construirea și integrarea unui nucleu de scrutin nou ar fi o chestiune de ore. Le-am dat planurile necesare. Repararea unei manufacturi sabotate ar dura vreo șase ore. În niciun caz mai mult de douăsprezece. Au și planurile respective. Aurora a anticipat toate replicile, Tom. Altfel de ce crezi că ți-aș spune toate astea?

— Aici s-ar putea să ai dreptate, încuviință Dreyfus, apoi își suflecă manșeta mânecii, dezvelind brățara. Jane?

— Aumonier, se auzi un glas redus la bâzâitul unei păpuși.

— Mașinile sunt roboți de război din clasa-coleopteră. Cineva să caute în arhive, să vedem ce știm despre ele. Atenționează *Circul democratic* să continue cu prudență maximă. Dacă ne poate aduce unul intact, s-o facă, însă nu vreau să pierdem alt crucișător interplanetar fără un motiv foarte întemeiat.

— Am înțeles, Tom.

El trase manșeta înapoi și privi bărbatul întins pe pat.

— Bineînțeles, dacă voi afla că m-ai mințit în vreo privință…

— Nu te-am mințit. Și, apropo, ai vorbit ca un adevărat conducător. Păcat că nu te-ai putut auzi. După felul cum i-ai transmis instrucțiuni Janei, oricine ar fi putut crede că tu ești de fapt prefectul-suprem.

— Noi doi ne înțelegem bine. Asta se numește respect reciproc.

— Mie mi-a sunat mai degrabă ca asumarea firească a

autorității. Poate că-i vânezi postul în același fel ca Baudry și Crissel?

— Nu vorbeam despre Jane.

Dreyfus duse mâna la spate și desprinse șficbiciul pe care-l ținuse acolo pentru a nu fi zărit de celălalt. Îl aduse acum în față, pentru ca Gaffney să-l poată vedea.

— Ah, dar asta chiar că mi se pare *mizerabil.* Doctorul Mercier te-a văzut intrând cu obiectul acesta?

Dreyfus extinse filamentul, lăsându-l să șuiere pe podea. Spintecă materiapidă ca un satâr prin apă, iar materialul podelei se vindecă instantaneu în urma lui.

— Nu te teme. Nu este un model C. Nu are niciuna dintre caracteristicile acelea noi și interesante pe care erai atât de doritor să le vezi instalate.

— Acum o să mă ucizi?

— Nu. Voi lăsa uciderea prizonierilor în seama experților. Te vreau viu, Sheridan, ca să rulez o sondare profundă de cortex cât timp mai ai niște celule cerebrale.

— Sondează-mă acum. Să vezi cât de departe ajungi.

— Mod sabie, rosti Dreyfus în șoaptă.

Filamentul se rigidiză aproape imediat și el îl baleie peste Gaffney, destul de rapid ca să se audă vâjâitul aerului.

— Te voi scuti de discursul de prezentare. Știi ce poate face în mâini nepotrivite.

— Ți-am spus totul.

— Nu, nu mi-ai spus. În camera aceasta există un elefant, Sheridan, pe care te străduiești din răsputeri să-l ignori. Se numește Ruskin-Sartorious. Tu ai aranjat distrugerea habitatului acela, nu-i așa?

— Știi bine că Ultranauții au fost înapoia…

— Nu, rosti Dreyfus răbdător. Asta doreai tu să credem noi. Trebuia să pară un act de răutate pură, așa încât noi să nu ne mai băgăm nasul pe-acolo, încercând să găsim adevăratul motiv. Dravidian și echipajul lui au fost manipulați, nu-i așa? Ai avut la bordul navei lor pe cineva care știa cum să manevreze motoarele.

— Ridicol!

— Ar fi trebuit să aibă cunoștințe la nivel expert despre sistemele Agregate, dar ținând seama de faptul că aveai *deja* o navă plină de Agregați pe care să-i torturezi, n-ar fi fost ceva

insurmontabil. Întrebarea este: de ce? Ce anume din Ruskin-Sartorious a contat pentru tine atât de mult? De ce a trebuit distrus? Dreyfus coborî lama șficbiciului imediat în apropierea pielii învinețite a gâtului celuilalt. Vorbește, Sheridan. Spune-mi de ce a trebuit să se întâmple așa?

Gaffney nu spuse nimic. Dreyfus lăsă șficbiciul să-i atingă pielea până apăru o picătură de sânge de mărimea unei gâze.

— Ai simțit, Sheridan? întrebă el. Ar fi de ajuns un tremur al mâinii mele ca să-ți retez traheea.

— Du-te-n mă-ta, Dreyfus!

În același timp însă Gaffney păru să se afunde încă și mai mult în îmbrățișarea patului, încercând să-și îndepărteze gâtul de lama șficbiciului.

— Ai avut un motiv ca să-i ucizi pe oamenii aceia. Uite care-i bănuiala mea: ceva sau cineva din Ruskin-Sartorious, din familia aceea sau poate chiar din habitat, constituia o amenințare pentru Aurora. Pentru a împiedica asta, ea a considerat că merită să recurgă la genocid. Trebuie să fi fost o amenințare foarte importantă, altfel n-ar fi riscat să atragă atenția asupra ei când planurile i se apropiau de finalizare.

Îngădui șficbiciului să muște mai adânc, producând alte picături de sânge.

— Ia zi, cum mă descurc? Fierbinte… rece… călduț?

— Adu căcatul ăla de sondă, rosti Gaffney cu glas strangulat, apăsându-și gâtul și mai mult de cearșaf. Să vezi cât de departe te duce.

Dreyfus lăsă filamentul să revină în mâner, autocurățându-se fulgerător de stropii minusculi de sânge.

— Știi ceva? spuse el când ceața roz și fină coborî spre Gaffney. Mi se pare o idee excelentă. N-am avut niciodată nervii tari pentru tortură.

* * *

Lumina sur-argintie a zilei pătrunse prin benzile de ferestre prăfuite ale Casei Aubusson. Dinapoia unui hublou, Thalia privea peisajul cenușiu, complet distrus de mașini. Totul era nemișcat, în contrast cu forfota evidentă în mare parte a nopții. Trecuseră multe ore de când nu mai văzuse vreun robot sau servitor constructor. Probabil că mașinile își terminaseră treaba și curățaseră habitatul de tot ce putea fi util pentru manufacturile ce duduiau în calota polară. Clădiri, vehicule, oameni: nimic

folosibil nu rămăsese neatins, cu excepția nucleului de scrutin în sine. Poate că servitorii se autodemontau ei înșiși acum, când partea cea mai grea a muncii se terminase.

Thalia își curăță de praf colțurile ochilor. Cât timp le mai rămăsese? Chiar dacă nu mai văzuse mașini afară, asta nu însemna că ele plecaseră. Baricada continua să reziste, dar servitorii din pilon o desfăceau lent, lucrând metodic și cu un calm cumva mai înspăimântător decât dacă ar fi demolat-o în viteză. Nimeni nu putea fi sigur cât mai rămăsese din baricadă, însă Parnasse considera improbabil să fi fost mai mult de zece metri grosime, dacă nu chiar mult mai puțin. *Vor ajunge la noi în câteva ore,* gândi Thalia. Începuse să-și spună că sfidase destinul sperând că vor putea rezista până la sfârșitul altei zile.

— Ia spune? întrebă ea când Parnasse i se alătură. Te-ai gândit la ce am discutat?

Bărbatul se strâmbă.

— M-am gândit, așa cum am spus că voi face. Și cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mi-a plăcut mai puțin. Am spus că aș fi de acord cu orice, chiar dacă ar însemna aproape o sinucidere. Dar asta nu-i *aproape o* sinucidere, fato, ci este în *totalitate*!

Ea vorbi printre dinții încleștați, abia mișcând buzele. Nu dorea ca vreunul dintre ceilalți să ghicească despre ce discutau, chiar dacă nu-i vedeau decât reflexia chipului în sticlă.

— Mașinile ne vor ucide, Cyrus. Asta-i garantat. Cel puțin în felul ăsta vom avea o șansă.

— Nici măcar n-am demontat nucleul de scrutin, spuse el. N-ar trebui să-ncercăm mai întâi asta și să vedem ce se-ntâmplă? Poate că mașinile vor înceta să mai reprezinte o problemă.

— Sau poate că acum au dobândit suficientă autonomie încât să poată veni oricum, fără să mai fie necesare instrucțiunile. Recunoaște că de fapt nu știm de ce sunt capabile.

— Poți să demontezi nucleul?

— Cred că-l pot avaria, încuviință ea din cap spre șficbiciul care aștepta pe un scaun din apropiere. Dar asta poate să nu fie suficient pentru a opri trecerea tuturor pachetelor abstracției. Într-un nucleu există multă materiapidă care se autorepară. Nu-i ca și cum ai tăia prin materie inertă.

— Ce ar trebui să faci pentru a fi sigură?

— Să-l detonez. Necazul este că-n privința asta dispunem de o singură încercare.

Expresia bărbatului era un amestec de exasperare și admirație.

— Și vrei să păstrezi modul grenadă pentru mai târziu, nu-i așa?

— Să ignorăm pentru moment probabilitatea noastră de supraviețuire, răspunse ea, și dă-mi pur și simplu datele despre aspectul tehnic al problemei. Putem slăbi îndeajuns elementele structurale dacă nu dispunem decât de șficbici?

— Ai spus că va tăia aproape orice, cu excepția hiperdiamantului.

Thalia încuviință din cap.

— Desigur, nu lucrează pe cât de bine ar trebui, dar dacă filamentul este rigid, n-ar trebui să aibă probleme. La urma urmelor, s-a descurcat cu granitul.

— Atunci probabil c-o poți face, cu condiția să declanșezi o explozie puternică exact în locul potrivit.

— Nu cred că explozia puternică va fi o problemă.

Parnasse se scărpină sub guler, părând sfâșiat între două conflicte.

— Dacă vom coborî în baza sferei, vom ajunge la ceea ce trebuie tăiat. Dacă slăbim elementele cuvenite și poziționăm șficbiciul *exact* în locul potrivit, probabil că putem determina sfera să cadă în direcția dorită. Accentul este însă pus pe „probabil”.

— Sunt mulțumită și cu atât. Dar apoi? Sfera va rezista din punct de vedere structural?

— Bănuiala ta este la fel de bună ca a mea.

— Toți dinăuntru va trebui să fie foarte bine fixați undeva. Trebuie să plănuim asta de acum, altfel ne vom alege cu o mulțime de oase rupte.

— Fato, cred că oasele rupte vor fi grija noastră cea mai mică.

— Va trebui să-i punem la curent și pe unii dintre ei cu planul nostru, rosti Thalia. Când Parnasse nu comentă nimic, adăugă: Ca să poată începe să facă pregătiri.

— Fato, n-am căzut de acord în privința asta. N-am discutat-o, nici n-am supus-o la vot.

— N-o să supunem nimic la vot. O s-o facem pur și simplu.

— Ce s-a-ntâmplat cu democrația?

— Democrația a luat o pauză. Îl privi cu atenție încordată, fără să accepte păreri opuse. Cyrus, știi bine că trebuie s-o facem.

Știi că nu există altă cale.

— Știu, dar asta nu-nseamnă că trebuie să-mi și placă.

— Chiar și așa.

El închise ochii, ajungând la o concluzie neliniștitoare.

— Redon. Ea este destul de rezonabilă. Dacă o putem aduce de partea noastră, îi poate calma pe ceilalți, îi poate determina să înțeleagă motivele raționale. Iar după aceea mi le-ar putea explica și *mie.*

— Vorbește cu ea, arătă Thalia din bărbie spre femeia cu chip epuizat, care adormise.

Meriel Redon se odihnea după ce lucrase în schimbul de construire a baricadei și probabil că n-ar fi fost încântată să fie trezită înainte de termen.

— Cât de mult vrei să-i spun?

— Totul. Însă în același timp, spune-i să țină cele aflate pentru ea, până ce totul va fi pregătit.

— Să sperăm că-i într-o stare de spirit optimistă.

— Ia stai așa, făcu Thalia îngrijorată.

Parnasse miji ochii.

— La ce te uiți?

Pentru prima dată de când se crăpase de ziuă, o mișcare de afară îi atrăsese atenția femeii. Se concentră pentru o clipă, întrebându-se dacă nu fusese decât imaginația ei, dar tocmai când era gata să decidă că-i jucase mintea o festă, o zări din nou. Pe perimetrul fostului Muzeu al Ciberneticii se deplasa ceva întunecat, pe furiș și grijuliu. Se gândi la Crissel și echipa sa, la blindajele tactice negre ale prefecților de teren și pentru o clipă crudă își îngădui să-și imagineze că vor fi salvați. Apoi își puse ochelarii, transfocă pe mișcare și văzu că nu avea nicio legătură cu prefecții, ci era o coloană din zeci de mașinării scunde, cu aspect de gândaci. Se deplasau mai repede decât orice servitor civil pe care-l zărise vreodată, trecând prin obstacole sau lunecând peste ele ca o linie de cerneală neagră care curge în jos pe o pagină.

— Ce este?

— Ceva rău, răspunse Thalia.

Nu erau servitori civili. Erau un fel de mașini de război și înaintau inexorabil spre nucleul de scrutin.

Teroarea i se cuibări mai strâns în stomac, de parcă s-ar fi instalat încă și mai confortabil.

— Spune, fato.

— Servitori de grad militar, zise ea. Sunt aproape sigură că asta sunt.

— Trebuie să fie vreo greșeală. Noi n-am avut niciodată așa ceva.

— Știu. Simpla deținere a fișierelor lor de construire ar fi reprezentat un delict pasibil de restricționare.

— Atunci de unde au apărut?

— Cred că știm deja, spuse Thalia. Au fost construiți peste noapte. Probabil că-n ei există și fragmente umane.

— Manufacturile?

— Așa bănuiesc. Nu pot crede că astea sunt singurele lor produse – trebuie să fi fost suficiente materii prime pentru a construi milioane ca ei, ceea ce este evident absurd. Știm însă cel puțin pentru ce a fost menită o parte a fluxului de producție.

— Și restul?

— Mi-e și frică să mă gândesc.

Thalia se întoarse către nucleul de scrutin. Poate că Parnasse avea dreptate, că sosise momentul să-l distrugă. La urma urmelor, opțiunea aceea existase permanent în adâncul minții ei. Ea credea că nucleul juca un rol esențial în coordonarea activităților mașinilor prin intermediul semnalelor de nivel scăzut pe care le detectase deja. De aceea servitorii nu demolaseră pilonul, ceea ce nu le-ar fi fost deloc greu. Nu dorea totuși să riște să testeze ipoteza respectivă până nu scotea nucleul din acțiune. Dacă mașinile erau cumva capabile să funcționeze și după aceea, totul ar fi fost în zadar. Deocamdată ea nu fusese pregătită să-și asume riscul acela, dar mașinile de război ce avansau schimbaseră totul.

Se apropie de scaun și-și ridică șficbiciul. Devenise prea fierbinte ca să-l mai poarte la centură și acum îl putea ține doar dacă îi învelea mânerul într-o eșarfă. Extinse filamentul și-l rigidiză în mod sabie, ignorându-i bâzâitul de protest.

— Vrei s-o faci? întrebă Parnasse.

— Nu știu. Poate c-ai dreptate. Poate c-a sosit timpul.

El îi prinse mâna care tremura.

— Sau poate că n-a sosit. Cum ai spus chiar tu, fato, dacă distrugerea chestiei ăsteia nu rezolvă nimic, ar fi bine s-avem un plan de rezervă solid. Lasă deocamdată sabia. Mă duc să văd cum stă treaba cu Redon.

CAPITOLUL 23

O porțiune din Planetariul Solid fusese realocată să reproducă forma tridimensională a unui robot de război din clasa-coleopteră. Reprezentarea la scara 1:10 se rotea lent și lumina din sală părea să se reflecte de pe suprafețele sale unghiulare negre. În configurația pentru zbor spațial/ intrare atmosferică, multiplele picioare și manipulatoare ale mașinii îi erau strâns pliate de carcasă, ca și cum ar fi murit și s-ar fi contractat. Pachetele binoculare de senzori erau conținute în două domuri cu grilă, care semănau în mod straniu cu ochii compuși ai unei insecte.

— Sunt pe atât de letali pe cât par, comentă Baudry către prefecții reuniți. Au fost interziși prin șapte-opt convenții de război și au fost văzuți ultima dată în acțiune acum peste o sută douăzeci de ani. Majoritatea roboților de război sunt proiectați pentru a distruge alți roboți similari. Coleopterele au fost concepute atât pentru asta, *cât și* pentru a ucide oameni, și conțin fișiere detaliate de anatomie umană. Ne cunosc punctele slabe, știu ce ne doare și ce ne face să cedăm.

Pe când vorbea, rânduri dese de date tehnice se derulau în jos pe pereți.

— În sine, coleopterele nu sunt imbatabile. Deținem tehnici și arme care ar fi eficiente împotriva lor atât în situații de egalitate în vid, cât și în lupte strânse din habitate și din jurul acestora. Necazul nu sunt mașinile propriu-zise, ci numărul lor. Potrivit *Circului democratic,* Casa Aubusson a manufacturat și lansat deja două sute șaizeci de mii de unități, iar fluxul nu dă semne de oprire. Un coleopter cântărește doar cinci sute de kilograme, iar majoritatea materialelor necesare pentru a-l construi se găsesc la tot pasul într-un habitat ca Aubusson. Dacă servitorii din habitat lucrează eficient, pot asigura cu ușurință toate materiile prime necesare pentru a construi și mai mulți, prin simpla demolare și reciclare a structurilor existente în interiorul cilindrului. Am putea asista la o revărsare de milioane de coleoptere înainte ca manufacturile să înceapă să recurgă la însăși structura habitatului. După aceea cifrele ar deveni inimaginabile.

— Știm în mod sigur că avem de-a face cu coleoptere? întrebă Dreyfus.

Baudry aprobă din cap.

— *Circul* n-a obținut deocamdată o mostră, dar toate scanările o confirmă. Sunt coleoptere, așa cum ne-a spus Gaffney. Nu există niciun motiv să ne îndoim că ei poartă codul Thaliei.

— Ce este cu restul dezvăluirilor lui Gaffney? întrebă proiecția lui Jane Aumonier imaginată pe un display curb de sticlă susținut deasupra unui scaun gol. Coleopterele sunt capabile să preia controlul altui habitat?

Baudry se întoarse către superioara ei.

— Dacă Aurora a pornit cu această strategie, atunci există o probabilitate însemnată să aibă sorți mari de izbândă. Ea cunoaște deja în mod detaliat brețe de securitate din aparatul de scrutin. Există motive întemeiate să credem că deține capacitatea de a prelua controlul altui habitat dacă poate aduce coleopterele înăuntrul lui. Brusc, Baudry păru zdruncinată, ca și când criza ar fi trecut de un prag personal de rezistență. Cred că trebuie să ne-așteptăm la tot ce poate fi mai rău.

Display-ul mural îngheță brusc. Brățări piuiră la unison. Planetariul Solid înghiți coleopterul și afișă reprezentarea mărită a unuia dintre cele două habitate amenințate: o roată fără butuc.

— Acesta este Caruselul Noua Brazilie, zise Baudry. Sistemele anticoliziune au deschis focul asupra fluxului de coleoptere care sosește. Ne putem aștepta din partea Casei Flammarion să înceapă acțiuni similare în următoarele cincisprezece minute.

— Cum se descurcă navele noastre? întrebă Aumonier.

— Am avut timp să aducem doar trei nave din clasa corvetă suficient de aproape de Noua Brazilie pentru a putea juca vreun rol, răspunse Baudry. Cu toată sinceritatea, armele lor de țintire individuală sunt ca și inutile înaintea scării fluxului. Chiar dacă am detona o torpilă nucleară în mijlocul lui, ar distruge numai câteva mii de unități. Este ca și cum am încerca să oprim un tsunami cu o linguriță.

— Atunci ne trebuie o strategie alternativă, rosti calm Aumonier.

— Corvetele noastre sunt pregătite să-și concentreze focul asupra coleopterelor odată ce coboară pe habitat. Roboții de război vor avea nevoie de timp pentru a tăia învelișul sau a-și deschide drum cu forța prin aperturile de andocare.

— Să presupunem că nu-i oprim pe toți. Ce se va întâmpla

dacă pierdem Noua Brazilie și Casa Flammarion?

— Ambele habitate au propriile lor manufacturi, zise Dreyfus ridicând ochii de pe compadul său. Dacă Aurora le ocupă, va avea două noi unități de producere a coleopterelor. De acolo poate porni spre alte habitate.

— Am pregătit o simulare pe Planetariu, spuse Baudry. Evident, se bazează pe multe ipoteze nesigure, dar vă pot arăta cum ar putea progresa situația în circumstanțe rezonabile.

— Dă-i drumul, încuviință Aumonier.

Baudry micșoră imaginea Caruselului Noua Brazilie la mărimea sa anterioară, astfel că deveni un simplu punct scânteietor care se deplasa în volbura măreață a Inelului Sclipitor. Prin alt gest, coloră toate luminițele în verde-smarald, cu excepția a patru puncte rubinii.

— Acestea sunt habitatele controlate în prezent de Aurora, zise Baudry înainte ca alte două puncte roșii să se aprindă în preajma unuia dintre celelalte patru puncte. Acestea sunt Noua Brazilie și Casa Flammarion, în ipoteza că Aurora va prelua controlul lor. Voi presupune acum că ambele noi habitate vor deveni centre de producere a coleopterelor, cu un flux de producție similar cu ce am văzut deja. Voi mai presupune de asemenea că fiecare habitat își va concentra producția de coleoptere asupra unui alt habitat care nu se află deocamdată sub controlul Aurorei, în conformitate cu ce am văzut deocamdată. Voi mai presupune în continuare că în douăzeci și șase de ore un habitat poate să fie atacat de coleoptere, să fie cucerit de Aurora și să-și îndrepte propriul flux de coleoptere împotriva unei ținte desemnate, traversând spațiul cosmic.

— Continuă, spuse Aumonier.

— Într-o singură zi, se va trece de la două habitate ocupate la patru. Fiecare dintre cele patru habitate va infesta alt stat vecin, astfel că până la sfârșitul celei de-a doua zile vom avea opt habitate infestate. În timp ce vorbea, numărul luminilor roșii crescu în progresie geometrică. La sfârșitul celei de-a treia zile, șaisprezece habitate. Treizeci și două până la sfârșitul zilei a patra. Șaizeci și patru în a cincea. O sută douăzeci și opt în a șasea, ceea ce înseamnă peste unu la sută din tot Inelul Sclipitor.

Luminile roșii erau prea multe pentru a fi numărate. Continuau să fie dominate de cele verzi, dar inevitabilitatea

procesului era dureros de evidentă.

— Cât timp…? rosti Aumonier, punând întrebarea la care niciunul dintre ei nu dorea să audă răspunsul.

— Nici jumătate din statele din Inelul Sclipitor nu mai păstrează vreo capacitate manufacturieră, spuse Baudry, dar asta tot înseamnă peste patru mii de habitate. Aurora le va ocupa pe toate la câteva ore după intrarea în ziua a douăsprezecea. Chiar dacă până atunci noi le vom deține pe celelalte, le vom pierde foarte repede. Aurora va avea peste patru mii de centre de producere a coleopterelor pe care să le arunce împotriva noastră. Mă îndoiesc că până la sfârșitul zilei treisprezece vom mai controla măcar un singur habitat. Înghiți un nod masiv. Asta include Panoplia.

— Iar ipoteza aceea de douăzeci și șase de ore… începu Dreyfus.

— Este o valoare pe care am ales-o pur și simplu aleatoriu. Poate că va dura mai mult. Însă chiar dacă va avea nevoie de patru zile ca să treacă de la un habitat la următorul, tot ne va învinge în două luni. Fiecare poate oferi propria sa estimare despre cât va putea rezista Orașul Abisului, dar eu n-aș paria că ar ține mai mult decât Inelul Sclipitor.

— Sunt sigură totuși că putem face ceva, rosti Aumonier.

Expresia lui Baudry era a unei persoane împovărate de vești teribile. Îi reamintea lui Dreyfus de cea a unui medic aflat pe punctul de a anunța un diagnostic fatal.

— Da, putem face ceva. Cât mai repede, cât timp Aurora încearcă să câștige un cap de pod și înainte ca eforturile ei să ne atingă. Să rederulăm simularea la ziua zero – azi.

Numai patru habitate erau luminate în roșu.

— Fluxurile de coleoptere au ajuns la Noua Brazilie și vor face contact cu Casa Flammarion dintr-un minut în altul. Își privi nervoasă brățara. Dar în următoarele câteva ore – poate chiar în următoarea zi –, există doar patru puncte de răspândire potențială, dacă presupunem că producția de coleoptere poate să înceapă în habitatele nou-ocupate.

Baudry strânse puternic din degete până i se înălbiră încheieturile falangelor.

— Aurora se află acum în poziția cea mai vulnerabilă. Și-a dezvăluit existența și ca atare a jucat deja atuul surprizei. Totuși nu deține încă suficient teritoriu pentru a încerca să ne

copleșească.

— Mi se păruse că ai spus că suntem deja copleșiți de coleoptere, zise prefectul-senior Clearmountain.

— Nu mă refer la lupta noastră cu coleopterele, răspunse Baudry, ci la distrugerea centrelor de producție.

Clearmountain nu păru impresionat.

— Asta nu-i chirurgie, spuse el privindu-i pe ceilalți din jurul mesei. Nu poți să distrugi pur și simplu o manufactură și să lași intact restul habitatului.

— Sunt conștientă de asta, aprobă Baudry cu control glacial.

El clipi repede din ochi.

— Atunci te referi la...

— Eutanasiere în masă, da. Bombardarea nucleară a habitatelor infestate. Dacă aceasta ar fi fost opțiunea simplă, chiar crezi c-aș fi așteptat până acum s-o prezint?

— Este o crimă!

— Vom sacrifica un număr de vieți pentru a asigura supraviețuirea unui număr mult mai mare. Ai văzut simularea pe care tocmai am rulat-o, prefectule-senior. În două luni, vom pierde totul. Dacă estimarea mea inițială a fost corectă, Aurora ne-ar putea cuceri în numai treisprezece zile. Poate că nici nu dispunem de așa mult timp. Asta înseamnă o sută de milioane de vieți. Dacă torpilăm acum Noua Brazilie și Casa Flammarion, vom pierde doar șase sute cincizeci de mii de oameni. Chiar dacă am include Szlumper Oneill și Casa Aubusson, tot ar fi vorba de nici doi la sută din numărul total al cetățenilor pe care trebuie să-i protejăm.

— Vorbești de parcă doi la sută n-ar însemna nimic, comentă Clearmountain stupefiat.

— Cu tot respectul, zise Baudry, acesta este război. În decursul istoriei nu există niciun general care să nu accepte posibilitatea victoriei dacă i-ar putea fi garantată cu mai puțin de o victimă pentru fiecare cincizeci de combatanți.

— Însă ei nu sunt combatanți, rosti Dreyfus apăsat, ci cetățeni și nu s-au înrolat să facă parte din războiul nimănui.

— Balanța cifrelor continuă să se mențină, replică Baudry. Dacă lovim acum, vom salva multe zeci de milioane de vieți. Trebuie să ținem seama de asta, doamnelor și domnilor. Dacă n-o vom face, înseamnă că ne-am abandonat datoria.

— Este monstruos, spuse Clearmountain.

— La fel este și posibilitatea de a le pierde pe cele zece mii de habitate, zise Baudry.

— Dar chiar trebuie să pierdem o sută de milioane de vieți? întrebă Aumonier. Gaffney i-a spus lui Dreyfus că Aurora dorește o preluare benignă. Sistemele de susținere biotică din Aubusson și celelalte trei habitate continuă să funcționeze, altfel am fi văzut dovezi contrarii. Asta îmi sugerează că Aurora are cel puțin intenția de a-și păstra subiecții vii și sănătoși.

— Scuturile umane nu sunt de mare folos decât dacă sunt vii, observă Baudry.

— Trebuie totuși să ținem seama de posibilitatea ca Aurora să intenționeze să-și păstreze subiecții vii și în viitor. Dacă obiectivul ei declarat este de a asigura supraviețuirea pe termen lung a Inelului Sclipitor, nu va începe să omoare oameni. Ochii lui Aumonier deveniră sticloși, de parcă ar fi privit ceva aflat dincolo de sală. Stați puțin! Avem ceva de la Casa Flammarion. Au stabilit contactul.

Brățările începură să piuie. Prefecții le amuțiră și studiară Planetariul Solid, care mări o reprezentare în formă de degetar a Casei Flammarion.

— Statutul Noii Brazilii? întrebă Dreyfus.

Aumonier se uită undeva în depărtare, după care reveni cu ochii la el.

— Tunurile anticoliziune au distrus un coleopter din zece. Restul au trecut mai mult sau mai puțin avariate. Au stabilit șase capete de pod pe învelișul exterior al roții. Navele noastre au deschis foc concentrat, dar unele coleoptere par să răzbească în structura de bază.

— Presiunea interioară?

— Încă se menține. Aparent mașinile sunt programate să pătrundă în habitat fără să-i compromită integritatea biosferei.

La fel avea să se întâmple cu Flammarion, Dreyfus o știa. Poate că numărul de coleoptere n-avea să fie exact același, poate că sistemele anticoliziune urma să aibă mai mult sau mai puțin succes în interceptarea forțelor ce soseau, însă pe termen lung nu avea să existe nicio diferență practică. Ar fi fost suficient ca doar cinci-șase din roboții aceia de război să pătrundă în forță printre cetățeni, lăsând o potecă însângerată până la nucleul de scrutin, după care să deschidă o portiță, pentru ca Aurora, sau o fațetă a ei, să poată intra.

— Câți am evacuat din Noua Brazilie?

— Unsprezece mii cu navetele comerciale care erau deja andocate. Trei mii din Casa Flammarion.

— Aurora se bazează pe rețelele de date ca să intre în habitatele acelea, rosti Dreyfus. Înainte de a începe să ne bombardăm propriii cetățeni, am putea bloca avansarea Aurorei prin decuplarea parțială a rețelei?

Baudry făcu o grimasă.

— Tom, este totul sau nimic.

— Atunci să decuplăm naibii totul.

— Nu știm în mod cert dacă asta ar opri-o pe Aurora, dar ne-ar afecta cu siguranță pe noi. Avem nevoie de aparatură pentru a urmări dispersarea Aurorei, pentru a coordona operațiunile de evacuare și desfășurarea propriilor noastre nave.

— Tom are totuși dreptate, interveni Aumonier. Trebuie să ținem seama de posibilitatea deconectării abstracției la nivelul întregului Inel Sclipitor. De fapt m-am gândit la asta din clipa în care am aflat de criză. Nu ar trebui să subestimăm însă riscurile. O putem încetini pe Aurora, dar mai mult ca sigur ne vom orbi pe noi înșine în urma procesului.

— Folosim torpilele nucleare și terminăm totul acum, spuse Baudry. Poate că Aurora nu intenționează să ucidă oameni, dar este clar că intenționează să le ia libertatea.

Dreyfus strânse stilusul cu atâta forță, încât vârful îi intră în palmă și-i dădu sângele.

— Mai există o opțiune, cât timp mai dispunem de aparate. Poate că un habitat individual nu va fi în stare să respingă coleopterele, dar în clipa de față putem apela la resursele întregului Inel Sclipitor.

— Nu cred că-nțeleg, Tom, zise Baudry.

— Propun să anunțăm un scrutin de urgență. Vom cere permisiunea de a recruta și mobiliza o forță paramilitară temporară din tot Inelul Sclipitor.

— Definește „paramilitară”.

— Mă refer la milioane de cetățeni înarmați și echipați cu orice arme pot produce manufacturile lor în următoarele treisprezece ore. Au deja navele, așa încât deplasarea lor nu va fi o problemă. Dacă le putem furniza planurile pentru producerea armelor, iar după aceea să plasăm suficienți asemenea recruți în habitatele ocupate și în cele pe care

credem că Aurora le va ataca în continuare, împreună cu servitorii de grad militar pe care-i avem sub control, am putea s-o învingem fără să folosim nucleare.

Baudry îl privi cu regret.

— Tom, tu vorbești despre cetățeni, nu despre soldați.

— Tu i-ai numit combatanți, nu eu.

— Ei nu au niciun fel de instruire, de echipament…

— Manufacturile le vor asigura echipamentele. Eidetica le va asigura instruirea. Prefecții pot conduce unități mici formate din recruți.

— Tom, este vorba despre o sută de milioane de cetățeni, dintre care nouăzeci și opt la sută nu se confruntă cu nicio amenințare imediată din partea Aurorei. Tu chiar crezi că vor fi mulți care să se repeadă să se arunce în luptă cu coleopterele?

— Cred că ar trebui cel puțin să le oferim alegerea respectivă. Nu vom propune recrutarea tuturor cetățenilor. Zece milioane ne-ar asigura un avantaj copleșitor, mai ales dacă sunt dublați de servitori. Lillian, asta înseamnă doar un cetățean din zece. Majoritatea pot fi de acord cu măsura de recrutare, știind că există o probabilitate redusă de a fi convocați.

— Vrei să facem niște estimări și despre numărul victimelor? întrebă Baudry. Una din zece? Două din zece? Mai rău…?

Dreyfus ciocăni în masă cu stilusul.

— Nu știu.

— Dacă pierdem două milioane, vom fi omorât mai mulți decât dacă am lansa acum nuclearele.

— Însă ar fi vorba despre două milioane de oameni care au ales să-și riște viețile pentru binele Inelului Sclipitor, nu două milioane pentru care noi am apăsat butonul pentru că așa ne zice o simulare.

— Poate că putem ajunge la un compromis, zise Aumonier și glasul ei limpede precum cristalul spintecă încordarea dintre Dreyfus și Baudry. Tuturor ne repugnă ideea de a bombarda nuclear habitatele, chiar dacă avem opinii diferite în privința necesității de a proceda ca atare.

— De acord, spuse Baudry precaut.

— Ce criterii ai utilizat pentru identificarea următoarelor ținte ale Aurorei? întrebă Aumonier.

— Proximitate și utilitate, ținând seama de distanțele variabile datorate vitezelor orbitale diferite. Am dedus că Aurora își va

concentra eforturile asupra celor mai apropiate habitate cu capacități manufacturiere.

— Mi se pare rezonabil, încuviință Aumonier. Întrebarea este dacă-i putem scoate pe oameni din habitatele acelea înainte de sosirea coleopterelor din cele care sunt supuse acum atacurilor?

— Vrei să evacuăm și apoi să bombardăm nuclear? întrebă Dreyfus.

— Dacă am putea s-o facem, am trasa practic o linie de izolare. Sigur că da, coleopterele Aurorei ar putea fi în stare să treacă dincolo de linia aceea și să pornească spre alte habitate, dar cel puțin vom câștiga timp fără pierderi de vieți omenești.

— Dacă îi scoatem în timp util, zise Clearmountain.

— Nu putem fi siguri spre ce habitate va merge, indică Baudry Planetariul Solid. Eu am selectat candidatele probabile, însă nu bag mâna în foc.

— Atunci va trebui să acoperim mai multe ținte posibile, zise Aumonier. Voi iniția un ordin de evacuare de urgență pentru zece asemenea ținte.

— Sugerez, rosti Dreyfus, să concentrăm orice acțiuni în forță asupra unui singur habitat, pur și simplu pentru a arăta că nu suntem șovăielnici. Sper că celelalte vor presupune că le putem aplica același tratament.

— De acord, încuviință Aumonier. Singurul lucru pe care oamenii nu trebuie să-l suspecteze este rarefierea resurselor noastre. Cât despre asistența pentru evacuare, voi apela la CCT. Ei pot rechiziționa și redirecționa tot traficul spațial fără niciun scrutin. Vom fi limitați de capacitatea navelor și de traficul prin butucul de andocare, dar va trebui să facem pur și simplu tot ce putem. O privi direct pe Baudry. Lillian, vreau numele a zece habitate. Imediat!

— Aș vrea să mai rulăm o dată simularea, variind ușor parametrii, zise Baudry.

— Nu mai este timp. Dă-mi numele respective.

Gura lui Baudry se deschise, de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva, dar brusc nu-și putea găsi cuvintele. Se întinse către stilus și compad și începu să compileze lista, cu mâna tremurând, copleșită de gravitatea actului său.

— Cât timp le vei acorda? întrebă Dreyfus. Vreau să spun înainte de a recurge la nucleare.

— Nu mai putem aștepta o zi, spuse Aumonier. Ar fi prea

mult, prea riscant. Cred că treisprezece ore reprezintă un compromis rezonabil, nu?

Ea știa că era imposibil, gândi Dreyfus. Cu excepția celor mai minuscule microstate conduse de familii, în Inelul Sclipitor nu exista niciun habitat care să poată fi evacuat atât de rapid. Chiar dacă navele pentru evacuare erau andocate și gata în orice clipă, chiar dacă cetățenii erau informați și pregătiți să-și părăsească lumea în mod ordonat și calm, o lume în care mulți dintre ei și-ar fi petrecut toată viața.

Era pur și simplu imposibil. Dar cel puțin oamenii aceia ar fi avut o șansă de a ieși, decât absolut niciuna. Acela era singurul lucru pe care se baza Jane.

— Am numele respective, anunță Baudry.

* * *

Aumonier plutea nemișcată ca o rocă, ancorată în epicentrul propriului ei univers senzorial. Majoritatea fluxurilor îi erau anulate, lăsând o bandă ecuatorială viu luminată, care se concentra doar asupra celor douăzeci și cinci-treizeci de habitate ce prezentau riscul imediat sau periferic de a fi ocupate de Aurora. Imaginile se schimbau întruna, amețind simțul orientării lui Dreyfus.

— Vom pierde Noua Brazilie și Casa Flammarion, rosti ea, anunțându-i astfel că-i observase prezența. Coleopterele au pătruns adânc în ambele habitate și cetățenii locali nu le pot opri. S-au înregistrat deja pierderi teribile, fără a reuși nimic altceva decât să le încetinească apropierea de nucleele de scrutin.

Dreyfus nu spuse nimic, simțind că Aumonier nu terminase. În cele din urmă, ea întrebă:

— Au aflat ceva de la Gaffney?

— Nu mare lucru. Tocmai am citit rezumatul inițial al echipei de sondare.

— Și?

— Au limpezit măcar un mister. Știm cum a transportat-o pe Clepsidra din bula ei de interogare în apartamentul meu. A utilizat un nonveliș.

— Nu sunt familiarizată cu termenul, recunoscu Aumonier.

— Este un dispozitiv de invizibilitate. O carcasă din materiapidă cu un grad de autonomie și capacitatea de a se autoascunde de observările superficiale. Pui în el ceva ce nu

vrei să găsească alții.

— Mi se pare exact genul de obiect care ar trebui interzis de orice societate cu gândire normală. Cum l-a obținut?

— Se pare că de la Anthony Theobald Ruskin-Sartorious. Anthony Theobald trebuie să-l fi procurat prin intermediul contactelor lui de pe piața neagră a armelor. A utilizat nonvelișul pentru a scăpa din habitatul lui cu puțin înainte de a fi distrus de nava lui Dravidian.

Aumonier se încruntă ușor.

— Dar Anthony Theobald n-a scăpat. Tu nu i-ai putut ancheta decât copia de nivel-beta.

— Se pare că Gaffney știa altceva. El a interceptat nonvelișul înainte de a cădea în mâinile aliaților lui Anthony Theobald.

— Iar apoi?

— L-a deschis. După care l-a sondat pe Anthony Theobald, ca să vadă dacă poate afla unde a ajuns ceea ce găzduia Ruskin-Sartorious.

— În numele lui Voy! Gaffney l-a *sondat*?

Văzându-i expresia, Dreyfus își putu imagina ce trecea prin mintea femeii. Una era să fii sondat în interiorul Panopliei, unde se respectau reguli stricte, și cu totul alta să primești același tratament în exterior, din partea cuiva care acționa în afara cadrului legii și căruia nu-i păsa deloc de consecințele acțiunilor sale.

— Din păcate n-a obținut atât de multe informații pe cât spera.

— Bănuiesc că a continuat să foreze până i-a ars creierul lui Anthony Theobald?

— Asta e straniu, zise Dreyfus. Se pare că s-a oprit în ultima clipă. A obținut de la el ceva, suficient pentru a se opri înainte să-l ardă complet.

— De ce n-a mers până la capăt dacă credea că mai putea câștiga ceva?

— Pentru că Gaffney nu se consideră un monstru, ci un prefect, care continuă să-și facă datoria, care continuă să țină la principiile lui în timp ce noi, restul, trădăm cauza. A ucis-o pe Clepsidra, fiindcă nu avea alternativă. I-a ucis pe cei din Ruskin-Sartorious din același motiv. Nu este totuși un ucigaș lipsit de discriminare. Continuă să se gândească la zecile de milioane de vieți pe care le va salva.

— Ce altceva s-a mai obținut?

— Acolo a întâmpinat rezistență echipa de sondare. Gaffney n-a vrut realmente să destăinuie cele aflate de la Anthony Theobald. S-a obținut totuși un cuvânt.

— Ce anume?

— Torța.

Aumonier încuviință foarte lent din cap. După aceea repetă cuvântul, ca și cum l-ar fi încercat cum se aude de pe propriile buze.

— Echipa de sondare a comentat ceva despre cuvântul acesta?

— Pentru ei a fost un zgomot lipsit de sens. „Torța” putea fi o armă, o navă, un agent, orice. Sau putea fi numele cățelușului pe care l-a avut Gaffney la vârsta de cinci ani.

— Tu ai vreo ipoteză?

— Sunt înclinat să cred că-i un simplu zgomot: fie provenit de la Anthony Theobald, despre care Gaffney a apreciat că era important, fie provenit de la Gaffney. Am rulat o căutare despre cuvânt. Multe precedențe, dar nimic care să tragă vreun semnal de alarmă.

— Nici nu puteau fi, zise Aumonier.

Dreyfus auzi în tonul vocii ei ceva la care nu se așteptase.

— Fiindcă este lipsit de sens?

— Nu. Nici vorbă să fie lipsit de sens. Torța are un înțeles foarte specific, mai ales în contextul Panopliei.

Dreyfus scutură din cap apăsat.

— N-a apărut nimic, Jane.

— Asta pentru că vorbim despre un subiect operațional atât de strict secret, încât nici chiar Gaffney nu știa despre el. Este supernegru, ecranat de toate examinările posibile, chiar în interiorul organizației.

— Ai de gând să mă luminezi?

— Torța a fost o celulă din interiorul Panopliei, spuse Aumonier. A fost creată acum unsprezece ani pentru a studia și exploata orice artefacte rămase în urma cazului Ceasornicar.

— Te referi la ceasuri și la cutiile muzicale?

Femeia îi răspunse cu calm supraomenesc, lipsită de plăcerea de a-l contrazice:

— Mai mult decât atât. Ceasornicarul a creat și alte obiecte în timpul valului de ucideri. În înregistrările publice se

menționează că niciunul dintre artefactele acelea nu s-a păstrat, dar de fapt au fost recuperate câteva. Erau obiecte mici, al căror scop nu era cunoscut, însă pentru că fuseseră create de Ceasornicar, au fost considerate prea importante pentru a fi distruse. Cel puțin până nu le studiam, până nu deduceam ce erau și cum am putea aplica informațiile respective la securitatea viitoare a Inelului Sclipitor.

Înainte ca Dreyfus să fi putut interveni, ea continuă:

— Tom, să nu ne urăști fiindcă am procedat așa. Am avut misiunea de a afla tot ce puteam. Nu știam de unde sosise Ceasornicarul. Pentru că nu-l înțelegeam, n-am putut înlătura posibilitatea apariției altuia ca el. Dacă asta s-ar fi întâmplat vreodată, aveam față de cetățeni datoria de a fi pregătiți.

— Și? întrebă el. Suntem pregătiți?

— Eu am înființat Torța. Celula răspundea doar față de mine și pentru doi ani i-am permis să opereze în secret absolut în interiorul Panopliei.

— Cum se face că Gaffney nu știa despre ea?

— Predecesorul lui Gaffney a știut – ar fi fost imposibil s-o înființăm fără *ceva* cooperare din partea Securității –, dar când a predat frâiele n-a fost necesar să-i informăm pe Gaffney. Celula era deja autonomă și opera în interiorul Panopliei, totuși complet izolată de mecanismele uzuale de supraveghere și supervizare. Lucrurile au mers așa vreo doi ani.

— După care...?

— După care a avut loc un accident: unul dintre artefactele aparent inerte s-a reactivat de la sine. A ucis jumătate din celulă înainte ca restul să-l poată controla. Când am aflat vestea, am decis să desființez Torța. Mi-am dat seama că niciun beneficiu nu putea cântări mai mult decât riscurile de a permite artefactelor acelora să mai existe. Am ordonat ca toate să fie distruse, toate înregistrările să fie șterse și celula în sine să-și înceteze activitatea. Cei implicați au fost readuși la sarcinile normale, reluându-și posturile pe care nu le părăsiseră niciodată în mod oficial.

— Și? întrebă Dreyfus.

— La scurt timp după aceea am primit confirmarea că ordinele îmi fuseseră îndeplinite. Celula nu mai exista. Artefactele fuseseră distruse.

— Dar asta s-a întâmplat cu nouă ani în urmă. De ce ar fi

reapărut Torța acum?

— Nu știu.

— Cineva stârnește fantome vechi, Jane. Dacă Torța este într-adevăr asociată cu Panoplia, de unde știa Anthony Theobald despre ea?

— Nu știm cu certitudine că el ar fi știut-o. Poate să fi fost o deducție eronată a sondării.

— Sau ar putea explica motivul pentru care Gaffney era atât de interesat de familia Ruskin-Sartorious, zise Dreyfus. Jane, tu ai ordonat desființarea celulei aceleia, însă dacă membrii ei aveau alte idei?

Ochii ei sclipiră nervos.

— Nu pricep.

— Ascultă ipoteza următoare. Cei care făceau parte din celula aceea au decis că activitatea lor era prea importantă ca să înceteze, indiferent de părerile tale. Ei te-au anunțat că Torța nu mai exista, dar dacă de fapt și-au mutat eforturile?

— Aș fi știut.

— Mi-ai spus deja că celula era aproape imposibil de descoperit, zise Dreyfus. Poți fi realmente sigură că ei nu i-ar fi putut continua activitatea fără știința ta?

— N-ar fi făcut-o niciodată.

— Și dacă ar fi crezut că acționau în mod corect? în mod clar tu ai considerat că Torța avea o justificare când ai înființat-o. Dar dacă membrii ei au apreciat că motivele respective continuau să rămână valide chiar și după ce tu ai dorit s-o oprești?

— Ei mi-au fost loiali, spuse Aumonier.

— Nu mă îndoiesc. Însă oferiseși deja un exemplu prost. Le arătaseși că minciuna era acceptabilă, în interesele binelui general. Ce-ar fi dacă și ei ar fi decis că trebuie să te mintă pentru a menține celula operațională?

Pentru câteva momente lungi Aumonier nu rosti nimic, ca și cum cuvintele lui Dreyfus nu numai că ar fi uluit-o, ci i-ar fi subminat toate certitudinile.

— Le-am spus s-o desființeze, zise ea, atât de încet, încât Dreyfus n-ar fi auzit cuvintele dacă n-ar fi fost deja obișnuit cu tonurile vocii prefectului-suprem. Le-am ordonat să desființeze Torța.

— Se pare că ei au gândit altceva.

— Dar de ce-ar fi ieșit totul la suprafață acum? Ce legătură au toate astea cu Anthony Theobald sau Gaffney, sau Aurora?

— În Bula Ruskin-Sartorious a existat ceva ce trebuia distrus, zise Dreyfus. Ceva ce nici noi n-am știut că exista acolo, însă pe care Aurora l-a considerat un impediment pentru planurile ei, ceva ce trebuia să fie îndepărtat înainte ca ea să înceapă preluarea habitatelor.

— Crezi că Torța s-a mutat în Bula Ruskin-Sartorious cu nouă ani în urmă?

— Deoarece tu ordonaseși desființarea celulei, membrilor ei le-ar fi fost prea greu să rămână operaționali în Panoplie, mai ales dacă s-ar fi petrecut iar vreun accident. În același timp, era prea riscant să se mute altundeva în sistem, fiindcă ar fi implicat călătorii pe care nu le puteau explica ușor ca fiind misiuni de rutină ale Panopliei. De ce atunci să nu se mute în alt habitat? Unul îndeajuns de apropiat pentru a ajunge ușor acolo, dar în același timp suficient de discret pentru a ascunde ceva atât de secret, încât nici noi înșine nu știam de el.

— Care ar fi fost implicarea lui Anthony Theobald?

— Nu știu, recunoscu Dreyfus. El a avut legături anterioare cu Torța?

— Nu, din câte știu eu.

— Atunci probabil că i s-a spus să păstreze tăcerea în schimbul unor favoruri. Indiferent care ar fi fost favorurile respective, se pare că era pregătit să-și sacrifice propria familie pentru a le proteja. A fost singurul care a scăpat, imediat înainte de distrugerea Bulei. Presupun că celula ta avea acces la fonduri fără să fie nevoită să treacă prin canalele obișnuite, nu?

— După cum am spus, era superneagră. Căpătau orice ar fi avut nevoie – resurse, echipamente, specialiști – fără ca nimeni să întrebe nimic.

— Atunci bănuiesc că ar fi avut ce oferi unuia ca Anthony Theobald.

— El trebuie să fi fost avertizat din timp că Bula va fi lovită, spuse Aumonier.

— Sau era foarte priceput în a pune lucrurile cap la cap. Potrivit sondării lui Gaffney, cei din Torță au ieșit din Bulă în ultima clipă. Ei trebuie să fi fost informați că se apropia cineva de ei, încercând să pună mâna pe artefactele Ceasornicarului.

— Aurora, rosti Aumonier.

— În mod aproape sigur. Indiferent ce ar fi fost, a fost suficient pentru a-i speria și determina să-și părăsească ascunzătoarea. Poate că ei l-au avertizat și pe Anthony Theobald: scoate-ți familia de aici imediat, cât mai poți… sau așa ceva. După aceea schimbați-vă identitatea și rămâneți în umbră pentru vreo două secole, până se răcește pista. Însă Anthony Theobald a decis în mod evident să pună pe locul întâi salvarea propriului său cap.

— Atât doar că Gaffney a fost mai inteligent.

— Jane, trebuie să aflăm cine continuă să facă parte din Torță. Ceva ce țineau ei în Bula Ruskin-Sartorious a speriat-o foarte rău pe Aurora. Din motive evidente, sunt interesat să aflu ce a fost.

— Dacă mai există…

— N-au distrus obiectul acela cu nouă ani în urmă. Există o probabilitate foarte reală să nu-l fi distrus nici acum. L-au mutat undeva. Găsește pe cineva care a avut legături cu Torța și vom avea o șansă de a obține artefactul.

— S-ar putea să nu fie așa simplu.

— Este unica pistă. Am nevoie de nume, Jane. De numele tuturor celor care au făcut parte din Torța originală, când ai închis-o. Îi mai ții minte, nu?

— Bineînțeles, zise ea aparent stupefiată că trebuise să pună întrebarea respectivă. Le am în memorie. Ce vrei să faci cu ele?

— Să pun niște întrebări incomode, răspunse Dreyfus.

* * *

Thalia și Parnasse erau singuri sub nivelul public inferior al sferei nucleului de scrutin. Mai coborâseră o dată în coridoarele și încăperile acestea, în căutarea de materiale pentru baricadă, dar expediția fusese nefructuoasă. Thalia nu se așteptase să mai revină în spațiul neprimitor și cu siguranță nu cu intenția distructivă care-i ocupa acum gândurile. Era recunoscătoare lui Parnasse fiindcă știa să se descurce. Deși afară era plină zi, foarte puțin din lumina respectivă răzbătea în subnivelurile acestea slab iluminate.

— Vom coborî și mai mult, rosti el și se opri pentru a ridica din podea o trapă pe care Thalia n-ar fi observat-o niciodată. Aici va fi praf și întuneric, totuși o să te descurci. Încearcă doar să nu faci prea mult zgomot. Elevatorul, conducta nucleului de scrutin și casa scării se ridică exact prin partea asta din sferă, iar între

noi și roboți sunt numai câțiva centimetri de material. Nu cred că au ajuns deocamdată atât de sus, însă nu vrem să riscăm, nu-i așa, fato?

— Dacă vor ajunge atât de sus, zise Thalia, ce i-ar opri să treacă prin pereți, ocolind complet baricada noastră?

— Nimic, dacă vor primi ideea asta în capetele lor de metal gros. De aceea spuneam c-ar fi bine să nu facem prea mult zgomot.

Parnasse coborî în spațiul de sub podea, apoi ridică brațul pentru a o ajuta pe Thalia.

— Apropo, întrebă ea, coborându-și picioarele în beznă, ce-a spus Meriel Redon?

— A crezut că-mi bat joc de ea.

Tălpile Thaliei atinseră podeaua metalică.

— Iar după aceea, când i-ai explicat că era ideea mea?

— Și-a schimbat părerea. A crezut că *tu* îți bați joc de ea. Cred totuși că-n cele din urmă am convins-o. Așa cum ziceai, nu prea dorim să ne asumăm riscuri cu mașinile alea.

— Nu, încuviință Thalia încruntată și resemnată. Asta în niciun caz. Ai văzut vreun semn că altcineva ar fi observat servitorii de grad militar?

Bărbatul îi răspunse pe ton scăzut:

— Nu cred. Cuthbertson a început să iscodească pe la ferestre, dar am izbutit să-l îndepărtez de acolo înainte să fi văzut ceva.

— Asta-i bine. Cetățenii sunt îndeajuns de speriați și așa, fără să mai aibă și gândul la roboți de război. Nu cred c-ar mai trebui să-ți spun ce ar fi capabile să le facă mașinile acelea unor civili neînarmați.

— Nu, am destulă imaginație în privința respectivă, zise Parnasse parcă simțind o plăcere stranie în remarca lui. Cum crezi că se vor comporta – vor încerca să suie prin interior, ca și celelalte mașini?

— N-ar fi nevoie. Mașinile astea sunt concepute pentru asalt și infiltrare. N-ar trebui să suie scara pentru a ajunge în nucleul de scrutin. Pot veni prin exterior, chiar dacă ar fi nevoie să formeze un turn de asediu din propriile corpuri.

— Deocamdată nu par să fi început să suie.

— Probabil că evaluează situația, că se gândesc cum să cucerească cât mai repede posibil. Nu ne putem totuși bizui pe

faptul că vor tărăgăna la nesfârșit. Ar fi mai bine să-mi arăți unde să tai.

— Pe-aici, șopti Parnasse și-i apăsă capul în jos, ca să nu se lovească de o traversă din plafon. Poate c-ar fi bine să-ți pui și ochelarii ăia, adăugă el.

— Și tu?

— Eu cunosc drumul. Tu ai grijă de tine.

Thalia își puse ochelarii. Amplificatorul de imagine îi proiectă forme granulate înaintea ochilor. Activă spectrul infraroșu și se fixă pe pata neregulată a lui Parnasse, urmându-i toate mișcările de parcă ar fi pășit pe un câmp minat. Se strecurară cât putură de silențios printr-o pădure de traverse întretăiate și conducte utilitare, coborând lent până ajunseră la cele trei puțuri de serviciu pe care Parnasse le descrisese deja. Thalia avu senzația clară că ajunseseră la baza sferei, pentru că putea să vadă zona unde curbura învelișului exterior se conecta cu partea superioară a pilonului. În jurul puțurilor de serviciu se aflau mai multe contraforturi masive, care se arcuiau spre înapoi peste capul ei, în adâncul incintei. Fără un cuvânt, Parnasse atinse un deget de unul dintre contraforturile ce semănau cu niște spițe. Avea grosimea coapsei Thaliei.

— Asta trebuie să tai? întrebă ea.

— Nu numai pe asta, îi răspunse el în șoaptă. Sunt optsprezece și va trebui să te ocupi de minimum nouă, dacă vrem să avem o șansă de răsturnare.

— Nouă! șuieră ea.

Bărbatul duse un deget la buze în semn de tăcere.

— N-am zis că trebuie să le tai pe toate, complet. Taie patru-cinci, să zicem câte două de fiecare parte a ăstuia, apoi taie parțial alte două de fiecare parte și ar trebui să fie suficient. Vrem să fim siguri că sfera se duce în direcția corectă.

— Știu, încuviință Thalia nemulțumită de faptul că trebuia să i se reamintească.

— Îți dau sabia magică?

— Să batem fierul cât e cald.

Parnasse îi întinse sulul gros pe care-l făcuse din șficbici. Împreună, desfăcură straturile izolatoare, după care reînveliră cu partea exterioară mai rece mânerul arzător. Cu mâinile tremurătoare ca mai devreme, Thalia luă arma defectă și se rugă în gând ca filamentul să se extindă pentru ultima dată.

După aceea începu să taie.

* * *

Nu pentru prima dată, Jane Aumonier se pomeni atât impresionată, cât și înspăimântată de procesele din adâncurile propriei ei minți. În ultimii nouă ani probabil că nu le acordase mai mult de o secundă de gândire agenților din Torță, totuși procesul reamintirii numelor fu la fel de automat și de rapid ca un distribuitor perfect proiectat. Îi dictă numele lui Dreyfus, care le mâzgăli pe compad, plutind la capătul cordonului de distanță sigură. Bărbatul părea întotdeauna stângaci când scria, de parcă ar fi fost o abilitate pentru care mâinile lui nu evoluaseră tocmai corespunzător.

După ce termină, o lăsă singură, cu trecutul dezlănțuit în mintea ei, în vreme ce roboții de război din clasa-coleopteră răspândeau dezastru prin piețele aurite ale Caruselului Noua Brazilie.

Multe fluxuri de date publice fuseseră retezate, dar habitatul nu avea să fie complet izolat până când coleopterele nu ajungeau la nucleul de scrutin. Videocamerele aveau să-și mențină vigilența lipsită de pasiune până în ultimul moment al transmisiei, chiar dacă străzile aveau să înoate în sângele cetățenilor, care avea să se închege prea gros pentru a fi absorbit de materiapidă municipală. Odată ce intrară în mediul etanș al structurii în formă de roată, roboții de război se mișcară foarte rapid. Se rostogoliră prin uși și pe rampe într-un torent de blindaje întunecate, cu picioarele de tracțiune ca o ceață negru-cenușie furioasă. Se împrăștiară prin piețe și atriumuri într-o coloană distrugătoare de metal mișcător, ca și cum în lungul aleilor și al bulevardelor marilor spații publice ale habitatului ar fi fost turnată o smoală neagră și denivelată care consuma și dizolva oamenii când trecea peste ei. Părea dezorganizată, aproape aleatorie, până ce Aumonier încetini rata temporală și studie invazia în cadrul accelerat al percepției mașinilor. Atunci văzu cât de sălbatic de sistematici erau invadatorii, cât de eficienți și înregimentați. Îi ucideau pe cetățeni cu precizie brutală, însă numai când exista opoziție directă. Spectatorii sau cei care fugeau cuprinși de panică erau lăsați relativ în pace, cu condiția să nu obstrucționeze coleopterele. Victimele cele mai multe erau jandarmii locali, ușor de recunoscut după brasarde și activați din rândul cetățenilor potrivit măsurilor uzuale de

urgență. Armele lor nonletale erau jalnic de ineficiente împotriva mașinilor de război, totuși se străduiau să încetinească forța invadatoare, împroșcând coleopterele cu spumă imobilizatoare sau cu plase lipicioase. Își utilizară autoritatea specială și încercară să materializeze baricade din materiapidă, dar eforturile le erau atât de îngreunate de panicate și ineficiente. Coleopterele trecură prin obstacole ca și când n-ar fi fost mai substanțiale decât niște pânze de păianjen. Majoritatea jandarmilor fugiră să se ascundă imediat ce-și folosiră armele sau materializară obstacole, totuși câțiva nu dădură înapoi și plătiră un preț previzibil. Când sosi, moartea fu întotdeauna milos de rapidă – Aumonier își aminti ce le spusese Baudry despre cunoștințele anatomice ale coleopterelor –, dar deși nu părea că mașinile ar fi manifestat vreo cruzime aparte, asta nu făcea mai puțin oribil procesul invaziei.

Nucleul de scrutin din Caruselul Noua Brazilie se găsea în centrul unui atrium multietajat amețitor, brăzdat în toate direcțiile de punți pedestre fără balustrade. Aici se adunaseră jandarmii din toată roata, pregătiți pentru o ultimă rezistență plină de curaj. Ocupaseră poziții defensive în jurul nucleului, acoperind capetele tuturor podurilor. Pe lângă obișnuitele arme nonletale, unii dintre ei aveau acum armament greu, care le fusese distribuit potrivit procedurilor de urgență. Aumonier privi cum un trio de jandarmi încerca să asambleze un tun montat pe trepied, cu doi dintre ei certându-se în privința felului corect de a atașa scutul de protecție. Până aduseră tunul în stare de funcționare, coleopterele traversau deja punțile de pe galeriile din jur. Jandarmii deschiseră focul și tunul bufni silențios și scuipă muniție de viteză mică, care lăsă în urmă dâre de fum roz. Practic nu făcu nicio diferență. Coleopterele fuseseră construite pentru rigorile războiului în vid, cu blindaje care să reziste loviturilor directe ale impulsurilor de înaltă energie sau ale proiectilelor penetrante. Jandarmii izbutiră să distrugă doi roboți, pe care-i doborâră de pe punți, dar asta nu însemna nimic pe lângă numărul celor care continuau să înainteze. Cu întârziere, unii jandarmi își dădură seama că dețineau autoritatea de a materializa goluri în punți și doi dintre ei alergară plini de bravură în centru pentru a da comenzile necesare din imediată proximitate. Punțile se destrămară ca niște caramele pe jumătate topite trase de capete.

Era însă mult prea târziu. Coleopterele acoperiră golurile cu propriile corpuri, angrenate laolaltă, și alte mașini trecură peste ele. Îi împrăștiară pe jandarmii care se retrăgeau, aruncându-i în spațiul deschis al atriumului, unde se prăbușiră cu țipete neauzite.

Iar apoi coleopterele ajunseră la nucleul de scrutin. Aumonier privi până în ultima clipă amară, până ce fluxurile videocamerelor se stinseră, acoperite de paraziți și de cascade de mesaje de eroare.

Panoplia tocmai pierduse Caruselul Noua Brazilie. Aurora avea acum cinci habitate.

Aumonier își comută atenția asupra Casei Flammarion, unde coleopterele abia începeau să ajungă în interior. Ceva o împingea să privească, de parcă rezistența inutilă, dar demnă a jandarmilor necesita un martor, deși ea nu putea face nimic pentru a schimba rezultatul.

Nu după mult timp, Aurora obținu al șaselea trofeu.

CAPITOLUL 24

Era pentru prima dată când Dreyfus revenise în apartamentul său după ce fusese eliberat din detenție. Știa că echipa criminalistică cercetase tot locul cu meticulozitatea obișnuită, îndepărtând fiecare atom din Clepsidra care nu fusese digerat deja de materiapidă, totuși nu-și putea alunga senzația că acest spațiu alocat temporar – acum funcționa ca living – rămăsese impur, pângărit material de însuși actul uciderii femeii. Moartea fusese în vizită în absența lui, îi atinsese mobilierul, se simțise în largul său și lăsase un iz mortuar acru, care dăinuia în general imediat dincolo de pragul detecției conștiente.

Dreyfus materializă cafea densă și fierbinte și se învălui într-un nor de aromă amăruie. Se lăsă pe spate în scaunul său obișnuit și activă compadul. Până în momentul acesta nu privise numele după ce i le dictase Jane, și chiar acum apropie compadul mult de piept, ca și cum cineva i-ar fi putut privi peste umăr. Gestul era inutil – nu mai logic decât izul mortuar –, totuși se simțea la fel de incapabil să-l suprime. Deși era implicat în misiunile Panopliei, deși numele îi fuseseră divulgate de însuși prefectul-suprem, continua să încerce un sentiment tainic de nesinceritate.

Sorbi din cafea. Îi curse pe gât, neagră și fierbinte, și pentru o

clipă uită de Clepsidra.

Pe compad figurau opt nume. Nu avea nicio îndoială că erau cei opt membri originali ai Torței, presupunând că Aumonier însăși nu se număra printre ei. Recunoscu toate numele, ba chiar le asocie fețe unora. Structura compartimentată a Panopliei, în care un prefect de teren avea o echipă strâns unită de adjuncți, determina comunicații limitate între unitățile de teren existente. Era perfect posibil ca membrii unor unități cu misiuni de teren foarte diferite să nu se întâlnească ani la rând.

El știa totuși aceste opt nume și le putea asocia fețe – într-adevăr, încețoșate – pentru cinci dintre ele.

Le reciti, doar pentru a se asigura că nu scăpase ceva evident:

Lansing Chen (PT III)
Xavier Valloton (PAT III)
Elosise Dassault (PAT III)
Riyoko Chadwick (PT I)
Murray Vos (PT II)
Simon Veitch (PT III)
Paula Saavedra (PT III)
Gilbert Knerr (PAT III)

Nu era însă nicio greșeală și cu cât se gândea mai mult la numele acelea, cu atât se autoconvingea mai mult că le putea asocia tuturor fețe, chiar dacă doar schițate, nu numai celor cinci care-i veniseră imediat în minte. Veitch, mai ales… dintr-un motiv necunoscut, numele acela îi figura în memorie mai pronunțat decât celelalte. Nu-și putea totuși aminti vreun caz ori exercițiu de antrenament în care să fi lucrat cu unul dintre ei. Fețele, așa cum erau, atârnau într-un limb lipsit de context, ca niște portrete la care fundalul abia fusese schițat.

Și ce fac mai departe? se întrebă el. Cu excepția licărului de recunoaștere pe care-l simțise când văzuse numele lui Veitch, nu exista nici măcar un prefect care să-i fi sărit în ochi ca fiind un evident punct de pornire. Pe de altă parte însă, l-ar fi ajutat în mod evident dacă cel puțin o parte din ei s-ar fi găsit în prezent în Panoplie.

Utilizând autorizația Furnicar, Dreyfus emise semnale ping pentru a detecta locurile unde se aflau cei opt. Brățările țineau

evidența prefecților în interiorul Panopliei, iar graficele de misiuni și planurile de zbor le anunțau destinațiile când plecau în exterior. Procedura nu era infailibilă – Gaffney o dovedise –, totuși nu exista alt instrument disponibil și Dreyfus trebuia să aibă încredere că înlocuitorul lui Gaffney lucra pentru organizație, nu împotriva ei.

Pingurile revenină aproape brusc, însoțite de imagini recente și instantanee biografice.

Șase dintre cei opt, inclusiv Veitch, erau plecați din Panoplie, în misiuni ce păreau plauzibile. Nimic dubios în privința aceea; la urma urmelor, *erau* prefecți de teren. Ceilalți doi – Lansing Chen și Paula Saavedra – ar fi trebuit să se afle undeva prin asteroid, în timpul liber uzual dintre două însărcinări. Dreyfus utiliză iarăși autorizația Furnicar și examină mișcările lui Chen și Saavedra din ultimele zile, dar nu găsi nicio surpriză; ca majoritatea prefecților care nu erau deja implicați în misiuni de înaltă prioritate, ei avuseseră de rezolvat conflicte între Inelul Sclipitor și Roiul de Parcare. Ba chiar lucraseră în trei schimburi. Dreyfus nu putea vorbi în numele celor doi, totuși cei mai mulți prefecți aveau nevoie de răgazul acela între misiuni.

Autorizația Furnicar îi oferi graficele lor de somn. Atât Chen, cât și Saavedra ar fi trebuit să fi fost treji. Utilizând din nou Furnicarul, dar de data aceasta cu un risc de detectare apreciabil mai mare, Dreyfus îi ceru sistemului să-i localizeze pe cei doi prefecți. Sperase să-i găsească singuri, însă nu avu noroc. Se părea că erau laolaltă în refectoriul principal. Era un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul.

Dreyfus își termină cafeaua și înapoie ceașca materiei din podea.

* * *

Dreyfus se opri la intrarea în refectoriu, privindu-i pe prefecții strânși acolo ca să mănânce, să bea, să schimbe bârfe profesionale și să-și treacă pur și simplu timpul între schimburi. Mesele, în majoritate neocupate, se curbau în sus în rânduri lungi și joase, urmând arcuirea lină a podelei. Așa cum se întâmpla în anumite cicluri de schimburi, luminile din refectoriu fuseseră diminuate la un nivel soporific, de lumânare. Îmbrăcați toți în uniforme, prefecții erau strânși în pâlcuri întunecate; cei mai mulți stăteau în grupuri la mese. Unii reveneau cu tăvi și cești de la trapele de servire. Alții stăteau singuri sau câte doi

înaintea display-urilor ce ascundeau pereții refectoriului. În alte ocazii ar fi citit sinteze de caz și rapoartele unor investigații aflate în plină desfășurare, pentru a fi la curent cu activitățile colegilor, dar acum display-urile erau acoperite cu analiza crizei Aurora. Prezentau imagini ale celor șase habitate controlate de ea în prezent; numai din exterior, întrucât fluxurile interne nu mai erau active. Alte display-uri arătau imagini și diagrame ale coleopterelor, cuplate cu imagini ale eforturilor de restricționare spațială. Puțini prefecți din sala aceasta știau altceva decât datele esențiale ale crizei – identitatea Aurorei continua să fie un secret operațional accesibil doar autorizațiilor Furnicar –, însă toți erau conștienți de severitatea situației.

Inclusiv Chen și Saavedra. Dreyfus îi văzu împreună în capătul îndepărtat al sălii, la extremitatea rândului de mese, departe de ceilalți prefecți. Stăteau față în față, aplecați unul spre celălalt într-o manieră conspirativă, ușor îngrijorată, care-l convinse pe bărbat că privea doi membri ai Torței. Și ceilalți prefecți erau neliniștiți, în privința aceasta nu exista îndoială, dar în același timp animați și entuziasmați de criză, care le oferea o șansă de a se dovedi capabili, de a se întrece pentru favoruri promoționale. Chen și Saavedra păreau însă pur și simplu speriați, ca un cuplu de amanți clandestini convinși că vor fi descoperiți dintr-o clipă în alta.

Dreyfus merse la cea mai apropiată fantă de servire vacantă. Bărbatul cu șorț de dinapoia ei era un detaliu deliberat. Oamenii veneau în refectoriu fiindcă aveau nevoia psihologică profundă de a nu mânca singuri ori de a nu fi serviți de o mașină. Chiar dacă mâncarea fusese creată prin aceleași procesări de materiapidă utilizate peste tot, cel puțin îți era întinsă pe o farfurie din porțelan caldă, de către un om în carne și oase.

Dreyfus nu ceru însă decât un măr și un pahar cu apă. Îndepărtându-se de fantă, lustrui mărul de țesătura pantalonilor și trecu printre mese, salutându-i pe prefecții care ridicau ochii sau îi vorbeau, dar nu le oferi mai mult de încuviințări neatente din cap.

Chen și Saavedra tot nu-l observaseră. Când se apropie mai mult, ceea ce din depărtare păruse o ciondăneală între îndrăgostiți se dovedi o ceartă aprinsă și violentă. Discuția era purtată în șoaptă, dar expresiile chipurilor și încordarea gesturilor îi trădau. La început Dreyfus se întrebă de ce optaseră

pentru a se întâlni în refectoriu, nu în intimitatea apartamentelor lor, însă înțelese că dacă ar fi fost chemați să dea explicații despre conversație, cel puțin refectoriul îngăduia pretextul unei întâlniri întâmplătoare.

Dreyfus ocoli capătul unei mese, ajungând mai aproape de cei doi decât oricare altă persoană din sală. Ridică mărul și mușcă zgomotos fructul perfect sferic cu coajă verde-smarald. Chen înălță ochii, exprimând nu atât surprindere, cât mai degrabă un afront ușor față de invadarea intimității lor. Lansing Chen era un bărbat cu aspect încă tineresc, chip lătăreț, pomeți înalți și păr negru și des pe care-l pieptăna cu cărare perfectă.

— Salut, prefectule, rosti el destul de prietenos, totuși nepărând să-l invite să li se alăture.

— Salut, Lansing, spuse Dreyfus și mușcă iarăși din măr. Deranjez dacă iau loc?

Femeia, Paula Saavedra, fulgeră în direcția lui animozitate nemascată. Era subțire și osoasă, ca păpușile articulate din lemn pe care artiștii le foloseau în locul modelelor umane. Întreaga ființă îi era spălăcită, decolorată, de parcă ar fi petrecut prea mult timp sub lumini foarte intense. Până și ochii îi erau serbezi, ca și cum culoarea lor se estompase de mult.

— De fapt, prefectule… începu ea.

În clipa aceea Dreyfus auzi pași în spate și simți o mână care-i coborî pe umăr.

— Tom, auzi el un glas, mă bucur că te-am găsit. A trebuit să invoc Furnicarul. Aproape că nu mi-a venit să cred când m-a anunțat că ești în refectoriu. Era ultimul loc în care mă așteptam să te găsesc.

Dreyfus se întoarse brusc, pregătit să se înfurie, și văzu chipul cu obraji scofâlciți al lui Demikhov.

— Salut, doctore, zise el încet. Nu te supăra… dar în clipa de față sunt foarte prins cu ceva.

Demikhov aprobă înțelegător.

— Așa suntem toți, Tom, însă trebuie să discutăm imediat. Ai încredere în mine în privința asta, da?

Dreyfus îi cercetă fața brăzdată de oboseală. Nu știa de niciun caz în care Demikhov să fi exagerat seriozitatea unei probleme. Indiferent despre ce anume ar fi dorit să discute, era în mod clar urgent.

— Despre ce-i vorba? întrebă el pe același ton aproape șoptit.

— Ia ghici.
— Jane?
— A apărut ceva nou, dar deloc bun. Trebuie să luăm imediat o decizie foarte dificilă și am nevoie de părerea ta. Imediat, Tom! Poți să vii în Laboratorul Somnului?
— E-n regulă, prefectule, rosti Lansing Chen ridicându-se de la masă și scrâșnind picioarele scaunului pe podea. Paula și cu mine oricum plecam.
— Aș dori să ne revedem aici peste o oră, spuse Dreyfus și-și ciocăni brățara cu degetul.
— S-a întâmplat ceva *prefect de teren* Dreyfus? întrebă Chen inocent, dar reamintindu-i în mod evident că ei aveau exact același rang.
— Da, s-a întâmplat ceva. Iar în șaizeci de minute va trebui să discutăm despre ceea ce s-a întâmplat. Își întoarse atenția spre femeie. Și tu, de asemenea, prefect de teren Saavedra.
Îi privi cum părăsiră refectoriul, lăsându-și pe masă tăvile și mâncarea.
— Îmi pare rău că te-am întrerupt, zise Demikhov în timp ce Dreyfus dădu peste cap paharul cu apă și puse cotorul mărului pe tava lui Chen. Te rog să mă crezi că n-aș fi făcut-o dacă n-ar fi fost vorba despre un subiect extrem de îngrijorător.

* * *

— Cum era Jane ultima dată când ai vorbit cu ea? întrebă Demikhov după ce ajunseră în Laboratorul Somnului.
Dreyfus își frecă ceafa.
— Prin comparație cu ce?
— Cu data anterioară când ați vorbit. Sau cu săptămâna trecută.
— Nu prea fericită. De înțeles, fiindcă fusese înlăturată de la putere. Ridică un braț, liniștitor. Nu te teme, doctore. Nu te trag la răspundere pentru cele întâmplate. Nu ți-ai făcut decât meseria, având grijă de sănătatea ei. Pot doar bănui cât de manipulator trebuie să fi fost Gaffney.
— Acolo n-a fost numai Gaffney, ci și Crissel și Baudry.
— Ei bine, Crissel s-a reabilitat cumva. Și deși poate că nu aprob deciziile pe care Baudry zice că trebuie să le luăm, îmi dau seama că ea încearcă doar să se elibereze de obligații.
— Să revenim la Jane. Ai mai observat altceva? Ți s-a părut că ar fi supusă unui grad de stres mai mare decât de obicei?

— Haide să revedem situația. Am pierdut controlul a șase habitate, dintre care patru dețin capacitatea de manufacturare a coleopterelor. Entitatea care le controlează în prezent este pregătită să ocupe alte patru habitate în următoarele douăzeci și șase de ore, poate chiar mai repede. Vor fi în curând de ordinul zecilor și nu peste mult timp vor ajunge la sute. Derulăm un program de evacuare în masă, ca să creăm o zonă de izolare în jurul habitatelor infectate, pentru a putea folosi torpilele nucleare tocmai împotriva structurilor pe care ar trebui să le protejăm. Probabil că în interiorul structurilor acelora vor mai fi oameni când vom apăsa butonul. Între timp pierdem agenți și mașini mai repede decât putem gândi. Așa că – una peste alta – da, aș zice că Jane este supusă unui grad de stres mai mare decât de obicei.

Demikhov îi ignoră sarcasmul cu gestul unui om care alungă o muscă.

— Cred că a sosit momentul să intervenim.

— Nu acum. Nu până nu terminăm cu Aurora.

— În scarabeu a mai apărut o schimbare. Nu ți-a spus Jane?

— Nu, răspunse Dreyfus prudent.

— Și-a împins o sondă mai adânc în ceafa ei. Aplică presiune pe măduva spinării. Ea o poate simți.

Dreyfus își reaminti ultima conversație avută cu Aumonier.

— Nu părea să fi suferit dureri.

— Atunci s-a ascuns foarte bine față de tine. Nu este vorba despre agonie… deocamdată. Dar în ultimul timp scarabeul se modifică tot mai rapid. Ne expediază un avertisment, Tom. Nu dispunem de prea mult timp.

— Au trecut însă numai câteva zile de când am discutat ultima dată. Pe atunci nu aveați o strategie; nimic care să i-l poată extrage în mai puțin de patru zecimi de secundă. Vrei să-mi spui că de atunci ați venit cu ceva nou?

Demikhov îi ocoli privirea.

— Tom, n-am fost complet cinstit cu tine. A existat dintotdeauna o strategie despre care suntem siguri că poate îndepărta scarabeul înainte de-a avea timp să replice. Atât doar că doream mai întâi să ne asigurăm că au fost epuizate toate celelalte opțiuni.

Dreyfus clătină din cap.

— Tangoul a fost opțiunea voastră cea mai bună, totuși n-a

ajuns la patru zecimi de secundă… și în niciun caz mai puțin.

— Dintotdeauna a existat ceva mai rapid decât Tangoul, dar am ținut varianta aceea în rezervă, aproape că n-am discutat-o. Am sperat mereu că vom inventa ceva mai bun. Dar nu s-a întâmplat așa, iar acum nu mai avem timp. Ceea ce ne pune în fața a trei opțiuni.

— Care anume?

— Prima opțiune este să nu facem nimic și să sperăm că scarabeul nu va declanșa niciodată. A doua opțiune este să executăm Tangoul. Toate simulările – mă refer la cele din ultima săptămână – afirmă că Tangoul va reuși extragerea scarabeului în zero virgulă patru sute nouăzeci și șase de secunde. Simulările estimează de asemenea că timpul respectiv ar fi suficient de scurt pentru ca scarabeul să nu reacționeze.

— Însă nu va exista nicio marjă de eroare.

Conveniseră de mult să nu întreprindă nicio acțiune până ce extracția nu putea fi realizată în mai puțin de patru zecimi de secundă. Prudent, Dreyfus întrebă:

— Care-i a treia opțiune?

— Noi am denumit-o Zulu. Este ultima soluție.

— Și anume?

— Decapitarea, răspunse Demikhov.

— Cred că nu vorbești serios.

— A fost analizată amănunțit. Avem un plan și credem că va funcționa.

— *Credeți?*

— Tom, nu se poate garanta absolut nimic. Discutăm despre operarea unui pacient de care nu ne-am putut apropia la mai puțin de șapte metri și jumătate în ultimii unsprezece ani.

Dreyfus își dădu seama că-și abătea exasperarea asupra sărmanului Demikhov, un bărbat care-și dedicase cu altruism ultimii unsprezece ani ai vieții pentru a găsi o cale de a o ajuta pe Jane Aumonier.

— În regulă. Spune-mi ce implică. În ce fel decapitarea Janei este superioară distrugerii scarabeului? Și în ce fel vom aduce în încăperea ei o echipă de chirurgi care s-o decapiteze?

Demikhov îl conduse către unul dintre paravanele ce divideau zona centrală a Laboratorului Somnului, acoperit cu diagrame și imagini ale pacientei și ale obiectului fixat de ceafa ei.

— S-o luăm pe rând. Ne-am gândit din prima zi la

îndepărtarea cu forța a scarabeului – la uciderea lui, dacă vrei –, dar ne-a îngrijorat mereu posibilitatea ca în el să poată exista ceva care tot să-i facă rău lui Jane, chiar dacă n-ar mai fi conectați fizic.

Mai discutaseră subiectul acesta, însă Dreyfus avea nevoie de o reîmprospătare a memoriei.

— Cum ar fi?

— De exemplu, un dispozitiv exploziv. Suntem siguri că Ceasornicarul n-ar fi putut plasa antimaterie în scarabeu, dar ar putea exista explozibili convenționali sau mecanisme de retezare acționate de arcuri, ascunse în structurile pe care nu le-am putut mapa.

— Îndeajuns pentru a-i face rău lui Jane?

— Cu ușurință. Ai văzut ce a construit în unele dintre ceasurile acelea. Dacă am putea trece scarabeul de cealaltă parte a unui scut antiexplozie, pacientul n-ar suferi niciun rău. În felul acela am împușca doi iepuri cu același glonț.

— Doi iepuri? Nu sunt sigur ce vrei să spui.

Demikhov ciocăni cu un deget într-o diagramă.

Dreyfus avu impresia vagă că văzuse imaginea aceea de o sută de ori fără măcar s-o bage în seamă. Era o secțiune transversală a încăperii în care plutea Jane.

— Probabil că ai observat spațiul acesta inelar care îi înconjoară incinta, spuse Demikhov.

— Am presupus...

Dreyfus nu-și continuă însă fraza. Nu Presupusese nimic, în afară de faptul că structura tubulară nu avea absolut nicio legătură cu incinta sferică în sine.

— Noi l-am creat, Tom. L-am forat, fiindcă ne-am temut că într-o bună zi s-ar putea dovedi necesar să aplicăm planul Zulu.

— Ce este în el acum?

— Nimic: este doar un tub inelar gol care înconjoară încăperea. Însă tot ce trebuie să instalăm în el se află depozitat altundeva în Panoplie, gata să intre în acțiune.

— Arată-mi.

Demikhov ciocăni cu un deget și diagrama se înclină și se roti, astfel încât nu mai apăru secțiunea transversală a încăperii sferice și a inelului tubular care o înconjura, ci o vedere de sus. Animația arătă structuri modulare ce erau inserate printr-o deschidere a inelului, apoi manipulate în interiorul său, până se

uneau și formau un fel de colier gros, cu ghimpi.

— Ce este asta?

— O ghilotină, replică Demikhov sec. Când totul se va afla la locul cuvenit, segmentele acelea vor fi proiectate ca niște lame prin peretele sferei. Am slăbit deja peretele exterior prin care trebuie să taie, astfel că nu trebuie făcut absolut nimic în interiorul încăperii. Totul va fi foarte rapid. Segmentele vor secționa incinta în două zecimi de secundă – mult în interiorul marjei noastre de eroare.

Diagrama reveni la secțiunea transversală. În mijlocul încăperii plutea o siluetă. O linie roșie îi apăru de-a curmezișul gâtului. Lamele țâșniră prin pereți și-i retezară capul, care pluti în sus în una dintre jumătățile spațiului bisecționat. Corpul decapitat pluti în jos în cealaltă emisferă.

— Tăiem suficient de sus pentru a înlătura scarabeul, zise Demikhov. Secționăm între triunghiul submandibular și osul hioid. Dacă avem noroc, obținem o separare curată între a treia și a patra vertebră cervicală. Scarabeul intră în jumătatea inferioară. Chiar dacă va exploda, lamele tăietoare s-au întrepătruns și au format un scut antiexplozie.

— Și corpul Janei? întrebă Dreyfus.

— Corpul ne interesează prea puțin. Îi vom crește unul nou sau vom repara leziunile celui vechi. Apoi vom reatașa capul. Cel mai important este însă capul. În condițiile unei decapitări curate, Jane va supraviețui.

— Trebuie să aduci totuși înăuntru, cumva, o echipă de chirurgi, care să fie pregătită pentru procedură.

— Nu, nu trebuie.

— Atunci nu înțeleg.

— Tom, n-o pregătim din timp pe Jane, pentru că nu putem. N-o putem anestezia, fiindcă exact asta așteaptă scarabeul. Iar dacă Jane știe ce va urma, nivelurile ei de stres vor crește amețitor. Procedura asta va funcționa numai dacă o facem rapid și fără avertisment. Demikhov încuviință, văzând reacția celuilalt. Cred că acum ai înțeles de ce aceasta a fost dintotdeauna doar opțiunea la care nu se va apela decât în caz extrem.

— Mi se pare de domeniul coșmarului. Așa ceva nu se poate.

— Ascultă-mă, rosti Demikhov apăsat. Jane a avut parte de unsprezece ani de iad în camera aceea. Nimic din ce i-am face

pentru a o scăpa de scarabeu nu se poate compara nici pe departe cu anii aceia. Ea nu va beneficia de niciun avertisment, așa că nu va avea timp să se sperie. Când lamele se vor închide, emisfera superioară a camerei va fi a noastră. Atunci vom trimite o echipă chirurgicală de intervenție rapidă, care o va stabiliza pe Jane și o va anestezia.

— Cât va dura?

— Până la intrarea echipei? Câteva secunde. Asta-i tot. Ne trebuie doar confirmarea că emisfera este în afara oricărei primejdii, că scarabeul n-a lăsat nicio surpriză, și am intrat.

— Jane va fi încă conștientă în momentul acela, nu-i așa?

Întrebarea îl tulbură vizibil pe Demikhov.

— Există dovezi neconfirmate... dar să fiu sincer, nu mi-aș pune multă încredere în ele. Este foarte probabil ca șocul cauzat de hemoragie să ducă la pierderea cunoștinței în cinci până la șapte secunde. Moarte clinică, dacă preferi termenul acesta.

— Totuși nu poți garanta. Nu-mi poți promite că ea nu va avea capacitate de înțelegere imediat după închiderea lamelor.

— Nu, zise Demikhov. Nu-ți pot promite asta.

— Atunci trebuie să fie înștiințată, doctore.

— Jane a subliniat în mod repetat că nu avem nevoie de acordul ei pentru a încerca orice extracție.

— Nu-i totuși același lucru cu a trimite înăuntru un servitor care să scoată din funcțiune scarabeul, protestă Dreyfus. Este o formă de intervenție cu totul diferită, care va implica probabil durere și stres mai presus de orice s-a așteptat vreodată Jane să îndure.

— Sunt întru totul de acord. De asemenea, cred că exact acesta este motivul pentru care nu-i putem sufla nicio vorbă despre ce intenționăm.

Dreyfus privi din nou diagrama. Își reaminti linia roșie care însemna gâtul Janei, imediat deasupra punctului unde era atașat scarabeul.

— Poziția lamelor este fixă, nu? Nu le puteți orienta dacă ea nu plutește exact la înălțimea corectă.

— Așa este.

— Atunci cum veți putea tăia precis în locul cuvenit?

— O să montăm un laser pe ușă. Va fi îndeajuns de mic pentru ca Jane să nu-l observe. Laserul trasează o linie pe gâtul ei, indicând pe unde vor trece lamele.

— Pe unde vor „tăia”. Acesta este termenul exact.

— Mulțumesc, dar sunt pe deplin conștient de situația cu care ne confruntăm aici. Nu privesc deloc cu superficialitate lucrurile.

— Și ce se întâmplă dacă linia nu trece prin punctul corect?

— Așteptăm, răspunse Demikhov. Jane plutește în sus și în jos în încăpere. Uneori o face în mod conștient, ca și cum ar călca apa. Alteori curenții din interior o mișcă de colo-colo. Dar mai devreme sau mai târziu linia va trece prin punctul cuvenit. Îl privi încruntat pe Dreyfus. Mâna mea va fi pe un trăgaci. Declanșarea lamelor va fi comandată de mine, nu de o mașină. Eu va trebui să simt dacă-i momentul potrivit.

— Și echipa medicală de urgență?

— Am înființat trei schimburi. Întotdeauna va exista o echipă în standby.

Dreyfus se simțea ca anesteziat. Înțelegea perfect rațiunea procedurii. Nu trebuia să-i și placă.

— Ai vorbit cu ceilalți prefecți?

— Au fost informați și am aprobarea lor de a continua.

— Atunci nu ai nevoie și de aprobarea mea.

— Nu am *nevoie,* dar o doresc. Tom, tu ești mai apropiat de Jane decât oricare altul din organizație. Mai apropiat chiar și decât mine. Din prima clipă mi-a fost mereu clar că voi avea nevoie de permisiunea ta înainte de a continua acțiunea. Jane se încrede în tine ca într-un fiu. Câți alți prefecți de teren au autorizația Furnicar?

— Niciunul, după știința mea, răspunse Dreyfus cu sinceritate.

— Jane ar fi dorit ca tu să iei decizia finală. Demikhov strânse resemnat din umeri, de parcă făcuse tot ce-i fusese în putință. Eu ți-am prezentat cazul medical. Dacă îmi dai acordul, putem instala lamele în treisprezece ore. Jane poate fi scoasă stabilă din incintă în treisprezece ore și zece minute.

— Și dacă m-aș opune?

— Vom aplica Tangoul. Nu pot risca să nu întreprind nimic. Asta ar însemna cu adevărat neglijență.

— Am nevoie de timp să reflectez, spuse Dreyfus. Ar fi trebuit să-mi zici asta cu ani în urmă, ca să am timp să reflectez.

— Crezi că ar fi ajutat cu ceva? M-ai fi ascultat, ai fi fost de acord că este foarte neplăcut, apoi ai fi împins totul în fundul minții, fiindcă nu trebuia să dai un răspuns pe loc.

Dreyfus ar fi dorit să argumenteze, dar știa că Demikhov avea

dreptate. Unele orori erau inutil de cercetat din depărtare. Trebuia să le abordezi din imediata apropiere.

— Am totuși nevoie de timp. Lasă-mă o oră. După aceea poți începe să instalezi echipamentele.

— Te-am mințit, rosti încet Demikhov. Am început deja să le instalăm. Însă vei beneficia de ora cerută, Tom.

Se întoarse și ridică o machetă demontabilă din plastic a scarabeului, distras de o componentă internă cenușie cu aspect ceros, un obiect în formă de melc pe care parcă abia atunci îl sesizase.

— Știi unde să mă găsești, adăugă el. Voi fi treaz, la fel ca Jane.

CAPITOLUL 25

Brățara lui Dreyfus piui când tocmai părăsea Laboratorul Somnului. Era Sparver.

— Cred c-ar trebui să treci pe-aici, șefule. Am prins doi peștișori care încercau să se furișeze.

— Mulțumesc, spuse Dreyfus încântat că avusese ideea de a-l pune pe Sparver să-i urmărească pe Chen și Saavedra. Vin imediat.

Sparver îi reținuse în compartimentul de andocare ce forma „nasul” feței de dovleac a Panopliei, pe unde aveau acces cuterele și corvetele, nu și navele civile sau crucișătoarele interplanetare. Ca prefecți de teren, agenții Torței utilizau în mod regulat nave ușoare și medii de constrângere și erau fețe familiare pentru personalul tehnic de acolo. Deși nu dețineau autorizația luării unei nave, izbutiseră să convingă să fie lăsați la bordul unui cuter care venise pentru realimentare și reînarmare și înaintaseră binișor în verificările prezbor, când Sparver le blocase evadarea, închizând ușile principale ale compartimentului. Dreyfus ar fi mustrat aspru personalul care le îngăduise prefecților accesul la bordul navei fără să fi prezentat autorizațiile necesare, însă deocamdată unica lui preocupare era să extragă informații de la cei doi fugari. Aceștia se aflau tot la bordul cuterului, care își ocupase poziția pe rackul de lansare.

— Am avut destule greutăți în urmărirea lor, zise Sparver plutind lângă peretele-costumier al cuterului, la interiorul tubului conector plin cu aer.

Doi prefecți-interni îl flancau, cu șficbicele scoase.

— Pentru niște banali agenți de teren, adăugă el, tipii ăștia cunosc destule șmecherii.

— Nu sunt tocmai prefecți de teren, spuse Dreyfus. Este doar un paravan operațional pentru ceea ce fac în realitate. Sunt specialiști dintr-o celulă superneagră numită Torța. Jane a oprit activitățile celulei, dar membrii ei au avut alte idei. Au continuat să lucreze neautorizați timp de nouă ani.

— Asta-i indisciplină.

— Într-o măsură chiar mai mare decât ai crede. Torța este parțial responsabilă pentru ce s-a întâmplat cu Ruskin-Sartorious. Dreyfus își desprinse șficbiciul de la centură și-i făcu semn lui Sparver să procedeze la fel. Haide să-i scoatem. Nu putem ține ușile astea închise pe vecie.

Setară peretele-parolă pe acces și intrară, cu Dreyfus în față, urmat imediat de Sparver. După ce pătrunseră, Dreyfus etanșă peretele-parolă, iar prefecții-interni rămaseră de pază de partea cealaltă, astfel încât nu exista nicio posibilitate ca agenții Torței să scape iarăși în Panoplie.

Ca toate cuterele, era o navă mică, cu un număr limitat de ascunzători. Alimentarea cu energie era pornită, dar iluminatul cabinei fusese redus aproape la nivelul de întuneric. Dreyfus bâjbâi prin buzunar după ochelari, însă îi lăsase în apartamentul său înainte de a merge la refectoriu.

— Sunt Tom Dreyfus! strigă el spre interiorul cuterului. Amândoi ați auzit de mine. Nu puteți părăsi locul acesta, așa că haideți să discutăm civilizat.

Nu primi niciun răspuns.

Dreyfus încercă încă o dată:

— Nu aveți de ce vă teme din partea mea. Știu despre Torță. Știu despre mandatul vostru operațional. Înțeleg că ați făcut ceea ce ați făcut fiindcă ați crezut că era cel mai bine pentru Panoplie.

Din nou tăcere. Dreyfus privi înapoi către Sparver, apoi înaintă în navă în direcția punții de zbor. Desluși strălucirea albastru-marin a instrumentelor infiltrându-se de după colțul peretelui care separa puntea de zbor de cabina adiacentă.

— Nu am venit să vă pedepsesc pentru consecințele oricăror acțiuni pe care poate că le-ați întreprins crezând că slujesc cel mai bine intereselor Inelului.

Dreyfus făcu o pauză prelungă și continuă apăsat:

— Trebuie totuși să cunosc faptele. Știu că Torța s-a folosit de Bula Ruskin-Sartorious până cu puțin înainte de distrugerea ei. La un moment sau altul, va trebui să răspundeți toți pentru greșeala de a vă fi ascuns activitățile în habitatul acela. A fost o greșeală, și încă una majoră, dar nimeni nu vă acuză de crimă premeditată. Pe mine nu mă interesează decât să aflu *de ce* a trebuit să fie distrus habitatul. Panoplia are nevoie de ceea ce a speriat-o pe Aurora, și are nevoie *acum.*

Un glas răsună în cele din urmă din direcția strălucirii albăstrui.

— Tu n-ai habar, Dreyfus. N-ai absolut deloc habar.

Era glasul unei femei – așadar Saavedra, nu Chen.

— Atunci stă în puterea voastră să mă luminați. Dați-i drumul! Sunt pregătit și aștept.

— Noi n-am lucrat doar cu vestigiile, spuse Paula Saavedra. Noi am lucrat cu Ceasornicarul însuși.

Dreyfus își reaminti tot ce-i spusese Jane Aumonier.

— Ceasornicarul nu mai există.

— Toți cred că Ceasornicarul a fost distrus, spuse Saavedra, dar el a lăsat vestigii ale propriei lui persoane. Suvenire, așa cum sunt ceasurile din Laboratorul Somnului și scarabeul fixat de Jane. Și altele. Noi trebuia să le studiem. Crezuserăm că erau jucării, puzzle-uri, flecuștețe mici și rele. În majoritate, exact asta și erau. Nu însă și cea pe care am deschis-o acum nouă ani.

— Ce era?

— Ceasornicarul se autoîncapsulase, își comprimase esența într-un vestigiu. Acum unsprezece ani a știut că Panoplia îl va distruge, așa că supraviețuise, păcălindu-ne. S-a concentrat într-o sământă și ne-a așteptat s-o găsim.

Înainte ca Dreyfus să fi putut formula vreo obiecție, femeia continuă:

— A trebuit să renunțe la o parte însemnată din sine, să accepte o slăbire a capacităților intelectuale și fizice. A făcut-o de bunăvoie, deoarece știa că nu avea alternativă. Și în același timp fiindcă știa că la un moment dat din viitor va putea reconstrui tot ce pierduse.

Dreyfus se trase mai aproape de puntea de zbor.

— Și voi… noi… l-am ajutat?

— A fost o greșeală. Dar când l-am reactivat, Ceasornicarul era încă slab, încă ineficient prin comparație cu întruparea lui

anterioară. Chiar și așa slab însă, a fost cât pe-aici să învingă.

— Câte din informațiile acestea le știa Jane? întrebă Dreyfus, începând să se întrebe asupra motivului pentru care Lansing Chen nu participa la conversație.

— Ea a fost informată că unul dintre vestigii o luase razna. Nu i s-a spus niciodată că Ceasornicarul însuși revenise din mormânt. S-a considerat că vestea respectivă o poate tulbura prea tare.

— Cu toate acestea, ea v-a cerut să desființați celula.

— Poate c-a avut dreptate. Nu mai trebuie spus că noi n-am fost de acord. Deși Torța suferise pierderi grave, consideram că ne apropiaserăm mai mult ca oricând de aflarea adevăratei naturi a Ceasornicarului. Noi cei care supraviețuiserăm eram convinși că securitatea viitoare a Inelului Sclipitor depindea de descoperirea naturii respective. Trebuia să știm ce era Ceasornicarul și de unde provenise, pentru a ne putea asigura că nimic similar nu va mai apărea vreodată. Acela ne-a fost imperativul moral, prefect Dreyfus. De aceea am decis să rămânem operaționali. Celula era deja superneagră; n-a fost necesar decât un efort foarte mic pentru a ne afunda la un nivel și mai adânc de secretomanie, mai presus până și de accesul lui Jane.

— Și ce ați aflat?

— Nu te mai apropia, prefect Dreyfus.

Până ce femeia terminase de rostit cuvintele acelea, Dreyfus ajunsese însă în raza vizuală a punții de zbor. Ușa de legătură era deschisă. Picături de sânge formau un norișor de balonașe stacojii, pe care tensiunea superficială le transformase în sfere perfecte. Lansing Chen era mort. Stătea fixat cu centurile de siguranță în fotoliul de comandă din dreapta și capul îi atârna sub un unghi nefiresc, legănându-se lent dintr-o parte în alta după curenții din aer. Beregata îi fusese retezată cu șficbiciul pe care Paula Saavedra continua să-l țină în mână. Femeia era fixată cu centurile de siguranță în fotoliul de comandă din stânga, pe care-l rotise, îndreptându-l spre Dreyfus și Sparver. Ținea șficbiciul în mâna dreaptă, iar mâna stângă îi plutea deasupra uneia dintre comenzile albastru-luminoase de pe consolă.

— Nu trebuia să-l fi omorât pe Chen, rosti Dreyfus strângând degetele pe propriul său șficbici.

Îl auzi îndărătul lui pe Sparver vorbind în brățară:

— Fă-mi legătura cu Mercier. Avem nevoie de o echipă de intervenție la provă. Este o urgență medicală.

— N-am vrut să-l omor, răspunse Saavedra pe un ton amenințător. Chen a fost un om bun, prefectule, și a slujit Torța până în ultima clipă. Nu-i vina lui că avea îndoieli.

— Ce fel de îndoieli?

— Niciunuia dintre noi nu i-a plăcut ce s-a întâmplat cu Ruskin-Sartorious, totuși cei mai mulți am considerat incidentul ca fiind nefericit, dar inevitabil. Victime colaterale în război. Nu însă și Chen. El considera că am mers prea departe, că nouă sute șaizeci de vieți constituiau un preț prea mare în schimbul securității. Simțea că era momentul să ne facem cunoscută public existența.

— Avea dreptate.

Vârful șficbiciului ei sclipi roșu-întunecat.

— Nu, nu avea. În clipa de față nimic nu contează mai mult decât a păstra secret locul unde se găsește Ceasornicarul.

— Sunt perfect de acord. Aurora nu trebuie să afle locul acela, însă Panoplia are nevoie de informația respectivă mai mult ca oricând.

— În mod normal, aș fi fost de acord cu tine, dar Panoplia este compromisă. Cineva caută Torța de multe zile. Probabil aceeași persoană care a ajutat la organizarea atacului împotriva Bulei Ruskin-Sartorious.

— Este vorba despre prefectul-senior Gaffney, care a fost îndepărtat între timp. M-am ocupat personal de asta, așa încât poți începe prin a avea încredere în mine.

— Oare chiar pot avea încredere în tine, prefectule? Te-ai descurcat excelent în găsirea noastră. De unde știu că nu faci altceva decât să termini treburile începute de Gaffney?

— Dintr-un punct de vedere, asta și fac, ai dreptate – trebuia să vă găsesc pe voi. Paula, de ce a fost nevoie să-l ucizi pe Chen?

— Ți-am spus – și-a pierdut curajul în ultima clipă. A decis că ar prefera mai degrabă să stea aici și să înfrunte furtuna. Nu puteam îngădui să se întâmple așa ceva. Tot așa cum nu-ți pot îngădui să mă ții aici, acum.

— Nu ți se va întâmpla nimic rău, zise Dreyfus.

Dar dacă mai devreme spusese adevărul, de data aceasta era

o promisiune fără acoperire. Nimic nu putea scuza uciderea unui coleg prefect.

— Chiar dacă m-aș sinucide, mi-ai sonda cadavrul ca să afli unde este Ceasornicarul. De aceea trebuie să plec. Îmi poți vedea mâna stângă, prefectule?

Dreyfus încuviință din cap.

— Bănuiesc că o ții acolo pentru un motiv întemeiat.

— Când m-am îmbarcat în nava asta, am adus cu mine patru șficbice. Sunt setate pe mod grenadă, putere maximă, și sunt conectate la consola aceasta. Nu-ncerca să le cauți, fiindcă sunt bine ascunse.

— Șficbicele nu detonează în interiorul Panopliei. Au integrată o protecție pozițională.

— Pe care am înlăturat-o fără greutate printr-o comandă prioritară. Clătină din cap, dezamăgită. Prefectule, eu fac parte din Torță. Îți poți imagina măsurile la care am fost nevoiți să recurgem pentru a ne păstra eficiența și secretul în ultimii nouă ani? Nu există niciun șiretlic pe care să nu-l cunoaștem.

— N-o face, Paula. Mai avem nevoie de compartimentul acesta de andocare.

— N-o voi face decât dacă mă-mpiedici să plec. Iar dacă vei proceda așa, nu voi ezita. Explozia nu va avaria Panoplia – este adevărat, s-ar putea să scoată din funcțiune compartimentul acesta –, dar în mod clar nu va mai lăsa din mine resturi pe care să le poți sonda.

— Trebuie să știu unde este Ceasornicarul, insistă Dreyfus.

— Nu-mi pot asuma riscul de a-ți spune. Din punctul meu de vedere, Panoplia este deja compromisă. Torța este unica parte din organizație capabilă să se ocupe de situație.

— Dacă apreciezi că nu poți avea încredere în mine, de ce mi-ai mai spus că Ceasornicarul este viu?

— Nu ți-am spus nimic ce n-ar ști deja Aurora. Acum părăsește cuterul, prefectule.

— Te vom urmări. Oriunde ai merge. Nu faci decât să amâni inevitabilul.

— În toată Panoplia nu există nicio navă care să poată fi pregătită și lansată la timp pentru a mă urmări. Femeia îngădui ca un ton de mulțumire de sine să-i răsune în voce. Știu asta cu certitudine: am verificat. Și nu veți putea să mă urmăriți vizual. Cuterul acesta este invizibil pentru CCT. Poate c-ați fi avut o

șansă dacă n-ar fi existat criza de la nivelul Inelului care ne-a mobilizat toate navele. Așa însă este mai bine ca nici măcar să nu vă obosiți. Eu dispar de pe hartă. Nu vei mai auzi nimic despre mine.

— S-ar putea ca tu să auzi despre mine, zise Dreyfus.

— Părăsește nava și după aceea asigură-te ca ușile compartimentului să fie deschise. Ai la dispoziție două minute.

— Dă-ne corpul lui Chen.

— Ca să poți rula o sondare post-mortem și să afli ce știa el despre Ceasornicar? N-a fost rea încercarea!

Nu, gândi Dreyfus, câtuși de puțin pentru motivul acela. El nu se bizuise niciodată pe extragerea de informații utile de la morți, dar era sigur că echipa de intervenții medicale de urgență a lui Demikhov ar fi salutat cu încântare posibilitatea de a exersa stabilizarea unui cap retezat înainte de a trebui s-o facă în mod real.

— Cum vrei tu, Paula, rosti bărbatul și întoarse capul către Sparver. Plecăm. Este perfect posibil ca povestea cu șficbicele să fie o cacealma, totuși nu putem risca.

— Șefule, rosti încet Sparver, o am deja marcată. În mai puțin de o secundă, propriul meu șficbici poate să sară pe ea.

— Încearcă, zise Saavedra. Poate că te simți foarte norocos. Apropo, mai aveți nouăzeci de secunde.

— Comiți o greșeală teribilă, rosti Dreyfus.

— La fel ca voi. Părăsiți nava.

Dreyfus încuviință spre Sparver și se retraseră amândoi în conectorul de andocare. Ecluza se închise, izolând nava. Dreyfus își activă brățara și-l apelă pe Thyssen, operatorul punții de andocare.

— Sunt Dreyfus. Deschide ușile. Las-o să iasă.

— Prefectule, nu ne putem permite să pierdem cuterul acela, zise Thyssen.

— O să pierdem atât cuterul, cât și compartimentul. Deschide ușile.

Lui Thyssen nu trebui să i se spună de două ori. Peste o clipă fălcile uriașe ale ușilor blindate începură să se îndepărteze și dinții angrenați se desprinseră unul de celălalt, dezvăluind un ocean de stele false și curbura părții întunecate a lui Yellowstone, încununată de o linie indigo. Rackul de lansare glisă, împins de pistoane, și purtă cuterul lui Saavedra în spațiul

deschis. Motoarele declanșară și trasară jeturi subțiri ca acul. Cuterul țâșni înainte cu accelerație maximă.

— Putem trimite altă navă după ea? întrebă Dreyfus.

— Nu suficient de rapid ca s-o intercepteze, răspunse Thyssen. O vom urmări cât putem de bine, dar nu promit nimic.

Prin fereastra conectorului de andocare, Dreyfus se uită cum nava lui Saavedra pătrunse în oceanul de stele și o urmări cu privirea până n-o mai putu deosebi de luminile habitatelor îndepărtate.

* * *

— Este foarte, foarte rău, îi anunță chipul plutitor al lui Jane Aumonier pe Dreyfus și prefecții-seniori convocați în timp ce Planetariul Solid afișa șase lumini roșii într-un ocean de scântei de smarald. Acum nouă ore și treizeci de minute, coleopterele au penetrat și ocupat Caruselul Noua Brazilie. Acum două ore, am detectat pornirea manufacturilor. Acum optsprezece minute, ușile s-au deschis și au început să iasă coleoptere nou fabricate. Densitatea și fluxul lor sunt consecvente cu cele văzute deja în Aubusson și Szlumper Oneill.

Făcu o pauză, lăsând ca informațiile respective să fie asimilate înainte de a-și relua sinteza sumbră:

— La scurt timp după Noua Brazilie, am pierdut și Casa Flammarion. Și acolo manufacturile sunt on-line. Bazându-ne pe cele observate în celelalte habitate, ne putem aștepta ca producția, de coleoptere să înceapă în următoarele zece până la cincisprezece minute. Nu am izbutit să restricționăm fluxurile de la Aubusson și Szlumper Oneill, dar am reușit cel puțin să reducem numărul de coleoptere, ceea ce trebuie să fi avut un efect cuantificabil asupra ratei de răspândire a Aurorei. Acum nu mai avem nicio șansă, cu excepția intervenției nucleare asupra manufacturilor. Bineînțeles, asta nu va opri coleopterele care au plecat deja.

— Ce habitate sunt noile ținte ale coleopterelor? întrebă Clearmountain.

— Dacă putem găsi ceva mulțumitor din toate astea, răspunse Aumonier, atunci vă pot spune că simularea lui Lillian pare să prezică cu acuratețe intențiile Aurorei. Situația se poate schimba pe viitor dacă Aurora își dă seama că-i ghicim mișcările, dar pentru moment ne permite cel puțin să ne concentrăm eforturile de evacuare acolo unde sunt cel mai utile.

Fluxul de coleoptere de la Noua Brazilie este ațintit spre Fusul Toriyuma-Murchison, unul dintre cele zece habitate pe care le-am pus deja pe lista de priorități.

— Cum ne descurcăm la nivel de evacuare? întrebă Dreyfus, frecându-și ochii.

— Asta pot eu să… începu Baudry strângând un compad ca și cum ar fi fost unicul obiect din univers de care putea depinde. Fusul Toriyuma-Murchison conține… conținea… cinci sute unsprezece mii de cetățeni. Potrivit personalului de la andocare, am procesat până în prezent patru sute șaizeci de mii, adică a rămas un surplus de…

— Cincizeci și una de mii, zise Dreyfus înainte ca femeia să poată termina. Cât va dura până la evacuarea lor?

— Jandarmeria locală raportează un nivel de nesupunere de unu la sută. Mă tem că pe aceia va trebui să-i abandonăm pur și simplu – nu avem timp de dispute cu oamenii dacă nu doresc realmente să fie salvați. Cât despre cei care așteaptă să fie transportați, estimarea noastră curentă este de patru ore și douăzeci de minute până la evacuarea completă, presupunând că pacheboturile vor putea veni și pleca fără incidente.

— În clipa de față este andocat un pachebot? întrebă Dreyfus.

— Da, dar nu este un vehicul de mare capacitate. Nava cea mai spațioasă de care dispunem este pachebotul de capacitate medie *Măreața Ecaterina.* Poate să transporte șase mii de oameni, însă îmbarcarea durează mult. Nava cea mai mare pe care o utilizăm, *Bellatrix,* poate încărca zece mii de oameni, dar o folosim în prezent pentru evacuarea populației din Statul Vegetativ Persistent.

— De ce riscăm viețile unor cetățeni vii pentru a salva niște indivizi aflați în comă autoindusă? întrebă Clearmountain.

— Pentru că și ei sunt tot cetățeni, replică Aumonier. Nimeni nu capătă aici tratamente preferențiale. Nu în timpul schimbului meu.

— Oricum, este o discuție irelevantă, se adresă Baudry lui Clearmountain. Chiar dacă am fi realocat pe *Bellatrix* să se ocupe exclusiv de evacuarea din Fusul Toriyuma-Murchison, tot nu i-am fi putut scoate pe toți în timp util.

— Corect, zise Aumonier. Contactul coleopterelor este anticipat peste… cincizeci și cinci de minute și unsprezece secunde. Deoarece jandarmeria locală a fost însărcinată să

ajute evacuarea din butucii de andocare, coleopterele vor avea cale liberă spre nucleul de scrutin. Dacă evenimentele urmează șablonul pe care l-am văzut deja, manufactura Toriyuma-Murchison va începe producția de coleoptere în mai puțin de zece ore.

— Atunci evacuații ar beneficia și de timpul respectiv, spuse Dreyfus. Îi putem scoate.

— Îmi pare rău, zise Aumonier și imaginea ei îl privi ca și cum ar fi fost singur în sală, dar aici avem de-a face cu ceva similar unei epidemii. Din câte știm, Aurora poate prelua controlul habitatelor dacă ajunge la nucleele lor de scrutin. Nu știm însă ce alte atuuri poate avea ea în mânecă dacă îi acordăm șansa respectivă. Nu-mi pot asuma riscul s-o las să treacă dintr-un habitat în altul prin alte mijloace. Iar acelea includ și navele de evacuare.

— Dar, Jane…

— Îi vom scoate pe cetățeni până în ultimul moment posibil, spuse ea, însă în clipa în care coleopterele coboară pe Toriyuma-Murchison, am retras pacheboturile.

Pentru a fi absolut clar pentru toți cei implicați, adăugă:

— Chiar dacă în tuburile de andocare mai sunt oameni.

— Și după aceea? întrebă Dreyfus, deși știa ce va auzi.

— Nuclearele. Distrugem unul dintre capetele de pod ale Aurorei.

— În Toriyuma-Murchison vor mai fi zeci de mii de oameni.

— În jur de treizeci și cinci de mii, dacă *Bellatrix* poate să mai facă un transport. Nu există însă altă cale, Tom. Vom ținti mai întâi manufactura, bineînțeles, dar va trebui s-o lovim atât de tare pentru a o scoate complet din uz, încât am putea la fel de bine să atacăm întreg habitatul. Vom avea nave în standby pentru orice eventualitate, totuși nu mă aștept la supraviețuitori.

— Trebuie să existe și altă cale.

— Există. Am putea torpila nuclear toate cele șase habitate controlate de Aurora și pe cele două pe care le va ocupa în continuare. Asta ar opri-o cu siguranță. Însă atunci am vorbi despre uciderea a milioane de oameni, nu doar a zeci de mii.

— Distrugerea acelui habitat n-o va împiedica în mod necesar.

— O va stânjeni. Deocamdată mă mulțumesc și cu asta.

— Asta este ceva ce depășește resursele Panopliei, spuse

Dreyfus disperat. Trebuie să chemăm ajutoare. Oricine are o navă și poate să ajute…

— Am emis solicitări de ajutor prin canalele uzuale. Poate va apărea ceva, dar nu mă bazez pe asta.

Șovăi, cu atenția încă fixată asupra lui. Dreyfus avu senzația că participa la o conversație privată, care-i excludea practic pe toți ceilalți din sală.

— Tom, urmă ea, mai este ceva.

— Ce?

— Va trebui să dezactivez scrutinele și serviciile abstracției în tot Inelul. Există un pericol pur și simplu prea mare ca Aurora să utilizeze rețeaua în propriile ei scopuri.

— Ea se răspândește prin intermediul coleopterelor.

— Coleopterele sunt principalii ei agenți, dar nu știm cu certitudine dacă nu folosește și alte canale. Am primit deja mandat să utilizez toate puterile de urgență de care dispunem. Asta înseamnă autorizarea de a comite eutanasiere în masă dacă duce la salvarea vieților altora. Înseamnă de asemenea că pot dezactiva rețelele.

— Vom avea nevoie de rețelele acelea pentru a ne coordona propriile eforturi.

— Vom menține legături elementare de date exclusiv în acest scop. În rest totul trebuie să fie dezactivat. Este unicul mod prin care putem fi siguri.

Dreyfus își examină gândurile și-și dădu seama, surprins, că era mai puțin șocat de plănuita utilizare a armelor nucleare de către Aumonier decât de ideea de a decupla rețelele de date ale întregului Inel Sclipitor. Important însă era că viața continua mai mult sau mai puțin normal pentru majoritatea celor zece mii de habitate. Unii cetățeni aveau să fie conștienți de criză, dar mulți aveau să fie complet izolați de ea, ocrotiți în coconii ermetici ai universurilor lor fantastice private. Situația aceea nu avea să se modifice în mod necesar când Panoplia începea să folosească armele nucleare. Totuși nimeni – cu excepția cetățenilor din Statul Solipsistul Bezile, din Statul Vegetativ Persistent sau din mai asprele Tiranii Voluntare – nu putea să nu sesizeze retragerea serviciilor de date în tot Inelul. Realitatea se pregătea să le tragă o palmă dură și rece, indiferent dacă le plăcea sau nu.

Luminile erau pe cale să se stingă în tot Inelul Sclipitor. Nu

exista opțiune; trebuia s-o facă.

— Înainte de a opri totul, rosti Dreyfus, fă, te rog, ceva pentru mine. Spune-le că Panoplia nu i-a abandonat. Spune-le că vom ieși de aici, că vom lupta și nu-i vom da uitării. Spune-le să nu uite asta.

— O să le spun, zise ea.

CAPITOLUL 26

Mâinile tremurătoare ale Thaliei aproape că scăpară șficbiciul, când termină de tăiat ultima traversă de susținere din sfera nucleului de scrutin. Fusese agonizant de lent și nu numai pentru că șficbiciul devenise prea fierbinte pentru a fi ținut mai mult de un minut, chiar cu o eșarfă înfășurată în jurul palmei. Funcția spadă a armei începuse să dea rateuri și filamentul își pierdea ocazional rigiditatea menținută piezoelectric, iar mecanismele moleculare de tăiere își pierdeau o parte din eficiență. Șficbiciul trecuse prin granit de parcă ar fi tăiat aerul cu laserul, dar acum, spre sfârșit, femeia trebuia să-și încordeze toți mușchii pentru a convinge filamentul să continue prin elementele structurii de rezistență. A noua traversă fusese și cea mai grea; avusese nevoie de o jumătate de oră pentru a o reteza parțial, astfel încât să cedeze când avea să detoneze șficbiciul în mod grenadă.

— E suficient? șopti ea, deși bâzâiturile și pârâiturile șficbiciului păreau îndeajuns de sonore ca să facă inutile șoaptele.

— Așa ar trebui să fie, replică Parnasse. Nu cred că arma aia a ta mai este bună pentru tăiat.

Thalia retrase filamentul.

— Nu, nu cred că mai este bună.

— Să-i mulțumim pur și simplu Sandrei Voy c-a rezistat atât de mult. Atâta doar că mai trebuie să facă un lucru pentru noi.

— Două lucruri, zise Thalia amintindu-și că intenționa totuși să saboteze și nucleul de scrutin. Oricum, arată-mi unde trebuie să-l plasez.

— Oriunde prin zona asta. Un centimetru nu va constitui mare diferență între viață și moarte.

Thalia așeză șficbiciul înfășurat în eșarfă sub una dintre traversele slăbite.

— Aici e bine?

— Este foarte bine, fato.

— Perfect, atunci. Ar trebui să fiu în stare să găsesc locul ăsta când voi coborî iarăși.

— Cum funcționează modul grenadă la arma ta?

Thalia desfăcu grijuliu învelișul mânerului, până dezvălui comenzile șficbiciului.

— Rotești potențiometrul ăsta ca să setezi puterea exploziei. Evident, eu o voi seta la valoare maximă. Ne va da aproximativ o zecime sau două de kilotone, în funcție de ce a mai rămas în bula energetică.

— Și timpul după care va detona?

— De la celelalte două potențiometre utilizate simultan.

— Câtă vreme îți va oferi ca să te pui la adăpost?

— Suficientă, răspunse Thalia.

Parnasse încuviință fără un cuvânt. Făcuseră tot ce putuseră aici și deși ar fi putut să mai slăbească una-două traverse, Thalia se îndoia că ar mai fi avut timp. Echipele de la baricadă anunțaseră că zgomotele servitorilor erau mai puternice ca oricând, sugerând că mașinile mai aveau doar câțiva metri de străbătut. Thalia le auzise când tăiase cu șficbiciul. Începuseră să urce pe lângă vârful pilonului, în sfera însăși. *Probabil că avem mai puțin de o oră,* gândi ea. *Până și treizeci de minute mi se par la limită acum.* Și asta fără să țină seama de mașinile de război despre care credea că plănuiau să suie pe exteriorul pilonului sau chiar prin puțul ascensorului.

Thalia și Parnasse trecură înapoi prin pădurea de elemente structurale, până ajunseră la trapa din plafon ce ducea în secțiunea nelocuită inferioară a sferei. După încă un minut, ajunseră pe podeaua nucleului de scrutin, unde aproape tot grupul se trezise și era neliniștit, conștient că se întâmpla ceva, totuși neavând habar de planul Thaliei.

Aveau întrebări pentru ea, dar înainte de a le vorbi, femeia se duse la fereastra cea mai apropiată și privi în jos, către baza pilonului. Simți un sfredel de tulburare prin măruntaie, când văzu că servitorii de grad militar erau mult mai puțini. Asta nu putea să însemne decât că majoritatea lor escaladau pilonul, îndreptându-se cu inevitabilitate metodică spre nivelul nucleului de scrutin.

— Retrage schimbul de lucru, îi spuse lui Caillebot. Spune-le să lase tot ce fac și să suie înapoi, aici.

— De ce? întrebă bărbatul. Ce facem cu baricada? Cineva trebuie să fie cu ochii pe ea.

— Acum nu mai trebuie. Ne-a slujit bine, însă nu vom mai avea nevoie de ea.

— Totuși mașinile se apropie.

— Știu. De aceea este momentul să plecăm de-aici. Adună schimbul, Jules. Nu avem timp de dezbateri.

El o privi, încremenit ca și cum ar fi fost gata să formuleze o obiecție, apoi se întoarse și coborî scara până la nivelul următor, unde schimbul de construcție a baricadei continua să facă tot ce putea pentru a consolida obstacolul.

— Ce se va-ntâmpla? întrebă Paula Thory, ridicându-se din maldărul de haine din care-și înjghebase un culcuș.

— Plecăm de-aici, răspunse Thalia.

— Cum? Doar nu te-aștepți să coborâm scara aia, nu? Este imposibil să ne luptăm cu mașinile.

— N-o să ne luptăm cu nimeni. Dacă totul va merge bine, nu vom avea de-a face nici măcar cu un servitor. Aproape fără să vă dați seama, vom fi în exteriorul Casei Aubusson, în spațiul cosmic, așteptând să fim salvați.

— Cum adică în *spațiul cosmic*? Niciunul dintre noi n-are costum! N-avem navă. N-avem nici măcar o capsulă de salvare!

— Nu avem nevoie de o capsulă de salvare, rosti Thalia cu grijă. Ne găsim chiar în ea.

* * *

Dreyfus observă că Aumonier își încleșta și descleșta degetele, iar pieptul i se ridica și cobora în respirații adânci.

— Mă gândisem că ți-ar prinde bine prezența cuiva, rosti el. Prezența reală, vreau să spun.

— Mulțumesc, Tom. Da, ai dreptate, îmi prinde bine. Femeia făcu o pauză, apoi urmă: Apropo, tocmai am difuzat declarația aceea… inclusiv propunerile tale.

— Cetățenii trebuia să fie liniștiți.

— Așa este. Ai avut dreptate.

— Am decuplat deja totul?

— Nu, voi amâna deconectarea serviciilor de rețea până terminăm cu Fusul Toriyuma-Murchison. Vreau ca toți cetățenii să știe că ne luptăm cu ceva periculos, dar că facem tot ce ne stă în putere pentru a-i proteja pe cât mai mulți dintre ei.

— Oare nu-i va îngrozi distrugerea nucleară a Fusului?

— Mai mult ca probabil, însă dacă asta îi va determina să-i asculte pe jandarmii locali, este un preț pe care merită să-l plătim.

Dreyfus se uită pe display-ul cel mai mare.

— Cât a mai rămas?

— Trei minute.

Trei minute până ce fluxul de coleoptere va atinge Fusul Toriyuma-Murchison, gândi el. Navele Panopliei făcuseră ce putuseră pentru a rarefia sau devia fluxul, dar eforturile li se dovediseră în general lipsite de efect. Acum rămăseseră în zonă doar pentru eventualitatea în care aveau să mai existe supraviețuitori după ce *Circul democratic* își terminase treaba.

Crucișătorul interplanetar se menținea la pupa Fusului Toriyuma-Murchison, cu două torpile fixate pe țintă și armate, setate la putere suficient de mare pentru a distruge mașinile încă adormite din manufactura habitatului. Panoplia avusese dintotdeauna o procedură de urgență pregătită pentru eventualitatea distrugerii unui habitat, iar echipajul crucișătorului repetase scenariul respectiv de multe ori în decursul antrenamentelor. Succesiunea de acțiuni, din momentul rostirii comenzii și până la deschiderea focului, ar fi trebuit să fie imună la orice erori. Necesita nu numai autorizația prefectului-suprem, ci și a unei majorități alcătuite din prefecți-seniori. Existau până și mecanisme care să se ocupe de posibilitatea unor modificări neașteptate ale rangurilor, cauzate de decese sau răniri, astfel încât ordinul să poată fi dat chiar și în condițiile unui atac direct împotriva Panopliei.

Cu toate acestea, gândi Dreyfus, echipajul era format din oameni, care ar fi luat în considerare posibilitatea ca ordinul să fi fost greșit ori să fi apărut în urma unei dușmănii. Li se cerea să facă ceva care anula tot ce simboliza Panoplia. Aidoma unui chirurg care întinde mâna pentru a primi un bisturiu, dar căruia i se pune în palmă un pistol.

Ei însă o vor face, își spuse el. Își vor îngădui un licăr de îndoială, pe care aveau să-l depășească. Protocolul era neechivoc. Nu era posibilă nicio eroare: dacă ordinul sosise, atunci exista garanția logică a emiterii sale de însăși prefectul-suprem, cu aprobarea prefecților-seniori.

Echipajul nu beneficia de opțiuni, ci trebuia să acționeze pe seama ordinului primit.

— Un minut și treizeci de secunde, anunță Aumonier, apoi tonul ei sec se schimbă. Tom, voiam să te-ntreb ceva…

— Spune!

— Întrebarea poate fi dificilă. Poate să nu-ți fie ușor să-mi răspunzi sincer.

— Întreabă-mă oricum.

— Se-ntâmplă ceva? Ceva ce eu nu știu?

— Ce fel de „ceva”?

— Aud zgomote. Tom, eu stau în încăperea asta de unsprezece ani, așa că am devenit foarte sensibilă la ceea ce mă-nconjoară. Aproape niciodată n-am auzit zgomote din restul Panopliei, cu excepția zilei de azi.

— Ce fel de zgomote?

— Genul de zgomote pe care oamenii le produc când se străduiesc din răsputeri să facă ceva fără a produce niciun zgomot. Ceva care implică mașini și utilaje grele. Se întoarse direct spre el. Se-ntâmplă ceva?

În toți anii de când se cunoșteau, Dreyfus n-o mințise niciodată. Nici n-o mințise, nici nu deformase adevărul, chiar și când ar fi fost lucrul cel mai rațional pe care-l putea face.

Astăzi el alese să mintă.

— Este vorba despre compartimentul din prova, îi spuse. Rackul de lansare a fost avariat de sosirea în forță a unui crucișător. Se lucrează non-stop pentru a-l readuce la parametrii anteriori.

— Tom, compartimentul acela se află la sute de metri depărtare.

— Se folosesc echipamente grele.

— Privește-mă în ochi și mai spune-o o dată.

El o privi fără să clipească.

— Este compartimentul din prova. De ce? Ce altceva crezi că ar putea fi?

— Știi exact ce anume cred.

Aumonier își îndepărtă ochii de la el, însă Dreyfus nu putea spune dacă trecuse sau picase testul examinării. Femeia urmă:

— Am încercat să vorbesc cu Demikhov, dar a folosit toate pretextele imaginabile ca să nu-mi răspundă la apeluri.

— Demikhov este foarte ocupat. Chestia aia cu Gaffney…

— Perfect, el este ocupat. Dar dacă tu ai ști că se-ntâmplă ceva… dacă ai ști că ei pregătesc ceva… mi-ai spune, nu-i așa?

— Absolut, încuviință Dreyfus.

Mai puțin acum.

— A sosit momentul, reveni ea cu ochii la display. Contactul coleopterelor va avea loc în trei secunde… două… una. Confirmare impact. Au asolizat pe exterior. Ridică brațul și vorbi în brățară: Sunt Aumonier. Detașați *Bellatrix* și instruiți-o să plece cu accelerație maximă. Repet: detașați *Bellatrix.*

Continuau să recepteze fluxuri video de la butucul de andocare al Fusului Toriyuma-Murchison, unde sute de oameni continuau să fie înghesuiți în tuburile de îmbarcare pentru a sui în pachebotul care aștepta. Zeci de jandarmi, care se distingeau prin brasarde, ajutau la îmbarcare. Dreyfus știa deja că mulți dintre ei optaseră să rămână în interiorul Fusului, în loc să plece cu zboruri de evacuare anterioare. Cu câteva ore mai devreme, fuseseră cetățeni obișnuiți care-și vedeau de existența cotidiană.

— *Bellatrix* este pregătită pentru spațiu, rosti Aumonier citind o sinteză-text de pe brățară. A-nceput să se miște, Tom. Se desprinde din andocare.

Fluxul video se fixase asupra unui singur coridor de andocare. Punctul de vedere era din interiorul unui tub cu pereți transparenți, plin de civili, jandarmi și servitori care pluteau într-o harababură multicoloră și dezordonată. Flancul alb și vast al lui *Bellatrix,* presărat de hublouri, se ridica dincolo de sticlă, imens și abrupt ca o faleză. Iar faleza aceea începea să se miște, îndepărtându-se lent, ca în vis. La capătul îndepărtat al tubului, la sute de metri depărtare de videocameră, Dreyfus desluși un norișor brusc de vapori alb-argintii care scăpau în vid. Bănui că ușile ecluzei fuseseră închise, totuși un volum mic de aer fusese sacrificat în spațiul cosmic.

Bellatrix continua să se îndepărteze și bărbatul se concentră asupra strălucirii aurii a ecluzei ei. Sfărâmături indistincte se revărsau afară. Ceva era în neregulă acolo, înțelese Dreyfus. Ușile exterioare ale pachebotului ar fi trebuit să se fi închis deja.

— Jane… începu el.

— Nu pot închide ușile, rosti ea ca amorțită. Ecluzele lui *Bellatrix* s-au blocat. Prea mulți oameni au încercat să intre simultan.

— Nu-i vorba numai de pachebot, zise Dreyfus.

Aerul continua să țâșnească în spațiul cosmic prin capătul

tubului de andocare, însă acum purta cu el și oameni, absorbiți în exterior de forța decomprimării. Începuse din capătul îndepărtat și gonea prin tub, spre videocameră. Dreyfus se uită cu oroare cum oamenii cei mai apropiați de videocameră înțeleseră ce se întâmpla. Îi văzu zbierând și întinzându-se către ceva, orice, de care să se prindă. Apoi fură izbiți de frontul de undă și dispărură *pur și simplu,* ca și cum un piston invizibil i-ar fi evacuat prin capătul unei seringi.

Dreyfus îi privi expulzați cu sutele în spațiul cosmic: civili, jandarmi, mașini, haine, bunuri și jucării. Văzu cum formele umane se zvârcoliră și muriră.

Videocamera încetă să mai transmită.

Alt flux o arătă pe *Bellatrix* virând și oferi o imagine în lungul flancurilor sale albe. Răbufnirea exterioară din ecluza deschisă încetase. Probabil că ușile interioare fuseseră închise.

— A activat propulsia, spuse Dreyfus.

Motoarele cvadruple ale pachebotului declanșară la maximum, scuipând limbi de foc trandafiriu. La început nava enormă abia dacă părea să se clintească. Treptat accelerația lentă, dar constantă deveni vizibilă și *Bellatrix* începu să se îndepărteze de habitat. Întrucât plecase de la butucul de andocare frontal, pachebotul avea să fie ecranat prin întreg habitatul de explozia de fuziune cauzată de torpile.

Aumonier ridică iarăși brățara.

— Vreau legătura cu *Circul democratic,* ceru ea și abia avu timp să-și tragă răsuflarea înainte de a vorbi din nou. Căpitane Pell, las-o pe *Bellatrix* să se îndepărteze la zece kilometri și după aceea poți deschide foc asupra ansamblului pupa al habitatului.

Deoarece *Bellatrix* accelera constant cu 0,5 *g,* avu nevoie de șaizeci de secunde pentru a ajunge la distanța considerată sigură. Toate habitatele vecine – cele care nu fuseseră deja ocupate de Aurora – se găseau de acum în stare de alertă defensivă totală, anticipând nu numai impulsul electromagnetic al loviturilor nucleare, ci și riscul posibil al impactului sfărâmăturilor. Secundele încetiniră pentru Dreyfus, după care părură că se opresc complet. Știa că Aumonier ar fi preferat să fi lăsat pachebotul să se îndepărteze mai mult, însă că în același timp era conștientă că roboții-coleoptere puteau face și mai mult rău dacă ar mai fi așteptat. Evacuații de la bordul lui *Bellatrix* nu puteau decât să spere că ecranările aveau să-i

protejeze de efectele cele mai rele ale nuclearelor.
Din brățara femeii răsună un glas pițigăiat:
— Prefect-suprem, sunt Pell. *Bellatrix* a depășit limita distanței sigure.
— Căpitane, ai deja autorizația mea de a deschide focul.
— Voiam doar să mă asigur că nu s-a schimbat nimic.
— Nu s-a schimbat nimic. Îndeplinește-ți misiunea, căpitane Pell.
— Torpilele au fost lansate.
Fluxul videocamerei comută pe o imagine de la mare depărtare a Fusului Toriyuma-Murchison. Din cauza orientării videocamerei, distanța părea mai scurtă, astfel că *Bellatrix* apărea tot andocată.
Torpilele goniră, gravând două jeturi strălucitoare de foc, ca și cum ar fi sfârtecat spațiul cosmic și ar fi dezvelit sub el ceva luminos și curat.
Detonară.
Explozia nucleară – cele două lovituri se succedară la timp prea scurt pentru a putea fi diferențiate vizual – orbi obiectivul videocamerei, albind complet imaginea. Nu existase nicio dilatare vizibilă a globului de foc, ci el apăru pur și simplu *acolo,* înghițind totul într-un unic fulger anihilator.
Și în tăcere de moarte.
Toate display-urile din încăperea Janei pâlpâiră pentru o clipă când impulsul electromagnetic goni prin Inelul Sclipitor.
După aceea imaginea complet albă de la videocameră se întunecă prin tonuri de roșu mai închise, până ce negrul fundalului redeveni vizibil. Ceva diform și topit plutea în spațiu, ceva care fusese cândva un habitat, dar care aducea mai degrabă cu resturile înnegrite și zdrențuite ale unor artificii arse. Nuclearele distruseseră manufactura, însă în același timp și cel puțin o treime din lungimea habitatului, lăsând cealaltă parte fisurată în lungul liniilor structurii de rezistență. Aerul din interior n-ar fi avut timp să scape prin fisurile acelea înainte să fi devenit pârjolitor de fierbinte. Niciun om n-ar fi avut timp să se sufoce. Ar fi avut totuși timp să vadă focul năpustindu-se către el, cu o secundă înainte să-i fi fiert globii oculari în orbite.
Fie și numai pentru o clipă, ar fi știut ce i se făcea.
— Statutul, căpitane Pell? ceru Aumonier.
— Datele inițiale sugerează distrugerea completă a

manufacturii. *Bellatrix* anunță avarii minore, dar nicio pierdere suplimentară de vieți omenești. Probabilitatea altor supraviețuitori… foarte redusă.

— La asta mă și așteptasem, rosti Aumonier cu resemnare aproape infinită. Căpitane, distruge restul habitatului. Nu vreau să fie utilizat drept cap de pod de coleoptere, chiar dacă nu se pot duplica.

Dreyfus simți cum povara actului pe care tocmai îl săvârșiseră îl zdrobea ca o menghină. De la ultima lui clipire din ochi, treizeci și cinci de mii de oameni încetaseră să mai existe. Nu se putea focaliza asupra cifrei aceleia, tot cum nu se putuse focaliza asupra celor nouă sute șaizeci care muriseră în Ruskin-Sartorious. Văzuse însă chipurile celor din tubul de andocare; le văzuse teroarea inexprimabilă când știuseră că aerul îi va trage afară, în spațiu și că vor muri oribil, cu plămânii înghețându-le în păstăi reci și dure înainte ca inimile să le înceteze să mai bată. Fața unei femei de vârstă mijlocie îi revenea în minte, deși nu fusese decât una dintre cei mulți striviți în tubul de îmbarcare. Ea privise în obiectivul videocamerei, Uitându-se – așa i se părea acum – direct la el, cu o expresie de rugăminte discretă și demnă, cu credința profundă că el va face ceva pentru soarta ei. Dreyfus nu știa nimic despre femeia aceea, nici măcar numele, dar ea îi simboliza pe toți cetățenii buni și onești care tocmai fuseseră șterși din existență. Nu era necesar să-și imagineze moartea ei multiplicată de treizeci și cinci de mii de ori. Pierderea unui singur cetățean decent era suficient de dureroasă. Faptul că se petrecuse în urma unui act premeditat al Panopliei o făcea cu atât mai teribilă.

Dar asta nu însemnase că Jane greșise pentru că-l ordonase.

— Nu crezusem niciodată că va trebui să fac asta, rosti ea. Acum mă-ntreb dacă nu cumva am comis crima cea mai odioasă din istoria noastră.

— Nu, n-ai comis-o. Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

— I-am omorât pe oamenii aceia.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci: să te gândești la majoritate.

— Încă n-am salvat majoritatea, Tom. I-am câștigat doar ceva timp.

— Atunci ar fi bine să profităm de timpul respectiv, da? Le-o datorăm măcar cetățenilor din Toriyuma-Murchison.

— Mă întreb întruna: dacă greșesc? Dacă ei ar trăi cu adevărat mai bine sub conducerea Aurorei?

— Jane, oamenii aceia ne-au încredințat autoritatea de a-i proteja. Iar noi am acționat în virtutea acelei autorități.

Jane Aumonier nu spuse nimic. Se uitară împreună cum căpitanul Pell nimici restul habitatului. Acum când nu mai exista nicio posibilitate de a salva supraviețuitori, puterea exploziilor fu setată la maxim. Rafalele distruseră resturile Fusului.

Poate că nu fusese decât imaginația sa, totuși lui Dreyfus i se păru că detectează o destindere a lui Aumonier după ce dovada acțiunilor ei dispăru în cele din urmă din existență.

— Știi care-i partea cea mai grea? întrebă ea.

Dreyfus clătină din cap.

— Nu.

— Partea cea mai grea este că va trebui să procedăm exact la fel cu Statul Vegetativ Persistent. Până la sfârșitul zilei voi fi norocoasă dacă voi avea mai puțin de o sută de mii de morți pe conștiință.

— Nu vor fi pe conștiința ta, zise bărbatul, ci pe a Aurorei. Să nu uiți asta niciodată.

* * *

Aurora li se arătă la scurt timp după aceea. Transmisiunea ei utiliza un canal de date restricționate protejat al Panopliei, care rămăsese activ după ce rețelele publice fuseseră reduse la tăcere, iar cetățenii fuseseră smulși din visul gigantic al abstracției. Semnalul de date sosit fu supus unor examinări nemiloase, dar era lipsit de orice indiciu de influență subliminală camuflată sau de arme înglobate. După consultări cu prefectul-suprem, se concluzionase că nu se va pierde nimic dacă imaginea le va fi proiectată prefecților adunați în sala tactică.

Se pomeniră Uitându-se la o fată: o copilă-femeie așezată pe un jilț, în veșminte cu broderii elaborate. Părul pieptănat cu cărare era castaniu-roșcat, iar expresia atentă, însă nu ostilă.

— Este timpul să discutăm, spuse ea cu glas puternic, limpede și cu pronunție excelentă.

— Anunță-ți pretențiile, zise Jane Aumonier; proiecția ei se adresă imaginii din poziția pe care o ocupa de obicei la masă. Ce dorești?

— Nu doresc nimic, prefectule-suprem, decât capitularea voastră absolută.

— Ține-o de vorbă, mișcă Dreyfus din buze fără să scoată niciun sunet.

Cei mai buni detectivi de rețea ai Panopliei încercau să urmărească transmisia până la Aurora însăși, indiferent unde anume s-ar fi ascuns.

— Nu se poate să n-ai revendicări, insistă Aumonier.

— Niciuna, spuse ferm copila-femeie ca și cum ar fi fost răspunsul la un joc de societate. Revendicările ar sugera că mi-ar trebui ceva de la voi. Nu este cazul.

— Atunci de ce ne-ai contactat? întrebă Lillian Baudry.

— Ca să fac recomandări, replică Aurora. Ca să sugerez o cale prin care situația aceasta poate fi soluționată cu minimum de inconveniențe pentru toate părțile implicate, cât mai rapid și mai lipsit de dureri posibil. Nu vă faceți însă păreri greșite: voi reuși cu sau fără cooperarea voastră. Mă îngrijorează doar faptul că cetățenii vor fi supuși unei stări accentuate de neliniște.

— Pari foarte încrezătoare în privința succesului, comentă Aumonier.

— Este o certitudine strategică. Ați văzut cât de ușor vă pot cuceri habitatele. Fiecare dintre ele reprezintă o treaptă pentru ocuparea altuia. Nu puteți stopa coleopterele și nu veți trage asupra propriilor voștri cetățeni decât ca măsură realmente absolută. Ergo, succesul meu este asigurat în mod logic.

— Nu fii atât de sigură pe tine, replică Aumonier. Poziția ta este încă slabă și n-am nicio dovadă că n-ai fi omorât toți ostaticii. De ce n-aș presupune că ei sunt morți și n-aș distruge pur și simplu habitatele pe care le controlezi în prezent?

— O poți face, prefectule-suprem. Dă-i drumul! Trage asupra habitatelor acelora.

— Oferă-mi dovada că în ele mai există cetățeni în viață.

— Care ar fi scopul? Nu ai avea încredere în orice ți-aș arăta, și pe bună dreptate. Reciproc, chiar dacă ți-a arăta o ruină fumegând și un milion de cadavre, ai suspecta un motiv ulterior, ai suspecta că te-aș încuraja să ataci din propriile mele motive scelerate. Nu ai trage nici în cazul acela.

— Greșești, zise Dreyfus. Ne poți convinge că oamenii sunt vii într-un mod foarte simplu. Lasă-ne să vorbim cu Thalia Ng. Vom avea încredere în cuvintele ei, chiar dacă nu avem încredere în cuvintele tale.

Ceva traversă fața Aurorei – o undă de iritare, rapid

suprimată.

— N-o poți face, spuse Aumonier, deoarece fie ai ucis-o, fie nu se află sub controlul tău.

Un analist de rețea împinse un compad în direcția lui Dreyfus. Bărbatul se uită la rezumat. Locațiile posibile ale Aurorei fuseseră reduse la o mie trei sute de habitate.

— Preocuparea mea o reprezintă binele absolut al cetățenilor, zise copila-femeie. Sub grija mea, niciunul nu va păți nimic. Securitatea lor viitoare va fi garantată pentru secole. Tranziția la această nouă stare de lucruri poate fi pe atât de lipsită de vărsare de sânge pe cât o doriți. Judecând după aceeași măsură, toate pierderile suferite în timpul tranziției vor apăsa pe conștiința voastră, nu pe a mea.

— De ce ți-ar păsa câtuși de puțin de oameni? întrebă Dreyfus. Tu ești o mașină. O inteligență de nivel-alfa.

Degetele ei se încordară pe mânerele jilțului.

— Cândva am fost vie. Credeți că am uitat ce simțeam atunci?

— Însă ești o inteligență lipsită de materialitate de mult mai mult timp decât ai trăit în corp uman. Mă poți considera negativist, dar instinctele îmi spun că este mult mai probabil ca simpatiile tale să se îndrepte spre mașini, nu spre muritorii în carne și oase.

— Voi ați înceta să mai țineți la cetățeni dacă ei ar fi mai lenți și mai slabi, mai stupizi și mai fragili decât voi?

— Noi am rămâne tot oameni, ripostă Dreyfus. Spune-mi altceva, Aurora, acum când ți-ai confirmat originea. Există mai mulți ca tine? Tu ai fost singura supraviețuitoare dintre Cei Optzeci?

— Am aliați, răspunse ea criptic. Ar fi la fel de lipsit de înțelepciune să le subestimați puterea, pe cât ar fi să subestimați puterea mea.

— În ciuda acelei puteri, tot mai există ceva care te sperie, nu-i așa?

— Nimic nu mă sperie, prefect Dreyfus.

Îi rostise numele cu emfază aparte, subliniind că-l cunoștea.

— Nu te cred. Aurora, noi știm despre Ceasornicar. Știm cum nu dormi nopțile din cauza lui. Este o inteligență artificială mai puternică și mai rapidă decât tine, chiar și cu susținerea aliaților tăi. Dacă va evada, te va face bucățele, nu-i așa?

— Îi supraestimezi importanța pentru mine.

— Nu poate fi atât de lipsit de importanță. Dacă n-ai fi distrus Ruskin-Sartorious, niciunul dintre noi n-ar fi avut habar că plănuiai preluarea Inelului Sclipitor. Ți-ai fi atins scopul dintr-o singură lovitură, obținând aproape simultan controlul celor zece mii de habitate. Însă ai fost pregătită să riști totul pentru a scăpa de Ceasornicar. Mie nu mi se pare chiar așa de lipsit de importanță.

Analistul îi arătă din nou compadul. Numărul habitatelor posibile se redusese la opt sute.

— Dacă ați fi deținut controlul Ceasornicarului, l-ați fi asmuțit deja asupra mea. Aurora se aplecă puțin înainte și glasul i se înăspri. În realitate, nici nu-l controlați, nici nu-l înțelegeți. Chiar dacă ar fi în posesia voastră, v-ați teme să-l folosiți.

— Asta ar depinde de măsura în care ne-ai provoca, zise Aumonier.

— N-a existat nicio provocare. Eu doar am început procesul de a vă elibera de povara îngrijirii a o sută de milioane de cetățeni. Soarta lor mă frământă mai mult decât vă frământă pe voi.

— Ai omorât aproape o mie de oameni în Ruskin-Sartorious, replică Dreyfus. I-ai ucis pe prefecții trimiși să recâștige controlul Casei Aubusson. Mie nu mi se pare o atitudine foarte grijulie.

— Morțile lor au fost necesare, pentru a-i proteja pe ceilalți.

— Și dacă asta ar însemna un milion sau zece milioane? Și acelea ar fi tot morți necesare?

— Contează doar ca alții să nu mai sufere. Am discutat deja despre inevitabilitatea succesului meu. Dacă îmi veți opune rezistență, vor muri oameni. De altfel oameni vor muri oricum, deoarece ei intră în panică și comit acte iraționale, iar eu nu pot fi trasă la răspundere pentru așa ceva. Există totuși o modalitate prin care să terminăm totul imediat, cu un minimum absolut de pierderi. Voi dețineți codul meu de preluare a controlului: instrucțiunile pe care agenta voastră a fost atât de amabilă să le instaleze în primele patru habitate. Conferiți-i un caracter universal. Difuzați-l către restul celor zece mii. Până la urmă tot le voi cuceri pe toate, dar în felul acesta se va face cu cele mai mici suferințe și vărsare de sânge.

— Nu ești în toate mințile, spuse Aumonier.

— Atunci vă voi oferi un stimulent. Sunt convinsă că multe milioane de vieți vor fi salvate printr-o tranziție rapidă la conducerea mea, ba chiar sunt atât de convinsă, încât sunt dispusă să sacrific un număr de cetățeni pentru a-mi sublinia punctul de vedere. Dispui de șase ore, prefectule-suprem, după care voi începe să eutanasiez câte unul din zece cetățeni aflați deja în grija mea. Copila-femeie se lăsă pe spate în jilț și urmă: Poți opri decesele în orice clipă prin difuzarea codului spre cele zece mii de habitate. Dacă optezi să nu procedezi așa, morțile vor continua. Indiferent însă ce ai face, coleopterele mele le vor cuceri pe cele zece mii.

— O sută treizeci de habitate, șopti analistul în urechea lui Dreyfus. Ne apropiem.

— Înainte de a întrerupe convorbirea, spuse Aurora, dați-mi voie să vă ajut într-o privință. În mod neîndoios, încercați să localizați originea acestei transmisiuni. Dacă utilizați metodele voastre uzuale de căutare, veți fi redus numărul obiectivelor potențiale la un număr cuprins între o sută și o sută cincizeci de habitate până în clipa în care pronunț aceste cuvinte. Dacă aș mai rămâne on-line, mi-ați localiza punctul de origine în mai puțin de două minute. Ce-ați zice să vă scutesc de necazuri? Mă veți localiza în Panoplie. Sunt sigură că este una dintre candidatele voastre.

Dreyfus îl privi pe analist, care încuviință scurt, pălind la chip.

— De fapt nu sunt în Panoplie, ci este o retransmisie indirectă foarte dificil de spart în timpul pe care vi-l acord. Aurora surâse ușor. Asta pentru eventualitatea în care vă gândiți să întoarceți torpilele alea chiar împotriva voastră.

* * *

În Casa Aubusson nu fusese niciodată zi în toată puterea cuvântului – panourile de ferestre mânjite de praf nu îngăduiseră suficientă lumină pentru așa ceva –, dar acum până și lumina aceea de semizi luneca spre crepuscul și în scurt timp asupra lor avea să coboare altă noapte bântuită de mașini. Thalia bănuia că se descurcaseră bine fiindcă rezistaseră atât de mult, totuși nu-și găsea alinarea în asta. Își forțaseră norocul, atâta tot. Nu aveau să vadă alte zori decât dacă părăseau Aubusson, iar asta se putea întâmpla numai într-un singur fel.

Se abținu de la alte gânduri detaliate până ce Jules Caillebot reveni cu cei din schimbul de la baricadă. Paula Thory era

aproape incandescentă de furie și neînțelegere, iar starea ei începuse să se transmită și altor cetățeni. Thalia se păstră totuși pe poziții, rămânând cu brațele încrucișate în față. Nu avea să câștige absolut nimic dacă trăda până și cea mai măruntă undă de îndoială. Trebuia să arate că era în mod clar la comandă și complet sigură de succes.

— Plecăm, rosti ea imediat ce Parnasse și Redon izbutiră să-i liniștească pe toți. Cyrus și cu mine am făcut deja pregătirile. Fie asta, fie așteptăm sosirea servitorilor. Nimeni nu ne va salva între timp.

— Nu putem pleca, zise Thory. Suntem într-o *clădire,* prefectule. Clădirile nu se mișcă.

Fără să-i răspundă, Thalia se apropie de macheta arhitecturală, aflată acum pe suprafața netedă, avariată a carcasei transparente care o acoperise cândva. Meriel Redon și Thalia îndepărtaseră deja majoritatea structurilor din jurul pilonului, astfel încât să corespundă cu demolările reale ce se petrecuseră în timpul nopții.

Thalia vârî mâna în buzunar și scoase bila albă care reprezenta sfera nucleului de scrutin, o șterse de coapsă și o așeză cu grijă în vârful pilonului.

— Pentru cei care n-au fost atenți, asta ne reprezintă pe noi. Mașinile încearcă să ajungă la noi prin pilon și mai mult ca probabil vor escalada și pe exterior. Prin urmare, va trebui să plecăm. Iată cum se vor petrece lucrurile.

Atinse bila cu vârful unui deget și o împinse de pe pilon. Bila căzu și se rostogoli peste terenul pustiit al Muzeului Ciberneticii, până ajunse la marginea machetei, de unde căzu mai departe, pe podea.

— Doamne Dumnezeule! rosti Thory. Ești nebună. Nu putem face așa ceva.

— Nu mi se pare... că am putea supraviețui, observă Jules Caillebot.

— Nu-i chiar atât de rău pe cât pare, zise Thalia. În primul rând, nu vom cădea pur și simplu o jumătate de kilometru pe verticală, ci ne vom răsturna și rostogoli. Sfera va coborî pe flancul pilonului, însă nu va izbi direct solul. Pilonul se lățește spre bază și apoi se evazează, până devine aproape orizontal. Vom înainta rapid, dar nu va exista nimic care să ne oprească să rulăm pe concavitatea lui și după aceea să continuăm pe o

traiectorie orizontală. Sigur că da, va fi un drum cu hurducături, însă cu momentul cinetic pe care-l vom fi câștigat în timpul căderii, ar trebui să ne putem rostogoli pe o distanță mare, mai ales că n-a rămas mai nimic care să ne stânjenească înaintarea. Pentru asta le putem mulțumi roboților. Dacă ar fi lăsat cercul de piloni scunzi, n-am mai fi avut nicio șansă.

— Fata are dreptate, spuse Parnasse, care stătea imediat lângă Thalia cu brațele încrucișate și purtând pe chip o expresie ce-i sfida pe toți să-l contrazică. Din punct de vedere structural, sfera va rezista. Ne putem aștepta să se rostogolească doi-trei kilometri înainte de a ne epuiza momentul cinetic.

— Dar nu vom putea răsturna sfera de pe pilon cu atâta ușurință, rosti tânărul în costumul albastru-electric. Cum vrei să procedăm? Să ne legănăm într-o parte și-n alta, până va cădea?

— Ne-am ocupat deja de partea cu răsturnarea, răspunse Thalia. Cyrus și cu mine am slăbit conexiunile dintre pilon și sferă. Așa cum este în clipa de față, va rezista încă o sută de ani, însă eu voi utiliza șficbiciul, ca să-i aplic un impuls în direcția cuvenită. Îl voi seta pe mod grenadă, la putere maximă de detonare. Va fi o explozie destul de impresionantă, care ar trebui să reteze conexiunile rămase și să ne împingă în direcția cuvenită. Ne vom răsturna.

— Vom fi zdrobiți de pereți ca niște ouă în centrifugă, zise Caillebot.

— Nu se va-ntâmpla așa dacă ne vom proteja în prealabil. Thalia indică balustradele metalice care înconjurau nucleul de scrutin. Vă veți lega cât mai strâns posibil de ele. Meriel va verifica dacă toți au suficiente haine ca să facă o treabă cât mai bună. Va trebui să fiți protejați în timpul rostogolirii. Nu vreau să se desprindă cineva dacă vom sfârși atârnați cu capul în jos.

— Poate că am scăpat ceva, zise Caillebot, dar ați spus că ne vom rostogoli doi-trei kilometri?

— Corect, încuviință Parnasse.

— Și cât de mult ne va ajuta asta? Până ne vom desprinde din legături, roboții ne vor ajunge iarăși din urmă.

Parnasse o privi pe Thalia.

— Cred c-ar fi bine să le spui și restul, fato.

— Roboții nu ne vor prinde din urmă, spuse ea.

Caillebot se încruntă.

— De ce n-ar face-o?

— Pentru că nu ne vom opri. Am spus că ne-am putea rostogoli doi-trei kilometri. Asta ar trebui să fie suficient ca să ne ducă peste cea mai apropiată bandă de ferestre.

— Oh, nu! exclamă Thory, scuturând din cap. Nici măcar să nu te *gândești*...

Thalia schiță o grimasă. Se apropie de femeie și o privi fix.

— Uite care-i treaba, cetățeano. Nu mai am un șficbici complet funcțional. Dacă l-aș fi avut, te-aș fi supus la unele dintre cele mai interesante chestii pe care le pot face cu el. Am însă o pereche de mâini. Dacă mai faci o singură remarcă, dacă mai deschizi gura să vorbești, ba chiar dacă-mi mai arunci o singură privire care nu-mi place, o să mă prind cu mâinile alea de gâtul tău de grăsană și o să te strâng până o să-ți sară ochii-n poală.

— Cred c-ar fi mai bine s-o asculți pe fată, spuse Parnasse.

Thalia se retrase un pas și-și reluă poziția anterioară.

— Mulțumesc, Cyrus. Da, ne vom rostogoli peste banda de ferestre. Ferestrele sunt destul de solide, recunosc – sunt supuse deja diferenței dintre vid și presiunea atmosferică a aerului de la interior și au fost concepute să reziste la stresuri ocazionale cu mult peste încărcarea normală. Ar putea rezista coliziunii cu o navă mică, un volantor sau un tren care ar deraia de pe un pod. Dar nu au fost concepute pentru ceva atât de substanțial ca sfera. Atât Parnasse, cât și eu suntem de părere că ar putea colapsa sub greutatea noastră, permițându-ne astfel să ieșim în spațiul cosmic.

— Unde ne vom sufoca și vom muri, zise Caillebot. După care aceeași soartă o vor avea toți cei care se mai află în Casa Aubusson, deoarece aerul va ieși în spațiu prin gaura largă de o sută de metri prin care tocmai am ieșit noi.

— Nu mai există nimeni în privința căruia să ne facem griji, replică Thalia. Nu v-am spus-o până acum, dar toate dovezile de care dispunem arată că mașinile i-au ucis sistematic pe toți ceilalți cetățeni. Ei au fost adunați, eutanasiați și expediați la manufactură, pentru a fi descompuși în elemente utile, care să fie refolosite.

— Nu puteți fi siguri că nu mai există alți supraviețuitori, rosti femeia în rochie roșie, palidă la față.

Thalia încuviință din cap.

— Nu, nu putem fi siguri. Este posibil ca alte grupuri să mai fi

rezistat o vreme. Însă noi suntem singurii capabili să ne protejăm grație faptului că ne aflăm lângă nucleul de scrutin. Nimeni nu se mai bucură de aceeași securitate. Mașinile care atacă totul în masă nu pot fi oprite de nimic altceva.

— Și ce se va întâmpla cu noi? întrebă Cuthbertson, a cărui bufniță mecanică continua să-i fie cocoțată pe umăr. Chiar dacă ceilalți sunt morți, tot vom avea nevoie de aer!

— Îl avem, replică Thalia. Aici există suficient aer pentru a ne ține în viață până vom fi salvați. Nu va scăpa dinăuntru, fiindcă sfera este deja etanșă la aer. Cu condiția ca hublourile să reziste, nu vom păți nimic. Ușile interioare vor opri aerul să scape prin partea ei inferioară, unde este joncțiunea cu pilonul. Chiar dacă va exista o scurgere lentă, putem rezista. Dacă am apreciat corect, salvarea ar trebui să ajungă la noi în câteva minute după ieșirea în spațiul cosmic.

— Ești sigură-n privința asta? întrebă Caillebot.

— Sunt chiar și mai sigură că nu vom avea nicio șansă împotriva mașinilor acelora când vor ajunge la noi. Thalia își puse o mână în șold. Vă este suficient sau vreți să vă dau totul și în scris?

Meriel Redon își drese glasul:

— Știu că sună ca o nebunie. Așa am crezut și eu inițial, când mi-au expus planul. Dar acum, după ce am avut timp să mă gândesc, am înțeles că este unicul mod prin care putem supraviețui. Oameni buni, ori plecăm în felul ăsta, ori murim.

— Cât de curând? întrebă Cuthbertson.

— Foarte curând, spuse Thalia.

— Trebuie să ne gândim la asta. Avem nevoie de timp să discutăm, să vedem dacă nu putem găsi alt plan.

— Ai cinci secunde la dispoziție, zise Thalia privindu-l beligerant. Te-ai gândit la ceva? Nu, nu cred. Îmi pare rău, dar *acesta* este planul și nu există clauză de neparticipare. Vreau ca toți să începeți să vă fixați. Vă voi ajuta la orice nu puteți face singuri, însă nu avem timp pentru dezbateri.

— Va funcționa, spuse Redon ridicând brațele pentru a cere liniște din partea grupului. Va trebui să acționăm însă rapid, altfel mașinile vor ajunge la noi înainte să ne fi dat seama. Thalia ne-a pus la dispoziție o cale de ieșire când nu aveam nimic. Să nu credeți nici măcar o secundă c-aș fi încântată de ce vom încerca, dar văd că nu avem alternativă.

— Și cum rămâne cu nucleul de scrutin? întrebă Caillebot. Ați uitat de sabotarea lui?

Thalia scoase șficbiciul, strângându-l în mâna înmănușată.

— Mă voi ocupa acum de el, după care voi coborî ca să trag cu urechea la ce se aude înapoia baricadei. Dacă nu aud nicio activitate și dacă nu există indicii că mașinile ar încerca să pătrundă prin altă parte, s-ar putea să reconsider planul de evadare. Dacă însă decid să continuăm, nu voi avea timp să mă întorc și să vă spun decât aproape în ultima clipă de dinaintea rostogolirii. Ar fi mai bine să porniți de la premisa că asta se va întâmpla.

Trecu prin deschiderea din balustrada înconjurătoare și extinse și rigidiză filamentul șficbiciului. Fără ceremonie, lovi în pilonul nucleului de scrutin la înălțimea pieptului, străduindu-se să pătrundă cât mai adânc, până ce întâmpină o rezistență prea mare. Nucleul pâlpâi în semn de protest față de stricăciunile pe care i le cauza și degete negre cu margini perfect conturate radiară din rană. Femeia retrase filamentul, apoi reveni, spintecând sub un unghi diferit. Șficbiciul bâzâia sălbatic și mânerul îi pulsa în palmă. Thalia se simți asudând. Dacă nu izbutea să avarieze nucleul, dar în același timp să defecteze modul grenadă al șficbiciului, totul ar fi fost zadarnic.

Retrase șficbiciul. Acum majoritatea pilonului era devorat de forme geometrice negre. Continua să aibă un grad de funcționalitate – ochelarii ei confirmau că exista un nivel redus de trafic de abstracție –, dar îl avariase cu certitudine, poate într-atât încât să nu mai poată expedia pachete coerente spre servitori. Asta ar fi trebuit să fie îndeajuns. Miezul de materiapidă din inima nucleului se dovedise rezilient față de șficbici, refăcându-se după ce filamentul trecuse prin el, și nu putea risca să suprasolicite arma.

Thalia anulă rigidizarea filamentului și-l retrase în mâner. Făcuse tot ce putuse.

— Să vedem dacă am avut vreun succes, i se adresă lui Parnasse.

Părăsi nivelul nucleului de scrutin, privind în urmă dacă cetățenii începuseră să se fixeze de balustrade. Fu mulțumită să vadă că toți trecuseră la treabă, în ciuda naturii rudimentare a unora dintre legăturile lor. Se auzeau mormăituri înfundate, se simțea indignare, totuși Meriel Redon făcea tot ce putea ca să-i

determine să înțeleagă că nu exista altă cale.

Poate că nu va fi necesar, gândi ea. Poate că avarierea nucleului de scrutin avea să însemne sfârșitul asaltului roboților.

Dar când ajunse împreună cu Parnasse în vârful baricadei, știu că mașinile nu se opriseră. Mai mult încă, sunau mai zgomotoase și mai apropiate ca oricând. Femeia avea impresia palpabilă că dintr-o clipă în alta erau pe punctul de a trece prin obstacolele improvizate de ei. Roboții păreau furioși; vaga lor mânie mecanică fusese dublată de ceea ce tocmai încercase Thalia.

— Așadar, ne vom rostogoli, spuse scurt Parnasse.

— Așa se pare.

Porniră în fugă de la baricadă spre următorul palier de trepte.

— Ai vreo idee de ce mai continuă să se miște deși tocmai am distrus nucleul?

— Cyrus, ipotezele mele sunt la fel de bune ca ale tale. S-ar putea să fi fost dotate cu destulă autonomie pentru a le menține funcționarea chiar și fără supervizare directă. S-ar putea ca eu să nu fi avariat destul de grav nucleul. S-ar putea ca ele să fi construit alt nucleu, altundeva. Nu-i atât de dificil dacă știi protocoalele.

Ajunseră la nivelul de dedesubt și se apropiară de ușa-trapă din podea, care rămăsese deschisă așa cum o lăsaseră ei. Parnasse își suflecă mânecile și se pregăti să coboare înaintea Thaliei.

— E-n regulă, zise femeia. Am memorat drumul destul de bine. Mi-ai arătat unde să plasez șficbiciul și sunt sigură că mă pot orienta și fără tine.

— Te-nsoțesc totuși, fato.

— Cyrus, aș fi preferat să fii sus cu ceilalți și să verifici dacă fac ce li s-a spus.

— Redon îi are sub control. Cred că i-ai convins că nu exista alternativă.

Thalia se străduise să păstreze o fațadă de siguranță, dar, brusc, îndoielile i se amplificară pe dinăuntru.

— Nu există alternativă, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu.

— Și dacă eu greșesc?

— Nimic n-ar putea fi mai rău decât să le așteptăm pe nenorocitele alea s-ajungă la noi. Chiar dacă planul nu va

funcționa, va fi cel puțin mult mai bine decât să fim sfârtecați de roboți ucigași. Cel puțin vom pieri în stil de campioni.

— Deși nu va exista nimeni care să ne aplaude eforturile?

— Noi vom ști, fato. Asta-i tot ce contează. O strânse ușor, încurajator, de braț. Haide-acum să punem grenada aia.

Se strecurară prin păienjenișul de traverse încrucișate până ajunseră în zona unde suporții fuseseră deja slăbiți sau complet retezați.

— Să mulțumim stelelor noastre norocoase că asta nu-i materiapidă, zise Parnasse, altfel tăieturile s-ar fi autoreparat de acum. Regulile cer însă ca în apropierea nucleelor de scrutin să nu existe materiapidă.

— Îmi plac regulile, spuse Thalia. Regulile sunt bune.

— Haide să-l scoatem pe bebeluș din scutece.

Thalia scoase șficbiciul din legătura sa protectoare. Arma vibră și părți din carcasă începuseră să se topească din cauza temperaturii. Izul de componente arse îi izbi nările.

— Bun, rosti femeia și răsuci prima rotiță. Setez puterea exploziei la valoare maximă. Se pare că acceptă. Până aici, perfect.

Făcu o pauză ca să-și răcorească degetele.

— Acum regulatorul de timp, zise Parnasse.

Ea aprobă din cap. Răsuci prima dintre cele două rotițe necesare pentru introducerea intervalului de timp. Se blocase, dar în cele din urmă se clinti sub acțiunea degetelor ei, până ajunse la limita rotației. Mecanismul de securitate intrinsecă format din două rotițe avea rolul de a împiedica setarea accidentală a șficbiciului pe mod grenadă.

— Cinci minute! anunță femeia.

— Va începe numărătoarea inversă imediat cum răsucești cealaltă rotiță?

Thalia încuviință.

— Ar trebui să ne ofere timp suficient pentru a sui înapoi și a ne ancora zdravăn. Dacă vrei s-o iei înainte, ca să te asiguri…

— Nu plec nicăieri fără tine. Setează regulatorul.

Thalia prinse capătul șficbiciului și începu să învârtă a doua rotiță. Se mișca ușor comparativ cu cealaltă, clicăind încet pe măsură ce trecea prin setări. Apoi se opri, cu mult înainte să fi ajuns la valoarea corectă. Thalia încercă din nou, însă rotița nu depășea punctul în care se înțepenise anterior.

— S-a întâmplat ceva, rosti ea. Nu pot fixa a doua setare. Ambele rotițe trebuie să afișeze trei sute de secunde, altfel nu va începe numărătoarea inversă.

— Pot să încerc și eu?

Ea îi întinse șficbiciul.

— Poate că reușești să forțezi rotița asta dincolo de punctul de blocare.

Bărbatul încercă. Nu reuși.

— S-a înțepenit zdravăn. Parnasse miji ochii la cifrele albe micuțe marcate lângă rotiță. Se pare că suntem blocați la o sută de secunde sau mai puțin.

— Nu-i suficient, zise Thalia. În o sută de secunde n-avem timp să ajungem înapoi și să ne fixăm legăturile.

— Nu există și alte căi de setare a regulatorului?

— Nu.

Apoi ceva o cuprinse, un calm uriaș, aidoma liniștii oceanului după o furtună teribilă. În toată viața ei nu se simțise mai senină și mai hotărâtă. Înțelese că acesta era. Acesta era punctul pe care-l așteptase, cu speranțe precaute, știind că va sosi într-un moment al carierei ei, dar că s-ar putea să nu-l observe decât dacă era alertă și cu mintea deschisă. Aceasta era ocazia de a achita datoria pentru greșelile necunoscute ale tatălui ei.

— Fato? întrebă Parnasse, deoarece Thalia căzuse într-o transă de moment.

— E-n regulă, răspunse ea. Putem totuși s-o facem. Cyrus, pleacă imediat! Întoarce-te la ceilalți și leagă-te! Ai grijă să-nchizi pe drum toate ușile de etanșare.

— Și tu?

— Voi aștepta cele trei sute de secunde și apoi voi termina de făcut lucrul pentru care am venit aici.

— Și anume?

Vocea ei tremură un pic.

— Să apăr binele public.

— Chiar așa? întrebă Parnasse.

— Da, răspunse ea.

— Eu nu cred asta, fato.

Ea dădu să protesteze, începu să ridice brațul în apărare, dar Parnasse era mai rapid și mai puternic. Indiferent ce anume făcu, Thalia nu apucă să-i vadă gestul.

CAPITOLUL 27

Când apăru pe compadul lui Dreyfus, chipul lui Thyssen era buhăit și cu ochii mijiți.

— Știu că ar trebui să dormi acum și-mi cer scuze fiindcă îți tulbur odihna, însă mă sâcâie ceva și trebuie să discutăm despre asta.

Neglijă să-i spună lui Thyssen că problema care-l sâcâia se dezvăluise pe deplin doar când se trezise el însuși din somn.

— Este ceva urgent, prefectule?

— Foarte.

— Atunci ne-ntâlnim în compartimentul de lucru în cinci minute.

Operatorul punții de andocare părea surprinzător de alert când sosi Dreyfus, care nu se simțea el însuși cu mintea perfect limpede. Thyssen pălăvrăgea cu Tezuka, operatorul curent al punții, și se uita pe o fereastră la tehnicienii care sudau în vid pe carcasa avariată a unui cuter. Amândoi bărbații sorbeau ceva din bulbi.

— Salut, prefect Dreyfus, rosti Thyssen și se desprinse de colegul său. Pari ca și cum ți-ar fi util așa ceva.

Îi întinse bulbul, însă Dreyfus refuză.

— Este vorba despre nava pe care a luat-o Saavedra, zise el.

— Vrei să zici Saavedra și Chen.

Dreyfus aprobă din cap; uitase că Thyssen nu fusese informat de asasinarea lui Chen.

— Mă întreb de ce au luat-o tocmai pe aceea, dintre toate opțiunile de care dispuneau. Cuterul acela era cumva Tipul B?

— Exact, spuse Thyssen. Majoritatea navelor noi sunt de Tipul C sau D, care n-au…

— Capacitate transatmosferică, îi încheie Dreyfus fraza. Așa bănuiam.

— După segregarea responsabilităților de securitate între Orașul Abisului și Inelul Sclipitor…

— Prefecții nu mai trebuie aproape niciodată să coboare în atmosfera lui Yellowstone, iar liniile aerodinamice constituie masă consumatoare de combustibil, inutilă în misiuni normale. Știu. Cu toate acestea, noi menținem în standby câteva nave tranșat, pentru eventualitatea în care am avea nevoie de ele.

Ceva se declanșă înapoia ochilor lui Thyssen.

— Crezi că s-au dus pe Yellowstone?

— Este o posibilitate. Vreau să te uiți în jurnalele lor. O să-ți dau numele unor prefecți și vreau să corelezi numele acelea cu navele pe care le-au luat în misiuni de rutină. Poți face asta pentru mine?

— Da. Imediat.

— Poftim numele.

Dreyfus îi întinse lui Thyssen compadul, permițându-i acces la zona în care introdusese identitățile celor opt agenți din Torță. Operatorul se retrase într-un spațiu-birou și transferă numele în propriul său compad printr-o atingere de deget.

Își abandonă apoi bulbul în perete și materializă o consolă.

— Verific jurnalele chiar acum. Cât de mult vrei să mă-ntorc în timp?

Dreyfus se gândi la activitatea probabilă care ar fi precedat distrugerea Bulei Ruskin-Sartorious. Mutarea Ceasornicarului și a vestigiilor asociate lui – inclusiv a echipamentelor necesare studierii acestora – ar fi necesitat cu siguranță mai mult de un singur drum.

— Cred că două luni ar fi suficient.

— Materializează-ți o cafea, prefectule. O să dureze vreo două minute.

* * *

Thalia se trezi cu cea mai groaznică durere de cap pe care și-o putea reaminti; simțea că parcă cineva îi bătuse un piron de fier într-o tâmplă. Tocmai începuse să speculeze asupra originii precise a durerii, când deveni conștientă de disconfortul mai puțin intens care-i afecta aproape tot corpul. Îi venea greu să respire și brațele îi erau aduse atât de mult la spate, încât simțea că i se dislocaseră umerii. Ceva îi strângea pieptul. Ceva dur o apăsa în spinare. Deschise ochii și privi în jur, întrebându-se unde era și ce i se întâmplase.

— Ușurel, rosti Meriel Redon, care părea să fie fixată într-o poziție similară imediat lângă ea; stătea pe podea, cu spatele la balustrada care înconjura nucleul de scrutin, cu brațele încrucișate și legate înapoia unui stâlp vertical. E-n regulă, prefectule Ng. Ai încasat o lovitură zdravănă în cap, dar nu sângerezi. Te vom examina cu atenție imediat ce ieșim de-aici.

— Nu-mi amintesc… spuse Thalia printr-o perdea de durere. Ce s-a-ntâmplat?

— Erai în subsol și te pregăteai să setezi regulatorul de timp

al șficbiciului.

— Da, încuviință ea ca prin ceață.

Își reamintea neclar că existase un fel de problemă cu șficbiciul, însă detaliile refuzau să se limpezească.

— Te-ai lovit cu capul de o traversă și ți-ai pierdut cunoștința.

— M-am lovit cu capul...?

— Ai leșinat. Cetățeanul Parnasse te-a adus înapoi, aici.

Evenimentele începură să-i revină în memorie. Își aminti blocarea celei de-a doua rotițe și cum ajunsese la decizia de a detona manual șficbiciul. Își reaminti calmul incredibil care o cuprinsese, ca și cum fiecare amănunt lipsit de importanță din viața ei fusese măturat, lăsând o claritate neverosimilă a minții, simultan golită și plină de posibilități precum cerul senin al zorilor. După care nu-și mai amintea absolut nimic, decât că se deșteptase aici.

— Unde-i Parnasse?

— A coborât să seteze regulatorul, răspunse Redon. A spus că tu i-ai arătat ce trebuie să facă.

— Nu... începu Thalia.

— Îl așteptăm dintr-o clipă în alta. A zis că se va putea lega singur când va reveni.

— Nu va mai reveni. Șficbiciul avea o problemă cu setarea detonării la cinci minute. Eu nu m-am lovit singură la cap. Parnasse trebuie s-o fi făcut.

Redon o privi uimită.

— De ce?

— Pentru că voiam să detonez eu însămi șficbiciul. Era unica modalitate de funcționare. Parnasse a decis s-o facă el.

Înțelegerea sosi sub forma unei spaime gradate pe chipul lui Redon.

— Vrei să zici că va muri acolo, jos?

— Nu se va mai întoarce. I-am arătat cum să seteze șficbiciul și știe exact ce să facă.

— Cineva trebuie să coboare acolo, să-i spună să se oprească, zise Redon. Nu se poate sinucide pentru a ne salva pe noi. Nu-i decât un cetățean, unul dintre noi.

— Când a coborât?

— A trecut ceva timp...

— Nu poate seta detonarea la mai mult de o sută de secunde. Nu are niciun motiv să aștepte atât de mult dacă a ajuns în locul

cuvenit.

— Vrei să zici că am putea porni în orice clipă?

— Dacă șficbiciul funcționează. Dacă mașinile n-au pătruns deja acolo și l-au oprit pe Parnasse. Știa că ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare, dar de fapt se simțea trădată. Lua-l-ar naiba! N-ar fi trebuit să mă fi adus aici. A irosit prea mult timp!

— Poate că n-ar fi o idee rea dacă unul dintre noi…

Redon nu-și mai sfârși fraza. Judecând după forța exploziei, pe care Thalia o simți în șira spinării ca și cum s-ar fi transmis prin materialul sferei nucleului de scrutin, șficbiciul detonase la puterea maximă teoretică. Fusese o armă nouă, își aminti femeia cu întârziere: o primise din arsenal cu numai două săptămâni în urmă. În acumulatorul ei trebuie să mai fi rămas multă energie, care își căuta cu nerăbdare eliberarea.

Sfera se legănă considerabil și Thalia văzu cum peisajul din exterior se înclină, apoi revine la poziția anterioară. Explozia fusese foarte scurtă: un sunet intens, urmat de câteva secunde de ecouri. Acum totul redevenise tăcut.

Sfera redevenise nemișcată. Peisajul din exterior era nemișcat.

— N-a mers, rosti ea. Nu ne clintim. N-a mers, în pizda mă-sii!

— Așteaptă, zise Caillebot încet.

— N-a mers, cetățene. Nu pornim. Explozia n-a fost suficientă. V-am înșelat așteptările, am ratat unica noastră șansă.

— Așteaptă, repetă el.

— Se-ntâmplă ceva, spuse Cuthbertson. Pot s-aud. Sună ca un metal tensionat. Voi n-auziți?

— Ne-nclinăm, zise Redon. Privește!

Thalia întinse gâtul la timp pentru a vedea cum bila albă din macheta nucleului de scrutin se rostogolea peste podea, spre fereastra orientată către ei.

De dedesubt răsună un fel de zbârnâit, ca și cum energia stocată într-o traversă supusă la întindere tocmai fusese eliberată în mod catastrofal. Zbârnâitul fu urmat în succesiune rapidă de altul, apoi de al treilea, după care de o rafală de zbârnâituri prea apropiate între ele pentru a putea fi numărate.

Înclinarea podelei spori. Thalia simți cum propria ei greutate începea să tragă de stâlpul vertical de care fusese legată. Probabil că sfera se afla deja la zece-cincisprezece grade față de orizontală. Auzi alte sunete metalice: zgomote de sfâșiere și

îndoire, care nu aduceau cu ruperea unor componente din structura de rezistență, cât mai degrabă cu strigăte de animale speriate.

Unghiul înclinării atinse douăzeci de grade și continua să crească.

— Ne răsturnăm, spuse ea. Se-ntâmplă!

Haine și sfărâmături derapară pe podea, oprindu-se la baza curbată a peretelui. Macheta arhitecturală lunecă zgomotos, apoi se sparse în bucăți. Se înclinaseră cu minimum treizeci de grade. Thalia simți un fior neplăcut în măruntaie. Peisajul se apleca alarmant. Prin ferestre putea să vadă părți din campusul înconjurător care până atunci le fuseseră invizibile. Brusc, distanța până jos păru mult mai mare decât își imaginase. Cinci sute de metri însemna o cădere lungă. Își reaminti reacția lui Caillebot când le schițase planul: *Nu pare că am putea supraviețui.*

Poate că avusese dreptate din capul locului.

Înclinarea creștea și mai rapid. Patruzeci de grade, după aceea patruzeci și cinci. Thalia își simțea brațele de parcă i-ar fi fost smulse din încheieturi, însă deocamdată era doar efectul greutății propriului ei corp. Situația avea să se înrăutățească după ce sfera începea să se rostogolească. Cincizeci de grade. Extremitatea inferioară a pilonului începea să se zărească prin ferestre. Pentru o clipită fulgerătoare, își dădu seama că avusese dreptate în privința mașinilor de război. Acopereau extremitatea aceea ca un mucegai negru, care suia pe pilon atât de sus cât se putea vedea. Probabil că ajunseseră foarte aproape de sferă.

Ceva cedă. Thalia simți cum sfera cade câțiva metri, ca și când partea superioară a pilonului se rupsese ori se deformase sub schimbarea sarcinii. După care, în mod brusc, se rostogoliră și coborâră pe flancul pilonului, cu unghiul înclinării depășind nouăzeci de grade și continuând să crească. Sfera se cutremură și urui. Nu avea timp să analizeze situația sau măcar să aprecieze cât de mult coborâseră pe pilon. În mintea Thaliei nu exista loc decât pentru un gând: *merge... deocamdată.*

Simți o creștere efemeră a forțelor care-i trăgeau corpul și estimă că sfera ajunsese la baza pilonului și-și schimbase direcția rostogolirii de la verticală la orizontală. Încercă să cronometreze durata fiecărei rotații, sperând să evalueze

distanța pe care o parcurseseră și să detecteze vreun indiciu al încetinirii. Era însă lipsit de speranțe să se concentreze asupra unor asemenea probleme.

— Cred că am depășit perimetrul! îl auzi pe Caillebot strigând printre icnete de disconfort.

— Serios? răspunse Thalia în același fel pentru a se face auzită peste uruiturile monstruoase ale înaintării lor.

— Ne rostogolim încă destul de rapid. Sper să nu depășim banda de ferestre.

Era o posibilitate pe care nici Thalia, nici Parnasse n-o luaseră în considerare. Ei bănuiseră că sfera va avea suficient moment de inerție pentru a ajunge la marginea benzii, dar nu se gândiseră niciodată că s-ar putea deplasa atât de rapid, încât s-o poată traversa, mișcându-se prea repede pentru a tensiona fereastra îndeajuns de mult încât să cedeze. Acum Thalia își dădu seama că exista într-adevăr posibilitatea înfiorătoare ca sfera să treacă peste lățimea benzii de ferestre și să-și oprească rostogolirea pe următoarea porțiune de pământ solid.

— Puteți vedea banda? întrebă ea.

— Da, îi răspunse Meriel Redon. Așa mi se pare. Dar ceva nu-i în regulă.

— Ne apropiem prea rapid?

— Nu asta. N-ar trebui să ne rostogolim în linie dreaptă?

— Ba da, încuviință Thalia. Și nu-i așa?

— Se pare că descriem o curbă. Văd banda de ferestre, însă ne apropiem oblic de ea.

Thalia era derutată și îngrijorată. Presupuseseră mereu că sfera va urma o traiectorie rectilinie după ce ajungea la baza pilonului, cu devieri numai minore cauzate de obstacole și frecare. Însă acum, când se concentră asupra peisajului rostogolitor și încercă să distingă linia gri ce marca marginea benzii de ferestre, își dădu seama că Redon avea dreptate. În mod limpede, se abăteau de la cursul anticipat sub un unghi prea pieziș pentru a fi explicat de devierile cauzate de resturile campusului peste care trecuse sfera.

— Nu-nțeleg, rosti ea. Am examinat asta. Rostogolirea trebuia să fie complet rectilinie până la banda de ferestre.

— Vom ajunge oricum la bandă, rosti Cuthbertson cu glasul redus la o aproximație strangulată a propriei sale voci, atât doar că ați uitat să țineți seama de forța Coriolis.

— Ar fi trebuit să ne deplasăm după o traiectorie rectilinie, insistă Thalia.

— Așa și facem, dar habitatul se rotește și încearcă să ne împingă pe o traiectorie elicoidală. Este vorba despre cadrul de referință, prefectule.

— Forța Coriolis, repetă Thalia. Rahat! După toate câte m-au învățat în Panoplie, am uitat de forța Coriolis. Nu suntem pe o planetă, ci-n interiorul unui blestemat de cilindru care se rotește!

Devenise conștientă că viteza înaintării se diminua, deoarece peisajul se rostogolea de două ori mai încet decât la începutul călătoriei. Putea începe să distingă detalii, puncte de referință pe care cetățenii din Aubusson le sesizaseră deja.

— Vom reuși, spuse Cuthbertson, atât doar că vom ajunge pe altă porțiune a benzii de ferestre decât ne așteptam.

— Va conta în vreun fel? întrebă Thalia.

— Nu cred. Ar trebui să putem trece prin ferestre acolo la fel de ușor ca-n oricare altă parte a benzii.

— Dintr-o secundă în alta, anunță Meriel Redon. Ne apropiem de bandă. Pregătiți-vă, toată lumea! Ne vom zgudui puternic când vom lovi malul de pământ.

Thalia se încordă, în măsura în care încordarea mai era posibilă când era deja legată ca o jertfă pe altar. Simți o clipă de amețeală când sfera se rostogoli peste malul de pământ amenajat peisagistic și căzu pe vasta întindere sticloasă a benzii de ferestre. Înaintară ireal de lin peste suprafața perfect geometrică. Deoarece frecarea era mult redusă, practic nu exista decât rezistența aerului, viteza de rostogolire se menținea mai mult sau mai puțin constantă.

— Sparge-te, șopti Thalia. Te rog, sparge-te. Și te rog, să fim etanși la aer când se va-ntâmpla.

* * *

Dreyfus ciocăni la ușa sălii tactice înainte de a intra. Era recomandabilă o oarecare deferență. Știa că autorizația Furnicar îl punea pe picior de egalitate cu prefecții-seniori din unele puncte de vedere, dar nu vedea niciun rost să răsucească cuțitul în rana aceea.

— Mă tem c-ai întârziat, Dreyfus, spuse Baudry, întrerupându-se din discuția pe care o purta cu ceilalți prefecți-seniori. Tocmai ai ratat distrugerea Statului Vegetativ Persistent.

Dreyfus se apropie de Planetariul Solid, dar nu se așeză. Numărul de lumini roșii nu se modificase de când îl văzuse ultima dată, însă asta nu-l putea consola cu nimic, știind care fuseseră costurile doar pentru încetinirea înaintării Aurorei.

— Câți am evacuat?

— O sută șaptesprezece mii, dintr-o populație totală de o sută treizeci de mii. Nu tocmai rău, ținând seama de toate circumstanțele, mai ales pentru că în esență am avut de-a face cu cadavre.

— Ne-am concentrat acum eforturile de evacuare asupra țintelor pe care credem că Aurora le va ataca în continuare, rosti Clearmountain. Monitoarele arată că fluxurile de coleoptere își schimbă deja direcțiile, știind că Fusul și SVP au fost scoase din tablou.

— Vrei să zici „distruse nuclear”, rosti Dreyfus.

— Poți folosi orice formulare dorești. Deocamdată însă nu putem spune care sunt țintele cele mai probabile ale fluxurilor. Există mai mulți candidați. Din păcate, niciunul dintre ei nu-i un habitat a cărui evacuare s-o fi început deja. Reluăm totul de la zero.

— Unde sunt duși evacuații?

Din reacția celorlalți, Dreyfus își dădu seama că nu era o întrebare populară.

— Într-o lume ideală, răspunse Clearmountain, i-am fi transportat de cealaltă parte a Inelului Sclipitor, mult în afara frontului de expansiune al Aurorei. Chiar însă dacă am fi utilizat pacheboturile de accelerație mare, ar fi implicat o întârziere inacceptabilă cauzată de drumul dus-întors. Unica noastră strategie practică a fost de a-i transporta pe cetățeni în habitate relativ apropiate, pentru a minimiza timpul de deplasare dus-întors.

— Continuă.

Clearmountain aruncă o privire spre ceilalți prefecți-seniori.

— Din păcate, frontul expansiunii Aurorei începe să vină în contact cu unele dintre habitatele în care i-am adus pe evacuați.

— Înțeleg.

— Ceea ce-nseamnă că atunci când vom începe să evacuăm habitatele respective, va trebui să-i mutăm și pe refugiații recenți. Ținând seama de resursele noastre curente, situația este soluționabilă la limită, dar odată cu extinderea frontului și

cu creșterea geometrică a numărului de habitate amenințate, povara refugiaților va deveni rapid factorul limitator predominant. Clearmountain ridică palmele într-un gest de predare bine intenționată. Prefect Dreyfus, când se va-ntâmpla așa, va trebui luate niște decizii foarte neplăcute.

— Azi am bombardat nuclear două habitate ocupate. Am luat deja decizii foarte neplăcute.

— Vreau să spun, rosti Clearmountain cu un surâs forțat, că putem fi siliți să ne focalizăm activitățile acolo unde pot face binele cel mai mare.

— Nu exact asta s-a întâmplat și până acum?

— Nu în gradul în care ar putea deveni necesar în scurt timp. În interesul maximizării numărului de cetățeni pe care-i putem evacua din fața frontului de ocupație al Aurorei, poate fi necesar să acordăm asistență prioritară acelora care prezintă probabilitate minimă de a ne stânjeni eforturile.

— Înțeleg încotro te îndrepți. Crezi că ar trebui să-i lăsăm pe comatoși să moară.

— Oricum ei nu vor ști ce i-a lovit.

— Cetățenii aceia au intrat în comă voluntară bazându-se pe faptul că SVP-ul va avea grijă de ei și că Panoplia va interveni dacă SVP-ul nu-și va respecta angajamentul. A fost o promisiune pe care le-am făcut-o oamenilor acelora.

Clearmountain păru exasperat.

— Te-ngrijorează încălcarea unei promisiuni făcute unor cetățeni care au funcțiile cerebrale ale unor legume?

— Mă întreb pur și simplu unde se vor sfârși toate exceptările acestea. Așadar, cazurile de comă ne incomodează. Perfect, le abandonăm. Cine urmează? Cetățenii care nu pot merge la fel de repede precum ceilalți? Cetățenii a căror înfățișare pur și simplu ne displace? Cetățenii care poate că n-au votat așa cum ne-ar fi plăcut la ultimul scrutin privind dreptul Panopliei de folosire a armelor?

— Cred că ești melodramatic în mod inutil, spuse Clearmountain. Vizita aceasta are cumva un *motiv,* altul decât de a-ți exprima îndoielile asupra unui program de evacuare deja complicat?

— Clearmountain are dreptate, rosti imaginea lui Jane Aumonier din poziția ei obișnuită la masă. Cazurile de comatoși sunt un cui în talpă și ne va fi mult mai ușor dacă le-am retrage

pur și simplu susținerea biotică. Ne vor întârzia programul de evacuare și vor spori astfel pericolul pentru restul cetățenilor. Însă și Tom are dreptate. Dacă trecem pragul acesta o singură dată – dacă spunem că unii cetățeni contează mai puțin decât alții –, am putea la fel de bine să-i înmânăm Aurorei cheile regatului. Dar noi nu vom face asta. Noi suntem Panoplia. Tot ceea ce simbolizăm spune că suntem mai buni decât atât.

— Mulțumesc, rosti Dreyfus într-o șoaptă abia auzită.

— În același timp nu le putem îngădui comatoșilor să impună o povară prea mare asupra programului de evacuare, continuă Aumonier. De aceea doresc să ne ocupăm de ei *acum,* pentru a nu mai avea grija lor pe viitor. Vreau să fie mutați mult în fața frontului – ba chiar să fie scoși din Inelul Sclipitor dacă putem identifica un punct potrivit.

— Asta va bloca nave și resurse umane, observă Baudry.

— Știu. Dar trebuie făcut. Ai vreo sugestie, Lillian?

— Am putea încerca să abordăm Ospiciul Idlewild. Sunt obișnuiți cu afluxuri bruște de adormiți neajutorați, astfel că ar trebui să poată face față cazurilor comatoase.

— O propunere excelentă. Te poți ocupa de ea?

— Imediat.

După o pauză prelungă, Baudry rosti:

— Prefect-suprem Aumonier…

— Da?

— Au trecut aproape șase ore. De la transmisia Aurorei, vreau să spun.

— Sunt perfect conștientă de asta, mulțumesc foarte mult.

— Spun doar că… ținând seama de cele ce știm acum despre capabilitățile ei… și de dificultățile pe care le avem cu efortul de evacuare, ca și de numărul finit de arme nucleare din arsenalul nostru…

— Da, Lillian?

— Cred că ar fi prudent să ținem măcar seama de propunerea Aurorei. Cuvintele ieșeau stângace din gura femeii și încordarea i se citea pe chip. Dacă succesul ei este garantat, atunci avem obligația de a face tot ce putem pentru a-i proteja pe cetățeni în etapa de tranziție. Aurora a amenințat că va începe eutanasia cetățenilor în habitatele pe care le controlează deja. Cred că își va pune amenințarea în aplicare dacă nu difuzăm codul de preluare către cele zece mii de habitate. Dacă dorim să salvăm

cât mai multe vieți cu putință, este posibil să nu avem alternativă decât să-i satisfacem cererea.

— Nu cred că suntem tocmai pregătiți să-i înmânăm cheile castelului, spuse Dreyfus înainte ca altcineva să fi avut timp să răspundă.

— Cu tot respectul, prefect de teren Dreyfus... începu ea exasperată.

— Cu tot respectul, prefect-senior Baudry, taci din gură! Dreyfus își îndepărtă în mod deliberat privirea de la Baudry la Clearmountain. Am venit aici cu un scop și acela n-a fost de a ștampila predarea noastră. Aveți vreo obiecție dacă rulez Planetariul pentru un moment?

— Dacă trebuie să rulezi Planetariul, ai autorizația de a materializa un duplicat în apartamentul tău, spuse Clearmountain.

— Lasă-l să-l ruleze, rosti Aumonier pe un ton de avertizare. Ce ai pentru noi, Tom?

— S-ar putea să nu fie nimic. Pe de altă parte, s-ar putea să fie un indiciu asupra locului unde se află actualmente Ceasornicarul.

Aumonier înălță o sprânceană. Dreyfus n-o informase anterior, așa că era în aceeași necunoștință de cauză ca toți din sală.

— Atunci cred că ar trebui să continui cât poți de repede.

— Va trebui să derulez înapoi câteva ore. Are cineva ceva împotrivă?

— Fă ceea ce trebuie să faci, zise Aumonier.

Dreyfus începu să deruleze Planetariul spre punctul în care începuse să urmărească cuterul lui Saavedra.

— Să ne reamintim ce vedem aici, zise el pe când cifrele marcajelor temporale se inversau. Planetariul este mai mult decât o simplă înregistrare în timp real a pozițiilor Inelului Sclipitor și a habitatelor sale. El arată de asemenea și Yellowstone. Nu este doar o reprezentare statică a planetei văzută din spațiu, ci un compozit tridimensional care se modifică constant, compus din nenumărate imagini de pe orbite.

— Suntem perfect conștienți de toate astea, încuviință Clearmountain.

— Să-l ascultăm, rosti Aumonier.

— Planetariul înregistrează de asemenea tot ce se petrece pe

Yellowstone. Modificările climaterice, culorile norilor... totul intră în memoria sa. Până și acele rare ocazii când norii se îndepărtează pentru a dezvălui suprafața planetei. Dar nu este numai atât.

Cifrele încremeniră. Planetariul revenise la momentul plecării lui Saavedra. Dreyfus împunse cu un deget discul sclipitor al Inelului.

— Aici este Panoplia. Deplasă degetul cu câțiva centimetri la dreapta. Aici este ultima poziție cunoscută a navei lui Saavedra înainte să fi ieșit din raza senzorilor noștri. În spațiul cosmic pustiu, am fi putut s-o urmărim pe o distanță de câteva secunde-lumină, chiar și dacă ar fi recurs la tehnologia stealth. Este însă zadarnic în aglomerația Inelului, ba chiar într-o măsură mai mare din cauza crizei actuale, iar Saavedra știa toate astea.

— Vrei să spui că am pierdut-o, rosti Aumonier. S-a modificat ceva?

— Saavedra mi-a spus că nu aveam nicio șansă de a o urmări, deoarece nu existau alte nave pregătite de plecare. Era de fapt o cacealma – poate că nu existau alte nave îndeajuns de rapide ca s-o ajungă din urmă, dar cu certitudine existau altele care aveau mai mult combustibil și armament mai greu. Dreyfus ridică ochii de la Planetariu.

Așa că am făcut niște investigații. S-a dovedit că agenții Torței – bănuiesc că toți ați fost informați despre Torță, da? — utilizaseră în ultima vreme multe nave transat, luându-le chiar în misiuni care n-ar fi necesitat caracteristicile respective. Întrebarea este de ce ar fi procedat în felul acesta?

— Crezi că au dus Ceasornicarul pe Yellowstone, spuse Aumonier.

Dreyfus încuviință din cap.

— Așa se pare. Bineînțeles, aceasta nu este o informație foarte folositoare în sine. Este o planetă mare, cu multe locuri unde te poți ascunde.

— Atunci de ce n-au dus Ceasornicarul de la început acolo, în loc să utilizeze Bula Ruskin-Sartorious? întrebă Baudry.

— Pentru că ar fi fost mult mai riscant, zise Dreyfus. Vizitarea Ceasornicarului în Bulă era atât de simplă, încât ei au făcut-o timp de nouă ani fără ca niciunul dintre noi să suspecteze ceva. Însă este mult mai dificil să camuflezi zboruri spre Yellowstone. Probabil că au considerat Bula drept o ascunzătoare temporară

până ce puteau pregăti altceva din Inel. Apoi însă a acționat Aurora.

— Deducția este bună, Tom, spuse Aumonier, dar obiecția rămâne valabilă: nici Panoplia, nici agențiile locale de aplicare a legii nu dispun de resursele pentru a cerne întreaga planetă în căutarea unei ascunzători secrete, mai ales acum.

— Nu trebuie să cernem nimic. Cred că știu exact unde sunt ei.

Dreyfus indică fața întunecată a lui Yellowstone în Planetariul Solid. Era aproape complet neagră, cu excepția unui pâlpâit albastru de fulger încremenit la polul sud.

— Nava lui Saavedra era dotată cu tehnologie stealth, dar nimic nu este realmente invizibil, nici chiar un nonveliș. Pentru a evita detecția, Saavedra trebuia să acționeze rapid și să exploateze pete oarbe din urmărirea CCT, ca orice alt prefect aflat în misiuni delicate.

— Și cum ne ajută asta?

— Prin urmare, opțiunile ei erau limitate când a atins atmosfera. Sunt sigur că ar fi preferat să se apropie lent, totuși asta ar fi însemnat să petreacă prea mult timp în spațiul din apropierea lui Yellowstone. De aceea a venit cu viteză mare, utilizând atmosfera ca pe o frână.

— Și am găsit ceva, spuse Aumonier.

Dreyfus zâmbi. Jane era cu un pas înaintea lui, dar îi plăcea așa. Simțea ca și cum ei doi ar fi jucat o scenetă, servindu-și replici reciproc, astfel încât amândoi să arate mai bine în fața celorlalți prefecți. Probabil că aceștia își închipuiau că tot dialogul lor fusese repetat.

— Videocamerele au detectat asta, zise Dreyfus lăsând Planetariul să deruleze până la punctul pe care-l marcase.

Un punctuleț roz de lumină crescu și descrescu în apropierea ecuatorului lui Yellowstone.

— Corespunde cu semnătura de intrare așteptată din partea unei nave de mărimea unui cuter care se deplasează cu aceeași viteză pe care o avea Saavedra înainte de a fi dispărut din raza de observație. Prefecți-seniori, ea este!

— Navele pleacă și vin întruna la Yellowstone, comentă Clearmountain.

— Dar nu așa rapid. Majoritatea navelor se apropie lent, pătrunzând în atmosferă cu propulsie controlată. Iar după

scrutinul prefectului-suprem pentru acordarea puterilor de urgență, cu greu se poate vorbi despre un trafic de rutină. Oamenii țin capetele plecate, sperând că totul va trece peste ei.

— Totuși un punct de intrare în atmosferă rămâne un simplu punct de intrare și nimic mai mult, zise Baudry.

— De acord. Nu pot anula posibilitatea ca Saavedra să fi parcurs o distanță mult mai mare prin atmosferă. Însă dacă a făcut-o, controlul traficului planetar n-a sesizat-o. Cred că a venit cu viteză mare, fără să frâneze, cât mai aproape de destinația finală.

— Dar acolo nu există nimic, își întinse gâtul Baudry. Pot vedea configurația meteo deasupra Orașului Abisului, pe fața însorită. Dacă nu cumva cunoștințele mele despre geografia lui Yellowstone au lacune grave, Saavedra a pătruns în atmosferă la mii de kilometri de orice așezare.

Dreyfus expedie altă comandă Planetariului.

— Ai dreptate, Lillian. Cea mai apropiată comunitate de pe suprafață ar fi fost Loreanville, la opt mii de kilometri spre vest. Însă Torța n-ar fi fost interesată de Loreanville sau de oricare altă așezare acoperită de dom, fiindcă acolo ar fi existat prea multă securitate locală pentru a-și continua activitățile.

— Atunci încotro s-a îndreptat?

— Direct spre suprafață, rosti Dreyfus către Planetariu.

Învelișul din materiapidă al atmosferei planetare se disipă într-un norișor, dezvăluind terenul cutat al crustei lui Yellowstone. Era un peisaj înghețat, brăzdat de crevase și creste, presărat ici-colo de lacuri reci bolborositoare, lipsite de forme de viață cu excepția celor mai rezistente organisme capabile să îndure toxicitatea atmosferei din metan și amoniac.

— Nici acolo nu-i nimic, zise Baudry.

— Acum nu este, dar a fost cândva.

Dreyfus rosti o comandă și suprafața se acoperi cu o duzină de simboluri vermillon însoțite de adnotări mici de tip text.

— La ce ne uităm, Tom? întrebă Aumonier.

— La fostele colonii sau baze amerikano, care au existat înaintea epocii demarhiste. Majoritatea acestor structuri și excavații sunt vechi de trei sute de ani. Au fost transformate în ruine de peste două sute de ani.

Nu mai era nevoie să insiste: traiectoria de intrare atmosferică a lui Saavedra o adusese direct deasupra unei

colonii abandonate.

— Desigur, continuă Dreyfus, poate fi o coincidență, dar înclin să cred altceva.

— Ce este locul acela? întrebă Aumonier.

— Amerikano o numeau Baza de Operațiuni de Suprafață numărul 9 sau Baza 9. Dacă aveau și altă denumire pentru ea, nu s-a păstrat în arhivele noastre. Dreyfus strânse din umeri. A trecut mult timp.

— Dar nu atât de mult, încât să nu mai existe nimic acolo.

— Torța n-ar fi avut nevoie de o bază complet operațională, ci doar de un loc unde să-l ascundă pe Ceasornicar și să poată sta cu ochii pe el. O bază abandonată le-ar fi slujit perfect.

— După atâta timp mai există totuși ceva acolo?

— Potrivit hărților, la suprafață n-ar mai fi mare lucru, însă arhivele afirmă că Baza 9 avea un subsol dispus pe câteva niveluri. Din punct de vedere geologic, zona este destul de stabilă. Construcțiile subterane pot fi încă relativ intacte, ba chiar pot să fie și acum etanșe la aer.

Clearmountain fluieră încetișor.

— Atunci ar fi bine să trimitem imediat o forță de intervenție. Poate că de fapt nu există nimic, dar nu ne putem asuma riscul. Prioritatea noastră este capturarea și izolarea Ceasornicarului.

— Cu tot respectul, prefectule-senior, zise Dreyfus, dar n-aș recomanda niciun fel de acțiune vizibilă. Deoarece până acum nu s-a întâmplat nimic, putem fi rezonabil de siguri că Aurora nu a făcut aceleași deducții ca noi. Însă dacă vom începe să schimbăm misiunile navelor – să trimitem vehicule interplanetare în atmosferă –, ne va vedea acțiunile și se va întreba ce anume ne-a trezit un asemenea interes față de o bază amerikano abandonată.

— Și nu m-aș aștepta să dureze mult până să pună lucrurile cap la cap, încuviință Aumonier. Da, Tom are dreptate. Trebuie să acționăm, dar în mod discret. Ceasornicarul trebuie capturat și izolat înainte ca Aurora să aibă măcar un *indiciu* despre intenția noastră. Asta exclude orice concentrare masivă de nave sau personal. Făcu o pauză prelungă, cu subînțeles. Totuși va trebui să coboare cineva. M-aș oferi voluntară – am supraviețuit deja unui contact direct cu Ceasornicarul –, însă, din motive evidente, participarea mea nu este o opțiune.

— Oricum nu te-am risca pe tine, zise Dreyfus. Când l-ai

întâlnit pe Ceasornicar nu erai decât un prefect de teren. Tot unui prefect de teren îi va reveni și acum misiunea respectivă.

— Nu este însă necesar ca tu să fii acela.

— Cazul acesta a fost al meu din clipa când am vorbit cu căpitanul Ultranaut. Vreau să discut cu Ceasornicarul.

— El nu discută, ci ucide.

— Atunci va trebui să găsesc un teren comun. O poziție de negociere.

Clearmountain păru îngrozit.

— Chiar dacă asta va însemna să-i oferim ceva la schimb?

— Da.

— Eu nu voi permite așa ceva.

— Atunci îți sugerez să începi să explorezi alte opțiuni pentru cariera ta viitoare. Nu cred că Aurora va avea ce face cu prefecții-seniori după preluarea controlului general.

Cineva ciocăni la ușă. Dreyfus recunoscu fata – era agenta care informase sala tactică asupra acțiunilor ostile întreprinse de primele patru habitate ce fuseseră preluate de Aurora.

— Alte știri proaste? o întrebă.

— Nu sunt sigură, sir, răspunse ea privind intimidată spre chipurile încordate ale prefecților-seniori. Mi s-a cerut să vă aduc imediat la cunoștință că situația în Casa Aubusson a cunoscut o nouă etapă.

— Ce fel de „etapă”? întrebă Dreyfus, temându-se în secret de răspunsul ei.

— Sir, avem imagini de la crucișătorul interplanetar pe care l-am păstrat în standby pentru monitorizare lângă Aubusson. Cu mâini tremurătoare, fata așeză un compad pe masă. A avut loc o scăpare masivă de presiune – aerul iese printr-o gaură largă de o sută de metri dintr-o bandă de ferestre.

Dreyfus întinse mâna și întoarse compadul, pentru a-l orienta către el. Se uită la habitatul în formă de cârnat, din latura căruia răbufnea un jet de aer rece, cenușiu.

— Cauza acestei găuri?

Fata îl privea acum pe Dreyfus, răspunzându-i numai lui și excluzându-i pe toți ceilalți care erau de față, inclusiv pe prefectul-suprem.

— Sir, se pare că ceva a spart banda de ferestre. Crucișătorul urmărește un obiect metalic, o sferă, care se deplasează lent după o traiectorie de cădere liberă, îndepărtându-se de habitat.

Dreyfus își simți gâtul foarte uscat.
— Natura acestui obiect?
— Necunoscută, sir, totuși nu seamănă cu nicio navă spațială sau sistem de armament ortodox. Crucișătorul solicită permisiunea, sir.
— Permisiunea, pentru ce?
Fata clipi repede.
— Să deschidă focul, sir. Să distrugă obiectul necunoscut.
— Asta doar peste nenorocitul meu de cadavru! exclamă Dreyfus.
— Trebuie să fim foarte prudenți, interveni Clearmountain. Ar putea fi altă parte din strategia de preluare a Aurorei.
— Este Thalia.
— Cum poți să fii atât de sigur? Nu știm ce poate să fi plănuit Aurora.
— Aurora utilizează coleoptere pentru a-și răspândi influența de la un habitat la altul, răspunse Dreyfus. Dacă strategia deja existentă funcționează perfect, de ce ar modifica-o, de ce și-ar pune toate ouăle într-un singur coș?
— Nu putem ghici ce gândește.
— Eu pot ghici. Va continua să folosească forța sau superioritatea numerică, așa cum a procedat deja. Indiferent despre ce ar fi vorba acum, nu face parte din planul ei.
— Ceea ce nu înseamnă în mod automat că ar avea de-a face cu Thalia Ng, spuse Baudry. Îmi pare rău să ți-o reamintesc, dar nu deținem nicio dovadă că ea ar fi supraviețuit etapei inițiale de preluare a habitatului.
— Dacă am fi considerat că toți cei dinăuntru erau morți, de ce n-am bombardat deja Casa Aubusson?
— Pentru că există o probabilitate, chiar dacă redusă, de a mai exista supraviețuitori. Asta nu implică însă în mod necesar ca Thalia să se numere printre ei. Baudry îl privi cu înțelegere pe Dreyfus. Știu că nu ți-e deloc ușor, totuși trebuie să privim situația în mod rațional. Cât de probabil este ca Thalia Ng să se afle înapoia acestei „etape”, indiferent ce ar însemna ea? Nu știm nici măcar ce este obiectul acela, cu atât mai puțin cum a reușit să iasă prin habitat, străpungându-i. Tom, Thalia nu era decât un prefect-adjunct de teren. Știa foarte multe despre nucleele de scrutin și nu mă-ndoiesc c-ar fi făcut tot ce-i stătea în putință pentru a-i proteja pe cetățeni, dar trebuie să fim

realiști în privința șanselor ei de reușită. Nu avea aproape deloc experiență în situații de teren de risc ridicat. Corijează-mă dacă greșesc, însă nu-i adevărat că ea a participat la o singură restricționare înainte de declanșarea actualului curs de evenimente?

— O cunosc pe Thalia, spuse Dreyfus. Ar fi făcut orice ar fi fost necesar.

— Tom, știu că n-ai decât intenții bune, dar nu putem accepta ca acest obiect străin…

— Stabilește-mi legătura cu crucișătorul interplanetar, o întrerupse Aumonier pe Baudry.

Agenta atinse setări de pe brățara ei.

— Conexiunea este deschisă, prefect-suprem.

— Sunt Jane Aumonier, zise imaginea proiectată. Cu cine vorbesc?

Glasul unei femeie pârâi prin sală.

— Căpitan Sarasota, prefect-suprem. Vă pot ajuta cu ceva?

— Căpitane, am înțeles că urmărești ceva care tocmai a ieșit din Casa Aubusson.

— Avem armele fixate pe obiect, prefect-suprem. Putem trage oricând dați ordinul respectiv.

— Aș prefera să nu faci asta, căpitane. Păstrează postura defensivă maximă, dar apropie-te suficient de obiectul neidentificat pentru a efectua o baleiere în infraroșu. Vreau să știu dacă în interiorul lui se află supraviețuitori.

— Și dacă se află?

— Îi recuperezi și-i aduci aici. Cât poți de repede.

CAPITOLUL 28

Dreyfus atașă cordonul de distanță sigură cu convingerea de nezdruncinat că aceea avea să fie ultima dată când făcea gestul respectiv. Fie că el nu avea să mai revină de pe Yellowstone, fie că Jane Aumonier nu avea să-l mai aștepte aici, în încăperea aflată în imponderabilitate, dacă s-ar fi întors. Semnificația ambelor variante făcu să-i tremure mâinile când fixă clama.

— Când pleci? zise Aumonier după ce Dreyfus se opri la capătul cordonului.

— Thyssen spune că o navă va fi alimentată și pregătită în treizeci de minute.

— Să-nțeleg că va fi un crucișător interplanetar?

— Nu, am optat pentru un cuter. Dotările cu armament sunt lipsite de importanță. Tot ce contează este să ne strecurăm neobservați.

— Ai folosit pluralul, Tom?

— Pell mă va însoți până la punctul de coborâre. Voi merge pe jos restul drumului.

— Să mergi pe jos? se încruntă ea. Până acum nimeni n-a spus nimic despre mersul pe jos.

— Nu există altă cale. Torța va păzi Baza 9 împotriva apropierii oricărei nave neautorizate, dar dacă Pell mă va coborî dincolo de orizontul senzorilor, ar trebui să pot intra mergând pe jos fără să declanșez defensivele din perimetru.

— Cum vei ști unde se sfârșește orizontul senzorilor?

— Torța vrea să rămână ascunsă, așa încât acoperirea îi va fi limitată în mod necesar. Nu vor exista drone plutitoare pentru a vedea dacă cineva se apropie pe sol.

— Asta speri tu.

— Îmi asum riscul respectiv. Mi-ar fi de ajutor dacă mi-ai putea asigura autorizația pentru o carabină Breitenbach.

— Ia ce vrei din arsenal, flutură Aumonier din mână. Dacă aș avea o torpilă nucleară în plus, ți-aș da-o și pe aceea.

— Nu figurează pe lista mea de elemente esențiale, însă chiar mi-ai fi dat una dacă aș fi cerut?

— Probabil, deși cu rezerve. Necazul este că nu avem o rezervă inepuizabilă și trebuie să ne asigurăm că stopăm toată producția de coleoptere când atacăm un habitat.

— Câte nucleare ți-au mai rămas?

Aumonier își feri privirea și bărbatul înțelese că ar fi preferat să nu-i fi pus întrebarea aceea.

— Am ajuns la ultimele cincizeci de focoase de război. La unele habitate mai mari de pe frontul de evacuare va trebui să utilizăm trei sau patru, pentru a garanta distrugerea completă a tuturor centrelor de manufacturare. Și așa este rău că suntem siliți să recurgem la așa ceva, Tom, dar nimeni nu și-a imaginat vreodată că Panoplia va necesita mai mult de câteva zeci de nucleare, chiar și în cele mai negre scenarii de criză pe care le-am proiectat vreodată.

Dreyfus surâse subțire.

— Putem produce mai multe nucleare?

— Nu în timp util. Am introdus atât de multe măsuri de

securitate pentru a-i opri pe oameni să producă ororile astea, încât ar dura zile întregi de eforturi frenetice de anulare a măsurilor înainte de a putea măcar să începem să utilizăm manufacturi civile. Mă tem că n-ar fi produse la timp pentru a ne fi de folos.

— Dacă am dispune de altă armă pe care s-o utilizăm împotriva habitatelor evacuate, ai fi de acord s-o folosești?

— Te referi la ceva cu potențialul de distrugere al nuclearelor? Aumonier clătină trist din cap. Din păcate în arsenalul nostru nu există așa ceva. Dacă am folosi toate focoasele în fază de spumă pe care le avem, n-am reuși să distrugem decât un singur habitat. Ar dura însă ore și ne-am confrunta permanent cu riscul de a rata o porțiune dintr-o manufactură funcțională, ceva care să dețină capacitatea producerii de coleoptere.

— Nu mă gândeam la arsenalul nostru, spuse Dreyfus, ci la al celor pe care i-am învinovățit inițial pentru că au declanșat situația aceasta.

— Nu te-nțeleg.

— Ultranauții, zise Dreyfus. Am beneficiat deja de demonstrația clară că o navă de-a lor poate distruge fără probleme un habitat de-al nostru. Sigur că da, Ruskin-Sartorious a fost unul dintre statele cele mai mici, totuși cred că principiul rămâne valabil. Ei ne pot ajuta, Jane.

— Ar fi de acord cu așa ceva?

— Nu vom ști până nu-i întrebăm.

Ea își coborî privirea, examinându-și propria formă lipsită de greutate și vârfurile picioarelor. Dreyfus se întrebă dacă observase linia roșie și subțire a laserului care-i traversa corpul imediat sub baza gâtului. Dacă ar fi avut motiv să ridice un braț, ar fi zărit-o strălucindu-i peste încheietura mâinii. Ghilotina lui Demikhov fusese instalată și Dreyfus fusese informat că acuratețea submilimetrică a laserului era îndeajuns de bună pentru scopuri chirurgicale. Dacă s-ar fi întâmplat ca laserul să-i marcheze gâtul deasupra extremității superioare a scarabeului și dacă toți ceilalți parametri fiziologici erau satisfăcători, Demikhov avea să inițieze procesul de decapitare. Demikhov chiar se împotrivise vizitei în persoană a lui Dreyfus, fiindcă nu avea să declanșeze lamele cât timp un alt prefect se afla în aceeași încăpere cu Aumonier. Dreyfus înțelegea asta și de aceea prezența lui nu slujea cel mai bine interesele lui

Aumonier. Simțise totuși nevoia copleșitoare de a o vedea înainte de plecare.

— Nu vreau să te rețin, Tom, rosti ea șovăitor înainte de a pleca…

Bărbatul o întrerupse, mai mult dintr-un reflex cauzat de nervi decât din intenție.

— Nicio veste de la căpitanul Sarasota?

— Încă aștept. Ultimul ei raport anunța că părea să existe semnături termice corespunzătoare unor supraviețuitori, însă nu puteau ști decât după ce andocau la sferă și decupau o apertură de intrare. Habar n-am ce dracu' este chestia aia, dar bănuiesc că vom afla destul de repede.

— N-a întreprins nimic ostil, nu-i așa?

— Nu. În privința asta, intuiția ta a fost corectă.

Se lăsă tăcere. Dreyfus știa că nava îl aștepta gata de plecare în compartimentul de lansare. Deși nu dorea să suie la bordul ei, știa că nu putea tărăgăna acțiunea respectivă. Drumul până la Baza 9 putea dura multe ore și fiecare minut era vital.

— Voiai să spui ceva, zise el, dar te-am întrerupt.

Aumonier nu-l putu privi în ochi.

— Îmi vine greu.

— Atunci las-o pentru mai târziu. Nu intenționez să rămân pe Yellowstone.

— Din păcate, nu poate nici să aștepte pentru mai târziu. Toată chestia asta cu Ceasornicarul a precipitat ceva ce sperasem să evit mult timp. Poate chiar mereu. Tom, trebuie să iau o decizie foarte dificilă. Chiar și în clipa asta, nu știu dacă ceea ce sunt pe cale să fac, ceea ce sunt pe cale să-ți spun, este lucrul cel mai bun.

— Poate c-ar trebui să-l spui pur și simplu și să judecăm după aceea.

— Înainte de îmbarcare, îți voi trimite un document. Ți-l voi transfera pe compad.

— Vrei să citesc un document?

— Nu-i chiar atât de simplu. Tu deții acum autorizația Furnicar, însă documentul acesta este mai presus de Furnicar. Vei avea nevoie de Manticora.

— Eu nu am Manticora.

— Dar ți-o pot acorda. Opțiunea va fi a ta dacă s-o folosești sau nu.

— De ce ar trebui să ezit?

— Din cauza conținutului documentului respectiv. Probabil că nu va constitui o mare surpriză dacă îți voi spune că se referă la ultima criză Ceasornicar și la ceea ce s-a petrecut cu Institutul Sylveste pentru Gândire Artificială. Prin implicare, este vorba și despre Valery.

— Înțeleg.

— Nu, răspunse ea cu foarte multă blândețe, nu înțelegi. Nu încă. Nu vei înțelege până nu vei citi documentul. Tom, atunci s-a întâmplat ceva foarte grav pentru tine din punct de vedere personal.

— Mi-am pierdut soția. Mai dificil de atât nu poate fi nimic.

Aumonier închise ochii. Bărbatul simțea tulburarea pe care i-o cauza discuția aceea.

— Nu tot ce s-a întâmplat în ISGA a fost făcut public. Au existat motive perfect întemeiate pentru asta. Tu ai ales totuși să nu trăiești cu faptele așa cum au fost.

— Nu înțeleg.

— Ai fost mai îndeaproape implicat în cazul Ceasornicarul decât te-ai lăsat să crezi în ultimii unsprezece ani. După criză ai fost… foarte tulburat. N-ai mai putut funcționa ca un prefect eficient. Ai înțeles-o tu însuți și ai solicitat acțiunea cuvenită de remediere.

Deși plutea în imponderabilitate, Dreyfus avu impresia că se prăbușea printr-un puț întunecat și lung, spre adâncimi invizibile.

— Ce vrei să spui?

— În urma cererii tale, ți s-a aplicat amnezie selectivă. Amintirile despre criza Ceasornicarul ți-au fost suprimate.

— Dar toate datele din arhive afirmă că n-am fost nici măcar în apropierea ISGA, protestă Dreyfus.

— Datele sunt incorecte. Pentru că atât de multe din cele ce s-au petrecut în ziua aceea urmau să rămână oricum secrete, a fost ușor să-ți atribuim alte coordonate. Totul s-a întreprins cu autorizarea mea.

Dreyfus știu că femeia nu mințea. Nu avea niciun motiv s-o facă, în niciun caz acum. Stresul cauzat de rostirea adevărului aproape c-o sfâșia în două.

— Și cele șase ore lipsă? Ce s-a întâmplat cu *Atalanta*?

— Totul este consemnat în document. Ia Manticora și vei

înțelege de ce am fost nevoiți să mințim. În același timp, trebuie să-nțelegi că adevărul a fost cel care te-a distrus. Am petrecut unsprezece ani protejându-te de amintirile pe care le-ai dorit suprimate. În schimb, m-am ales cu cel mai bun prefect de teren pe care mi l-aș fi putut dori vreodată. Acum însă trebuie să-ți dau cheia, ca să le poți descuia din nou.

— Va ajuta cu adevărat excavarea trecutului? întrebă Dreyfus și-și auzi propriul glas sunând stins, ca al unui copil.

— Nu știu. Însă nu te pot lăsa să cobori pe Yellowstone fără să știi tot ce-i de știut despre Ceasornicar. Pe de altă parte, alegerea finală îți va aparține.

— Înțeleg.

— Îmi pare rău c-a trebuit să-ți fac asta, Tom. Dacă ar fi existat orice altă cale posibilă...

El se uită la linia roșie și subțire care-i însemna gâtul ca o cicatrice premonitorie.

— Nu ai pentru ce să-ți ceri scuze.

* * *

Căpitanul Pell vorbea cu Thyssen când Dreyfus ajunse pe platforma de observație presurizată de deasupra compartimentului de lansare din prova. Pell fusese deja informat asupra naturii generale a misiunii, dar nu și asupra obiectivului ei precis.

— Ne vom apropia de atmosferă ca orice navă care se îndreaptă către Orașul Abisului, spuse Dreyfus, însă odată ce vom coborî sub nori, mă vei duce pe emisfera opusă. Poți face asta fără ca Aurora să ne sesizeze acțiunea.

— Nimic nu poate fi garantat, răspunse Pell. Dacă vom merge supersonic și ea se întâmplă să aibă senzori orientați spre partea cuvenită din cer, ar putea să vadă distorsiunile atmosferice cauzate de conul nostru Mach.

Dreyfus nu salută vestea aceea, dar se așteptase la ea.

— Atunci va trebui să mergem subsonic. Cât va dura?

— Opt-nouă ore, în funcție de traiectorie. E prea mult pentru tine?

— Este oricum mai rapid decât transportul pe sol, chiar dacă aș putea ajunge undeva mai aproape decât Loreanville.

Pell ciocăni cu stilusul în compadul pe care-l ținea sprijinit în încheietura brațului.

— Există unele sisteme de canioane adânci, pe care le-am

putea folosi drept camuflare. Am putea merge supersonic pentru perioade scurte, utilizând pereții canioanelor ca să ne absoarbă majoritatea undei de șoc.

— Asigură-mi pur și simplu apropierea cea mai rapidă cu putință, rămânând simultan ascunși de orice observări de pe orbită.

— Vrei să te las chiar în locul respectiv?

Dreyfus clătină din cap.

— Nu mă aștept la o primire călduroasă când voi ajunge acolo. Va trebui să evaluezi terenul și să mă debarci cât mai aproape, dar fără să riști detectarea unor sisteme antinavă. Dacă asta va însemna să merg pe jos douăzeci-treizeci de kilometri, n-am încotro.

— Cum dorești, prefectule. O să-ncerc să aleg un loc de unde să ai un traseu cât mai accesibil.

— Știu că vei face ce poți mai bine, căpitane, totuși nu mă aștept la miracole. Dreyfus privi prin fereastra cea mai apropiată la cuterul care aștepta, o prismă triunghiulară de culoare neagră amplasată la extremitatea rackului de lansare. Suntem gata de plecare?

Pell aprobă din cap.

— O putem face imediat după ce am intrat și ne-am fixat centurile de siguranță.

— La bord există vreun costum planetar?

— Am încărcat tot ce ai cerut pe lista de control, plus tot armamentul pe care oamenii lui Thyssen l-au putut îndesa în spațiul rămas gol.

— Sper că nu se va ajunge la un schimb de focuri, zise Dreyfus, dar pe de altă parte voi lua tot ce pot.

Era pe punctul de a sui la bord când un prefect-intern apăru în grabă în zona de observare, frânând brusc prin apucarea unui mâner de prindere.

— Prefect Dreyfus, rosti el agitat, mă bucur că v-am mai prins, sir! Ni s-a spus că plecați și că veți fi în afara razei de comunicare. Înainte de a pleca trebuie să vă aduc la cunoștință neapărat o știre.

— Despre Thalia?

Bărbatul surâse.

— Este vie, sir. Este vie și sănătoasă și a izbutit să scoată un grup de cetățeni din Aubusson.

— Slavă Domnului! în ciuda propriei sale agitații, Dreyfus nu putu să nu zâmbească și el. Vreau să vorbesc cu ea. A revenit?

— Îmi pare rău, sir, dar pentru moment trebuie să menținem crucișătorul interplanetar în zona aceea.

— Thalia este bine?

— Avem rapoarte despre răni minore, sir, însă nimic mai grav. Pe de altă parte Thalia are și niște vești proaste pentru dumneavoastră. Se pare că în Aubusson nu mai există alți supraviețuitori.

— Niciunul?

— Nu în urma decomprimării, sir. Potrivit spuselor Thaliei, servitorii din habitat i-au adunat pe oameni și i-au omorât. Ea nu crede că altcineva ar mai fi reușit să supraviețuiască.

— Mulțumesc, zise Dreyfus. Ai grijă ca și prefectul-suprem să fie informat, da? Dacă Aubusson este depopulat, ea trebuie să afle neapărat. Ar putea fi ceva foarte important.

— A fost deja informată, sir. Mai este altceva?

— Vreau să-i transmiți Thaliei Ng un mesaj, când revine în Panoplie. Spune-i că am fost încântat să aud că a scăpat teafără. Spune-i că sunt mândru de acțiunile ei. Spune-i că a făcut cinste organizației și că abia aștept să-i spun toate astea personal.

— Voi avea grijă ca mesajul să-i parvină, sir.

Dreyfus încuviință din cap.

— Mulțumesc.

***

Pell sui primul la bordul cuterului și etanșă peretele-parolă al punții de zbor, în timp ce Dreyfus își pregăti costumul, armele și echipamentul, verificând că exista tot ce ceruse. Ansamblul era mai complicat decât ceea ce putea fi creat de un perete-costumier standard. Fu mulțumit să vadă că nu fusese nimic omis, ba chiar tehnicienii aduseseră mai multe arme și blindaje decât ar fi putut spera să poarte vreodată asupra lui. Totul era legat sau fixat prin restrângeri materializate. Dreyfus se împotrivi imboldului de a-și îmbrăca imediat costumul; pentru asta avea timp suficient în lungul zbor subsonic spre punctul de debarcare după ce ajungeau cu bine în atmosfera lui Yellowstone.

Dreyfus simți un ghem în măruntaie. Era teama, care revenea la locul ei ca un chiriaș vechi.

Cuterul se mișcă pe rack și bărbatul își fixă centurile pentru lansare, regretând că nu-și amintise să se bărbierească. Țepii de păr de pe gât hârșâiră sub guler și-și simți mirosul propriei transpirații scurgându-i-se din pori.
Brățara îi piui. Era Jane Aumonier, așa cum anticipase.
— Au spus că va trebui să încetăm orice contact după ce vei părăsi Panoplia, spuse ea, pentru eventualitatea în care Aurora poate trage cu urechea la comunicațiile noastre pe rază lungă.
— O măsură de precauție perfect rațională.
— În privința chestiunii despre care am discutat, Tom – documentul este acum disponibil pe compadul tău. De asemenea, sub fotoliul tău se găsește un pachet care a fost încărcat din ordinul meu. Când îl vei deschide, vei ști exact ce anume este.
— Am luat decizia, spuse Dreyfus.
Fu pe punctul de a adăuga ceva, simțind că ar fi trebuit să-i ureze lui Aumonier mult noroc și sănătate, dar nu dorea să riște ca ea să ghicească intențiile lui Demikhov.
— Ne revedem în Panoplie, încheie bărbatul.
Cuterul țâșni înainte. Dreyfus așteptă până ce nava ajunse la accelerație maximă, apoi slăbi cu grijă plasa de siguranță. Bâjbâi sub fotoliu și găsi pachetul amintit de Aumonier. Îl smuci ușor și se desprinse din ceea ce-l fixase. Dreyfus își așeză cutia neagră în poale, unde îl ținea locului apăsarea accelerației. Cutia nu era familiară, totuși degetele lui găsiră o clamă și capacul se deschise pe arc.
Dreyfus examină conținutul.
La interior se aflau șase amplificatoare similare celui care-i menținea autorizația Furnicar. Scoase unul dintre ele. Pe eticheta laterală scria: *Autorizare Manticora. Pentru autoadministrare numai de către prefectul-senior Tom Dreyfus. Folosirea neautorizată poate duce la deces permanent ireversibil.*
Simți ca și cum ar fi ținut o bombă în mâini, iar bomba tocmai se oprise din ticăit.
— Prefectul-senior Dreyfus, repetă el cuvintele, pronunțându-le cu grijă, de parcă ar fi fost vreo eroare.
Știa însă că nu era nicio eroare.
* * *
Secvența de accelerare luă sfârșit. În cuter era acum

imponderabilitate și așa avea să rămână până își începea etapa de frânare, înainte de inserția în atmosferă. Prin fereastra pe care o trasase în perete imediat după sosire, Dreyfus văzu că trecuseră deja de principalele orbite ale Inelului Sclipitor. Habitate de toate formele și mărimile se înghesuiau între ele, lunecând silențios prin spațiu precum bărcile și arcele ornamentate și pline de comori ale unei flotile minunate. Spațiile goale dintre ele, despre care Dreyfus știa că erau de minimum cincizeci-șaizeci de kilometri, păreau prea înguste pentru a îngădui trecerea unui singur cuter. Bărbatul putea vedea acum, cu o tărie care nu-l convinsese niciodată când se uitase în Planetariul Solid, că pentru Aurora ar fi fost foarte ușor să-și răspândească infecția de la un stat la altul. Coleopterele ei trebuiau să traverseze distanțe mici. Habitatele erau simple trepte către dominarea totală.

Cu toate acestea nicăieri în raza lui vizuală nu exista nici cea mai măruntă dovadă a crizei în sine. Chiar dacă afecta treizeci sau poate cincizeci de habitate, inclusiv cele aflate în imediata apropiere a efortului de evacuare, asta continua să însemne mult mai puțin decât o sutime din numărul total de state aflate sub protecția Panopliei. Panorama senină de dinaintea lui Dreyfus părea surprinzător de normală, ca un instantaneu al Inelului Sclipitor în majoritatea zilelor de rutină. În același timp însă, își reamintea viteza cu care simularea lui Lillian Baudry demonstrase că se putea răspândi preluarea controlului. Niciun fel de alinare nu putea fi extrasă din această normalitate aparentă.

Mulțumit că nava nu va mai face alte manevre de accelerație mare, Dreyfus puse cutia Manticora sub fotoliu și se împinse prin cabină. Ciocăni ușor în peretele-parolă înainte de a trece pe puntea de zbor.

— Mulțumesc pentru decolarea perfectă, căpitane, spuse el înainte ca ochii să-l anunțe că Pell nu era singur pe puntea de zbor.

Înapoia și în stânga sa, în alt fotoliu de zbor, se afla Sparver.

— Salut, șefule.

Dreyfus era prea stupefiat ca să simtă mânie sau măcar iritare față de neascultarea ordinelor sale.

— Ce faci aici? îl întrebă.

Sparver se uită la Pell.

— Spune și tu – așa vorbești cu adjunctul tău?

* * *

Aumonier plutea singură, străduindu-se să-și mențină gândurile asupra chestiunilor curente, nu asupra misiunii lui Dreyfus pe Yellowstone. Își golise toate display-urile din sferă, cu excepția a patru, pe care le lărgise până acoperiseră aproape toată emisfera orientată spre ea. Îi arătau cele patru habitate în care Thalia Ng efectuase actualizarea inițială a software-ului din nucleul de scrutin: Caruselul New Seattle-Tacoma, Clepsidra Chevelure-Sambuke, Szlumper Oneill și Casa Aubusson. Cu statele acelea nu mai existase niciun contact după instalarea peticului de software, cu mai bine de douăzeci și șase de ore în urmă. În tot acel timp Aumonier Presupusese că locuitorii lor erau vii și sănătoși, este drept în cadrul unui sistem de guvernare nou și posibil represiv. Ea Presupusese că dacă Aurora ar fi dorit să-i omoare, ar fi făcut-o în modul cel mai simplu, depresurizând habitatul sau afectând într-o manieră la fel de radicală sistemul de susținere biotică. Abia acum înțelegea eroarea fatală din gândirea ei. Aurora dorise într-adevăr moartea oamenilor acelora: nu pentru că i-ar fi urât, nici pentru că ar fi fost în stare să-i dejoace planurile, ci pur și simplu pentru că nu-i erau de niciun folos. Și cu toate acestea, așa cum precizase clar raportul Thaliei, se străduise să ascundă genocidul de lumea exterioară. O făcuse în stilul vechi, în felul validat de istorie; nu printr-o unică și catastrofală eliberare de aer sau căldură, ceva care să fie detectabil de la mare depărtare, ci cu aparatul de stat: forța armată, aplicată prin intermediul noii ei armate de servitori. Cetățenii fuseseră adunați laolaltă, liniștiți prin minciuni, apoi executați de mașini. După care resturile lor fuseseră încărcate în mașini și mai mari și transportate la furnalele consumatoare de materii prime ale manufacturilor, unde fuseseră topite și transformate în componente pentru și mai multe mașini.

Aumonier blestemă felul cum Aurora îi manipulase reținerea de a ataca habitatele despre care crezuse că mai conțineau cetățeni în viață. Dar fără evadarea Thaliei și a micului ei grup de supraviețuitori, ea tot n-ar fi știut adevărul. Probabil că în cele patru habitate nu mai rămăsese niciun om viu. Chiar dacă unii izbutiseră să se ascundă ori să reziste în fața mașinilor, Panoplia nu putea face nimic pentru ei acum.

Deși, mai rămăsese ceva, reflectă Aumonier. Le-ar fi putut sfârși chinurile înainte ca mașinile să ajungă la ei. Nu constituia cine știe ce act de bunătate, însă era singurul care-i mai rămăsese accesibil.

— Căpitanii Sarasota, Yokosuka, Ribeauville și Gilden. Sunt Jane Aumonier. Aveți permisiunea mea de a deschide focul asupra țintelor desemnate.

De data aceasta nimeni nu-i puse ordinul sub semnul întrebării; nu mai exista nicio îndoială că vorbea cât se poate de serios.

— Nuclearele poziționate și lansate, zise Gilden.

— Poziționate și lansate, raportă Yokosuka.

— Poziționate și lansate, anunțară aproape simultan Sarasota și Ribeauville.

Aumonier închise ochii înainte ca primul fulger să ajungă la ea. Deși nu vedea decât un flux pe un monitor, strălucirea exploziilor nucleare – douăsprezece cu totul, câte trei de habitat – tot îi sfredeli pleoapele. Numără douăsprezece licăriri trandafirii.

Când redeschise ochii, nimic nu mai rămăsese din ținte, decât patru nebuloase care se dilatau lent: resturile atomizate, ionizate ale fostelor cămine pentru mai bine de două milioane din cetățenii aflați sub protecția ei. În habitatele acelea existaseră frumusețe și mizerie, toate fațetele experienței umane, o istorie care se întindea pe două sute de ani în trecut. Într-o clipită totul fusese șters, anulat, ca un vis delirant care nu se petrecuse, de fapt, niciodată.

— Iertați-ne, șopti femeia.

* * *

Puțin mai târziu primi confirmarea că fluxurile de coleoptere de la Aubusson și Szlumper Oneill se opriseră.

Roboții care fuseseră manufacturați imediat înainte de atac continuau să traverseze spațiul, dar destinațiile lor prognozate începuseră deja să fie evacuate. Aumonier știa că nu-i puteau scoate pe toți cetățenii la timp, că aveau să fie mulțumiți dacă reușeau să îmbarce șaptezeci la sută din ei înainte ca alt habitat să fie infectat de contaminarea coleopterelor, dar nu se putea face nimic mai mult ținând seama de limitările impuse de ecluze, nave și timpii de călătorie dus-întors. Cei mai buni oameni ai ei lucrau non-stop la optimizarea aceea și nu avea

nicio îndoială că storseseră deja și ultima fracțiune de procent din cifra respectivă. Acum încercau să mobilizeze suficiente nave pentru a modifica orbitele habitatelor aflate dincolo de actualul front de expansiune al Aurorei, totuși problemele tehnice ale deplasării unui stat-oraș de un miliard de tone erau colosale și Aumonier știa că nu era o soluție pe care să se poată baza pe termen lung. În cazul cel mai fericit, coleopterele ar fi avut nevoie de ceva mai mult timp pentru a-și atinge țintele.

Brățara îi piui. O privi și văzu că era apelul la care sperase.

— Sunt Baudry, prefect-suprem.

— Spune, Lillian.

— Primim rapoarte de la CCT. Aumonier percepu o șovăială în vocea lui Baudry. În Roiul de Parcare se observă mișcări masive de nave. Zeci de nave Ultranaute. Luminăluci care părăsesc orbitele ce le-au fost atribuite în Roi.

— Părăsesc sistemul, Lillian?

— Nu. Baudry părea agitată. Unele dintre ele, da, totuși majoritatea… nu. Cele mai multe par să fie pe vectori care le vor aduce în Inelul Sclipitor.

— În cât timp vor sosi?

— Șase până la șapte ore până ce primele vor intra în spațiul aerian al Inelului Sclipitor. Dacă ne gândim la un răspuns tactic, ar trebui să începem aranjamentele imediat. Navele interplanetare vor trebui realocate, alimentate și armate pentru a fi pregătite…

— Consideri că ar fi un gest ostil?

— Ce altceva poate fi? Ei își doresc de zeci de ani controlul Inelului Sclipitor. Acum, când noi ne confruntăm cu o criză, au întrezărit momentul prielnic. Vor utiliza urgența Aurora pentru a încerca propria lor preluare.

— Nu cred asta, Lillian. De fapt eu am cerut ajutorul Ultranauților. M-am adresat comandantului-portului Seraphim. După plecarea lui Dreyfus n-am mai primit nicio veste de la el, așa că am presupus… dar se pare că am presupus eronat.

Aumonier făcu o pauză, înțelegând că greșise neinformându-i pe ceilalți prefecți-seniori asupra contactului ei cu Seraphim, apoi întrebă:

— S-au întreprins încercări de a vorbi cu navele care se apropie?

— Au fost transmise interogări standard de apropiere. Nu s-a

primit niciun răspuns valid.
— Asta nu-nseamnă nimic. Avem de-a face cu Ultranauți. Ei au propriile lor moduri de a acționa.
— Totuși, prefect-suprem… ar trebui să ținem seama de scenariul cel mai nefavorabil.
— O să țin seama de el când voi avea dovezi de intenții ostile. Până atunci nimeni nu trage nici măcar cu un laser de testare asupra vreunei nave. Este clar?
— Clar, încuviință Baudry posomorâtă.
— Lillian, în arsenal nu ne-au mai rămas nici patruzeci de focoase nucleare. Chiar poți să crezi că am reuși mare lucru dacă s-ar ajunge la război deschis cu Ultranauții?
— Eu spun doar că… nu ne putem încrede în ei. N-am fost niciodată în stare să ne-ncredem în ei. Asta a fost dintotdeauna o piatră unghiulară a politicii noastre operaționale.
— Atunci poate că-i momentul să ne găsim altă piatră unghiulară. Ei sunt oameni, Lillian. Poate că într-adevăr sunt niște oameni care ne fac să ne simțim inconfortabil, oameni cu valori foarte diferite de ale noastre, dar când ne confruntăm cu extincția locală cauzată de o inteligență artificială orientată spre genocid, cred că diferențele dintre noi nu mai par enorm de importante, nu-i așa?
— Te voi ține la curent, zise Baudry.
— Te rog s-o faci. Lillian, nu am parte de zilele cele mai bune aici, iar unicul lucru de care sunt sigură este că, realmente, nu vrem să ne adăugăm dușmani noi pe listă.
Închise legătura cu Baudry și-și lăsă mâna să plutească în jos de la gură. Când o făcu, zări linia roșie a laserului însemnându-i manșeta. Era conștientă de câteva ore de linia aceea subțire, dar nu-și îngăduise să fie distrasă de analizarea scopului ei. Acum însă avea o fereastră în programul de activități. Navele Ultranaute aveau să sosească abia peste șase-șapte ore. Dreyfus urma să aibă nevoie de și mai mult timp să ajungă la Baza 9.
Avea timp să reflecteze.
Ridică din nou brățara și rosti încet:
— Fă-mi legătura cu doctorul Demikhov.
El răspunse aproape imediat, de parcă ar fi urmărit-o cum îl apelează.
— Prefectul-suprem… Ce surpriză!

Aumonier surâse; în ciuda capacităţilor sale profesionale, Demikhov era incompetent ca mincinos.

— Nu mă aşteptam să te aud, urmă bărbatul.

— Doctore, rosti ea, poate că mă-nşel, dar îmi este imposibil să nu simt că plănuieşti ceva pentru mine. Aşteptă cinci-şase secunde, ascultându-i respiraţia, apoi continuă: Am dreptate, nu-i aşa? Laserul ăsta… care nu exista ieri… Zgomotele pe care Dreyfus s-a străduit cât a putut să le explice… Ce se va-ntâmpla, doctore?

După o tăcere care o făcu să se întrebe dacă nu cumva legătura fusese întreruptă, Demikhov spuse:

— Este mai bine să nu ştii.

— Ai probabil dreptate. La urma urmelor, n-am avut niciodată motive să-ţi pun sub semnul întrebării abilitatea medicală. Doream să-ţi spun însă un lucru.

— Te ascult.

— Am făcut tot ce se putea face pentru următoarele ore. Dacă intenţionezi să-nlături scarabeul, acum poate fi momentul cel mai bun să-ncerci.

— Vor exista riscuri.

— Tot aşa cum există riscuri în a-l lăsa fixat de ceafa mea. Doctore, cunosc riscurile.

— După procedura la care ne gândim, rosti Demikhov şovăitor, există posibilitatea de a fi privată de unele capacităţi.

— Caz în care prefectul-senior Clearmountain îşi va asuma autoritatea interimară. Dar numai până voi fi aptă să reiau comanda. Să nu mă ţii prea mult departe de treabă, doctore. Nu-mi trebuie decât o pereche de ochi şi o gură cu care să dau ordine. Ai înţeles?

— Da, răspunse el.

— Atunci insist să execuţi planul pe care l-aţi pregătit. Sunteţi gata să acţionaţi, nu-i aşa?

— Suntem gata să acţionăm.

— Atunci fă tot ce poţi mai bine, doctore. Mă las în grija ta.

— Dacă dau greş… începu el.

— Te vei bucura oricum de recunoştinţa mea nepieritoare. Şi-acum, scoate-mi porcăria asta de pe gât.

— Eşti pe poziţie, spuse Demikhov. Prefect-suprem, te rog să nu clinteşti niciun muşchi. Nici măcar pentru a-mi răspunde.

Jane Aumonier îşi ţinu răsuflarea. Auzi un clic.

CAPITOLUL 29

Doctorul Demikhov urmări desfășurarea evenimentelor cu un sentiment straniu de detașare, de parcă ar fi rederulat una dintre simulările sale la o viteză de două ori mai lentă decât cea normală. Lamele trecură prin partea slăbită a peretelui și goniră una spre cealaltă, cu muchiile tăietoare formând un cerc tot mai mic, care o avea exact în centru pe prefectul-suprem. Aumonier plutea nemișcată, cu expresia neschimbată; nu avu timp să reacționeze față de intruziunea lamelor în spațiul ei privat. Ajungând la gâtul ei, lamele se închiseră și-l retezară perfect, îmbucându-se cu precizie de microni. Demikhov era silit acum să privească două imagini, capturate de videocamere din cele două jumătăți izolate ale fostei sfere. În emisfera superioară, capul prefectului-suprem începu să se îndepărteze de lame, plutind cu încetineală aproape imperceptibilă. În emisfera inferioară, corpul femeii și scarabeul plutiră în direcția opusă. În același cadru temporal decelerat, Demikhov văzu cum reacționă scarabeul față de intruziunea violentă a unui obiect străin mare în volumul în care nu accepta intruși. Partea inferioară a gâtului lui Aumonier, sub tăietură, se pulveriză într-un norișor trandafiriu și cenușiu. Sângele țâșnea masiv din beregată; inima nu-și încetase pulsațiile. Resturile plutitoare ale corpului decapitat și ale parazitului său avariat dispărură rapid înapoia sa.

Atenția lui Demikhov trecu asupra emisferei superioare. Timpul se acceleră. Plutirea lentă a capului deveni o rostogolire dizgrațioasă. Capul pierdea, de asemenea, sânge, deși mult mai puțin abundent decât corpul.

Servitori năvăliră în ambele spații, mișcându-se mai rapid decât puteau fi urmăriți de ochiul omenesc. Mașinile ajunseră la scarabeu, îl detașară de gât și-l plasară într-un cocon de materiapidă antiexplozie. În emisfera superioară, mașinile ajunseră la cap și-i opriră îndepărtarea de podeaua strălucitoare formată din lame.

— Scarabeul este neutralizat, anunță unul dintre analiștii lui Demikhov. Repet, scarabeul este neutralizat. Incinta superioară este sigură pentru echipa de intervenție rapidă.

— Porniți! spuse Demikhov cu toată urgența pe care o putea transmite.

După care el însuși se puse în mișcare de parcă propria sa

viață ar fi depins de asta.

Ajunse la cap cu puțin în urma echipei de intervenție rapidă. Servitorii îl opriseră și-l mențineau locului cu delicatețe între manipulatoare telescopice. Existase varianta de a imersa, pur și simplu, capul într-o cuvă de materiapidă curativă, dar Demikhov se împotrivise. Fără îndoială, materiapida ar fi stabilizat creierul, inundându-l pentru a păstra structura neurală, și ar fi început necesarele reparații ale țesuturilor. Inconvenientul era că ar fi șters aproape cu certitudine memoria pe termen scurt și ar fi întârziat cu multe zile revenirea la conștiința deplină. Demikhov analizase toate implicațiile și știa că acesta era un moment în care interpretarea medicală câștigată cu greutate, cunoștințele cumulate de propriii săi ochi și experiențele cântăreau mai mult decât alegerea variantei mai simple.

Dorise doar să privească gâtul, să evalueze acuratețea tăieturii și să estimeze leziunile cauzate structurilor majore. Văzu imediat că lamele secționaseră printre vertebrele cervicale C3 și C4, așa cum sperase de la început. Tăietura fusese atât de precisă, încât fusese distrus numai discul cartilaginos dintre oase. Artera carotidă, venele jugulare internă și externă și nervul vag fuseseră retezate la mai puțin de un milimetru de punctele optime de tăiere. Dacă s-ar fi uitat la o simulare, Demikhov ar fi respins-o ca fiind nerealist de optimistă. Însă aceasta era realitatea. Zulu – cel puțin în această etapă – funcționase pe cât de aproape de perfecțiune ar fi putut visa.

După aceea privi fața. Nu voise s-o facă. Din punct de vedere clinic era irelevant și-și impusese să ignore orice semn de aparentă conștiință pe care l-ar fi deslușit înapoia ochilor lui Jane Aumonier. Dar nu se putu abține. Iar acolo exista ceva: o ascuțime în privirea ei, senzația că dintre toți oamenii din incintă se focaliza doar asupra lui, că era complet și șocant de conștientă de starea ei.

De la momentul declanșării lamelor nu trecuseră nici zece secunde.

— Începeți stabilizarea, zise Demikhov. Planul trei-delta. Avem o treabă de făcut, oameni buni!

Riscă să arunce altă privire spre ochii femeii. De data aceasta, o absență încețoșată luase locul minții.

* * *

Drumul până la Yellowstone dură trei ore. Cuterul l-ar fi putut

parcurge într-un timp de trei ori mai scurt, dar atunci ar fi părut că se mișcă suspect de rapid, riscând să atragă atenția Aurorei. Dreyfus nu putea fi sigur în privința razei de monitorizare, însă era foarte probabil ca ea să fie alertată la orice trafic care părea să iasă dintre limitele normalului, fie civil, fie de aplicare a legii. Oricât l-ar fi durut să privească ceasul ticăind, știa că apropierea lentă și discretă era necesară.

— Căpitanul zice să ne fixăm centurile, rosti Sparver, atrăgându-i atenția să lase compadul pe care-l studia. Peste aproximativ cinci minute, vom încetini pentru atmosferă.

Dreyfus încuviință scurt din cap.

— Poți să-i spui că am recepționat mesajul.

Sparver se ancorase locului cu un braț și un picior.

— Tot mai ești supărat pe mine fiindcă m-am strecurat la bord?

— Tu ce crezi?

— Am avut binecuvântarea lui Jane. Cine crezi că ți-a pus chestia aia sub fotoliu?

— Am solicitat în mod special să merg singur, zise Dreyfus.

Sparver strânse din umeri de parcă n-ar fi fost vina lui, ci doar rezultatul unor circumstanțe aflate mai presus de controlul său.

— Asta-i situația și gata. Sunt la bord, așa că profită cât poți de mine.

— O să profit. Poți fi alături de Pell când revine cu cuterul la Panoplie.

— De fapt, intenționam să fiu alături de tine în decursul acelei mici plimbări pe care ai plănuit-o.

— Atunci este regretabil că n-au fost prevăzute două costume planetare, nu? Mă tem că n-am cerut decât unu. Și oricum nu ți s-ar fi potrivit.

— De aceea am și stat de vorbă cu Thyssen și i-am cerut să pună și unul de rezervă, zise Sparver. Armele suplimentare au fost tot ideea mea. Credeai cumva că le poți duce singur pe toate?

Dreyfus oftă. Știa că Sparver îi voia binele și nu exista vreun alt prefect pe care ar fi preferat să-l aibă alături în locul adjunctului său. Se resemnase însă că avea să fie o misiune pe care s-o îndeplinească singur. Acum, după ce traversase Rubiconul acela mental, nu putea accepta cu ușurință ideea de a pune în pericol viața altcuiva.

— Sparv, îți apreciez gestul, dar așa cum ți-am spus mai devreme, tu ești unul dintre puținii care au participat la investigația aceasta din capul locului. Nu pot accepta în mod conștient să te supun unui risc. Mai ales…

— Las-o pentru mai târziu, șefule, îl întrerupse Sparver. Nu mai este un secret acum. Jane și ceilalți prefecți-seniori știu tot ce știm și noi. Am redevenit înlocuibili. Și nu-i așa că-i un sentiment minunat, eliberator?

— Ai dreptate, replică Dreyfus apăsat. Suntem înlocuibili. Și știi ceva? Probabil că nu ne vom mai întoarce din misiunea asta. Dacă nu ne va veni de hac Ceasornicarul, o vor face Torța sau Aurora.

Sparver coborî glasul și pentru prima dată vorbi cu seriozitate:

— Atunci de ce faci asta dacă eșecul este garantat?

— Pentru că există o șansă de reușită. Nu cine știe ce, totuși mai bună decât orice altă opțiune existentă.

— Ce-i acolo, indică Sparver din cap spre compad, are vreo legătură cu toate astea?

— Nu știu. Dreyfus întoarse compadul astfel încât celălalt să poată vedea display-ul cu afișajul încriptat în dislexia de securitate. Deocamdată este la fel de neînțeles și pentru mine, iar tu n-ai nici măcar Furnicarul, cu atât mai puțin Manticora.

— Jane ți-a dat Manticora?

Dreyfus aprobă cu modestie din cap.

— Ceea ce nu înseamnă că până acum ar fi vreo diferență pentru mine.

Era însă o minciună, deși măruntă. Dreyfus trebuia să privească concentrat textul amestecat, totuși la răstimpuri încerca un sentiment premonitoriu că i se va releva ceva, ca un sughiț mental care întârzia. Textul continua să fie ilizibil, dar el recunoștea senzația din experiența cu Furnicarul. Arhitectura neurală necesară etapei de decodificare începea să se asambleze. Putea dura alte șase sau chiar nouă ore până să fie complet funcțională, însă procesul începea deja să-i afecteze înțelegerea.

— Dar va fi în cele din urmă, nu? întrebă Sparver.

— Asta-i și ideea.

— Șefule, ce vrea ea să știi tu?

— De unde să am habar dacă deocamdată nu pot citi nimic?

se răsti Dreyfus.

— Trebuie să-ți fi dat vreun indiciu.

— Mi-a dat.

— Presupun că-i despre Ceasornicar.

— Da, încuviință Dreyfus încordat. Este despre Ceasornicar. Și acum, vrei să mă lași singur cu documentul, ca să am măcar o șansă de a descifra câte ceva înainte de asolizare?

— E-n regulă, zise Sparver cu mai multă simpatie decât simțea Dreyfus că ar fi meritat. Înțeleg, șefule. Dacă-i despre Ceasornicar, atunci e și despre Valery, nu?

— Valery a murit, răspunse Dreyfus. M-am obișnuit cu ideea morții ei. Nimic din ce scrie aici nu va schimba ceva.

Sparver avu discreția de a-l lăsa singur.

Etapa de frânare începu la scurt timp după aceea și constă din câteva minute de decelerare la valoare foarte mare. Când se încheie, Dreyfus simți forță gravitațională aproape integrală și cuterul începuse deja să pătrundă în atmosfera superioară a lui Yellowstone. Nu era o inserție arzătoare, nu aducea deloc cu intrarea în mare viteză a Paulei Saavedra în atmosferă, ci mai degrabă cu o afundare progresivă în aerul tot mai dens, cu nava utilizându-și motoarele pentru a evita frecarea aerodinamică excesivă. Pentru un observator obișnuit, ar fi părut un cuter de pasageri obișnuit care revenea în Orașul Abisului din spectaculozitatea și scânteierea comunităților orbitale.

Dreyfus se pomeni moțăind. Era probabil ceva asociat cu Manticora, care-i dădea o stare de somnolență în timp ce-i acționa asupra minții. Nu se simți diferit în vreun fel când se trezi, dar la reluarea examinării compadului știu că mai făcuse un pas spre înțelegere. Fraze întregi apăreau și dispăreau din claritate, aidoma unor animale care dădeau târcoale înapoia ierburilor înalte. Văzu:

Institutul Sylveste pentru Gândire Artificială...

Măsuri de urgență instituite în timpul crizei Ceasornicarul...

Nava statoreactoare prototip, activată de la naftalină, dar altfel, intactă...

Echipa Tehnică Grea a suit la bord și a preluat controlul...

Pachebotul statoreactor Atalanta a fost considerat funcțional...

Efectul restrictiv al câmpului magnetic...

Riscul pierderilor în rândul civililor redus, dar nu eliminat...

Pierderi inevitabile...

Atribuirea de puteri de urgență prefectului de teren Tom Dreyfus, autorizată de prefectul-suprem Albert Dusollier...

Și apoi simți cum ceva i se deschise în minte, ca o trapă grea care fusese închisă și uitată de unsprezece ani. Zări chipul lui Valery, luminat de o încântare copilărească, îngenuncheată pe sol, întorcându-se spre el de la răzorul în care aranjase flori.

Și știu că-i făcuse ceva foarte rău soției sale.

* * *

Mercier urmărea procedurile din încăperea de observații aflată deasupra sălii chirurgicale a lui Demikhov. Deși aceasta fusese complet echipată încă de la înființare, în tot timpul scurs de atunci avusese parte de puțini ocupanți. Echipa lui Demikhov o utilizase ocazional pentru a repeta diverse proceduri chirurgicale, dar o făcuse de obicei pornind de la premisa că scarabeul va fi îndepărtat prin mijloace mai convenționale, cauzându-i lui Aumonier doar răni superficiale. Abia ulterior sala fusese deservită non-stop, cu echipa de intervenție rapidă pregătită pentru eventualitatea tot mai probabilă a implementării soluției Zulu.

Când nu era ocupat cu propriii pacienți, Mercier privise uneori echipa de intervenție rapidă lucrând pe manechine medicale incredibil de precise, utilizând tehnici microchirurgicale pentru a reatașa capul de corp. Uneori corpul fusese intact de la gât în jos, dar echipa lucrase și potrivit unor scenarii de lezare în diverse grade, ocazionate de înlăturarea scarabeului. Acum se ocupau cu un caz real, situat undeva la mijlocul scenariilor simulate. Capul fusese retezat cu precizie supraumană, însă scarabeul distrusese trei vertebre cervicale de sub linia de secționare. Nimic ireparabil – nu avea să fie necesară creșterea unui corp nou pentru prefectul-suprem –, totuși trebuiau efectuate foarte multe activități de refacere.

Doar o mică parte din operațiunile chirurgicale era vizibilă pentru Mercier. Servitori medicali verde-pal se înghesuiau în jurul și peste corpul și capul care erau situate pe două mese, la un metru depărtare una de cealaltă. Mașinile masive păreau stângace, până ce sesizai viteza cu care manipulatoarele lor coseau țesuturile. Secretele cărnii erau ascunse îndărătul unei

pâcle pâlpâitoare de metal antiseptic. La răstimpuri, vreun servitor cu gât de lebădă se rotea fulgerător pentru a schimba o extremitate-manipulator cu alta, conferind scenei aspectul ușor comic al unei înregistrări derulate pe repede-înainte. Membrii umani ai echipei lui Demikhov se găseau la câțiva metri depărtare, îmbrăcați cu halate și măști, dar fără să aibă contact direct cu pacientul. Stăteau în picioare înaintea piedestalurilor, studiind display-uri acoperite cu imagini anatomice, nu atât pentru a controla mașinile, cât mai degrabă pentru a oferi sfaturi și îndrumări când erau necesare. Nu trebuiau să se afle în aceeași încăpere, însă toți erau pregătiți să intervină în eventualitatea improbabilă a unui eșec catastrofal al mașinilor.

Mercier știa destul de bine ce se petrecea acolo. Mașinile identificau fibre nervoase retezate și le potriveau între cele două părți separate ale lui Aumonier. Sonde de câmp-inversat stimulau zone ale creierului lui Jane Aumonier, cu focalizare specială pe cortexul motor și senzorial. Când identificau funcția unui nerv specific, îl încapsulau cu un cilindru microscopic umplut cu materiapidă regeneratoare. Stimularea mioelectrică era utilizată pentru maparea mănunchiurilor de nervi ce ieșeau din corpul lui Aumonier. Când corpul și capul urmau să fie atașate, perechile de cilindri aveau să se identifice reciproc și să asigure reconectarea perfectă a țesuturilor. Multe rămâneau de făcut și în continuare – după procedură, Aumonier se putea aștepta pentru o vreme la paralizie parțială sau completă –, totuși Demikhov fusese încrezător că procesele esențiale de susținere biotică puteau fi restaurate în prima etapă chirurgicală.

Mercier privi până fu mulțumit că totul se afla sub control. Echipa lui Demikhov lucra de zor, însă nimic din mișcările membrilor ei nu sugera ceva anormal. Se pregătiseră pentru operația aceasta și nu părea să întâmpine nimic neanticipat.

Fără chef, Mercier întoarse spatele spectacolului. Ar fi dorit să asiste la momentul reconectării, dar avea propriile probleme de care să se ocupe. Aflase că Thalia Ng izbutise să scape din Casa Aubusson, însoțită de un grup de cetățeni locali. Printre membrii grupului respectiv nu se raportaseră cazuri de răniri serioase, însă toți aveau să fie examinați medical când nava interplanetară andoca la Panoplie, chiar dacă Mercier nu avea să descopere decât niște tăieturi și vânătăi.

Reveni la secțiunea lui din infirmerie. Prin paravanul cu ferestre vedea forma întinsă a unicului său pacient curent, dormind pe un pat. Mercier deschise paravanul. Intră și se apropie de patul lui Gaffney, ținând un compad sprijinit în articulația cotului. Apăsă cu vârful unui stilus și apelă rezumatul evoluției pacientului după extragerea șficbiciului și interogarea prin sondare ce urmase.

Mercier nu aproba felul în care Dreyfus insistase ca pacientul să-i fie scanat atât de curând după procedura plină de riscuri a înlăturării obiectului care i se înțepenise în gât. Gaffney fusese traumatizat, dar neafectat altfel de răniri serioase, totuși principiul în sine continua să-l nemulțumească pe Mercier. Acum însă era silit să admită că Gaffney nu mai avea nevoie de monitorizare medicală. Putea fi transferat într-o unitate de reținere uzuală, altundeva în Panoplie, eliberând spațiu ce putea fi utilizat la sosirea grupului Thaliei.

— Sheridan, rosti el încet, mă poți auzi? Este timpul să te trezești.

La început Gaffney nu se clinti. Mercier își repetă cuvintele. Gaffney mormăi ceva și deschise ochii cu încetineală nemulțumită.

— Dormeam buștean, doctore, spuse el cu glasul încă răgușit.

— Îmi cer scuze. Mai ai încă nevoie de repaus. Mercier apăsă din nou stilusul, apelând alte rezumate de diagnostic. Din păcate, sosește o navă care are la bord un număr nespecificat de cetățeni răniți. Nu-mi pot permite să mai țin ocupat acest pat.

— Mă externezi? croncăni Gaffney.

— Nu tocmai. Am primit ordinul să te țin în continuare închis, dar nu există niciun motiv pentru care să nu poți fi transferat într-o celulă normală de detenție.

— Mă surprinde că Dreyfus nu-i aici, ca să dea o mână de ajutor.

— Dreyfus nu se află în Panoplie.

— Păcat, deși nu pot spune că-i duc lipsa manierelor la căpătâiul unui om bolnav. Apropo, știi cumva unde a plecat?

— Nu, zise Mercier după o ezitare abia perceptibilă.

— Să sperăm că nu va da de necazuri, indiferent unde ar fi. Până la urmă cred că tot va trebui să clarificăm situația dintre noi. Ești sigur că nu el te-a pus să faci asta, doctore?

— Nu are absolut nicio legătură cu Dreyfus. Nu-ți aprob acțiunile, Sheridan, dar asta nu înseamnă că aș aproba felul în care ai fost tratat.

— Aumonier, atunci? Ea a dat ordinul?

— Jane nu se află într-o stare potrivită pentru a da vreun ordin, zise Mercier apoi își regretă imediat cuvintele, deoarece Gaffney nu trebuia să știe despre operația care se desfășura.

— Ce vrei să spui prin asta?

— Că... am spus deja destule.

— Unde-i ea? Gaffney înclină capul pe un umăr. S-a întâmplat ceva, doctore? Îi *fac* ceva ei? Gândindu-mă bine, locul ăsta a fost destul de tăcut în ultima vreme.

— S-o lăsăm deocamdată pe Jane. Te asigur că într-o celulă de reținere nu te vei simți mai puțin confortabil decât ai fost aici și vei fi permanent sub monitorizarea mașinilor. Dacă apare vreo complicație, cineva îți poate veni prompt în ajutor.

— Când prezinți lucrurile sub forma asta, zise Gaffney sarcastic, cum aș putea să te refuz?

— Sheridan, aș fi dorit să fi existat și altă modalitate.

— Da. Și eu aș fi dorit, fiule. Chipul lui Gaffney luă o expresie de hotărâre resemnată. Dar nevoia te duce și pe unde nu ți-e voia. Mă poți ajuta să mă ridic? Parcă mi s-ar fi anchilozat șira spinării.

Mercier lăsă compadul și stilusul din mâini și se aplecă să-l ajute. Într-o fracțiune de secundă, Gaffney era în picioare lângă el, răsucindu-i brațul drept la spate și apăsându-i stilusul în gât. Instrumentul era bont, însă Gaffney aplica atâta presiune, încât durerea era neplăcut de acută.

— Trebuie să recunosc că mă simțeam ceva mai în putere decât arătam, spuse Gaffney. Regret, doctore, dar în niciun caz nu mă poți duce într-o celulă de reținere.

Apăsarea pe gât îngreuna posibilitatea lui Mercier de a răspunde.

— Nu poți să evadezi de aici.

— Haide să facem o plimbare până-n biroul tău.

Gaffney continuă să-i apese stilusul în gât, iar Mercier se deplasă stângaci, cu pași adăugați, mergând în lateral, cu inima bubuind și răsuflarea întețită.

— Mă doare brațul, protestă el.

— Mă fut în brațul tău. Deschide ușa.

Cei doi intrară în anexa administrativă a doctorului. Mercier speră cu disperare ca acolo să fie cineva care să-l poată dezarma pe Gaffney sau care să dea alarma, dar centrul medical era pustiu. Personalul fie că participa la operația lui Demikhov, fie că se afla în compartimentul de andocare, așteptând sosirea crucișătorului interplanetar.

— Nici măcar să nu-ți treacă prin cap să dai alarma, îl avertiză Gaffney. Du-te la biroul tău, trage scaunul și așază-te!

Întreg biroul lui Mercier era construit din materinertă. Mobilierul era în mod deliberat de modă veche, așa cum îi plăcea lui, însă chiar dacă ar fi dispus de modalitățile de a materializa o armă sau un dispozitiv de restricționare, el n-ar fi avut stăpânirea sau prezența de spirit necesară pentru a acționa.

— Ce vrei de la mine? întrebă când se așeză, fără ca Gaffney să-i fi desprins stilusul de la gât. O să-mi disloci umărul!

— Asta-i ceea ce se întâmplă cu umerii. Deschide sertarul din dreapta ta.

— Sertarul meu?

Gaffney spori presiunea atât asupra stilusului, cât și asupra brațului.

— Fiule, realmente n-am cheful necesar de a-mi repeta instrucțiunile.

Mercier trase sertarul cu brațul stâng.

— Nu-i nimic înăuntru, doar hârtii, anunță el deschizându-i suficient pentru a-și demonstra spusele.

— Îți cam place hârțogăria, comentă Gaffney. Acum bagă mâna adânc, pân-ajungi în fundul sertarului.

— Nu există nimic în fundul...

— Fă-o!

Mercier tresări când degetele lui atinseră ceva nefamiliar fixat pe peretele din spate al sertarului, acolo unde nu-i afecta documentele.

— Scoate-l, ordonă Gaffney.

Mercier trase și obiectul se eliberă brusc. Îl simțea greu în mână, ca pe o bară de fier rece. Forma sa parcă îi era familiară, deși nu mânuise vreodată ceva măcar pe departe asemănător.

— Nu-i posibil, rosti el. Aici n-ar trebui să...

— De câte ori ți-a fost biroul scanat de Securitatea Internă? întrebă Gaffney.

Mâna lui Mercier ieși din sertar. Ținea mânerul negru al unui șficbici.

— Cum a…?

— Eu l-am pus acolo. Le pun în multe locuri, acolo unde simt că s-ar putea să am nevoie de ele. Nu puteam ignora posibilitatea de a fi demascat și arestat. De fapt, există unul chiar și-n celula de reținere în care intenționai probabil să mă duci. Zici că-i imposibil, da? Securitatea n-ar fi trebuit să lase să se-ntâmple așa ceva! Ai înțeles acum? Gaffney croncăni un râs gutural. Pune-l pe masă.

Mercier dădu drumul șficbiciului, care bufni sonor, deformând suprafața din lemn lustruit a tăbliei de sub lampa de lucru. Dintr-o singură mișcare neîntreruptă, Gaffney îi eliberă brațul, slăbi apăsarea stilusului și luă șficbiciul.

Extinse filamentul.

— Știi bine ce poate face o armă ca asta în niște mâini rele, rosti el, așa că haide să nu pierdem vremea, da?

* * *

Pell opri cuterul pe o terasă de stâncă, imediat sub muchia canionului prin care zburaseră ultimii douăzeci de kilometri. Dezactivă motoarele atmosferice și lăsă greutatea navei să fie preluată de trepiedul trenului de asolizare.

— Mai aproape nu te pot aduce.

Dreyfus percepu o legănare însoțită de un scrâșnet, când trepiedul pătrunse prin crusta de gheață de pe terasă.

— Ești sigur?

Pell își ridică ochelarii și încuviință din cap.

— Te-aș sfătui să nu te mai apropii pe calea aerului decât dacă arzi de nerăbdare să afli cu ce fel de defensive de perimetru a izbutit să se înarmeze Torța.

— Corect, aprobă Dreyfus, știind că nu avea rost să aibă dispute cu Pell, despre care era sigur că făcuse tot ce-i stătuse în putință. Ce distanță de mers pe jos ne așteaptă?

Pilotul indică o hartă în relief materializată pe consola punții de zbor.

— Voi sunteți aici, împunse el cu degetul în capătul canionului. Baza 9 este *aici.* Deplasă degetul câțiva centimetri la dreapta. Zece-unsprezece kilometri în linie dreaptă. Vestea bună este că terenu-i destul de neted până acolo, doar cu o singură crevasă pe care ar fi recomandabil s-o evitați, așa că ar

trebui să fie mai puțin de cincisprezece kilometri. Costumele voastre planetare au amplificare, nu? Sper, pentru binele vostru, ținând seama de mărimea carabinelor ălora. Cu amplificare, cred că puteți menține viteza de trei-patru kilometri pe oră, așadar, să zic patru-cinci ore până la cel mai apropiat punct de acces.

— Dacă asta a fost vestea bună, rosti Sparver, care-i cea proastă?

— Camuflarea vă va fi limitată – ăsta-i și motivul pentru care nu putem zbura mai aproape. Va trebui să vă mențineți cât mai jos și să evitați terenul deschis. Dacă vă fixează vreun laser de ochire, ghemuiți-vă și rămâneți nemișcați minimum treizeci de minute. Sistemul defensiv al perimetrului poate presupune c-a reperat pur și simplu o dronă-gunoier, care rătăcește pe suprafață căutând flecuștețe amerikano.

— Și intrarea? întrebă Dreyfus.

— Imaginile de pe orbită indică mai multe puncte posibile de acces. Nu recomand să intrați pe ușa din față. Pell deplasă ușor degetul. Dacă utilizați ruta pe care am sugerat-o, ar trebui să ajungeți cam pe-aici la o rampă secundară de acces. Traseul este introdus în costumele voastre, așa că nu trebuie să vă faceți griji în privința asta.

— N-o să ne facem.

— Cam atât am avut de spus. Suișul de pe terasă este destul de ușor: o albie secată urcă pe platou. Odată ce ajungeți acolo, mențineți-vă cât mai jos și folosiți pentru acoperire orice forme naturale de relief. Aveți șanse mari s-ajungeți la Baza 9 până la apus. Vă sugerez să atingeți obiectivul ăsta.

— Și dacă nu reușim? întrebă Sparver.

— Temperatura scade destul de rapid aici. În infraroșu, costumele voastre vor lumina peisajul ca două faruri.

— Atunci ar trebui să-i dăm drumul imediat, spuse Dreyfus pregătindu-și costumul pentru expunere la atmosfera de pe Yellowstone. Ridică masiva carabină Breitenbach și o puse pe umăr. Mulțumesc pentru transport, căpitane. Apreciez riscul pe care ți l-ai asumat pentru a ne aduce atât de aproape.

— Nu eu îmi asum riscuri aici. Pell atinse o comandă de pe consolă, apoi studie un afișaj pentru o clipă. Suntem stabili. Puteți ieși în orice clipă.

Dreyfus încuviință din cap către Sparver și cei doi se

îndreptară spre peretele-costumier al cuterului.

— Am uitat să menționez ceva, zise Pell. Pe când vă îmbrăcați costumele, am primit o veste din Panoplie.

— N-ar fi trebuit să ne contacteze.

— Nici n-a făcut-o, cel puțin nu în mod specific. A fost o transmisiune generală, către toate navele. A sunat ca un cod. Pentru mine n-a însemnat nimic, dar m-am gândit că tu s-ar putea să știi mai bine.

— Spune, rosti Dreyfus și înghiți nodul uriaș care îl sufocă brusc.

— Mesajul a fost: „Zulu a avut loc. Repet, Zulu a avut loc”. Pell strânse din umeri. Atât și nimic mai mult.

Dreyfus își coborî vizorul.

— Ai dreptate. Într-adevăr înseamnă ceva.

— Bun sau rău?

— Deocamdată este prea devreme să știm.

CAPITOLUL 30

Gaffney lipise de beregata lui Mercier filamentul rigidizat al șficbiciului cam în același fel în care Dreyfus îl lipise de propria lui beregată. Se aflau în exteriorul sălii chirurgicale în care echipa Zulu continua să opereze.

— Nu te pot lăsa să intri acolo, Sheridan.

Gaffney îngădui muchiei ascuțite a filamentului să cresteze o linie de sânge.

— Mă tem că nu se pune problema de a „nu putea”. O vei face, altfel vor avea alt cap de reatașat când vor termina cu Jane.

— Nu-ți pot îngădui să-i faci vreun rău prefectului-suprem.

Degetul mare al lui Gaffney mângâie mânerul șficbiciului.

— Deschide ușa. N-o să ți-o mai cer încă o dată.

Mercier lipi palma pe ușă, ignorând semnele ce avertizau împotriva intrării. Ușa glisă, deschizându-se, și dezvălui spinările în halate ale membrilor echipei de intervenție rapidă a lui Demikhov, așezați înaintea piedestalurilor, cu servitorii medicali înapoia lor. Pentru o clipă totul fu amăgitor de normal. Mercier auzi vocile încordate, dar calme ale chirurgilor care discutau desfășurarea operației și văzu degete înmănușate care se întindeau către display-uri de date, comutând între opțiuni de afișare. Apoi una dintre siluetele în halat își dădu seama că ușa

se deschisese. Privi peste umăr și ochii i se dilatară când îl văzu pe Gaffney ținându-l pe Mercier ostatic.

— Este vreo problemă? întrebă Demikhov.

— Ție cum ți se pare, cap-de-miel?

— Ne aflăm în mijlocul unei proceduri delicate, răspunse Demikhov cu o admirabilă stăpânire de sine. Dacă ai vreo problemă, dacă dorești ceva, îți sugerez să discuți cu prefectul-senior Clearmountain.

— Anunță-ți personalul să oprească mașinile și să se îndepărteze de piedestaluri.

— Mă tem că așa ceva nu este posibil.

— Dacă n-o faci, o să-l ucid pe Mercier.

— Încercăm să salvăm viața prefectului-suprem. În cazul în care n-ai fost informat, capul și corpul i-au fost separate când am înlăturat scarabeul.

— Nu-mi place să repet. Anunță-ți oamenii să facă exact ce am spus.

— Indiferent ce dorești, indiferent ce revendicări ai avea, nu ți le putem satisface.

— În privința asta, eu voi fi cel care va decide. Gaffney lăsă șficbiciul să muște mai adânc, până când sângele începu să șiroiască continuu pe gâtul lui Mercier. N-o să te mai rog încă o dată. Fă ce-ți spun și-ți promit că nici Mercier, nici prefectul-suprem nu vor păți nimic rău. Încearcă să mă *fraierești* și nici până săptămâna viitoare n-o să terminați de șters sângele de-aici.

— Te rog, spuse Mercier.

Demikhov inspiră adânc și încuviință din cap spre echipa sa. Degete înmănușate atinseră display-uri. Roboții chirurgicali se opriră.

— Acum îndepărtați-vă de piedestaluri, zise Gaffney. La distanța maximă.

Toți membrii echipei se îndepărtară cu cel puțin zece pași. Gaffney îl împinse pe Mercier înainte, fără să-și desprindă șficbiciul de beregata lui. Trecură printre piedestaluri, apoi pe lângă servitorii medicali încremeniți lângă pacientă. De când Mercier văzuse ultima dată scena, cele două mese fuseseră apropiate, astfel încât interstițiul dintre cap și corp era de numai zece centimetri. Din apropiere, complexitatea operației era cu adevărat copleșitoare. Capul lui Aumonier se afla pe un suport

capitonat, iar în jurul scalpului ras exista un nimb ghimpat de electrozi de sondare care pivotau întruna. Oxigenarea capului era asigurată de un desiș de șunturi arteriale inserate în pielea gâtului sau chiar prin ciotul lui. Cinci-șase nervi fuseseră deja conectați peste interstițiu, folosind cabluri cu elemente de legătură între cilindrii de materiapidă ce încununau vârfurile tuturor nervilor.

— Ești medic, îi spuse Gaffney lui Mercier. Cât timp crezi că poate să reziste fără legăturile alea care-i intră în cap?

— Fără sânge? Nu foarte mult.

— Zi-mi niște cifre. Despre câte minute vorbim aici? Trei? Cinci? Șase?

— Cel mult patru. De ce?

— Patru vor fi atunci. Scoate-ți brățara și apropia-o de gura mea.

Mercier se conformă, cu gesturi bâjbâite.

— Fă-mi legătura cu Clearmountain, continuă Gaffney.

Prefectul-suprem interimar răspunse aproape imediat.

— Sunt Clearmountain. S-a întâmplat ceva, doctore…

— Nu-i Mercier, ci Gaffney.

Clearmountain înțelese destul de rapid implicațiile.

— Nu mă așteptam, Sheridan.

— Nu-ți fie teamă, nu voi întârzia mult pe-aici.

— Unde ești?

— Cu Demikhov, în sala de operații. Stau chiar lângă Jane. Până acum a făcut o treabă excelentă.

— Să nu te-atingi de Aumonier, spuse Clearmountain.

— Jane nu va păți nimic. Asta cu condiția ca voi să nu faceți nimic care să mă enerveze.

— Sunt convins că vom putea cădea la o înțelegere.

— Eu sunt convins că nu vom putea. Am terminat aici. Mi-am ars punțile de retragere. Poate că te va surprinde, dar sunt un individ rațional. Am făcut ceea ce am făcut pentru că am crezut că era cel mai bine pentru cetățeni. Continui s-o cred. Țin la organizația asta, sau cel puțin la ce a reprezentat ea cândva. Știu însă că nu mai am niciun viitor decât dacă Aurora învinge Panoplia.

— Ea este o mașină, Sheridan. Tu ai lucrat pentru o inteligență de nivel-alfa, fantoma unei fete care ar fi trebuit să fi murit acum cincizeci și cinci de ani.

— Natura Aurorei este irelevantă. Contează doar intențiile ei.

— Este o ucigașă în masă. Am primit confirmarea directă că toți cetățenii din Casa Aubusson au fost uciși la scurt timp după preluarea controlului de către Aurora.

— Îți apreciez încercarea, rânji Gaffney.

— Este purul adevăr.

Lui Mercier i se păru că percepe o șovăială înainte ca Gaffney să răspundă.

— Ea vrea să-i protejeze pe oameni. E greu de crezut că ar fi început să-i ucidă, dacă acesta îi este obiectivul.

— Ascultă-mă, te implor! Aurora nu-i ceea ce crezi tu. Unicul ei țel îl reprezintă propria-i supraviețuire.

— Știi, spuse Gaffney, cred c-ai fi putut să te străduiești nițel mai mult. Vorbesc *serios.* Chiar crezi c-o să abandonez totul și-o să mă-ntorc cu burta-n sus ca un cățeluș, numai pentru că mi-ai spus c-au fost omorâți niște oameni?

— O să-ți arăt, zise Clearmountain. O să te las să vorbești cu prefectul Ng imediat cum revine în Panoplie.

— Îmi pare rău, dar nu intenționez să rămân atât de mult.

Fără niciun avertisment îl eliberă pe Mercier, împingându-l cu atâta putere, încât doctorul se împiedică și căzu pe spate, lovindu-se de un servitor pe care-l răsturnă cu zgomot.

— Alătură-te celorlalți, îi spuse.

— Sheridan? rosti Clearmountain.

— N-am plecat încă.

Când îl împinsese pe Mercier, Gaffney îi înhățase brățara, pe care și-o trecu iute în jurul încheieturii și continuă să vorbească:

— Plec, dar nu înainte ca tu să faci două chestii pentru mine. Poți începe prin a-mi spune unde-i Dreyfus.

— Nu pot face asta.

— Mă aflu la mai puțin de un metru de prefectul-suprem, cu un șficbici. Vrei să-ți revizuiești răspunsul?

Clearmountain vorbi după o pauză:

— Dreyfus se află undeva în Inelul Sclipitor. Îți pot da coordonatele într-un minut...

Mercier se ridică în picioare fără să fi pățit ceva. Atinse cu mâna sângele care i se închega pe gât și aprecie că rana îi era superficială.

— Frumoasă și încercarea asta, comentă Gaffney. Ce-ar fi să ne uităm nițel prin jur, da? Se întinse și trase un tub care intra în

gâtul lui Aumonier, până îl desprinse. Hopa, tocmai am desprins ceva! Nu știu dacă era sau nu important.

— Sheridan…

— Mai întreb o singură dată: unde-i Dreyfus? Și nu-ncerca să mă minți, Clearmountain. Mi-am petrecut întreaga viață profesională identificându-i pe mincinoși.

— La o bază de maximă securitate de pe Ochiul lui Marco…

— Haide, *te rog*! Mă-ntreb la ce slujește asta? Ia uite, țâșnește niște sânge! Perfect, mai ai dreptul la o încercare. În locul tău m-aș gândi *foarte* bine ce să răspund.

— A mers pe Yellowstone.

Gaffney înclină ușor din cap și aprobă.

— Îmi place până aici, prefectule. Unde pe Yellowstone? Să nu-mi spui că l-au dus în Orașul Abisului?

— Este în Baza 9.

— Hmmm… Cred că va trebui să-mi împrospătezi memoria în privința asta.

Glasul lui Clearmountain suna sec înaintea înfrângerii.

— O stație de cercetare amerikano dezafectată.

— Bun, în sfârșit ajungem undeva. Asta sună plauzibil. Crezi că poți renunța la o navă, Gaston? Mă gândesc la ceva de felul unei corvete, cu capacitate tranșat. Vreau alimentare completă cu combustibil și armament și coordonatele Bazei 9 programate în autopilot.

— Nu-ți pot da așa ceva, spuse Clearmountain.

— Vai de mine, s-a desprins alt tub! De data asta a ieșit un lichid apos. Apropo, știe cineva cum arată fluidul cerebrospinal?

— Nu avem nicio corvetă pe rack. Toate sunt plecate.

— Atunci mă voi mulțumi cu un cuter, dar nu cedez niciun pas în privința combustibilului și a armelor. Și dacă tot vă apucați de treabă, băgați și un costum planetar.

— O să… vorbesc cu Thyssen.

— Ar fi bine să te grăbești. Pornesc spre compartimentul cuterului. Și iau cu mine și o poliță de asigurare. Gaffney începu să smulgă restul firelor și șunturilor nervoase. Aș zice că dispuneți de vreo patru minute.

Smulse apoi capul retezat al Janei Aumonier de pe suportul capitonat.

* * *

Dreyfus și Sparver mergeau pe un teren neregulat de gheață

din metan și amoniac. Umbrele li se alungeau înainte, pe măsură ce pata portocalie a lui Epsilon Eridani cobora către orizontul de dinapoia lor, arzând prin nori ocru-maronii ce fuseseră modelați în forme anatomice stranii de vânturile de la altitudine înaltă. În față, cerul era purpuriu amenințător, pulsând cu furtuni electrice îndepărtate. Deasupra capetelor era gălbui, cu noduri ca lemnul vechi și coagulări ca laptele covăsit.

— Vrei să vorbești despre conținutul documentului aceluia? întrebă Sparver.

— Nu acum.

Dreyfus își schimbă direcția de înaintare pentru a exploata efectul de umbrire al unei formațiuni naturale de bolovani. Parcurseseră șapte kilometri din punctul unde-i lăsase Pell și mai aveau de străbătut o distanță aproximativ egală. Cu costumele amplificate energetic, eforturile fizice erau minime, însă îi obosea dificultatea continuă de a alege o rută sigură, care să evite terenul instabil și, în același timp, să-i mențină suficient de discreți pentru a evita detectarea Torței.

— Șefule, aproape că n-ai scos un cuvânt de când am plecat. Nu ești fericit că Thalia s-a-ntors cu bine?

— Bineînțeles că sunt fericit. N-am însă chef de pălăvrăgeală. Nu uita că n-am cerut tovărășie.

— Dar acum te-ai ales cu ea. Documentul ăla avea legătură cu Ceasornicarul?

— Ia ghici!

— Bun, totuși ce era atât de copleșitor în el? Ce ai citit încât să te afecteze în asemenea măsură?

— Asta-i treaba mea și a documentului.

— Iar eu îți sunt adjunct. Noi împărtășim informațiile.

— Ai autorizație Manticora?

— Nu. Dar n-am avut nici Furnicar, iar asta nu te-a împiedicat să mă hrănești ocazional cu câte o firimitură de informații strict secrete.

— Asta este altceva.

— Pentru că are legătură cu Ceasornicarul? Sau pentru că are legătură cu Tom Dreyfus?

— Ar trebui să vorbim mai puțin.

— N-au cum să ne audă conversația.

— Vreau să spun că ar trebui să ne concentrăm asupra mersului. Dacă vei cădea prin gheață, n-o să mă opresc ca să te

trag afară.
— Mă bucur să știu că ții la mine.
Continuară, mergând în zigzag printr-un labirint de crevase și gropi acoperite doar cu o pojghiță subțire de gheață. După mai mult de un kilometru, Dreyfus spuse:
— Am aflat despre mine ceva ce nu știusem. Dintotdeauna crezusem că eu n-am jucat niciun rol în evenimentele din ziua aceea, dar acum știu că am fost acolo. Am fost în ISGA, implicat direct în desfășurarea crizei Ceasornicarul. Probabil că fusesem în apropiere când a evadat el. Probabil că o vizitam pe Valery sau mă duceam s-o vizitez.
— Nu-ți amintești?
— Am avut amintirile blocate, însă după ce am văzut documentul, ele devin mai clare, dar tot am senzația că le privesc printr-o sticlă groasă.
— De ce ai avut amintirile blocate? Din motive de securitate?
— Nu tocmai. Din cauza cunoștințelor pe care le dobândisem în ziua aceea nu mai puteam activa ca prefect de teren, totuși asta n-ar fi fost o problemă dacă m-ar fi promovat ca prefect-senior, ceea ce au vrut să facă. Nu acela a fost însă motivul blocării amintirilor. În ziua respectivă eu am luat o decizie, Sparver. A trebuit s-o iau, fiindcă n-aș mai fi putut trăi după aceea știind ce am făcut.
— Ce decizie?
— Am găsit o soluție pentru a-i salva pe oamenii din ISGA, aceia la care Ceasornicarul încă nu ajunsese. De aceea a existat un interval neexplicat. Dintotdeauna mă nedumeriseră cele șase ore scurse între eliberarea lui Jane și atacul nostru nuclear. Acum știu ce s-a întâmplat.
— Ai reușit? întrebă Sparver.
Dreyfus merse mai departe. După câțiva pași, se întoarse și spuse:
— Da, am reușit. I-am salvat pe toți. Inclusiv pe Valery.

* * *

Un frig mai presus de orice frig, după aceea o lumină. Aumonier se simți ca în imponderabilitate și în minte i se formă gândul că doctorii eșuaseră complet și ea revenise în încăperea cu scarabeul. Pentru o clipă posibilitatea fu intolerabilă și femeia căută să se târască înapoi în inconștiența din care tocmai ieșise. Apoi însă își dădu seama că nu mai putea percepe scarabeul.

Absența lui era atât de profundă, încât se simțea aproape ca imaginea sa negativă.

— Deschide ochii, rosti încetișor doctorul Demikhov. Totul este-n regulă. O să fii bine.

— Dormeam, nu?

— Da. Ai dormit, după atâția ani. Îmi pare rău că a fost nevoie să te trezesc.

Demikhov era aplecat peste ea, iar masca și halatul verde i se conturau pe fundalul verzui și steril al pereților. Aumonier încercă să vorbească, dar cuvintele nu se formau. În locul lor auzi o imitație aspră a propriului ei glas, ca și cum cineva din imediata apropiere i-ar fi anticipat cu exactitate cuvintele.

— Unde mă aflu?

— În postoperator. Îți amintești ceva?

— Îmi amintesc că te-am apelat. Îmi amintesc că discutam despre planurile tale pentru mine.

— Și după aceea?

— Nimic. Ce s-a întâmplat cu vocea mea?

— Îți citim intențiile cu o sondă. Nu te alarma, este doar o măsură temporară.

Treptat, Aumonier conștientiză lipsa senzațiilor mai jos de gât. Își putea mișca ochii, dar atât. Capul îi era fixat și nu se putea întoarce într-o parte și-n alta.

— Arată-mi ce-ai făcut, doctore.

— Am făcut ceva destul de drastic, însă nu există motive de alarmă. O să-ți revii foarte rapid.

— Arată-mi, repetă ea și vocea simulată îi reproduse insistența.

Demikhov făcu o mișcare în lateral. O mână înmănușată îi întinse o oglindă. O ținu în fața lui Aumonier, care-și zări chipul strâns ferm într-o menghină capitonată.

— Nu mi-am mai văzut fața de unsprezece ani. Nimeni nu putea să apropie o oglindă de mine, dar asta n-a fost important. Nu doream să văd scarabeul, nici măcar accidental. Acum văd cât de bătrână și de slabă sunt.

— Nimic ce timpul n-ar putea repara.

— Apleacă oglinda.

Gâtul îi apăru în raza vizuală. Părea să fi fost prins cu capse de corp, de-a lungul unei răni încă deschise. Cabluri și sârme îi erau înfipte în piele sau în interstițiul dintre cele două margini

ale rănii.

— Înțelegi ce a trebuit să facem? întrebă Demikhov.

— Cum ați...? începu ea.

— A însemnat multă planificare, însă procesul în sine a fost fulgerător. Ai avut câteva secunde de conștiință înainte ca echipa de intervenție rapidă să ajungă la tine, dar mă îndoiesc că-ți amintești prea mult din partea respectivă.

Într-un moment de înțelegere profundă, femeia își dădu seama că pentru ea era foarte important să nu-și amintească. Dar își amintea. Își amintea lumini puternice și un chip îngrijorat, scofâlcit, care o privea cu intensitate clinică, iar chipul îi aparținea lui Demikhov. Își amintea un frig mai presus de orice frig, de parcă vidul interstelar însuși se furișase în sus prin gâtul ei, vârând degete înghețate în cavitatea goală a țestei.

Demikhov nu avea nevoie de coșmaruri pentru tot restul vieții.

— Ai dreptate, spuse Aumonier. Nu-mi amintesc.

— Leziunile produse corpului tău au fost severe, totuși tratabile. Am neutralizat resturile scarabeului și intenția a fost să te păstrăm sedată până la reunirea completă a capului și corpului. A apărut însă o complicație minoră.

— Cu mine?

— Nu tocmai. Îți voi explica totul mai târziu, dar deocamdată trebuie să știi doar că Gaffney a izbutit să evadeze din Panoplie. A luat un cuter și a plecat după Dreyfus.

Aumonier avea o mie de întrebări de pus, însă cele mai multe trebuia să aștepte.

— De unde a știut unde să se ducă? Sper că nimeni nu i-a spus despre Baza 9.

— Gaffney a fost foarte... convingător, zise Demikhov. Clearmountain n-a avut alternativă decât să dezvăluie poziția bănuită a Ceasornicarului. În locul lui aș fi procedat exact la fel.

— Avem vreo veste de la Dreyfus?

— Nu. Ținând însă seama de graficul temporal anticipat, putem presupune că a pornit pe jos spre obiectiv, din locul unde a fost lăsat de cuter. Demikhov îi înmână oglinda asistentului. Totuși nu acesta este motivul pentru care te-am readus la conștiință. Așa cum poți vedea, procesul de reunire a capului și corpului tău este încheiat doar parțial, dar înregistrăm progrese bune. După ce te vei ocupa cu problema curentă, sunt perfect

sigur că îți vei putea recăpăta controlul complet.

— Problema curentă, doctore?

— Poate că ar fi mai bine dacă ți-ar explica prefectul-suprem interimar Clearmountain.

Demikhov făcu un gest spre perete, transformându-l parțial într-un display. Din poziția ei înclinată, Aumonier îl vedea cu dificultate. Clearmountain se afla în sala tactică și îndărătul său se zărea marginea Planetariului Solid.

— Pot vorbi cu ea? întrebă bărbatul.

— Este perfect lucidă, răspunse Demikhov.

— Prefect-suprem Aumonier, rosti Clearmountain cu nervozitate în glas, regret că a fost necesar așa ceva. I-am asigurat că mi-ai delegat toate prerogativele, dar n-au vrut să asculte.

— Cine n-a vrut să asculte? întrebă Aumonier.

— Ei încă așteaptă să discute cu tine. Nu vor să accepte ordine de la nimeni altcineva.

— Despre cine vorbești?

— Dacă dorești, îți pot stabili legătura.

— Ar fi o idee foarte bună dacă acela este motivul pentru care m-ați trezit.

Clearmountain dispăru, înlocuit de imaginea unui monstru, un bărbat care fusese cândva om, dar care vedea acum lumea de dinapoia unei măști din piele tăbăcită, durificată de radiații, și plăci metalice articulate, ștanțate cu configurații arămii înflorite. Ochii îi erau două videocamere telescopice, care ieșeau din orbitele țestei ca o pereche de tunuri. Codițe împletite, rigidizate cu adezivi, se ridicau ca niște spini de pe partea dorsală a scalpului.

— Sunt căpitanul Tengiz al luminălucii *Urgia crescătoare.* Suntem gata să v-ajutăm.

— Mulțumesc, zise Aumonier.

Imaginea comută la capul mult amplificat al unei insecte călugăriță, sau a ceva foarte asemănător, care ieșea prin gâtul inelar al unui costum spațial vechi. Componentele orificiului bucal al călugăriței se depărtară, dezvăluind dinți și limbă ce aduceau cu cele omenești.

— Sunt căpitanul Rethimnon al luminălucii *Vântul înghețat.* Suntem gata să v-ajutăm.

— Mulțumesc.

Imaginea se schimbă din nou. Altă față, mai recognoscibil umană de data aceasta, în ciuda absenței nasului.

— Sunt căpitanul Grong al luminălucii *Stază în beznă.* Suntem gata să v-ajutăm.

Ea dădu să răspundă, dar imaginea se schimbase deja.

— Sunt căpitanul Katsuura al luminălucii *Fiica faraonului.* Suntem gata să v-ajutăm.

— Sunt căpitanul Nkhata al luminălucii *Narcis negru.* Suntem gata să v-ajutăm.

— Sunt căpitanul Vanderlin al luminălucii *Briciul-zorilor.* Suntem gata să v-ajutăm.

— Sunt căpitanul Teague…

— Căpitanul Voightlander…

Prezentările Continuară; o duzină de nave, apoi altă duzină, până ce Aumonier le pierdu numărul.

— Vă mulțumesc, căpitanilor, rosti ea după ce vorbise ultimul Ultranaut. Vă sunt recunoscătoare că ați răspuns solicitării mele de ajutor. Puteți, cred, juca un rol decisiv. Trebuie să vă avertizez – deși sunt convinsă că o știți deja – că vă veți pune în pericol real navele și echipajele.

Chipul lui Tengiz, primul Ultranaut care vorbise, reapăru pe display.

— Prefect-suprem Aumonier, am fost însărcinat să vorbesc în numele tuturor navelor. Fii sigură că suntem pe deplin conștienți de riscuri. Continuăm să avem intenția de a ajuta.

— Vă sunt recunoscătoare.

— Spune-ne ce vrei să facem.

— Îmi puteți fi de folos în două moduri, zise Aumonier. Capacitatea navelor voastre depășește orice există în Inelul Sclipitor, până și pe cele mai mari pacheboturi intrasistem. Dacă puteți începe prin a îmbarca evacuați, ne-ar fi de un ajutor incalculabil.

— Vom face tot ce putem. Care este al doilea mod?

— Cu siguranță ați văzut eforturile noastre de a limita expansiunea Aurorei, prin distrugerea habitatelor care au fost contaminate de mașinile ei de război. Din păcate, focoasele nucleare ne sunt pe sfârșite. Dacă ar exista altă modalitate…

— Dorești să intervenim.

— Da.

— Într-un sens militar.

— Căpitane, nu mă îndoiesc că dispuneți de mijloacele necesare. Cu riscul de a redeschide o rană veche, am văzut toți ce a putut face nava căpitanului Dravidian, fără să fie măcar înarmată.

— Spune-ne unde și când, zise Tengiz.

— Mi-aș dori din tot sufletul s-o pot face, dar, din păcate – așa cum, probabil, știți –, nu sunt tocmai întreagă în clipa de față și necesit alte intervenții chirurgicale. Apreciez insistența voastră de a vorbi exclusiv cu mine, însă am simplifica enorm lucrurile dacă mi-ați îngădui să-l desemnez pe prefectul Clearmountain să vorbească în numele meu.

Tengiz o privi cu ochii lui telescopici, inexpresivi. Femeia nu putea distinge nici măcar o emoție omenească pe fața sa corcită între mașină și carne.

— Ai încredere în Clearmountain?

— Da, răspunse ea. Am încredere absolută. Îmi dau cuvântul, căpitane. Acceptați-l pe Clearmountain să vorbească în numele meu.

Tengiz făcu o pauză, apoi încuviință din cap.

— Așa să fie.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, acum mă voi duce să mă culc. Noroc, căpitane! Ție și tuturor celorlalți.

— Vom face tot ce putem. Cât despre tine... Tengiz se opri și femeia simți pentru prima dată indecizie. Îți cunoaștem de mult timp situația dificilă, prefect-suprem Aumonier.

— Nu-mi imaginasem nicio clipă că i-aș interesa câtuși de puțin pe Ultranauți.

— Te-ai înșelat. Știm despre tine. Știm despre tine site bucuri de mult timp de respectul nostru. Ai fi fost un căpitan excelent.

* * *

Dreyfus și Sparver suiră ultima ridicătură și se treziră privind peste o depresiune puțin adâncă a terenului, ca un crater vechi pe care procesele lente și indiferente ale vremii și geochimiei îl erodaseră și umpluseră treptat. Pe fundul depresiunii exista totuși ceva anormal, deși Dreyfus aproape că nu observă nimic la prima examinare fugară. O rampă dispărea dedesubtul solului, cu pereții și laturile dintr-un material recristalizat, care avea luciul de abanos al zahărului ars. Pe alocuri se crăpase și se deformase, probabil în urma mișcărilor tectonice ale scoarței, dar continua să fie remarcabil de intactă pentru vechimea ei de

peste două sute de ani. Rampa pătrundea într-un tunel cu plafon plat, a cărui buză superioară formase o barieră-ghilotină de stalactite sau țurțuri ca niște pumnale din gheață de amoniac. Dreyfus indică partea din mijloc a deschiderii, unde mai multe țepușe fuseseră retezate la înălțimea capului.

— Cineva a trecut recent pe aici, zise el.

Neștiind însă cât timp dura formarea stalactitelor, era conștient că se putea referi la o vizită care se petrecuse cu zile, ani sau chiar decenii în urmă.

— S-aruncăm o privire înăuntru, rosti Sparver. Nimic nu-mi place mai mult decât tunelurile neprimitoare care coboară în subteran.

Dacă vreun sistem de supraveghere le detectase sosirea, nu se manifestă în niciun fel. Tălpile celor doi trosniră pe ultimii metri de gheață de la suprafață, până ajunseră în partea de sus a rampei, după care începură o coborâre precaută spre bariera-ghilotină. Solul era lunecos. Dreyfus se gârbovi, pentru a evita să rupă mai multe stalactite; pentru Sparver fu suficient să-și plece capul. Dincolo de deschidere, rampa continua în adâncimi nevăzute. Audiocaptatorul costumului trimitea în urechile lui Dreyfus sunete de lichide ce picurau și șiroiau. Pe măsură ce penumbra spori, el își aținti în jos proiectorul căștii, atent la fisurile periculoase din podea. Bănuia că acesta fusese cândva un punct de intrare pentru vehicule, deși era clar că de multă vreme pe aici nu mai coborâse nimic de dimensiuni mari.

După cincizeci-șaizeci de metri, rampa se termina în fața unui perete negru în care exista o singură ușă lată. Ușa era formată din mai multe panouri articulate, care coborau ca un rulou, acționate de un mecanism din plafon. Se oprise însă la o jumătate de metru de podea, deasupra unei fante de etanșeizare în care se fixa probabil partea ei inferioară.

— Cineva a fost neatent, comentă Sparver.

— Sau grăbit. Crezi că ne putem strecura pe dedesubt?

Sparver se lăsase deja în genunchi. Își desfăcu de pe costum o parte din echipamente și arme și le împinse înaintea lui, apoi se lăsă în patru labe și trecu pe sub ușă.

— Drumu-i liber, îl anunță pe Dreyfus și icni când se ridică în picioare. Trimite-mi ce poți.

Dreyfus desfăcu echipamentele sale cele mai voluminoase și le strecură prin interstițiu. După aceea se întinse pe podeaua

neagră și crăpată și se împinse pe sub ușă, de care se atinse cu unitatea dorsală a costumului. Aceasta se înțepeni și, pentru o clipă oribilă, bărbatul crezu că era prins, țintuit cu o presiune de menghină. Apoi însă ceva cedă și el trecu dincolo și se ridică lângă Sparver. Costumul nu raportă nicio stricăciune, dar dacă ușa ar fi fost cu doi centimetri mai jos, n-ar fi putut trece îmbrăcat.

Dreyfus își reatașă echipamentele și speră în tăcere că nu va trebui să se mai strecoare pe sub uși. Ajunseseră într-o incintă care era în mod vădit o ecluză de transport, destinată vehiculelor și mașinilor grele. Pe peretele opus se afla a ușă similară celei pe sub care se târâseră, însă aceasta era coborâtă până jos și etanșată.

— Putem tăia prin ea, rosti Sparver și lovi ușor cu o mănușă în arzătorul de la centură. Sau putem încerca s-o deschidem. Indiferent însă cum am proceda, dacă înăuntru există măcar o ființă vie, va lua cunoștință de prezența noastră. Tu alegi, șefule.

— Vezi dacă poți s-o deschizi. Eu o să-ncerc s-o închid pe cealaltă. Pe cât posibil, aș prefera să nu inund locul ăsta cu aer de pe Yellowstone.

— Pentru că te simți mărinimos față de Saavedra și prietenii ei? pufni Sparver.

— Ei au comis crime împotriva Panopliei și vreau să trăiască pentru a răspunde pentru faptele lor.

Dreyfus șterse pojghița subțire de gheață gălbuie de pe un panou de lângă ușa pe sub care se târâseră. Panoul conținea o serie de comenzi manuale etichetate în scrierea amerikano. Apăsă butonul cu o săgeată orientată în jos și auzi zumzet chinuit de mașinării îngropate. Ușa porni lent spre podea, scuipând bucăți de gheață galbenă de pe ghidajele ei în timp ce cobora.

— Se pare că cineva le-a achitat facturile la electricitate, comentă Sparver.

Dreyfus aprobă din cap. Dacă ar mai fi avut îndoieli că Baza 9 ar fi fost realmente locul unde se ascunsese Torța, ele tocmai fuseseră definitiv alungate. Baza era funcțională și alimentată cu energie, cel puțin la un nivel fundamental. Tehnologia amerikano era robustă, totuși nu îndeajuns de robustă pentru a mai deschide uși după două sute de ani.

Dreyfus tresări când voleturi rabatabile zăngăniră, deschizându-se fără avertisment în pereți. Luminițe roșii pâlpâiră înapoia grilelor din plafon și auzi vuietul unor ventilatoare puternice. Senzorul ambiental al costumului începu să înregistreze schimbarea amestecului de gaze și a presiunii când aerul din incintă fu înlocuit cu atmosferă respirabilă. Procesul nu dură nici trei minute. Ventilatoarele se opriră și voleturile se închiseră la loc.

— Cred că acum putem deschide ușa, zise Sparver.

Dreyfus știa prea bine că n-ar fi câștigat nimic dacă ar fi așteptat.

— Dă-i drumul, spuse el și se pregăti mental pentru ce se afla de cealaltă parte.

Sparver apăsă comanda respectivă, după care i se alătură, ținându-și cu două mâini carabina Breitenbach. Dar când ușa se ridică, nimeni nu-i aștepta îndărătul ei. Dreyfus plecă ușor vârful țevii propriei sale arme, însă rămase alert. Cei doi prefecți trecură peste prag.

Într-o parte și-n alta se întindea un coridor cu secțiune triunghiulară, ai cărui pereți și podea erau din grătar metalic. Pe toată lungimea coridorului, o bandă roșie iluminată trecea prin apexul celor doi pereți înclinați. Înapoia grătarelor șerpuiau conducte și mașini corodate și îmbâcsite de mucegai; multe dintre ele păreau roase, probabil de șobolani. Abur răbufnea din țevi sparte, îndeajuns de fierbinte pentru a-i opări dacă n-ar fi purtat costume. Dreyfus observă însă că unele țevi erau noi și strălucitoare. Probabil că Torța reparase și schimbase doar atât cât fusese necesar pentru ca baza să redevină locuibilă. Nu intenționase s-o facă nici confortabilă, nici echivalentul unui cămin.

— Vrei să dau cu banul? întrebă Sparver.

— În sens antitrigonometric, răspunse Dreyfus și porni înainte.

Podeaua din grătar zăngănea sonor sub bocancii lor, iar zgomotele reverberau după curba coridorului. Dreyfus nu avea o idee precisă despre dimensiunile bazei, însă nu era greu să-ți imaginezi că sunetele acelea ajungeau suficient de departe ca să alerteze pe cineva asupra sosirii lor, în cazul în care nu fusese deja anunțat de activitatea ecluzei pneumatice. Deoarece costumul îl asigura că aerul ambient era respirabil,

Dreyfus ridică brațul și riscă să-și scoată casca. O fixă de centură, la fel cum făcuse, și regretase gestul respectiv, în asteroidul Nerval-Lermontov când Clepsidra își lipise cuțitul de gâtul lui. Nu credea totuși că acum cuțitele aveau să fie o problemă.

— Mda, devine cam sufocant aici, zise Sparver și-și desfăcu la rândul său casca, inspirând adânc același aer rece și cu iz metalic pe care abia îl gustase Dreyfus. Deja mă simt mai bine.

— Ai grijă la jeturile de aburi. Și fii pregătit să pui capacul la loc în orice clipă.

Merseră mai departe, urmând curba lină a coridorului, până ajunseră la o intersecție. Se opriră pentru a decide în ce parte să meargă, în vreme ce aburi rozalii țâșneau ca niște răsuflări de dragoni dintr-o conductă retezată. Dreyfus își aținti lumina pe un panou din metal lustruit, ștanțat cu text în amerikano.

— Centrul operațional este într-acolo, arătă el, ridicând glasul deasupra pufnetelor mânioase ale jeturilor de abur. Mi se pare locul potrivit din care să începem, nu crezi?

— Sau locul potrivit de care să ne ferim.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Dar am venit aici să facem o treabă, prefectule de teren.

După un moment, Sparver întrebă:

— N-ai vrut să spui „adjunct”, șefule?

— Am vrut să spun „prefect de teren”. Jane tocmai m-a promovat prefect-senior, așa că nu văd de ce n-ar trebui să-mi promovez adjunctul. Cum te simți, prefect de teren Bancal?

— Minunat. Deși îmi imaginasem că asta s-ar putea întâmpla în alte circumstanțe.

Dreyfus surâse în barbă.

— Adică ceva mai puțin sinucigașe?

— Dacă tot ai spus-o…

— La fel am simțit și eu când am fost promovat, așa că acum facem pereche.

— Rămâne totuși o promovare. Vreau să spun că rangul mi se va trece în ferpar, nu?

— Așa-i, aprobă Dreyfus. Singura problemă este că sunt unicul care știe despre ea. Desigur, cu excepția ta.

— Vrei să spui, așadar, că ar fi realmente util ca unul dintre noi să supraviețuiască.

— Exact. Preferabil eu.

— De ce tu, șefule, și nu eu?

— Pentru că dacă vei supraviețui tu, n-ai mai avea nevoie de un ferpar, de acord?

— Logic, încuviință Sparver, glasul lui sunând doar foarte puțin derutat.

Dreyfus strânse energic în mâini carabina Breitenbach.

— Este ceva în față, anunță el cu glas mai scăzut.

Lumină albăstruie-palidă răzbătea de după curba coridorului, evidențiind păienjenișul hexagonal al grătarelor. Dreyfus estimă că se apropiau de secțiunea centrului operațional. Deși era perfect conștient că nu-și puteau reduce zgomotele înaintării, încetini totuși mersul și se apropie mult de peretele înclinat de la interiorul curbei, sperând să-l folosească drept acoperire până în ultima clipă. Coridorul se termina într-o cavernă care se ridica pe câteva niveluri deasupra celui pe care se aflau ei. Lumina albăstruie își avea originea într-o grilă de lămpi suspendate de plafonul din rocă goală care se arcuia la zece-doisprezece metri mai sus. Coridorul îi adusese pe un balcon cu balustradă, care ocolea toată caverna. La intervale regulate, în peretele din panouri netede se aflau uși, marcate cu numere vopsite cu spray și simboluri criptice, care făcuseră cândva referire la departamentele administrative și funcționale ale bazei. Dreyfus privi peste balustradă spre podeaua sălii și văzu că era un fel de atrium. Alei din dale înconjurau foste ronduri și bazine mici. Rondurile conțineau acum doar cenușă negricioasă, iar în bazine nu exista decât praf. Zări și două banchete, tăiate în roca solidă. În mijlocul podelei atriumului se ridica o sculptură din metal cu aspect complicat, al cărei înțeles nu-l putea desluși cu ușurință din unghiul acesta, dar care semăna destul de mult cu un cactus din fier.

Dreyfus își dădu seama că avusese prejudecăți despre foștii locuitori ai bazei. Poate că această cultură amerikano fusese foarte îndepărtată de a sa, poate că valorile ei îi erau străine, însă cei de aici avuseseră de asemenea nevoie de un loc unde să se relaxeze și să interacționeze reciproc, departe de presiunile îndatoririlor cotidiene. În felul său, locul acesta n-ar fi trebuit să difere cu mult de propriul său serviciu. Se întrebă ce fel de fantome aveau să bântuie Panoplia la două sute de ani după dispariția lui.

Se îndepărtă de balustradă cu un fior de tulburare. Sparver

parcursese deja un sfert din circumferința balconului, testând ușile pe lângă care trecea. Deocamdată toate fuseseră încuiate, dar chiar sub ochii lui Dreyfus, Sparver ajunse la o ușă întredeschisă. O împinse cu țeava carabinei, apoi își chemă partenerul printr-un gest. Privind ocazional în jos, spre atrium, Dreyfus se apropie de nou-promovatul prefect de teren și examină ce descoperise.

— Cred c-ai avut dreptate în privința Torței, șefule.

Cândva încăperea fusese probabil locuința personală a unui amerikano, dar acum fusese convertită în dormitorul improvizat al unuia dintre membrii Torței. Un hamac fusese întins între doi pereți. Pe o ladă cu echipamente, Dreyfus zări componente dintr-o uniformă a Panopliei, o centură și tocul șficbiciului, dar fără arma în sine. Găsi un bulb de cafea, care mai avea încă lichid pe fund, însă rece. Pe niciunul dintre obiecte nu se depusese praful.

Își Continuară cercetarea nivelului superior, oprindu-se pentru a investiga camerele neîncuiate. Găsiră și alte efecte personale și echipamente, ba chiar și două compaduri. Acestea erau operaționale, dar când Dreyfus îl activă pe unul dintre ele, nu-i putu descifra conținutul, nici chiar cu Manticora. Probabil că Torța avea propriul ei protocol de securitate.

Sparver și Dreyfus coborâră cu grijă la nivelul următor, deoarece costumele și blindajele abia încăpeau pe scară. Găsiră alt inel de încăperi, în majoritate mai mari, care păreau să fi slujit funcții administrative sau de laborator. Exista până și un complex medical, format din incinte cu pereți din sticlă, încă iluminate verzui-palid de surse indirecte. Echipamente de modă veche sugerau forme abstracte, vag amenințătoare, sub huse de plastic antipraf. Husele deveniseră fragile și îngălbenite în timp, totuși mașinile de sub ele nu păreau afectate.

— Ce s-o fi întâmplat cu oamenii care au locuit aici? întrebă Sparver în șoaptă.

— Pe voi nu vă mai învață nimic la școală?

— Ia-mă-ncet. Până și cincizeci de ani înseamnă istorie antică din punctul de vedere al unui porc.

— Au înnebunit, zise Dreyfus. Au fost aduși aici în pântecele roboților, sub formă de ovule fertilizate. Roboții le-au dat naștere și i-au crescut să fie niște oameni fericiți și echilibrați. S-au ales însă cu niște psihopați fericiți și echilibrați.

— Chiar așa?

— Am simplificat nițel situația. Copiii nu cresc însă chiar bine fără adulți normali în jur, care să le poată imprima un comportament social rezonabil. Până la apariția celei de-a doua generații, niște patologii foarte neplăcute clocoteau spre suprafață. A fost urât.

— Cât de urât?

— Pe cât de urât pot suna ușile sparte cu topoare.

— Nu se poate însă ca toți să fi fost nebuni.

— Așa este, totuși numărul cazurilor stabile n-a fost nici pe departe suficient pentru a menține societatea laolaltă.

Altă scară îi aduse la nivelul cel mai de jos al atriumului, unde alei rătăceau printre bazine secate și ronduri de flori preschimbate în cenușă. Dreyfus își spuse că odinioară fusese probabil un loc agreabil în care să-ți petreci timpul, cel puțin prin comparație cu delimitarea claustrofobică a restului bazei. Acum se simțea însă ca un intrus care viola încremenirea unei cripte. Se gândi că agenții Torței fuseseră cei care încălcaseră sanctitatea locului înainte de sosirea sa și a lui Sparver, totuși persista o senzație de respingere.

Toate încăperile erau mai mari decât cele pe care le văzuseră la nivelurile superioare și înconjurau atriumul, tăiate în rocă pe adâncime de multe zeci de metri. Coridoare se afundau încă și mai mult, curbându-se către alte părți din Baza 9. În capătul unuia, Dreyfus văzu o iluminare ca de zi, despre care presupuse că era alt atrium, poate cel puțin la fel de mare precum cel în care se aflau ei. Câteva coridoare coborau lent în sol, sugerând că dedesubt existau și alte niveluri locuibile. Bărbatul se opri, neștiind în ce direcție să continue. Se așteptase să întâlnească pe *cineva* în zona centrului operațional sau cel puțin să descopere un indiciu privind locul unde se aflau oamenii. Dar, cu excepția obiectelor din Panoplie pe care le văzuse deja, nu exista nicio dovadă a prezenței umane imediate.

Era pe punctul de a cere o părere despre următoarea lor mișcare, când Sparver emise un clicăit straniu, de parcă ceva îi rămăsese înțepenit în gât. Dreyfus se întoarse rapid și-și privi adjunctul.

— Sparv?

— Uită-te la sculptură, șefule.

De când ajunsese pe nivelul inferior, Dreyfus acordase prea

puțină atenție obiectului din metal. Îl privise doar atât cât să vadă că era într-adevăr ceea ce păruse de la înălțime: o structură neagră și ghimpată realizată din fier forjat, care sugera un cactus, o anemonă sau un palmier unghiular, dar care putea la fel de bine să fie o formă abstractă. Se ridica la trei-patru metri deasupra sa, proiectând umbre ascuțite pe podea, și consta din zeci de frunze ascuțite ca niște lame ce radiau dintr-un nucleu central, majoritatea fiind orientate spre plafon. Ceea ce nu observase – dar care nu scăpase atenției lui Sparver – fusese scheletul uman de la baza sculpturii.

În ciuda anilor în care activase ca prefect, Dreyfus tot se înfioră. Văzuse cadavre, însă nu multe, și văzuse încă și mai puține schelete. Șocul se diminuă totuși când înțelese că scheletul acesta nu putuse să aparțină cuiva care murise recent. Carnea dispăruse aproape în totalitate, lăsând numai câteva bucățele negru-cenușii prinse ici-colo. Oasele, cele care nu se fărâmaseră, erau întunecate și acoperite de pete. Din îmbrăcăminte, și ce altceva mai purtase cadavrul, nu rămăsese nicio urmă vizibilă.

Nefericita victimă fusese azvârlită probabil de pe balconul înalt, sau poate împinsă de pe o punte improvizată întinsă peste atrium, și căzuse peste unul dintre țepii cei mai mari. Scheletul zăcea chiar la baza sa; țepușa îi distrusese cutia toracică. Craniul atârna pe un umăr, privindu-l pe Dreyfus cu găvanele goale, iar înclinarea piezișă a maxilarului transmitea un amuzament absurd, ca și cum ar fi simțit o sinistră încântare post-mortem față de oroarea pe care o cauzase.

Însă adevărata oroare, decise Dreyfus, nu era faptul că un om fusese omorât aici. El nu era de partea instanței sumare, totuși în locul acesta îndepărtat de lume nu se putea preciza ce făcuse victima pentru a merita sfârșitul acela brutal. Oroarea consta în faptul că agenții Torței nu se sinchisiseră să facă nimic în privința osemintelor. Își văzuseră de treabă, echipând baza pentru a fi din nou locuibilă, de parcă scheletul ar fi fost o parte inevitabilă a decorului.

Dreyfus știu atunci că avea de-a face cu mai multe soiuri de monștri.

— Lăsați armele jos, rosti un glas.

Dreyfus și Sparver se întoarseră imediat, dar era deja prea târziu. Țeava altei carabine Breitenbach îi ațintea de pe balconul

intermediar. Dreyfus știa că dacă era setată pe dispersare maximă a razei, arma îi putea ucide pe amândoi din aceeași pulsație.

— Salut, Paula, rosti el.

— Lăsați armele jos, repetă Saavedra. Imediat, altfel vă ucid.

Dreyfus trecu cureaua carabinei peste umăr și lăsă arma pe podea. Sparver îi urmă exemplul, cu o nemulțumire evidentă.

— Îndepărtați-vă de arme, continuă femeia.

Începu să meargă pe balcon fără a-i scăpa vreo clipă din amenințarea carabinei. Când ajunse la scară, începu să coboare. Purta pantaloni din uniforma Panopliei și o tunică neagră fără mâneci. O făcea să pară mai zveltă, mai asemănătoare unei păpuși, decât atunci când Dreyfus o văzuse prima dată în refectoriu. În același timp însă mânuia carabina ca și când n-ar fi cântărit nimic. Mușchii ce-i jucau pe sub piele păreau la fel de duri și netezi ca oțelul călit.

— Nu am venit să te ucidem, vorbi Dreyfus pe când bocancii ei tropăiau pe trepte. Va trebui să răspunzi pentru omorârea lui Chen, iar Torța va trebui să-și explice rolul jucat în distrugerea Bulei Ruskin-Sartorious. Mie însă nu-mi vine greu să cred că ai acționat impulsionată de simțul datoriei; că ai crezut că procedai corect ascunzându-l pe Ceasornicar. Un tribunal va judeca ambele aspecte, Paula. Nu ai motive să te temi de justiție.

Ea ajunse pe podea și veni spre ei.

— Ai terminat?

— Am spus ce am avut de spus. Lasă-mă să plec de aici cu Ceasornicarul și voi face tot ce pot ca să-ți ușurez situația.

Saavedra lovi armele cu piciorul, îndepărtându-le.

— Dreyfus, de ce ești tu atât de interesat de Ceasornicar? Ce-nseamnă el pentru tine?

— Nu voi ști până nu voi ajunge la el.

— Dar te interesează.

— Nu sunt singurul, nu?

— Ai pomenit de Ruskin-Sartorious. Știi de ce a trebuit să-l mutăm pe Ceasornicar?

— Bănuiesc că iscodea cineva prin preajmă.

— Și cine ar fi fost acel „cineva”, mă-ntreb? Cine era atât de preocupat să-l localizeze după toți anii în care fusese ascuns? Cine continuă să fie preocupat?

— Gaffney a lucrat pentru Aurora. Ea dorea să-l localizeze și să-l distrugă pe Ceasornicar, pentru că-l percepuse ca pe o amenințare.

— Iar tu nu-l vezi astfel pe Ceasornicar?

— Aurora se temea de el și asta îmi este suficient.

— Problema ta este că n-am nicio dovadă că nu mă minți.

— Fii atentă, atunci! Dacă aș fi dorit să-l distrug pe Ceasornicar, aș fi putut trimite o torpilă spre baza aceasta acum treisprezece ore. Eu însă am venit pe jos, cu partenerul meu, cu intenția de a negocia.

— Este adevărat, zise Sparver. Nu vrem decât accesul la Ceasornicar. Voi l-ați ascuns în tot acest timp, pentru că ați crezut că va putea fi util într-o bună zi. Și uite că s-a-ntâmplat! Ziua aceea a sosit.

— Nu știu multe despre Aurora, răspunse Saavedra, dar sunt conștientă de criza orbitală, de pierderea habitatelor și de eforturile de evacuare. Nu mi-este însă clar cine se află în spatele tuturor acestor evenimente. Mă puteți lumina?

— Iar cele ce-ți vom spune te-ar putea determina să îndrepți arma aceea în altă direcție? întrebă Dreyfus.

— Dă-i drumul, și voi vedea.

Dreyfus inspiră profund, atât pentru a-și calma nervii, cât și pentru a se pregăti să vorbească.

— Noi credem că știm ce este Aurora. Este un nivel-alfa periculos, unul dintre Cei Optzeci originali. Spre deosebire de ceilalți, nici nu s-a șters și nici n-a intrat în buclă. A simulat că așa s-ar fi întâmplat, dar în realitate a progresat și a devenit mai puternică și mai rapidă.

Buza lui Saavedra zvâcni neîncrezător.

— Și unde a stat în ultimii cincizeci de ani… sau câți au trecut de-atunci?

— Cincizeci și cinci. Nu știm unde a fost în toți acești ani, atâta doar că în mare parte a lor a plănuit ceva. Preluarea habitatelor acestora nu este decât începutul.

Ea dorește control complet asupra Inelului Sclipitor. Oamenilor nu li se va mai permite să locuiască acolo, ci va fi numai o vastă infrastructură de susținere pentru o minte nemuritoare.

— De ce i-ar fi apărut în mod subit intențiile megalomane dacă în tot acest timp a trăit destul de mulțumită fără să știm de

existența ei?

— Deoarece crede că oamenii sunt pe punctul de a-i face ceva rău Inelului Sclipitor, ceva în urma căruia nici chiar o inteligență de nivel-alfa evoluată nu va putea fi în siguranță.

Buza lui Saavedra zvâcni iarăși.

— Ceva *rău*?

— Mai exact, s-a autoconvins că oamenii nu vor putea păstra infrastructura de care ea are nevoie pentru a rămâne vie și de aceea trebuie eliminați. Nu este o preluare a controlului habitatelor, fiindcă sub regimul ei nimeni nu va mai rămâne în viață… Dacă nu ținem seama de mâna de sclavi umani de care va avea nevoie pentru a-i repara servitorii când se vor defecta. Este vorba despre genocid, Paula.

— De ce se teme Aurora de Ceasornicar?

— Probabil din cauză că Ceasornicarul este unica entitate din sistem cu o inteligență apropiată de a ei. Poate chiar mai mare. Asta înseamnă că reprezintă o amenințare pentru suveranitatea ei. Asta înseamnă că trebuie să-l înlăture.

— Asta încerca să facă atunci când a distrus Ruskin-Sartorious, explică Sparver. Gaffney a acționat pe teren, însă păpușarul era Aurora. Atâta doar că a intervenit prea târziu. Voi i-ați simțit interesul și l-ați mutat pe Ceasornicar aici.

— Ceea ce este regretabil, ținând seama de faptul că nouă sute șaizeci de oameni au murit din cauza unei informații false, completă Dreyfus.

— Oamenii aceia – locuitorii din Bula Ruskin-Sartorious – n-ar fi trebuit să moară, spuse Saavedra.

— Așadar, le regreți moartea? întrebă Dreyfus.

— Bineînțeles, pufni ea. Nu crezi că nici noi n-am fi preferat să se-ntâmple așa? Am presupus că indivizii care se arătaseră curioși se retrăseseră. Mutarea Ceasornicarului din Bulă a fost o măsură de precauție. Nu credeam că vor fi *consecințe.*

— Sunt pregătit să cred asta, încuviință Dreyfus.

— N-ai decât să crezi ce vrei.

— Mai cred, de asemenea, că o parte din vină trebuie atribuită lui Anthony Theobald. El trebuie să fi știut că punea în pericol viețile celor din familia sa, chiar dacă nu știa exact în ce se implica.

— El n-ar fi trebuit să știe. Niciunul dintre ei n-ar fi trebuit. De fapt, niciunul dintre ei n-a știut până în ultima clipă.

— Cu toate acestea, unul dintre ei s-a apropiat mult de înțelegerea adevărului.

Ea îl privi scrutător.

— Ce vrei să spui?

— Delphine Ruskin-Sartorious. Fiica. Artista familiei. Sau n-ai știut?

— Ce să știu?

— Ea a intrat în contact cu Ceasornicarul. A fost mai degrabă un dialog unisens, totuși a existat un contact.

Saavedra îl mai privi un moment, după care clătină din cap în semn de refuz sec.

— Nu, așa ceva n-ar fi fost posibil. Delphinei nu i s-a permis niciodată accesul în preajma lui. Și nici altui membru al familiei, inclusiv lui Anthony Theobald. Ceasornicarul a fost ținut într-o celulă blindată, izolat, cu excepția cazurilor când doream să comunicăm cu el. Nu numai că nu putea evada din celulă, dar nici nu putea trimite vreun semnal în exterior.

— A găsit totuși o cale prin care s-o contacteze pe Delphine.

— Imposibil!

— Așa s-a întâmplat, indiferent dacă îți place sau nu. Bănuiala mea este că celula nu era chiar atât de protejată pentru transferul de date pe cât credeați voi. Sau poate că Ceasornicarul a reușit să trimită un semnal când vorbeați cu el, sau ce altceva făceați când îl vizitați.

— Orice semnal are nevoie de un receptor, rosti Saavedra apăsat.

— Delphine avea așa ceva. Îl avea chiar în propriul ei cap. Ca orice bun cetățean demarhist, avea craniul ticsit de implanturi, pe care le utiliza pentru a-și direcționa mașinile. Ceasornicarul a descoperit cum să manipuleze unu sau mai multe din implanturile acelea pentru a plasa imagini în mintea Delphinei și a-i modela creațiile artistice.

Saavedra înclină sceptic capul pe un umăr. Dreyfus știa că mai avea încă mult până s-o convingă, însă reușise în mod clar să-i trezească curiozitatea.

— „Imagini”?

— Ceasornicarul a folosit-o ca pe un medium și s-a exprimat prin intermediul operelor ei. Delphine credea că-și descoperise un filon de inspirație miraculoasă, dar devenise, pur și simplu, un canal de transmisie pentru Ceasornicar.

— Ridicol! pufni femeia, totuși fără destulă convingere.

— Poate că asta a și atras atenția Aurorei, rosti Dreyfus, fulgerat abia atunci de ideea respectivă. Sigur că da, pentru ca amenințarea Ceasornicarului să aibă efect asupra ei, Aurora trebuia să știe foarte bine ce *este* el de fapt.

— Și ce este? Te-ntreb fiindcă se pare că ai deține toate răspunsurile.

Dreyfus nu se putu abține să nu surâdă.

— Vrei să spui că nu știi realmente? După atâta timp?

— În vreme ce tu știi, nu-i așa?

— Am o bănuială.

— Dreyfus, îți apreciez încercarea, dar dacă ai impresia că o să poți scăpa printr-o cacealma…

— S-a comis o crimă, rosti bărbatul. Totul a pornit de la un singur fapt: uciderea unui om nevinovat. Ceasornicarul este o consecință directă a crimei aceleia.

— Cine a fost ucis?

— Îndreaptă arma în altă direcție și s-ar putea să-ți spun. Ba încă și mai bine, de ce nu mi-l arăți pe Ceasornicar?

— Scoateți-vă costumele, spuse femeia. Vreau să mă asigur că n-aveți alte arme. Să știți însă că vă omor pe loc la cea mai mică impresie că vreți să faceți o șmecherie.

Dreyfus îi aruncă o privire lui Sparver:

— Să facem cum vrea ea.

Își scoaseră blindajele și costumele și le așezară ordonat în fața lor. Amândoi purtau uniforme Panoplie standard pe sub costume.

— Întoarceți-vă, ordonă Saavedra.

Se întoarseră cu spatele la ea.

— Întoarceți-vă din nou. Scoateți-vă șficbicele. Nu le activați.

Dreyfus și Sparver desprinseră șficbicele de la centuri și le aruncară pe podea.

— Împingeți-le cu piciorul spre mine.

Cei doi se conformară. Fără a-i slăbi de sub amenințarea carabinei, ea îngenunche și prinse șficbicele la propria ei centură. Apoi, cu o singură mână, își desprinse propriul șficbici, un model C, și-i derulă filamentul. Spirala de argint strălucitor a muchiei ascuțite șuieră pe podea. Saavedra răsuci cu un gest expert mânerul în palmă pentru a întoarce ochiul laser către Dreyfus și Sparver, îi marcă pe amândoi, după care îl eliberă.

— Confirmare fixare ținte, spuse și șficbiciul încuviință din mâner. Menține supravegherea țintelor. Dacă țintele se apropie la mai puțin de cinci metri de mine sau dacă se îndepărtează la mai mult de zece metri de mine, le interceptezi și le reții pe ambele cu forță letală maximă. Confirmă!

Șficbiciul încuviință.

— Cred că suntem clari în privința regulilor de comportare, zise Dreyfus.

Saavedra se apropie de carabinele lăsate de ei, își puse jos arma și scoase celulele de muniție din celelalte două. Își prinse celulele la centură, lângă șficbicele confiscate, apoi își ridică propria carabină și o puse pe umăr, cu țeava în sus.

— Acesta-i un gest de încredere. Nu abuzați de el.

— Nu vom abuza, spuse Sparver.

— Urmați-mă și nu uitați ce i-am ordonat șficbiciului. Vă voi arăta Ceasornicarul dacă vreți cu adevărat să-l vedeți.

CAPITOLUL 31

Saavedra îi conduse mai adânc în Baza 9, coborând pe una dintre rampele descendente pe care Dreyfus le văzuse deja că porneau din atrium. Șficbiciul ei luneca în urma grupului, triangulând constant distanța dintre femeie și cei doi prefecți, așteptând ca unul dintre ei să încalce parametrii ce-i fuseseră programați. Dreyfus se simțea ușurat să nu aibă o armă ațintită asupra lui, dar șficbiciul reprezenta doar o îmbunătățire marginală. Dacă fusese îngrijorat de posibilitatea de a muri din cauza unei zvâcniri a degetului Saavedrei, acum trebuia să-și facă griji despre procesele de gândire inflexibile ale unei mașini cu puțin mai inteligentă decât un câine de pază. Nu însemna că ar fi avut intenția de a încălca în mod deliberat regulile, însă… dacă se împiedica sau trecea în mod accidental peste limita celor cinci metri?

— O să vi-l arăt, rosti femeia, dar puteți da uitării orice idee de a negocia cu el. Nu-i un intelect rațional.

— Nu trebuie să fie rațional ca să înțeleagă că Aurora îi vrea moartea, replică Dreyfus.

— Crezi că asta îți va asigura înțelegere din partea lui?

— Este tot ce am. Ar fi bine să profit la maximum.

— Cum ați reușit să instalați așa rapid o unitate de restricționare aici? întrebă Sparver.

— N-am făcut-o noi. Abia am avut timp să ne îndepărtăm de Bula Ruskin-Sartorious înainte de a fi distrusă.

Din fericire aici exista deja un fel de cușcă. A necesitat unele modificări, totuși n-a fost ceva care să ne depășească resursele.

— Te referi la tokamak, spuse Dreyfus nesigur.

— La ce? se încruntă Sparver.

— Reactorul de fuziune care alimenta baza asta în epoca amerikano, explică Saavedra superior. Prefectul are dreptate. Este exact ce am folosit: o incintă uriașă de restricționare magnetică. Înfiorător de ineficient prin comparație cu generatoarele portabile pe care le aduseserăm, dar util în esență. A trebuit verificat și geometria câmpului a trebuit ajustată, însă n-au fost acțiuni foarte dificile. A fost mai simplu decât să instalăm propriul nostru echipament de restricționare, pentru care ar fi trebuit să săpăm altă cavernă.

— Înseamnă că aveți încredere în ingineria amerikano, zise Dreyfus. Nu cred că în specificațiile lor de proiectare a figurat restricționarea unei mașini psihopate.

— Am încredere că tokamakul nu se va defecta. Crezi că altfel aș mai fi venit aici?

— Unde sunt ceilalți? întrebă Dreyfus.

— Cei din Torță? Aici nu suntem decât eu și Simon Veitch.

Dreyfus își reaminti numele acela de pe lista primită de la Jane. Îi rămăsese în memorie dintr-un motiv anume.

— Și restul?

— Acolo unde îi trimit misiunile lor. De când ne-a desființat Jane, toți a trebuit să ducem vieți duble. Cum îți închipui că am izbutit să menținem Torța, având în același timp și sarcini regulate din partea Panopliei?

— Chiar m-am întrebat în privința asta…

— Regimul medicamentos conceput s-o mențină pe Aumonier trează și-a dovedit utilitatea și pentru agenții Torței. Cei mai mulți dintre noi au trăit cu numai câteva ore de somn pe săptămână. Saavedra ridică mâna și vorbi în brățara strânsă în jurul încheieturii palide și subțiri ca un vreasc: Simon? Am găsit intrușii.

Făcu o pauză, ascultând răspunsul lui Veitch.

— Da, numai cei doi. Îi aduc la reactor.

Făcu altă pauză.

— Da, sunt sub control. Altfel de ce le-aș fi îngăduit să mai

trăiască?

Tunelul deveni treptat orizontal. Intrară pe un coridor mărginit de magazii pentru echipamente, apoi ieșiră pe un balcon ce dădea deasupra unei săli doar cu puțin mai mică decât atriumul pe care-l lăsaseră în urmă. Pe balcon era loc destul pentru toți trei, fără să declanșeze acționarea șficbiciului. Cea mai mare parte a sălii era ocupată de reactorul așezat pe suporturi antișoc, aidoma unui enorm cazan de vrăjitoare. Era vopsit în verde-deschis și în lungul îmbinărilor panourilor se zăreau linii vagi de rugină. Câteva panouri și componente străluceau de parcă ar fi fost cromate, iar restul păreau superficial intacte. Dreyfus bănuia că fuseseră necesare unele reparații înainte ca generatoarele magnetice să fie convinse să revină la puterea nominală.

O pasarelă înconjura reactorul pe circumferință. În fața unui monitor de lângă o fereastră de observare întunecată stătea o siluetă îmbrăcată în negru. La auzul sosirii lor, se întoarse și privi în sus cu o grimasă pe chip. Veitch era la fel de slab ca Saavedra și avea același aspect cadaveric, dublat totodată de putere vânoasă.

— Ar fi trebuit să-i omori, spuse el ridicându-și glasul peste zumzetul slab al reactorului.

— Au informații despre Ceasornicar, zise femeia. Dreyfus zice că știe de unde-a apărut. Aș vrea s-aud ce are să ne spună.

Veitch păru iritat.

— Știm de unde a apărut. L-au creat în ISGA. Acolo a luat-o razna.

— Dar nu a început acolo, interveni Dreyfus. În ISGA s-a maturizat, și-a atins potențialul real, însă originea lui este cu totul alta.

— Coborâți scara! se răsti Saavedra.

— Acum îți poți opri șficbiciul, spuse Dreyfus. N-o să te atac.

— Coboară scara și lasă-mă pe mine să mă ocup de șficbici.

Dreyfus și Sparver trecură pe lângă Saavedra, având grijă să nu se apropie la mai puțin de cinci metri de ea. Bocăniră în jos pe trepte și traversară podeaua ticsită de echipamente a sălii, până ajunseră sub reactorul înalt.

— Suiți pe puntea de observație, spuse Saavedra, și explicați-i lui Veitch de ce-l vreți pe Ceasornicar.

Ridicând ochii la Veitch, Dreyfus reiteră argumentul pe care i-l

prezentase deja Saavedrei – că Ceasornicarul reprezenta unica armă eficientă împotriva Aurorei.

— Și ce propui? Să-l eliberăm, pur și simplu, și să sperăm că se va-ntoarce în genunchi la noi după ce va termina?

Dreyfus puse o mână pe balustradă și începu să urce scara către puntea de observație, urmat de Sparver.

— Sper că nu va fi necesar să-l eliberăm. Este o chestiune de autosupraviețuire. Dacă îl pot convinge cât de mult dorește Aurora să-l distrugă, ar putea înțelege rațiunea de a o înfrânge. Ne va ajuta ajutându-se pe sine.

— Din interiorul cuștii?

— Este o formă de inteligență artificială, zise Dreyfus. La fel ca Aurora, indiferent de felul în care și-a început ea existența.

— Și la ce ne servește asta?

— Aurora nu este o inteligență imaterială, ci o colecție de rutine software, care emulează structura unui creier uman individual. În același timp însă, ea nu este nimic până nu are o arhitectură fizică pe care să ruleze.

Deasupra lui, Veitch încuviință nerăbdător din cap.

— Și ce vrei să spui prin asta?

— Undeva trebuie să existe o mașină care s-o simuleze. În mod sigur ea își desfășoară preluarea Inelului Sclipitor din interiorul unui singur habitat. Probabil că nu este unul dintre cele pe care le-a ocupat deja, deoarece nu ar dori să riște să fie distrusă de o nucleară de-a noastră. Din păcate, asta înseamnă aproape zece mii de habitate potențiale. Dacă am dispune de tot timpul de pe lume, am putea să cernem prin înregistrările rețelelor și s-o depistăm. Dar nu dispunem de tot timpul de pe lume, ci de numai câteva zile.

— Crezi că Aurora cutreieră liberă prin rețele?

— Cu certitudine. A rămas nedetectată vreme de cincizeci și cinci de ani, ceea ce înseamnă că se poate deplasa fără dificultate dintr-un punct în altul. Dar nu se poate duplica. Cal Sylveste a înglobat personal o limitare în structura profundă a simulărilor de nivel-alfa. Ele nu pot fi copiate, nici chiar sub forma copiilor de siguranță.

— Poate că de acum a depășit limitarea respectivă.

— Nu cred. Dacă s-ar putea autocopia, n-ar mai fi atât de preocupată de protejarea propriei supraviețuiri. Este speriată tocmai pentru că este unicat.

— Totuși noțiunea de „mașină” este nebuloasă, prefectule. Poate că Aurora nu se poate autocopia, dar nu cred că poate fi împiedicată să se distribuie în mii de habitate, nu în unul singur.

— Asta este problema, zise Dreyfus gâfâind când ajunse la puntea de observație. Se numește viteză de execuție. Cu cât Aurora este mai distribuită, cu atât este mai afectată de decalajul temporal dintre centrele de procesare cauzat de viteza finită a luminii. Dacă o parte din ea ar rula într-un habitat din Inelul Sclipitor, iar altă parte într-un habitat diametral opus, ar suferi întârzieri inacceptabile, care să ajungă la nivelul unor fracțiuni de secundă. Ar continua să fie la fel de inteligentă ca acum, însă frecvența ceasului conștiinței ei ar fi încetinită cu un factor intolerabil. Asta este problema ei. Inteligența nu-i suficientă în sine, mai ales când încearcă să câștige un război pe zece mii de fronturi. Trebuie să fie în același timp și rapidă.

— Toate astea sunt supoziții, rosti Veitch când Dreyfus se apropie de el precaut, urmat îndeaproape de Sparver, Saavedra și șficbiciul ei.

— De acord, dar eu cred că sunt perfect valide. Aurora nu-și poate permite să se distribuie în mai multe habitate, prin urmare trebuie să ruleze pe o singură mașină, în interiorul unui singur habitat. Iar asta înseamnă că este vulnerabilă înaintea unei lovituri dacă habitatul respectiv poate fi identificat.

— Și tu speri că va putea fi identificat de Ceasornicar.

— Cam așa ceva.

Veitch păru derutat, ca și cum ar fi știut că nu înțelegea ceva evident.

— Ar avea totuși nevoie de acces la rețele.

— Știu.

— Ești nebun! Și dacă evadează, dacă se ascunde prin rețele la fel ca Aurora?

— În privința aceasta există un risc, dar sunt pregătit să mi-l asum, dacă țin seama de alternativă. Aș prefera să am un monstru evadat dacă pot opta între el și moartea inevitabilă din partea Aurorei.

— Știi ce le-a făcut Ceasornicarul victimelor sale?

Dreyfus se gândi la tot ce aflase de când căpătase Manticora. Examinarea amintirilor acelora noi, proaspete, semăna cu redeschiderea unei răni care abia începuse să prindă crustă.

— Știu că a făcut lucruri rele. Dar n-a acționat orbește. A

cruțat mai mulți decât a ucis. Aurora n-ar cruța pe nimeni.

— Arată-i ce este, interveni Saavedra. Ar fi cazul să știe despre ce vorbește când spune despre evadări.

— L-ai percheziționat de arme?

— Da, este curat. Arată-i fereastra.

Veitch se retrase de la display-ul de monitorizare.

— Privește și singur, prefectule.

— Este de cealaltă parte a sticlei?

— Aproape. De obicei îl ținem departe de fereastră. Voi roti magneții ca să-l aduc pentru câteva momente în raza vizuală.

Dreyfus întoarse capul către Saavedra, așteptându-i permisiunea de a se mișca. Femeia încuviință din cap, iar el i se alătură lui Veitch și păși pe piedestalul mic de sub fereastra de observație. Două mânere verticale ofereau sprijin de ambele părți ale hubloului blindat. Dreyfus atinse carcasa verzui-pală a reactorului și o simți vibrându-i sub degete. Tremurul era neregulat, cu pulsații puternice.

— Cum l-ați băgat aici?

— În partea opusă există o ușă pe unde se schimbă magneții. Pe durata deplasării de la Ruskin-Sartorious, l-am ținut pe Ceasornicar într-o unitate de restricționare portabilă. A trebuit să ne mișcăm rapid, deoarece unitatea are autonomie de numai șase ore. Ceasornicarul a testat-o întruna, flexându-și mușchii, încercând să evadeze, deși făcuserăm tot ce putuserăm pentru a-l ameți înainte de mutare.

— Cum l-ați „amețit”? întrebă Dreyfus.

— Cu impulsuri electromagnetice intense. Nu-l paralizează complet, totuși îl subjugă. Până am ajuns aici, își recăpătase puterile integral. L-am băgat înăuntru și l-am închis la timp cu magneții cei mari. Știi cum funcționează un tokamak?

— Mai mult sau mai puțin.

— În mod normal magneții țin suspendată o plasmă toroidală, pe care o împiedică să atingă pereții. Încălzești plasma la câteva sute de milioane de grade și o comprimi, până obții fuziune. În clipa asta înăuntru nu există fuziune, ci doar vid aproape absolut și Ceasornicarul. A trebuit să ajustăm magneții pentru a crea o butelie localizată, dar n-a fost foarte dificil.

— Încearcă în continuare să iasă, nu-i așa?

Dreyfus atinse din nou carcasa pulsatorie a reactorului. Simțea eforturile Ceasornicarului, care își testa reziliența

cătușelor magnetice.

— Nu se oprește nicio clipă.

Bărbatul se uită prin fereastră. La început nu văzu nimic, doar întuneric albastru-închis. Apoi sesiză o strălucire trandafirie slabă, care sporea din întuneric în dreapta sa. Strălucirea pâlpâi și se înteți. În stânga lui, Veitch ajustă fin configurația magneților de reținere. Trandafiriul deveni un halo argintiu pulsatoriu. Argintiul crescu spre alb incandescent.

— De ce strălucește?

— Câmpul desprinde ioni din propriul său strat exterior, ca un fel de cocon din plasmă. Când colapsăm câmpul, Ceasornicarul pare să absoarbă plasma înapoi în sine. Din câte ne dăm seama, n-a suferit deocamdată nicio pierdere netă de masă.

— Îl pot vedea acum, spuse Dreyfus foarte încet.

— Este frumos, nu-i așa?

Dreyfus nu răspunse. Nu era complet sigur în privința celor ce simțea. După ce o pierduse pe Valery se gândise de multe ori la Ceasornicar, dar nu reflectase niciodată la aspectul lui. Fusese preocupat numai de efectele, nu și de natura sa. Din declarațiile victimelor știa că Ceasornicarul era amorf, capabil să-și schimbe forma cu ușurință fluidă, sau cel puțin să transmită impresia respectivă. Mai știa, de asemenea, că unii supraviețuitori vorbiseră despre o formă umanoidă care rămânea constantă în timpul transformărilor ca de mercur, aidoma unui atractor stabil în nucleul unui proces haotic. Totuși relatările acelea nu-l interesaseră. Abia acum înțelegea cu adevărat că aceasta nu era o mașină obișnuită, ci mai degrabă ceva asemănător unui înger, reprezentat în metal strălucitor de alb.

Atârna în tokamak, fixat locului prin câmpuri magnetice îndeajuns de intense pentru a smulge electronii din hidrogen. Orice mașină normală, orice ar fi fost construit din materie obișnuită – fie ea inertă sau rapidă – ar fi fost simultan dezintegrat și vaporizat de tensiunile acelea interne uriașe, totuși Ceasornicarul le rezista și doar haloul argintiu-trandafiriu indica stările fizice extreme în care plutea. Avea forma vagă a unui bărbat: trunchi, brațe și picioare, sugestia unui cap… însă forma umanoidă era alungită și spectrală. Detaliile pâlpâiau și se încețoșau, contururile se limpezeau și se tulburau succesiv. Pentru o clipă, Ceasornicarul era un ansamblu de mecanisme blindate, articulate, recognoscibile, după care devenea o formă

schimbătoare, cu suprafață netedă.

— A văzut destul, spuse Saavedra. Îndepărtează-l de fereastră înainte să sfarme restricționarea.

Veitch acționă comenzi și Dreyfus văzu cum Ceasornicarul se îndepărtează. Când nu-l mai zări, se simți mai liniștit. Deși chipul îi fusese lipsit de trăsături, avusese impresia copleșitoare că-l fixa direct, marcându-i ca pe un subiect pentru viitoare examinări.

— Asta a fost partea mea din înțelegere, continuă Saavedra. Acum spune-mi ce știi tu despre el.

— Dacă o voi face, o să mă lăsați să discut cu el?

— Tu spune-ne ce știi. Apoi o să mai vedem.

— Am venit aici pentru un singur motiv. Cu cât vom întârzia mai mult, cu atât va fi mai greu s-o împiedicăm pe Aurora. Oameni mor pe orbită în timp ce noi șovăim.

— Spune-ne de unde a apărut Ceasornicarul, așa cum ai promis. După aceea vom discuta.

— Nu a venit din ISGA, spuse Dreyfus, ci a fost creat altundeva, cu mai bine de zece ani în urmă.

— Poți să-ncerci să fii mai puțin enigmatic? rosti Veitch.

— Numele Philip Lascaille vă spune ceva? întrebă Dreyfus retoric. Bineînțeles! Sunteți prefecți educați. Vă cunoașteți istoria.

— Ce legătură are Lascaille cu toate astea? zise Saavedra.

— Una foarte importantă. El a devenit Ceasornicarul.

— Nu fi absurd! pufni Veitch cu un surâs superior pe buze. Lascaille a înnebunit după ce s-a întors din Linţoliu. A murit cu ani în urmă.

Dreyfus încuviință răbdător.

— Așa cum neîndoios vă reamintiți, a fost găsit înecat în Institutul Sylveste pentru Studiul Linţolierilor. S-a presupus mereu că s-ar fi sinucis, că nebunia cu care se întorsese l-ar fi copleșit până la urmă. Însă aceea n-a fost unica explicație pentru moartea lui. Tăcuse ani în șir, dar imediat înainte de a muri se deschisese față de Dan, descendentul familiei. Îi împărtășise indicii care-i îngăduiseră lui Dan să pornească în propria sa expediție către Linţolieri, sigur de succes acolo unde alții eșuaseră. Mulți au concluzionat că după ce se eliberase de această enormă povară de cunoaștere, Lascaille considerase că-și încheiase misiunea vieții. Indiferent cum ar fi privit lucrurile,

rămânea o sinucidere.

— Tu însă nu crezi asta, rosti Saavedra și în glasul ei curiozitatea se împletea cu suspiciunea.

— Așa cum am spus, a fost ucis un om și cred că de acolo a început totul.

— Dar de ce? insistă ea. Lascaille era deja nebun. Dacă alții ar fi fost neliniștiți de ceea ce i-ar fi putut spune lui Dan, ar fi trebuit să-l omoare înainte, nu după ce vorbise cu el.

— Nu acela este motivul pentru care a murit. N-a fost omorât pentru că un individ ar fi fost îngrijorat de cunoștințele din mintea lui, ci pentru că acela dorea să obțină cunoștințele respective mai mult decât orice pe lume. Iar uciderea lui Lascaille era unicul mod prin care știa cum să ajungă la ele.

— Nu-i foarte rațional tot ce spui, zise Veitch.

— Se referă la scanarea pentru nivel-alfa, înțelese brusc Saavedra. Lascaille trebuia să moară pentru că procesul era fatal. Așa-i, Dreyfus?

— Ucigașii doreau configurațiile din mintea lui, structurile ce-i rămăseseră acolo după revenirea din Lințoliu.

Credeau că dacă vor putea înțelege structurile acelea, vor beneficia de altă posibilitate de a-i înțelege pe Lințolieri. Dar o scanare la rezoluția necesară pentru așa ceva ar fi însemnat arderea minții lui.

— Totuși lucrurile se îmbunătățiseră după Cei Optzeci, spuse Veitch.

— Nu până la moartea lui Lascaille. Întâmplările acestea s-au petrecut la treizeci de ani după Cei Optzeci, dar în majoritatea timpului respectiv a existat un moratoriu pentru genul acela de tehnologie. Ucigașii l-au luat pe Lascaille și i-au aplicat-o oricum. I-au ars creierii, însă au obținut scanarea pentru nivel-alfa dorită. După aceea i-au aruncat corpul în bazinul pentru peștișori. Se știa că era nebun, așa că aparenta sinucidere nu a ridicat niciun fel de întrebări.

— Cine ar fi putut s-o facă?

Dreyfus strânse din umeri înaintea întrebării Saavedrei. Nu ajunsese deocamdată atât de departe și mintea îi era învolburată de posibilități.

— Nu știu. Trebuie să fi fost cineva cu o poziție importantă în organizația Sylveste. Mă îndoiesc că ar fi fost chiar Dan – ar fi fost împotriva propriilor lui interese, deoarece el deținea deja

informații despre cum să-i contacteze pe Lințolieri. Dar cine poate ști dacă n-a avut un rival, un spion în clan, care dorea să ajungă înaintea lui la trofeu?

— Însă tu vei investiga, nu-i așa? zise femeia.

— Nu pot îngădui să las o crimă neinvestigată. Mai întâi însă va trebui să ne ocupăm de alte câteva probleme. Supraviețuirea în următoarele cincizeci și două de ore va fi un început bun. Dreyfus se întoarse către Veitch. De aceea avem nevoie de Ceasornicar. Eu mi-am expus cazul cât am putut de bine. Acum vreau să-mi arătați cum să comunic cu el.

— Ai o teorie interesantă despre originea lui, spuse Veitch. S-ar putea chiar să fie adevărată. Dar asta nu înseamnă că ar fi rațional să-l lăsăm în libertate.

— Nu spun să-l lăsăm în libertate, replică Dreyfus răbdător. Spun să…

— Crezi că pentru Ceasornicar contează câtuși de puțin dacă-i deschizi cușca sau îi oferi acces la rețele?

Dreyfus simți cum un talaz copleșitor de epuizare se sparge peste el. Făcuse tot ce putuse. Le explicase Saavedrei și lui Veitch pe cât de limpede era în stare, sperând că îi vor simți sinceritatea și vor înțelege că Ceasornicarul era într-adevăr unica armă eficientă împotriva Aurorei, chiar dacă posibilitatea aceea era nedigerabilă. Dar nu avusese succes. Poate că Saavedra începuse să fie convinsă… sau cel puțin să creadă că el nu venise să distrugă Ceasornicarul. În timp ar fi putut s-o facă să înțeleagă. Însă Veitch nu dovedea absolut nicio înclinație să vadă situația ca Dreyfus.

— Am venit aici să negociez, deschise el larg brațele în semn de predare. V-aș fi putut ucide pe toți, pe voi și pe Ceasornicar. O singură nucleară ar fi fost de ajuns. Crezi că aș fi venit aici dacă aș fi considerat că există alternativă?

— Ascultă-mă, prefectule, rosti Veitch. Indiferent cât de teribilă ar fi situația de pe orbită, indiferent cât de disperată ar părea, nimic nu poate fi atât de groaznic încât să justifice acordarea fie și a unui angstrom de libertate Ceasornicarului. El este, pur și simplu, încarnarea răului, înțelegi? Este diavolul cromat.

— Știu.

— *Nu poți* să știi. Nimeni n-o știe cu adevărat decât dacă a avut contact direct cu el, zi după zi, an după an, așa cum am

avut noi.

— Eu am fost acolo, rosti Dreyfus calm.

— Ce vrei să spui?

— Eu am fost unul dintre prefecții care au intrat în ISGA înainte de a fi distrus nuclear.

Veitch azvârli o privire nervoasă către Saavedra și Dreyfus recunoscu căutătura aceea. Credeau că-și pierduse mințile. Se uită la Sparver și zări aceeași expresie pe chipul fostului său adjunct, deși numai el ar fi putut-o identifica.

— Prefectule, noi avem autorizații care depășesc Furnicarul, care depășesc până și Manticora, vorbi Veitch pe un ton încet, cumpătat. Noi știm tot ce s-a întâmplat în ziua aceea, până la ultimul minut. Știm cine a fost implicat, unde se afla și ce făcea.

— Atâta doar că datele au fost modificate, zise Dreyfus. Implicarea mea a fost ștearsă din înregistrări, din toate documentele cu excepția celor la care nu avea acces decât Jane Aumonier. Eu însă am fost acolo. Atâta doar că până acum nu mi-am reamintit prea multe.

— O ia razna, spuse Veitch.

— Dusollier s-a sinucis la scurt timp după criza Ceasornicarul, continuă Dreyfus, dar nu din cauza deciziilor pe care le luase el însuși. A preferat să se sinucidă decât să aibă de-a face cu consecințele acțiunilor pe care le-am inițiat eu, acționând cu autorizarea lui.

— Ce vrei să spui prin „acțiuni pe care le-ai inițiat”?

— În imediata apropiere a ISGA nu exista niciun prefect de rang mai mare. Ceasornicarul ajunsese deja la Jane. Ea fusese scoasă din luptă. Dusollier m-a autorizat să intru și să utilizez orice măsuri ar fi fost necesare pentru a-i salva pe oamenii aflați încă înăuntru.

— Atunci înseamnă că ai eșuat, zise Veitch.

— Dimpotrivă, am avut succes. I-am salvat pe cei mai mulți.

Dreyfus făcu o pauză. Îi venea greu să rostească cuvintele cu glas tare. Nu avusese greutăți să citească relatarea faptelor sale din ziua aceea, dar abia acum, când vorbea despre ele, simțea că înțelegea ce se întâmplase.

— Oamenii au supraviețuit, adăugă el. Sunt încă vii.

— N-a supraviețuit nimeni, îl contrazise Saavedra. Noi am distrus ISGA cu nuclearele.

— Așa este, dar abia la șase ore după ce Jane a fost scoasă,

cu scarabeul fixat pe ceafă. Ce s-a întâmplat în intervalul acela? De ce a fost șters din înregistrările publice? M-am întrebat mereu, surâse slab Dreyfus. Acum știu.

— Ți-ai amintit, uite-așa, dintr-odată! pufni Saavedra.

— Jane a considerat că mi-ar fi util din punct de vedere tactic dacă aș recupera amintirile întâlnirii mele anterioare cu Ceasornicarul. Știa că va fi dureros pentru mine, ținând seama și de alte detalii ce însoțeau întâlnirea aceea. A avut însă dreptate.

— Sunt de acord cu Veitch, replică Saavedra, o iei razna.

— În apropierea ISGA-ului aștepta o navă, vorbi încet Dreyfus. O navă stelară produsă de demarhiști în tentativa de a-și reduce dependența de Agregați. Era un prototip construit pe orbita lui Fand și utiliza un sistem de propulsie diferit, care nu avea nicio legătură cu știința Agregaților. Făcuse un singur zbor până la sistemul nostru, după care fusese pusă la naftalină, deoarece era prea scumpă, prea lentă și prea stângace. Fusese pusă la păstrare pentru ziua când ar fi devenit economică.

— Cum se numea? întrebă Saavedra.

— *Atalanta,* răspunse Dreyfus.

— Da, se încruntă Veitch, a existat o navă cu numele ăsta. Țin minte că voiau s-o demonteze pentru fier vechi.

— Au și făcut-o. Ea nu mai există.

— Spune-ne ce s-a-ntâmplat, îi ceru Saavedra.

— Da, întări Sparver.

Dreyfus deschise gura și în aceeași clipă două brățări începură să piuie la unison. Saavedra și Veitch le priviră mai întâi iritați, apoi alarmați.

— Tunurile de suprafață sunt on-line? îl întrebă Saavedra pe bărbat.

El încuviință din cap.

— Au fixat ținta, dar nu vor deschide focul până nu se apropie mai mult.

— Cine să se apropie? întrebă Dreyfus.

Saavedra întoarse ochii spre el.

— O navă sosește din spațiu. Face inserție directă de pe orbită, la accelerație mare. Nici măcar nu-ncearcă să se ascundă. Știi ceva despre ea, Dreyfus?

— Eu m-am străduit din răsputeri să nu atrag atenția asupra locației voastre. N-am vrut ca Aurora să mă urmărească până la

voi.

— Însă numai Panoplia știe că suntem aici.

— Atunci trebuie să se fi întâmplat ceva, zise Dreyfus. Mi se pare logic să presupun că persoana care pilotează nava aceea vrea să-l scoată pe Ceasornicar din acțiune.

— Să trecem la operațiuni, spuse Saavedra și-l fixă pe Dreyfus cu o privire de avertizare. O să-mi rechem șficbiciul, dar știi cât de rapide sunt armele astea. Îl pot trimite la voi înainte să fi clipit măcar. Reveni la Veitch. Restricționarea este stabilă?

— Tare ca piatra.

Bărbatul coborî un oblon blindat peste fereastra de observare, îl fixă cu un zăvor greu, după care îi urmă pe ceilalți trei pe pasarelă, apoi pe podeaua reactorului. Șficbiciul lui Saavedra îi era fixat din nou la centură, totuși Dreyfus nu-și făcea iluzii că ar fi câștigat încrederea neechivocă a femeii. Îi acceptase povestea cu titlu de provizorat, până ce el făcea vreo eroare sau până se schimbau circumstanțele.

— Ar putea fi Gaffney, reflectă el pe când suiau prin tunel înapoi către nivelul principal de rezidență și operațiuni. Ultima dată când l-am văzut, își revenea după o operație chirurgicală. Dar nu era mort. Poate că aceea a fost marea mea greșeală.

— Presupun că era păzit, nu? privi Saavedra peste umăr în timp ce suiau grăbiți panta.

— Era, însă se poate să nu fi fost suficient. Gaffney sabotase deja Turbinele de Căutare și le omorâse pe Clepsidra și pe Trajanova. Este inteligent și are la vârfurile degetelor tot aparatul de securitate, dar nu este un supraom. Cred că este posibil ca Aurora să-l fi ajutat, chiar și în interiorul Panopliei.

— Iar acum ea l-a ajutat să evadeze?

— Posibil, însă indiferent cum ar sta lucrurile, îmi pare a fi acțiunea lui. Te-am auzit pomenind de tunuri?

— Baterii portabile antinave, cu autoîngropare, spuse Veitch. Le-am instalat pentru eventualitatea în care cineva și-ar fi băgat nasul fără să fi fost invitat. Ați fi dat peste ele dacă n-ați fi venit pe sol.

— Mă bucur c-am făcut-o. Plimbarea pe jos mi-a prins bine.

Centrul operațional al Torței fusese instalat într-o fostă sală de conferințe de pe vremea când baza era condusă de amerikano. Pereții erau acoperiți cu fotografii monocrom ale unor panorame spectaculoase, cu tridimensionalitate

superficială. Un perete prezenta un canion adânc, posibil de pe Marte. Altul arăta o cascadă în formă de potcoavă. Pe un al treilea era afișat un versant stâncos în care fuseseră sculptate opt capete enorme: al cincilea și al șaptelea aparțineau unor femei.

Pe masă se găsea un grup de display-uri dispuse hexagonal, astfel încât formau o cuvă holografică improvizată. Veitch îi adresă o comandă guturală și cuvă se umplu cu grafică în linii subțiri, verde-fluorescent. Dreyfus recunoscu conturul Bazei 9 și al terenului înconjurător. Etichete indicau amplasamentul armelor și dispozitivelor de urmărire. Deasupra lor, simbolul unei săgeți indica nava care se apropia.

— Semnătura îi corespunde unei nave ușoare de constrângere, rosti Veitch privind cifrele ce însoțeau simbolul. Gaffney ar putea pilota așa ceva?

— Are experiența necesară, încuviință Dreyfus.

— Asta nu-i o veste bună. Poate fi un cuter, însă ar putea foarte ușor să transporte nucleare.

— Doar dacă i-a mai rămas vreuna lui Jane, comentă Dreyfus. Iar dacă i-ar fi rămas, probabil că ar fi deja în exteriorul Panopliei, la bordul crucișătoarelor interplanetare, pentru a fi utilizate când și cum ar fi fost necesar. Nu cred că Gaffney ar fi putut pune mâna pe nucleare. Mai mult ca probabil, a reușit numai să evadeze din Panoplie.

— Sper să ai dreptate, zise Veitch.

— Iar eu sper ca tunurile voastre să fie bune. Când vor deschide focul?

— După ce nava va coborî sub altitudinea de treizeci de kilometri, răspunse Saavedra. Tunurile cunosc rutinele și contramăsurile de eschivă ale cuterelor. Dacă nava nu va deschide focul, ele nu vor irosi lovituri decât când vor ști că au posibilitatea ca acestea să-și atingă ținta.

Cuterul se afla deocamdată la o sută douăzeci de kilometri altitudine, totuși cobora destul de rapid pentru a ajunge sub plafonul tunurilor în numai două minute.

— Gaffney n-ar veni, rosti Dreyfus, decât dacă ar crede că poate face rău. El se va aștepta să fie întâmpinat cu focuri antinavă.

— Aș putea lua cuterul nostru, propuse Saavedra șovăielnic. Mai are încă destul combustibil ca să decolez.

— Împotriva lui Gaffney n-ai rezista nici cinci secunde, zise Dreyfus. Chiar dacă ai putea decola la timp.

Femeia privea display-ul, parcă hipnotizată de săgeata care cobora.

— Poate să avarieze complexul dacă are arme cu focoase în fază de spumă, dar nu-l va putea atinge pe Ceasornicar în interiorul tokamakului. Probabil că știe și el asta. Apoi un alt gând îi scurse toată culoarea din față. În numele lui Voy, poate că are totuși o nucleară!

— Dacă are, va fi rapid și curat pentru noi toți, îi spuse Dreyfus. Nu cred însă că intenționează să-l nimicească pe Ceasornicar printr-o unică lovitură. Probabil că dorește să-l localizeze și după aceea să-l distrugă la sol. Ceasornicarul nu poate *zbura,* nu-i așa?

— Dacă i-ai acorda timp suficient, zise Veitch, nu cred c-ar rămâne multe pe care să nu le poată face. Examină din nou cuva holografică. La viteza actuală de coborâre, tunurile vor angaja în… patruzeci și cinci de secunde. Privi îngrijorat către ceilalți. Aici nu mai putem face mare lucru. Poate c-ar trebui să coborâm înapoi…

— Lansare torpilă, anunță Saavedra cu un calm parcă desprins din vis.

Display-ul arătă torpila care fulgeră din cuter, țâșnind prin atmosferă cu accelerație feroce. O viteză doar infim mai mare ar fi incinerat focosul înainte să fi ajuns la țintă.

— Tunurile rețintesc, zise Saavedra. Foc!

Sala vibră și Dreyfus auzi un vuiet înăbușit și rostogolitor, ca un tunet îndepărtat. Se înfioră, gândindu-se la energia care fusese disipată la numai câteva sute de metri deasupra capului său. Tunurile trăseseră din buncăre camuflate, aidoma celor îngropate în asteroidul Nerval-Lermontov. Însă atunci fusese în vidul cosmic, nu sub o atmosferă sufocantă de metan-amoniac. Pe suprafața lui Yellowstone salvele acelea ar fi părut ca o serie de erupții vulcanice, ca și când pumni de foc topit ar fi străpuns crusta planetară.

— Torpilă interceptată, anunță Saavedra, deși toți puteau vedea cuva holografică. Lansare torpila a doua. Lansare torpila a treia. Tunurile trag.

Sala se cutremură încă o dată, iar uruitul ca de seism dură mai mult. Urmă apoi un moment de liniște, când tunurile

rețintiră, pentru a intercepta a treia torpilă, după care zgomotul reîncepu.

— Torpila a doua distrusă. Torpila a treia parțial interceptată, anunță Saavedra.

Sala vibră iarăși, însă Dreyfus știa că tunurile se vor strădui să distrugă a treia torpilă din a doua tentativă. Fusese avariată, dar continua să gonească spre bază.

— Țineți-vă bine, rosti Veitch.

Impactul torpilei sosi după o fracțiune de secundă și Dreyfus simți cum unda de șoc îi reverberează prin oase. Mugetul însoțitor era mai puternic decât al tunurilor, atât de sonor, încât îl resimți ca și cum ar fi fost el însuși acolo, afară, sub cerul toxic al lui Yellowstone, cu timpanele expuse direct vibrațiilor aerului. Fu atins de un impuls violent, de parcă sala cu tot ce conținea s-ar fi mișcat brusc cu câțiva centimetri într-o parte.

— O baterie a fost distrusă, spuse Saavedra, iar pictograma respectivă pâlpâi roșu, apoi se stinse în negru. Lansare torpila a patra. Tunurile trag.

Vuietul armelor antinavă păru mai îndepărtat. Dreyfus bănui că bateria scoasă din funcțiune fusese cea mai apropiată și primise o lovitură directă din partea torpilei avariate.

— Sper să o intercepteze, rosti el.

— Parțial, anunță Saavedra. Se încearcă rețintirea.

Tunurile vuiră. Sala se zgâlțâi. Senzația de neajutorare ce-l cuprinse pe Dreyfus era sufocantă. Mașinile îi conduceau viața acum: mașini și software. Sistemul care dirija bateriile antinavă schimba lovituri cu sistemul care controla armele de la bordul cuterului. Aidoma unor adversari familiarizați unul cu celălalt, sistemele își cunoșteau amănunțit capacitățile reciproce. Mai mult ca sigur, supraviețuirea lui putea fi deja asociată unei probabilități matematice fixe. Un participant știa că va pierde în cele din urmă, dar continua să-și efectueze toate mutările de dragul conformismului.

A patra torpilă își pierduse mare parte din eficacitate când lovi ținta, totuși păstrase suficientă putere ca să cauzeze avarii serioase. Zgomotul era o avalanșă sonoră continuă și asurzitoare. Sala se cutremură și bucăți din placarea plafonului se desprinseră și căzură. O crăpătură adâncă înflori în jos pe un perete, separând cele opt capete sculptate. Iluminatul interior păli, lăsând doar strălucirea verde-pal a display-ului holografic,

care ea însăși pâlpâia.

— Complexul generatorului a căzut, rosti Veitch cu resemnare sumbră. Ar fi trebuit să-l fi îngropat mai adânc. Eu *am spus* că ar fi trebuit să-l fi îngropat mai adânc. Începu să tasteze instrucțiuni pe brățară. Generatorul de rezervă ar fi trebuit să se cupleze automat. De ce nu funcționează?

— Lansare torpila a cincea, zise Saavedra și display-ul holografic clipi scurt. Tunurile încearcă țintirea. Două baterii nefuncționale. Ce-i cu generatorul ăla de rezervă, Veitch?

— Fac tot ce pot, scrâșni bărbatul.

Mugetul tunurilor antinavă sună ca o avalanșă îndepărtată.

— Interceptare? întrebă Veitch.

— Parțială, răspunse Saavedra.

Dreyfus era pe punctul de a întreba ceva, când lovi a cincea torpilă. De data aceasta nu se auzi niciun sunet; impactul fusese prea sonor ca să se înregistreze ca zgomot. Se *simți* ca o lovitură de bâtă în țeastă. Asurzit, dar nemaiavând timp să înregistreze amănuntul respectiv, bărbatul observă cum evenimentele se comprimă într-o singură și fulgerătoare clipă. Sala se întunecă, umplută de un praf negru, înecăcios, care eroda ochii și pielea și ardea gâtul și plămânii. În ultima imagine pe care o văzu, plafonul părea că se curbează în jos, brăzdat de crăpături. Văzu o fisură similară sfâșiind peretele deja afectat. După care nu mai există nici lumină, nici sunet, nici conștiință.

CAPITOLUL 32

Dreyfus își recăpătă cunoștința într-o lume colorată în grade de durere. Deveni conștient de harta durerilor corpului său, trasată în ochiul minții într-o rețea verde pâlpâitoare. Undeva în jurul părții inferioare a piciorului drept exista un nod ale cărui contururi se comprimaseră, formând un vârf ascuțit. Un alt nod se formase în piept, în stânga sternului. Un al treilea în partea de sus a brațului drept. Restul corpului îi clocotea doar de disconfort. Gâtlejul părea ars cu acid. Când respira, avea impresia că pleura îi fusese înlocuită cu sticlă pisată.

Continua totuși să respire. Asta era mai mult decât se așteptase.

Își amintea atacul, însă nu avea niciun fel de percepție asupra timpului scurs de la impactul primei torpile. Totul era foarte nemișcat acum. Nu tocmai silențios, deoarece urechile îi

răsunau, dar când se mișca puțin își putea auzi propriile gemete de durere, așa încât nu asurzise complet. Rămase nemișcat, răsuflând greoi, ignorând junghiul de durere care-i însoțea fiecare respirație, până își recăpătă din limpezimea gândirii.

Se sili să deschidă ochii. La început nu putu să vadă nimic, dar apoi sesiză o strălucire slabă. Un display holografic continua să pâlpâie, proiectând lumină verzuie prin sala presărată de sfărâmături. Praful și fragmentele de construcție păreau să se fi depus deja pe podea, sugerând că de la asalt nu trecuseră mai mult de câteva minute. Ochii îl înțepau și-i lăcrimau, însă, treptat, Dreyfus se obișnui cu strălucirea și distinse detalii din jur. Zăcea pe spate pe podea, cu picioarele și șoldurile prinse sub masa care se prăbușise când tavanul căzuse peste ea. Grupul de display-uri holografice se răsturnase pe podea în dreapta lui, inclusiv unitatea care mai lumina. Era prins, așadar, și nu putea decât să speculeze în privința rănilor suferite, totuși știa că fusese foarte norocos să rămână în viață. Dacă masa nu l-ar fi protejat, ar fi fost ucis de sfărâmăturile ce se revărsaseră din tavan. Încercă din nou să-și clintească brațul drept. Nodul de durere se mai redusese și, când brațul i se clinti, se simți ușurat că nu-i fusese probabil fracturat. Își flexionă degetele și le urmări mișcându-se ca niște viermi alburii, parcă deconectate de corp. Brațul stâng părea intact, dar din locul unde era țintuit nu putea să ajungă la muchia mesei. Gemând iarăși, cu durerea învăpăindu-se în piept, se strădui să miște brațul drept atât încât să poată împinge masa, sperând s-o ridice de pe jumătatea inferioară a trunchiului său. De îndată ce împinse, știu însă că era zadarnic. Durerea din braț se intensifică, dar masa nu se clinti deloc. Dreyfus înțelese că nu putea scăpa de acolo decât ajutat.

Privi în lateral, străduindu-se să diferențieze sfărâmăturile de trupuri. Se temuse că ceilalți fuseseră uciși în atac, dar, treptat, își dădu seama că singurul corp din sală era al lui Simon Veitch. Sparver și Saavedra nu se zăreau nicăieri.

— Veitch? strigă Dreyfus, abia auzindu-și propriul glas din cauza țiuitului din țeastă.

Celălalt îi răspunse aproape imediat.

— Da, prefectule, spuse el înfundat ca și cum între cei doi bărbați ar fi fost un strat gros de sticlă izolantă. Ești viu, așadar.

Dreyfus făcu o pauză, pentru a-și recăpăta puterea înainte de

a vorbi din nou. Fiecare cuvânt îl costa mai multă energie decât simțea că ar fi putut irosi.

— Sunt prins sub masa asta. Cred că s-ar putea să-mi fi rupt o coastă, poate și un picior. Tu?

— Mult mai rău. Nu poți vedea?

Dreyfus putu vedea, acum când ochii i se adaptau în sfârșit la lumina redusă. O țeavă argintie, probabil dintre cele instalate de Torță când reactivase baza, se îndoise din plafon și-i străpunsese coapsa lui Veitch.

— Pierzi sânge?

— Așa sper.

Dreyfus tuși și simți gustul propriului său sânge.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că cred că am o șansă de a muri înainte să ne găsească el.

— Așadar, a scăpat?

— Generatorul de rezervă ar fi trebuit să fi intrat în funcțiune imediat, ca să asigure continuitatea. N-a făcut-o. Restricționarea a-ncetat.

— Dar nu știi cu certitudine dacă el a evadat. N-o vom ști până când nu va coborî cineva acolo…

Veitch râse. Era sunetul cel mai oribil, cel mai inuman pe care-l auzise Dreyfus vreodată din partea altui om.

— A evadat, prefectule, nu-ți face griji în privința asta. A mai rămas doar întrebarea în cât timp ne va găsi. Pentru că poți să faci pariu pe propria-ți viață că ne caută.

— Sau poate că fuge deja, încercând să se ascundă el însuși.

— Tu nu-l cunoști pe Ceasornicar. Eu îl cunosc.

— Și speri că vei muri înainte să ajungă aici.

Veitch își atinse coapsa cu o mână. În lumina verzuie, degetele i se ridicară acoperite de ceva umed și întunecat, asemenea ciocolatei topite.

— Cred că am șansa asta. Dar tu? Ai putea încerca de pildă să-ncerci să-ți ții răsuflarea, să vezi ce poți obține prin asta.

— Spune-mi ceva, Veitch, rosti Dreyfus pe tonul cuiva care schimbă subiectul unei conversații ce a început să-l obosească.

— Ce anume?

— Când Jane mi-a dat lista de agenți din Torță, numele tău mi-a fost familiar dintr-un motiv necunoscut.

— Am umblat mult și e posibil să ne mai fi-ntâlnit.

— A fost mai mult decât atât. A atins o coardă veche. Am avut nevoie de ceva timp să-mi amintesc restul.

— Și ce-nseamnă asta?

— Ai fost implicat în cazul împotriva lui Jason Ng, nu-i așa?

Tăcerea care urmă fu un răspuns mai mult decât elocvent pentru Dreyfus.

— Simon? întrebă el.

— N-am plecat.

— Vei muri în curând. Mai mult ca probabil, voi muri și eu. Dar haide să clarificăm asta, de acord? Tatăl Thaliei a fost nevinovat. Unica lui eroare a fost că s-a apropiat nepermis de operațiunile voastre. A investigat Torța la mult timp după ce ea n-ar fi trebuit să mai existe și a trebuit să acționați în privința lui.

— Se pare că ți-ai clădit deja acuzația.

— Nu fac decât să pun piesele laolaltă. Ați inventat un caz împotriva lui Jason Ng pentru a proteja integritatea operativă a Torței, așa-i? Ați măsluit dovezi și ați privit cum un om bun a luat-o la vale. După care l-ați omorât, înscenându-i sinuciderea, pentru că nu puteați să riscați ca mărturia lui să fie auzită într-un tribunal al Panopliei. Ceea ce nu vă face cu nimic mai buni decât cei care l-au ucis pe Philip Lascaille, nu crezi? Ba chiar v-aș pune cam pe aceeași treaptă morală.

— Du-te-n mă-ta, Dreyfus! Du-te-n mă-ta, tu și toată Panoplia!

— O să mă gândesc și la sugestiile tale. Până nu mori înaintea mea, mai răspunde-mi la o ultimă întrebare. Unde-s ceilalți?

Răspunsul lui Veitch sosi mai lent de data aceasta, cu cuvintele bolborosite. Suna precum cel al unui om aflat pe punctul de a-și pierde cunoștința.

— M-am trezit o dată și porcul tău era înc-aici. Saavedra plecase deja. Când m-am trezit a doua oară, dispăruse și porcul. Înainte să leșin prima dată, el a spus c-o să se-ocupe de Gaffney.

Oricât de fericit ar fi fost să audă că Sparver supraviețuise, Dreyfus era îngrijorat de intențiile partenerului său.

— Saavedra unde a plecat?

— Nu știu. De ce nu te duci s-o-ntrebi?

— Veitch? întrebă Dreyfus puțin mai târziu.

De data aceea nu mai primi însă niciun răspuns.

— Norocul tău, șopti prefectul.

* * *

Era întuneric când Sparver ajunse la suprafață; își îmbrăcase costumul în grabă, sacrificând blindajul pentru fixarea căruia ar fi avut nevoie de ajutor. Mare parte din Baza 9 se prăbușise în urma atacului, dar tunelul în pantă prin care intrase cu Dreyfus rămăsese intact și, cu precauție, izbutise să suie prin bază și să se strecoare pe lângă obstacole, utilizând forța costumului pentru a deschide ușile de la suprafață. Statura măruntă de hiperporc se dovedise utilă de data aceasta; se îndoia că un uman standard în costum și blindaj complet ar fi putut trece prin unele interstiții pe care le străbătuse el, în niciun caz târând și o carabină Breitenbach.

Când își recăpătase cunoștința, Saavedra era pe punctul de a părăsi sala prăbușită, intenționând să găsească o modalitate de a restabili restricționarea Ceasornicarului. Sparver știuse atunci că trebuia să plece de acolo, chiar dacă însemna să-l abandoneze pentru moment pe Dreyfus. O convinsese pe Saavedra să-i restituie celulele de muniție pe care i le confiscase, spunându-i că va încerca să-l doboare singur pe Gaffney – sau oricare altul ar fi fost intrusul. În mod evident lui Saavedra nu-i plăcuse ideea de a-i oferi acces la arme, dar se părea că-i plăcea încă și mai puțin ideea de a-l lăsa pe atacator să scape nepedepsit. Până la urmă cedase și Sparver luase celulele, o privise pe Saavedra plecând și după aceea rămăsese nemișcat în timp ce sala se zgâlțâise brusc, umplându-se cu praf albicios și blocându-i din nou temporar, înainte ca el să se elibereze și să iasă. Își găsise costumul și arma în apropierea sculpturii de la nivelul atriumului, exact unde fusese prins împreună cu Dreyfus în ambuscadă acum o sută de ani, parcă.

Ieși de pe panta înclinată, ghemuindu-se mult când trecu prin formațiunea de țurțuri ca niște dinți. Cerul pulsa de energia neîncătușată a unei furtuni: norii se dilatau și fulgerau de descărcări electrice și mutații stranii, clocotitoare în reacțiile chimice din atmosfera locală. Peste vuietele vânturilor și tunetelor, costumul îi transmitea însă alt sunet în urechi. Era ascuțit și constant, un țiuit pătrunzător de motoare. Adăpostindu-se înapoia părții superioare a rampei, Sparver îngenunche cu carabina între genunchi și scană cerul negru și mugitor. În scurt timp distinse forma cuterului care plutea staționar, îndreptat cu prova în jos ca un pumnal care înjunghie,

cu armele de pe fuzelaj pregătite. Sparver bănui că Gaffney aștepta deasupra ruinei Bazei 9 cu intenția de a-l prinde pe Ceasornicar când avea să iasă. Puterea de foc de care mai dispunea urma să fie direcționată într-o unică și ucigașă rafală frenetică de distrugere focalizată. Poate că Gaffney nu se aștepta cu adevărat să-l ucidă pe Ceasornicar, dar cu siguranță spera să-l schilodească.

Sparver deschise carcasa de protecție a carabinei Breitenbach, dezvelind țeava cu bateria delicată de emițătoare de plasmă și aparate de ochire cu laser confinat. Activă arma grijuliu, știind că cuterul putea investiga mediul electromagnetic local. Carabina își rulă ciclul de pornire, apoi își anunță disponibilitatea. Sparver propti țeava lungă pe umăr, ca pe o bazooka. O porțiune a vizorului său fu acoperită de un reticul suprapus peste imaginea țintei curente. Sparver se lăsă înapoi pe pulpe, până ce cuterul plutitor ajunse în mijlocul reticulului și apăsă un buton de pe latura patului primar, anunțând arma să se fixeze pe țintă. Două paranteze drepte roșii pulsară în jurul cuterului, anunțând ochirea. Sparver simți instantaneu cum costumul i se rigidizează și-i ajustează poziția. Carabina preluase comanda costumului amplificat energetic, utilizându-l ca pe afet pentru țintire, cu Sparver în calitate de simplu spectator.

Țiuitul motoarelor cuterului se modifică. Sparver privi cum nava se roti și după aceea începu să se apropie de el. Armele se orientară lent în direcția lui, aidoma unui cuib de șerpi care se mișcau la unison. Probabil că-l detectase. Gaffney se apropia precaut, nedorind să-și declanșeze armamentul împotriva unei ținte false. Carabina urmări nava, silind costumul lui Sparver să-și modifice poziția. O rafală de lumină răbufni dintr-un flanc al fuzelajului și o ploaie de proiectile mușcă din buza superioară a rampei, dislocând țurțurii imediat înainte ca buza să se prăbușească în totalitate. Un glonț, probabil ricoșat din sol, îl lovi pe Sparver deasupra unui genunchi. Impactul aproape că-l răsturnă, dar costumul nu fu perforat.

Sparver lansă trei pulsații rapide din carabină înainte de a recâștiga controlul costumului și a se retrage la adăpost. *Confirmare lovire țintă,* îl informă costumul.

Privi în urmă peste marginea rampei. Cuterul continua să zboare, însă nu mai trăgea. Țiuitul motoarelor devenise

aleatoriu. Armele zvâcneau de jur-împrejur la întâmplare, ațintindu-se pe zeci de ținte false. Sparver puse din nou carabina pe umăr și trase alte trei pulsații, bizuindu-se de data aceasta pe propria sa abilitate de țintire. Lumină stacojie se revărsă din deschiderea pe care o căscă în flancul navei lui Gaffney. Țiuitul motoarelor amuți.

Cuterul căzu.

Peste o secundă, Sparver simți șocul impactului transmis prin sol. Se încordă, dar nu urmă nicio explozie. Așteptă un timp, după care ieși de la adăpostul rampei distruse și merse peste terenul accidentat, ațintind carabina nervos în față. Cuterul se prăbușise la un kilometru depărtare, aproape de intrarea principală în Baza 9, unde Saavedra și-ar fi andocat și ascuns propria ei navă. Când ajunse acolo, Sparver văzu că aparatul de zbor își îngropase primii trei metri ai provei în pârâiașele de culoarea urinei de zăpadă topită din metan-amoniac, care șiroiau din locul impactului. Ecluza era deschisă, iar ușa exterioară ejectată și proiectată la câțiva metri depărtare. Ușa interioară era, de asemenea, deschisă și dezvăluia interiorul vag strălucitor al navei. Costumul lui Sparver începu să-l avertizeze că nivelurile de radiație depășeau normele tolerabile. Îl ignoră și se cocoță pe un bolovan ca să poată intra în cuter. Întinse carabina înăuntru, folosind dispozitivul de ochire pentru a vedea după colț. Fu suficientă doar o ocheadă ca să confirme că nava era goală.

Gaffney dispăruse.

— Chiar și pentru un gândac, mormăi Sparver, ești al naibii de rezistent.

* * *

Dreyfus își recăpătă iarăși cunoștința. Nu-și amintea când leșinase, deși ținea minte că fusese pe punctul de a încerca din nou să se elibereze de sub masă. Poate că durerea sau pur și simplu efortul fuseseră îndeajuns pentru a-și pierde cunoștința. Indiferent care ar fi fost motivul, o dată în plus nu mai avea o idee clară despre timpul care se scursese… dacă fuseseră secunde, minute sau ore.

— Stai nemișcat, rosti un glas de femeie. Acum ești în siguranță.

Își dădu seama că nu mai era țintuit sub masă și că durerea generală se diminuase la nivelul unei amorțeli vagi. Urechile

continuau să-i țiuie, ochii continuau să-i lăcrimeze, dar nu se simțea mai rău decât atunci când vorbise cu Veitch.

— Paula? întrebă el recunoscând vocea lui Saavedra, care stătea lângă patul sau cușeta pe care fusese întins. Ce s-a întâmplat? Unde sunt?

— Te-am salvat din sala prăbușită. Ești în altă parte a bazei, aflată destul de adânc în subteran ca să scape neatinsă.

Saavedra era aproape pierdută în umbre și doar lumini roșietice îi conturau silueta. Stătea parcă sfioasă, cu mâinile împreunate în față, pe fundalul incandescent al unui panou mural.

— Te-ai uitat să vezi ce face?

Ea încuviință rigid.

— Când m-am întors, era deja mort.

Dreyfus își clinti capul doar atât cât să-și examineze corpul. Era greu s-o facă, fiindcă în cameră nu era aproape deloc lumină. Partea inferioară a piciorului drept era acoperită de sânge uscat, dar nu se zăreau oase ieșite prin țesătură. Durerea se domolise; imediat ce-i detectase rana, uniforma începuse să secrete antiseptice și sedative locale care își făcuseră deja efectul. Brațul drept continua să-l doară – uniforma îi îngăduia să simtă numai atâta durere cât să-i reamintească să nu-și provoace și mai mult rău –, însă rana putea să fi fost mult mai rea.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu Gaffney, dar probabil că ar trebui să ne gândim cum să ieșim de aici, zise Dreyfus. Înainte să-și piardă cunoștința, Veitch mi-a spus că restricționarea se întrerupsese. Era convins că Ceasornicarul evadase.

— Crezi c-ar avea vreun rost să fugim de el?

— Aș prefera să fug decât să stau aici, așteptând o audiență.

— Atunci nu trebuie să-ți faci griji deocamdată. Restricționarea s-a întrerupt, dar nu timp destul încât Ceasornicarul să poată evada. Este tot în tokamak. Generatoarele de rezervă nu-l vor ține acolo pentru vecie, totuși suntem în siguranță pentru încă vreo oră.

— Mă bucur. Cred însă că acum ar trebui să te gândești la o cale de ieșire de aici.

Ea înclină capul pe un umăr, derutată de răspunsul lui.

— Eu, Dreyfus? După tot ce s-a-ntâmplat?

— Paula, tu ai venit aici cu nava. Găsește-l pe Sparver, apoi

ia-ți cuterul. Dacă ai combustibil să ajungi pe orbită, fă-o. Dacă nu, mergi în Orașul Abisului și contactează autoritățile. Dacă a mai rămas ceva din Panoplie, puteți stabili probabil contactul.

— Și după aceea?

— Spune-le ce ți-am zis despre Ceasornicar. Cineva trebuie să afle totul. Dacă Jane Aumonier mai este în viață, spune-i ei.

— În ce fel va fi utilă informația respectivă?

— Poate că va fi utilă când va trebui să-l bage pe Ceasornicar înapoi în butelia magnetică.

— Dreyfus, tu nu ești rănit serios. Nu trebuie să mori aici, în bază.

— Cineva trebuie să coboare la tokamak. Cineva trebuie să vorbească cu Ceasornicarul și să-l convingă să facă tot ce poate pentru a o opri pe Aurora.

— Crezi că tu-l poți convinge?

— Voi încerca.

— Cum? Nici măcar nu știi în ce fel să comunici cu el.

— O să găsesc o cale. Chiar dacă va fi nevoie să deschid tokamakul și să-l las afară.

— Te va ucide aproape cu siguranță.

— Dar s-ar putea să vrea să discutăm mai întâi. Trebuie să mă bizui pe asta. Dacă-l pot face să înțeleagă ce amenințare reprezintă Aurora… Bineînțeles, dacă n-a dedus-o de unul singur.

Saavedra își descleștă mâinile și-și atinse buzele cu un deget arătător, într-un gest care transmitea în mod deliberat reflecția.

— Am greșit, nu-i așa, rosti ea, să n-am încredere în tine când ai sosit? Ar fi trebuit să te fi ascultat atentă; să fi aflat tot ce puteam despre Aurora.

— Poți repara situația stabilind legătura cu Panoplia.

— O să fac ceea ce trebuie făcut. Mai întâi însă trebuie să aflu mai multe despre Aurora, nu doar despre Ceasornicar. Ai spus că-i una dintre Cei Optzeci inițiali, da?

Dreyfus încuviință obosit. Părea inutil să mai reia totul, ținând seama de cele spuse deja lui Saavedra.

— Partenerul meu știe la fel de multe ca mine.

— Te întreb însă pe tine, nu pe adjunctul tău. Care era numele ei întreg?

— Aurora Nerval-Lermontov. Era doar o copilă când au scanat-o. Nu cred că pe atunci era un monstru. Poate că a

devenit ce este acum din cauza urii și a fricii societății, care a aflat ce crease Calvin Sylveste. Sau poate că răutatea a existat dintotdeauna în ea, aidoma unei semințe care așteaptă să încolțească. Poate că a avut-o din clipa nașterii. Indiferent însă ce a fost, ea trebuie oprită, trebuie ștearsă din existență, până nu preia controlul întregului Inel Sclipitor. Pentru că, să știi, nu se va opri acolo.

— Unde este acum?

— Am mai vorbit despre astea, Paula. Nu știm. Pe orbită sunt zece mii de habitate și oricare dintre ele o poate găzdui fără să aibă habar.

— Nu este posibil să se distribuie ca un program care rulează pe o arhitectură paralelă masivă? Să ruleze pe mii de habitate, astfel încât pierderea oricărui centru de procesare să nu fie o catastrofă?

— Cum am spus, n-o va face, deoarece decalajul temporal i-ar încetini procesele de gândire la nivelul unui târâș.

— Ce contează? Dacă va trebui să coordoneze preluarea controlului, va trebui să utilizeze infrastructura rețelelor pentru a trimite comenzi și a primi informații.

— Așa este, dar a devenit în mod evident expertă în camuflare. Noi nu dispunem pur și simplu de tabloul general pentru a distinge semnalul de zgomot.

— Crezi însă că Ceasornicarul ar putea s-o facă.

— Exact. Dreyfus se simțea tot mai iritat să fie nevoit să repete argumentele pe care le prezentase deja Saavedrei și lui Veitch. Paula, de ce mai repetăm toate astea? Nu avem timp. Fie ești de acord, fie nu.

— Sunt de acord, spuse ea atât de încet, încât bărbatul aproape că n-o auzi. Este unica ta speranță de supraviețuire. Să asmuți între ele două minți de nivel-alfa. Ce poate fi mai logic?

În clipa aceea Dreyfus încercă primul fior de bănuială că era ceva în neregulă.

— Paula? rosti el.

Femeia își întoarse fața de la el, astfel încât o vedea din profil. Conturat pe peretele iluminat, corpul Saavedrei avea poziția încordată a unei balerine care se pregătea să înceapă un dans dificil. Dreyfus văzu ceva atașat de partea din spate a capului, gâtului și șirei spinării ei. Semăna cu o omidă metalică groasă, un miriapod segmentat. Tunica neagră fără mâneci fusese

spintecată de la gât până la coccis. Când ea se întoarse și mai mult, bărbatul văzu că același lucru era valabil și în privința pielii. Îi zărea coloana vertebrală, rânjind alb prin carne și mușchi. Omida își înfipsese picioarele terminate prin ace în măduva spinării.

Aproape fără avertisment, Saavedra căzu pe podea.

Dreyfus rămase nemișcat, paralizat de oroarea spectacolului la care tocmai asistase. Probabil că o găsise, o torturase sau o păcălise suficient pentru a extrage detaliile de bază ale misiunii lui. După aceea o spintecase și o transformase într-o marionetă din carne și oase.

Acum terminase cu marioneta. Pe podea, Saavedra se zbătea și se contorsiona ca un pește scos pe uscat.

— Ești aici, rosti el găsind puterea să vorbească. Ești cu mine, nu-i așa? În camera asta. Ai evadat totuși.

Un zumzet existase de la bun început, dar abia acum urechile lui care țiuiau i se acordaseră pe deplin. Răsucindu-și gâtul treptat, privi spre latura patului opusă celei lângă care stătuse Saavedra. Partea aceea a încăperii era întunecată, totuși desluși forma care aștepta acolo. Era mai mare decât un om și se înălța către tavan, gârbovită pentru a încăpea în spațiul limitat. Lumina roșie scânteia pe cușca toracică cromată umedă, pe degetele în formă de seceri ale unei mâini metalice uriașe, pe craniul lățit ca al unui rechin-ciocan, fără ochi. Zumzetul se înteți. Lui Dreyfus i se părea sunetul cel mai răuvoitor din univers.

— Ce vrei cu mine? întrebă fără să aștepte un răspuns.

Însă Ceasornicarul vorbi. Glasul îi era surprinzător de blând, surprinzător de sfătos.

— A fost foarte curajos din partea ta să vii aici, să mă cauți. Te așteptai să se sfârșească așa?

— N-am știut la ce să mă aștept. Nu aveam alternativă.

— Te așteptai să mă convingi să te ajut?

Dreyfus își umezi buzele. Le simți uscate ca iasca. Inima încerca să-i sfredelească pieptul și să răzbată afară.

— Doream să-ți arăt doar lucrurile așa cum sunt.

— Cu Aurora?

— Da. Ea nu se va opri. Tu ești singurul care poate ajunge la ea. De aceea trebuie să te distrugă. Și o va face, mai devreme sau mai târziu. Asta doar dacă n-o distrugi tu primul.

— Aurora vă va ucide pe toți.
— Știu.
— Ce te face să crezi că eu sunt mai bun?
— Faptul că nu i-ai ucis pe toți din ISGA.
Ceasornicarul păru amuzat.
— Și asta îți dă speranțe? Asta te face să crezi că sunt mai puțin ticălos?
— Nu cred că ești ticălos. Nu tocmai. Cred că ești furios și motivat, ca un înger al răzbunării. Ai fost rănit și vrei să răspunzi cu aceeași monedă. Cred că asta te face să fii rău. Dar nu cred că te face ticălos.
Ceasornicarul se contorsionă și mai mult, îndoindu-se din mijloc pentru a-și coborî capul și partea superioară a pieptului până la un metru deasupra lui Dreyfus. Cu toate acestea, bărbatul putea zări doar evidențieri acolo unde lumina roșie se răsfrângea dintr-o muchie metalică. Capul, care cu numai o clipă mai devreme păruse ca al unui rechin-ciocan, avea acum forma unei nicovale.
— Presupui că știi ce sunt?
— Știu *cine* ești, rosti Dreyfus simțind că fiecare cuvânt putea să-i fie ultimul. Știu ce ți-au făcut, Philip.
Ceasornicarul nu răspunse, dar ceva spintecă aerul. Unul dintre brațele lui se mișcă atât de rapid, încât mișcarea deveni o pâclă de întuneric și umbre în formă de semilună. Brațul șfichiuitor atinse fruntea lui Dreyfus. Bărbatul își simți deodată pielea foarte rece. Ceva îi curse în ochi, cald și înțepător.
— Știu ce ți-au făcut, repetă el. Te-au luat și ți-au ars mintea, încercând să extragă o simulare de nivel-alfa. După aceea ți-au aruncat corpul într-un bazin pentru peștișori și au făcut ca totul să pară o sinucidere. Doreau configurațiile acelea de nivel-alfa într-un singur scop, Philip. Nu ca să-ți ofere ție nemurire, ci ca să-i ajute pe ei să programeze o mașină care să poată călători în Lințoliu fără să fie distrusă. Tu supraviețuiseși acolo unde alții nu izbutiseră. Au creat un robot și au încărcat în el simularea ta de nivel-alfa, cu speranța că o parte din configurațiile acelea cerebrale vor conta.
Ceasornicarul asculta. Încă nu-l omorâse. Poate că plănuia ceva mai rău decât moartea, o nouă și ingenioasă cruzime pe lângă care și cei unsprezece ani de nesomn ai lui Jane Aumonier ar fi fost de invidiat.

— Probabil că te-au trimis într-un Linţoliu, continuă Dreyfus. Unul aflat la numai câţiva ani-lumină de Yellowstone, aşa încât ai avut timp să ajungi acolo şi să te întorci înainte de a apărea în ISGA. Aşa s-a întâmplat, nu? Ai fost trimis în Linţoliu ca o maşină care rula simularea de nivel-alfa a lui Philip Lascaille şi te-ai întors… *schimbat,* la fel cum se întorsese Philip cu atâţia ani în urmă. Ceva din interiorul Linţoliului te-a reconstruit. Erai tot o maşină, dar acum erai o maşină cu componente extraterestre. Şi erai furios. Mai mult decât furios. Erai o maşină care ştia că sufletul îi fusese furat de la un om nevinovat, de la un om care fusese deja pe jumătate înnebunit de ceea ce văzuse în Linţoliu.

Ceasornicarul continua să stea aplecat peste el, iar ritmul ca o mantra a zumzetului său începea să umple creierul bărbatului, alungându-i gândirea raţională. Dreyfus jura că-i putea simţi răsuflarea, o exhalare rece, metalică, ca o briză din oţel. Maşinile nu respiră însă, îşi spuse el.

— Nu ştiu cum ai sfârşit în ISGA, urmă Dreyfus, dar aş bănui că erai în stare latentă când ai revenit din Linţoliu. Cei care te-au trimis acolo n-au ştiut ce să înţeleagă din tine. Se aleseseră cu ceva straniu, totuşi nu puteau să-ţi înţeleagă nici pe departe adevărata origine, capacităţile, ce anume te punea în mişcare. De aceea te-au predat celor din organizaţia lui Sylveste, care erau cei mai potriviţi pentru a testa natura unei inteligenţe artificiale. Mai mult ca sigur, savanţii din ISGA nu aveau habar de unde apăruseşi. Li s-a spus o poveste, au fost lăsaţi să creadă că erai produsul altui departament de cercetare din chiar institutul lor. Şi la început ai fost foarte ascultător, nu-i aşa? Erai ca un prunc nou-născut. I-ai făcut fericiţi cu creaţiile tale iscusite. Dar în tot acel timp regăseai amintiri ale adevăratei tale naturi. Furia creştea în tine, căutând o supapă de evacuare. Fuseseşi născut în durere şi teroare şi în mod firesc ai presupus că trebuia să înapoiezi lumii durere şi teroare. Aşa că ai făcut-o. Ţi-ai început crimele.

După o tăcere care se prelungi pe secole, Ceasornicarul vorbi din nou:

— Philip Lascaille este mort.

— Dar tu îţi aminteşti, nu-i aşa? îţi aminteşti ce simţeai când ai fost el. Îţi aminteşti ce ai văzut în Linţoliu, prima dată.

— De unde ştii?

— Pentru că ţi-am recunoscut faţa în sculptura Delphinei.

Comunicai prin intermediul artei ei, căutând un canal spre lumea exterioară, deși erai prizonier.

— Ai cunoscut-o pe Delphine?

— După ce a fost ucisă, prin intermediul simulării ei de nivel-beta.

— De ce a fost ucisă?

— Aurora a făcut-o. Încerca să te distrugă pe tine. Delphine și familia ei i-au stat în cale.

Zumzetul deveni mai lent, meditativ.

— Și simularea de nivel-beta?

— Aurora a găsit o cale să ajungă și la ea.

— Atunci a ucis-o pe Delphine de două ori.

— Da, zise Dreyfus surprins că adevărul acela nu-i sărise în ochi până atunci.

— Atunci s-a comis altă crimă. De aceea ai venit aici, ca să rezolvi o crimă?

Dreyfus se gândi la toate câte i se întâmplaseră din clipa când aflase despre distrugerea Bulei Ruskin-Sartorious. Cu fiecare pas, cazul se lărgise tot mai mult, până ce el fusese prins într-o criză vastă, de rezultatul căreia depindea existența viitoare a Inelului Sclipitor. Era greu să-și reamintească cât de banal se așteptase să fie rezultatul anchetei. Un caz simplu de răzbunare sau ranchiună. Cât de ridicol se înșelase!

Însă Ceasornicarul avea dreptate. Drumul care-l adusese aici începuse cu simpla investigare a unei crime, e drept una care avusese nouă sute șaizeci de victime.

— Cumva pot spune și asta.

— Aurora ar fi avut nevoie de un complice. Cine a ajutat-o fizic?

— Un bărbat pe nume Gaffney. Un prefect, ca mine. El atacă baza aceasta, încercând să ajungă la tine.

— Un om rău?

— Un om care crede în lucruri rele.

— Mi-ar plăcea tare mult să-l întâlnesc pe acest Gaffney. Pentru o clipă, tonul Ceasornicarului fu meditativ, ca și cum ar fi visat cu ochii deschiși. Ce se va întâmpla acum cu tine, prefectule?

Dreyfus aproape că izbucni în râs.

— Nu cred că asta depinde tocmai de mine, nu-i așa?

— Ai dreptate, nu depinde. Te-aș putea ucide sau ți-aș putea

face ceva infinit mai rău decât moartea. În același timp însă te-aș putea lăsa să pleci.

Dreyfus se gândi la pisicile care se jucau cu păsările înainte de a le omorî.

— De ce ai face asta?

— Au fost comise crime, prefectule. Nu este datoria ta să le investighezi, să-i aduci pe făptași în fața justiției?

— Este o parte din datoria mea, da.

— Cât de departe ai merge ca să vezi justiția aplicată?

— Atât cât ar fi necesar.

— Crezi asta, în adâncul sufletului tău? Fii foarte atent cum îmi răspunzi. Craniul tău este un vitraliu, o carte deschisă care dezvăluie procesele minții tale. Eu pot deosebi o minciună de adevăr.

— O cred, zise Dreyfus. Voi face orice ar fi necesar.

Văzu pumnul cel uriaș ridicându-se, apoi coborând, căzând spre țeasta lui ca un berbec hidraulic cromat.

* * *

Gaffney se opri la vederea siluetei din fața lui. Forma subțire se contura pe peretele strălucitor din spate. Ținea o mână în șold și capul înclinat pe un umăr. Poziția era aproape cochetă, de parcă îl așteptase, aidoma unei iubite venite la întâlnire.

— După cum poți vedea, nu sunt înarmat, spuse el și glasul îi bubui în exteriorul costumului amplificat la proporții monstruoase.

— După cum poți vedea, și eu sunt neînarmată, zise femeia. Poți lăsa arma aceea, prefectule Gaffney. N-ai de ce să te temi din partea mea.

— Mai degrabă tu ai de ce să te temi din partea mea. Tu ești Saavedra, nu-i așa?

— Ai nimerit-o din prima. Ar trebui să fiu măgulită că mă cunoști?

— Poți, dacă vrei.

Gaffney se apropie de femeie. Șchiopăta. Fusese rănit în prăbușirea cuterului și amplificarea costumului începuse să dea rateuri.

— Vreau un singur lucru de la tine, urmă el. Îl aveți pe Ceasornicar aici, în subteran.

— A evadat deja, spuse Saavedra. Ai sosit prea târziu. Pleacă acasă.

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune că nu te cred?
— Atunci ar trebui să ți-o dovedesc, nu-i așa?
— Și cum ai face asta?
Păstrându-și postura cochetă, dar rămânând mereu în penumbră, femeia spuse:
— Ți-aș putea arăta reactorul, tokamakul pe care l-am utilizat pentru a-l restricționa. Știi despre câmpurile magnetice și Ceasornicar, nu?
— Bineînțeles.
— Îl ținuserăm confinat până ai sosit. Dacă nu ne-ai fi atacat, te-ai fi putut infiltra în baza noastră și după aceea ai fi putut găsi o cale prin care să-l distrugi.
— Sună ca și cum regreți că n-am făcut-o. Unde-i Dreyfus?
— L-ai ucis în atacul tău.
— Ziua n-a fost, așadar, chiar complet risipită.
— L-ai urât chiar atât de mult, prefect Gaffney? L-ai urât îndeajuns de mult ca să-i dorești moartea?
Abia acum își schimbă unghiul capului, deplasându-l cu rigiditatea unei marionete care trebuie lubrifiată. Ceva din mișcarea aceea îl tulbură profund pe Gaffney, dar își controlă neliniștea.
— L-ai urât la fel cum ai urât-o pe Delphine?
— Delphine a fost un obstacol care a apărut în cale. Trebuia să dispară. Flutură țeava carabinei. Vrei să devii și tu un obstacol?
— Nu tocmai.
— Atunci arată-mi tokamakul. Vreau dovezi concrete ale evadării Ceasornicarului. După aceea mă vei ajuta să-l găsesc înainte să părăsească planeta.
— O să-l omori și pe el?
— Așa mă gândeam.
— Ești un om foarte hotărât, zise ea cu o notă de admirație la care bărbatul nu se așteptase.
— Eu tac și fac.
— Știi ceva? Așa sunt și eu. Poate că noi doi avem în comun mai multe lucruri decât ne-am fi putut imagina.
Mâna ei se mișcă pe șold. Brațele îi erau subțiri ca niște vreascuri, nu atât membre, cât mai degrabă teci de săbii articulate. Pivotă pe călcâie, rotindu-se cu ușurința stranie a turelei unei nave de luptă. Gaffney clipi repede, gândindu-se că

văzuse pe spinarea ei ceva care-i urmărea linia coloanei vertebrale.

— Aș dori să văd unde l-ai ascuns.

— O să-ți arăt atât asta, cât și mai multe. Îți pot dovedi că a evadat. Îi făcu semn să se apropie. Ai vrea asta?

— Foarte mult, răspunse el.

CAPITOLUL 33

Cunoștința îi reveni lui Dreyfus pentru a treia oară în ziua aceea. Zăcea tot unde îl lăsase Ceasornicarul, iar capul continua să-i răsune cu acel ultim moment îngrozitor când pumnul mașinii coborâse zdrobitor. Se așteptase să moară atunci, fusese mai sigur de asta decât de orice altceva din univers. Era însă viu și-l privea pe Sparver.

— Am… începu el.

— Ușor, șefule. Lasă întrebările pentru mai târziu. Trebuie să te-mbrăcăm în costum și să te scoatem de-aici. Toată baza a-nceput să se surpe.

Sparver ținea casca în încheietura cotului, dar era îmbrăcat în costumul planetar, cu carabina Breitenbach atârnată pe umăr.

— Am o problemă cu piciorul, rosti Dreyfus simțindu-și gâtul la fel de dureros. O să am dificultăți la mers.

— Ai ajuns până aici. Cum ai scăpat din sala prăbușită?

— Am fost scos pe când eram leșinat.

— Cine te-a scos? Când am plecat eu, Saavedra dispăruse deja și Veitch era inconștient. Am încercat să mișc masa, însă n-am izbutit de unul singur. Veitch era într-o stare gravă. Nu cred c-ar fi fost capabil să te-ajute.

— N-a fost Veitch. Dreyfus tăcu și se concentră asupra durerii, când Sparver îl ajută să se ridice de pe cușetă. M-am deșteptat aici și am discutat cu Paula Saavedra. Dar nu era ea, ci Ceasornicarul, Sparv. Eram în aceeași încăpere cu el. Vorbea cu mine prin intermediul corpului ei.

— Ești sigur că n-ai avut halucinații?

— Abia mai târziu mi-am dat seama ce era de fapt. Când am ghicit ce se întâmpla, și-a arătat adevărata față. Am crezut că mă va omorî, dar n-a făcut-o. Acum m-am trezit și te văd pe tine în locul lui.

Când durerea îi mai slăbi, prin mintea lui Dreyfus fulgeră o posibilitate neplăcută.

— A avut timp destul să-mi facă orice, Sparv. Vezi ceva pe mine? Sau îmi lipsește ceva?

Sparver îl cercetă.

— Pari să fii exact așa cum erai când te-am părăsit, șefule. Singura diferență e chestia aia de pe piciorul tău.

Dreyfus își coborî ochii, neliniștit.

— Ce chestie?

— E doar o atelă, șefule. Nimic să te-alarmeze.

Gamba dreaptă îi era înconjurată de o colivie subțire din metal, formată din tije cromate subțiri, care-i strângeau piciorul în câteva puncte de contact. Tijele lăsau impresia de metal încă topit, ca și cum ar fi fost alcătuite din picături de mercur alungite gata în orice clipă să vibreze și să revină la starea lichidă. Cu cât Dreyfus studie mai mult atela, cu atât i se păru mai clar opera Ceasornicarului, nu a unui om.

— Crezusem că mă va omorî sau va face ceva și mai rău, rosti el pe un ton șocat și în același timp uluit. El însă a făcut asta.

— Ceea ce nu-nseamnă că l-am fi judecat greșit, zise Sparver, ci doar că uneori are și zile bune.

— Nu cred că de-asta a făcut-o. Vrea, pur și simplu, să mă țină în viață, ca să pot sluji un scop.

Sparver îl ajută să înceapă să șchiopăteze spre ușă.

— Și care ar fi scopul respectiv?

— Cel obișnuit, răspunse Dreyfus. După care alt gând neliniștitor i se cristaliză în minte. Gaffney, rosti el. Veitch spunea că…

— M-am ocupat eu de Gaffney. Nu mai reprezintă o problemă de acum.

— L-ai omorât?

— I-am doborât nava. A supraviețuit prăbușirii și a fugit în Baza 9 înainte să fi avut posibilitatea să-l termin. Dar nu mai reprezintă o problemă de acum.

— De unde știi?

— Pentru că am trecut pe lângă el când am coborât după tine, răspunse Sparver susținând greutatea lui Dreyfus când începură să urce scara. Mai precis, pe lângă mare parte din el.

După ce Dreyfus își puse costumul, ceea ce izbuti până la urmă în ciuda volumului mare al atelei, se îndreptară către suprafață pe altă rută decât cea utilizată de Sparver mai devreme. Deși pe drum întâlniră și câteva locuri mai înguste,

niciunul dintre ei nu purta blindaj tactic, iar Sparver renunțase la carabină după o vreme, apreciind că s-ar fi dovedit complet inadecvată în fața unicului dușman pe care l-ar fi putut întâlni.

— A plecat, zise Dreyfus încercând să-și liniștească adjunctul. Tu n-o să-l mai revezi.

— Nu l-am văzut nici prima dată.

— A fost o figură de stil.

— Și oricum de ce ai spus că eu n-o să-l mai revăd?

— Oricare i-ar fi destinația, cred că va fi cu ochii pe mine, spuse Dreyfus. De aceea mi-a cruțat viața. Vrea să fac dreptate.

— Dreptate... pentru cine?

— Dreptate în cazul uciderii lui Philip Lascaille. A avut loc cu mult timp în urmă, dar este posibil ca unii dintre cei implicați să mai fie în sistemul nostru, ba poate chiar să lucreze pentru Casa Sylveste.

— Ai de gând să-l răzbuni pe Ceasornicar?

— El are dreptul la justiție, chiar dacă este o distorsionare a ceea ce a fost cândva Philip Lascaille. Ei au luat mintea unui om care fusese adus în pragul nebuniei de către Lințolieri și au introdus-o – iar omul acela fusese încă și mai îngrozit, deoarece știa că va muri – într-o mașină, pentru a realiza contact. Au căpătat însă un înger al răzbunării, modelat într-un loc straniu și extraterestru. Nu spun defel că aș avea simpatie pentru el, dar uciderea lui Lascaille rămâne o crimă.

— Iar tu o vei investiga?

— Sparv, nu-mi pasă *cine* dorește dreptate. Dreptatea există în sine, mai presus de valoarea morală a celui nedreptățit. Poate că Ceasornicarul a comis atrocități, dar a suferit o nedreptate. Voi face tot ce-mi stă în putință ca să îndrept situația.

— Și după aceea?

Dreyfus făcu o grimasă când un junghi de durere îi fulgeră în sus prin picior.

— După aceea voi pleca după Ceasornicar, bineînțeles. Simplul fapt că a suferit o nedreptate nu-l situează mai presus de lege.

— Asta presupunând, desigur, că problema aceasta măruntă cu Aurora va dispărea. Sau ai uitat cumva de ea?

— De acum nu-mi mai fac griji în privința Aurorei.

— Poate că ar trebui. Ultima dată când am verificat, o-ncasam rău pe orbită.

— Ceasornicarul m-a interogat, spuse Dreyfus. M-a descusut despre capacitățile și despre natura ei. A vrut să știe ce anume, exact, este ea. După aceea a plecat din bază. Asta nu-ți spune nimic?

— Se duce după Aurora.

— Sparv, Ceasornicarul este cel puțin la fel de inteligent ca ea. Poate chiar mai inteligent. Și are un motiv foarte întemeiat ca s-o scoată de pe scenă.

— Iar din momentul acela noi vom rămâne pe cap cu el, nu cu Aurora. Ți se pare realmente o situație mai bună?

— Ceasornicarul vrea răzbunare, nu genocid. Nu afirm că vreunul dintre noi va dormi neîntors știind că el există undeva prin sistem, dar cel puțin vom dormi. Asta nu s-ar fi întâmplat cu Aurora.

Dreyfus și Sparver terminară ultima etapă a suișului. Trecură prin resturile colapsate ale unei zone de asolizare subterană, unde continua să aștepte cuterul lui Saavedra. O traversă din acoperișul glisant care camufla platforma de andocare străpunsese nava, țintuind-o de sol. Sparver sui la bord și încercă să ia legătura cu Panoplia, însă cuterul era mort.

— Nu-ți face griji, zise Dreyfus. Vor veni după noi.

Până ajunseră la suprafață, furtuna se domolise.

Cerul fără stele era o boltă mișcătoare de negru otrăvitor, dar, potrivit lui Sparver, nu mai avea nimic din ferocitatea urlătoare de mai devreme. Deoarece nu se mai temea acum să ocupe poziții înalte și expuse, Dreyfus își activă proiectorul căștii și examină terenul întunecat și neregulat. Zări detalii care-l făcură să se înfioare, până ce-și dădu seama că erau simple combinații de gheață și rocă, lumini și umbre, nu prezența furișă a Ceasornicarului.

Simțea că acesta plecase de aici, îndepărtându-se cât putea de mult de închisoarea magnetică a tokamakului.

— Tot pe-acolo pe-undeva trebuie să fie, comentă Sparver.

— Nu știu.

— Nu se poate să fi părăsit planeta. Este o mașină, nu o navă.

— Poate să adopte orice formă dorește, replică Dreyfus. De unde știm că nu se poate transforma în orice îi este necesar? L-am privit modelându-și forma sub ochii mei. Mă întreb dacă există ceva ce să nu poată face după ce a scăpat din cușcă.

— Continuă să fie o mașină. Poate fi urmărită, localizată,

recapturată.

— Poate că da.

— La ce te gândești? întrebă Sparver.

— Poate că a învățat ceva din comportamentul Aurorei. O inteligență de nivel-alfa este ușor de restricționat dacă se autolimitează la o singură mașină, la o singură platformă. Dar situația nu trebuie să fie neapărat așa. Aurora a învățat cum să se deplaseze, cum să se întrupeze oriunde avea nevoie. Cine poate spune că Ceasornicarul nu va proceda la fel?

— Vrei să spui c-o va confrunta pe propriul ei teren?

— Eu așa aș face dacă aș fi în locul lui și aș crede că ea vrea să mă omoare.

— Dar în același timp ne-ar fi mult mai greu să-l omorâm, nu-i așa?

— Și asta este adevărat, recunoscu Dreyfus.

Rămaseră tăcuți, așteptând o navă să coboare din cer și să-i recupereze. Câte o strălucire stroboscopică străbătea ocazional bezna: dovada unor fulgere sau poate a ceva care suia pe orbita lui Yellowstone, ceva care nu avea nicio legătură cu vremea.

După mult timp, Dreyfus începu să vorbească:

— Am avut de făcut o alegere simplă, Sparv. Nuclearele erau disponibile și gata oricând de lansare. Aș fi distrus ISGA-ul și în același timp pe Ceasornicar. O scosesem deja pe Jane, așa că știam de ce era capabil. Știam ce le putea face oamenilor, chiar dacă nu i-ar fi ucis. Și mai știam că în structura aceea erau încă în viață oameni la care el încă nu ajunsese. Oameni printre care se număra Valery.

— Nu trebuie să-mi povestești acum, șefule. Poate să mai aștepte.

— A așteptat unsprezece ani, zise Dreyfus. Cred că este destul de mult, nu?

— Vreau să spun doar că… mai devreme am cam insistat, dar n-aveam habar ce făceam.

— A mai existat ceva, bineînțeles. Noi tot trebuia să știm cu ce ne confruntaserăm. Dacă am fi distrus ISGA-ul fără să fi obținut vreo informație suplimentară despre Ceasornicar, nu am fi știut niciodată ce să facem pentru a opri repetarea unei situații de felul acela. Asta era vital, Sparv. Ca prefect, nu-mi puteam ignora responsabilitatea față de securitatea viitoare a Inelului Sclipitor.

— Și atunci ce s-a-ntâmplat?

— Din datele tehnice pe care le recuperasem deja și din mărturia lui Jane, știam că Ceasornicarul era sensibil la câmpuri magnetice intense. Nimic altceva – nicio barieră fizică sau armă convențională – nu părea în stare să-l oprească sau încetinească. Am înțeles că dacă l-am putea ținti pe Ceasornicar, dacă l-am putea încremeni locului, i-am fi putut scoate pe supraviețuitori. În clipa aceea am știut că trebuia să activăm *Atalanta.*

— *Atalanta,* repetă Sparver.

— Era o navă concepută să-i concureze pe Agregați în domeniul construirii navelor stelare. Necazul era că deși funcționa, nu funcționase niciodată suficient de bine pentru a fi economică. Așa că fusese pusă la naftalină pe orbită în jurul lui Yellowstone, până se decidea care-i va fi soarta. Plutise acolo de decenii, dar continua să fie perfect intactă, exact ca în momentul dezactivării.

— Și ce era atât de special la nava aceea?

— Era un statoreactor, zise Dreyfus. O navă stelară construită în jurul unui singur motor masiv, care absoarbe hidrogenul interstelar și-l utilizează ca masă de reacție. Deoarece nu trebuie să-și transporte propriul combustibil, poate să accelereze oricât, până aproape de viteza luminii. Cel puțin așa sună teoria. Sistemul propulsiei era însă greoi, iar câmpul de absorbție genera o frecare atât de mare, încât nava n-a atins niciodată așteptările. Pentru mine era un detaliu lipsit de importanță. Nu voiam să merg cu ea, ci voiam doar sistemul de absorbție. Căușul-generator avea diametrul de cincisprezece kilometri, Sparv: era ca o gură suficient de mare pentru a înghiți ISGA-ul în totalitate.

— Un câmp magnetic, înțelese Sparver.

— Am trimis la bordul *Atalantei* o Echipă Tehnică Grea. I-am atașat remorchere de accelerație mare, care să-i schimbe orbita, s-o apropie de ISGA. Nu i-am putut activa reactoarele îndeajuns de rapid, așa că am pornit statoreactorul forțat, utilizând motoarele corvetelor noastre. Într-o oră, câmpul magnetic începuse să crească. În două ore îl poziționasem în jurul ISGA-ului.

Dreyfus făcu o pauză, simțindu-și gura uscată.

— Știam că exista un risc, urmă el. Supraviețuitorii din ISGA

aveau să fie expuși la același câmp magnetic și nu se putea spune cum le va afecta sistemele nervoase, cu atât mai puțin implanturile pe care le aveau majoritatea. Tot ce puteam face era să încercăm să focalizăm câmpul pe zona unde-l detectaserăm ultima dată pe Ceasornicar și să încercăm să-i reducem în rest intensitatea.

— A fost mai bine decât folosirea nuclearelor. Cel puțin le-ai dat o șansă oamenilor.

— Da, încuviință Dreyfus.

— Când ai început să-mi povestești, mai devreme, ai spus c-au supraviețuit…

— Da, au supraviețuit, dar efectele câmpului au fost… mai rele decât ne temuserăm. L-am restricționat pe Ceasornicar, i-am recuperat vestigiile, l-am studiat cât am putut de bine, apoi ne-am retras cu supraviețuitorii. Asta s-a întâmplat în pata albă a celor șase ore. După aceea am lansat nuclearele. Desigur, am crezut că-l distrusesem pe Ceasornicar. În realitate, el se autoîmpachetase în unul dintre vestigii și aștepta să fie redeschis, ca un omuleț pe arcuri îndesat într-o cutie.

— Și supraviețuitorii? întrebă Sparver în cele din urmă.

Dreyfus avu nevoie de un timp la fel de lung pentru a-i răspunde:

— Au primit toți îngrijiri. Inclusiv Valery.

— Mai trăiesc?

— Toți. În Ospiciul Idlewild. Mendicanții au fost rugați să îngrijească un grup de adormiți cu afecțiuni cerebrale. Nu li s-a spus niciodată de unde proveneau, de fapt, oamenii aceia.

— Valery este cu ei, nu-i așa?

Pe Dreyfus începuseră să-l usture ochii.

— Am vizitat-o o singură dată, Sparv. Imediat după criză, când se aflase totul. Mă gândisem că voi putea accepta ce devenise ea. Dar când am văzut-o, când am văzut cât de puțin mai rămăsese din soția mea, am știut că-mi va fi imposibil. Ea îngrijea grădinile, îngenuncheată pe sol. Avea niște flori în mână. Când s-a uitat la mine, a zâmbit. De fapt nu știa cine sunt.

— Îmi pare rău.

— Atunci m-am dus la Jane. I-am spus că nu puteam continua, știind ce le făcusem oamenilor acelora. Ea mi-a autorizat blocarea amintirilor.

— Și Valery?

— Nu m-am mai întors s-o văd. N-am mai fost acolo de unsprezece ani.

* * *

Brusc, Dreyfus deveni conștient de un zgomot care sporea, mai puternic decât vântul. Ridică ochii la timp pentru a vedea o navă mare ce cobora în forță prin nori, cu fuzelajul încă strălucitor în urma intrării de mare viteză în atmosferă. Era un crucișător interplanetar, dar nu putu identifica nava în sine. Descria cercuri deasupra lor, cu trenul de aterizare deschizându-se ca o gheară din pântecul neted de reptilă, cu armele erupând prin carcasă ca spinii retractili ai unui pește otrăvitor. Pilotul alese un petic de sol suficient de mare pentru nava lungă de nouăzeci de metri și coborî lent, utilizând rafale scurte de jeturi direcționale pentru a controla descinderea.

Dreyfus și Sparver ridicară brațele în semn de salut și porniră spre nava oprită; Dreyfus își târa prin gheață piciorul drept, rigid. O rampă se extinse din partea ventrală a crucișătorului. Aproape imediat coborî o siluetă în costum, care păși cu grijă pe suprafața neregulată a solului. Statura măruntă și felul în care umbla îi dezvăluiră lui Dreyfus cine era.

— Thalia! strigă el încântat. Tu ești, nu-i așa?

— Sunteți bine, sir? răspunse femeia pe canalul intercostume.

— O să mă însănătoșesc, mulțumită lui Sparver. Ce cauți aici?

— Imediat ce prefectul Gaffney a ajuns la voi, am știut că nu mai avea niciun rost să ținem secretă locația aceasta față de Aurora. Ar fi trebuit să fi venit mai devreme, însă am fost ocupați cu evacuații.

— Înțeleg perfect. Și așa ați venit foarte repede.

Thalia continuă să înainteze peste terenul accidentat, până ajunse la numai câțiva metri de ei.

— Îmi pare rău de cele întâmplate, sir.

— La ce te referi?

— De la mine a pornit totul, sir. Actualizările… am fost nepregătită.

— N-a fost vina ta.

— Poate că dacă nu m-aș fi dus singură… dacă aș fi avut cu mine o echipă de susținere… poate că lucrurile s-ar fi petrecut altfel.

— Mă îndoiesc foarte mult. Aurora ținuse deja seama de toate

eventualitățile posibile. Ar fi găsit o modalitate să răzbată, indiferent de precauțiile pe care le-ai fi luat. Poate că ar fi durat mai mult, dar rezultatul ar fi fost același. Nu te autoînvinui în privința asta, adjunct.

Dreyfus întinse o mână, invitând-o să se apropie. Thalia își atinse costumul de al lui. Dreyfus o prinse de un braț, iar Sparver de celălalt.

— Mă bucur că te-ai întors întreagă, rosti el.

— Îmi pare rău că n-am putut face ceva pentru toți oamenii aceia.

— Pe unii i-ai salvat. Și ne-ai adus informația că Aurora nu intenționa să mențină oamenii în viață după ce prelua controlul. Te-ai descurcat bine, Thalia. Nu sunt nemulțumit.

— Asta-i o laudă, comentă Sparver. În locul tău, aș înhăța-o.

— Ce s-a-ntâmplat cu Gaffney, sir?

— Gaffney nu mai este, răspunse Dreyfus.

— Și restul Torței? Ceasornicarul?

— Văd că ai fost bine informată. Crezusem că ai fi dorit să te odihnești.

— Așadar, sir?

— Veitch și Saavedra au murit. Ceasornicarul a evadat.

Thalia încuviință din cap îndărătul vizorului.

— Avusesem unele bănuieli, sir.

— De ce?

— Se-ntâmplă ceva. Am putut presupune doar că are vreo legătură cu Ceasornicarul, că ați izbutit să-l convingeți să acționeze împotriva Aurorei.

— N-aș zice chiar că l-am „convins”. Dreyfus se simți totuși încurajat de informația aceea. Ce se-ntâmplă, Thalia?

— Nu suntem tocmai siguri. Vestea bună este că Ultranauții au contribuit la efortul de evacuare și au ajutat la distrugerea habitatelor contaminate. Practic, peste noapte, am curățat și evacuat alte șase habitate de pe frontul de expansiune al Aurorei.

— Evacuări totale? întrebă Dreyfus cercetător.

— Nu, sir, răspunse femeia șovăind. Unii cetățeni au preferat să rămână în habitate până la sfârșit. Dar mult mai puțini decât înainte.

— Cred că nu ne putem aștepta la miracole.

— Mai este ceva, sir. Acum două ore, fluxul de coleoptere a

ajuns la două habitate înaintea nuclearelor sau luminălucilor noastre. Când au pătruns, evacuaserăm majoritatea cetățenilor, însă jandarmii locali continuau să ajute la golirea habitatelor.

— Spune mai departe.

— Jandarmii s-au confruntat cu obișnuita forță a coleopterelor. Se străduiau din răsputeri să oprească roboții din înaintarea către nucleul de scrutin, dar sufereau pierderi masive. După care coleopterele au început să se comporte straniu. Au devenit necoordonate, aleatorii. Și-au oprit înaintarea. Jandarmii supraviețuitori au izbutit să desfășoare armament greu și au pornit să le distrugă.

— În flux trebuie să fi fost însă multe milioane, chiar dacă în avangarda asaltului se petrecea o nefuncționalitate locală.

Thalia clătină apăsat din cap.

— N-a fost o nefuncționalitate locală, sir, ci s-a manifestat peste tot, oriunde existau coleoptere. Ele au un grad de programare autonomă, ca toți servitorii, dar se pare că influența necunoscută care-i controla și dirija a dispărut, sau cel puțin se ocupă cu altceva.

— Ca și cum Aurora ar avea alte probleme pe cap.

— Exact. De aceea am presupus că trebuie să fi înregistrat succes cu Ceasornicarul.

— A și atacat-o deja, se minună Dreyfus de parcă tocmai asistase la un copleșitor fenomen natural. Știa că nu-și poate îngădui să aștepte foarte mult. Chiar dacă Gaffney n-ar fi izbândit, Aurora ar fi găsit altă modalitate de a distruge baza asta. Trebuia *neapărat* să plece.

— Probabil că ar trebui să plecăm și noi, zise Thalia. Bineînțeles, dacă nu cumva doriți să admirați panorama.

— Cred că m-am săturat de panoramă, replică Dreyfus. Nu mă dau în vânt după planete.

— Nici eu, sir.

— Thalia, vorbi el cu blândețe, mai trebuie să afli ceva. Este vorba despre tatăl tău.

— Sir? întrebă ea reținut.

— Este o veste bună, adăugă Dreyfus.

* * *

Când reveni în Panoplie, Dreyfus merse direct la sala tactică chiar înainte ca Mercier să se fi ocupat de rănile lui. Îi găsi acolo pe Clearmountain și Baudry adânciți în studierea Planetariului

Solid, pe care-l derulau înainte și înapoi prin timp, în funcție de diverse ipoteze. Odată cu schimbările rezultatelor simulărilor, se schimbau și numărul și distribuția de puncte roșii de lumină din volbura de smarald a Inelului Sclipitor. Uneori erau zeci de scântei roșii, dar niciodată sutele sau miile din prognozele anterioare, când expansiunea Aurorei păruse de neoprit.

— Dreyfus, toarse Clearmountain. Bine ai revenit în Panoplie. Am înțeles că acum ai statut de prefect-senior?

— Așa am citit cu amplificatorul Manticora. Va trebui să vorbești cu Jane ca să vezi dacă este o schimbare permanentă de statut.

— Înțeleg, așadar, că ai primit mesajul? întrebă Baudry. Demikhov a rulat Zulu.

— Am auzit.

— Au existat... complicații, însă la ultima discuție Demikhov părea optimist că Jane își va reveni complet. Femeia aruncă o privire stânjenită spre Clearmountain. Nu va exista niciun motiv pentru a nu-și relua îndatoririle.

— După ce se va odihni pe îndelete, rosti Dreyfus apăsat. Merită asta, indiferent ce ar spune *ea.*

— Da. Nimeni n-ar invidia-o pentru asta, replică Baudry.

— Eu l-am pierdut pe Ceasornicar.

Clearmountain încuviință din cap.

— Din câte am auzit, a fost inevitabil din punct de vedere tactic. Am fi putut bombarda nuclear Baza 9, dar atunci ne-am fi luptat și acum cu Aurora pe cont propriu. Te-ai descurcat bine, prefect-senior Dreyfus.

— Mulțumesc. Dreyfus își masă un punct dureros de pe braț. În legătură cu Aurora... am auzit de la Thalia că s-au petrecut niște schimbări. Este corect?

— Tabloul nu-i complet clar deocamdată, îi răspunse Baudry. Știm doar că activitatea coleopterelor a devenit mai puțin organizată, mai puțin sistematică. Încă nu putem ataca decisiv fluxurile înainte de a ajunge la habitatele-ținte, nici chiar ajutați de Ultranauți. Totuși, jandarmii și prefecții de teren fac progrese reale în oprirea coleopterelor de a ajunge la nuclee după ce au izbutit să pătrundă în habitate.

— Îndeajuns pentru a nu mai fi nevoie să le bombardați nuclear?

— Este o posibilitate. Deocamdată ar trebui să ne ofere măcar

timp pentru a termina evacuările înainte de sterilizare. Pe termen lung, odată ce fluxurile curente vor fi epuizate, ar trebui să asistăm la o încetare totală a oricăror activități ale coleopterelor. Altfel spus, o oprim pe Aurora.

— Este posibil ca ea numai să se fi împotmolit, nu să fi dispărut pentru totdeauna.

— Suntem conștienți de asta, aprobă Baudry. Vom continua să evacuăm mult dincolo de frontul ei curent de expansiune, chiar dacă asta va însemna golirea a cincizeci sau o sută de habitate. Vom avea pregătite nucleare și luminăluci, care să incinereze habitatele respective dacă se constată reînnoirea activității coleopterelor. Își încrucișă degetele. Ar trebui să fie suficient, prefect-senior. Starea de urgență s-ar putea încheia în două-trei zile.

— Câte habitate am fi sacrificat până atunci?

— Patruzeci și cinci, cel mai probabil, răspunse Baudry în mod automat. Douăzeci și cinci în scenariul cel mai optimist, o sută douăzeci în cel mai pesimist.

— Pierderi în rândul civililor?

— Presupunând că putem acționa în douăzeci și șase de ore pentru evacuarea completă a habitatelor care au rămas ocupate, ar fi vorba despre pierderea a două până la trei milioane de cetățeni.

— Ceva mai mult de trei la sută din numărul total al cetățenilor, completă Clearmountain. Este o catastrofă, fără doar și poate, dar trebuie să mulțumim stelelor noastre norocoase că vorbim de milioane, nu de zeci de milioane. Iar dacă ieșim din criză și am pierdut patruzeci și cinci de habitate… asta nu înseamnă practic nimic față de zece mii, Dreyfus.

— Nu aș spune că nu înseamnă chiar nimic, însă înțeleg raționamentul.

— Cetățenii vor depăși momentul, spuse Baudry. Își vor continua viețile și vor uita cât de mult ne-am apropiat de dezastru. Pentru unii, uitarea va fi realmente literală. Actualmente suntem în toiul unei urgențe. În câteva zile, dacă totul va merge bine, va fi redusă la statutul unei crize. Anul viitor, pe vremea asta, o vom privi ca pe un incident. Peste zece ani, nimeni din exteriorul Panopliei nu-și va mai aminti de ea. Va fi un episod despre care noii noștri recruți vor învăța cu

indiferență plictisită.

— Dacă îmi voi impune eu punctul de vedere, nu se va întâmpla așa, spuse Dreyfus. Ce se aude cu prognoza Aurorei? Cu epoca flagelurilor?

— Vom fi cu ochii în patru după orice mutații, zise Clearmountain.

Baudry îl privi cu interes pe Dreyfus.

— Ai planuri, prefect-senior?

— Încă n-am învins, replică el. Nu am făcut decât să amânăm ziua socotelilor. Dacă nu va fi Aurora, va fi Ceasornicarul.

— Se poate vorbi și despre cel mai mic dintre două rele, observă Clearmountain.

— O să-ți reamintesc cuvintele acestea când Ceasornicarul va reapărea pe neașteptate.

— Unde crezi că sunt ei? întrebă Baudry.

— S-au dispersat, răspunse Dreyfus. S-au disipat prin rețea, două inteligențe de nivel-alfa, distribuite atât de rarefiat pe cât o pot face fără a înceta să mai fie entități conștiente.

— Cum poți să fii atât de sigur?

— Este unicul mod în care pot supraviețui ei. Dacă Aurora se concentrează într-un singur habitat, Ceasornicarul va găsi o cale s-o atace și s-o distrugă printr-un singur atac. Același lucru este valabil și pentru el. Însă distribuiți, rarefiați prin tot Inelul Sclipitor, ei sunt aproape invulnerabili.

— Și de ce Aurora nu adoptase deja strategia asta?

— Pentru că are un preț. Viteza proceselor ei de gândire depinde de distanța dintre nodurile de procesare. Ceasornicarul a silit-o să se rarefieze doar pentru a supraviețui. Dezavantajul pentru ea este că în felul acesta nu poate gândi îndeajuns de rapid ca să ne învingă *pe noi.*

— Dar nici noi n-o putem ucide, spuse Clearmountain.

— Nu. Găsirea ei ar fi aproape imposibilă acum. Poate că dacă am asculta traficul din rețele suficient de mult timp, am vedea încetinirea infimă cauzată de prezența Aurorei. Dar nici asta nu ne-ar ajuta s-o distrugem. Ar trebui să decuplăm mii de noduri, mii de habitate înainte de a începe s-o afectăm.

— Iar până atunci ne-am afecta major pe noi înșine, încuviință Baudry când înțelese ce sugera Dreyfus. Dacă te-am înțeles corect, ești de părere că nu putem face nimic. Va trebui să stăm pur și simplu în expectativă în vreme ce acești doi monștri

schimbă lovituri în ralanti, parazitându-ne infrastructura rețelelor.

— Exact, spuse Dreyfus. Nu mi-aș face totuși griji nejustificat. Dacă ei au fost încetiniți la nivelul la care bănuiesc, va dura mult până ce unul să iasă învingător. Vorbim despre o partidă de șah dintre doi adversari cu inteligențe și viclenii aproape nelimitate. Unica problemă este că ei izbutesc să facă doar o mutare pe an.

— Sper să ai dreptate, zise Clearmountain.

Dreyfus surâse.

— Asta sper și eu. Între timp, noi avem misiuni de făcut. Nu ne putem bizui pe zeii care se luptă deasupra capetelor noastre.

— Zeii vor rămâne zei, comentă Baudry.

— Ceea ce nu înseamnă însă că am terminat cazul curent, continuă Dreyfus. Cu permisiunea actualului prefect-suprem interimar, aș dori autorizația de a mă ocupa de cazul uciderii lui Philip Lascaille. Dacă mai există un corp, doresc să fie exhumat pentru analize. Vreau să aflu dacă creierul i-a fost supus unei scanări pentru nivel-alfa.

— Ai, bineînțeles, permisiunea mea, spuse Clearmountain. Nu mă-ndoiesc că Jane ți-ar fi acordat-o. Ar trebui totuși să-ți dai seama de lucrurile în care te vei băga răscolind asemenea istorii vechi. Te vei confrunta cu aparatul legal al Casei Sylveste, o organizație care-și protejează secretele chiar mai zelos decât noi. Cu ea nu te joci.

— Cu tot respectul, rosti Dreyfus ridicându-se, nici cu Panoplia nu te joci.

* * *

Ceva mai târziu îl vizită pe Demikhov. Doctorul aducea cu o umbră spectrală a bărbatului pe care-l cunoscuse, de-a dreptul vlăguit de epuizare.

— Am auzit că au existat complicații, zise Dreyfus.

— Poți să fii mulțumit că n-a fost nimic de natură medicală. Tăietura a fost perfectă, ca de ghilotină. Reconectarea nervilor n-a ridicat niciun fel de probleme. Unica dificultate a fost ocazionată de intervenția fostului tău coleg. Demikhov strânse filosofic din umerii osoși, care i se mișcară pe sub țesătura verde a halatului chirurgical. Ceea ce i-a făcut a fost cu totul nedemn. Cel puțin ea a fost lipsită de cunoștință pe întreaga durată a escapadei jenante.

Dreyfus nu avea habar la ce se referea. Bănui că va afla totul mai târziu.

— Și acum?

— Am terminat reatașarea parțială, apoi am readus-o la conștiință pentru a vorbi cu Ultranauții. A fost lucidă și s-a simțit bine. După aceea am anesteziat-o din nou pentru a încheia procedura.

— Cum a mers?

— Este iarăși întreagă. Va fi nevoie de un doctor mai bun decât mine ca să-și dea seama că a existat Zulu.

— Așadar, va fi bine?

— Da, însă nu se va întâmpla peste noapte. Pentru moment poate să respire singură și poate să execute mișcări limitate, dar va mai dura până să meargă. Refacerea tuturor traiectelor nervoase nu înseamnă că și creierul ei este pregătit să le utilizeze din nou.

— Aș dori s-o văd, spuse Dreyfus.

— Doarme. Vreau să-o mențin în starea aceasta, dacă nu apare altă urgență.

— Aș dori totuși s-o văd.

— Atunci urmează-mă, oftă Demikhov adânc și se ridică pentru a-l conduce.

Îl duse pe Dreyfus într-o încăpere verzui-pal. Jane Aumonier dormea sub pătura învelită în cearșaf. Cu excepția stării de slăbiciune, a țestei rase și a palorii cenușii a pielii, nimic nu sugera cele îndurate, nici în ultima zi, nici în ultimii unsprezece ani. Arăta senină, odihnindu-se în liniște.

Dreyfus se apropie de pat.

— N-o s-o trezesc, șopti el.

— Nici n-ai putea. Am sedat-o pentru propriul ei bine. Poți să vorbești normal, fără nicio grijă.

Dreyfus atinse obrazul Janei Aumonier cu dosul palmei. Deși se cunoșteau de atâta timp, acesta era primul moment de contact fizic între ei.

— Acum plec, i se adresă el. Trebuie să mă ocup de ceva, până nu-l voi amâna și mai mult. Trebuie să merg la Ospiciul Idlewild, să văd pe cineva de acolo, pe cineva pe care nu l-am văzut de foarte mult timp. Probabil că nu voi fi în Panoplie când te vei trezi, dar vreau să știi că voi fi alături de tine la fiecare pas pe care-l vei face. Dacă vei avea nevoie de un braț de care

să te sprijini, te poți bizui pe mine.

— O să-i comunic cuvintele tale, rosti Demikhov.

— Am vorbit foarte serios și nu-mi încalc promisiunile. Demikhov era gata să-l conducă pe Dreyfus afară din încăpere, când se opri brusc.

— Prefectule… trebuie să-ți arăt ceva. Cred că-i cu adevărat minunat.

Dreyfus indică din cap spre silueta adormită.

— Pentru mine asta este suficient.

— Îți voi arăta oricum. Privește peretele.

Demikhov materializă un display, acoperit de linii tremurătoare albastru-neon, al căror înțeles Dreyfus nu-l putu ghici.

— La ce mă uit? întrebă el.

— Vise, zise Demikhov. Vise omenești minunate.